

تَفْسِيرُ ابْنِ كَثِيرٍ

ตัฟซีร อับนิ กะษีร

เล่ม 3

ญุซ 6 - ญุซ 8

อายะฮ์ที่ 148 ของซูเราะฮ์ อันนิซาอ
ถึง อายะฮ์ที่ 87 ของซูเราะฮ์ อัลอะอรอฟ

เรียบเรียง : เชค ศอฟีอูรเราะฮมาน อัล-มุบาร็อกฟูรีย์

แปล : อ.ชากีริน บุญมาเลิศ

ISLAMIC BOOK CENTER

مركز الكتب الإسلامية

The Islamic Book Center Bangkok Thailand.

3

تفسير ابن كثير

ตัฟซีร อิบนิ กะษีร

เล่ม 3

ญุซ 6 - ญุซ 8
อายะฮ์ที่ 148 ของซูเราะฮ์ อันนิซาอ์
ถึง อายะฮ์ที่ 87
ของซูเราะฮ์ อัลอะอรอฟ

เรียบเรียง : เชค ศอฟียุรเราะฮฺมาน อัลมุบาร็อกฟูรีย
แปล : อ.ชากีริน บุญมาเลิศ

ISLAMIC BOOK CENTER

مركز الكتب الإسلامية

The Islamic Book Center Bangkok Thailand.

700.-

ศูนย์หนังสืออิสลาม กรุงเทพฯ ผลิต และจัดจำหน่าย

ตัฟซีร อิบนิ กะษีร เล่ม 3

อิมาม อิสมาอีล อิบนิ อุมัร อิบนิ กะษีร : เขียน

เชค ศอฟิยุรเราะฮฺมาน อัลมุบาร็อกฟูรีย : เรียบเรียง

อ.ซากิริน บุญมาเลิศ : แปลภาษาไทย

ISBN : 978-616-7480-59-6

ปีที่พิมพ์ : กรกฎาคม พ.ศ.2560 / ซุลกิอฺดะฮฺ ฮ.ศ. 1438

ราคา : 700 บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

อิมาม อิสมาอีล อิบนิ อุมัร อิบนิ กะษีร.

ตัฟซีร อิบนิ กะษีร เล่ม 3.-- กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ศูนย์หนังสืออิสลามกรุงเทพฯ, 2560.
672 หน้า. -- (ตัฟซีร อิบนิ กะษีร).

1. การอ่าน. I. ซากิริน บุญมาเลิศ, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.
297.12

ISBN 978-616-7480-59-6

พิมพ์ : บริษัท ออฟเซ็ท จำกัด

ผู้จัดพิมพ์, จัดจำหน่าย : สำนักพิมพ์ ศูนย์หนังสืออิสลาม กรุงเทพฯ

87/2 ถ.รามคำแหง ซอย 2 เขตสวนหลวง กรุงเทพฯ 10250

โทร. 02-318-8085, 089-005-3393, E-mail : muslimthaibook@yahoo.com

Publishers & Distributors

The Islamic Book Center Bangkok

THE FOUNDATION OF ISLAMIC CENTER OF THAILAND

คำนำ สำนักพิมพ์

อัลฮัมดุลิลลาฮฺ บรรดาการสรรเสริญเป็นของอัลลอฮฺ ﷻ พระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก ขอความสันติประสบแด่ท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ผู้เป็นศาสนทูตท่านสุดท้าย, บรรดาเครือญาติ (อะหฺลุลบัยต), บรรดาสาวก (ศอฮาบะฮฺ) และบรรดาบรรพชนมุสลิมรุ่นแรกในอดีต (สะลัฟ) ที่ได้ชี้แนะทางนำแก่มนุษยชาติ

หนังสือ ตัฟซีร อิบนิ กะษีรฺ นี้ อ.ชากีริน บุญมาเลศ ได้แปลจากต้นฉบับภาษาอาหรับ “อัลมิศบาฮฺอัลมุนีรฺ ฟิตะห์ชีบ ตัฟซีร อิบนิ กะษีรฺ” ซึ่งเป็นตัฟซีรฉบับที่ เชคศอฟียุรเราะฮฺมาน อัลมุบาร็อกฟูรียฺ เป็นผู้เรียบเรียง (ซึ่งเป็นหนังสือที่สรุปย่อมาจากตัฟซีรอิบนุ กะษีรฺ ฉบับเต็ม) และจัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ ดารุสสลาม ในประเทศซาอุดีอาระเบีย โดยนำมาจัดพิมพ์เป็นฉบับแปลภาษาไทย จะทำเป็นเล่ม 15 เล่มๆ ละ 2 ญซ

ในบรรดางานพิมพ์หนังสือทั้งหมด ไม่มีความภาคภูมิใจใดจะเทียบเท่ากับการได้พิมพ์คัมภีร์อัลกุรอาน ซึ่งเป็นพระวจนะของอัลลอฮฺ ﷻ พระผู้อภิบาลแห่งสากลโลกที่ทรงประทานลงมาเป็นทางนำสำหรับมนุษยชาติ

สำหรับการจัดพิมพ์หนังสือตัฟซีรฯ เล่มนี้ มีความยุ่งยากในการแปล การจัดพิมพ์ และการตรวจทานเป็นอย่างมาก ซึ่งแน่นอนย่อมหนีไม่พ้นความผิดพลาด ดังนั้น หากมีความผิดพลาดเกิดขึ้นประการใด ผู้จัดพิมพ์กราบขอภัยต่ออัลลอฮฺ ﷻ และขอน้อมรับคำชี้แจงแนะนำจากทุกท่านเพื่อปรับปรุงแก้ไขต่อไป

หากหนังสือเล่มนี้มีความดีประการใด ขออุทิศความดีนี้แด่บิดา มารดา “โอ้ อัลลอฮฺ โปรดทรงเมตตาท่านทั้งสอง เช่นที่ทั้งสองได้เลี้ยงดูฉันเมื่อเยาว์วัย”

สุดท้ายในนามสำนักพิมพ์ ศูนย์หนังสืออิสลามฯ ขอขอบคุณ อ.ชากีริน บุญมาเลศ และทีมงานทุกท่านผู้มีส่วนช่วยเหลือในการที่ทำให้หนังสือเล่มนี้ออกมาสู่สายตาผู้อ่าน ขออัลลอฮฺ ﷻ โปรดตอบแทนความดีแก่ทุกท่าน ทั้งโลกนี้ (ดุนยา) และโลกหน้า (อาคิเราะฮฺ) ด้วยเทอญ อามีน

บรรดาการสรรเสริญทั้งมวลเป็นของอัลลอฮฺ พระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก

ไพโรจน์ กาญจนเพ็ญ

สำนักพิมพ์ ศูนย์หนังสืออิสลาม กรุงเทพฯ

เราะมะฎอน 1438 / มิถุนายน 2560

คำนำ ผู้แปล

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮ์ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

الحمد لله نحمده ونستعينه ونستغفره ونعوذ به من شرور أنفسنا
ومن سيئات أعمالنا ، من يهده الله فلا مضل له ومن يضلله فلا هادي له ،
أشهد أن لا إله إلا الله وأشهد أن محمدا عبده ورسوله ، اللهم صل على محمد
: وعلى آله وصحبه ومن تبعهم باحسان إلى يوم الدين أما بعد

อัลฮัมดุลิลลาฮฺ หลังจากที่ได้แปลความหมายคัมภีร์อัลกุรอานจบและตีพิมพ์ออกไป
ในครั้งแรก ลงวันที่ 26 มีนาคม 2544 โดยพิมพ์เป็นเล่มเดี่ยวจบ ใช้ชื่อว่า “อัล-กุรอาน
พร้อมความหมายภาษาไทย” จากนั้นมาจนถึงขณะนี้ ก็เป็นเวลาประมาณ 13 ปี ในช่วง
13 ปีที่ผ่านมา “อัล-กุรอาน พร้อมความหมายภาษาไทย” ได้ถูกตีพิมพ์หลายครั้งหลาย
หน สนองความต้องการของมวลชน และจากนั้นมา ผมเองก็ได้รับจดหมาย โทรศัพท์อยู่เสมอ
ขอให้อธิบายความหมายโดยละเอียดของคัมภีร์อัลกุรอาน ผมพยายามคัดเลือกหนังสือตัฟซีร
(อธิบายอัลกุรอาน) และในที่สุดก็ได้เลือกเอาหนังสืออธิบายอัลกุรอาน ชื่อ “อัลมิศบาฮ์อุลมุนีร
ฟีตะห์ชีบ ตัฟซีร อิบนิ กะษีร ของอิมาม อิสมาอีล อิบนิ อุมัร อิบนิ กะษีร” จัดทำโดย กลุ่ม
นักวิชาการ ควบคุมโดย อัสเซด ศอฟีเยรเราะฮฺมาน อัล-มุบาร็อกฟูรียฺ จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์
ดาร์อุสสลาม เพื่อการเผยแพร่และจำหน่าย ทุกรายทาง

เหตุผลที่ผมเลือกเอาหนังสือเล่มนี้ เพราะเห็นว่า :-

- เป็นการอธิบายที่กระชับ ไม่ยืดเยื้อจนเกินไป
- เป็นการนำเอาอัลกุรอาน มาอธิบายอัลกุรอาน
- เป็นการนำเอาฮะดีษของท่านบี ﷺ มาอธิบาย
- ฮะดีษที่นำมาอธิบายผ่านการตรวจสอบ และใส่สระมาอย่างเรียบร้อย
- นำเอาคำพูดและทรรศนะของชาวสะลัฟศอและฮุ ที่เป็นศอฮาบะฮุ และตาบิอิน (ชนรุ่นหลังศอฮาบะฮุ) มาอธิบายประกอบ
- เห็นว่าสำนวนของหนังสือเล่มนี้ไม่ยากจนเกินไป
- ไม่มีเรื่องเล่าที่เรียกกันว่า อิสรออีลียัต เข้ามาเกี่ยวข้องและปะปน
- เป็นหนังสืออธิบายอัลกุรอานที่สำคัญและเป็นที่ยอมรับ และแพร่หลายโดยทั่วไปในโลกอิสลาม

ผมหวังว่า หนังสืออธิบายอัลกุรอานชุดนี้ คงจะเป็นประโยชน์ต่อพี่น้องมุสลิมในประเทศไทย และผู้ที่สนใจไม่มากนักน้อย ผมทราบดีเป็นอย่างยิ่งว่างานชิ้นนี้เป็นงานที่หนักหนามากทีเดียว ต้องใช้เวลา แต่ก็พยายามเป็นที่สุด โดยหวังผลตอบแทนจากอัลลอฮฺ ﷻ และขอความสำเร็จจากพระองค์ และความเมตตาจากพระองค์ แท้จริง พระองค์คือผู้ทรงเมตตาเสมอ

อาจารย์สุพล (ชากีรีน) บุญมาเลิศ

ผู้แปล อธิบาย และเรียบเรียง

1 มกราคม 2558 / 10 เราะบีอุลเอาวัล 1436

ประวัติผู้แปล

- ชื่อ - นามสกุล : นายสุพล บุญมาเลิศ
- ชื่อมุสลิม : ชากีรีน
- วัน และสถานที่เกิด : 1 มกราคม 2490, กรุงเทพฯ
- หน้าที่การงานในปัจจุบัน : ผู้จัดการ ห.จ.ก อาราบิก เซนเตอร์
ค่อฎิบมัสนัดฟัตฮุลบารี บางกะปิ กรุงเทพฯ
รองประธานมูลนิธิดารุสสลาม หนองจอก กรุงเทพฯ
- ประวัติการศึกษา : ประถมศึกษา โรงเรียนวัดศรีบุญเรือง
- มัธยมศึกษา โรงเรียนบางกะปิ
 - อิสลามศึกษา โรงเรียนมิฟตาฮุลอุลุมิดดีนียะห์ บ้านดอน กทม.
 - อุดมศึกษา ปริญญาตรี คณะกฎหมายอิสลาม แผนกอิสลามศึกษา และภาษาอาหรับ (Faculty of Law for Islamic & Arabic Studies) มหาวิทยาลัยอัล-อัสฮาร์ ประเทศสาธารณรัฐอาหรับ อียิปต์
 - ประกาศนียบัตรชั้นสูง คณะศึกษาศาสตร์ แผนกการศึกษา และจิตวิทยา (Faculty of Education : General Diploma in Education & Psychology) มหาวิทยาลัยอัล-อัสฮาร์ ประเทศสาธารณรัฐอาหรับ อียิปต์

สารบัญ

เนื้อเรื่อง

หน้า

ซูเราะฮ์ อันนิซาอ์ อายะฮ์ที่ 148-149	28
อนุญาตให้ทำเสียงดังในคำพูดที่ไม่ดีสำหรับผู้ที่ถูกข่มเหง พร้อมกับส่งเสริมการให้อภัย.....	28
ซูเราะฮ์ อันนิซาอ์ อายะฮ์ที่ 150-152	30
การศรัทธาต่อรอซูลบางท่าน และปฏิเสธบางท่านนั้น ถือเป็นการปฏิเสธโดยสิ้นเชิง	31
ซูเราะฮ์ อันนิซาอ์ อายะฮ์ที่ 153-154	33
ความต้อติ่งของชาวยิว.....	34
ซูเราะฮ์ อันนิซาอ์ อายะฮ์ที่ 155-159	36
อาชญากรรมของชาวยิว	37
พวกเขากล่าวให้ร้ายป้ายสีต่อมรรยัม และอ้างว่าได้ฆ่าบีอัสมา และข้อเท็จจริง ในเรื่องนี้	38
ชาวคริสต์ทั้งหมดจะศรัทธาต่ออัลมะซีฮ์ (นบีอีซา) ก่อนที่เขาจะตาย	42
ลักษณะของนบีอีซา 	53
ซูเราะฮ์ อันนิซาอ์ อายะฮ์ที่ 160-162	57
อัลลอฮ์ ทรงบัญญัติให้สิ่งดีๆ บางอย่างเป็นที่ห้ามสำหรับชาวยิว อันเนื่องจาก ความอธรรมของพวกเขา	58
ซูเราะฮ์ อันนิซาอ์ อายะฮ์ที่ 163-165	60
อัลลอฮ์ได้มีวะฮีย์แก่ท่านนบี เช่นเดียวกับที่ได้มีวะฮีย์แก่ผู้ที่อยู่ก่อนท่าน	60
ความประเสริฐของนบีมุซา 	61
เป้าหมายในการส่งบรรดานบีมาก็เพื่อจะได้เป็นพยานยืนยันได้	62
ซูเราะฮ์ อันนิซาอ์ อายะฮ์ที่ 166-170	64

เนื้อเรื่อง

หน้า

ซูเราะฮ์ อันนิซาอ์ อายะฮ์ที่ 171.....	67
ห้ามชาวคัมภีร์มิให้ทำเกินขอบเขตในเรื่องศาสนา และการสรรเสริญเยินยอ อีซา อิบน์ มัรยัม จนเกินขอบเขต.....	68
กลุ่มต่างๆ ของชาวนะศอรอ	74
ซูเราะฮ์ อันนิซาอ์ อายะฮ์ที่ 172-173	76
บรรดานบี และบรรดามลาอิกะฮ์ จะไม่โสโอหังในการที่พวกเขาเป็นบ่าวของ อัลลอฮ์ 	77
ซูเราะฮ์ อันนิซาอ์ อายะฮ์ที่ 174-175	78
บรรดาลักษณะต่างๆ ของสิ่งที่มาจากอัลลอฮ์ 	78
ซูเราะฮ์ อันนิซาอ์ อายะฮ์ที่ 176.....	79
ข้อขัดขาดในเรื่องอัลกะลาละฮ์ ซึ่งเป็นอายะฮ์สุดท้ายที่ถูกประทานลงมา.....	80
ความหมายของ อัลกะลาละฮ์	82
อธิบายซูเราะฮ์ อัลมาอิดะฮ์.....	86
ซูเราะฮ์ อัลมาอิดะฮ์ อายะฮ์ที่ 1-2.....	87
มีคำสั่งให้เกียรติสถานที่ที่ต้องห้าม และเดือนที่ต้องห้าม	92
การเชือดสัตว์พลีเมื่อไปถึงบัยตุลลอฮ์.....	93
การขัดขวางผู้คนที่ตั้งใจมาบัยตุลลอฮ์ฮะรอม เป็นที่ต้องห้าม.....	95
อนุญาตให้ล่าสัตว์ได้หลังจากเสร็จจากการครองเอียะฮ์รอม.....	96
ความยุติธรรมเป็นเรื่องที่จำเป็น (วาญิบ) ในทุกสภาพการณ์.....	96
ซูเราะฮ์ อัลมาอิดะฮ์ อายะฮ์ที่ 3	98
บรรดาสัตว์ที่ต้องห้าม (ฮะรอม) รับประทาน.....	99
คนกาฟิร และชัยฏอนหมดหวังจากศาสนาของบรรดามุสลิม.....	108
ศาสนาอิสลามสมบูรณ์แล้ว	109
อนุญาตให้รับประทานสัตว์ที่ตายเองได้ในภาวะคับขัน.....	111

เนื้อเรื่อง

หน้า

ซูเราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ อายะฮฺที่ 4	113
อธิบายให้ทราบถึงสิ่งที่ฮาลาล (เป็นที่อนุมัติ)	113
ข้อชี้ขาดการใช้สัตว์ล่าสัตว์ที่ฝึกเอาไว้	114
ซูเราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ อายะฮฺที่ 5	118
สัตว์ที่เชือดโดยชาวคัมภีร์เป็นที่อนุมัติ (ฮาลาล)	119
อนุญาตให้แต่งงานกับหญิงชาวคัมภีร์ที่ดี และเป็นอิสระชนได้	121
ซูเราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ อายะฮฺที่ 6	123
เรื่องการอาบน้ำละหมาด (ท่าวูฎูอฺ)	123
การตั้งเจตนา และกล่าวพระนามของอัลลอฮฺ ﷻ ในขณะที่อาบน้ำละหมาด	126
การสาบเคราะห์	127
วิธีการอาบน้ำละหมาด (อัลวุฎูอฺ)	127
วาญิบ (จำเป็น) ที่จะต้องล้างเท้าทั้งสอง ส่วนการเอาน้ำลูบนั้น ถือว่าใช้ไม่ได้	130
กล่าวถึงบรรดาอะดีษที่มีมาในเรื่องล้างเท้า และถือว่าการล้างเท้าเป็นเรื่องจำเป็น	130
ใช้ให้สาบระหว่างซอกนิ้ว (ขณะอาบน้ำละหมาด)	132
การเช็ดบนรองเท้าคู่ฟทั้งสองนั้นเป็นสุนนะฮฺที่ปรากฏชัดเจน	133
มีคำสั่งให้ทำตะยัมมูม ขณะที่ไม่มีน้ำอาบนำละหมาด และสำหรับคนป่วย	133
บทขอพรหลังจากการอาบน้ำละหมาดแล้ว	134
ความประเสริฐของการอาบน้ำละหมาด	135
ซูเราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ อายะฮฺที่ 7-11	137
ให้ระลึกถึงความโปรดปรานแห่งศาสน์ (ที่อัลลอฮฺประทานให้) และศาสนาอิสลาม	138
ใช้ให้มีความเที่ยงธรรมอยู่เสมอ	139
การป้องกันบรรดามือของพวกปฏิเสธ มิให้ทำร้ายบรรดามุสลิม ถือเป็นความเมตตา	
อีกประการหนึ่งของพระองค์	141
ซูเราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ อายะฮฺที่ 12-14	142
ข้อสัญญาของชาวคัมภีร์ และอัลลอฮฺ ﷻ ทรงสาปแช่งพวกเขาที่ผิดสัญญา	144

เนื้อเรื่อง

หน้า

บรรดาหัวหน้าชาวอันศอร.....	144
ข้อสัญญา และการผิดสัญญา.....	145
ข้อสัญญาของนะศอรอ (ชาวคริสต์) แต่พวกเขาเสื่อมเลือน และผลลัพท์.....	146
ซูเราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ อายะฮฺที่ 15-16.....	147
อธิบายให้ทราบถึงความจริงเกี่ยวกับท่านรอซูล ﷺ และอัลกุรอาน.....	147
ซูเราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ อายะฮฺที่ 17-18.....	148
ชาวคริสต์ตั้งภาคี และปฏิเสธอัลลอฮฺ ﷻ.....	149
การตอบโต้ชาวคัมภีร์ (ยิว และคริสต์) ที่กล่าวว่า พวกเราเป็นบุตรของอัลลอฮฺ ﷻ... ..	150
ซูเราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ อายะฮฺที่ 19.....	151
ซูเราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ อายะฮฺที่ 20-26.....	154
นบีมุซา ﷺ ได้เตือนให้กลุ่มชนของเขาระวังถึงความโปรดปรานของอัลลอฮฺ และคำสั่ง ของพระองค์ให้พวกเขาเข้าไปอยู่ในแผ่นดินอันศักดิ์สิทธิ์ โดยที่พวกเขาต้องตั้งต่อคำสั่ง ของพระองค์.....	156
ยูซุฮฺ และ กาลิบ ได้กล่าวคำปราศรัยเกี่ยวกับการญิฮาด.....	159
บรรดาเศาะฮาบะฮฺ (สาวก) ของท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ได้ตอบสนองเป็นอย่างดี ในสมรภูมิบะดร์.....	160
นบีมุซา ﷺ ขอพรเป็นปฏิปักษ์ต่อชาวยิว.....	161
อัลลอฮฺ ﷻ ทรงห้ามมิให้ชาวยิวเข้าไปในแผ่นดินอันบริสุทธิ์เป็นเวลา 40 ปี.....	162
การพิชิตบัลฎุลมักดิส (แผ่นดินอันบริสุทธิ์).....	162
อัลลอฮฺ ﷻ ทรงปลอบใจมุซา ﷺ.....	163
ซูเราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ อายะฮฺที่ 27-31.....	164
เรื่องของฮาบีล และ กอบีล.....	165
โทษของการอธรรม และตัดขาดวงศ์ญาติจะถูกลงโทษอย่างรวดเร็ว.....	170
ซูเราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ อายะฮฺที่ 32-34.....	171
จำเป็นที่มนุษย์จะต้องให้เกิดรติต่อมนุษย์ด้วยกัน.....	172

เนื้อเรื่อง

หน้า

การขู่ลอบบรรดาผู้ที่ฟุ่มเฟือย (ฆ่าฟันกันอย่างมากมาย)	174
ผลตอบแทนบรรดาผู้ทำสงครามกับอัลลอฮ์ ﷻ และรอซูลของพระองค์ และบรรดาคนชั่ว	175
โทษการทำสงครามต่อสู้กับอัลลอฮ์ ﷻ จะตกไปถ้าพวกที่ทำเช่นนั้น กลับตัวกลับใจ เสียก่อนที่จะพวกเขาจะถูกจับตัวได้	179
ซูเราะฮ์ อัลมาอิดะฮ์ อายะฮ์ที่ 35-37	181
ใช้ให้ยาเกรงต่ออัลลอฮ์ ﷻ แสวงหาสื่อไปสู่อัลลอฮ์ ﷻ และต่อสู้ในหนทาง ของอัลลอฮ์ ﷻ	182
คนกาฟิร (ผู้ปฏิเสธศรัทธา) จะไม่ได้รับการไถ่ตัวใดๆ อีกในวันกิยามะฮ์ เขาจะคงอยู่ ในนรกตลอดกาล	184
ซูเราะฮ์ อัลมาอิดะฮ์ อายะฮ์ที่ 38-40	185
มีคำสั่งให้ตัดมือขโมย	186
เมื่อไรจะตัดมือขโมย	186
การกลับตัวกลับใจของขโมยจะถูกรับจากอัลลอฮ์ ﷻ	188
ซูเราะฮ์ อัลมาอิดะฮ์ อายะฮ์ที่ 41-44	190
สอนมิให้เสียใจต่อการกระทำของพวกยิว และพวกมุนาฟิกัน	192
ชาวยิวบิดเบือนเกี่ยวกับบทลงโทษที่ให้ขวางด้วยก้อนหิน ในเรื่องชาวยิวสองคน	192
อัลลอฮ์ ﷻ ทรงประณามเป้าหมายของชาวยิวที่บิดเบือน และทรงชมเชย คัมภีร์เตารอตของพวกเขา	196
อีกสาเหตุหนึ่งที่บรรดาอายะฮ์เหล่านี้ถูกประทานลงมา	196
ซูเราะฮ์ อัลมาอิดะฮ์ อายะฮ์ที่ 45	199
ผู้ชายที่ฆ่าผู้หญิง ต้องได้รับโทษประหารเช่นเดียวกัน	200
การก่อกวนในเรือบาดแผล	201
หลักที่สำคัญ	201
การอภัยให้จะเป็นการลบล้างบาปต่างๆ	202

เนื้อเรื่อง

หน้า

ซูเราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ อายะฮฺที่ 46-47	203
กล่าวถึงนบีอิซา <small>عليه السلام</small> และชมเชยคัมภีร์อินญีล	204
ซูเราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ อายะฮฺที่ 48-50	206
การชมเชยอัลกุรอาน และลักษณะของอัลกุรอาน โดยให้ตัดสินด้วยอัลกุรอาน	208
ซูเราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ อายะฮฺที่ 51-53	214
ห้ามมิให้เอาชาวยิว, ชาวคริสต์ และศัตรูของศาสนาอิสลามเป็นมิตร	215
สาเหตุแห่งการประทานอายะฮฺ	216
ซูเราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ อายะฮฺที่ 54-56	218
การขู่ส้าหรับบรรดาผู้ศรัทธา โดยการนำเอากลุ่มชนอื่นมา หากผู้ศรัทธา เปลี่ยนศาสนา	218
สาเหตุแห่งการประทานอายะฮฺเหล่านี้	221
ซูเราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ อายะฮฺที่ 57-58	222
ห้ามให้เป็นมิตรกับพวกกุฟฟาร (ปฏิเสธ)	223
พวกกุฟฟาร (ปฏิเสธศรัทธา) ทำล้อเล่นกับการละหมาด และการอะซาน	224
ซูเราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ อายะฮฺที่ 59-63	225
ชาวคัมภีร์ตำหนิบรรดาผู้ศรัทธา อันเนื่องจากพวกเขาศรัทธาต่ออัลลอฮฺ <small>ﷻ</small>	226
ชาวคัมภีร์นั้นสมควรที่จะได้รับการลงโทษที่ร้ายแรงในวันกิยามะฮฺ	227
ส่วนหนึ่งจากลักษณะนิสัยของพวกมุนาฟิกีนนั้นคือ พยายามแสดงให้เห็นเป็นผู้ศรัทธา และพยายามซ่อนเร้นการปฏิเสธเอาไว้	228
การหย่อนยานของบรรดาผู้รู้แจ้งในเรื่องอัลลอฮฺ และนักปราชญ์ของ พวกเขาไม่ห้ามพวกเขามิให้ทำความชั่ว	229
ซูเราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ อายะฮฺที่ 64-66	231
คำพูดของชาวยิวว่า พระหัตถ์ของอัลลอฮฺ <small>ﷻ</small> นั้นถูกล่ามตรวน	232
พระหัตถ์ทั้งสองของพระองค์ แปรออกอยู่เสมอ	234
สิ่งที่ถูกประทานให้แก่บรรดามุสลิมทำให้ชาวยิวยิ่งเพิ่มการละเมิด และการปฏิเสธ มากยิ่งขึ้น	235

เนื้อเรื่อง

หน้า

ชาวคัมภีร์นั้น ถ้าพวกเขาปฏิบัติตามคัมภีร์ของพวกเขา แน่อน พวกเขาจะได้รับความคิดทั้งในโลกนี้และปรโลก	236
ซูเราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ อายะฮฺที่ 67	238
มีคำสั่งใช้ให้เผยแผ่ และสัญญาว่าจะคุ้มครอง	239
ซูเราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ อายะฮฺที่ 68-69	242
ไม่มีทางรอดอื่น นอกจากต้องศรัทธาต่อคัมภีร์อัลกุรอาน	243
ซูเราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ อายะฮฺที่ 70-71	244
ซูเราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ อายะฮฺที่ 72-75	245
พวกนะศอรอ (คริสเตียน) ปฏิเสธ แต่อัลมะซีฮฺ (พระเยซู) ได้เรียกร้องให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺ ﷻ	246
อัลมะซีฮฺ หรือหนีอีซา ﷺ เป็นบ่าวของอัลลอฮฺ ﷻ และมารดาของท่านเป็นหญิงที่มีสัจจะวาจา	249
ซูเราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ อายะฮฺที่ 76-77	250
ห้ามมิให้ตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ ﷻ และคลังในศาสนา	251
ซูเราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ อายะฮฺที่ 78-81	251
อัลลอฮฺ ﷻ ทรงสาปแช่ง บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาจากวงศ์วานอิสรออีล	252
บรรดาอะดิสที่ไซให้ทำความดี และห้ามมิให้ทำความชั่ว	253
อัลลอฮฺ ﷻ ทรงดำหนิพวกมุนาฟิกีน (คนหน้าไหว้หลังหลอก)	255
ซูเราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ อายะฮฺที่ 82	256
อธิบายถึงสาเหตุการประทานอายะฮฺเหล่านี้	256
ซูเราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ อายะฮฺที่ 83-86	258
ซูเราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ อายะฮฺที่ 87-88	261
ไม่มีระบบนักพรต นักบวชในศาสนาอิสลาม	261

เนื้อเรื่อง

หน้า

ซูเราะฮ์ อัลมาอิดะฮ์ อายะฮ์ที่ 89	263
ถ้อยคำที่ไร้สาระในการสาบาน	264
การโต้เถียงการสาบาน	264
ซูเราะฮ์ อัลมาอิดะฮ์ อายะฮ์ที่ 90-93	266
การห้ามสุรา และการพนัน	267
อธิบายคำว่า أَلْأَنفُسُ (อัลอันศอบ) และ أَلْأَرْزَاقُ (อัลอัซลาม)	268
กล่าวถึงบรรดาอะดีษที่ระบุถึงรายละเอียดในการห้ามสุรา	268
ซูเราะฮ์ อัลมาอิดะฮ์ อายะฮ์ที่ 94-95	276
ห้ามล่าสัตว์ในแผ่นดินฮะรอม และการครองเอียะฮ์รอม	277
บทลงโทษผู้ที่ฆ่าสัตว์ที่ล่ามาในแผ่นดินฮะรอม หรือขณะครองเอียะฮ์รอมอยู่	279
ซูเราะฮ์ อัลมาอิดะฮ์ อายะฮ์ที่ 96-99	283
ผู้ครองเอียะฮ์รอมอนุญาตให้ล่าสัตว์ทะเลได้	284
ห้ามผู้ครองเอียะฮ์รอมล่าสัตว์บก	286
ซูเราะฮ์ อัลมาอิดะฮ์ อายะฮ์ที่ 100-102	288
อัลลอฮ์ ﷻ ทรงดำหนิคำถามที่ไร้ประโยชน์	290
ซูเราะฮ์ อัลมาอิดะฮ์ อายะฮ์ที่ 103-104	294
อธิบายถึงสัตว์ต่างๆ ที่ได้กล่าวมา	294
ซูเราะฮ์ อัลมาอิดะฮ์ อายะฮ์ที่ 105	299
อัลลอฮ์ ﷻ ทรงให้มนุษย์ปรับปรุงตัวเอง	299
ซูเราะฮ์ อัลมาอิดะฮ์ อายะฮ์ที่ 106-108	300
ให้มีพยานที่ยุติธรรมสองคน ในเรื่องพินัยกรรม	301
ซูเราะฮ์ อัลมาอิดะฮ์ อายะฮ์ที่ 109	304
บรรดาศาสนทูตจะถูกถามถึงประชาชาติของพวกเขา	304

เนื้อเรื่อง

หน้า

ซูเราะฮ์ อัลมาอิดะฮ์ อายะฮ์ที่ 110-111.....	305
ให้นบีอิซา � ระลึกถึงความโปรดปรานของอัลลอฮ์ �.....	306
ซูเราะฮ์ อัลมาอิดะฮ์ อายะฮ์ที่ 112-115.....	309
อธิบายการประทานคราสำหรับอาหารลงมาจากฟากฟ้า.....	310
เรื่องประหลาดที่เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์.....	312
ซูเราะฮ์ อัลมาอิดะฮ์ อายะฮ์ที่ 116-118.....	313
อัลมะซีฮ์ (นบีอิซา �) ได้ทำตัวให้บริสุทธิ์จากการทำซริก และยืนยันในการให้เอกภาพ ต่ออัลลอฮ์ �.....	314
ซูเราะฮ์ อัลมาอิดะฮ์ อายะฮ์ที่ 119-120.....	316
ในวันกียามะฮ์ คำพูดใดๆ ไม่มีประโยชน์ นอกจากความจริง.....	317
อธิบายซูเราะฮ์ อัลอันอาม.....	319
ซูเราะฮ์ อัลอันอาม อายะฮ์ที่ 1-3.....	320
การสรรเสริญเป็นสิทธิแด่อัลลอฮ์ � ผู้ทรงสามารถอย่างสูงส่ง และอำนาจ อันยิ่งใหญ่.....	321
ซูเราะฮ์ อัลอันอาม อายะฮ์ที่ 4-6.....	324
บรรดาพวกกราบไหว้เจ็ดดื้อดั่ง และการสัญญาลงโทษพวกเขา.....	324
ซูเราะฮ์ อัลอันอาม อายะฮ์ที่ 7-11.....	325
ตำหนิผู้ที่ดื้อดั่ง และดื้อรั้นไม่ยอมเชื่อวารอซูล � เป็นมนุษย์.....	326
ซูเราะฮ์ อัลอันอาม อายะฮ์ที่ 12-16.....	329
อัลลอฮ์ � คือ ผู้ทรงบังเกิด ผู้ทรงประทานคราเครื่องยังชีพ และผู้ทรงให้ความโปรดปราน ดังนั้น จึงจำเป็นต้องปฏิบัติตามพระองค์.....	330
ซูเราะฮ์ อัลอันอาม อายะฮ์ที่ 17-21.....	333
อัลลอฮ์ � คือผู้ให้คุณประโยชน์ ผู้ให้โทษ ผู้มีอำนาจ.....	334
ชาวคัมภีร์นั้นรู้จักท่านนบี � ดังเช่นที่พวกเขารู้จักลูกๆ ของพวกเขาดี.....	336

เนื้อเรื่อง

หน้า

ซูเราะฮ์ อัลอันอาม आयะฮ์ที่ 22-26.....	336
บรรดาพวงบุชาเจี๊วดจะถูกถามเกี่ยวกับเจี๊วดของพวกเขา	338
คนชั่วจะไม่ได้รับประโยชน์จากคัมภีร์อัลกุรอาน.....	339
ซูเราะฮ์ อัลอันอาม आयะฮ์ที่ 27-30.....	340
ความหวังลมๆ แล้งๆ จะไม่ให้ประโยชน์ใดๆ ขณะที่เห็นการลงโทษ.....	341
ซูเราะฮ์ อัลอันอาม आयะฮ์ที่ 31-32.....	343
ซูเราะฮ์ อัลอันอาม आयะฮ์ที่ 33-36.....	344
การปลอบใจให้แก่ท่านนบี ﷺ.....	345
ซูเราะฮ์ อัลอันอาม आयะฮ์ที่ 37-39.....	349
บรรดาพวงมุชริกีน (พวงบุชาเจี๊วด) ขอให้สำนึกญะฮันหนึ่งมา	350
ความหมายของคำว่า “ประชาชาติ” (ในอายะฮ์ที่ 38).....	351
พวงกาฟิร (พวงปฏิเสธ) เสมือนคนหูหนวก และเป็นไปในความมืด.....	352
ซูเราะฮ์ อัลอันอาม आयะฮ์ที่ 40-45.....	353
ยืนยันหลักฐานต่อพวงมุชริกีน (พวงบุชาเจี๊วด) โดยพวกเขาขอวิงวอนต่ออัลลอฮ์ ﷻ	
เพียงองค์เดียว ขณะถูกลงโทษ.....	355
ซูเราะฮ์ อัลอันอาม आयะฮ์ที่ 46-49.....	356
ซูเราะฮ์ อัลอันอาม आयะฮ์ที่ 50-54.....	359
ท่านรอซูล ﷺ ไม่ได้ครอบครองคลังสมบัติของอัลลอฮ์ ﷻ และไม่รู้สิ่งเร้นลับ	361
อัลลอฮ์ ﷻ ทรงห้ามมิให้ท่านรอซูล ﷺ ขับไล่บรรดาสาวกของผู้ที่อ่อนแอออกไป	
แต่ทรงใช้ให้ท่านให้เกียรติพวกเขา เมื่อพวกเขามาหาท่าน	362
ซูเราะฮ์ อัลอันอาม आयะฮ์ที่ 55-59.....	366
ท่านรอซูล ﷺ อยู่บนหลักฐานอันชัดเจนในสิ่งที่ท่านเชิญชวน และการตอบแทนนั้น	
อยู่ในพระหัตถ์ของอัลลอฮ์ ﷻ ไม่ใช่อยู่ในมือของท่าน	367
ไม่มีใครจะรู้สิ่งเร้นลับ นอกจากอัลลอฮ์ ﷻ เท่านั้น.....	370

เนื้อเรื่อง

หน้า

ซูเราะฮฺ อัลอันอาม อายะฮฺที่ 60-62.....	371
บรรดาปาวนั้นอยู่ในอู่พระหัตถ์ของอัลลอฮฺ ﷻ ทั้งก่อนตาย และหลังจากตายแล้ว...	372
ซูเราะฮฺ อัลอันอาม อายะฮฺที่ 63-65.....	377
อธิบายถึงความโปรดปราน ความใจบุญของพระองค์ ความรุนแรง และอำนาจของพระองค์.....	378
ซูเราะฮฺ อัลอันอาม อายะฮฺที่ 66-69.....	338
การเรียกร้องเชิญชวน คือ การแนะนำโดยไม่บังคับ.....	383
ซูเราะฮฺ อัลอันอาม อายะฮฺที่ 70.....	385
ซูเราะฮฺ อัลอันอาม อายะฮฺที่ 71-73.....	388
อุปมาผู้ที่กลับไปสู่การปฏิเสธหลังจากศรัทธา และทำความดีแล้ว	389
อธิบายให้ทราบถึงการเป่าแตร.....	390
ซูเราะฮฺ อัลอันอาม อายะฮฺที่ 74-79.....	392
อิบรอฮีม ؑ แนะนำบิดาของเขา	392
เปิดเผยบรรดาหลักฐานในการให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺ ﷻ แก่อิบรอฮีม ؑ.....	395
นี่คือการถามตอบให้ข้อคิดแก่กลุ่มชนของเขา.....	396
ซูเราะฮฺ อัลอันอาม อายะฮฺที่ 80-83.....	398
การตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺนั้น ถือเป็นการอธรรมที่ใหญ่หลวง.....	402
ซูเราะฮฺ อัลอันอาม อายะฮฺที่ 84-90.....	403
การประทาน อิสฮาก และ ยะอูบ ให้แก่ อิบรอฮีม ؑ ในช่วงที่ท่านอยู่ในวัยชรา...405	
คุณลักษณะพิเศษของนัวซ ؑ และ อิบรอฮีม ؑ	407
การทำซิริก (ตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ ﷻ) จะทำให้ผลงานของมนุษย์สูญเปล่า แม้กระทั่งบรรดาอรุส.....	409
ซูเราะฮฺ อัลอันอาม อายะฮฺที่ 91-92.....	412
อรุสฯ นั้นเป็นมนุษย์ และการประทานคัมภีร์ให้แก่เขา.....	413

เนื้อเรื่อง

หน้า

ซูเราะฮฺ อัลอันอาม อายะฮฺที่ 93-94.....	416
ไม่มีใครจะอธรรมยิ่งไปกว่าผู้ที่อุปโลกน์ความเท็จต่ออัลลอฮฺ ﷻ และอ้างว่า วะฮีย์	
จะถูกให้ลงมาที่เขา.....	417
สภาพของพวกอธรรมขณะจะตาย และในวันกิยามะฮฺ.....	418
ซูเราะฮฺ อัลอันอาม อายะฮฺที่ 95-97.....	423
แนะนำให้รู้จักกับอัลลอฮฺ ﷻ ด้วยสัญญาณต่างๆ บางอย่าง	424
ซูเราะฮฺ อัลอันอาม อายะฮฺที่ 98-99	428
ซูเราะฮฺ อัลอันอาม อายะฮฺที่ 100	432
โทษของพวกมุชริกีน	432
ซูเราะฮฺ อัลอันอาม อายะฮฺที่ 101-103	435
เราจะเห็นอัลลอฮฺ ﷻ ได้ในโลกอาคิเราะฮฺ	436
ซูเราะฮฺ อัลอันอาม อายะฮฺที่ 104-105	439
อธิบายคำว่า اَلْبَصَائِرُ “อัลบะศออิร”	440
ซูเราะฮฺ อัลอันอาม อายะฮฺที่ 106-107	444
คำสั่งใช้ให้ปฏิบัติตามวะฮีย์ (อายะฮฺของอัลลอฮฺ)	444
ซูเราะฮฺ อัลอันอาม อายะฮฺที่ 108	445
ห้ามมิให้ด่าว่าพระเจ้าของพวกมุชริกีน เพื่อที่พวกเขาจะได้ไม่ด่าว่าอัลลอฮฺ ﷻ	446
ซูเราะฮฺ อัลอันอาม อายะฮฺที่ 109-110	447
ขอให้สิ่งมหัศจรรย์ และสาบานว่าจะศรัทธาเมื่อสิ่งมหัศจรรย์นั้นมา	448
ซูเราะฮฺ อัลอันอาม อายะฮฺที่ 111	451
ซูเราะฮฺ อัลอันอาม อายะฮฺที่ 112-113	453
นับที่ทุกคนมีศัตรู.....	453
ซูเราะฮฺ อัลอันอาม อายะฮฺที่ 114-115	456

เนื้อเรื่อง	หน้า
ซูเราะฮ์ อัลอันอาม อายะฮ์ที่ 116-117	458
คนส่วนใหญ่อยู่ในการหลงทาง.....	458
ซูเราะฮ์ อัลอันอาม อายะฮ์ที่ 118-119	459
สัตว์ที่ถูกเชือดด้วยพระนามของอัลลอฮ์ ﷻ เป็นที่อนุมัติ	460
ซูเราะฮ์ อัลอันอาม อายะฮ์ที่ 120	461
ซูเราะฮ์ อัลอันอาม อายะฮ์ที่ 121	462
ห้ามมิให้รับประทานสัตว์ที่ถูกเชือด โดยมิได้กล่าวพระนามของอัลลอฮ์ ﷻ	462
การกระชับกระชับของชัยฏอน.....	464
การให้ความสำคัญกับคำพูดของคนหนึ่งคนใดเหนือบัญญัติของอัลลอฮ์ ﷻ ถือเป็นชิริก	465
ซูเราะฮ์ อัลอันอาม อายะฮ์ที่ 122	466
อุปมาคนกาฟิร กับคนมุอฺมิน	466
ซูเราะฮ์ อัลอันอาม อายะฮ์ที่ 123-124	469
หัวหน้าบรรดาผู้ก่ออาชญากรรม เล่ห์กล และบั่นปลายของพวกเขา	469
บรรดาพวกปฏิเสธได้ยอมรับว่า เชื้อสายของท่านนบี ﷺ นั้นสูงส่ง.....	474
ซูเราะฮ์ อัลอันอาม อายะฮ์ที่ 125	476
ซูเราะฮ์ อัลอันอาม อายะฮ์ที่ 126-127	479
ซูเราะฮ์ อัลอันอาม อายะฮ์ที่ 128	480
ซูเราะฮ์ อัลอันอาม อายะฮ์ที่ 129	482
บางส่วนของผู้ธรรมทั้งหลายเป็นสหายกับอีกบางส่วน.....	482
ซูเราะฮ์ อัลอันอาม อายะฮ์ที่ 130	483
การดำเนินและมนุษย์ โดยถ้ามถึงการส่งศาสนทูตมา และการสาบานของพวกเขา ในเรื่องดังกล่าว	483

เนื้อเรื่อง

หน้า

ซูเราะฮฺ อัลอันอาม อายะฮฺที่ 131-132	486
ซูเราะฮฺ อัลอันอาม อายะฮฺที่ 133-135	488
สัญญาให้พวกเขาพิพากษาไปเมื่อพวกเขาทำชั่ว	489
ซูเราะฮฺ อัลอันอาม อายะฮฺที่ 136	492
อธิบายให้ทราบถึงการทำงานบางอย่างที่ซิริก (ภาคีต่ออัลลอฮฺ ﷻ)	493
ซูเราะฮฺ อัลอันอาม อายะฮฺที่ 137	495
ชัยฏอนได้ล่อลวงพวกมุชริกีนให้คิดว่าการฆ่าลูกๆ ของพวกเขานั้นเป็นเรื่องที่ดี.....	495
ซูเราะฮฺ อัลอันอาม อายะฮฺที่ 138	496
ส่วนหนึ่งจากข้อห้ามของพวกมุชริกีนเกี่ยวกับปศุสัตว์	497
ซูเราะฮฺ อัลอันอาม อายะฮฺที่ 139	498
ซูเราะฮฺ อัลอันอาม อายะฮฺที่ 140	500
ซูเราะฮฺ อัลอันอาม อายะฮฺที่ 141-142	501
อัลลอฮฺ ﷻ ผู้ทรงบังเกิดผลไม้มะลิค และปศุสัตว์.....	502
อธิบายให้ทราบถึงการสุรุ่ยสุร่าย	505
ประโยชน์ของปศุสัตว์	506
พวกท่านจงรับประทานจากปศุสัตว์เหล่านี้ และจงอย่าเดินตามก้าวดำเนินของชัยฏอน ในเรื่องนั้น.....	508
ซูเราะฮฺ อัลอันอาม อายะฮฺที่ 143-144	509
ซูเราะฮฺ อัลอันอาม อายะฮฺที่ 145	511
อธิบายให้ทราบถึงสิ่งต่างๆ ที่ต้องห้าม.....	512
ซูเราะฮฺ อัลอันอาม อายะฮฺที่ 146	514
สิ่งฮาลาลที่เป็นที่ห้ามแก่ชาวยิว อันเนื่องมาจากความอธรรมของพวกเขา.....	514
เล่ห์กลของชาวยิว และการสาปแช่งของอัลลอฮฺ ﷻ ต่อพวกเขา	516

เนื้อเรื่อง

หน้า

ซูเราะฮ์ อัลอันอาม อายะฮ์ที่ 147	517
ซูเราะฮ์ อัลอันอาม อายะฮ์ที่ 148-150	519
กล่าวถึงความผิดพลาด และการโต้ตอบต่อข้อผิดพลาดนั้น.....	520
ซูเราะฮ์ อัลอันอาม อายะฮ์ที่ 151	522
คำสั่งเสีย 10 ประการ.....	523
ห้ามมิให้ทำชริก (ตั้งภาคี) ต่ออัลลอฮ์ ﷻ	524
ใช้ให้ทำความดีต่อบิดามารดา.....	526
ห้ามมิให้ฆ่าลูกๆ.....	528
ห้ามมิให้ฆ่าชีวิตที่ต้องห้าม	530
ซูเราะฮ์ อัลอันอาม อายะฮ์ที่ 152	532
ห้ามกินทรัพย์สินของเด็กกำพร้า.....	532
ใช้ให้ดวงและซังให้เต็ม.....	533
ใช้ให้เป็นพยานด้วยความเที่ยงธรรม.....	534
ใช้ให้ปฏิบัติตามสัญญาที่มีต่ออัลลอฮ์ ﷻ อย่างครบถ้วน.....	534
ซูเราะฮ์ อัลอันอาม อายะฮ์ที่ 153	535
ใช้ให้ปฏิบัติตามทางที่เที่ยงตรง และห้ามมิให้ปฏิบัติตามทางอื่นๆ	535
ซูเราะฮ์ อัลอันอาม อายะฮ์ที่ 154-155	538
ชมเชยคัมภีร์เตารอต และอัลกุรอาน.....	539
ซูเราะฮ์ อัลอันอาม อายะฮ์ที่ 156-157	541
คัมภีร์อัลกุรอานเป็นหลักฐานของอัลลอฮ์ ﷻ ต่อชาวโลกของพระองค์.....	542
ซูเราะฮ์ อัลอันอาม อายะฮ์ที่ 158	544
คำเตือนสำหรับผู้ที่ชักช้าที่จะศรัทธา และกลับตัวกลับใจ	545
ซูเราะฮ์ อัลอันอาม อายะฮ์ที่ 159	548
อัลลอฮ์ ﷻ ทรงดำหนิการแตกแยก	548

เนื้อเรื่อง

หน้า

ซูเราะฮ์ อัลอันอาม आयะฮ์ที่ 160	550
ความดีหนึ่ง ได้ 10 เท่า และความชั่วหนึ่งก็ได้เท่านั้น	550
ซูเราะฮ์ อัลอันอาม आयะฮ์ที่ 161-163	553
อัลอิสลาม คือหนทางที่เที่ยงตรง	554
ใช้ให้มีความบริสุทธิ์ใจในการทำอิบาดะฮ์ (ภักดีต่ออัลลอฮ์ ﷻ)	555
ศาสนาของบรรดานบีทั้งหมด คือ ศาสนาอิสลาม	556
ซูเราะฮ์ อัลอันอาม आयะฮ์ที่ 164	560
ใช้ให้มอบหมายต่ออัลลอฮ์ ﷻ ด้วยความบริสุทธิ์ใจ	561
ไม่มีผู้แบกภาระคนใดจะแบกภาระบาปของผู้อื่น	562
ซูเราะฮ์ อัลอันอาม आयะฮ์ที่ 165	564
อัลลอฮ์ ﷻ ได้ทรงให้มนุษย์มาเป็นตัวแทนบนแผ่นดิน โดยให้มีสถานภาพ เหลื่อมล้ำกันไป เพื่อพระองค์จะได้ทดสอบพวกเขา	565
อธิบายซูเราะฮ์ อัลอะอฺรอฟ	569
ซูเราะฮ์ อัลอะอฺรอฟ आयะฮ์ที่ 1-3	571
ซูเราะฮ์ อัลอะอฺรอฟ आयะฮ์ที่ 4-7	571
สภาพหมู่บ้านที่พินาศ	572
ซูเราะฮ์ อัลอะอฺรอฟ आयะฮ์ที่ 8-9	575
อธิบายถึงการขังผลงาน	575
ซูเราะฮ์ อัลอะอฺรอฟ आयะฮ์ที่ 10	578
ความโปรดปรานที่อยู่ในฟากฟ้า และแผ่นดินถูกสร้างมาเพื่อมนุษย์	579
ซูเราะฮ์ อัลอะอฺรอฟ आयะฮ์ที่ 11	579
เรื่องบรรดาโมลาอิกะฮ์ การวะแก่อาดัม <small>عليه السلام</small> แต่ อิบลิสแสดงความโอหัง	579

เนื้อเรื่อง

หน้า

ซูเราะฮ์ อัลอะอรอฟ आयะฮ์ที่ 12.....	581
อิลลิส คือ ผู้แรกที่ได้ใช้การเปรียบเทียบ.....	582
ซูเราะฮ์ อัลอะอรอฟ आयะฮ์ที่ 13-15.....	583
ซูเราะฮ์ อัลอะอรอฟ आयะฮ์ที่ 16-17.....	583
ซูเราะฮ์ อัลอะอรอฟ आयะฮ์ที่ 18.....	587
ซูเราะฮ์ อัลอะอรอฟ आयะฮ์ที่ 19-21.....	589
กลวงของชัยฏอนกับอาดัม และ เฮาวา และทำให้ทั้งสองกินผลไม้ จากต้นไม้.....	590
ซูเราะฮ์ อัลอะอรอฟ आयะฮ์ที่ 22-23.....	591
ซูเราะฮ์ อัลอะอรอฟ आयะฮ์ที่ 24-25.....	593
การให้พวกเขาลงมายังแผ่นดิน.....	594
ซูเราะฮ์ อัลอะอรอฟ आयะฮ์ที่ 26.....	595
อัลลอฮ์ ประทานอาภรณ์ และเครื่องประดับมาให้.....	595
ซูเราะฮ์ อัลอะอรอฟ आयะฮ์ที่ 27.....	596
เดือนให้ระมัดระวังการหลอกลวงของชัยฏอน.....	596
ซูเราะฮ์ อัลอะอรอฟ आयะฮ์ที่ 28-30.....	597
พวกกุฟฟาร (พวกปฏิเสธ) ทำงานที่น่ารังเกียจ และมันได้พาดพิงไปยังอัลลอฮ์ 	597
อัลลอฮ์ จะไม่ทรงใช้เรื่องน่ารังเกียจ ตรงกันข้าม พระองค์ทรงใช้ให้มีความยุติธรรม และ ความบริสุทธิ์ใจ.....	598
ความเข้าใจคำว่า “อัลบัตอ” และคำว่า “อัลเอาตะฮ์”.....	599
ซูเราะฮ์ อัลอะอรอฟ आयะฮ์ที่ 31.....	603
คำสั่งใช้ให้แต่งตั้งให้ดีขึ้นไปมัสญิด.....	604
ห้ามมิให้สุรุษสุราย และฟุ่มเฟือยในเรื่องอาหารการกิน และเครื่องนุ่งห่ม.....	605

เนื้อเรื่อง

หน้า

ซูเราะฮ์ อัลอะอรอฟ आयะฮ์ที่ 32.....	606
ซูเราะฮ์ อัลอะอรอฟ आयะฮ์ที่ 33.....	607
สิ่งที่ต้องห้าม คือ สิ่งที่น่ารังเกียจ สิ่งที่เป็นบาป การชมเชยรังแกโดยไม่เป็นธรรม การตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ ﷻ และการกล่าวให้ร้ายต่ออัลลอฮ์ ﷻ	607
ซูเราะฮ์ อัลอะอรอฟ आयะฮ์ที่ 34-36.....	609
ซูเราะฮ์ อัลอะอรอฟ आयะฮ์ที่ 37.....	610
บรรดาพวงมุกริฎน ผู้อุปโลกน์ความเท็จให้แก่อัลลอฮ์ ﷻ ส่วนไม่ดีของ พวกเขาจะประสบแก่พวกเขา ผู้คุ้มครองของพวกเขาจะหนีไปหมด ขณะที่เขา ใกล้จะตาย	610
ซูเราะฮ์ อัลอะอรอฟ आयะฮ์ที่ 38-39.....	612
ชาวนรกทะเลาะ และสาปแช่งกัน.....	612
ซูเราะฮ์ อัลอะอรอฟ आयะฮ์ที่ 40-41.....	616
บรรดาผู้ที่ปฏิเสธ บรรดาประตู่ฟ้าจะไม่เปิดรับพวกเขา และพวกเขาจะไม่ได้เข้าสวรรค์ ตลอดไป.....	616
ซูเราะฮ์ อัลอะอรอฟ आयะฮ์ที่ 42-43.....	618
บรรยายให้ทราบถึงบ้านปลายของคนดีๆ และสภาพของพวกเขา.....	619
ซูเราะฮ์ อัลอะอรอฟ आयะฮ์ที่ 44-45.....	621
สำหรับชาวนรกนั้นเสียใจแล้วเสียใจอีก	621
ซูเราะฮ์ อัลอะอรอฟ आयะฮ์ที่ 46-47.....	623
อัลอะอรอฟ (กำแพงกั้นระหว่างนรกกับสวรรค์ และพวกที่อยู่บนกำแพง).....	624
ซูเราะฮ์ อัลอะอรอฟ आयะฮ์ที่ 48-49.....	625
ซูเราะฮ์ อัลอะอรอฟ आयะฮ์ที่ 50-51.....	626
ความสุขของชาวสวรรค์ เป็นที่ต้องห้ามแก่ชาวนรก.....	627

เนื้อเรื่อง

หน้า

ซูเราะฮ์ อัลอะอรอฟ อายะฮ์ที่ 52-53.....	629
สำหรับพวกมุชริกีน ไม่มีหนทางที่จะได้รับการอภัยโทษ.....	630
ซูเราะฮ์ อัลอะอรอฟ อายะฮ์ที่ 54.....	632
โลกนี้ได้ถูกสร้างภายใน 6 วัน.....	633
อธิบายคำว่า อิสติวาอู.....	633
กลางคืนและกลางวัน เป็นส่วนหนึ่งจากสัญญาณของอัลลอฮ์ ﷻ.....	634
ซูเราะฮ์ อัลอะอรอฟ อายะฮ์ที่ 55-56.....	636
ส่งเสริมให้ขอพรต่ออัลลอฮ์.....	636
ห้ามมิให้ละเมิดขอบเขตในการวิงวอนขอ.....	637
ห้ามมิให้ทำความเสื่อมเสียบนผืนแผ่นดิน.....	638
ซูเราะฮ์ อัลอะอรอฟ อายะฮ์ที่ 57-58.....	638
ส่วนหนึ่งจากสัญญาณของอัลลอฮ์ ﷻ คือ พระองค์ทรงให้ฝนตกลงมา และให้พืชพรรณ ธัญญาหารเจริญงอกงาม.....	639
ซูเราะฮ์ อัลอะอรอฟ อายะฮ์ที่ 59-62.....	642
เรื่องนบีฮาวุ ﷺ และกลุ่มชนของเขา.....	643
ซูเราะฮ์ อัลอะอรอฟ อายะฮ์ที่ 63-64.....	645
ซูเราะฮ์ อัลอะอรอฟ อายะฮ์ที่ 65-69.....	646
เรื่องของนบีฮูด ﷺ และกลุ่มชนอ้าด.....	648
ที่พำนักของกลุ่มชนอ้าด.....	648
คำโต้ตอบระหว่างนบีฮูด ﷺ กับกลุ่มชนของเขา.....	649
ซูเราะฮ์ อัลอะอรอฟ อายะฮ์ที่ 70-72.....	650
บ้านปลายกลุ่มชนอ้าด.....	652
เรื่องเล่าเกี่ยวกับตัวแทนกลุ่มชนอ้าด.....	654

เนื้อเรื่อง

หน้า

ซูเราะฮ์ อัลอะอรอฟ आयะฮ์ที่ 73-78.....	655
ที่ฟานักของกลุ่มชนชะมูด และสายตระกูลของพวกเขา.....	657
เรื่องของนบีศอลิฮ <small>عليه السلام</small> และกลุ่มชนชะมูด	658
กลุ่มชนชาวชะมูดขอให้ฐูรอออกมาจากหิน (ภูเขา) แล้วก็ได้ปรากฏออกมา.....	658
การฆ่าฐูรอ.....	660
พวกคนชั่วพยายามที่จะฆ่านบีศอลิฮ <small>عليه السلام</small> และเริ่มการลงโทษพวกเขา หลังจากนั้น	
ชาวชะมูดก็ถูกลงโทษ	661
ซูเราะฮ์ อัลอะอรอฟ आयะฮ์ที่ 79.....	664
ซูเราะฮ์ อัลอะอรอฟ आयะฮ์ที่ 80-81.....	665
เรื่องของนบีลูฏ <small>عليه السلام</small> และกลุ่มชนของเขา.....	665
ซูเราะฮ์ อัลอะอรอฟ आयะฮ์ที่ 82.....	666
ซูเราะฮ์ อัลอะอรอฟ आयะฮ์ที่ 83-84.....	667
ซูเราะฮ์ อัลอะอรอฟ आयะฮ์ที่ 85.....	669
เรื่องนบีฮุอัยบ <small>عليه السلام</small> และชาวเมืองมดัยน.....	669
ซูเราะฮ์ อัลอะอรอฟ आयะฮ์ที่ 86-87.....	671

تَفْسِيرُ الْبُرُجِ

คำแปล และอธิบาย

คัมภีร์อัลกุรอาน

ญุซ 6 - ญุซ 8

อายะฮ์ที่ 148 ของซูเราะฮ์ อันนิซาอ์

ถึง อายะฮ์ที่ 87 ของซูเราะฮ์ อัลอะฮฺรอฟ

﴿ لَا يُحِبُّ اللَّهُ الْجَهْرَ بِالسُّوءِ مِنَ الْقَوْلِ إِلَّا مَنْ ظَلِمَ وَكَانَ اللَّهُ سَمِيعًا عَلِيمًا ﴾ (148)
 ﴿ إِنَّ تَبْدُؤَ خَيْرًا أَوْ تُخَفُّوهُ أَوْ تَعْفُوا عَنْ سُوءٍ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ عَفُوًّا قَدِيرًا ﴾ (149)

148. อัลลอฮ์ไม่ทรงชอบการใช้เสียงดังในคำพูดที่ไม่ดี นอกจากผู้ที่ถูกข่มเหง และปรากฏว่า อัลลอฮ์นั้นเป็นผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงรอบรู้

149. หากพวกเจ้าเปิดเผยความดี หรือปกปิดมันไว้ หรือให้อภัยในความเลวร้ายใดๆ แล้ว แท้จริง อัลลอฮ์นั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเดชานุภาพเสมอ

อนุญาตให้ทำเสียงดังในคำพูดที่ไม่ดีสำหรับผู้ที่ถูกข่มเหง พร้อมกับส่งเสริมการให้อภัย

อิบนุ อับดุลอะซฮฺ ได้เล่าโดยเอาจมาจาก อิบนิ อับบาส เกี่ยวกับอายะฮฺที่ว่า ﴿ อัลลอฮ์ไม่ทรงชอบการใช้เสียงดังในคำพูดที่ไม่ดี ﴾ โดยกล่าวว่า อัลลอฮ์ ﷻ ไม่ทรงชอบการที่คนหนึ่งจะกล่าวหาอีกคนหนึ่งด้วยเสียงอันดัง **นอกจากเขาถูกอธรรม** เพราะอัลลอฮ์ ﷻ ทรงผ่อนผันให้แก่เขาที่กล่าวหาผู้ที่อธรรมด้วยเสียงอันดังได้ ดังกล่าวนั้น ก็อันเนื่องมาจากดำรัสของพระองค์ที่ว่า ﴿ นอกจากผู้ที่ถูกข่มเหง ﴾ **และถ้าหากเขาอดทนก็ย่อมเป็นการดีกว่าสำหรับเขา** (อัญญาบารี 9/344)

อัลอะซฮฺ อัลบัศรี ได้กล่าวว่า **ไม่ควรกล่าวขอให้ผู้ที่อธรรมประสบกับสิ่งที่ไม่ดี** แต่จงกล่าวขอต่ออัลลอฮ์ ﷻ ว่า **“โอ้อัลลอฮ์ ได้โปรดช่วยฉันด้วย และขอได้โปรดให้สิทธิของฉันได้กลับคืนมา”**

(อัญญาบารี 9/344)

และในอีกรายงานหนึ่ง กล่าวว่า ความจริง อัลลอฮ์ ﷻ **ได้ทรงผ่อนผันให้แก่ผู้ที่ถูกข่มเหงที่จะขออภัยให้โทษผู้ที่ข่มเหง** โดยไม่ลงมือทำร้ายเขา

อับดุลการิม อิบну มาลิก อัลญะชะรี ได้กล่าวเกี่ยวกับอายะฮฺนี้ว่า **คือมีชายคนหนึ่งด่าท่าน แล้วท่านก็ด่าเขากลับ** แต่ถ้าเขากล่าวหาท่านในเรื่องที่เป็นเท็จ ท่านก็อย่าได้กล่าวหาเขา

ในทำนองเดียวกัน เพราะอัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า

﴿وَلَمَنْ أَنْتَصَرَ بَعْدَ ظُلْمِهِ فَأُولَٰئِكَ مَا عَلَيْهِمْ مِنْ سَبِيلٍ﴾

“และถ้าผู้ใดแก้แค้นตอบแทนหลังจากได้รับความอธรรม ชนเหล่านั้นจะไม่มีทางตำหนิพวกเขาได้เลย

(ซูเราะฮฺ อัซซุรอ อายะฮฺที่ 41)

อบูดาวูด ได้บันทึกหะดีษที่รายงานจากอบีซุร็อยเราะฮฺ ว่า แท้จริง ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(الْمُسْتَبَانَ مَا قَالَا ، فَعَلَى الْبَادِي مِنْهُمَا مَا لَمْ يَعْتَدِ الْمَظْلُومُ)

“คนสองคนที่ด่าทอกันนั้น บาปที่เกิดจากคำพูดของเขาทั้งสอง จะตกแก่ผู้ที่เริ่มด่าก่อน **ตราบใดที่ถูกอธรรม ไม่ได้กล่าวถ้อยคำ หรือทำสิ่งที่เกินกว่าที่ตนถูกกระทำ**”

(อบูดาวูด 4894)

และคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿หากพวกเจ้าเปิดเผยความดี หรือปกปิดมันไว้ หรือให้อภัยในความเลวร้ายใดๆ แล้ว แท้จริง อัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเดชานุภาพเสมอ﴾ คือหากพวกเจ้าเปิดเผยความดี หรือปกปิดมันไว้ หรืออภัยให้แก่ผู้ทำไม่ดีแก่พวกเจ้า ดังกล่าวนั้นจะทำให้พวกเจ้าเข้าใกล้ชิดอัลลอฮฺ โดยพระองค์จะตอบแทนผลบุญให้แก่พวกเจ้าด้วย เพราะส่วนหนึ่งจากคุณลักษณะของอัลลอฮฺ ก็คือเป็นผู้ทรงให้อภัยแก่บ่าวของพระองค์เสมอ ทั้งๆ ที่สามารถจะลงโทษได้ และด้วยเหตุนี้ อัลลอฮฺ ﷻ จึงได้ตรัสว่า ﴿ แท้จริง อัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเดชานุภาพเสมอ ﴾

และด้วยเหตุนี้ จึงได้มีรายงานมาว่า แท้จริง บรรดาอโศกษะฮฺที่แบกบัลลังก์ของอัลลอฮฺ อยู่ นั้น ได้กล่าวแสดงความบริสุทธิ์ต่ออัลลอฮฺ โดยบางท่านกล่าวว่า

(سُبْحَانَكَ عَلَىٰ حِلْمِكَ بَعْدَ عِلْمِكَ)

“พระองค์ผู้ทรงมหาบริสุทธิ์ ต่อการขันติของพระองค์ หลังจากที่พระองค์ทรงทราบดี”

และบางท่านกล่าวว่า

(سُبْحَانَكَ عَلَىٰ عَفْوِكَ بَعْدَ قُدْرَتِكَ)

“พระองค์ผู้ทรงมหาบริสุทธิ์ต่อการอภัยของพระองค์ หลังจากที่พระองค์ทรงสามารถ”

ในหนังสือฮะดีษเศาะฮี้ฮฺ ระบุว่า

(مَا نَقَصَ مَالٌ مِنْ صَدَقَةٍ ، وَلَا زَادَ اللَّهُ عَبْدًا بِغَفْوٍ إِلَّا عِزًّا ، وَمَنْ تَوَاضَعَ
لِلَّهِ رَفَعَهُ اللَّهُ)

“การบริจาคทาน มิได้ทำให้ทรัพย์สินลดน้อยลงแต่อย่างใด และผู้ใดอภัยให้แก่
ผู้อื่น อัลลอฮฺจะทรงทำให้เขามีเกียรติ และผู้ใดถ่อมตัวเพื่ออัลลอฮฺ อัลลอฮฺจะ
ทรงทำให้เขาสูงส่ง”

(มุสลิม 4/2001)

﴿ إِنَّ الَّذِينَ يَكْفُرُونَ بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ ۖ وَيُرِيدُونَ أَنْ يُفَرِّقُوا بَيْنَ
اللَّهِ وَرُسُلِهِ ۖ وَيَقُولُونَ نُؤْمِنُ بِبَعْضٍ وَنَكْفُرُ بِبَعْضٍ وَيُرِيدُونَ
أَنْ يَتَّخِذُوا بَيْنَ ذَلِكَ سَبِيلًا ۝١٥٠ أُولَٰئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ حَقًّا
وَأَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُهِينًا ۝١٥١ وَالَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ
وَرُسُلِهِ ۖ وَلَمْ يُفَرِّقُوا بَيْنَ أَحَدٍ مِّنْهُمْ أُولَٰئِكَ سَوْفَ يُؤْتِيهِمْ
أُجُورُهُمْ ۖ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا ۝١٥٢ ﴾

150. แท้จริง บรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และบรรดารอซูลของ
พระองค์ และต้องการที่จะแยกระหว่างอัลลอฮฺ และบรรดารอซูล
ของพระองค์ และกล่าวว่า เราศรัทธาต่อบางคน และปฏิเสธศรัทธา
ต่อบางคน และพวกเขาต้องการที่จะยึดเอาในระหว่างนั้น ซึ่งทางใด
ทางหนึ่ง

151. ชนเหล่านี้แหละ คือผู้ปฏิเสธศรัทธาโดยแท้ และเราได้เตรียมไว้แล้ว
ซึ่งการลงโทษที่ยังความอับยศแก่ผู้ที่ปฏิเสธศรัทธาทั้งหลาย

152. และบรรดาผู้ที่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และบรรดารอซูลของพระองค์ และ
มิได้แยกระหว่างคนหนึ่งคนใดในพวกเขา ชนเหล่านี้แหละ พระองค์จะ

ประทานรางวัลของพวกเขาให้แก่พวกเขา และปรากฏว่าอัลลอฮ์นั้น
เป็นผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเมตตาเสมอ

การศรัทธาต่อรอซูลบางท่าน และปฏิเสธบางท่านนั้น ถือเป็นการปฏิเสธ
โดยสิ้นเชิง

อัลลอฮ์ ﷻ ได้ทรงสัญญาว่าพระองค์จะลงโทษชาวยิวและชาวคริสต์ที่ปฏิเสธศรัทธา
ต่อพระองค์ และบรรดารอซูลของพระองค์ โดยที่พวกเขาได้แยกการศรัทธาระหว่างอัลลอฮ์
และรอซูลของพระองค์ด้วยการศรัทธาต่อรอซูลบางท่าน และปฏิเสธบางท่านตามชอบใจ โดย
อ้างความเคยชินและการตามบรรพบุรุษ ไม่ใช่เกิดจากหลักฐาน แต่เป็นการปฏิบัติตามอารมณ์
และพวกนิยมเท่านั้น

ชาวยิวนั้น พวกเขาศรัทธาต่อบรรดานบี ยกเว้น อีซากับมุฮัมมัด ﷺ

ชาวคริสต์ ศรัทธาต่อบรรดานบี ยกเว้นนบีท่านสุดท้ายคือ มุฮัมมัด ﷺ

ส่วนพวกซามิเราะฮ์ จะไม่ศรัทธาต่ออนบีคนใดเลยหลังยูซะอ์ที่เป็นสหายของนบีมูซา ﷺ
ด้วย

ส่วนพวกมะญุส ว่ากันว่าพวกเขาเคยศรัทธาต่ออนบีที่ถูกส่งไปยังพวกเขาชื่อ ษะรอตซัด
แต่แล้วพวกเขาปฏิเสธบทบัญญัติที่นบีของพวกเขานำมา *วัลลอฮุอะอะลัม*

จุดมุ่งหมายก็คือ ผู้ใดปฏิเสธนบีท่านหนึ่งท่านใดก็เท่ากับว่า เขาได้ปฏิเสธนบีทั้งหมด
นั่นเอง เพราะการอีมาน (ศรัทธา) นั้น จำเป็นจะต้องศรัทธาต่ออนบีทุกท่านที่อัลลอฮ์ได้ทรงแต่งตั้ง
มาบนโลกนี้ ดังนั้น ผู้ใดไม่ศรัทธา ไม่ยอมรับ หรือปฏิเสธบางท่านอันเนื่องจากความอิจฉารียา
พวกนิยม หรือตามอารมณ์ใฝ่ต่ำแล้ว ก็ไม่ถือว่าการศรัทธาตามบัญญัติ แต่เป็นการศรัทธา
ตามความต้องการตามอารมณ์ใฝ่ต่ำ และการแบ่งพรรคแบ่งพวก และด้วยเหตุนี้ อัลลอฮ์ ﷻ
จึงตรัสว่า ﴿ แท้จริง บรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮ์ และบรรดารอซูลของพระองค์ ﴾
โดยพระองค์ได้บอกให้ทราบถึงลักษณะของพวกเขาว่า พวกเขาปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮ์ และ
บรรดารอซูลของพระองค์อย่างแน่อน ﴿ และต้องการที่จะแยกระหว่างอัลลอฮ์ และบรรดา
รอซูลของพระองค์ ﴾ ในการศรัทธาของพวกเขา ﴿ และกล่าวว่า เราศรัทธาต่อบางคน
และปฏิเสธศรัทธาต่อบางคน และพวกเขาต้องการที่จะยึดเอาในระหว่างนั้น ซึ่งทางใด

ทางหนึ่ง 》 หลังจากนั้น อัลลอฮฺ ﷻ ได้บอกให้ทราบเกี่ยวกับพวกเขาว่า ﴿ชนเหล่านี้แหละ คือ ผู้ปฏิเสธศรัทธาโดยแท้ 》 คือเป็นกาฟิรอย่างแน่อน ไม่มีประโยชน์อันใดที่พวกเขาจะอ้างว่า พวกเขาศรัทธา เพราะว่าการศรัทธาเช่นนั้น ไม่ถูกต้องตามบัญญัติ

เพราะหากว่าพวกเขาศรัทธาต่ออนบีของพวกเขาอย่างแท้จริงแล้ว ก็ต้องศรัทธาต่ออนบีท่านอื่นๆ ซึ่งเป็นผู้ที่อัลลอฮฺทรงแต่งตั้งเช่นเดียวกัน โดยเฉพาะอนบีที่มีสัญญาณบ่งบอกอย่างชัดเจนยิ่งกว่าอนบีของพวกเขา ก็ยิ่งคู่ควรแก่การศรัทธา และพวกเขาย่อมต้องพิจารณายอมรับการเป็นอนบีของท่าน

และคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿และเราได้เตรียมไว้แล้ว ซึ่งการลงโทษที่ยังความอับยศแก่ผู้ที่ปฏิเสธศรัทธาทั้งหลาย 》 ดังเช่นที่อัลลอฮฺได้เคยยังความอับยศแก่ผู้ที่ปฏิเสธศรัทธามาแล้ว บางทีก็เพราะว่าพวกเขาไม่พิจารณาถึงสิ่งที่อัลลอฮฺนำมาบอกแก่พวกเขา และบางทีก็หันเหออกจากคำสั่งของอัลลอฮฺ และคือรัน และบางทีก็ทราบดีอยู่แล้วว่าบุคคลเหล่านั้น เป็นอนบีที่อัลลอฮฺส่งมา ดังเช่น พวกบาทหลวงชาวยิว ในสมัยของท่านรอซูล ﷺ โดยที่พวกเขามีความอิจฉาริษยาที่อัลลอฮฺ มิได้ทรงแต่งตั้งผู้ที่สืบเชื้อสายมาจากพวกเขา พวกเขาจึงปฏิเสธ ฝ่าฝืน ไม่ปฏิบัติตาม ต่อต้าน และคิดทำร้าย ดังนั้น อัลลอฮฺจึงให้พวกเขาตกต่ำทั้งในโลกนี้ และโลกหน้า โดยพระองค์ตรัสว่า

﴿وَضُرِبَتْ عَلَيْهِمُ اللَّيْلَةُ وَالْمَسْكَنَةُ وَبَاءُؤْ بِغَضَبٍ مِّنَ اللَّهِ﴾

“และแล้วความอับยศ และความขัดสนก็ถูกกระหน่ำลงบนพวกเขา และพวกเขาก็ได้นำเอาความกริ้วโกรธจากอัลลอฮฺกลับไป (ทั้งโลกนี้ และโลกหน้า)”

(ซูเราะฮฺ อัลบะเกาะเราะฮฺ อายะฮฺที่ 61)

และคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿และบรรดาผู้ที่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และบรรดารอซูลของพระองค์ และมิได้แยกระหว่างคนหนึ่งคนใดในพวกเขา 》 ดังกล่าวนี้นี้ หมายถึง ประชาชาติของมุฮัมมัด ﷺ เพราะพวกเขาศรัทธาต่อทุกคัมภีร์ที่อัลลอฮฺได้ประทานลงมา และต่ออนบีทุกท่านที่อัลลอฮฺได้ทรงแต่งตั้งมา ดังเช่นที่อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿ءَاَمَنَ الرَّسُولُ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ وَالْمُؤْمِنُونَ كُلٌّ ءَاَمَنَ بِاللَّهِ ...﴾

“ศาสนทูตนั้น ได้ศรัทธาต่อสิ่งที่ได้ถูกประทานลงมาแก่เขา จากพระผู้อภิบาลของเขา และผู้ศรัทธาทั้งหลายก็ศรัทธาด้วย ทุกคนศรัทธาต่ออัลลอฮฺ....” จนจบอายะฮฺ

(ซูเราะฮฺ อัลบะเกาะเราะฮฺ อายะฮฺที่ 285)

หลังจากนั้นอัลลอฮฺ ﷻ ได้บอกให้ทราบว่ ความจริงพระองค์ได้เตรียมผลตอบแทนอันมากมายไว้ให้แก่พวกเขาแล้ว โดยพระองค์ตรัสว่า ﴿ชนเหล่านี้แหละ พระองค์จะประทานครางวัลของพวกเขาให้แก่พวกเขา﴾ ตามที่พวกเขาได้ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และบรรดารอซูลของพระองค์ ﴿และปรากฏว่า อัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเมตตาเสมอ﴾ ต่อความผิดที่พวกเขากระทำ คือหากบางคนในหมู่พวกเขามีบาปอยู่ก็ตาม

يَسْأَلُكَ أَهْلُ الْكِتَابِ أَنْ تُنَزِّلَ عَلَيْهِمْ كِتَابًا مِنَ السَّمَاءِ
فَقَدْ سَأَلُوا مُوسَى أَكْبَرَ مِنْ ذَلِكَ فَقَالُوا أَرِنَا اللَّهَ جَهْرَةً فَأَخَذَتْهُمُ
الصَّاعِقَةُ بِظُلْمِهِمْ ثُمَّ اتَّخَذُوا الْعِجْلَ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمْ الْبَيِّنَاتُ
فَعَفَوْنَا عَنْ ذَلِكَ وَإِنَّا مُوسَى سُلْطٰنًا مُبِينًا ﴿١٥٣﴾ وَرَفَعْنَا فَوْقَهُمُ
الطُّورَ بِمِثْقَلِهِمْ وَقُلْنَا لَهُمْ ادْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا وَقُلْنَا لَهُمْ لَا تَعْدُوا
فِي السَّبْتِ وَأَخَذْنَا مِنْهُمْ مِثْقَلًا غَلِيظًا ﴿١٥٤﴾

153. และบรรดาชาวคัมภีร์ จะขอร้องเจ้าให้นำคัมภีร์ฉบับหนึ่งจากฟากฟ้าลงมาให้แก่พวกเขา แท้จริง พวกเขาได้เคยขอร้องมุซาซึ่งสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นมาแล้ว โดยที่พวกเขา กล่าวว่า **จงให้เราได้เห็นอัลลอฮฺโดยชัดเจนเกิด แล้วฟ้าผ่าก็ได้ประสพแก่พวกเขา** เนื่องด้วยความอธรรมของพวกเขา ภายหลังพวกเขาก็ได้ยึดเอาลูกวัวเป็นที่สักการะ หลังจากหลักฐานอันชัดเจนได้มายังพวกเขาแล้ว แล้วเราก็ได้ให้อภัยในเรื่องนั้น และเราได้ประทานอำนาจอันชัดแจ้งให้แก่มุซา

154. **และเราได้ยกภูเขาฏูร์ขึ้นเหนือพวกเขา** เพื่อให้ได้มาซึ่งสัญญาของพวกเขา และเราได้กล่าวแก่พวกเขาว่า จงเข้าประตูนั้นไป โดยก้มศีรษะลง และเราได้กล่าวแก่พวกเขาว่า จงอย่าได้ละเมิดในวันเสาร์ และเราได้เอาสัญญาอันหนักแน่นจากพวกเขา

ความต้อติงของชาวยิว

มุฮัมมัด อิบน์ กะอับ อัลกุรอซี, อัศสุตดีย และกอดาดะฮู ได้เล่าว่า ชาวยิวได้ขอให้ท่านรอซูล ﷺ นำคัมภีร์ลงมาจากฟากฟ้าเล่มหนึ่ง ดังเช่นที่คัมภีร์เตารอตได้ลงมาให้แก่มุซาเป็นตัวเขียนมาเลย

(อัญญอบารี 9/356-357)

อิบน์ ญุร็อยญ์ ได้เล่าว่า พวกเขาขอให้ท่านนำคัมภีร์จากอัลลอฮฺมาฉบับหนึ่งให้แก่พวกเขา โดยมีการบันทึกมาให้เรียบร้อย ถึงคนนั้นๆ โดยมีการรับรองมาด้วยว่าลงมาให้พวกเขาจริงๆ

(อัญญอบารี 9/357)

ที่พวกเขากล่าวเช่นนี้เป็นการเยาะเย้ย ทำทนาย ปฏิเสธ และไม่ยอมรับนั่นเอง ดังเช่นชาวกุเรชก่อนพวกเขา ก็เคยขอมาแล้วดังที่ได้กล่าวไว้ในซูเราะฮฺ อัลอิสรออฺ ตามที่อัลลอฮฺ ﷻ ได้กล่าวเอาไว้ว่า

﴿وَقَالُوا لَنْ نُّؤْمِنَ لَكَ حَتَّى تَفْجُرَ لَنَا مِنَ الْأَرْضِ يَنْبُوعًا﴾

“และพวกเขากล่าวว่า เราจะไม่ศรัทธาต่อเจ้า จนกว่าเจ้าจะทำให้แผ่นดินแตกออกเป็นลำธารแก่เรา”

(ซูเราะฮฺ อัลอิสรออฺ อายะฮฺที่ 90)

และด้วยเหตุนี้ อัลลอฮฺ ﷻ จึงตรัสว่า ﴿แท้จริง พวกเขาได้เคยขอร้องมุซาซึ่งสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นมาแล้ว โดยที่พวกเขากล่าวว่า จงให้พวกเราได้เห็นอัลลอฮฺโดยชัดเจนเถิด แล้วฟ้าผ่าก็ได้ประสพแก่พวกเขา เนื่องด้วยความอธรรมของพวกเขา﴾ คือโดยที่พวกเขาอธรรม ฝ่าฝืน ต้อติง เรื่องนี้ได้อธิบายไว้แล้วในซูเราะฮฺ อัลบะเกาะเราะฮฺ โดยพระองค์ตรัสว่า

﴿وَإِذْ قُلْتُمْ يَمْوِسُ لَنْ نُّؤْمِنَ لَكَ حَتَّى تَرَى اللَّهَ جَهْرَةً فَأَخَذَتْكُمُ الصَّاعِقَةُ وَأَنْتُمْ

تَنْظُرُونَ ﴿٥٥﴾ ثُمَّ بَعَثْنَاكُمْ مِنْ بَعْدِ مَوْتِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٥٦﴾﴾

“และจงรำลึกถึงขณะที่พวกเจ้ากล่าวว่า โอ้มูซา เราจะไม่ศรัทธาต่อท่านเป็นอันขาด จนกว่าเราจะได้เห็นอัลลอฮฺโดยเปิดเผย แล้วสายฟ้าก็ได้ผ่าพวกเจ้า ขณะที่พวกเจ้ามองดูอยู่ ภายหลังเราได้ให้พวกเจ้าฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีก หลังจากที่พวกเจ้าได้ตายไปแล้ว เพื่อว่าพวกเจ้าจักขอบคุณ”

(ซูเราะฮฺ อัลบะเกาะเราะฮฺ อายะฮฺที่ 55 และ 56)

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ ภายหลังพวกเขาก็ได้ยึดเอาลูกวัวเป็นที่สักการะ หลังจากทีหลักฐานอันชัดเจนได้มายังพวกเขา ﴾ คือหลังจากที่พวกเขาได้เห็นสัญญาณอันชัดแจ้ง และหลักฐานชั้นเด็ดขาดจากน้ำมือของมุซา ﷺ ในประเทศอียิปต์แล้ว เช่น ความพินาศของฟิรูเอาน์ ศัตรูตัวฉกาจ และทหารหาญของเขาที่จมน้ำตายในทะเลแดง จนกระทั่งพวกเขาข้ามทะเลแดงมาได้ และไปเห็นกลุ่มชนกราบไหว้วัว พวกเขาจึงบอกกับมุซา ว่า

﴿ أَجْعَلْ لَنَا إِلَهًا كَمَا لَهُمْ آلِهَةٌ ﴾

“จงให้มีขึ้นแก่เราด้วยเถิด ซึ่งสิ่งที่เป็นที่เคารพสักการะสักองค์หนึ่ง เช่นเดียวกับที่พวกเขามีสิ่งที่เป็นที่เคารพสักการะอยู่หลายองค์...” จนจบอายะฮฺ

(ซูเราะฮฺ อัลอะอฺรอฟ อายะฮฺที่ 138 และ 139)

หลังจากนั้น อัลลอฮฺ ﷻ ก็ได้กล่าวถึงการที่พวกเขาเอาลูกวัวมากราบไหว้ ได้กล่าวไว้อย่างยาวในซูเราะฮฺ อัลอะอฺรอฟ และในซูเราะฮฺ ฏอฮา หลังจากทีมุซาไปเข้าเฝ้าอัลลอฮฺ ผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงสูงส่ง แล้วเมื่อมุซาลับมา ก็ปรากฏอย่างทีปรากฏ อัลลอฮฺได้ทรงให้โอกาสพวกเขากลับตัวกลับใจจากความผิดที่พวกเขาได้กระทำและอุตริขึ้นมา ด้วยการบัญชาใช้ให้ **ผู้ที่มีได้กราบไหว้ลูกวัว สังหารผู้ที่กราบไหว้** จึงเกิดการประหัดประหารระหว่างพวกเขากันเอง หลังจากนั้น อัลลอฮฺก็ทรงให้ผู้ตายไปฟื้นคืนชีพขึ้นมาใหม่ โดยอัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿ แล้วเราก็ได้ให้อภัยในเรื่องนั้น และเราได้ประทานอำนาจอันชัดแจ้งให้แก่มุซา ﴾

หลังจากนั้นอัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿ และเราได้ยกภูเขาฏอขึ้นเหนือพวกเขาเพื่อให้ได้มาซึ่งสัญญาณของพวกเขา ﴾ ดังกล่าวมานั้น ขณะที่พวกเขาไม่ยอมปฏิบัติตามข้อชี้ขาดของคัมภีร์เตารอต และปรากฏความต้อติงจากพวกเขาไม่ยอมปฏิบัติตามสิ่งที่นบีมุซา ﷺ ได้นำมายังพวกเขา **และอัลลอฮฺได้ทรงยกภูเขาไว้เหนือศีรษะของพวกเขา** แล้วบังคับให้เขาปฏิบัติตาม แล้วพวกเขาก็ทำตาม และก้มลงสujud และเหลือบมองดูสิ่งที่อยู่บนศีรษะของพวกเขา กลัวว่ามันจะตกลงมาทับ ดังเช่นที่อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสไว้ว่า

﴿ وَإِذْ تَتَقْنَا الْجَبَلَ فَوْقَهُمْ كَأَنَّهُ ظُلَّةٌ وَظَنُّوا أَنَّهُ وَاقِعٌ بِهِمْ خُذُوا مَا آتَيْنَاكُمْ بِقُوَّةٍ وَادْكُرُوا مَا فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴾

“จงรำลึกถึงขณะที่เราได้ให้ภูเขาฏอนั้นไหวตัว และถอนตัวขึ้นเหนือพวกเขา ประหนึ่งเป็นสิ่งที่ให้ร่มเงา และพวกเขาคิดว่ามันจะตกลงทับพวกเขา พวกเจ้าจงยึดเอาสิ่งที่เราได้ให้ไว้แก่พวกเจ้าอย่างจริงจังเถิด และจงรำลึกถึงสิ่งที่มีอยู่ในนั้น หวังว่าพวกเจ้าจะยำเกรง”

(ซูเราะฮฺ อัลอะอฺรอฟ อายะฮฺที่ 171)

และดำรัสของพระองค์ที่ว่า ﴿ และเราได้กล่าวแก่พวกเขาว่า จงเข้าประตูนั้นไป โดยกัมศิระลง ﴾ แต่พวกเขาได้ฝ่าฝืนสิ่งที่พวกเขาได้ถูกใช้ทั้งคำพูด และการกระทำ เพราะพวกเขาถูกใช้ให้เข้าประตูบัยตุลมักดิส โดยกัมศิระลง และพวกเขาจะต้องกล่าวว่า (حُطَّةٌ) ซึ่งมีความหมายว่า โอ้อลลอฮฺขอได้โปรดยกความผิดของเราออกจากเราด้วยเถิด ในฐานะที่พวกเราละทิ้งการต่อสู้ จนกระทั่งพวกเราได้เดินทางเวียนอยู่ในทุ่งอัตติยะฮฺ เป็นเวลาถึง 40 ปี แล้วพวกเขาก็ได้เข้าประตูเมืองโดยกระเถิบเข้า แล้วกล่าวคำว่า (حُطَّةٌ) ที่แปลว่า ข้าวสาลี แทนคำว่า (حُطَّةٌ)

และดำรัสของพระองค์ที่ว่า ﴿ และเราได้กล่าวแก่พวกเขาว่า จงอย่าได้ละเมิดในวันเสาร์ ﴾ คือเราได้สั่งเสียแก่พวกเขาให้สำรวมตัวในวันเสาร์ และอย่าได้กระทำการที่อัลลอฮฺทรงห้ามพวกเขามีให้กระทำ ให้พวกเขาปฏิบัติตัวอยู่ในข้อบัญญัติอย่าได้ละเมิดเป็นอันขาด ﴿ และเราได้เอาสัญญาอันหนักแน่นจากพวกเขา ﴾ แล้วพวกเขาก็ฝ่าฝืนคือตั้งกระทำการที่อัลลอฮฺทรงห้าม ดังที่ได้กล่าวไว้อย่างละเอียดในซูเราะฮฺ อัลอะอฺรอฟ ซึ่งอัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿ وَاسْتَلَمَ عَنِ الْقَرْيَةِ الَّتِي كَانَتْ حَاضِرَةَ الْبَحْرِ ﴾

فِيمَا نَقَضِهِمْ مِيثَاقَهُمْ وَكُفِّرِهِمْ بِعَايَةِ اللَّهِ وَقَتْلِهِمُ الْأَنْبِيَاءَ بِغَيْرِ حَقٍّ وَقَوْلِهِمْ قُلُوبُنَا غُلْفٌ بَلْ طَبَعَ اللَّهُ عَلَيْهَا بِكُفْرِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُونَ إِلَّا قَلِيلًا ۝١٥٥ وَبِكُفْرِهِمْ وَقَوْلِهِمْ عَلَى مَرْيَمَ بُهْتَنًا عَظِيمًا ۝١٥٦ وَقَوْلِهِمْ إِنَّا قَتَلْنَا الْمَسِيحَ عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ رَسُولَ اللَّهِ وَمَا قَتَلُوهُ وَمَا صَلَبُوهُ وَلَكِنْ شُبِّهَ لَهُمْ وَإِنَّ الَّذِينَ اخْتَلَفُوا فِيهِ لَفِي شَكٍّ مِنْهُ مَا لَهُمْ بِهِ مِنْ عِلْمٍ إِلَّا اتِّبَاعَ الظَّنِّ وَمَا قَتَلُوهُ يَقِينًا ۝١٥٧ بَلْ رَفَعَهُ اللَّهُ إِلَيْهِ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا ۝١٥٨ وَإِنْ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ إِلَّا لِيُؤْمِنَنَّ بِهِ قَبْلَ مَوْتِهِ وَيَوْمَ الْقِيَمَةِ يَكُونُ عَلَيْهِمْ شَهِيدًا ۝١٥٩

155. แล้วเราได้สาปแช่งพวกเขา อันเนื่องด้วยการที่พวกเขาทำลายสัญญาของพวกเข และปฏิเสธบรรดาอายะฮ์ของอัลลอฮ์ และฆ่าบรรดานบีโดยปราศจากความเป็นธรรม และการที่พวกเขากล่าวว่า หัวใจของเราเปลี่ยนแปลงอยู่ หามิได้ อัลลอฮ์ได้ทรงประทับตราบนหัวใจของพวกเขาต่างหาก เนื่องจากการปฏิเสธศรัทธาของพวกเขา ดังนั้นพวกเขาจึงไม่ศรัทธา นอกจากเพียงจำนวนน้อยเท่านั้น
156. และเนื่องจากการที่พวกเขาปฏิเสธศรัทธา และกล่าวให้ร้ายแก่มรรยัม ซึ่งความเท็จอันใหญ่หลวง
157. และการที่พวกเขากล่าวว่า แท้จริง พวกเราได้ฆ่าอัลมะซีฮ์ อีซา บุตรของมรรยัม รอสูลของอัลลอฮ์ แต่พวกเขาหาได้ฆ่าอีซา และหาได้ตรึงเขาบนไม้กางเขนไม่ แต่ทว่า เขาถูกทำให้เหมือนแก่พวกเขา และแท้จริง บรรดาผู้ที่ขัดแย้งในตัวเขานั้น แน่หนอน ย่อมอยู่ในความสงสัยเกี่ยวกับเขา พวกเขาหาได้มีความรู้ใด ๆ ต่อเขาไม่ นอกจากคล้อยตามความนึกคิดเท่านั้น และพวกเขามีได้ฆ่าเขาอย่างแน่หนอน
158. หามิได้ อัลลอฮ์ได้ทรงยกเขา (อีซา) ขึ้นไปยังพระองค์ต่างหาก และปรากฏว่า อัลลอฮ์นั้นเป็นผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงปรีชาญาณ
159. และไม่มีชาวคัมภีร์คนใด นอกจากเขาจะต้องศรัทธาอย่างแน่หนอนต่อท่านนบีอีซาก่อนที่เขาจะตาย และในวันกิยามะฮ์นั้น เขา (อีซา) จะเป็นพยานยืนยันแก่พวกเขาเหล่านั้น

อาชญากรรมของชาวยิว

นี่เป็นส่วนหนึ่งจากความผิดที่พวกเขาได้กระทำไว้ เป็นเหตุให้อัลลอฮ์ ทรงสาปแช่งพวกเขา และให้พวกเขาห่างไกลจากทางนำ อันเนื่องมาจากพวกเขาผิดสัญญา ปฏิเสธบรรดาอายะฮ์ของอัลลอฮ์, หลักฐานต่าง ๆ และมวะอูญฮัตต่าง ๆ ที่เห็นจากบรรดานบี

และคำรัสของอัลลอฮ์ ที่ว่า ﴿ และฆ่าบรรดานบีโดยปราศจากความเป็นธรรม ﴾ ก็คือพวกเขาได้สร้างอาชญากรรมเอาไว้มาก และมีความเหิมเกริมถึงขนาดลงมือฆ่าบรรดานบีของอัลลอฮ์

และคำพูดของพวกเขาที่ว่า ﴿ หัวใจของเรามีเปลือกหุ้มอยู่ ﴾

อิบนุ อับบาส, มุญาฮิด, สะอีด อิบนุ ญะบัยร, อิกริมะฮฺ, อัซซุดดียฺ, กอตาตะฮฺ และคนอื่น
บอกว่า หมายถึงสิ่งปกปิดอยู่

(อัญญอบารี 9/356)

อย่างนี้ก็เช่นเดียวกับคำกล่าวของพวกเขามุขริกีน ที่ว่า

﴿ وَقَالُوا أَقُلُّوْا بَنَاتِنَا كَيْتَبَنَّ مِمَّا تَدْعُوْنَآ إِلَيْهِ... ﴾

“และพวกเขากล่าวว่า หัวใจของเราอยู่ในที่ปกปิดจากสิ่งที่พวกเจ้าเชิญชวนเรา
ไปสู่.....” จนจบอายะฮฺ

(ซูเราะฮฺ ฟุศสิลัต อายะฮฺที่ 5)

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ ห้ามได้ อัลลอฮฺได้ทรงประทับตราบนหัวใจของ
พวกเขาต่างหาก เนื่องจากการปฏิเสธศรัทธาของพวกเขา ﴾ พวกเขากล่าวอ้างกับท่านนบี
ว่า หัวใจของพวกเขาไม่อาจยอมรับ หรือทำความเข้าใจสิ่งที่ท่านกล่าวมา เพราะมันมีสิ่งปกปิด
อยู่ อัลลอฮฺจึงได้ตรัสว่า ไม่หรอก มันถูกประทับตราไว้แล้ว อันเนื่องมาจากพวกเขาปฏิเสธศรัทธา
นั่นเอง ซึ่งได้เคยพูดถึงเรื่องนี้ในซูเราะฮฺ อัลบะเกาะเราะฮฺมาแล้ว ﴿ ดังนั้น พวกเขาจึงไม่
ศรัทธา นอกจากเพียงจำนวนน้อยเท่านั้น ﴾ เพราะว่าหัวใจของพวกเขาได้ฝักเอาแต่การ
ปฏิเสธ การต้อตึง และฝ่าฝืนจนชินไปแล้ว จึงทำให้มีอีมานอยู่น้อยมาก

พวกเขากล่าวให้ร้ายป้ายสีต่อมรรยัม และอ้างว่าได้ผ่านบีอิซา และ
ข้อเท็จจริงในเรื่องนี้

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ และเนื่องจากการที่พวกเขาปฏิเสธศรัทธา และ
กล่าวให้ร้ายแก่มรรยัมซึ่งความเท็จอันใหญ่หลวง ﴾

อะลี อิบนุ อบีฏอลฮะฮฺ ได้กล่าวโดยเอามาจาก อิบนิ อับบาส ว่า คือพวกเขาได้กล่าวหา
นางว่า ทำชัณหา (ละเมิดทางเพศ)

(อัญญอบารี 9/367)

และเช่นเดียวกัน อัซซุดดียฺ, ญะบัยร, มุฮัมมัด อิบนุ อิสฮาก และคนอื่นๆ ก็กล่าวเช่นนั้น

(อัญญอบารี 9/367)

โดยปรากฏชัดอยู่ในอายะฮ์แล้วว่า พวกเขาใส่ร้ายป้ายสีนาง และลูกของนางด้วย ข้อกล่าวหาที่ร้ายแรง โดยใส่ร้ายนางว่าทำซินา และได้ตั้งครม์จากการทำซินา โดยบางท่านได้กล่าวเพิ่มเติมว่า โดยที่นางยังมีรอบเดือนอยู่ ขออัลลอฮฺ ﷻ จงสาปแช่งพวกเขาไปจนวันกิยามะฮ์ ด้วยเถิด

และคำกล่าวของพวกเขาที่ว่า ﴿ แท้จริง เราได้ฆ่าอัลมะซีฮฺ อีซา บุตรของมัรยัม ร่อซูลของอัลลอฮฺ ﴾ คือพวกเขากล่าวในทำนองเย้ยหยันว่า พวกเราได้ฆ่าชายคนหนึ่งที่อ้างตนว่าเป็นร่อซูลไปแล้ว ดังเช่นคำพูดของพวกเขามุชริกีน ที่ว่า

﴿ يَا أَيُّهَا الَّذِي نُزِّلَ عَلَيْهِ الذِّكْرُ إِنَّكَ لَمَجْنُونٌ ﴾

“โอ้ผู้ที่ข้อตกเดือน (อัลกุรอาน) ถูกประทานมายังเขา แท้จริง เจ้าเป็นคนบ้าอย่างแน่นอน”

(ซูเราะฮฺ อัลอิญญุร อายะฮ์ที่ 6)

และปรากฏว่า ส่วนหนึ่งจากเรื่องราวของชาวยิว ก็คือพวกเขาถูกอัลลอฮฺ ﷻ สาปแช่ง โกรธกริ้วและลงโทษ ที่จริงแล้วเมื่ออัลลอฮฺ ﷻ ได้ทรงแต่งตั้งให้อีซา บุตรของมัรยัม นำบัญญัติและทางนำที่ชัดเจนมา พวกเขาก็อิจฉาในสิ่งที่อัลลอฮฺ ﷻ ได้ประทานให้แก่ท่าน ด้วยการเป็นนบี และทรงประทานสิ่งมหัศจรรย์ต่างๆ มาด้วย เช่น สามารถรักษาคนตาบอดแต่กำเนิด โรคเรื้อน และให้สิ่งที่ตายไปฟื้นคืนชีพขึ้นมาได้ โดยอนุมัติของอัลลอฮฺ ﷻ บันดินให้เป็นนก เป่าวิญญาณเข้าไปแล้วมันก็บินได้โดยอนุมัติของอัลลอฮฺ ﷻ ผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงสูงส่ง และอื่นๆ ที่อัลลอฮฺ ﷻ ประทานให้แก่ท่าน และให้เกียรติท่าน และทั้งๆ ที่เป็นอย่างนั้นพวกเขาก็ยังหาว่าท่านโกหก และไม่ยอมเชื่อฟังท่าน พยายามมาทำร้ายท่านในทุกวิถีทาง ที่สามารถจะทำได้ จนกระทั่งทำให้หนีอีซา ﷺ ไม่อาจจะอยู่ร่วมกับพวกเขาในเมืองนั้นได้ จึงทำให้ท่านและมารดาของท่าน ต้องย้ายถิ่นฐานอยู่ร่ำไป แต่ก็ไม่สามารถจะทำให้พวกเขายุติได้ จนกระทั่งได้พยายามติดต่อกับกษัตริย์แห่งเมืองดามัสกัสในเวลานั้น ซึ่งกษัตริย์องค์นั้นเป็น คนมุชริกกราบไหว้ดวงดาว ซึ่งกลุ่มชนของเขเป็นชาวกรีก โดยพวกยิวร้องเรียนต่อกษัตริย์ว่า... ที่เมืองบัยตุลมักดิส (เยรูซาเล็ม) มีชายคนหนึ่งทำให้ผู้คนวุ่นวาย และหลงทาง และทำความเสียหายแก่ผู้ที่อยู่ภายใต้การปกครองของกษัตริย์ ดังนั้น กษัตริย์องค์นั้น จึงกริ้วชายคนดังกล่าว และได้เขียนสาส์นถึงข้าหลวงของเขาซึ่งอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็มให้จัดการกับชายคนดังกล่าวเสีย โดยให้จับเขาเสียบไม้กางเขน และเอาเหล็กแหลมทาบบนศีรษะของเขาเสียบประจาน เพื่อจะได้ไม่เป็นพิษเป็นภัยต่อผู้คน แล้วเมื่อสาส์นไปถึงข้าหลวงในเมืองเยรูซาเล็ม เขาได้นำทหารและชาวยิวกลุ่มหนึ่งไปยังบ้านที่หนีอีซา ﷺ พักอยู่พร้อมกับสาวกจำนวน 12 หรือ 13 คน บางรายงานว่า 17 คน ซึ่งใน

วันนั้นเป็นวันศุกร์ หลังเวลาอัศริ อย่างเข้าคืนวันเสาร์ แล้วไปล้อมบ้านนั้นไว้ เมื่อหนีอีซา อดัม รับรู้ถึงการมาของพวกเขาก็ไม่มีทางเลือก นอกจากจะปล่อยให้พวกเขาเข้ามา หรือมิเช่นนั้น ท่านก็ต้องออกไปหาพวกเขา ท่านจึงกล่าวกับสาวกของท่านว่า มีคนใดในหมู่พวกท่าน ยอมที่จะให้อัลลอฮ์ทำให้เขามีหน้าตาเหมือนฉันไหม ? แล้วเขาก็จะได้อยู่กับฉันในสวนสวรรค์ ซึ่งปรากฏว่ามีเด็กหนุ่มคนหนึ่งเสนอตัวรับภารกิจนี้ แต่ดูเหมือนหนีอีซา อดัม จะมองว่าเขายังเด็กเกินไป ท่านจึงถามย้ำเป็นครั้งที่สองและสาม แต่ก็ไม่มีใครเสนอตัว นอกจากเด็กหนุ่มคนดังกล่าว ท่านจึงกล่าวว่า ถ้าเป็นเช่นนั้น เจ้าก็รับภารกิจนี้ไป แล้วอัลลอฮ์ อดัม ได้ทำให้เขาลายกับอีซา จนกระทั่งดูว่าเป็นอีซาจริงๆ แล้วหลังคาบ้านหลังนั้นก็ถูกเปิดออกเป็นช่อง และอีซา อดัม ก็รู้สึกง่วงนอน แล้วจึงถูกยกขึ้นไปสู่ฟากฟ้าในสภาพเช่นนั้น ดังเช่น อัลลอฮ์ อดัม ได้ตรัสว่า

﴿ إِذْ قَالَ اللَّهُ يٰعِيسَىٰ إِنِّي مُتَوَفِّيكَ وَرَافِعُكَ إِلَىٰ وَمُطَهِّرُكَ مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا ... ﴾

“จงระลึกถึงขณะที่อัลลอฮ์ ตรัสว่า โอ้อีซา ข้าจะเป็นผู้ที่รับเจ้าไป และจะเป็นผู้ที่ยกเจ้าขึ้นไปยังข้า และจะเป็นผู้ที่ทำให้เจ้าบริสุทธิ์พ้นจากบรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธา...”
จนจบอายะฮ์

(ซูเราะฮ์ อาลิอิมรอน อายะฮ์ที่ 55)

เมื่ออีซา อดัม ได้ถูกยกขึ้นไปแล้ว พวกยิวที่มาล้อมบ้านก็ออกมา และเมื่อพวกเขาเห็นเด็กหนุ่มคนดังกล่าว ก็คิดว่าเป็นอีซา แล้วพวกเขาก็จับตัวไปในเวลากลางคืน เอาไปตรึงไว้บนไม้กางเขน และเอาเหล็กแหลมดอกศีรษะเอาไว้ และพวกยิวก็นำมาแสดงให้เห็นว่าพวกเขานำหนีอีซา อดัม ไปเสียบตรึงไว้บนไม้กางเขน โดยแสดงความยินดีกับสิ่งที่พวกเขาได้ทำไป ซึ่งพวกคริสต์จำนวนมากก็เชื่อตามนั้น ด้วยความเขลาเบาปัญญาของพวกเขาก็ยกเว้นพวกที่อยู่ร่วมกับอีซาในบ้านหลังนั้น ซึ่งเห็นว่าเขาถูกยกขึ้นไป ส่วนคนอื่นที่นอกเหนือจากนั้นก็คิดเช่นเดียวกับพวกยิวคิดว่าผู้ที่ถูกตรึงอยู่บนไม้กางเขน นั่นคือ อีซา (เยซู) บุตรของมัรยัม จนกระทั่งพวกเขาได้เล่านั้นว่า นางมัรยัมได้ไปนั่งอยู่ใต้ผู้ที่ถูกตรึงอยู่นั้น นั่งร้องไห้อยู่ และเล่าว่าอีซาได้พูดกับนางด้วย วัลลอฮุอะอะลัม อัลลอฮ์ อดัม เท่านั้นทรงทราบดี เรื่องที่เกิดขึ้นนั้นถือเป็นการทดสอบจากอัลลอฮ์ อดัม ต่อบ่าวของพระองค์ ย่อมต้องมีเป้าหมาย และเคล็ดลับอย่างแน่นอน

ความจริง อัลลอฮ์ อดัม ได้ทำให้เรื่องดังกล่าวที่เกิดขึ้นกระจ่างชัดเจน และปรากฏชัดอยู่ในคัมภีร์อัลกุรอานที่อัลลอฮ์ได้ประทานลงมาให้แก่ศาสนทูตของพระองค์ และเป็นการเน้นให้เห็นถึงความมหัศจรรย์ความกระจ่างชัด และเป็นหลักฐานที่ปรากฏชัด ซึ่งอัลลอฮ์ อดัม ได้ตรัสเอาไว้ และถือเป็นการยืนยันความจริงเป็นที่สุด เพราะพระองค์เป็นพระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก ผู้ทรงทราบถึงสิ่งเร้นลับ และสิ่งเปิดเผย ทั้งบนชั้นฟ้า และในแผ่นดิน ทรงรู้ถึงสิ่งที่เกิดขึ้นมาแล้ว และจะเกิดขึ้นในอนาคต และพระองค์ได้ตรัสว่า ﴿ และพวกเขาก็ได้ฆ่าอีซา และ

หาได้ตรงเขabenไม้กางเขนไม่ แต่ทว่า เขาถูกทำให้เหมือนแก่พวกเขา 》 คือพวกเขาเห็นว่าเหมือนจึงคิดว่าเป็นอีซา และด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงตรัสว่า ﴿ และแท้จริง บรรดาผู้ที่ขัดแย้งในตัวเขานั้น แน่หนอน ย่อมอยู่ในความสงสัยเกี่ยวกับเขา พวกเขาหาได้มีความรู้ใดๆ ต่อเขาไม่ นอกจากคล้อยตามความนึกคิดเท่านั้น 》 คือดังกล่าวนั้น มีผู้อ้างว่าได้ฆ่าอีซา คือพวกชาวยิว และผู้ที่จับตัวมามอบให้ นั้น เป็นพวกชาวคริสต์ที่โง่เขลาทั้งหมดนั้นเป็นเพียงความคิด ความสงสัย และหลงไปทั้งนั้น ไม่ใช่ความจริงแต่ประการใด และด้วยเหตุนี้ อัลลอฮฺ ﷻ จึงตรัสว่า ﴿ และพวกเขามีได้ฆ่าเขาอย่างแน่หนอน 》 คือพวกชาวยิวนั้นมิได้ฆ่าอีซาอย่างแน่หนอน แต่คิดไปเองต่างๆ นานา โดยไม่รู้ข้อเท็จจริงเลย ﴿ หามิได้ อัลลอฮฺได้ทรงยกเขา (อีซา) ขึ้นไปยังพระองค์ต่างหาก และปรากฏว่าอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงเดชานุภาพ 》 เหนือทุกสิ่งไม่มีใครจะเท่าเทียมพระองค์ ﴿ ผู้ทรงปรีชาญาณ 》 ในทุกเรื่องที่พระองค์ทำและกำหนดกับผู้ที่พระองค์ทรงบังเกิดเขามา สำหรับพระองค์นั้นทรงปรีชาสามารถเป็นที่สุด ทรงมีเหตุผลอันควร และอำนาจอันยิ่งใหญ่ และเป็นเรื่องที่พระองค์ทรงกำหนดเอาไว้แต่ดั้งเดิมแล้ว

อิบนุ อบีฮาดิม ได้รายงานมาจาก อิบนิ อับบาส ได้กล่าวว่า เมื่ออัลลอฮฺ ﷻ ต้องการที่จะยกอีซาขึ้นไปบนฟากฟ้า อีซาได้ออกมาหาเหล่าสาวกของเขา ซึ่งในบ้านนั้นมีสาวกใกล้ชิดอยู่จำนวน 12 คน หมายถึงอีซาได้ออกมาหาพวกเขาจากตาน้ำที่อยู่ในบ้านนั้น โดยที่ศีรษะของท่านยังมีน้ำหยดอยู่ แล้วท่านได้กล่าวว่า แท้จริงส่วนหนึ่งจากพวกเจ้ามีผู้ที่ปฏิเสธฉันถึง 12 ครั้ง หลังจากที่ได้ศรัทธาต่อฉันแล้ว เขาเล่าว่า หลังจากนั้น อีซาได้กล่าวว่า มีคนใดในหมู่พวกท่าน พร้อมทั้งจะให้อัลลอฮฺทำให้เขามีหน้าตาคล้ายกับฉัน เพื่อที่จะได้ถูกฆ่าแทนฉัน แล้วเขาก็จะได้อยู่ร่วมในระดับเดียวกับฉัน (ในสวรรค์) ไหม ? แล้วชายคนที่ยาวน้อยที่สุดในหมู่พวกเขาก็ได้ลุกขึ้นยืน แล้วอีซาได้กล่าวแก่เขาว่า เจ้าจงนั่งลงเถิด แล้วเขาก็กล่าวคำเช่นนั้นอีก ชายคนนั้นก็ลุกขึ้นยืน แล้วอีซาก็กล่าวแก่เขาว่า เจ้าจงนั่งลงเถิด หลังจากนั้นเขาก็กล่าวคำเช่นนั้นอีก แล้วชายคนนั้นก็ลุกขึ้นยืน แล้วกล่าวว่า ผมเองครับ แล้วอีซาก็กล่าวว่า ท่านคือคนนั้น แล้วเขาก็ถูกทำให้เหมือนกับอีซา และอีซาก็ถูกยกขึ้นไปจากช่องบนในบ้านไปสู่ฟากฟ้า และคนยิวที่ตามหาก็มาถึง แล้วจับตัวคนที่เหมือนคนนั้นไปแล้วฆ่าเขา แล้วเสียบเขabenไม้กางเขน แล้วบางคนในหมู่พวกเขาก็ปฏิเสธเขาถึง 12 ครั้ง หลังจากที่เคยศรัทธาต่อเขา และพวกเขาได้แตกออกไปเป็น 3 กลุ่ม

กลุ่มที่ 1 กล่าวว่า ผู้ที่เคยอยู่กับพวกเรา นั้นคืออัลลอฮฺ พระองค์อยู่ตามระยะเวลาที่ประสงค์ แล้วกลับขึ้นไปสู่ฟากฟ้า พวกนี้คือกลุ่ม อัลยะฮูญียะฮฺ

กลุ่มที่ 2 กล่าวว่า ผู้ที่เคยอยู่กับพวกเรา นั้นคือบุตรของอัลลอฮฺ เมื่อถึงเวลา อัลลอฮฺ ﷻ ก็ทรงยกเขากลับขึ้นไปหาพระองค์ พวกนี้คือกลุ่ม อันนัสฎรียะฮฺ

กลุ่มที่ 3 กล่าวว่า ผู้ที่เคยอยู่กับพวกเรา นั่นคือบ่าวและศาสนทูตของอัลลอฮฺ เมื่อถึงเวลา พระองค์ก็ทรงยกเขาขึ้นไปหาพระองค์ ซึ่งกลุ่มนี้คือผู้ศรัทธา จากนั้น กลุ่มที่ปฏิเสธทั้งสองก็ รุมสังหารกลุ่มที่ศรัทธา ทำให้ศาสนาของอัลลอฮฺถูกลบเลือนไป กระทั่งอัลลอฮฺ ﷻ ได้ส่ง มุฮัมมัด ﷺ มาเป็นศาสนทูต อะดิษนี้สายรายงานถูกต้องอ้างอิงไปถึงอิบนิ อับบาส

(อิบนุ อบีฮาติม 4/1110)

และอันนะฮาอี ได้บันทึกอะดิษนี้ โดยสายรายงานมาจากอบีกร็อยบ จากอบีมุอาวิยะฮฺ ด้วยสำนวนที่ใกล้เคียงกัน

(อันนะฮาอี ในหนังสืออัลกุบรอ 6/489)

และเช่นเดียวกัน มีชาวสะลัฟได้กล่าวถึงเรื่องนี้อีกหลายคนว่า ความจริง อีซา ﷺ ได้กล่าว แก่พวกเขา คนใดในหมู่พวกท่านที่จะทำตัวให้เหมือนฉัน และถูกฆ่าแทนฉัน โดยเขาจะเป็น สหายกับฉันในสวรรค์

ชาวคริสต์ทั้งหมดจะศรัทธาต่ออัลมะซีฮฺ (นบีอีซา) ก่อนที่เขาจะตาย

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿ และไม่มีชาวคัมภีร์คนใด นอกจากเขาจะต้องศรัทธาอย่าง แน่หนอน ต่อท่านนบีอีซาก่อนที่เขาจะตาย และวันกิยามะฮฺนั้น เขา (อีซา) จะเป็นพยาน ยืนยันแก่พวกเขาเหล่านั้น ﴾

อิบนุ ญะร็ร ได้รายงานมาจากอิบนิ อับบาส เกี่ยวกับคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ และไม่มีชาวคัมภีร์คนใด นอกจากเขาจะต้องศรัทธาอย่างแน่หนอนต่อท่านนบีอีซาก่อนที่เขา จะตาย ﴾ เขากล่าวว่า คือก่อนที่อีซา อิบนิ มَرْยัม ﷺ จะตาย

(อัญญอบารี 9/380)

และอัลเอาฟี ได้กล่าวโดยเอามาจากอิบนิ อับบาส เช่นนั้นด้วย

(อัญญอบารี 9/380)

และอบูมาลิก ได้กล่าวเกี่ยวกับคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ นอกจากเขาจะต้อง ศรัทธาอย่างแน่หนอนต่อท่านนบีอีซาก่อนที่เขาจะตาย ﴾ โดยกล่าวว่า นั่นขณะที่อีซาลงมา และก่อนที่อีซา บุตรของมَرْยัม ﷺ จะตาย ชาวคัมภีร์ที่เหลืออยู่นั้นจะศรัทธาต่อเขาทั้งหมด

(อัญญอบารี 9/380)

กล่าวถึงบรรดาอะดิษที่ระบุถึงการที่อีซา บุตรของมَرْยัม ﷺ จะลงมาจากฟากฟ้าสู่ พื้นพิภพในช่วงท้ายๆ ก่อนวันกิยามะฮฺ (วันสิ้นโลก) โดยท่านจะมาเรียกร้องให้เคารพภักดีต่อ อัลลอฮฺ ﷻ เพียงองค์เดียว ไม่มีภาคีสำหรับพระองค์

อัลบุคอรี ิ ได้กล่าวไว้ในเรื่องการรำลึกถึงบรรดานบี ในหนังสือเศาะฮี้ฮฺของเขา ซึ่งได้รับการตอบรับเป็นอย่างดีว่า อีซา บุตรของมัรยัม ิ จะลงมา หลังจากนั้น ได้มีรายงานจากอบีฮุร็อยเราะฮฺ ว่า ท่านรอซูล ิ ได้กล่าวว่า

(وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ ، لَيُوشِكَنَّ أَنْ يَنْزَلَ فِيكُمْ ابْنُ مَرْيَمَ حَكَمًا عَدْلًا ،
فَيَكْسِرَ الصَّلِيبَ ، وَيَقْتُلَ الْخَنَزِيرَ ، وَيَضَعَ الْجِزْيَةَ ، وَيَقْبِضَ الْمَالَ حَتَّى لَا يَقْبَلَهُ
أَحَدٌ ، حَتَّى تَكُونَ السَّجْدَةُ خَيْرًا لَهُمْ مِنَ الدُّنْيَا وَمَا فِيهَا) ثُمَّ يَقُولُ أَبُو هُرَيْرَةَ
اقْرَأُوا إِنْ شِئْتُمْ ﴿ وَإِنْ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ إِلَّا لَيُؤْمِنَنَّ بِهِ قَبْلَ مَوْتِهِ وَيَوْمَ الْقِيَمَةِ
يَكُونُ عَلَيْهِمْ شَهِيدًا ﴾)

“ขอสาบานต่อผู้ที่ชีวิตของฉันอยู่ในอุ้งพระหัตถ์ของพระองค์ ใกล้แล้วอย่างแน่นอน
ที่บุตรของมัรยัมจะลงมาในหมู่พวกเจ้า โดยเป็นผู้ตัดสินอย่างเที่ยงธรรม แล้วเขา
จะทำลายไม้กางเขน, ฆ่าสุกร, ยกเลิกภาษีหัว ทรัพย์สินจะมีมากจนไม่มีใครใด
จะรับ จนกระทั่งการสujudครั้งหนึ่งจะดีสำหรับพวกเขายิ่งกว่าโลกนี้ และสิ่งที่มี
อยู่ในโลกนี้” หลังจากนั้น อบูฮุร็อยเราะฮฺ ได้กล่าวว่า พวกท่านจงอ่าน หากท่าน
ประสงค์ อาเยฮฺอัลกุรอานที่ว่า ﴿ และไม่มีชาวคัมภีร์คนใด นอกจากเขาจะต้อง
ศรัทธาอย่างแน่อนต่อท่านนบีอีซา ก่อนที่เขาจะตาย และวันกิยามะฮฺนั้น เขา
(อีซา) จะเป็นพยานยืนยันแก่พวกเขาเหล่านั้น ﴾ ”

(ฟัตฮุลบาริ 6/566)

และเช่นเดียวกับมุสลิมได้บันทึกอะดิษนี้อีกด้วย

(มุสลิม 1/135 และในฟัตฮุลบาริ 5/44 และ 4/483)

และคำร်ษของอัลลอฮฺ ิ ที่ว่า ﴿ قَبْلَ مَوْتِهِ ﴾ ก่อนที่เขาจะตาย คือก่อนที่อีซา บุตรของ
มัรยัม ิ จะเสียชีวิต

อีกสายรายงานหนึ่ง จากอบีฮุร็อยเราะฮฺ

อิมามอะหมัด ได้บันทึกอะดิษรายงานโดยอบีฮุร็อยเราะฮฺ ว่า

(لِيَهْلَنَ عَيْسَى بِفَجِّ الرُّوحَاءِ بِالْحَجِّ أَوْ الْعُمْرَةِ ، أَوْ لَيَشْنِيَهُمَا جَمِيعًا)

“แน่นอน อีซาจะกล่าวตัลบียะฮฺ ที่ฟัจญิรฺเราะฮฺฮฺ ด้วยการทำฮัจญ์ หรืออุมเราะฮฺ

หรือเอาทั้งสองรวม”

(อะหมัด 2/513)

และเช่นเดียวกับ มุสลิมได้บันทึกชะติษนี้อีกด้วย

(มุสลิม 1/135)

อะหมัด ได้บันทึกชะติษที่รายงานโดย อับดุลลอฮ์ ระฮะฮ์ ว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(يَنْزِلُ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ فَيَقْتُلُ الْخَنَزِيرَ ، وَيَمْحُو الصَّلِيبَ ، وَتَجْمَعُ لَهُ الصَّلَاةُ وَيُعْطَى الْمَالُ حَتَّى لَا يُقْبَلَ ، وَيَصْعُقُ الْخَرَجَ ، وَيَنْزِلُ الرُّوحَاءُ فَيُحْجُّ مِنْهَا أَوْ يَعْتَمُرُ أَوْ يَجْمَعُهُمَا) قَالَ : وَتَلَا أَبُو هُرَيْرَةَ ﴿ وَإِنْ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ إِلَّا لَيُؤْمِنَنَّ بِهِ قَبْلَ مَوْتِهِ ﴾ ... (آية))

“อีซา บุตรของมัรยัมจะลงมา และจะฆ่าสุกร ทำลายไม้กางเขน การละหมาดจะถูกรวมสำหรับท่าน ทรัพย์จะถูกนำมาแจกจนกระทั่งไม่มีใครรับ ภาษีถูกยกเลิก และท่านจะลงพำนักอยู่ที่อัลเราะฮะฮ์ แล้วท่านจะเริ่มพิธีฮัจญ์จากที่นั่น หรือทำอุมเราะฮ์ หรือทำทั้งสองรวม ผู้รายงานเล่าว่า และอับดุลลอฮ์ ระฮะฮ์ ได้อ่านอายะฮ์ อัลกุรอานที่มีความว่า ﴿ และไม่มีชาวคัมภีร์คนใดนอกจากเขาจะต้องศรัทธาอย่างแน่นนอน ต่อท่านนบีอีซาก่อนที่เขาจะตาย... ﴾ ” จนจบอายะฮ์

อันซอลละฮ์ คิดว่า อับดุลลอฮ์ ระฮะฮ์ ได้กล่าวว่า เขาจะศรัทธาต่อท่านก่อนที่ท่านจะตาย ฉันไม่ทราบเหมือนกันว่าทั้งหมดนี้เป็นชะติษนบี ﷺ หรือเป็นคำที่อับดุลลอฮ์ ระฮะฮ์ กล่าว

(อะหมัด 2/290)

และเช่นเดียวกับ อิบน์ อับดุลอะดีม ก็ได้รายงานชะติษนี้ด้วย

(อีกรายงานหนึ่ง) อัลบุคอรี ได้บันทึกว่า รายงานว่า แท้จริง อับดุลลอฮ์ ระฮะฮ์ ได้รายงาน ว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(كَيْفَ بَكُمْ إِذَا نَزَلَ فِيكُمْ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ وَإِمَامُكُمْ مِنْكُمْ)

“พวกท่านจะเป็นอย่างไร เมื่ออัลมะซีฮ์ (อีซา) บุตรของมัรยัมได้ลงมาอยู่ในหมู่พวกท่าน ในขณะที่ผู้นำของพวกท่าน เป็นคนหนึ่งจากในหมู่ของพวกท่าน”

(ฟัตฮุลบารีย์ 6/566)

และเช่นเดียวกับ อิมามอะหมัด ก็ได้บันทึกอะดิษนี้ และมุสลิมก็ได้บันทึกอะดิษนี้เสนอด้วย

(อะหมัด 2/272, มุสลิม 1/136 และ 137)

(อีกรายงานหนึ่ง) อิมามอะหมัด ได้บันทึกรายงานจากอบีฮุร็อยเราะฮฺ ว่า ท่านนบี ﷺ ได้กล่าวว่า

(الْأَنْبِيَاءُ إِخْوَةٌ لِعَلَّاتٍ ، أُمَّهَاتُهُمْ شَتَّى ، وَدِينُهُمْ وَاحِدٌ ، وَإِنِّي أَوَّلَى النَّاسِ بِعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ ، لِأَنَّهُ لَمْ يَكُنْ نَبِيٌّ بَيْنِي وَبَيْنَهُ ، وَإِنَّهُ نَازِلٌ فَإِذَا رَأَيْتُمُوهُ فَاعْرِفُوهُ ، رَجُلٌ مَرْبُوعٌ إِلَى أَحْمَرَ وَالْبَيَاضِ ، عَلَيْهِ ثَوْبَانِ مُمَصَّرَانِ ، كَانَ رَأْسُهُ يَقْطُرُ ، وَإِنْ لَمْ يُصْبِهِ بَلَلٌ ، فَيَدُقُّ الصَّلِيبَ ، وَيَقْتُلُ الْخَزِيرَ ، وَيَضَعُ الْجَزِيَّةَ ، وَيَدْعُو النَّاسَ إِلَى الْإِسْلَامِ وَيُهْلِكُ اللَّهُ فِي زَمَانِهِ الْمَلَلَ كُلَّهَا إِلَّا الْإِسْلَامَ ، وَيُهْلِكُ اللَّهُ فِي زَمَانِهِ الْمَسِيحَ الدَّجَالَ ، ثُمَّ تَقَعُ الْأَمَنَةُ عَلَى الْأَرْضِ حَتَّى تَرْتَعَ الْأُسُودُ مَعَ الْإِبِلِ ، وَالنَّمَارُ مَعَ الْبَقَرِ ، وَالذِّئَابُ مَعَ الْغَنَمِ ، وَيَلْعَبُ الصَّبِيَّانُ بِالْحَيَّاتِ لَا تَضُرُّهُمَ ، فَيَمُوتُ أَرْبَعِينَ سَنَةً ثُمَّ يُتَوَفَّى ، وَيُصَلِّي عَلَيْهِ الْمُسْلِمُونَ)

“บรรดานบีนั้นเป็นเสมือนพี่น้องต่างมารดา บรรดามารดาของพวกเขาแตกต่างกัน แต่ศาสนาของพวกเขาเป็นหนึ่งเดียว ความจริงฉันนั้นเป็นคนที่ใกล้ชิดกับอิชานุตรของมัยยัมยิ่งกว่าใครๆ เพราะวาระหว่างฉันกับเขานั้นไม่มีบีโศมาคัน และความจริงอิชาจะลงมา ถ้าพวกท่านพบเขา ก็จงทำความรู้จักกับเขา เขาเป็นคนสูงปานกลาง ผิวค่อนข้างแดงขาว ที่เขาจะมีผ้าสองผืนผูกติด ศีรษะของเขาเสมือนจะมีน้ำหยดลงมา ถึงแม้จะไม่ได้สัมผัสน้ำก็ตาม แล้วเขาจะทุบ (ทำลาย) ไม้กางเขน ม้าสุกร ยกเลิกภาษีหัว มาเรียกร้องผู้คนไปสู่ศาสนาอิสลาม ในช่วงเวลาที่เขายืนนั้น อัลลอฮฺจะทำลายศาสนาทั้งหมด เว้นศาสนาอิสลาม ในช่วงเวลานั้น อัลลอฮฺจะทรงทำลายอัลมะซีฮฺ ดัจญาล หลังจากนั้นแผ่นดินจะเกิดความปลอดภัย จนกระทั่งสิ่งใดจะอยู่ร่วมกับอูฐได้ เสือจะอยู่ร่วมกับวัวได้ หมาป่าจะอยู่ร่วมกับแกะได้ และเด็ก ๆ จะเล่นกับงูได้ โดยมันไม่ทำอันตรายพวกเขา เขาจะอยู่ในโลกนี้ 40 ปี แล้วก็เสียชีวิต และบรรดามุสลิมจะละหมาดให้แก่เขา”

และเช่นเดียวกับ อนุตาวูตได้บันทึกอะดิษนี้ด้วย

(อะหมัด 2/406, อนุตาวูต 4334 และอิฏญอบารี 9/388)

(อีกรายงานหนึ่ง) มุสลิมได้บันทึกอะดิษไว้ในหนังสือเศาะฮิฮของเขา รายงานจาก อับดุลลอฮ์เราะฮ์ ว่า แท้จริง ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(لَا تَقُومُ السَّاعَةُ حَتَّى يَنْزِلَ الرُّومُ بِالْأَعْمَاقِ أَوْ بِدَابِقٍ ، فَيَخْرُجَ إِلَيْهِمْ جَيْشٌ مِنَ الْمَدِينَةِ مِنْ خِيَارِ أَهْلِ الْأَرْضِ يَوْمَئِذٍ ، فَإِذَا تَصَافَوْا ، قَالَتِ الرُّومُ : خَلُّوا بَيْنَنَا وَبَيْنَ الَّذِينَ سَبَّوْا مِنَّا نُقَاتِلْهُمْ ، فَيَقُولُ الْمُسْلِمُونَ : لَا وَاللَّهِ ، لَا نُخَلِّي بَيْنَكُمْ وَبَيْنَ إِخْوَانِنَا ، فَيُقَاتِلُونَهُمْ (فَيَنْهَزُهُمْ) ثَلَاثَ لَا يَتُوبُ اللَّهُ عَلَيْهِمْ أَبَدًا ، وَيُقْتَلُ ثُلُثُهُ أَفْضَلُ الشُّهَدَاءِ عِنْدَ اللَّهِ ، وَيَفْتَحُ الثُّلُثُ لَا يُفْتَنُونَ أَبَدًا ، فَيَفْتَحُونَ قُسْطَنْطِينَةَ ، فَيَبْنِيَانِهَا هُمُ يَقْسِمُونَ الْغَنَائِمَ قَدْ عَلَّقُوا سُيُوفَهُمْ بِالزَّيْتُونِ ، إِذْ صَاحَ فِيهِمُ الشَّيْطَانُ ، إِنَّ الْمَسِيحَ قَدْ خَلَفَكُمْ فِي أَهْلِيكُمْ ، فَيَخْرُجُونَ ، وَذَلِكَ بَاطِلٌ ، فَإِذَا جَاءُوا الشَّامَ خَرَجَ ، فَيَبْنِيَانِهَا هُمُ يُعِدُّونَ لِلْقِتَالِ يُسَوُّونَ الصُّفُوفَ ، إِذْ أُقِيمَتِ الصَّلَاةُ فَيَنْزِلُ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ ، فَأَمَّهُمْ فَإِذَا رَأَاهُ عَدُوُّ اللَّهِ ، ذَابَ كَمَا يَذُوبُ الْمِلْحُ فِي الْمَاءِ ، فَلَوْ تَرَكَهُ لَأَنْذَابَ حَتَّى يَهْلِكَ ، وَلَكِنْ يَقْتُلُهُ اللَّهُ بِيَدِهِ ، فَيُرِيهِمْ دَمَهُ فِي حَرْبَتِهِ)

“วันกิยามะฮ์ จะยังไม่เกิดขึ้น จนกว่าพวกโรมันจะมาอยู่ที่อัลอะอุมัค หรือที่ดาบิก แล้วทหารกองหนึ่งจากเมืองมะดีนะฮ์ ซึ่งเป็นทหารที่ดีที่สุดในหน้าผืนแผ่นดินในเวลานั้น จะออกไปยังพวกเขา แล้วเมื่อพวกเขาได้ตั้งแถว (เพื่อเตรียมรบ) พวกโรมันได้กล่าวว่า จงเว้นช่องว่างระหว่างเรากับพวกที่เคยด่าเราเอาไว้ เพื่อที่เราจะได้ต่อสู้กับพวกเขา แล้วบรรดามุสลิมได้กล่าวว่า ขอสาบานต่ออัลลอฮ์ ไม่ ! จงอย่าเว้นช่องว่างระหว่างพวกท่านกับพวกพี่น้องของเรา แล้วพวกเขาก็สู้รบกับพวกนั้น แล้วจำนวนเศษหนึ่งส่วนสามที่อัลลอฮ์ไม่รับการกลับตัวของพวกเขาได้พ่ายแพ้ และจำนวนเศษหนึ่งส่วนสามได้ถูกฆ่าตายเป็นชะฮีดที่ดีที่สุด ณ ที่อัลลอฮ์ และจำนวนเศษหนึ่งส่วนสามที่ไม่เคยหันเหออกจากศาสนาเลยได้ชัยชนะ เป็นผู้พิชิต แล้วพวกเขาได้พิชิตเมืองคอนสแตนติโนเปิล แล้วขณะที่พวกเขากำลังแบ่งทรัพย์สินจากสงครามอยู่ พวกเขาได้เอาดาบของพวกเขาแขวนไว้ที่ต้นมะกอก ก็บังเอิญชายคนหนึ่งได้ส่งเสียงร้องออกมาในหมู่พวกเขาว่า แท้จริง อัลมะซีฮ์ (นบีอีซา) ได้ให้พวกเจ้าเป็นตัวแทนในครอบครัวของพวกเจ้า แล้วพวกเขาก็ออกมา แต่นั่นเป็น

เรื่องที่เหลวไหล แล้วเมื่อพวกเขามาถึงแคว้นซาม เขาก็ออกมา และขณะที่พวกเขา กำลังเตรียมที่จะสู้รบ กำลังจัดแถวอยู่นั้น การละหมาดก็ได้ถูกอิกอมะฮฺ แล้ว อีซา อิบนุ มรฺยัม ก็ได้ลงมา แล้วนำพวกเขาละหมาด เมื่อศัตรูของอัลลอฮฺเห็นเขาก็สลายตัวดังเช่นเกลือละลายในน้ำ และหากปล่อยอยู่เช่นนั้น ก็จะไม่มีการสลาย จนกว่าจะพินาศไปหมด แต่อัลลอฮฺได้ทรงให้เขาฆ่าด้วยมือของเขาเอง ดังนั้น พระองค์จึงให้พวกเขาเห็นเลือดของมัน (ดัจญาล) ที่ติดอยู่ที่ปลายหอกของเขา”

(มุสลิม 4/2221)

มุสลิมได้บันทึกอะติษะที่รายงานโดย अबدิลลาฮฺ อิบนิ อัมรฺ ว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(لَقَاتِلَنَّ الْيَهُودَ فَلَقَاتِلْتَهُمْ حَتَّى يَقُولَ الْحَجَرُ يَا مُسْلِمُ هَذَا يَهُودِيٌّ فَتَعَالَ فَاقْتُلْهُ)

“แน่นอน พวกท่านจะต้องสู้รบกับพวกยิว แล้วพวกท่านก็จะฆ่าพวกเขา จนกระทั่ง ก้อนหินจะกล่าวว่า โอ้มุสลิมเอ๋ย ตรงนี้มีชาวยิวอยู่ จงมาฆ่าเขาเถิด”

(มุสลิม 4/2338)

และในบันทึกของเขา (มุสลิม) รายงานจากอบีสุร็อยเราะฮฺ ว่า แท้จริง ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(لَا تَقُومُ السَّاعَةُ حَتَّى يُقَاتِلَ الْمُسْلِمُونَ الْيَهُودَ ، فَيَقْتُلُهُمُ الْمُسْلِمُونَ حَتَّى يَخْتَبِئَ الْيَهُودِيُّ مِنْ وَرَاءِ الْحَجَرِ وَ الشَّجَرِ فَيَقُولُ الْحَجَرُ وَالشَّجَرُ يَا مُسْلِمُ يَا عَبْدَ اللَّهِ هَذَا يَهُودِيٌّ خَلْفِي فَتَعَالَ فَاقْتُلْهُ ، إِلَّا الْغَرَقَدَ فَإِنَّهُ مِنْ شَجَرِ الْيَهُودِ)

“วันสิ้นโลกจะยังไม่เกิดขึ้นจนกว่ามุสลิมจะต่อสู้กับชาวยิว แล้วมุสลิมจะฆ่าพวกเขา จนกระทั่งชาวยิวได้ไปหลบซ่อนอยู่หลังก้อนหิน และต้นไม้ แล้วก้อนหินและต้นไม้ จะกล่าวว่า โอ้มุสลิมเอ๋ย โอ้บ่าวของอัลลอฮฺ ตรงนี้มีชาวยิวซ่อนอยู่ข้างหลังฉัน จงมาฆ่าเขาเถิด ยกเว้นต้นม็อรูก็ออด เพราะมันเป็นต้นไม้ของชาวยิว”

(มุสลิม 4/2239)

เราจะขอนำอะติษะที่รายงานโดยอันเนาวาส อิบนิ ซัมอาน มากล่าวไว้ ณ ที่นี้ เพราะมัน คล้ายกับอะติษะบทที่กล่าวมานี้ บันทึกโดย มุสลิม อิบนิล อัจญฺาญ ไว้ในหนังสือเศาะฮิฮฺของเขา จากรายงานของอันเนาวาส อิบนิ ซัมอาน ว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวถึงดัจญาลในตอนเช้าของ วันหนึ่ง แล้วบางครั้งท่านเล่าเสียงค่อย และบางครั้งก็เล่าเสียงดัง จนกระทั่งพวกเราคิดว่ามัน

แอบอยู่ในซอกต้นไม้ผลัดแล้วเมื่อพวกเราไปหาท่านในช่วงเย็น ท่านก็ทราบด้วยสีหน้าของพวกเรา ว่าพวกเรามีเรื่องที่กำลังสงสัย แล้วท่านได้ถามว่า “พวกท่านเป็นอะไรไป” พวกเราได้กล่าวว่า โอ้ท่านรอซูลของอัลลอฮ์ ท่านได้เล่าถึงตัจญาลในตอนเช้า แล้วท่านทำเสียงค่อยและเสียงดัง จนกระทั่งพวกเราคิดว่ามันแอบซ่อนตัวอยู่หลังต้นไม้ผลัดแล้วท่านได้กล่าวว่า

(غَيْرُ الدَّجَالِ أَخَوْفُنِي عَلَيْكُمْ ، إِنَّ يَخْرُجُ وَأَنَا فِيكُمْ فَأَنَا حَاجِبُهُ دُونَكُمْ ،
وَأَنْ يَخْرُجَ وَلَسْتُ فِيكُمْ فَأَمُرُّ حَاجِبُ نَفْسِهِ ، وَاللَّهُ خَلِيفَتِي عَلَى كُلِّ مُسْلِمٍ
إِنَّهُ شَابٌّ قَطَطٌ ، عَيْنُهُ طَافِيَةٌ كَأَنِّي أَشَبَّهُهُ بِعَبْدِ الْعَزَى بْنِ قَطَنِ ، مَنْ أَدْرَكَهُ
مِنْكُمْ فَلْيَقْرَأْ عَلَيْهِ فَوَاتِحَ سُورَةِ الْكَهْفِ ، إِنَّهُ خَارِجٌ مِنْ خَلَّةٍ بَيْنَ الشَّامِ وَالْعِرَاقِ
فَعَاثَ يَمِينًا وَعَاثَ شِمَالًا ، يَا عِبَادَ اللَّهِ فَاتَّبِعُوا)) قُلْنَا يَا رَسُولَ اللَّهِ ! فَمَا لَبِثُهُ
فِي الْأَرْضِ ؟ قَالَ (أَرْبَعُونَ يَوْمًا يَوْمَ كَسَنَةٍ ، وَيَوْمَ كَشْهَرٍ ، وَيَوْمَ كَجُمُعَةٍ ،
وَسَائِرُ أَيَّامِهِ كَأَيَّامِكُمْ) قُلْنَا يَا رَسُولَ اللَّهِ ! فَذَلِكَ الْيَوْمُ الَّذِي كَسَنَةٍ أَتَكْفِينَا
فِيهِ صَلَاةَ يَوْمٍ قَالَ (لَا ، أَقْدُرُوا لَهُ قَدْرَهُ) قُلْنَا : يَا رَسُولَ اللَّهِ ! وَمَا اسْرَاعُهُ
فِي الْأَرْضِ ؟ قَالَ (كَالْغَيْثِ اسْتَدْبَرَتْهُ الرِّيحُ فَيَأْتِي عَلَى قَوْمٍ فَيَدْعُوهُمْ فَيُؤْمِنُونَ
بِهِ ، وَيَسْتَجِيبُونَ لَهُ ، فَيَأْمُرُ السَّمَاءَ فَتُمْطِرُ وَالْأَرْضَ فَتُنْبِتُ ، فَتَرْوِحُ عَلَيْهِمْ
سَارِحَتَهُمْ أَطْوَلَ مَا كَانَتْ ذُرَى ، وَأَسْبَغَهُ ضُرُوعًا ، وَأَمَدَهُ خَوَاصِرَ ، ثُمَّ يَأْتِي
الْقَوْمَ فَيَدْعُوهُمْ فَيَرُدُّونَ عَلَيْهِ قَوْلَهُ ، فَيَنْصَرِفُ عَنْهُمْ فَيَصْبِحُونَ مُمَحِلِينَ لَيْسَ
بَأَيْدِيهِمْ شَيْءٌ مِنْ أَمْوَالِهِمْ ، وَيَمُرُّ بِالسَّخْرَةِ فَيَقُولُ لَهَا أَخْرِجِي كُنُوزَكَ ، فَتُسَبِّغُهُ
كُنُوزُهَا كَيْعًا سَيْبِ النَّحْلِ ثُمَّ يَدْعُو رَجُلًا مُمْتَلَأًا شَبَابًا فَيَضْرِبُهُ بِالسَّيْفِ ،
فَيَقْطَعُهُ جَزَلَتَيْنِ رَمِيَةِ الْغَرَضِ ، ثُمَّ يَدْعُوهُ ، فَيَقْبَلُ وَيَتَهَلَّلُ وَجْهُهُ وَيَضْحَكُ ،
فَبَيْنَمَا هُوَ كَذَلِكَ إِذْ بَعَثَ اللَّهُ الْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ عَلَيْهِ السَّلَامُ فَيَنْزِلُ عِنْدَ الْمَنَارَةِ
الْبَيْضَاءِ شَرْقِيَّ دِمَشْقَ بَيْنَ مَهْرُودَتَيْنِ ، وَاضِعًا كَفَّيْهِ عَلَى أَجْنِحَةِ مَلَكَينِ ، إِذَا
طَاطَأَ رَأْسَهُ قَطْرٌ ، وَإِذَا رَفَعَهُ تَحَدَّرَ مِنْهُ جُهَانٌ كَاللُّؤْلُؤِ ، وَلَا يَحِلُّ لِكَافِرٍ يَجِدُ رِيحَ
نَفْسِهِ إِلَّا مَاتَ ، وَنَفْسُهُ يَنْتَهِي حَيْثُ يَنْتَهِي طَرْفُهُ ، فَيَطْلُبُهُ حَتَّى يُدْرِكَهُ بَبَابِ

لُدَّ ، فَيَقْتُلُهُ ، ثُمَّ يَأْتِي عِيسَى عَلَيْهِ السَّلَامُ قَوْمًا قَدْ عَصَمَهُمُ اللَّهُ مِنْهُ ، فَيَمْسَحُ
عَنْ وُجُوهِهِمْ ، وَيُحَدِّثُهُمْ بِدَرَجَاتِهِمْ فِي الْجَنَّةِ ، فَبَيْنَمَا هُوَ كَذَلِكَ إِذْ أَوْحَى اللَّهُ
عَزَّوَجَلَّ إِلَى عِيسَى إِنِّي قَدْ أَخْرَجْتُ عِبَادًا لِي لَا يَدَانِ لِأَحَدٍ بِقِتَالِهِمْ ، فَحَرَزَ
عِبَادِي إِلَى الطُّورِ ، وَيَبْعَثُ اللَّهُ يَأْجُوجَ وَمَأْجُوجَ وَهُمْ مِنْ كُلِّ حَدَبٍ يَنْسِلُونَ ،
فَيَمُرُّ أَوْلَهُمْ عَلَى بُحَيْرَةٍ طَبْرِيَّةٍ فَيَشْرَبُونَ مَا فِيهَا ، وَيَمُرُّ آخِرُهُمْ فَيَقُولُونَ لَقَدْ
كَانَ بِهِدِهِ مَرَّةً مَاءً ، وَيُحْصِرُ نَبِيُّ اللَّهِ عِيسَى وَأَصْحَابُهُ حَتَّى يَكُونَ رَأْسُ الثَّوْرِ
لِأَحَدِهِمْ خَيْرًا مِنْ مِائَةِ دِينَارٍ لِأَحَدِكُمْ الْيَوْمَ ، فَيَرْغَبُ نَبِيُّ اللَّهِ عِيسَى وَأَصْحَابُهُ ،
فَيُرْسِلُ اللَّهُ عَلَيْهِمُ التَّغَفَّ فِي رِقَابِهِمْ ، فَيُضْبِحُونَ فَرَسِي كَمَوْتِ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ ،
ثُمَّ يَهْبِطُ نَبِيُّ اللَّهِ عِيسَى وَأَصْحَابُهُ إِلَى الْأَرْضِ ، فَلَا يَجِدُونَ فِي الْأَرْضِ مَوْضِعَ
شِبْرِ إِلَّا مَلَأَهُ زَهْمُهُمْ وَنَتْنُهُمْ ، فَيَرْغَبُ نَبِيُّ اللَّهِ عِيسَى وَأَصْحَابُهُ إِلَى اللَّهِ ، فَيُرْسِلُ
اللَّهُ طَيْرًا كَأَعْنَاقِ الْبُخْتِ ، فَتَحْمِلُهُمْ فَتَطْرَحُهُمْ حَيْثُ شَاءَ اللَّهُ ، ثُمَّ يُرْسِلُ اللَّهُ
مَطَرًا لَا يَكُنْ مِنْهُ بَيْتٌ مَدْرٍ ، وَلَا وَبَرٍ ، فَيَغْسِلُ الْأَرْضَ حَتَّى يَتْرُكَهَا كَالزَّلْفَةِ ،
ثُمَّ يُقَالُ لِلْأَرْضِ أَخْرِجِي ثَمْرَكَ وَرُدِّي بَرَكَتَكَ ، فَيَوْمَئِذٍ تَأْكُلُ الْعِصَابَةُ مِنَ
الرُّمَانَةِ ، وَيَسْتَظِلُّونَ بِقَحْفِهَا ، وَيُبَارِكُ اللَّهُ فِي الرُّسْلِ حَتَّى إِنَّ اللَّقْمَةَ مِنَ الْإِبِلِ
لَتَكْفِي الْفِئَامَ (مِنْ النَّاسِ وَاللَّقْمَةَ مِنَ الْغَنَمِ لَتَكْفِي الْفَحْدَ مِنَ النَّاسِ) فَبَيْنَمَا
هُمْ كَذَلِكَ إِذْ بَعَثَ اللَّهُ رِيحًا طَيِّبَةً ، فَتَأْخُذُهُمْ تَحْتَ آبَاتِهِمْ ، فَتَقْبِضُ رُوحَ كُلِّ
مُؤْمِنٍ وَكُلِّ مُسْلِمٍ وَيَبْقَى شِرَارُ النَّاسِ يَتَهَا رَجُونَ فِيهَا تَهَارُجَ الْحُمْرِ ، فَعَلَيْهِمْ
تَقْوُمُ السَّاعَةُ)

“มันไม่ใช่ัจญาณ ที่ทำให้ฉันกลัวว่าจะเป็นอันตรายต่อพวกท่าน หากมันออกมา
ขณะที่ฉันยังอยู่กับพวกท่าน ฉันก็จะคอยขวางกั้น มิให้มาเป็นอันตรายแก่พวกท่าน
และถ้ามันออกมาปรากฏโดยที่ฉันมิได้อยู่กับพวกท่านแล้ว ก็ให้แต่ละคนปกป้อง
ตนเอง อัลลอฮฺจะเป็นตัวแทน (ผู้รับช่วง) จากฉันสำหรับมุสลิมทุกคน ที่จริงแล้ว มัน
(ัจญาณ) มันปรากฏตัวเป็นคนหนุ่ม ผมหยิกมาก ดวงตาของมันเหล่ เปรียบได้ดัง

ตาของอับดุลอูซซา บุตรของกอฎ็อน คนหนึ่งคนใดในหมู่พวกท่านพบมัน ก็จงอ่านตอนต้นของซูเราะฮ์ อัลกะฮ์ฟ ป้องกันอันตรายจากมัน มันจะออกมาจากสถานที่แห่งหนึ่งอยู่ระหว่างเมืองซามกับอิรัก แล้วมันจะสร้างความเสียหายไปทางขวาและไปทางซ้าย โอ้บ่าวของอัลลอฮ์ พวกท่านจงยืนหยัดให้มันคง) พวกเรากล่าวว่า โอ้ท่านรอซูลของอัลลอฮ์ แล้วมันจะอยู่บนพื้นโลกนี้นานเท่าไร ? ท่านตอบว่า "40 วัน โดยวันหนึ่งเท่ากับ 1 ปี และวันหนึ่งเท่ากับ 1 เดือน และวันหนึ่งเท่ากับ 1 ศุภร์ (สัปดาห์) ซึ่งวันของมันทั้งหมดนั้นเท่ากับวันของพวกท่าน" พวกเรากล่าวว่า โอ้ท่านรอซูลของอัลลอฮ์ วันดังกล่าวนั้น เท่ากับ 1 ปี เราละหมาดวันหนึ่งจะพอเพียงแก่เราไหม ? ท่านตอบว่า ไม่หรอก พวกท่านจงคำนวณปริมาณของมันดูก็แล้วกัน เรากล่าวว่า โอ้ท่านรอซูลของอัลลอฮ์ และความรวดเร็วของมันบนพื้นแผ่นดินเล่า เป็นอย่างไรบ้าง ? ท่านตอบว่า (มันเหมือนกับฝนที่มีลมพัดไล่หลัง แล้วมันจะมาถึงกลุ่มชนหนึ่ง มาเรียกร้องเชิญชวนพวกเขา แล้วพวกเขาก็เชื่อมั่นตามที่มันเรียกร้อง แล้วตอบรับมัน แล้วมันจะสั่งให้ฝนตกลงมาจากฟากฟ้า ให้พืชงอกเงยออกมาจากแผ่นดิน แล้วสัตว์เลี้ยงของพวกเขาก็จะไปหากินในวงกว้างออกไปอย่างไกลลิบ และมันจะให้นมแก่เขามากมาย และความเย็นจะปกคลุมไปทั่ว หลังจากนั้นมันจะมาถึงกลุ่มชนหนึ่งมาเรียกร้องเชิญชวนพวกเขา แล้วกลุ่มชนนั้นจะพูดคัดค้านมัน แล้วมันก็ไปจากพวกนั้น แล้วในตอนเช้า พวกเขาก็ประสบกับความแห้งแล้ง โดยที่มือของพวกเขามีทรัพย์สินเลย และเมื่อผ่านไปยังสถานที่ที่มีสิ่งปรักหักพังอยู่ มันก็จะกล่าวกับที่นั่นว่า เจ้าจงปล่อยคลังสมบัติของเจ้าออกมา แล้วคลังสมบัติก็จะออกมาอย่างต่อเนื่อง มันเหมือนกับสิ่งที่แตกรัง (คือออกมาอย่างมากมาย) หลังจากนั้นมันก็จะเรียกคนหนึ่งที่ยังหนุ่ม และอ่อนวอนมา แล้วมันก็ฟันเขาด้วยดาบ แล้วตัดขาดออกเป็นสองท่อนกระเด็นออกห่างจากกัน หลังจากนั้นมันก็จะเรียกคน (ที่ถูกฟันออกเป็นสองท่อน) มา แล้วเขาก็มุ่งหน้ามาด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มและหัวเราะ เหตุการณ์กำลังเป็นอยู่เช่นนั้น อัลลอฮ์ได้สั่งให้ อีซาบุตรของมัรยัม عليه السلام โดยที่ท่านลงมาที่หอดะซานสีขาวที่อยู่ทางด้านตะวันออกของเมืองดามัสกัส อยู่ระหว่างผ้าย้อมด้วยหญ้าฝรั่น 2 ผืน สีออกเหลืองๆ โดยเอามือทั้งสองจับอยู่ที่ปีกของมะลัก 2 องค์ เมื่อท่านได้ขยับศีรษะของท่าน หยดน้ำจะออกมา และเมื่อท่านได้เงยศีรษะของท่าน หยดน้ำนั้นมันจะหล่นลงมาเสมือนไข่มุก เมื่อผู้ไม่ศรัทธาได้กลิ่นของท่าน เขาจะตายทันที ลมหายใจของท่านจะไปสู่อีกด้านหนึ่ง แล้วท่านจะตามมัน (ดัจญาล) จนกระทั่งท่านได้พบมันที่ประตูลุด แล้วท่านก็สังหารมัน"

หลังจากนั้นอีซา ﷺ ก็มายังกลุ่มชนหนึ่ง ที่อัลลอฮฺทรงปกป้องคุ้มครองพวกเขา ให้พ้นจากตัจญาล แล้วท่านก็จะลูบใบหน้าของพวกเขา และพูดกับพวกเขาถึง สถานภาพของพวกเขาในสวรรค์ แล้วขณะที่เหตุการณ์ดำเนินไปเช่นนั้น อัลลอฮฺ ﷻ ได้วะฮีย์แก่อีซาว่า ข้าได้ให้บ่าวของข้าที่ไม่มีสองมือของผู้ใดจะต่อสู้กับพวกเขาได้ ดังนั้น ท่านจงจัดบ่าวของข้า (ที่เป็นผู้ศรัทธา) เฝ้าระวังอยู่ที่ภูเขา และอัลลอฮฺได้ ทรงส่งยะฮฺยูญญ์ และมะฮฺยูญญ์ออกมา โดยที่พวกมันจะหลั่งไหลลงมาจาก ทุกทิศทาง กลุ่มแรกของพวกมันจะผ่านเข้าไปที่ทะเลสาบแคสเปียน แล้วดื่มน้ำ ในนั้น และกลุ่มสุดท้ายของพวกมันก็ผ่านเข้ามา โดยพวกมันกล่าวว่า ความจริงแล้ว พวกเราได้พบน้ำเป็นครั้งแรก และนบีของอัลลอฮฺคือ อีซา และพรรคพวกของท่าน ได้ล้อมมันเอาไว้ จนกระทั่งถือว่าศิระะของวันนั้นมีความสำคัญสำหรับคนหนึ่งคนใด ในหมู่พวกท่านยิ่งกว่าเงินจำนวน 100 ดินาร ในวันนี้เสียอีก แล้วนบีของอัลลอฮฺ คือ อีซา และบรรดาพรรคพวกของท่านนั้นอยาก (ให้อัลลอฮฺได้จัดการ) ดังนั้น อัลลอฮฺ จึงส่งตัวหนอนให้มาเกาะอยู่ที่ต้นคอของพวกมัน แล้วพวกมันก็มีแผลเหวอะหวะ ทำให้ตายลงพร้อมๆ กัน

หลังจากนบีของอัลลอฮฺ คือ อีซา ﷺ และพรรคพวกของท่านก็ได้ลงมายังพื้นดิน แล้ว พวกเขาก็ไม่พบพื้นที่สักคืบหนึ่ง นอกจากเต็มไปด้วยซากกลืนเหม็นของ พวกมัน แล้วนบีของอัลลอฮฺ คือ อีซา ﷺ และพรรคพวกจึงได้ขอต่ออัลลอฮฺ แล้ว อัลลอฮฺก็ได้ส่งนกชนิดหนึ่งซึ่งคอของมันคล้ายกับคออูฐ แล้วนกนั้นก็ได้นำพวกมัน ไปทิ้งในที่ๆ อัลลอฮฺทรงประสงค์

หลังจากนั้น อัลลอฮฺได้ทำให้ฝนตกลงมา ซึ่งบ้านที่ทำจากดินและชนสัตว์ไม่อาจจะ ทนอยู่ได้ แล้วพระองค์ได้ให้ฝนชะล้างแผ่นดิน จนกระทั่งเป็นเสมือนพื้นที่โล่ง หลังจากนั้นก็มีเสียงกล่าวแก่พื้นดินว่า เจ้าจงให้มีพืชผลออกมาจากเจ้า และเจ้า จงนำความเพิ่มพูนของเจ้าออกมา แล้วจากวันนั้นกลุ่มชนก็ได้กินผลทับทิม และได้ อาศัยร่มเงาจากกิ่งก้านของมัน และอัลลอฮฺประทานความเพิ่มพูนในเรื่องทรัพย์สิน เงินทอง จนกระทั่งอูฐตัวเมียที่ให้นมหนึ่งตัว พอเพียงกับผู้คนจำนวนมาก และแกะ ตัวเมียที่ให้นมหนึ่งตัวพอเพียงกับผู้คนจำนวนหนึ่ง ในขณะที่สภาพการณ์เป็นอยู่ อย่างนั้น อัลลอฮฺได้ให้มีลมพัดมาเป็นอย่างดี ลมได้พัดเข้ามาที่รักแร้ของผู้ศรัทธา และมุสลิมทุกคน เป็นเหตุทำให้ผู้ศรัทธาและมุสลิมทุกคนเสียชีวิตไปหมด ที่เหลือ อยู่ยังไม่ตายก็คือคนชั่วคนเลว ซึ่งพวกเขาจะแตกตื่น ใกล้เคียง เหมือนวัวป่าที่จะหนี เอาตัวรอด แล้วพวกเขาก็ประสบกับวันโลกาวสาน

(บันทึกโดย มุสลิม)

และมีอีกชะติษหนึ่งที่บันทึกโดย อิมามอะหมัด และบรรดาเจ้าของหนังสือสุนัน โดยเรา จะขอนำมากล่าวเมื่อถึงดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ลงในซูเราะฮฺ อัลอัมบิยาอุ ในข้อความที่ว่า ﴿حَتَّىٰ إِذَا فُتِحَتْ يَأْجُوجُ وَمَأْجُوجُ﴾

ห่ออะซานของมัสญิดกลาง อัลอะมะวี ที่เราเห็นอยู่ในยุคปัจจุบันนี้ได้ถูกสร้างขึ้นในปี ฮ.ศ. 741 เป็นห่ออะซานสีขาว ทำจากหินที่สกัดมา ทำขึ้นมาแทนห่ออะซานที่พัง อันเนื่องจาก ถูกไฟไหม้ที่เกิดจากการกระทำของพวกนัศอรอนั่นเอง และเป็นที่คาดว่าห่ออะซานนี้แหละที่ อัลมะซีฮฺ นบีอีซา บุตรของมัรยัม ﷺ จะลงมาจากฟากฟ้า ลงมาที่นั่น ดังที่ได้มีระบุอยู่ในชะติษ เกี่ยวกับเรื่องนี้มาแล้ว

(ยังมีชะติษอีกบทหนึ่ง) มุสลิมได้บันทึกไว้ในหนังสือเศาะฮีฮฺของเขาเช่นเดียวกัน รายงาน จากยะอقيب อิบนิ อาติม อิบนิ อุรวะฮฺ อิบนิ มัสอูด อัษชะกอฟี ได้เล่าว่า ฉันได้ยินอับดุลลอฮฺ อิบนิ อัมรฺ โดยมีชายคนหนึ่งมาหาเขา แล้วกล่าวว่า อะไรคือชะติษที่ท่านพูดถึงมัน ที่ท่าน กล่าวไว้ แท้จริง วันสิ้นโลกจะเกิดขึ้นอย่างนั้นๆ ? แล้วเขาได้กล่าวว่า ซุบฮานัลลอฮฺ หรือ ลาอิลาฮะอิลลัลลอฮฺ หรือคำกล่าวในทำนองนั้น ความจริงฉันตั้งใจที่จะไม่เล่าสิ่งใดให้ใครฟังเลย ที่จริงแล้วฉันได้กล่าวว่า ความจริงพวกท่านจะได้เห็นเรื่องใหญ่อีกไม่นานนัก บ้านจะไหม้ และ จะเป็นอย่างนั้นๆ หลังจากนั้น เขาได้กล่าวว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า “ตัจญาลจะปรากฏตัว ออกมาในประชาชาติของฉัน มันจะพำนักอยู่ 40 ซึ่งฉันไม่ทราบเหมือนกันว่าเป็น 40 วัน หรือ 40 เดือน หรือ 40 ปี แล้วอัลลอฮฺ ﷻ จะส่งนบีอีซา บุตรของมัรยัม ﷺ ลงมา โดยท่านจะมี รูปร่างหน้าตาคล้ายกับอุรวะฮฺ อิบนิ มัสอูด ท่านจะตามหาตัจญาล แล้วทำลาย (ฆ่า) มันเสีย หลังจากนั้น ผู้คนจะพำนักอยู่เป็นเวลา 7 ปี โดยที่ระหว่างคนสองคน จะไม่เป็นศัตรู (คือจะมีแต่ความสงบสุขสันติ) หลังจากนั้น อัลลอฮฺจะส่งลมหนาวเย็นมาจากเมืองซาม จะไม่มีคนใด ที่ในใจของเขา มีความต้ออยู่ชนิดน้อย หรือมีอิมานอยู่ นอกจากถูกเอาชีวิตริบไป ถึงแม้ว่าคนหนึ่ง คนใดในหมู่พวกเจ้าจะเข้าไปอยู่ในภูเขาลมเย็นนั้นมันก็จะตามเข้าไปเอาชีวิตริบ เขาเล่าว่า ฉัน ได้ยินเรื่องนี้มาจากท่านรอซูล ﷺ (แล้วคนชั่วๆ คนเลวๆ ที่ไม่รู้จักความดีเอาเลย และพวกเขา ไม่เคยปฏิเสธความเลวเลยจะคงเหลืออยู่ในโลก แล้วชัยฏอนได้แปลงตัวมายังพวกเขาแล้ว กล่าวว่า พวกท่านจะไม่ตอบรับคำเชิญชวนหรือ ? พวกเขาถามว่า แล้วท่านจะใช้ให้เราทำอะไร ? มันจะใช้ให้พวกเขากราบไหว้รูปปั้น ซึ่งในเวลานั้น มันมีบ้านอยู่หลังหนึ่ง มีเครื่อง ยังชีพให้แก่พวกเขา พวกเขาจะมีชีวิตอยู่อย่างดี หลังจากนั้นแตรสังข์จะถูกเป่า ไม่มีใคร ได้ยินเลยนอกจากต้องเงี้ยวฟัง หรือเงี้ยวหน้าฟัง เขาเล่าว่า คนแรกที่ได้ยินเสียงก็คือชายคนหนึ่งที่กำลังให้อูฐของเขาต้อนน้ำอยู่ ผู้รายงานชะติษเล่าว่า แล้วเขาก็ล้มสลบไป และผู้คนที่ ล้มสลบลงทั้งหมด (หมายความว่าตายไปโดยทันที) หลังจากนั้น อัลลอฮฺก็ได้ส่ง หรือเขา กล่าวว่า อัลลอฮฺได้ให้ฝนตกลงมาเป็นเสมือนเงามืดทึบ หรือเขากล่าวว่า เป็นเงาดำมืด โดยที่

นำอุมานผู้เล้าอะติษ เกิดสงสัย แล้วร่างของมนุษย์ที่ถูกฝังอยู่ใต้ดินก็ฟื้นขึ้นมา หลังจากนั้น แตรสังข์ก็ถูกเป่าอีกครั้งหนึ่ง แล้วพวกเขาก็ลุกขึ้นยืนมองดู หลังจากนั้นก็มีเสียงกล่าว โอ้ มนุษย์ทั้งหลาย จงรีบไปยังพระผู้อภิบาลของพวกเจ้าเถิด (และจะยับยั้งพวกเขาไว้ เพราะ พวกเขาจะต้องถูกสอบสวน) เขาเล่าว่า หลังจากนั้น ก็จะมีเสียงกล่าวว่า จงนำพวกที่จะเข้า นรกมา มีเสียงถามมาว่า จากจำนวนเท่าไร ? ก็มีเสียงตอบมาว่า ในแต่ละพันคนนั้นเป็นจำนวน 999 คน เขาเล่าว่า ดังกล่าวนั้น เป็นวันที่อัลกุรอานกล่าวว่า “ซึ่งมันเป็นวันที่จะทำให้เด็ก ๆ กลายเป็นคนแก่ (เพราะความตกใจกลัว)” (ซูเราะฮ์ อัลมุซซัมมิล อายะฮ์ที่ 17) และกุรอานได้กล่าวไว้ อีกว่า “วันที่หน้าแข็งจะถูกเปิด (ในวันกียามะฮ์)” (ซูเราะฮ์ อัลกอลัม อายะฮ์ที่ 42)

(เศาะฮี้ฮฺมุสลิม 4/2258)

ลักษณะของนบีอิซา

ความจริงได้มีกล่าวในอะติษที่รายงานโดย अबدुरเราะฮฺมาน อิบนิ อาดัม จากอบีฮุร็อยเราะฮ์ ว่า

(فَإِذَا رَأَيْتُمُوهُ فَأَعْرِفُوهُ : رَجُلٌ مَرْبُوعٌ إِلَى الْحُمْرَةِ وَالْبَيَاضِ ، عَلَيْهِ ثَوْبَانِ مُصَّرَانِ ، كَأَنَّ رَأْسَهُ يَقْطُرُ وَإِنْ لَمْ يُصْبِهِ بَلَلٌ)

“แล้วถ้าพวกท่านเห็นเขา (อิซา) พวกท่านจะจำเขาได้ เขาเป็นคนร่างกว้าง ผิวขาวแดง ที่เขาจะมีผ้าสองผืนย้อมเป็นสีแดงเรื่อๆ ศีรษะของเขาเป็นเสมือนมีน้ำหยดลงมา ถึงแม้จะไม่เปียกน้ำก็ตาม”

(อบูดาวูด 4/498)

ในอะติษที่รายงานโดย อัลเนาวาส บิน ซัมอาน ว่า

(فَيَنْزِلُ عِنْدَ الْمَنَارَةِ الْبَيْضَاءِ شَرِيقِي دِمَشْقَ بَيْنَ مَهْرُودَتَيْنِ وَاضِعًا كَفِيهِ عَلَى أَجْنَحَةِ مَلَكََيْنِ إِذَا طَاطَأَ رَأْسَهُ قَطَرٌ ، وَإِذَا رَفَعَهُ تَحَدَّرَ مِنْهُ مِثْلُ جُحَانِ اللَّوْلُؤِ ، لَا يَحِلُّ لِكَافِرٍ يَجِدُ رِيحَ نَفْسِهِ إِلَّا مَاتَ وَنَفْسُهُ يَنْتَهِي حَيْثُ يَنْتَهِي طَرْفُهُ)

“โดยที่ท่าน (นบีอิซา) จะลงมาที่หออะซานสีขาวที่อยู่ด้านตะวันออกของเมืองดามัสกัส อยู่ระหว่างม้าย้อมด้วยหญ้าฝรั่น 2 ผืน สีออกเหลืองๆ โดยเอามือทั้งสองข้างจับอยู่ที่ปีกของมะลัก 2 องค์ เมื่อท่านขยับศีรษะของท่าน หยดน้ำจะออกมา และเมื่อท่านได้เงยศีรษะของท่านขึ้น หยดน้ำนั้นก็จะหล่นลงมาเสมือนไข่มุก และเมื่อกาฟิร (ผู้ไม่ศรัทธา) ได้กลิ่นลมหายใจของท่าน เขาจะตายทันที ลมหายใจของ

ท่านจะไปสุดเท่าที่สายตาของท่านมองไปสุด”

(มุสลิม 4/2253)

อัลบุคอรียะและมุสลิม ได้บันทึกหะดีษที่รายงานโดย อับดุลลอฮ์ รอะฮ์มะฮ์ ว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(لَيْلَةَ أُسْرِيَ بِي لَقِيتُ مُوسَى) قَالَ : فَتَعَتُهُ فَإِذَا رَجُلٌ حَسْبَتْهُ قَالَ (مُضْطَرِبٌ ، رَجُلُ الرَّأْسِ كَأَنَّهُ مِنْ رِجَالِ شَنْوَاءَ) قَالَ : وَلَقِيتُ عِيسَى فَتَعَتُهُ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ : (رُبْعَةُ أَحْمَرُ كَأَنَّهُ خَرَجَ مِنْ دِيمَاسٍ) يَغْنِي الْحَمَامَ (وَرَأَيْتُ إِبْرَاهِيمَ وَأَنَا أَشَبُّهُ وَلَدِهِ بِهِ) الحديث

“ในคืนที่ฉันได้ถูกให้เดินทางไป (คืนอิสรออู และเมื่อยะฮ์รอญญ์) ฉันได้พบกับนบีมุซา ท่านนบีมุฮัมมัด เล่า แล้วบอกลักษณะของท่านว่า เขาเป็นคน ซึ่งฉันคิดไปว่าท่านเป็นอย่างนั้น ท่านได้กล่าวว่า (เป็นคนจริงจัง ผมเป็นลอนเสมือนท่านเป็นคนดุดัน ท่านได้กล่าวว่า และฉันได้พบกับนบีอีซา แล้วท่านนบี ﷺ ได้บอกลักษณะของท่าน โดยกล่าวว่า ท่านนบีอีซา เป็นคนไหล่กว้าง ผิวแดง ดูเสมือนท่านได้ออกมาจาก ดีมาส หมายถึงห้องน้ำ และฉันได้เห็นนบีอิบรอฮีม โดยที่ดูเหมือนฉันเป็นลูกของท่าน...” ไปจนจบหะดีษ

(พัตฮุลบารีย์ 6/493 และมุสลิม 1/154)

และอัลบุคอรียะ ได้บันทึกหะดีษที่รายงานโดย มุญาฮิด จากอิบนุ อุมัร ว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(رَأَيْتُ مُوسَى وَعِيسَى وَإِبْرَاهِيمَ ، فَأَمَّا عِيسَى فَأَحْمَرُ جَعْدٌ عَرِيضُ الصَّدْرِ ، وَأَمَّا مُوسَى فَأَدَمُ جَسِيمٌ سَبَطٌ كَأَنَّهُ مِنْ رِجَالِ الزُّطِّ)

“ฉันได้เห็น (นบี) มุซา, อีซา และอิบรอฮีม ส่วนอีซานั้นผิวแดง ผมหยิก ออกกว้าง ส่วนมุซา ผิวค่อนข้างดำ รูปร่างใหญ่ ผมไม่หยิก เสมือนท่านเป็นคนเสียงดัง”

(พัตฮุลบารีย์ 6/549)

และมุสลิมได้บันทึกหะดีษ โดยเอามาจากนาเฟียะฮ์ ว่า อับดุลลอฮ์ อิบน์ อุมัร ได้เล่าว่า วันหนึ่ง ท่านนบี ﷺ ได้กล่าวเกี่ยวกับดัจญาลต่อหน้าผู้คนว่า

(إِنَّ اللَّهَ لَيْسَ بِأَعْوَرَ ، أَلَا إِنَّ الْمَسِيحَ الدَّجَالَ أَعْوَرُ الْعَيْنِ الْيُمْنَى)

كَأَنَّ عَيْنَهُ عِنَبَةٌ طَافِيَةٌ (

“แท้จริง อัลลอฮ์นั้นตาไม่บอด พึงทราบเถิดว่า แท้จริง มะซีฮ์อัดดัจญาล ตาข้างขวาของมันเป็นบอด ตาของมันเป็นเหมือนเป็นเม็ดองุ่นโปนออกมา”

(ฟัตฮุลบารี่ 4/2248)

สำหรับบันทึกของมุสลิม เป็นอะดีษมัรฟะอู ว่า

(وَارَانِي اللَّهَ عِنْدَ الْكَعْبَةِ فِي الْمَنَامِ ، فَإِذَا رَجُلٌ آدَمٌ كَأَخْسَنِ مَا تَرَى مِنْ أَدَمِ الرِّجَالِ تَضْرِبُ لِمَتُّهُ بَيْنَ مَنْكِبَيْهِ ، رَجُلٌ الشَّعْرِ ، يَقْطُرُ رَأْسُهُ مَاءً ، وَاضِعًا يَدَيْهِ عَلَى مَنْكَبَيْ رَجُلَيْنِ ، وَهُوَ يَطُوفُ بِالْبَيْتِ فَقُلْتُ : مَنْ هَذَا ؟ فَقَالُوا : هُوَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ ، ثُمَّ رَأَيْتُ وَرَاءَهُ رَجُلًا جَعْدًا قَطَطًا ، أَعْوَرَ الْعَيْنِ الْيُمْنَى ، كَأَشْبَهُ مَنْ رَأَيْتُ بِابْنِ قَطَنِ ، وَاضِعًا يَدَيْهِ عَلَى مَنْكَبَيْ رَجُلٍ ، يَطُوفُ بِالْبَيْتِ ، فَقُلْتُ : مَنْ هَذَا ؟ قَالُوا : الْمَسِيحُ الدَّجَالُ)

“และอัลลอฮ์ได้ทรงให้ฉันเห็นในขณะนอนหลับอยู่ที่อัลกะอับะฮ์ (ฝันเห็น) เป็นคนผิวค่อนข้างดำ หล่อเหมือนๆ ที่ท่านเห็นผู้ชายทั่วๆ ไป ผิวค่อนข้างดำ ผมไม่หยิก รวบลงมาปะบ่าทั้งสองข้างของเขา ที่ศีรษะของเขาค่อยมีน้ำหยดอยู่ โดยเอามือทั้งสองข้างของเขาวางอยู่บนบ่าของชายสองคน ขณะที่เขาเดินเวียนรอบบัยตุลลอฮ์ อยู่ แล้วฉันถามว่า เขาคือใคร ? พวกเขาตอบว่า เขาคืออัลมะซีฮ์ บุตรของมัรยัม หลังจากนั้น ก็เห็นชายอีกคนหนึ่งอยู่ข้างหลังเขา ผมหยิกเป็นลอน ตาข้างขวาเขาดูเหมือนกับ อิบนิ กอฏฏอน ที่ฉันเคยเห็น เอามือทั้งสองข้างวางอยู่บนบ่าทั้งสองข้างของชายคนหนึ่ง กำลังเดินเวียนรอบบัยตุลลอฮ์ แล้วฉันถามว่า เขาคือใคร ? พวกเขาตอบว่า อัลมะซีฮ์ อัดดัจญาล”

(มุสลิม 1/154)

อัลบุคอรี ได้บันทึกอะดีษ รายงานจากซาลิม จากบิดาของเขาว่า ขอสาบานต่ออัลลอฮ์ ว่า ท่านนบี ﷺ ไม่ได้กล่าวว่า นบีอีซา เป็นคนผิวแดง แต่ท่านกล่าวว่า

(بَيْنَمَا أَنَا نَائِمٌ أَطُوفُ بِالْكَعْبَةِ ، فَإِذَا رَجُلٌ آدَمٌ سَبَطُ الشَّعْرِ ، يَتَهَادَى بَيْنَ رَجُلَيْنِ يَنْطِفُ رَأْسُهُ مَاءً - أَوْ يُهْرَاقُ رَأْسُهُ مَاءً - فَقُلْتُ مَنْ هَذَا ؟ فَقَالُوا

إِبْنُ مَرْيَمَ ، فَذَهَبْتُ أَلْتَفِتُ ، فَإِذَا رَجُلٌ أَحْمَرُ جَسِيمٌ ، جَعْدُ الرَّأْسِ ، أَعْوَرُ عَيْنِهِ
الْيَمْنَى ، كَانَ عَيْنُهُ عِنَبَةً طَافِيَةً ، قُلْتُ مَنْ هَذَا ؟ قَالُوا : الدَّجَالُ ، وَأَقْرَبُ
النَّاسِ بِهِ شَبَهَا إِبْنُ قَطَنِ)

“ขณะที่ฉันนอนหลับ ฉันฝันเห็นว่าฉันกำลังถูกอวาฬรอบอ้อมกะบะฮ์ แล้วมีชาย
คนหนึ่ง ผิวค่อนข้างดำ ผมไม่หยิก เดินอยู่ระหว่างชายสองคน ศีรษะของเขามี
น้ำขี้ออกมา หรือศีรษะของเขามีน้ำไหลออกมา แล้วฉันได้ถามว่า คนนี้เป็นใคร ?
พวกเขาตอบว่า อิบน์ มัรยัม แล้วฉันก็เดินออกไปมองดู ก็บังเอิญเห็นชายอีกคนหนึ่ง
ผิวค่อนข้างแดง รูปร่างใหญ่ ศีรษะผมหยิก ตาขวาของเขาเขดูเหมือนว่าตาของเขา
ที่เมื่อดองลงไปอยู่ ฉันจึงถามว่า คนนั้นเป็นใคร ? พวกเขาบอกว่าคือ ดัจญาล โดยที่
เขาล้ำยากับคนหนึ่ง คือ อิบน์ กอฎ็อน”

อิซซุร ได้กล่าวว่า “อิบน์ กอฎ็อน นั้นเป็นคนหนึ่งจากเผ่าคุซาอะฮ์ เสียชีวิตไปแล้ว
ในสมัยญาฮิลียะฮ์”

(ฟัตฮุลบาริ 6/550)

ทั้งหมดนี้ เป็นถ้อยคำที่บันทึกโดย อัลบุคอรี

และดำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ และวันกิยามะฮ์นั้น เขา (อีซา) จะเป็นพยาน
ยืนยันแก่พวกเขาเหล่านั้น ﴾

กอดาดะฮ์ ได้กล่าวว่า ท่านนบีอีซา ﷺ จะเป็นพยานยืนยันแก่พวกเขาว่า ท่านได้
เผยแผ่ศาสนาของอัลลอฮ์ให้พวกเขาได้ทราบแล้ว ซึ่งดำรัสนี้ก็เช่นเดียวกับดำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ
ในตอนท้ายของซูเราะฮ์ อัลมาอิดะฮ์ ที่ว่า

﴿ وَإِذْ قَالَ اللَّهُ يٰعِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ أَنْتَ قُلْتُ لِلنَّاسِ ... إِلَى قَوْلِهِ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴾

(อายะฮ์ที่ 116, 117 และ 118)

﴿فَبِظُلْمٍ مِّنَ الَّذِينَ هَادُوا حَرَّمْنَا عَلَيْهِمْ طَيِّبَاتٍ أُحِلَّت لَّهُمْ
وَبَصَدَّهُم عَن سَبِيلِ اللَّهِ كَثِيرًا ۖ ﴿١٦٠﴾ وَأَخَذَهُمُ الرَّبُّ وَأَوْقَدْنَاهُ وَأَعْنَاهُ
وَأَكَلِهِمْ أَمْوَالَ النَّاسِ بِالْبَاطِلِ ۖ وَأَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ مِنْهُمْ عَذَابًا
أَلِيمًا ۖ ﴿١٦١﴾ لَكِنِ الرَّاسِخُونَ فِي الْعِلْمِ مِنْهُمْ وَالْمُؤْمِنُونَ يُؤْمِنُونَ بِمَا
أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنزِلَ مِنْ قَبْلِكَ ۖ وَالْمُقِيمِينَ الصَّلَاةَ وَالْمُؤْتُونَ
الزَّكَاةَ وَالْمُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ۖ أُولَٰئِكَ سَنُؤْتِيهِمْ أَجْرًا
عَظِيمًا ۖ ﴿١٦٢﴾﴾

160. แล้วก็เนื่องด้วยความมอธรรมจากบรรดาผู้ที่เป็นยิว เราจึงได้ให้เป็น
ที่ต้องห้ามแก่พวกเขา ซึ่งบรรดาสิ่งดี ๆ ที่ได้ถูกอนุมัติแก่พวกเขา
มาแล้ว และเนื่องด้วยการที่พวกเขาขัดขวางทางของอัลลอฮ์อย่าง
มากมายด้วย

161. และเนื่องด้วยการที่พวกเขา เอาดอกเบี้ย ทั้ง ๆ ที่พวกเขาถูกห้าม
ในเรื่องนั้น และเนื่องด้วยการที่พวกเขากินทรัพย์สินของผู้อื่นโดย
มิชอบธรรม และเราได้เตรียมการลงโทษอันเจ็บแสบไว้แล้ว สำหรับ
ผู้ที่ปฏิเสธศรัทธาทั้งหลาย

162. แต่ทว่า บรรดาผู้มีความรู้อย่างลึกซึ้งในหมู่พวกเขา และบรรดาผู้
ที่ศรัทธานั้น พวกเขายอมศรัทธาต่อสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่เจ้า
และสิ่งที่ถูกประทานลงมาก่อนเจ้า และบรรดาผู้ปฏิบัติละหมาด และ
บรรดาผู้ที่ชำระซะกาต และบรรดาผู้ศรัทธาต่ออัลลอฮ์ และวันปรโลก
ชนเหล่านี้แหละ เราจะให้รางวัลอันใหญ่หลวงแก่พวกเขา

อัลลอฮฺ ﷻ ทรงบัญญัติให้สิ่งดีๆ บางอย่างเป็นที่ห้ามสำหรับชาวยิว อันเนื่องจากความอธรรมของพวกเขา

อัลลอฮฺ ﷻ บอกให้เราทราบว่า ด้วยสาเหตุที่พวกเขากระทำความผิด และกระทำความบาป อัลลอฮฺ ﷻ จึงได้ห้ามสิ่งที่เคยเป็นที่ฮาลาล (อนุมัติ) แก่พวกเขา ทั้งนี้เพื่อเป็นการลงโทษพวกเขา และให้พวกเขาเกิดความลำบากในการดำเนินชีวิต ดังเช่นที่อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสไว้ว่า

﴿ كُلُّ الطَّعَامِ كَانَ حَلَالًا لِّبَنِي إِسْرَءِيلَ إِلَّا مَا حَرَّمَ إِسْرَءِيلُ عَلَى نَفْسِهِ مِنْ قَبْلِ أَنْ تُنَزَّلَ التَّوْرَةُ ۚ ۝ ﴾

“อาหารทุกชนิดนั้นเคยเป็นที่อนุมัติแก่วงศ์วานอิสราเอลมาแล้ว นอกจากสิ่งที่อิสราเอล (นบียะอูฏิบ) ให้เป็นที่ต้องห้ามแก่ตัวเขาเอง ก่อนจากคัมภีร์เตารอตจะถูกประทานลงมา”

(ซูเราะฮฺ อาลิอิมรอน อายะฮฺที่ 93)

ความจริงอายะฮฺนี้ได้เคยอธิบายไว้แล้ว จุดมุ่งหมายก็คืออาหารทั้งหมดนั้นเคยเป็นที่ฮาลาล (อนุมัติ) แก่พวกเขาก่อนที่คัมภีร์เตารอตจะถูกประทานลงมา นอกจากสิ่งที่อิสราเอล (นบียะอูฏิบ) ได้ห้ามแก่ตัวของเขาเอง เช่น เนื้ออูฐ, นมอูฐ เป็นต้น หลังจากนั้น อัลลอฮฺ ﷻ ได้ทรงห้ามอีกหลายสิ่งอย่างในคัมภีร์เตารอต ดังเช่นอัลลอฮฺ ﷻ ทรงกล่าวว่า

﴿ وَعَلَى الَّذِينَ هَادُوا حَرَّمْنَا كُلَّ ذِي ظُفْرٍ وَمِنَ الْبَقَرِ وَالْغَنَمِ حَرَّمْنَا عَلَيْهِمْ شُحُومَهُمَا إِلَّا مَا حَمَلَتْ ظُهُورُهُمَا أَوِ الْحَوَايَا أَوْ مَا اخْتَلَطَ بِعَظْمٍ ۚ ذَٰلِكَ جَزَيْنَهُمْ بِبَغْيِهِمْ وَإِنَّا لَصَادِقُونَ ۝ ﴾

“และแก่บรรดาผู้ที่เป็นยิวนั้น เราได้ห้ามสัตว์ทุกชนิดที่นิ้วเท้าไม่แยกจาก และจากวัวและแกะนั้น เราได้ห้ามแก่พวกเขา ซึ่งไขมันของมันทั้งสอง นอกจากไขมันที่หลังของมัน หรือลำไส้ได้อุ้มไว้ หรือที่ปะปนอยู่ที่กระดูกนั้นแหละ ดังกล่าวนั้น เราได้ลงโทษพวกเขา เนื่องด้วยความอธรรมของพวกเขา และแท้จริง เรานั้นเป็นผู้พูดจริง”

(ซูเราะฮฺ อัลอันอาม อายะฮฺที่ 146)

คือที่อัลลอฮฺ ﷻ ได้ประกาศห้ามชาวยิวดังที่กล่าวมานั้น เพราะพวกเขาเป็นผู้สมควรอย่างยิ่งที่จะต้องได้รับเช่นนั้น อันเนื่องจากความชั่ว และความผิดที่พวกเขากระทำซ้ำแล้วซ้ำเล่า ตลอดจนฝ่าฝืนท่านรอซูลของพวกเขาอยู่เสมอ ด้วยเหตุนี้ อัลลอฮฺ ﷻ จึงตรัสว่า ﴿ และก็

เนื่องด้วยความมอธรรมจากบรรดาผู้ที่เป็ยิว เราจึงได้ให้เป็นที่ต้องห้ามแก่พวกเขา ซึ่งบรรดาสิ่งที่ดี ๆ ที่ได้ถูกอนุมัติแก่พวกเขามาแล้ว และเนื่องด้วยการที่พวกเขา ขัดขวางทางของอัลลอฮ์อย่างมากมาด้วย ﴿ คือพวกเขาขัดขวางผู้คน และหักห้ามตัวเอง มิให้ปฏิบัติตามสัจธรรม ซึ่งลักษณะเช่นนี้เป็นสิ่งที่ฝังอยู่ในกมลสันดานของพวกเขา แต่ไหนแต่ไรมาแล้ว ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงตั้งตัวเป็นศัตรูกับบรรดามุสลิม และยิ่งกว่านั้นยังฆ่าบีบบังคับ ไม่ยอมเชื่อฟังท่านนบีอิซา عليه السلام และนบีมุฮัมมัด ﷺ อีกด้วย

และดำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ และเนื่องด้วยการที่พวกเขาเอาดอกเบี๋ย ทั้ง ๆ ที่พวกเขาถูกห้ามในเรื่องนั้น และเนื่องด้วยการที่พวกเขากินทรัพย์สินของผู้อื่นโดยมิชอบธรรม ﴾ คืออัลลอฮ์ ﷻ ได้ทรงห้ามมิให้พวกเขากินดอกเบี๋ย แต่พวกเขาก็ยังกินดอกเบี๋ยอยู่ และพยายามหาวิธีการหลบเลี่ยงอยู่ทุกรูปแบบ และยังกินทรัพย์สินของผู้อื่นโดยไม่ถูกต้องอีกด้วย

อัลลอฮ์ ﷻ จึงตรัสต่อไปว่า ﴿ และเราได้เตรียมการลงโทษอันเจ็บแสบไว้แล้ว สำหรับผู้ปฏิเสธศรัทธาทั้งหลาย ﴾

หลังจากนั้น อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿ แต่ทว่า บรรดาผู้มีความรู้อย่างลึกซึ้งในหมู่พวกเขา ﴾ คือผู้ที่มีความรู้อย่างมั่นคงทางด้านศาสนา มีความเชี่ยวชาญเป็นพิเศษ ซึ่งในเรื่องนี้ได้เคยกล่าว และอธิบายมาแล้วในซูเราะฮ์ อาลิอิมรอน

และคำว่า ﴿ และบรรดาผู้ที่ศรัทธาแน่น ﴾ ข้อความนี้ เชื่อมอยู่ที่คำว่า (อรรอสิดูนะ) ส่วนคอบัร (คำที่ทำให้ได้ใจความ) ก็คือ ﴿ พวกเขาเยอมนศรัทธาต่อสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่เจ้า และสิ่งที่ถูกประทานลงมาก่อนเจ้า ﴾ อิบน์ อับบาส ได้กล่าวว่า เรื่องนี้ได้ถูกประทานลงในเรื่องของอับดุลลอฮ์ อิบน์ สะลาม, ษะอฺละบะฮ์ อิบน์ สะอฺยะฮ์, เซด อิบน์ สะอฺยะฮ์ และอะสัด อิบน์ อุบัยดฺ ซึ่งพวกเขาได้เข้ารับอิสลาม และเชื่อในสิ่งที่อัลลอฮ์ได้ทรงแต่งตั้งให้นบีมุฮัมมัด ﷺ มาเป็นศาสนทูต

และดำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ และบรรดาผู้ที่ชำระชะกาต ﴾ ความมุ่งหมายของประโยคนี้อาจจะเป็นได้ทั้งสองประการ คือ ชะกาต ในเรื่องทรัพย์สินหรือชะกาตเกี่ยวกับชีวิต คือเป็นได้ทั้งสองอย่าง *วัลลอฮุอะอะลัม* (อัลลอฮ์ทรงทราบดี) ﴿ และบรรดาผู้ที่ศรัทธาต่ออัลลอฮ์ และวันปรโลก ﴾ คือเชื่อว่าไม่มีพระเจ้าที่ควรเคารพสักการะอื่นใด นอกจากอัลลอฮ์เท่านั้น และเชื่อในเรื่องฟื้นคืนชีพขึ้นมาใหม่หลังจากตายไปแล้ว และเชื่อในเรื่องการตอบแทนความดี ความชั่ว

และดำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ ชนเหล่านี้แหละ ﴾ ตามหลักไวยากรณ์ ตกเป็นคอบัรให้กับข้อความที่กล่าวมา ส่วนข้อความในตอนท้ายของอายะฮ์ที่ 162 คือ ﴿ เราจะให้รางวัลอันใหญ่หลวงแก่พวกเขา ﴾ หมายถึง สวรรค์นั่นเอง

﴿ إِنَّا أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ كَمَا أَوْحَيْنَا إِلَى نُوحٍ وَالنَّبِيِّينَ مِنْ بَعْدِهِ ۚ
وَأَوْحَيْنَا إِلَى إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطِ
وَعِيسَى وَآيُوبَ وَيُونُسَ وَهَارُونَ وَسُلَيْمَانَ ۚ وَآتَيْنَا دَاوُدَ
زُبُورًا ۝۱۶۳﴾ وَرُسُلًا قَدْ قَصَصْنَاهُمْ عَلَيْكَ مِنْ قَبْلُ وَرُسُلًا لَمْ
نَقْصُصْهُمْ عَلَيْكَ وَكَلَّمَ اللَّهُ مُوسَى تَكْلِيمًا ﴿۱۶۴﴾ رُسُلًا مُبَشِّرِينَ
وَمُنْذِرِينَ لئَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَى اللَّهِ حُجَّةٌ بَعْدَ الرُّسُلِ ۚ وَكَانَ اللَّهُ
عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿۱۶۵﴾﴾

163. แท้จริง เราได้มีวะฮีย์แก่เจ้า เช่นเดียวกับที่เราได้มีวะฮีย์แก่นัฮวู
และบรรดานบีหลังจากเขา และเราได้มีวะฮีย์แก่อิบรอฮีม และ
อิสมาอีล และอิสฮาก และยะฮอญ์ และบรรดาวงศ์วานเหล่านั้น และ
อีซา และอัยยูบ และยูनुส และฮารูน และสุลัยมาน และเราได้
ประทานคัมภีร์ชะบูรแก่ดาวิด

164. และมีบรรดาศาสนทูต ซึ่งเราได้เล่าถึงพวกเขาแก่เจ้ามาก่อนแล้ว
และมีบรรดาศาสนทูต ซึ่งเรามิได้เล่าแก่เจ้าเกี่ยวกับพวกเขา และ
อัลลอฮ์ได้ตรัสแก่มุซาจริง ๆ

165. คือบรรดาศาสนทูตในฐานะผู้แจ้งข่าวดี และในฐานะผู้ที่แจ้งข่าว
ร้าย เพื่อว่ามนุษย์จะได้ไม่มีหลักฐานใด ๆ อ้างแก้ตัวแก่อัลลอฮ์
หลังจากบรรดาศาสนทูตเหล่านั้น และปรากฏว่า อัลลอฮ์นั้นเป็น
ผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงปรีชาญาณ

อัลลอฮ์ได้มีวะฮีย์แก่ท่านนบี ﷺ เช่นเดียวกับที่ได้มีวะฮีย์แก่ผู้ที่อยู่ก่อนท่าน

มุฮัมมัด อิบน์ อิสฮาก ได้เล่า โดยเอามาจากมุฮัมมัด อิบน์ อบีมุฮัมมัด จากอิกริมะฮฺ หรือ
สะอีด อิบน์ ญุบัยร จาก อิบน์ อับบาส ว่า สะกิน และ อะดี อิบน์ ซัยด ได้กล่าวว่า โอ้มุฮัมมัด

เราไม่ทราบว่ อัลลอฮฺ ﷻ ได้ประทานสิ่งใดให้แก่มนุษย์คนใดหลังจากมุซา แล้วอัลลอฮฺ ﷻ ได้ประทานอายะฮ์ดังกล่าว อันเนื่องมาจากคำพูดของเขาทั้งสองที่ว่า

﴿ إِنَّا أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ كَمَا أَوْحَيْنَا إِلَى نُوحٍ وَالنَّبِيِّينَ مِنْ بَعْدِهِ ﴾

ไปจนจบอายะฮ์ต่างๆ ที่กล่าวมา คืออายะฮ์ที่ 163-165

(อัญญอบารี 9/400)

คืออัลลอฮฺ ﷻ ได้ประทานวะฮีย์ให้แก่บ่าว และรอซูลของพระองค์ คือ มุฮัมมัด ﷺ ดังเช่นที่ได้เคยประทานวะฮีย์ให้แก่บรรดานบีอื่นๆ ที่ได้กล่าวมาแล้ว โดยพระองค์ตรัสว่า ﴿ แท้จริง เราได้มีวะฮีย์แก่เจ้าเช่นเดียวกับที่เราได้มีวะฮีย์แก่นัหวุ และบรรดานบีนีหลังจากเขา ﴾ ...ไปจนถึงดำรัสของพระองค์ที่ว่า ﴿ และเราได้ประทานคัมภีร์ชะบูรแก่ดาวูด ﴾

คำว่า “อัสชะบูร” เป็นชื่อคัมภีร์ที่อัลลอฮฺได้ประทานให้แก่ณบีดาวูด ﷺ

บรรดารอซูล (ศาสนทูต) ที่ได้กล่าวไว้ในอัลกุรอานมีจำนวน 25 ท่าน

ดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ และมีบรรดาศาสนทูต ซึ่งเราได้เล่าถึงพวกเขาแก่เจ้ามาก่อนแล้ว และมีบรรดาศาสนทูต ซึ่งเราได้เล่าแก่เจ้าเกี่ยวกับพวกเขา ﴾ คือก่อนจากอายะฮ์นี้ หมายถึงในซูเราะฮ์มุกกียะฮ์ และอื่นๆ

และนี่คือชื่อของบรรดารอซูลที่อัลลอฮฺได้ระบุชื่อของพวกเขาไว้ในคัมภีร์อัลกุรอาน คือ

1. อาดัม
2. อีดรีส
3. นัหวุ
4. ฮูด
5. สอลิฮ
6. อิบรอฮีม
7. ลูฏ
8. อิสมาอีล
9. อิสฮาก
10. ยะอ์กูบ
11. ยูซุฟ
12. อัยยูบ
13. ซุัยบ
14. มุซา
15. ฮารูน
16. ยูनुส
17. ดาวูด
18. สุลัยมาน
19. อิลยาส
20. อัลยะซะอ์
21. ชะกะรียา
22. ยะฮฺยา
23. อีซา
24. ซุลกิฟลี และ
25. มุฮัมมัด ﷺ

และดำรัสของพระองค์ ที่ว่า ﴿ และมีบรรดาศาสนทูต ซึ่งเราได้เล่าแก่เจ้าเกี่ยวกับพวกเขา ﴾ คือมีท่านอื่นๆ อีกที่ไม่ได้ถูกกล่าวไว้ในอัลกุรอาน

ความประเสริฐของนบีมุซา ﷺ

ดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ และอัลลอฮฺได้ตรัสแก่มุซาจริง ๆ ﴾ จากคำตรัสนี้ ถือเป็นเกียรติแก่นบีมุซา ﷺ ด้วยเหตุนี้ จึงมีคำกล่าวเรียกเขาว่า الْكَاتِبُ ซึ่งมีความหมายว่า ผู้ที่อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสกับเขา

อัลฮาฟิซ อับบักกร อิบนิ มัรตะวัยฮุ ได้รายงานจาก อับดุลญับบาร อิบนิ อับดิลลาฮุ ว่า มีชายคนหนึ่งได้มาที่อับบักกร อิบนิ อัยยาซ แล้วเล่าว่า ฉันได้ยินชายคนหนึ่งอ่านอย่างนี้ **وَكَلَّمَ اللَّهُ مُوسَى تَكْلِيمًا** แล้วอับบักกร ได้กล่าวว่า “ไม่มีใครอ่านอย่างนี้ นอกจากคนกาฟิรเท่านั้น” ฉันได้อ่านให้อัลอะอุมัซ ฟัง และอัลอะอุมัซ ได้อ่านให้ยะฮยา อิบนิ วัฆซาบ ฟัง และ ยะฮยา อิบนิ วัฆซาบ ได้อ่านให้อบี อับดิรเราะฮมาน อัลสุละมี ฟัง และ อบีอับดิรเราะฮมาน อัลสุละมี ได้อ่านให้ อะลี อิบนิ อบีฏอลิบ ฟัง และ อะลี อิบนิ อบีฏอลิบ ได้อ่านให้ท่านรอซูล ﷺ ฟัง ดังนี้ (**وَكَلَّمَ اللَّهُ مُوسَى تَكْلِيمًا**) ที่จริง การที่ อับบักกร อิบนิ อัยยาซ ﷺ ได้แสดงความโกรธอย่างรุนแรงต่อคนที่อ่านเช่นนั้น ก็เพราะเขาได้บิดเบือนคำของอัลกุรอาน และความหมายอีกด้วย * ที่ชายคนดังกล่าวอ่านเช่นนั้น เพราะเขาเป็นพวกมัวะอูตะฮิละฮุ ที่ไม่ยอมรับว่า อัลลอฮุ ได้ตรัสกับนบีมุซา ﷺ นั้นเอง และไม่ยอมรับว่า อัลลอฮุ จะพูดกับใครในโลกนี้ ดังที่มีรายงานว่าพวกมัวะอูตะฮิละฮุบางคน อ่านให้ผู้รับข้างท่านฟังว่า (**وَكَلَّمَ اللَّهُ مُوسَى تَكْلِيمًا**) “และมุซาได้พูดกับอัลลอฮุ”

ผู้รู้ท่านนั้นจึงกล่าวว่า “ถ้าต้อดิงจะอ่านเช่นนั้น แล้วอาเยฮ์ต่อไปนี้เล่า จะอ่านอย่างไร ?”

﴿ **وَلَمَّا جَاءَ مُوسَى لِمِيقَاتِنَا وَكَلَّمَهُ رَبُّهُ** ﴾

“และเมื่อมุซาได้มาตามเวลาที่เรากำหนด และพระผู้อภิบาลของเขาได้ตรัสกับเขา”
(อัลอะอูรอฟ : 143)

กล่าวคือประโยคในอาเยฮ์นี้ไม่อาจจะบิดเบือน หรือตีความเป็นอย่างอื่นได้เลย

เป้าหมายในการส่งบรรดานบีมาก็เพื่อจะได้เป็นพยานยืนยันได้

อัลลอฮุ ﷻ ตรัสว่า ﴿ คือบรรดาศาสนทูตในฐานะเป็นผู้แจ้งข่าวดี และในฐานะผู้แจ้งข่าวร้าย ﴾ คือพวกเขาจะแจ้งข่าวดีแก่ผู้ที่เชื่อฟังอัลลอฮุ และปฏิบัติตามแนวทางของพระองค์ด้วยดี และแจ้งข่าวร้ายแก่ผู้ที่ฝ่าฝืนคำสั่งของพระองค์ และไม่ยอมเชื่อบรรดารอซูลของพระองค์ด้วยการลงโทษ

และดำรัสของพระองค์ที่ว่า ﴿ เพื่อว่ามนุษย์จะได้ไม่มีหลักฐานใด ๆ อ้างแก้ตัวแก่ อัลลอฮุ หลังจากบรรดาศาสนทูตเหล่านั้น และปรากฏว่าอัลลอฮุนั้นเป็นผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงปรีชาญาณ ﴾ คือ อัลลอฮุ ﷻ ได้ประทานคัมภีร์ของพระองค์ และทรงส่งรอซูลมาให้

* คือเขาอ่านใส่สระฟิตฮะฮ์ ที่คำว่า **لَهُ** ทางไวยากรณ์อาหรับทำให้คำว่า **لَهُ** ตกเป็นกรรม ซึ่งที่ถูกต้องนั้นต้องอ่านว่า **لَهُ** เป็นประธาน

คัมภีร์มาบอกกล่าวให้ทราบ และแจ้งข่าวดีแก่ผู้ปฏิบัติตาม และแจ้งข่าวร้ายแก่ผู้ฝ่าฝืนไม่เชื่อฟัง และไม่ยอมปฏิบัติตาม โดยอธิบายให้ทราบถึงสิ่งที่พระองค์ชอบและพึงพอพระทัย และสิ่งใดที่พระองค์ไม่ชอบและเกลียด เพื่อผู้คนจะได้ปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง ดังที่อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿ وَلَوْ أَنَّا أَهْلَكْنَاهُمْ بِعَذَابٍ مِّن قَبْلِهِ لَقَالُوا إِنَّا بَنَاءُ لَّوْلَا أَرْسَلْتَ إِلَيْنَا رَسُولًا فَنَتَّبِعَ آيَاتِكَ مِن قَبْلِ أَنْ نَّذِلَّ وَنَخْزَىٰ ﴾

“และหากเราทำลายพวกเขาด้วยการลงโทษก่อนการให้อัลกุรอานลงมา แน่หนอน พวกเขาก็กล่าวว่า โอ้พระผู้อภิบาลของเรา ทำไมพระองค์จึงไม่ส่งศาสนทูตมา ยังพวกเรา เพื่อเราจะได้ปฏิบัติตามอายะฮ์ของพระองค์ ก่อนที่เราจะได้รับ ความต่ำต้อย และความอัปยศ”

(ซูเราะฮ์ ฏอฮา อายะฮ์ที่ 134)

และเช่นเดียวกัน พระองค์ตรัสว่า

﴿ وَلَوْ لَا أَن تُصِيبَهُمْ مُّصِيبَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ ﴾

“และหากมิใช่เคราะห์กรรมหนึ่งประสบแก่พวกเขา เนื่องด้วยน้ำมือของพวกเขา ที่ได้กระทำไว้ก่อน แล้วพวกเขาก็จะพูดขึ้นว่า โอ้พระผู้อภิบาลของเรา เหตุใด พระองค์จึงไม่ส่งรอสูลคนหนึ่งมายังพวกเรา เพื่อที่เราจะได้ปฏิบัติตามอายะฮ์ทั้งหลายของพระองค์ และเราจะได้อยู่ในหมู่ผู้ศรัทธา”

(ซูเราะฮ์ อัลเกาะศ็อศ อายะฮ์ที่ 47)

ความจริงได้มีปรากฏอยู่ในหนังสือเศาะฮี้ฮ์ทั้งสอง รายงานจาก อิบนิ มัสอูด ว่า ท่านรอสูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(لَا أَحَدٌ غَيْرُ مِنَ اللَّهِ مِنْ أَجْلِ ذَلِكَ حَرَّمَ الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنَ ، وَلَا أَحَدٌ أَحَبُّ إِلَيْهِ الْمَذْحُ مِنَ اللَّهِ عَزَّوَجَلَّ ، مِنْ أَجْلِ ذَلِكَ مَدَحَ نَفْسَهُ ، وَلَا أَحَدٌ أَحَبُّ إِلَيْهِ الْعُدْرُ مِنَ اللَّهِ مِنْ أَجْلِ ذَلِكَ بَعَثَ النَّبِيِّنَ مُبَشِّرِينَ وَمُنْذِرِينَ)

“ไม่มีคนใดจะหวงแหนป้องกันมากไปกว่าอัลลอฮ์ ด้วยเหตุดังกล่าว พระองค์จึงได้ห้ามความชั่วร้ายต่าง ๆ ทั้งที่เปิดเผยและไม่เปิดเผย (เพื่อประโยชน์ของพวกเขาเอง) และไม่มีคนใดที่จะชอบให้ชื่นชมสรรเสริญด้วยความบริสุทธิ์ใจยิ่งไปกว่าอัลลอฮ์

ผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงสูงส่ง ด้วยเหตุดังกล่าว พระองค์จึงขึ้นชมสรรเสริญ
ตัวพระองค์เอง และไม่มีคนใดชอบที่จะให้โอกาสผู้อื่นยิ่งไปกว่าอัลลอฮ์ ด้วย
เหตุดังกล่าว พระองค์จึงได้ส่งบรรดานบีมาเป็นผู้แจ้งข่าวดี และข่าวร้าย”

และในอีกข้อความหนึ่งระบุว่า

(مِنْ أَجْلِ ذَلِكَ أَرْسَلَ رَسُولَهُ وَأَنْزَلَ كُتُبَهُ)

“ด้วยเหตุดังกล่าว พระองค์จึงได้ส่งบรรดาศาสนทูตของพระองค์มา และประทาน
บรรดาคัมภีร์ของพระองค์ลงมา”

(ฟัตฮุลบารี 8/146 และมุสลิม 4/2114)

لَكِنَّ اللَّهَ يَشْهَدُ بِمَا أَنْزَلَ إِلَيْكَ أَنْزَلَهُ بِعِلْمِهِ وَالْمَلَكُ
يَشْهَدُونَ وَكَفَى بِاللَّهِ شَهِيدًا ﴿١٦٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا
أَوْ صَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ قَدْ ضَلُّوا ضَلَالًا بَعِيدًا ﴿١٦٧﴾ إِنَّ
الَّذِينَ كَفَرُوا أَوْ ظَلَمُوا لَمْ يَكُنِ اللَّهُ لِيَغْفِرْ لَهُمْ وَلَا لِيَهْدِيَهُمْ طَرِيقًا ﴿١٦٨﴾ إِلَّا طَرِيقَ جَهَنَّمَ
خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا وَكَانَ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا ﴿١٦٩﴾ يَأَيُّهَا النَّاسُ
قَدْ جَاءَكُمْ الرَّسُولُ بِالْحَقِّ مِنْ رَبِّكُمْ فَآمِنُوا خَيْرًا لَكُمْ
وَإِنْ تَكْفُرُوا فَإِنَّ اللَّهَ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا
حَكِيمًا ﴿١٧٠﴾

166. แต่ทว่า อัลลอฮ์นั้นทรงยืนยันในสิ่งที่พระองค์ได้ประทานลงมาแก่
เจ้าว่า พระองค์ได้ประทานสิ่งนั้นลงมาด้วยความรู้ของพระองค์ และ
มลาอิกะฮ์ก็ยืนยันด้วย และพอเพียงแล้วที่อัลลอฮ์ทรงเป็นพยาน
ยืนยัน

167. แท้จริง บรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธา และขัดขวางทางของอัลลอฮ์นั้น
แน่นอน พวกเขาได้หลงทางไปแล้วอย่างไกลลิบ

168. แท้จริง บรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธา และอธรรมแก่ตนเองนั้น ไซว่า
อัลลอฮ์จะทรงอภัยโทษให้แก่พวกเขาก็หาไม่ และไซว่าพระองค์จะทรง
แนะนำแก่พวกเขาซึ่งทางหนีใด ๆ ก็หาไม่

169. นอกจากทางแห่งนรกญะฮันนัมเท่านั้น โดยที่พวกเขาจะอยู่ในนั้น
ตลอดกาล และนั่นเป็นสิ่งที่ง่ายดายแก่อัลลอฮ์เหลือเกิน

170. โอ้มนุษย์ทั้งหลาย แท้จริง ศาสนทูตผู้หนึ่งได้นำความจริงจากพระผู้
อภิบาลของพวกเจ้า มายังพวกเจ้าแล้ว ดังนั้น พวกเจ้าจงศรัทธาเถิด
ซึ่งมันเป็นสิ่งดียิ่งแก่พวกเจ้า และหากพวกเจ้าปฏิเสธศรัทธา แท้จริง
สิ่งที่อยู่ในบรรดาชั้นฟ้า และในแผ่นดินนั้นเป็นสิทธิ์ของอัลลอฮ์ทั้งสิ้น
และปรากฏว่า อัลลอฮ์นั้นเป็นผู้ทรงรอบรู้ ผู้ทรงปรีชาญาณ

คำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ แท้จริง เราได้มีวะฮีย์แก่เจ้า ﴾ ไปจนจบข้อความ
(คือ อายะฮ์ที่ 163, 164 และ 165) นั้น ได้คลุมไปถึงการยืนยันการเป็นนบีของมุฮัมมัด ﷺ
การตอบโต้ผู้ที่ปฏิเสธการเป็นนบีของท่าน เช่น พวกมุชริกีน และชาวคัมภีร์ โดยที่อัลลอฮ์ ﷻ
ได้ตรัสไว้ในช่วงนี้ ว่า ﴿ แต่ทว่า อัลลอฮ์นั้นทรงยืนยันในสิ่งที่พระองค์ได้ประทานลงมา
แก่เจ้า ﴾ คือถ้าผู้ที่ปฏิเสธไม่ยอมเชื่อ ฝ่าฝืน และไม่ปฏิบัติตาม อัลลอฮ์จะทรงเป็นพยาน
ยืนยันให้แก่กันมีมุฮัมมัด ﷺ ว่า ท่านนั้นเป็นศาสนทูตของพระองค์ ที่พระองค์ประทานคัมภีร์
ลงมาให้ นั่นก็คือคัมภีร์อัลกุรอาน ซึ่งเป็นคัมภีร์ที่สำคัญโดยที่พระองค์ตรัสเกี่ยวกับคัมภีร์นี้ว่า

﴿ لَا يَأْتِيهِ الْبَطْلُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَلَا مِنْ خَلْفِهِ تَنْزِيلٌ مِنْ حَكِيمٍ حَمِيدٍ ﴾

ความเท็จจากข้างหน้า และจากข้างหลัง จะไม่สืบคลานเข้าไปสู่อัลกุรอานได้
(เพราะ) ถูกประทานลงมาจากพระผู้ทรงปรีชาญาณ ผู้ทรงได้รับการสรรเสริญ
(ซูเราะฮ์ ฟุศสิลัต อายะฮ์ที่ 42)

ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงตรัสว่า ﴿ พระองค์ได้ประทานสิ่งนั้นมาด้วยความรู้ของ
พระองค์ ﴾ คือ ในความรู้ของพระองค์ที่ทราบต้องการเผยให้บรรดาบ่าวของพระองค์ได้

รับทราบ อันได้แก่รายละเอียดต่างๆ ทางหน้าที่ถูกต้อง และข้อจำแนกกระหว่างความจริงกับความเท็จ สิ่งที่พระองค์ชอบและพึงพอใจ สิ่งที่พระองค์รังเกียจและไม่ชอบ ตลอดจนความรู้ที่เป็นเรื่องเร้นลับทั้งในอดีตและอนาคต ซึ่งรวมถึงคุณลักษณะอันประเสริฐของพระองค์ โดยที่ไม่มีมีบีท้านใด และมลาอิกะฮฺองค์ใดทราบได้ นอกจากพระองค์เท่านั้น ดังที่พระองค์ได้ตรัสว่า

﴿وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِّنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا شَاءَ﴾

และพวกเขาจะไม่ล้อมสิ่งใดจากความรู้ของพระองค์ไว้ได้ (คือไม่สามารถจะล่วงรู้ได้) นอกจากสิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์เท่านั้น

(ซูเราะฮฺ อัลบะเกาะเราะฮฺ อายะฮฺที่ 255)

และพระองค์ตรัสอีกว่า

﴿وَلَا يُحِيطُونَ بِهِ عِلْمًا﴾

“และพวกเขาไม่อาจจะครอบคลุมความรู้ของพระองค์ได้”

(ซูเราะฮฺ ฏอฮา อายะฮฺที่ 110)

และดำรัสของพระองค์ที่ว่า ﴿และมลาอิกะฮฺก็ยืนยันด้วย﴾ คือยืนยันถึงความสัตย์จริงของสิ่งที่ท่านนบีนำมาบอกกล่าว โดยที่อัลลอฮฺได้ประทานมาให้พร้อมกับการเป็นพยานยืนยันของอัลลอฮฺ ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว โดยอัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสไว้ในตอนท้ายของอายะฮฺว่า ﴿และพอเพียงแล้วที่อัลลอฮฺทรงเป็นพยานยืนยัน﴾

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿แท้จริง บรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธา และขัดขวางทางของอัลลอฮฺนั้น แน่نون พวกเขาได้หลงทางไปแล้วอย่างไกลลิบ﴾ คือ พวกเขาได้ปฏิเสธศรัทธาในตัวของพวกเขาเอง ไม่ปฏิบัติตามสัจธรรม และพยายามขัดขวางผู้คนมิให้ปฏิบัติตาม พวกเขาได้ออกไปจากสัจธรรมแล้ว และหลงทางด้วย หลงไปอย่างมากทีเดียว หลังจากนั้น อัลลอฮฺ ﷻ ได้บอกให้ทราบเกี่ยวกับข้อชี้ขาดของพระองค์ในเรื่องของบรรดาผู้ปฏิเสธอายะฮฺของพระองค์ คัมภีร์ของพระองค์ และรอซูลของพระองค์ ซึ่งถือว่าพวกเขาอธรรมต่อตัวเอง ขัดขวางทางของพระองค์ กระทำความชั่ว ละเมิดสิ่งหวงห้ามของอัลลอฮฺ ว่า พวกเขาจะไม่ได้รับการอภัย ﴿และใช้ว่าพระองค์จะทรงแนะนำแก่พวกเขาซึ่งทางหนีใด ๆ ก็หาไม่﴾ นั่นก็คือหนทางที่จะไปสู่ความดี ﴿นอกจากทางแห่งนรกญะฮันนัมเท่านั้น โดยที่พวกเขาจะอยู่ในนั้นตลอดกาล﴾ ไปจนจบอายะฮฺ

หลังจากนั้น อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿โอ้มนุษย์ทั้งหลาย แท้จริง ศาสนทูตผู้นี้ได้นำ

ความจริงจากพระผู้อภิบาลของพวกเขาเจ้ามายังพวกเขาแล้ว ดังนั้น พวกเจ้าจงศรัทธาเถิด ซึ่งมันเป็นสิ่งที่ดียิ่งแก่พวกเขา ﴿ คือความจริง มุฮัมมัด ﷺ ได้นำทางนำที่ถูกต้อง ศาสนาที่เที่ยงแท้ และรายละเอียดที่พอเพียงจากอัลลอฮฺ ผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงสูงส่งมายังพวกเขาแล้ว พวกเจ้าจงศรัทธาตามที่ท่านได้นำมายังพวกเขาเถิด และปฏิบัติตามท่านเถิด พวกท่านก็จะได้รับความดี

หลังจากนั้น พระองค์ได้ตรัสว่า ﴿ และหากพวกท่านปฏิเสธศรัทธา แท้จริง สิ่งที่อยู่ในบรรดาชั้นฟ้า และในแผ่นดินนั้นเป็นสิทธิของอัลลอฮฺทั้งสิ้น ﴾ คือพระองค์ทรงมั่งคั่ง ไม่พึ่งพวกเขา และพระองค์จะไม่เป็นอันตรายใดๆ ในการปฏิเสธของพวกเขา ดังที่พระองค์ได้ตรัสว่า

﴿ وَقَالَ مُوسَىٰ إِنَّ تَكْفُرُوا أَنْتُمْ وَمَن فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا فَإِنَّ اللَّهَ لَغَنِيٌّ حَمِيدٌ ﴾

“และมูซาได้กล่าวว่า หากพวกเขา และผู้ที่อยู่ในแผ่นดินเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา แท้จริง อัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงพอเพียง ผู้ทรงได้รับการสรรเสริญอย่างแน่นอน

(ซูเราะฮฺ อิบรอฮีม อายะฮฺที่ 8)

และในที่นี้ อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿ และปรากฏว่าอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงรอบรู้ ﴾ คือรอบรู้ถึงผู้ที่สมควรจะได้รับทางนำในหมู่พวกเขา พระองค์ก็ทรงให้ทางนำ และผู้ที่สมควรจะได้รับการหลงทาง พระองค์ก็ทรงให้เขาหลงทาง ﴿ ผู้ทรงปรีชาญาณ ﴾ คือในการพูด การกระทำ การวางบทบัญญัติ และความสามารถของพระองค์

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لَا تَغْلُوا فِي دِينِكُمْ وَلَا تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقَّ إِنَّمَا الْمَسِيحُ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ رَسُولُ اللَّهِ وَكَلِمَتُهُ أَلْقَاهَا إِلَى مَرْيَمَ وَرُوحٌ مِنْهُ فَآمِنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَلَا تَقُولُوا ثَلَاثَةٌ انْتَهُوا خَيْرَ لَّكُمْ إِنَّمَا اللَّهُ إِلَهُ وَاحِدٌ سُبْحَانَهُ أَنْ يَكُونَ لَهُ وَلَدٌ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَكَفَى بِاللَّهِ وَكِيلًا ﴿١٧١﴾

171. โอ้ชาวคัมภีร์ทั้งหลาย จงอย่าทำให้เกินขอบเขตในศาสนาของพวกเจ้า และจงอย่ากล่าวเกี่ยวกับอัลลอฮ์ นอกจากเรื่องที่เป็นจริงเท่านั้น แท้จริง อัลมะซีฮ์ อีซา บุตรของมัรยัม นั้น เป็นเพียงศาสนทูตของอัลลอฮ์ และเป็นเพียงดำรัสของพระองค์ที่ได้กล่าวแก่มัรยัม และเป็นเพียงวิญญูณหนึ่งจากพระองค์เท่านั้น ดังนั้น จงศรัทธาต่ออัลลอฮ์ และบรรดาศาสนทูตของพระองค์เถิด และจงอย่ากล่าวว่สามองค์เลย จงหยุดพูดเสียเถิด มันเป็นความดียิ่งแก่พวกเจ้า แท้จริง อัลลอฮ์เป็นพระเจ้าที่สมควรได้รับการเคารพสักการะ แต่เพียงองค์เดียวเท่านั้น พระองค์ทรงบริสุทธิ์จากการที่ทรงมีพระบุตร สิ่งที่อยู่ในบรรดาชั้นฟ้า และสิ่งที่อยู่ในแผ่นดินนั้น เป็นสิทธิของพระองค์ทั้งสิ้น และเพียงพอแล้วที่อัลลอฮ์เป็นผู้ได้รับมอบหมายให้เป็นผู้คุ้มครอง

ห้ามชาวคัมภีร์มิให้ทำเกินขอบเขตในเรื่องศาสนา และการสรรเสริญเยินยออีซา อิบน์ มัรยัม จนเกินขอบเขต

อัลลอฮ์ ทรงห้ามชาวคัมภีร์ (ยิว และคริสต์) มิให้ทำเกินขอบเขตในเรื่องศาสนา และการสรรเสริญเยินยอ นบีอีซา จนเกินขอบเขต ซึ่งเรื่องดังกล่าวนี้มักจะเกิดกับพวกนัศอรอ (ชาวคริสต์) เพราะพวกเขาชอบที่จะทำเกินขอบเขตในเรื่องที่เกี่ยวกับนบีอีซา โดยกระทำเกินกว่าขอบเขตที่อัลลอฮ์ประทานให้ เช่น ทำเกินกว่าตำแหน่งนบี ไปเป็นตำแหน่งพระเจ้าเท่าเทียมกับอัลลอฮ์ ทั้งๆ ที่ในความเป็นจริงแล้ว ท่านมิได้เป็นเช่นนั้นเลย ด้วยเหตุนี้ อัลลอฮ์ จึงได้ตรัสว่า

﴿ اتَّخَذُوا أَحْبَارَهُمْ وَرُهَبَانَهُمْ أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ وَالْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ ﴾

“พวกเขา (ชาวคัมภีร์) ได้ยึดเอาบรรดานักปราชญ์ของพวกเขา และบรรดาบาทหลวงของพวกเขาเป็นพระเจ้าอื่นจากอัลลอฮ์ และยึดเอาอัลมะซีฮ์ บุตรของมัรยัมเป็นพระเจ้าด้วย”

(ซูเราะฮ์ อัลดะฮะฮ์ อายะฮ์ที่ 31)

อิมามอะหมัด ได้บันทึกอะดีษที่รายงานโดย อิบนิ อับบาส จากอุมัร ว่า แท้จริง ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(لَا تُطْرُونِي كَمَا أَطَرَتِ النَّصَارَى عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ فَإِنَّمَا أَنَا عَبْدٌ فَقُولُوا : عَبْدُ اللَّهِ وَرَسُولُهُ)

“พวกท่านจงอย่าสรรเสริญเยินยอฉัน ดังเช่นที่ชาวณะศอรอ (ชาวคริสต์) สรรเสริญเยินยออีซา อิบนิ มَرْยัม (พระเยซู) ที่จริงแล้ว ฉันนั้นเป็นบ่าวคนหนึ่ง ดังนั้นพวกท่านจงกล่าวว่า อับดุลลอฮฺ (บ่าวของอัลลอฮฺ) และรอซูล (ศาสนทูต) ของพระองค์”

(อะหมัด 1/33)

และเช่นเดียวกับ อัลบุคอรี ได้บันทึกอะดีษ และนี่เป็นถ้อยคำที่บันทึกโดยอัลบุคอรี ว่า

(فَإِنَّمَا أَنَا عَبْدٌ فَقُولُوا : عَبْدُ اللَّهِ وَرَسُولُهُ)

“ที่จริง ฉันเป็นบ่าวคนหนึ่ง ดังนั้น พวกท่านจงกล่าวว่า อับดุลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์”

(พัตฮุลบารี 6/551)

อิมามอะหมัด ได้บันทึกอะดีษที่รายงานโดย อนัส อิบนิ มาลิก ว่า แท้จริง ชายคนหนึ่ง ได้กล่าวว่า โอ้มุฮัมมัด โอ้นายของเรา และบุตรนายของเรา คนที่ดีที่สุดของเรา เป็นลูกชายของคนที่ดีที่สุดของเรา แล้วท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(يَا أَيُّهَا النَّاسُ ! عَلَيْكُمْ بِقَوْلِكُمْ ، وَلَا يَسْتَهْوِيَنَّكُمُ الشَّيْطَانُ ، أَنَا مُحَمَّدٌ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ ، عَبْدُ اللَّهِ وَرَسُولُهُ ، وَاللَّهُ مَا أَحَبُّ أَنْ تَرْفَعُونِي فَوْقَ مَنْزِلَتِي الَّتِي أَنْزَلَنِي اللَّهُ عَزَّوَجَلَّ)

“โอ้มนุษย์ทั้งหลาย จำเป็นแก่พวกท่านอย่าได้พูดเช่นนั้นเลย อย่าให้ชัยฏอนมันมาล้อเล่นกับพวกเจ้าเลย ฉันคือมุฮัมมัด บุตรของอับดุลลอฮฺ เป็นบ่าวของอัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์ ขอสาบานต่ออัลลอฮฺ ฉันไม่ชอบที่จะให้พวกท่านยกย่องฉันเกินกว่าตำแหน่งที่อัลลอฮฺ ผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงสูงส่งได้ประทานให้แก่ฉัน”

(อะหมัด 3/153)

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿และจงอย่ากล่าวเกี่ยวกับอัลลอฮฺ นอกจากเรื่องที่เป็นจริงเท่านั้น﴾ คือพวกท่านจงอย่าพูดเกี่ยวกับอัลลอฮฺเกินความเป็นจริง และจงอย่าทำให้อัลลอฮฺมีภรรยา และมีบุตร อัลลอฮฺทรงบริสุทธิ์ สูงส่งเกินกว่าที่จะกล่าวเช่นนั้น พระองค์ทรงยิ่งใหญ่ บริสุทธิ์ผุดผ่อง โดยไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรเคารพ นอกจากพระองค์เท่านั้น พระองค์ทรงเอกะ และด้วยเหตุนี้พระองค์จึงตรัสว่า ﴿ที่จริงอัลมะซีฮฺ อีซา บุตรของมัรยัมนั้น เป็นเพียงศาสนทูตของอัลลอฮฺ และเป็นเพียงดำรัสของพระองค์ที่ได้กล่าวแก่มัรยัม และเป็นเพียงวิญญูณหนึ่งจากพระองค์เท่านั้น﴾ ที่จริงแล้วอีซานั้น เป็นเพียงบ่าวคนหนึ่งจากบรรดาบ่าวของอัลลอฮฺ และเป็นผู้ที่อัลลอฮฺทรงบังเกิดเขามาในโลกนี้ โดยพระองค์ตรัสว่า จงเกิดแล้วเขาก็เกิดมา เป็นรอซูลท่านหนึ่งจากบรรดารอซูลของพระองค์ เขาเกิดมาด้วยดำรัสของพระองค์ โดยบัญชาให้ญิบรีลเป่าวิญญูณเข้าไปที่นางมัรยัม แล้วนางก็ตั้งครรภ์ โดยไม่มีชายใดเคยต้องตัวนางเลย ซึ่งดังกล่าวนั้นเป็นเรื่องง่ายสำหรับพระองค์ ด้วยเหตุนี้ จึงมีคำกล่าวแก่อีซา ว่า เขาเกิดมาโดยดำรัสของอัลลอฮฺ และเกิดมาจากวิญญูณที่อัลลอฮฺ สั่งให้ญิบรีลเป่าเข้าไป ฉะนั้นท่านจึงเกิดมาโดยไม่มีพ่อเหมือนเช่นคนธรรมดา

อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿مَا الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ وَأُمُّهُ صِدِّيقَةٌ كَانَا يَا كُلَّانِ الطَّعَامَ﴾

“อัลมะซีฮฺ บุตรของมัรยัมนั้น มิใช่ใครอื่น นอกจากเป็นศาสนทูตคนหนึ่งเท่านั้น ซึ่งบรรดาศาสนทูตก่อนเขาก็ได้ล่วงลับไปแล้ว และมารดาของเขานั้นคือหญิงที่มีสัจจะวาจา ซึ่งทั้งสองนั้นรับประทานอาหาร (เช่นเดียวกับคนทั่วไป)”

(ซูเราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ อายะฮฺที่ 75)

และอัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿إِنَّ مَثَلَ عِيسَىٰ عِنْدَ اللَّهِ كَمَثَلِ آدَمَ خَلَقَهُ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ قَالَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ﴾

“แท้จริง อุปมาของอีซา ณ ที่อัลลอฮฺ ดังของอาดัม พระองค์ทรงบังเกิดเขาจากดิน และได้ทรงประกาศิตแก่เขาว่า จงเป็นขึ้นเถิด แล้วเขาก็เป็นขึ้น”

(ซูเราะฮฺ อาลิอิมรอน อายะฮฺที่ 59)

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿وَالَّتِي أَحْصَنَتْ فَرْجَهَا فَنَفَخْنَا فِيهَا مِنْ رُوحِنَا وَجَعَلْنَاهَا وَابْنَهَا آيَةً لِلْعَالَمِينَ﴾

“และจงรำลึกถึงสตรีที่รักษาความบริสุทธิ์ของนางเอาไว้ แล้วเราได้เป่าวิญญาณจากเรา เข้าไปในนาง และเราได้ทำให้นางและบุตรของนางเป็นสัญญาณหนึ่งแก่สากลโลก”

(ซูเราะฮฺ อัลอัมบิยาอฺ อายะฮฺที่ 91)

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿وَمَرْيَمُ ابْنَتُ عِمْرَانَ الَّتِي أَحْصَنَتْ فَرْجَهَا فَنَفَخْنَا فِيهِ مِنْ رُوحِنَا وَصَدَّقَتْ بِكَلِمَاتِ رَبِّهَا وَكُتِبَ عَلَيْهَا ذِكْرٌ وَإِسْمٌ﴾

“และมัรยัม บุตรีของอิมรอน ผู้ที่รักษาพรหมจารีของนาง แล้วเราได้เป่าวิญญาณจากเราเข้าไปในนาง และนางได้ศรัทธาต่อบัญญัติต่าง ๆ แห่งพระเจ้าของนาง และ (ได้ศรัทธาต่อ) คัมภีร์ต่าง ๆ ของพระองค์ และนางจึงอยู่ในหมู่ผู้ก่อดีทั้งหลาย”

(ซูเราะฮฺ อัตตะฮฺรีม อายะฮฺที่ 12)

และอัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสแจ้งให้ทราบเกี่ยวกับอัลมะซีฮฺ อีซา บุตรของมัรยัม ﷺ ว่า

﴿إِنْ هُوَ إِلَّا عَبْدٌ أَنْعَمْنَا عَلَيْهِ وَجَعَلْنَاهُ مَثَلًا لِبَنِي إِسْرَءِيلَ﴾

“เขา (อีซา) มิใช่ใครอื่น นอกจากเป็นบ่าวคนหนึ่ง ซึ่งเรา (อัลลอฮฺ) ได้ให้ความโปรดปรานแก่เขา และเราได้ทำให้เขาเป็นแบบอย่างที่ดีแก่วงศ์วานอิสราอิล”

(ซูเราะฮฺ อัซซุครุฟ อายะฮฺที่ 59)

อัब्ดुरूชชาก ได้เล่า โดยนำมาจากมะอุมัร จาก กอตาตะฮฺ ดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ และเป็นเพียงดำรัสของพระองค์ที่ได้กล่าวแก่มัรยัม และเป็นเพียงวิญญาณหนึ่งจากพระองค์เท่านั้น ﴾ คือก็เช่นเดียวกับดำรัสของพระองค์ที่ว่า كُنْ จงเป็นขึ้นเกิด แล้วเขาก็เป็นขึ้น (อัब्ดुरूชชาก 1/177)

อิบนุ อบีฮาทิม ได้กล่าวว่า อะหมัด อิบนุ ชินาน อัลวาสิฏี ได้เล่าว่า ฉันได้นำมาจาก ฆาษ อิบนะ ยะฮฺยา กล่าวถึงดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ และเป็นเพียงดำรัสของพระองค์ที่ได้กล่าวแก่มัรยัม และเป็นเพียงวิญญาณหนึ่งจากพระองค์เท่านั้น ﴾ ว่าไม่ใช่ เพราะคำนั้นก็กลายเป็นอีซา ﷺ แต่เพราะถ้อยคำนั้น อีซา ﷺ ก็เกิดมา

(อิบนุ อบีฮาทิม 1310)

อัลบุคอรี ได้บันทึกรายงานจากอุบาตะฮฺ อิบนิศคอมิต จากท่านนบี ﷺ ได้กล่าวว่า

(مَنْ شَهِدَ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ ، وَخَدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ ، وَأَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ ، وَأَنَّ عِيسَى عَبْدُ اللَّهِ وَرَسُولُهُ وَكَلِمَتُهُ أَلْقَاهَا إِلَى مَرْيَمَ وَرُوحٌ مِنْهُ ، وَأَنَّ الْجَنَّةَ حَقٌّ ، وَالنَّارَ حَقٌّ ، أَدْخَلَهُ اللَّهُ الْجَنَّةَ عَلَى مَا كَانَ مِنَ الْعَمَلِ)

“ใครที่กล่าวปฏิญาณว่า ไม่มีพระเจ้าอื่นใด นอกจากอัลลอฮ์เพียงองค์เดียว ไม่มีภาคใด ๆ สำหรับพระองค์ และแท้จริง มุฮัมมัด เป็นบ่าวของพระองค์ และเป็นรอสูลของพระองค์ และแท้จริง อีซา นั้นเป็นบ่าวของอัลลอฮ์ และเป็นรอสูลของพระองค์ และเป็นเพียงคำรัสของพระองค์ที่ได้กล่าวแก่มะรียัม และเป็นเพียงวิญญาณหนึ่งจากพระองค์เท่านั้น และแท้จริง สวรรค์นั้นมีจริง และนรกนั้นมีจริง อัลลอฮ์ได้ทรงให้เขาเข้าสวรรค์ ตามผลงานของเขาที่เคยทำมา”

(ฟัตฮุลบาริ 6/546)

และได้มีเพิ่มในบางรายงานว่า

(مِنْ أَبْوَابِ الْجَنَّةِ الثَّمَانِيَةِ يَدْخُلُ مِنْ أَيِّهَا شَاءَ)

“จากทางประตูสวรรค์ทั้งแปด โดยเขาจะเข้าทางประตูไหนก็ได้ตามที่เขาประสงค์”

(ฟัตฮุลบาริ 6/547)

และเช่นเดียวกัน ในบันทึกของมุสลิม

(มุสลิม 1/57)

ส่วนคำรัสของพระองค์ และที่ระบุในอะดิษที่ว่า رُوحٌ مِنْهُ ก็เช่นเดียวกับคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า

﴿ وَسَخَّرَ لَكُمْ مَّا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا مِنْهُ ﴾

“และพระองค์ทรงทำให้สิ่งที่อยู่ในบรรดาชั้นฟ้า และสิ่งที่อยู่ในแผ่นดินเป็นประโยชน์แก่พวกเจ้า โดยทั้งหมดนี้มาจากพระองค์”

(ซูเราะฮ์ อัลญาฮียะฮ์ อายะฮ์ที่ 13)

คือทั้งหมดนั้นเป็นสิ่งที่พระองค์ทรงให้เกิดมา และมาจากพระองค์ซึ่งคำว่า مِنْ มิได้หมายถึงว่า เป็นส่วนหนึ่งจากองค์ของพระองค์ ตามที่ชาวคริสต์พูด ขออัลลอฮ์ได้สาปแช่งพวกเขาด้วยที่คิดเช่นนั้น แต่คำว่า مِنْ ในอายะฮ์นี้ แปลว่า เริ่มให้มีโดยมาจากการเริ่มของพระองค์ ดังในอายะฮ์อื่นก็เช่นเดียวกัน และการเอาวิญญาณไปพาดพิงกับอัลลอฮ์ เพื่อเป็นเกียรติเท่านั้น ดังเช่นที่เอาฮุรฺ เอาคำว่า บัยฺดฺ ที่แปลว่า บ้าน ไปพาดพิงกับอัลลอฮ์ ก็เพื่อเป็นเกียรติเท่านั้น

เช่น ประโยคที่ว่า هَذِهِ نَاقَةُ اللَّهِ وَطَهْرُ بَيْتِي لِلطَّائِفِينَ เป็นต้น และเช่นเดียวกันที่มีระบุใน สะดะฮะเศาะฮี้ฮว่า فَادْخُلْ عَلَى رَبِّي فِي دَارِهِ ซึ่งมีความหมายว่า และฉันจะเข้าไปที่พระผู้อภิบาล ของฉันในบ้านของพระองค์

(อัลบุคอรี 7440)

ดังกล่าวนั้น เป็นการพาดพิง โดยถือเป็นการให้เกียรติแก่บ้าน เป็นสำนวนโวหาร ของภาษาอาหรับ ซึ่งเป็นภาษาของคัมภีร์อัลกุรอาน ที่พระองค์ได้ประทานมาให้แก่ท่านนบี มุฮัมมัด ﷺ

ส่วนคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ دَنْتَنَ جَنْسَرَتَا تَوَالَلُوهُ وَبَرَرَدَا سَا سَنُتُوهُ خَوَالَرَوَكَ لَعِدَ ﴾ คือพวกท่านจงเชื่อว่า อัลลอฮฺ ﷻ นั้นมีเพียงองค์เดียว ทรงเอกะ ไม่มี พระบุตร และไม่มีภรรยาอย่างแน่นอน และพึงทราบ และจงมั่นใจว่า นบีอีซา หรือ พระเยซูนั้น เป็นบ่าวของอัลลอฮฺ และเป็นศาสนทูตของพระองค์ ด้วยเหตุนี้ อัลลอฮฺ ﷻ จึง ตรัสว่า ﴿ وَجَوَالَا لَوَا وَ سَا مَوَكَ لَوَ ﴾ คือพวกท่านจงอย่าทำให้อีซา (พระเยซู) และ มารดาของท่านเป็นภาคีหุ้นส่วนกับอัลลอฮฺเลย พระองค์ทรงสูงส่ง และบริสุทธิ์เกินกว่าที่จะกล่าว เช่นนั้น ในอายะฮ์นี้ ก็เช่นเดียวกับอายะฮ์ที่อยู่ในซูเราะฮ์ อัลมาอิดะฮ์ โดยที่อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า

﴿ لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ ثَالِثُ ثَلَاثَةٍ وَمِمَّنْ إِلَهٌ إِلَّا إِلَهُ وَاحِدٌ ﴾

“แท้จริง บรรดาผู้ที่กล่าวว่า อัลลอฮฺเป็นที่สามของสามองค์นั้น ได้ตกเป็นผู้ ปฏิเสธศรัทธาแล้ว ไม่มีพระเจ้าที่สมควรสักการะ นอกจากพระองค์เพียงองค์เดียว เท่านั้น”

(ซูเราะฮ์ อัลมาอิดะฮ์ อายะฮ์ที่ 73)

และเช่นเดียวกัน พระองค์ได้ตรัสไว้ในตอนท้ายของซูเราะฮ์ดังกล่าวแล้วว่า

﴿ وَإِذْ قَالَ اللَّهُ يُعِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ ءَأَنْتَ قُلْتُ لِلنَّاسِ اتَّخِذُونِي وَأُمِّي إِلَهَيْنِ مِنْ دُونِ اللَّهِ قَالَ سُبْحَنَكَ مَا يَكُونُ لِي أَنْ أَقُولَ مَا لَيْسَ لِي بِحَقِّ إِنْ كُنْتُ قُلْتُهُ فَقَدْ عَلِمْتَهُ تَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِي وَلَا أَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِكَ إِنَّكَ أَنْتَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ ﴾

“และจงระลึกถึงขณะที่อัลลอฮฺ ตรัสว่า โอ้อีซา บุตรของมัรยัมเอ๋ย เจ้าพูดกับผู้คน หรือว่า จงยึดถือฉันและมารดาของฉันเป็นพระเจ้าทั้งสองอื่นจากอัลลอฮฺด้วย เขากล่าวว่า พระองค์มหาบริสุทธิ์ ไม่เคยแก่ฉันที่จะกล่าวสิ่งที่มีโทษถึงชีวิตของฉัน หากฉันเคยกล่าวสิ่งนั้น แน่แน่นอน พระองค์ย่อมรู้ดี โดยที่พระองค์จะทรงรู้สิ่งที่อยู่

ในใจของฉัน แต่ฉันไม่รู้สิ่งที่อยู่ในใจของพระองค์ แท้จริง พระองค์นั้นทรงรอบรู้
ความเร้นลับทั้งหลาย”

(ซูเราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ อายะฮฺที่ 116)

และพระองค์อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสไว้ในตอนต้นของซูเราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ ว่า

﴿لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ﴾

“แน่นอน ได้ปฏิเสธศรัทธาแล้ว บรรดาผู้ที่กล่าวว่า แท้จริง อัลลอฮฺนั้นคือ อัลมะซีฮฺ
บุตรของมัรยัม.....” (ไปจนจบอายะฮฺ)

(ซูเราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ อายะฮฺที่ 17)

พวกนัศอรอนั้น ด้วยความโง่เขลาของพวกเขา ทำให้พวกเขาไม่มีหลักหรือกรอบความคิด
ที่ชัดเจน โดยคำพูดและความหลงผิดของพวกเขาที่มีหลากหลายมาก บางคนเชื่อว่าพระเยซู
เป็นพระเจ้า บางคนเชื่อว่าเป็นภาคีหุ้นส่วนกับพระเจ้า และบางคนเชื่อว่าเป็นบุตรของพระเจ้า
พวกเขาแตกแยกออกเป็นกลุ่มเป็นพวกมากมาย คำพูดของพวกเขาก็ไม่ตรง จนกระทั่ง
นักวิชาการกล่าวว่า ถ้าชาวนะศอรอ (ชาวคริสต์) มานั่งรวม 10 คน พวกเขาจะต้องมีความเห็น
ไม่ตรง แยกออกไปถึง 11 ความเห็น

กลุ่มต่างๆ ของชาวนะศอรอ

นักวิชาการคนที่มีชื่อเสียงของพวกเขา คือ สะอีด อิบน์ บัฏริก ซึ่งเป็นบาทหลวงแห่ง
เมืองอเล็กซานเดรีย ได้กล่าวในช่วงปี ฮ.ศ. 400 ขณะที่พวกเขามาประชุมสุดยอดในสมัย
คอนสแตนติน กษัตริย์ผู้ก่อตั้งเมืองอเล็กซานเดรีย ในการประชุมครั้งนั้นมีบาทหลวงมาร่วม
ประชุมมากกว่า 2,000 คน โดยที่ในที่ประชุมมีความเห็นแตกต่างมากมาย ไม่มีขอบเขตจำกัด
แบ่งเป็นพรรคเป็นพวกหลายกลุ่มหลายฝ่าย บางกลุ่มมี 50 คน บางกลุ่มมี 20 คน บางกลุ่มมี
100 คน และบางกลุ่มมี 70 คน และมีกลุ่มเล็กๆ น้อยๆ อีกมากมาย แต่มีอยู่กลุ่มหนึ่งที่มีจำนวน
มากถึง 318 คน ซึ่งกลุ่มดังกล่าวนี้จึงได้รับการสนับสนุนช่วยเหลือจากกษัตริย์ และได้มีการ
สร้างโบสถ์ ให้มีการพิมพ์ตำรับตำรา และกฎเกณฑ์ต่างๆ เพื่อใช้ในการดำเนินงาน และได้รับ
มอบหมายให้อบรมสั่งสอนเด็กๆ และเยาวชน ซึ่งสาวกของกลุ่มนี้เรียกว่า พวกมะละกียะฮฺ

หลังจากนั้น ได้มีการประชุมครั้งที่สอง ก็ได้มีกลุ่มอัลยะฮูบียะฮฺเกิดขึ้น และในการประชุม
ครั้งที่สาม ก็มีกลุ่มนัสฏูรียะฮฺเกิดขึ้น และทุกๆ กลุ่มก็ยืนยันและเห็นตรงในเรื่องตรีเอกภาพ หรือ
ตรีเอกานุภาพ แต่มีความเห็นขัดแย้งกันในส่วนของการละเอียดยุว่า ธรรมชาติความเป็นพระเจ้า
และธรรมชาติความเป็นมนุษย์ (ตามคำกล่าวอ้างของพวกเขา) จะรวมอยู่ในบุคคลเดียวกัน

ในลักษณะใด โดยแตกออกเป็นสามพรรคนะ แต่ละพรรคนั้นก็กล่าวหากันและกันว่า พรรคหนึ่งๆ เป็นการปฏิเสธศรัทธา แต่สำหรับมุสลิมเราถือว่าทั้งสามพรรคนี้ เป็นการปฏิเสธศรัทธาทั้งสิ้น ด้วยเหตุนี้ อัลลอฮฺ ﷻ จึงตรัสว่า

﴿ اَتْتُمُوْا خَيْرًا لَّكُمْ ﴾

“จงหยุดพูดเสียเถิด มันเป็นความดียิ่งแก่พวกเจ้า”

(ซูเราะฮฺ อันนิชาอู อายะฮฺที่ 171)

อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสต่อไปอีกว่า

﴿ اِنَّمَا اللّٰهُ اِلٰهُ وَحْدٌ سُبْحٰنَهُ اَنْ يَّكُوْنَ لَهُ وَلَدٌ ﴾

“แท้จริง อัลลอฮฺนั้น เป็นพระเจ้าที่สมควรได้รับการเคารพสักการะ แต่เพียงองค์เดียวเท่านั้น พระองค์ทรงบริสุทธิ์ จากการที่ทรงมีพระบุตร”

(ซูเราะฮฺ อันนิชาอู อายะฮฺที่ 171)

และอัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสต่อไปอีกว่า

﴿ لَّهُ مَا فِى السَّمٰوٰتِ وَمَا فِى الْاَرْضِ وَكَفٰى بِاللّٰهِ وَكِىْلًا ﴾

“สิ่งที่อยู่ในบรรดาชั้นฟ้า และสิ่งที่อยู่ในแผ่นดินนั้น เป็นสิทธิของพระองค์ทั้งสิ้น และพอเพียงแล้วที่อัลลอฮฺเป็นผู้ได้รับมอบหมายให้เป็นผู้ค้ำครอง”

(ซูเราะฮฺ อันนิชาอู อายะฮฺที่ 171)

คือทุกสิ่งทั้งมวลเป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์ เป็นสิ่งที่พระองค์ทรงบังเกิดมาในโลกนี้ อยู่ในการวางแผนของพระองค์ และในการดำเนินการของพระองค์ แล้วทำไม พระองค์จึงต้องมีคู่คิด (ภรรยา) และลูก ? ดังที่อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสไว้ในอีกอายะฮฺหนึ่งว่า

﴿ بَدِيعُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ اَنِّىْ يَّكُوْنُ لَهُ وَلَدٌ وَلَمْ تَكُنْ لَهُ صَحِْبَةً ۚ وَخَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ ۚ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيْمٌ ﴾

“พระผู้ทรงสร้างบรรดาชั้นฟ้า และแผ่นดิน อย่างไรเล่าที่พระองค์จะทรงมีบุตร โดยที่พระองค์มิได้ทรงมีคู่ครอง ? พระองค์นั้นทรงบังเกิดทุกสิ่ง และพระองค์ก็ทรงรอบรู้ทุกสิ่งด้วย”

(ซูเราะฮฺ อัลอันอาม อายะฮฺที่ 101)

﴿ وَقَالُوا اتَّخَذَ الرَّحْمَنُ وَلَدًا ۚ لَقَدْ جِئْتُمْ شَيْئًا إِذَا ۝۸۹ تَكَادُ السَّمَوَاتُ يَتَفَطَّرْنَ مِنْهُ وَتَنْشَقُّ الْأَرْضُ وَتَخِرُّ الْجِبَالُ هَدًا ۝۹۰ أَنْ دَعَوْا لِلرَّحْمَنِ وَلَدًا ۝۹۱ وَمَا يَنْبَغِي لِلرَّحْمَنِ أَنْ يَتَّخِذَ وَلَدًا ۝۹۲ إِنْ كُلُّ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ إِلَّا آتِيَ الرَّحْمَنِ عَبْدًا ۝۹۳ لَقَدْ أَخَصَّكُمْ وَعَدَّكُمْ عَذَابًا ۝۹۴ وَكُلُّهُمْ آتِيهِ يَوْمَ الْقِيَمَةِ فَرْدًا ۝۹۵ ﴾

“และพวกเขา (ยะฮูด และนะศอรอ) กล่าวว่า พระผู้ทรงกรุณา ทรงตั้งพระบุตรขึ้นเพื่อพระองค์ แน่หนอนที่สุด พวกเจ้าได้นำมาซึ่งสิ่งที่ร้ายแรงยิ่งใหญ่มาก บรรดาชั้นฟ้าแทบจะพังทลายลงมา และแผ่นดินก็แทบจะถล่มลึกลงไป และบรรดาขุนเขาก็แทบจะทลายลงมาเป็นเสียงๆ ที่พวกเขาขัดแย้งพระบุตรต่อพระผู้ทรงกรุณา และไม่เป็นการบังควรแก่พระผู้ทรงกรุณาที่พระองค์จะทรงตั้งพระบุตรขึ้น ไม่มีผู้ใดในบรรดาชั้นฟ้า และแผ่นดิน เว้นแต่เขาจะมายังทรงผู้ทรงกรุณา ในฐานะบ่าวคนหนึ่งเท่านั้น แน่หนอนที่สุด พระองค์ทรงรอบรู้ถึงพวกเขา และทรงนับพวกเขาอย่างถี่ถ้วนไว้แล้ว และทุกคนในพวกเขาจะมายังพระองค์ในวันกิยามะฮ์อย่างโดดเดี่ยว”

(ซูเราะฮ์ ฏอฮา อายะฮ์ที่ 88-95)

﴿ لَنْ يَسْتَنْكِفَ الْمَسِيحُ أَنْ يَكُونَ عَبْدًا لِلَّهِ وَلَا الْمَلَائِكَةُ الْمُقَرَّبُونَ وَمَنْ يَسْتَنْكِفْ عَنْ عِبَادَتِهِ وَيَسْتَكْبِرْ فَسَيَحْشُرُهُمْ إِلَيْهِ جَمِيعًا ۝۱۷۲ فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَيُوَفِّيهِمْ أُجُورَهُمْ وَيَزِيدُهُمْ مِنْ فَضْلِهِ ۖ وَأَمَّا الَّذِينَ اسْتَنكَفُوا وَاسْتَكْبَرُوا فَيُعَذِّبُهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا وَلَا يَجِدُونَ لَهُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ۝۱۷۳ ﴾

172. อัลมะซีฮุนั้น จะไม่หยิ่งยโสเป็นอันขาดที่จะเป็นบ่าวของอัลลอฮ์ และมลาอิกะฮ์ ผู้ใกล้ชิด (พระองค์) ก็ไม่หยิ่งยโสด้วย และผู้ใดหยิ่งยโส

ต่อการที่จะเคารพสักการะต่อพระองค์ และยโสแล้ว พระองค์ก็จะทรงรวบรวมพวกเขาไว้ยังพระองค์ทั้งหมด

173. ส่วนบรรดาผู้ที่ศรัทธา และกระทำความดีทั้งหลายนั้น พระองค์จะทรงตอบแทนรางวัลให้แก่พวกเขาอย่างครบถ้วน และจะทรงเพิ่มพูนให้แก่พวกเขาด้วย จากความกรุณาของพระองค์ ส่วนบรรดาผู้ที่ยังยโสอยู่นั้น พระองค์จะทรงลงโทษพวกเขา ซึ่งการลงโทษอันเจ็บแสบ และพวกเขาจะไม่พบผู้คุ้มครอง และผู้ช่วยเหลือใด ๆ สำหรับพวกเขา อื่นจากอัลลอฮ์

บรรดานบี และบรรดามลาอิกะฮ์ จะไม่ยโสโอหังในการที่พวกเขาเป็นบ่าวของอัลลอฮ์ ﷻ

อะลี อิบน์ อบีฮาทิม ได้รายงานมาจาก อิบน์ อับบาส เกี่ยวกับดำรัสของพระองค์ที่ว่า ﴿ อัลมะซีฮุนั้น จะไม่ยั่วยุโสเป็นอันขาด ﴾ คือจะไม่ยโสโอหัง

กอดาดะฮ์ ได้กล่าวว่า : จะไม่อาย (มะซีฮุนั้นจะไม่อายเป็นอันขาดที่จะเป็นบ่าวของอัลลอฮ์ และมลาอิกะฮ์ผู้ใกล้ชิด (พระองค์) ก็ไม่อายด้วย)

และด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงตรัสว่า ﴿ และผู้ใดที่ยั่วยุโสต่อการที่จะเคารพสักการะต่อพระองค์ และยโสแล้ว พระองค์ก็จะทรงรวบรวมพวกเขาไว้ยังพระองค์ทั้งหมด ﴾ คือพวกเขาจะถูกเอามารวมไว้ที่พระองค์ในวันกิยามะฮ์ และทุกคนจะถูกตัดสินด้วยความเที่ยงธรรม โดยไม่มีการลำเอียงแต่ประการใด ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงตรัสว่า ﴿ ส่วนบรรดาผู้ที่ศรัทธา และกระทำความดีทั้งหลายนั้น พระองค์จะทรงตอบแทนรางวัลให้แก่พวกเขาอย่างครบถ้วน และจะทรงเพิ่มพูนให้แก่พวกเขาด้วย จากความกรุณาของพระองค์ ﴾ คือพระองค์จะประทานผลบุญให้แก่พวกเขาตามผลงานที่ดีของพวกเขา และจะเพิ่มพูนให้แก่พวกเขามากด้วย อันเนื่องจากความเมตตากรุณาของพระองค์ ﴿ ส่วนบรรดาผู้ที่ยั่วยุโสอยู่นั้น ﴾ คือผู้ขัดขวาง ไม่ยอมเชื่อฟัง และปฏิบัติตามอัลลอฮ์ เคารพภักดีต่อพระองค์ และยโสโอหัง ﴿ พระองค์จะทรงลงโทษพวกเขา ซึ่งการลงโทษอันเจ็บแสบ และพวกเขาจะไม่พบผู้คุ้มครอง และผู้ช่วยเหลือใด ๆ สำหรับพวกเขาอื่นจากอัลลอฮ์ ﴾

ที่กล่าวมานั้น ก็ดังเช่นคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ﴾

“ส่วนบรรดาผู้ที่ยโสโอหังต่อการเคารพภักดีแก่ข้าฉันนั้น จะเข้าไปอยู่ในนรกในสภาพอันต่ำต้อย”

(ซูเราะฮฺ มุอ์ฟิรฺ อายะฮฺที่ 60)

คือตกอยู่ในสภาพตกต่ำ ต่ำต้อยสิ้นดี เพราะพวกเขาเคยแสดงตัวเป็นผู้ขัดขวาง ตี้อันอหังการต่ออัลลอฮฺ ﷻ

يَا أَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمْ بُرْهَانٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَأَنزَلْنَا إِلَيْكُمْ نُورًا مُّبِينًا ﴿١٧٤﴾ فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا بِاللّٰهِ وَءَاغْتَصَمُوا بِهِ ۖ فَسَيَدْخُلُوهُمْ فِي رَحْمَةٍ مِّنْهُ وَفَضْلٍ وَيَهْدِيهِمْ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمًا ﴿١٧٥﴾

174. โอ้มนุษย์ทั้งหลาย แน่หนอน ได้มีหลักฐานจากพระผู้อภิบาลของพวกเจ้ามายังพวกเจ้าแล้ว และเราได้ประทานแสงสว่างอันแจ่มแจ้งมาให้แก่พวกเจ้าด้วย

175. ส่วนบรรดาผู้ที่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และยึดมั่นต่อพระองค์นั้น พระองค์จะทรงให้พวกเขาอยู่ในความเอ็นดู เมตตา และความโปรดปรานของพระองค์ และทรงแนะนำพวกเขาซึ่งทางอันเที่ยงตรงไปสู่พระองค์

บรรดาลักษณะต่างๆ ของสิ่งทีมาจากอัลลอฮฺ ﷻ

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสแก่มนุษย์ทั้งมวล และบอกให้พวกเขาทราบว่ ความจริงได้มีหลักฐานสำคัญยิ่งมาถึงพวกเขา ซึ่งเป็นหลักฐานชั้นเด็ดขาด และขจัดข้อข้องใจต่างๆ ให้หมดไป และด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงตรัสว่า ﴿ และเราได้ประทานแสงสว่างอันแจ่มแจ้งมาให้แก่พวกเจ้า

ด้วย ﴿ คือแสงสว่างจ้าเห็นสัจธรรมได้อย่างชัดเจน โดยที่ อิบнуญุรียอญ และคนอื่นๆ บอกนั้นก็คือ อัลกุรอาน ﴿ ส่วนบรรดาผู้ที่ศรัทธาต่ออัลลอฮ์ และยึดมั่นต่อพระองค์นั้น ﴾ คือพวกเขาได้รวมเอาการเคารพภักดีต่อพระองค์ และมอบหมายงานทุกอย่างของพวกเขาต่ออัลลอฮ์เอาไว้ด้วย โดยที่ อิบнуญุรียอญ ได้กล่าวว่า พวกเขาศรัทธา (อีมาน) ต่ออัลลอฮ์ และยึดเอาอัลกุรอานเป็นหลักในการดำเนินชีวิต

(อัญญอบาริ 9/429)

อิบนุญุรียอญ ได้รายงานเกี่ยวกับข้อความอัลกุรอานที่ว่า ﴿ พระองค์จะทรงให้พวกเขาอยู่ในความเอ็นดู เมตตา และความโปรดปรานของพระองค์ ﴾ คือพระองค์จะทรงเมตตาพวกเขา ให้พวกเขาได้อยู่ในสวนสวรรค์ และเพิ่มผลบุญให้แก่พวกเขาเป็นทวีคูณ และยกสถานะของพวกเขาให้สูงส่งอันเนื่องจากความโปรดปรานของพระองค์ที่มีต่อพวกเขา ﴿ และทรงแนะนำพวกเขาซึ่งทางอันเที่ยงตรงไปสู่พระองค์ ﴾ คือทางที่เที่ยงตรงชัดเจนไม่คดเคี้ยว วุ่นวายแต่ประการใด เหล่านี้คือลักษณะของบรรดาผู้ศรัทธาทั้งในโลกนี้ และโลกหน้า โดยพวกเขาอยู่ในโลกนี้นบนแนวทางที่เที่ยงตรง ปลอดภัยทั้งในด้านหลักศรัทธายึดมั่นและปฏิบัติ ส่วนในโลกหน้านั้น พวกเขาจะอยู่บนทางที่เที่ยงตรงไปสู่สวรรค์ของพระองค์

يَسْتَفْتُونَكَ قُلِ اللَّهُ يُفْتِيكُمْ فِي الْكَلَالَةِ إِنِ امْرُؤٌ أَهْلَكَ
لَيْسَ لَهُ وَلَدٌ وَلَهُ أُخْتُ فَلَهَا نِصْفُ مَا تَرَكَ وَهُوَ يَرِثُهَا إِن لَّمْ
يَكُنْ لَهَا وَلَدٌ فَإِن كَانَتَا اثْنَتَيْنِ فَلَهُمَا الثُّلُثَانِ مِمَّا تَرَكَ وَإِن كَانُوا
إِخْوَةً رَّجَالًا وَنِسَاءً فَلِلذَّكَرِ مِثْلُ حَظِّ الْأُنثَيَيْنِ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ
أَن تَضِلُّوا وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿١٧٦﴾

176. เขาเหล่านั้น จะขอให้เจ้าชี้ขาดปัญหา จงกล่าวเถิดว่า อัลลอฮ์จะทรงชี้ขาดให้แก่พวกเขาในเรื่องของผู้ที่เสียชีวิตไม่มีบิดา และบุตร คือถ้าชายคนหนึ่งตาย โดยที่เขาไม่มีบุตร แต่มีพี่สาวหรือน้องสาวคนหนึ่ง แล้วนางจะได้รับครึ่งหนึ่งของมรดกที่เขาได้ทิ้งไว้ และ

ขณะเดียวกันเขาก็จะได้รับมรดกของนางหากนางไม่มีบุตร แต่ถ้าปรากฏว่าพี่สาวหรือน้องสาวของเขามีอยู่สองคน ทั้งสองคนนั้นจะได้รับสองในสามของมรดกที่เขาทิ้งไว้ แต่ถ้าปรากฏว่าเขามีพี่น้องหลายคนทั้งชายและหญิง สำหรับชายจะได้รับเท่ากับส่วนได้ของหญิงสองคน ที่อัลลอฮฺทรงแจกแจงแก่พวกเจ้านั้น อันเนื่องจากการที่พวกเจ้าจะหลงผิด และอัลลอฮฺนั้นทรงรอบรู้ในทุกสิ่ง

ข้อชี้ขาดในเรื่องอัลกะลาละฮฺ ซึ่งเป็นอายะฮฺสุดท้ายที่ถูกประทานลงมา

อัลบุคอรีย ได้รายงานจากอัลบะรออฺ ว่า ชูเราะฮฺสุดท้ายที่ถูกประทานลงมาคือ ชูเราะฮฺ บะรออะฮฺ (อัตเตาบะฮฺ) และอายะฮฺสุดท้ายที่ได้ประทานลงมา คืออายะฮฺที่เริ่มว่า **يَسْتَفْتُونَكَ** (คือ อายะฮฺที่ 176 นี้)

(พัตฮุลบารีย 8/117)

อิมามอะหมัด ได้รายงานจากญาบิร อิบนิ अबดิลลาฮฺ เล่าว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้เข้ามาหาฉันขณะที่ฉันป่วยหมดสติ แล้วท่านได้อาบน้ำละหมาด หลังจากนั้นก็เอามารดฉัน หรือท่านกล่าวว่า พวกท่านจงเอาน้ำรดเขาที่ แล้วฉันก็ได้สติแล้วกล่าวว่า ที่จริงแล้ว ไม่มีใครจะรับมรดกฉัน นอกจากกะลาละฮฺ แล้วมรดกจะเป็นอย่างไร ? (เขาเล่าว่า) แล้วอัลลอฮฺ ﷻ ก็ได้ประทานอายะฮฺที่เกี่ยวกับการแบ่งมรดกลงมา

(อะหมัด 3/298)

ทั้งสอง (คือ อัลบุคอรียและมุสลิม) ได้บันทึกกะษะดีษนี้ไว้ในหนังสือเศาะฮี้ฮฺของเขทั้งสอง

(พัตฮุลบารีย 12/26 และมุสลิม 3/1235)

กลุ่มผู้บันทึกกะษะดีษ (อัลญะมาอะฮฺ) ได้รายงานกะษะดีษนี้ในข้อความบางตอน แล้วอายะฮฺที่เกี่ยวกับเรื่องมรดกก็ได้ถูกประทานลงมาแล้ว ﴿เขาเหล่านั้น จะขอให้เจ้าชี้ขาดปัญหาจนกล่าวเถิดว่า อัลลอฮฺจะทรงชี้ขาดให้แก่พวกเขาในเรื่องของผู้ที่เสียชีวิตที่ไม่มีบิดาและบุตร....﴾ ไปจนกระทั่งจบอายะฮฺ

(พัตฮุลบารีย 12/5, มุสลิม 3/1235, ออบูดาวูด 3/308, ดะวะฮฺฟะตุลอะฮฺวะซี 6/273, อันนะฮาอี ในหนังสืออัลกุบรอ 4/59 และอิบน์มาญะฮฺ 1/462)

เสมือนว่าความหมายของฮะดีษดังกล่าว วัลลอฮุอะอละม ก็เหมือนกับข้อความของอัลกุรอานที่เขาเหล่านั้นจะขอให้เจ้าชี้ขาดปัญหา ﴿ จงกล่าวเถิดว่า อัลลอฮุจะทรงชี้ขาดให้แก่พวกเขา ﴾ ในเรื่องผู้ที่เสียชีวิตที่ไม่มีบิดา และบุตร ซึ่งชี้ให้เห็นว่ามีการละข้อความเอาไว้เป็นที่เข้าใจ

ความจริงได้พูดมาบ้างแล้วเกี่ยวกับคำว่าอัลกะลาละฮฺ **مَالِكٌ** และรากศัพท์ของคำนี้ ซึ่งคำๆ นี้เอามาจากคำว่า **مَلَكَ** ที่สวมใส่อยู่บนศีรษะ และด้วยเหตุนี้ บรรดานักปราชญ์ส่วนใหญ่จึงได้ความหมายของคำๆ นี้ว่า ผู้ที่เสียไปโดยที่ไม่มีบุตร ไม่มีบิดารับมรดก

บางท่านกล่าวว่า คำว่า **مَالِكٌ** คือคนที่เสียชีวิตไปโดยไม่มีบุตรชายรับมรดก ดังอายะฮฺที่กำลังกล่าวนี้ บ่งบอกเอาไว้ คือ ﴿ ถ้าชายคนหนึ่งตายโดยที่เขาไม่มีบุตร ﴾

ความจริงข้อชี้ขาดในเรื่องอัลกะลาละฮฺ **مَالِكٌ** ได้สร้างความสับสนให้ อะมีรุลมุอิมีน อุมัร อิบนิล ค็อฏฏอบ **رضي الله عنه** ดังที่ปรากฏอยู่ในหนังสือเศาะฮิฮฺทั้งสองที่ระบุว่า “มีอยู่สามเรื่องที่ผมอยากให้ท่านรอซูล **ﷺ** ให้คำอธิบายแก่พวกเราอย่างชัดเจนเพื่อจะได้เป็นที่ยุติ นั่นก็คือเรื่องมรดกของปู่ เรื่องอัลกะลาละฮฺ และอีกเรื่องหนึ่งในบทที่ว่าด้วยดอกเบี๋ย”

(ฟัตฮุลบารी 1/48 และ มุสลิม 4/2322)

อิมามอะหมัด ได้รายงานจาก มะอฺดาน อิบนิ อบีฏ็อลฮะฮฺ เล่าว่า อุมัร อิบนิล ค็อฏฏอบ ได้กล่าวว่า ฉันไม่เคยถามท่านรอซูล **ﷺ** สิ่งหนึ่งสิ่งใดมากไปกว่าที่ผมได้ถามท่านเกี่ยวกับ เรื่องอัลกะลาละฮฺ จนกระทั่งท่านได้นำนิ้วมือของท่านที่มมาที่อกของฉัน และท่านได้กล่าวว่า

(يَكْفِيكَ آيَةُ الصِّيفِ الَّتِي فِي آخِرِ سُورَةِ النَّسَاءِ)

“อายะฮฺฤดูร้อนที่อยู่ในตอนท้ายของซูเราะฮฺ อันนิซาอู นั้น พอเพียงแก่ท่านแล้ว”

(อะหมัด 1/26)

เช่นนี้แหละ ที่เขาได้รายงานมันมาอย่างสั้น และความจริง อิมามมุสลิมได้นำเสนอไว้ยาวกว่านี้มาก

(มุสลิม 3/1236)

ทั้งนี้ อายะฮฺดังกล่าวได้ชื่อว่า อายะฮฺฤดูร้อน อาจเป็นเพราะถูกประทานลงมาในช่วงฤดูร้อนนั่นเอง

ความหมายของ อัลกะลาละฮฺ

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿ คือถ้าชายคนหนึ่งตาย ﴾ และในความหมายคล้ายๆ กัน พระองค์ตรัสอีกว่า

﴿ كُلُّ شَيْءٍ هَالِكٌ إِلَّا وَجْهَهُ ﴾

“ทุกสิ่งย่อมพินาศ นอกจากพระพักตร์ของพระองค์ (องค์ของพระองค์)”

(ซูเราะฮฺ อัลเกาะศ็อศ อายะฮฺที่ 88)

คือทุกสิ่งย่อมสลาย (สูญสิ้น) จะไม่มีอะไรอยู่ นอกจากอัลลอฮฺ ผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงสูงส่งเท่านั้น

ดังเช่นอัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿ كُلُّ مَنْ عَلَيْهَا فَانٍ ۖ وَيَبْقَىٰ وَجْهُ رَبِّكَ ذُو الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ ﴾

“ทุกสิ่งที่อยู่บนแผ่นดินย่อมดับสลาย และพระพักตร์ของพระผู้อภิบาลของเจ้า ผู้ทรงสูงส่ง ผู้ทรงประเสริฐเท่านั้นที่จะยังคงเหลืออยู่”

(ซูเราะฮฺ อัลเราะฮฺมาน อายะฮฺที่ 26 และ 27)

และคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ โดยที่เขาไม่มีบุตร ﴾ คือไม่มีลูกชาย และไม่มีพ่อที่ยังมีชีวิตอยู่ และคำรัสของพระองค์ต่อไปว่า ﴿ แต่มีพี่สาวหรือน้องสาวคนหนึ่ง แล้วนางจะได้รับครึ่งหนึ่งของมรดกที่เขาได้ทั้งไว้ ﴾ และถ้าปรากฏว่านางมีพ่ออยู่ด้วย นางก็คงไม่ได้รับสิ่งใดเลย เพราะพ่อของนางส่งผลทำให้นางไม่ได้รับส่วนแบ่งในมรดก โดยเป็นมติดของบรรดานักปราชญ์ ดังนั้น จึงเป็นหลักฐานชี้ให้เห็นว่าคนที่ไม่มีบุตรชาย เป็นตัวบทจากคัมภีร์อัลกุรอาน และที่ไม่มีพ่อนั้น มีหลักฐานจากการพิจารณา เพราะว่ามีพี่สาวหรือน้องสาวนั้น จะไม่ได้รับส่วนแบ่งครึ่งหนึ่งหากมีบิดาอยู่ แต่นางจะไม่ได้มีส่วนใดๆ เลย

ความจริง อิบน์ ญะรียร์ และคนอื่นๆ ได้รายงานจาก อิบน์ อับบาส และอิบน์ซุบัยร ว่าทั้งสองเคยกล่าวในเรื่องผู้ตายที่ทิ้งลูกสาว 1 คน และพี่หรือน้องสาวอีก 1 คน ว่าที่จริงแล้ว พี่หรือน้องสาวจะไม่ได้รับสิ่งใดเลย เพราะอัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿ คือถ้าชายคนหนึ่งตาย โดยที่เขาไม่มีบุตร แต่มีพี่สาวหรือน้องสาวคนหนึ่ง แล้วนางจะได้รับครึ่งหนึ่งของมรดกที่เขาได้ทั้งไว้ ﴾ เขากล่าวว่า แล้วเมื่อเขาทิ้งบุตรเอาไว้ ซึ่งความจริงก็เท่ากับเขาทิ้งบุตรชายเอาไว้ ดังนั้น พี่สาวหรือน้องสาวก็จะไม่ได้อะไรเลย

แต่นักปราชญ์ส่วนใหญ่มีความเห็นต่างจากทั้งสอง โดยพวกเขาบอกว่า ในเรื่องนี้ลูกสาวจะได้ $1/2$ ของทรัพย์สินมรดก ตามที่มีกำหนดไว้ ส่วนพี่หรือน้องสาวก็จะได้รับ $1/2$ ของมรดก ในฐานะเป็นผู้รับส่วน อะศอบะฮฺ โดยมีหลักฐานอื่นจากอายะฮฺนี้ ซึ่งอายะฮฺนี้ได้รับส่วนที่ลูกสาวจะได้รับเอาไว้เป็นดังที่กล่าวมา ส่วนผู้ที่จะได้ในฐานะกินอะศอบะฮฺ เพราะมีอะดิษที่บันทึกโดยอัลบุดอรี จากสายของสุลัยมาน จาก อิบรอฮีม จากอัลอัซวัต เล่าว่า มุอาซ อิบน์ ญะบัล ได้ตัดสินในหมู่พวกเรา ในสมัยของท่านรอซูล ﷺ ให้ลูกสาวได้รับ $1/2$ จากทรัพย์สินที่ผู้ตายได้ทิ้งไว้ ส่วนอีก $1/2$ ได้แก่พี่หรือน้องสาว หลังจากนั้น สุลัยมานได้เล่าว่า เขาได้ตัดสินในหมู่พวกเรา โดยมีได้กล่าวว่า ในสมัยของท่านรอซูล ﷺ

(อัลบุดอรี 6741)

ในหนังสือเศาะฮิฮฺอัลบุดอรี เช่นเดียวกัน รายงานจาก หุซัยลฺ อิบน์ ซุรอะบิล เล่าว่า อับมุซา อัลอัซอะรี ได้ถูกถามเกี่ยวกับลูกสาว, ลูกสาวของลูกชาย และพี่สาวน้องสาว แล้วเขาได้ตอบว่า ลูกสาวนั้นจะได้รับ $1/2$ ของมรดก ส่วนพี่สาวน้องสาวก็จะได้ $1/2$ และบอกให้ อิบน์ มัสอูด มานีฮิ มาช่วยฉันหน่อย แล้วเขาได้ถาม อิบน์ มัสอูด แล้วมีคนได้บอกให้เขาทราบถึงคำพูดของอับมุซา แล้วเขา (อิบน์ มัสอูด) ได้กล่าวว่า ความจริงท่านได้หลงไปแล้ว ดังนั้น ฉันคงไม่ใช่เป็นคนหนึ่งที่ได้รับทางนำ ฉัน (อิบน์ มัสอูด) จะตัดสินในเรื่องนี้ ตามที่ท่านนบี ﷺ ได้ตัดสินเอาไว้คือ $1/2$ ของทรัพย์สินที่ผู้ตายทิ้งเอาไว้จะได้แก่ลูกสาว ส่วนลูกสาวของลูกชายจะได้ $1/6$ เพื่อจะได้ครบ $2/3$ ส่วนอีก $1/2$ จะได้แก่พี่สาวหรือน้องสาว ดังนั้น ไปเชิญอับมุซามาที่นี่ แล้วเราได้เล่าให้เขาฟังถึงคำพูดของอิบน์ มัสอูด เขา (อับมุซา) จึงกล่าวว่า พวกท่านไม่ต้องถามฉันแล้ว ตราบที่น้ำหนักของท่านนบี (หมายถึง อิบน์ มัสอูด) อยู่ในหมู่พวกท่าน

(อัลบุดอรี 6736)

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿และขณะเดียวกันเขาก็จะได้รับมรดกของนาง หากนางไม่มีบุตร﴾ คือพี่หรือน้องชาย ก็จะได้รับทรัพย์สินของนางทั้งหมด ถ้านางตายไปในสภาพกะลาละฮฺ คือไม่มีบุตรชาย และไม่มีพ่อ ในกรณีที่นางยังมีพ่อที่ยังมีชีวิตอยู่ พี่หรือน้องชายจะไม่มีส่วนได้รับทรัพย์สินของนางเลย แต่ถ้าหากมีส่วนที่กำหนดเอาแก่คนนั้นคนนี้ ก็จะถูกเอาไปให้แก่ส่วนที่กำหนดไว้ก่อน เช่น สามี ฯลฯ แล้วที่เหลือก็จะไปยังพี่หรือน้องชายของเขา เพราะมีระบุอยู่ในหนังสือเศาะฮิฮฺทั้งสองรายงานจาก อิบน์ อับบาส ว่า แท้จริง ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(أَلْحَقُوا الْفَرَايضَ بِأَهْلِهَا ، فَمَا أَبَقَتِ الْفَرَايضُ فَلِأَوْلَى رَجُلٍ ذَكَرَ)

“พวกท่านจงเอาส่วนที่กำหนดให้แก่เจ้าของส่วนเสียก่อน แล้วทรัพย์สินที่เหลือก็จงให้คนที่เป็นเพศชายที่มีสิทธิ์มากที่สุด”

(พัตฮุลบารี 12/17 และมุสลิม 3/1233)

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ แต่ถ้าปรากฏว่า พี่สาวหรือน้องสาวของเขามีอยู่ สองคน ทั้งสองคนนั้นจะได้รับสองในสามของมรดกที่เขาทิ้งไว้ ﴾ คือ ถ้าปรากฏว่า ผู้ตาย ในสภาพกะลาละฮฺ มีพี่หรือน้องสาว 2 คน กำหนดที่นางทั้งสองจะได้รับ คือ 2/3 และเช่นเดียวกับ ส่วนที่เกิดจากพี่หรือน้องสาวสองคน ณ จุดนี้ บรรดานักวิชาการส่วนใหญ่จึงได้ยึดเอาข้อชี้ขาด ของลูกสาว 2 คน ดังเช่น ได้รับข้อตัดสินมาจากพี่น้องหญิง จากดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿ فَإِنْ كُنَّ نِسَاءً فَوْقَ اثْنَتَيْنِ فَلَهُنَّ ثُلُثَا مَا تَرَكَ ﴾

“และถ้าลูก ๆ เป็นหญิงเกินกว่าสองคน พวกนางจะได้สองในสามของสิ่งที่เขา (ผู้ตาย) ได้ทิ้งไว้”

(ซูเราะฮฺ อันนิชาอู อายะฮฺที่ 11)

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ แต่ถ้าปรากฏว่า เขามีพี่น้องหลายคนทั้งชาย และหญิง สำหรับชายจะได้รับเท่ากับส่วนได้ของหญิงสองคน ﴾ นี่คือข้อชี้ขาดในเรื่อง อะศอบะฮฺ ที่เป็นลูกชาย, ลูก ๆ ของลูกชาย และบรรดาพี่น้อง เมื่อพี่น้องมีทั้งชายและหญิง ก็ให้แบ่งให้ผู้ชายเท่ากับส่วนของผู้หญิง 2 คน คือชายได้สองส่วน ส่วนผู้หญิงได้ส่วนเดียวนั่นเอง

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿ ที่อัลลอฮฺทรงแจกแจงแก่พวกเจ้านั้น ﴾ คืออัลลอฮฺได้ทรง กำหนดส่วนต่าง ๆ แก่พวกเจ้า และกำหนดขอบเขตเอาไว้โดยได้อธิบายบัญญัติของพระองค์ไว้ อย่างชัดเจน

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿ อันเนื่องจากการที่พวกเจ้าจะหลงผิด ﴾ คือเพื่อมิให้พวกเจ้าหลง ผิดออกไปจากความจริง หลังจากที่ได้อธิบายไว้แล้ว

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿ และอัลลอฮฺนั้นทรงรอบรู้ในทุกสิ่ง ﴾ คือทรงรอบรู้ถึงบันปลาย ของทุกเรื่อง รู้ถึงประโยชน์ที่จะทำให้เกิดความดีแก่บรรดาบ่าวของพระองค์ และแต่ละคนสมควร ที่จะได้รับจากบรรดาญาติพี่น้องใกล้ชิดของผู้ตาย

อิบนุ ญะรีร ได้รายงานมาจาก ฆอริก อิบนิ ซิยาบ เล่าว่า ท่านอุมัรได้จับบาบรรดา สาวของท่านรอซูล ﷺ โดยกล่าวว่า แน่อน ฉันจะตัดสินในเรื่องอัลกะลาละฮฺ เป็นการตัดสิน เรื่องที่บรรดาผู้หญิงเขาพูดลับ ๆ ในหมู่พวกนางเสียที และแล้วขณะนั้นก็มีงูตัวหนึ่งออกมา พวกเขาก็แตกกระจัดกระจายออกไป แล้วเขากล่าวว่า ถ้าอัลลอฮฺ ผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงสูงส่ง จะให้เรื่องนี้เสร็จสิ้น พระองค์ก็คงจะให้เสร็จสิ้นอย่างแน่นอน

(อัญญาบารี 9/439 อะดีษนี สายรายงานถูกต้อง (เศาะฮีฮฺ))

อัลฮากิม อับดุลลาฮฺ อันนัยซามูรี ได้รายงานมาจาก อุมัรฺ อิบนิล ค็อฏฏอบ เล่าว่า ฉันอยากจะถามท่านรอซูล ﷺ 3 เรื่องด้วยสิ่งที่ฉันอยากจะถามมากกว่าการได้อูฐสีแดงเสียอีก คือ

1. ใครจะเป็นคอลีฟะฮฺ หลังท่านจากไป ?
2. เกี่ยวกับกลุ่มชนหนึ่งที่กล่าวว่า เรายอมรับในเรื่องชะกาดในทรัพย์สินของเรา แต่เราจะไม่จ่ายให้แก่ท่านว่า จะอนุญาตให้ทำสงครามกับพวกเขาไหม ?
3. และเรื่องกะลาละฮฺ (คนที่ตายไปโดยไม่มีบุตรชายและพ่อ)

ผู้รายงานฮะดีษกล่าวว่า ฮะดีษนี้สายรายงานถูกต้อง ตามเงื่อนไขของอัลบุคอรียะฮฺและมุสลิม แต่ทั้งสองมิได้นำเสนอฮะดีษบทนี้

(อัลฮากิม 2/304)

อิบนุ ญะรียร์ ได้เล่าว่า ความจริงได้มีรายงานมาจากอุมัรฺ ﷺ ได้กล่าวว่า ความจริงฉันอายที่จะมีความเห็นในเรื่องนี้ซึ่งไม่ตรงกับอับบักร์ โดยที่ปรากฏว่าอับบักร์ ﷺ กล่าวว่า อัลกะลาละฮฺ คือผู้ที่เสียชีวิตโดยที่ไม่มีลูกชายรับมรดก และไม่มีพ่อ คือพ่อได้เสียชีวิตไปแล้วด้วย

(อัญญอบารี 9/437)

และปรากฏว่าบรรดาผู้ที่อับบักร์ ได้กล่าวก็คือ บรรดาของบรรดาเศาะฮาบะฮฺส่วนใหญ่, ตาบีอีน และบรรดาผู้นำในสมัยก่อนในวิชาฮะดีษ ซึ่งอัลกุรอานก็ได้บ่งบอกเอาไว้ ดังที่อัลลอฮฺ ﷻ ได้ทรงชี้แนะเอาไว้ และอธิบายไว้แล้ว และได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนในคำรัสของพระองค์ที่ว่า ﴿ที่อัลลอฮฺทรงแจกแจงแก่พวกเจ้านั้น อันเนื่องจากการที่พวกเจ้าจะหลงผิดและอัลลอฮฺนั้นทรงรอบรู้ในทุกสิ่ง﴾

تَفْسِيرُ سُورَةِ الْمَائِدَةِ

อธิบายซูเราะฮ์ อัลมาอิดะฮ์

ความประเสริฐของซูเราะฮ์ อัลมาอิดะฮ์ และเวลาที่ถูกระทานลงมา

อັตติรมิซีย์ ได้บันทึกรายงานจากอับดิลลาฮ์ อิบนิ อัมรฺ เล่าว่า ซูเราะฮ์สุดท้ายที่ถูกประทานลงมาก็คือ ซูเราะฮ์ อัลมาอิดะฮ์ และ อัลฟัตฮ์

(ตัวะฮฺฟะตุลอะฮฺวะษี 8/436)

หลังจากนั้น อັตติรมิซีย์ ได้กล่าวว่า ฮะดีษนี้เป็นฮะดีษะฮันฆะอ์ริบ และมีรายงานจาก อิบนิ อับบาส ว่า ซูเราะฮ์สุดท้ายที่ถูกประทานลงมาก็คือ ﴿ إِذَا جَاءَ نَصْرُ اللَّهِ وَالْفَتْحُ ﴾

(ตัวะฮฺฟะตุลอะฮฺวะษี 8/437)

อัลฮากิม ได้รายงานไว้ในหนังสือมุสตัดริคของเขา เช่น ที่อັตติรมิซีย์ ได้รายงาน หลังจากนั้น เขา (อัลฮากิม) ได้กล่าวว่า สายรายงานถูกต้องตามเงื่อนไขของอัลบุคอรีย์และมุสลิม แต่ทั้งสองมิได้นำเสนอฮะดีษนี้

(อัลฮากิม 2/311)

อัลฮากิม ได้รายงานอีกจากญะบัยร อิบนิ นุฟัยรฺ เล่าว่า ฉันได้ไปทำฮัจญ์ และได้เข้าไปหาท่านหญิงอาอิชะฮ์ แล้วนางได้กล่าวแก่ฉันว่า โอ้ญะบัยร ! ท่านอ่านซูเราะฮ์ อัลมาอิดะฮ์ หรือเปล่า ? ฉันตอบว่า อ่านครับ นางจึงกล่าวว่า ที่จริงแล้วมันเป็นซูเราะฮ์สุดท้ายที่ถูกประทานลงมา ดังนั้น สิ่งใดที่พวกท่านพบว่าซูเราะฮ์ดังกล่าวระบุว่าเป็นสิ่งที่ฮาลาล พวกท่านก็จงถือว่ามันเป็นเรื่องฮาลาล และสิ่งใดที่พวกท่านพบว่าซูเราะฮ์ดังกล่าวระบุว่าเป็นสิ่งที่ฮะรอม พวกท่านก็จงถือว่ามันเป็นของฮะรอม หลังจากนั้น เขา (อัลฮากิม) ได้กล่าวว่า เป็นฮะดีษเศาะฮี้ฮ์ตามเงื่อนไขของอัลบุคอรีย์และมุสลิม แต่ทั้งสองมิได้นำเสนอฮะดีษนี้

(อัลฮากิม 2/311)

และอิมามอะหมัด ได้รายงานอะดิษนี้จากอับดุลเราะฮฺมาน อิบนิ มะฮฺดี จาก มุอาวีเยฮฺ อิบนิ ศอและฮฺ โดยมีข้อความเพิ่มว่า และฉันได้ถามนางถึงมารยาทของท่านรอซูล ﷺ ว่าเป็นอย่างไร ? แล้วนางได้ตอบว่า มารยาทของท่านคือที่มีอยู่ในอัลกุรอาน

(อะหมัด 6/188)

และอันนะซาอี ก็ได้บันทึกอะดิษนี้ด้วย

(อันนะซาอี ในหนังสือ อัลกุบรอ อะดิษเลขที่ 11138)

سُورَةُ الْمَائِدَةِ

ซูเราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَوفُوا بِالْعُقُودِ أُحِلَّتْ لَكُمْ بَهِيمَةُ
الْأَنْعَامِ إِلَّا مَا يُثْلَى عَلَيْكُمْ غَيْرِ مُحِلِّي الصَّيْدِ وَأَنْتُمْ حُرْمٌ إِنَّ اللَّهَ
يُحْكُمُ مَا يُرِيدُ ① يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَحِلُّوا شَعْبِيرَ اللَّهِ
وَلَا الشَّهْرَ الْحَرَامَ وَلَا الْهَدْيَ وَلَا الْقَلَائِدَ وَلَا أَمِينَ الْبَيْتِ
الْحَرَامِ يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِنْ رَبِّهِمْ وَرِضْوَانًا وَإِذَا حَلَلْتُمْ فَاصْطَادُوا
وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَا نُ قَوْمٍ أَنْ صَدُّوا عَنْ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ
أَنْ تَعْتَدُوا وَتَعَاوَنُوا عَلَى الْبِرِّ وَالتَّقْوَىٰ وَلَا تَعَاوَنُوا عَلَى الْإِثْمِ
وَالْعُدْوَانِ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ②

1. โอ้บรรดาผู้ที่ศรัทธา จงรักษาสัญญาให้ครบถ้วนเกิด สัตว์ประเภทปศุสัตว์นั้นได้เป็นที่อนุมัติแก่พวกเจ้าแล้ว นอกจากที่จะถูกอ่านให้พวกเจ้าฟัง โดยที่พวกเจ้ามิใช่ผู้ที่ให้สัตว์ที่ถูกเหล่านั้นเป็นที่อนุมัติ ขณะที่พวกเจ้าอยู่ในเอียะฮฺรอม แท้จริง อัลลอฮ์นั้นทรงตัดสินชี้ขาดตามที่พระองค์ทรงประสงค์
2. โอ้ผู้ที่ศรัทธาทั้งหลาย จงอย่าให้เป็นที่อนุมัติซึ่งบรรดาเครื่องหมายแห่งศาสนาของอัลลอฮ์ และเดือนที่ต้องห้าม และสัตว์พลี และสัตว์ที่ถูกสวมเครื่องหมายไว้ที่คอเพื่อเป็นสัตว์พลี และบรรดาผู้ที่มุ่งสู่บ้านอันเป็นที่ต้องห้าม โดยแสวงหาความโปรดปราน และความพอพระทัยจากพระผู้อภิบาลของพวกเขา แต่เมื่อพวกเจ้าเปลื้องเอียะฮฺรอมแล้ว ก็จงล่าสัตว์ได้ และจงอย่าให้การเกลียดชังพวกหนึ่งพวกใดที่ขัดขวางพวกเจ้ามิให้เข้าสู่มัสญิดฮะรอม ทำให้พวกเจ้าทำการละเมิด และพวกเจ้าจงร่วมมือในสิ่งที่เป็นความดี และความยำเกรงต่ออัลลอฮ์ และจงอย่าร่วมมือในสิ่งที่เป็นบาป และเป็นศัตรูกันและพึงเกรงกลัวอัลลอฮ์เถิด แท้จริง อัลลอฮ์นั้นทรงเป็นผู้รุนแรงในการลงโทษ

อิบนุ อบีฮาทิม ได้รายงานว่ามีชายคนหนึ่งได้มาหา अबดุลลอฮ์ อิบนุ มัสอูด แล้วกล่าวว่า ได้โปรดสั่งสอนฉันด้วยเถิด ท่านจึงกล่าวว่า เมื่อท่านได้ยืนอัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا﴾ ก็จงตั้งใจฟังให้ดี เพราะมันจะมีเรื่องความดีที่อัลลอฮ์ ﷻ ใช และความไม่ดีที่อัลลอฮ์ ﷻ ห้าม

รายงานจาก ค็อยซะมะฮ์ เล่าว่า ทุกสิ่งในอัลกุรอานที่มีข้อความระบุว่า ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا﴾ โอ้บรรดาผู้ที่ศรัทธา ในคัมภีร์เตารอตจะมีข้อความ يُأَيُّهَا الْبَرَّةَالْكَنَانُونَ โอ้บรรดาคนยากจน อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า ﴿ จงรักษาสัญญาให้ครบถ้วนเถิด ﴾

อิบนุ अबباس, มุญาฮิด และคนอื่นๆ ได้กล่าวว่าคำว่า อัลอุกูต ก็คือ อัลอูซูด แปลว่า สัญญา (อัญญอบารี 9/450)

อิบนุ ญะรียร์ ได้เล่าว่า ได้มีมติจากปวงปราชญ์เกี่ยวกับเรื่องนี้ เขาได้กล่าวว่า อัลอูซูด

(الْعُهُودُ) สัญญานั้นก็คือ สิ่งที่พวกเขาเอาสัญญาด้วยการสาบาน หรือไม่ได้สาบานก็ตาม
(อัญญอบารี 9/449)

อะลี อิบน์ อบีฏอลฮะฮ์ ได้เล่าโดยเอามาจาก อิบน์ อับบาส เกี่ยวกับดำรัสของ อัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ َاِبرَرْدَاۤىۤ فِىۤ سِرَاطٍ جَرَّكَ سَآءُ مَا كُنَّا فِىۤهٖ ۙ وَكَانَ سَآءُ مَا كُنَّا فِىۤهٖ ۙ ﴾ หมายถึง สัญญาต่างๆ ทั้งที่อัลลอฮ์ทรงอนุมัติและทรงห้าม และที่ได้กำหนด และวางขอบเขตไว้ในคัมภีร์ อัลกุรอานทั้งหมด ดังนั้น พวกเจ้าจงอย่าบิดพลิ้ว และผิดสัญญาเป็นอันขาด

หลังจากนั้น อัลลอฮ์ ﷻ ได้ทรงคาดโทษไว้อย่างรุนแรงสำหรับผู้ผิดสัญญา โดย อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า

﴿ اَلَّذِيۡنَ يَنْقُضُوۡنَ عَهۡدَ اللّٰهِ مِنْۢ بَعۡدِ مِيۡثَاقِهٖۤ ۙ وَيَقۡطَعُوۡنَ مَاۤ اَمَرَ اللّٰهُ بِهٖۤ ۚ اَنۡ يُّوۡصَلَ وَيُفۡسِدُوۡنَ فِىۤ الْاَرْضِۚ اُولٰٓئِكَ هُمُ الْخٰسِرُوۡنَ ﴾

“บรรดาผู้ที่ผิดสัญญาต่ออัลลอฮ์ หลังจากที่ได้ให้สัญญาไว้แก่พระองค์ และตัดสิ่งที่อัลลอฮ์ทรงใช้ให้ต่อ (เช่น การติดต่อกับวงศ์ญาติเป็นต้น) และทำความเสื่อมเสียบนหน้าพื้นแผ่นดิน คนเหล่านี้แหละคือ พวกที่ขาดทุน”

(ซูเราะฮ์ อัลบะเกาะเราะฮ์ อายะฮ์ที่ 27)

อัญญาฮาก ได้กล่าวเกี่ยวกับดำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ ﴿ َاِبرَرْدَاۤىۤ فِىۤ سِرَاطٍ جَرَّكَ سَآءُ مَا كُنَّا فِىۤهٖ ۙ وَكَانَ سَآءُ مَا كُنَّا فِىۤهٖ ۙ ﴾ หมายถึงสิ่งที่อัลลอฮ์ทรงอนุมัติ และทรงห้าม และสิ่งที่อัลลอฮ์ได้เอาสัญญาไว้กับผู้ศรัทธาต่อท่านนบี และต่อบรรดาคัมภีร์ โดยที่พวกเขาจะต้องปฏิบัติตามสัญญาอย่างครบถ้วน

อธิบายให้ทราบถึงสัตว์ต่างๆ ที่เป็นที่อนุมัติ (ฮาลาล) และที่ต้องห้าม (ฮะรอม)

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า ﴿ سَآءُ مَا كُنَّا فِىۤهٖ ۙ وَكَانَ سَآءُ مَا كُنَّا فِىۤهٖ ۙ ﴾ สัตว์ประเภทปศุสัตว์นั้นได้อนุมัติแก่พวกเจ้าแล้ว ﴾ คือ อูฐ, วัว, แพะ และแกะ โดยที่ อัลอะฮ์ซัน, กอดาดะฮ์ และคนอื่นๆ ได้กล่าวเช่นนั้น

(อัญญอบารี 9/455)

อิบนุ ญะร็ร ได้กล่าวว่า ที่กล่าวเช่นนั้น เป็นพรรณของชาวอาหรับโดยทั่วไป

ความจริง อิบนุ อุมัร, อิบนุ อับบาส และคนอื่นๆ ก็ได้อ้างหลักฐานด้วยกับอายะฮ์ที่ว่า ลูกสัตว์เหล่านั้นที่ตายในท้องแม่ ถ้าเราเชือดแม่มันก็เป็นที่ยอมรับให้รับประทานได้

(อัญญอบารี 9/456)

ความจริงได้มีอะตีดะฮ์ในเรื่องนี้ระบุอยู่ในหนังสือสุนันต่าง ๆ บันทึกโดย อับูดาวูด, อัตติรมิซียะฮ์ และ อิบน์มาญะฮฺ รายงานจาก อับิสะอีด เล่าว่า

(قُلْنَا : يَا رَسُولَ اللَّهِ ! نَنَحْرُ النَّاقَةَ وَنَذْبَحُ الْبَقَرَةَ أَوْ الشَّاةَ فِي بَطْنِهَا الْجَنَيْنُ ، أَمْ نَأْكُلُهُ ؟ فَقَالَ (كُلُوا إِنْ شِئْتُمْ فَإِنَّ ذَكَاتَهُ ذَكَاةُ أُمِّهِ)

“พวกเราได้กล่าวว่า โอ้ท่านรอสูลของอัลลอฮฺ บางครั้งเราเชือดอูฐ เชือดวัว หรือแกะ แล้วพบว่าในท้องของมันมีลูกตัวอ่อนอยู่ด้วย เราจะต้องโยนมันทิ้ง หรือกินมัน แล้วท่านได้กล่าวว่า “พวกท่านจงกินมันเถิด ถ้าพวกท่านประสงค์ เพราะการเชือดมัน ก็คือการเชือดแม่ของมันนั่นเอง” และอัตติรมิซียะฮ์ ได้กล่าวว่า เป็นอะตีดะฮ์ชั้น

(อับูดาวูด-3/252, ตวัสะฮะตุลอะฮะวะซี 5/48, อิบน์มาญะฮฺ 2/1006)

อับูดาวูด ได้รายงานอะตีดะฮ์มาจาก ญาบิร อิบน์ อับดิลลาฮฺ จากท่านรอสูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(ذَكَاةُ الْجَنَيْنِ ذَكَاةُ أُمِّهِ)

“การเชือดตัวอ่อนในท้องก็คือ การเชือดแม่ของมัน”

(อับูดาวูด ได้แยกบันทึกเป็นเอกเทศ 3/253)

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿ นอกจากที่จะถูกอ่านให้พวกเจ้าฟัง ﴾

อะลี อิบน์ อับิฏอลอะฮฺ ได้เล่าโดยนำมาจากอิบน์ อับบาส ว่าดังกล่าวนั้น หมายถึงสัตว์ที่ตายเอง เลือด และเนื้อสุก

(อัฏฏอบารี 9/458)

กอตาดะฮฺ ได้กล่าวว่า ดังกล่าวนั้นหมายถึงสัตว์ที่ตายเอง และไม่ได้กล่าวพระนามของอัลลอฮฺ ﷻ ขณะเชือด

(อัฏฏอบารี 9/458)

ส่วนที่ปรากฏชัด วัลลอฮุอะอะลัม (อัลลอฮฺทรงทราบดี) แท้จริง จุดมุ่งหมายในเรื่องดังกล่าว คือดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿ حُرِّمَتْ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةُ وَالدَّمُ وَلَحْمُ الْخِنْزِيرِ وَمَا أَهْلَ لَغَيْرِ اللَّهِ بِهِ ۖ وَالْمُنْخَنِقَةُ وَالْمَوْقُوذَةُ وَالْمُتَرَدِّيَةُ وَالنَّطِيحَةُ وَمَا أَكَلَ السَّبُعُ ﴾

“ได้เป็นที่ต้องห้ามแก่พวกเจ้าแล้ว สัตว์ที่ตายเอง และเลือด เนื้อสุกร และสัตว์ที่ถูกเอียนามอื่นจากอัลลอฮฺที่มัน (ขณะเชือด) และสัตว์ที่ถูกรัดคอตาย และสัตว์ที่ถูกตีตาย และสัตว์ที่ตกเหวตาย และสัตว์ที่ถูกขวิดตาย และสัตว์ที่ถูกสัตว์ร้ายกัดกิน”

(ซูเราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ อายะฮฺ 3)

เรื่องนี้ถึงแม้ที่กล่าวมานั้น จะเป็นสัตว์ที่มีทั้งอูฐ, วัว, แพะ และแกะ แต่ที่เป็นที่ต้องห้ามก็เพราะมีสภาพอย่างอื่นที่เข้ามาเกี่ยวข้อง ด้วยเหตุนี้ อัลลอฮฺ ﷻ จึงตรัสว่า

﴿إِلَّا مَا ذَكَّيْتُمْ وَمَا ذُبِحَ عَلَى النُّصُبِ﴾

“นอกจากที่พวกเจ้าเชือดมัน และสัตว์ที่ถูกเชือดบนแท่นบูชา (เพื่อบูชาเจว็ดของพวกเขา)”

(ซูเราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ อายะฮฺ 3)

หมายถึงส่วนหนึ่งจากนั้นเป็นที่ต้องห้าม (ฮะรอม) โดยที่ไม่สามารถจะทราบได้ หรือติดตามได้ ด้วยเหตุนี้ อัลลอฮฺ ﷻ จึงได้ตรัสว่า ﴿ สัตว์ประเภทปศุสัตว์นั้นได้เป็นที่อนุมัติแก่พวกเจ้าแล้ว นอกจากที่จะถูกอ่านให้พวกเจ้าฟัง ﴾ คือนอกจากที่จะถูกอ่านให้พวกเจ้าฟังว่าเป็นที่ต้องห้ามแล้วแต่กรณีๆ ไป

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿ โดยที่พวกเจ้ามิใช่ผู้ที่ให้สัตว์ที่ถูกกล่า่นั้นเป็นที่อนุมัติ ขณะที่พวกเจ้าอยู่ในเอียะฮฺรอม ﴾

นักวิชาการบางท่านได้กล่าวว่า ความหมายของคำว่า อัลอันอาม คลุมไปถึงสัตว์เลี้ยงที่ผูกพันกับมนุษย์ คือ อูฐ, วัว, แพะ และแกะ และยังคลุมไปถึงสัตว์ป่าด้วย เช่น แะ, วัวป่า, ลาป่า ดังนั้น จึงมีการยกเว้นสำหรับสัตว์ที่เชื่อง ก็ดังที่กล่าวมาแล้ว และมีการยกเว้นสำหรับสัตว์ที่เปรี้ยว คือการล่าสัตว์ในขณะที่ครองเอียะฮฺรอมอยู่

บางท่านบอกว่า จุดมุ่งหมายสัตว์ที่เราได้ให้เป็นที่อนุมัติแก่พวกเจ้านั้นคือ สัตว์ประเภทอันอาม (อูฐ, วัว, แพะ และแกะ) ในทุกสภาพ นอกจากที่มีข้อยกเว้นเอาไว้เท่านั้น เพราะอัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า

﴿فَمَنْ اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ﴾

“แล้วผู้ใดที่ได้รับความคับขัน โดยมิใช่เป็นผู้เสาะแสวงหา และไม่ใช่ว่าผู้ละเมิด

ขอบเขตแล้วไซ้ร ก็ไม่มีบาปใด ๆ แก่เขา แท้จริงแล้ว อัลลอฮ์เป็นผู้ทรงอภัย ผู้ทรงเมตตาเสมอ”

(ซูเราะฮ์ อัลบะเกาะเราะฮ์ อายะฮ์ 173)

คือ เราได้อนุญาตให้กินสัตว์ที่ตายเองได้ เมื่อเป็นผู้ที่อยู่ในภาวะคับขัน โดยมีเงื่อนไขว่า ไม่สามารถจะหาอาหารอื่นรับประทานเพื่อประทังชีวิตได้ และบริโภคพอประทังชีวิต มิใช่ถือโอกาสกินจนเกินความจำเป็น และเช่นเดียวกัน เราได้อนุมัติให้รับประทานสัตว์ประเภทอันอามได้ในทุกสภาพ แต่ห้ามล่าสัตว์เหล่านั้นในขณะที่ครองเอียะฮฺรอม เพราะอัลลอฮ์ได้ทรงกำหนดและชี้ขาดไว้เช่นนั้น ซึ่งพระองค์ทรงปรีชาญาณในทุกสภาพการณ์ ไม่ว่าจะเป็นคำสั่งใช้ หรือคำสั่งห้าม และด้วยเหตุนี้ อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿ แท้จริง อัลลอฮ์นั้นทรงตัดสินชี้ขาดตามที่พระองค์ทรงประสงค์ ﴾

มีคำสั่งให้เกียรติสถานที่ที่ต้องห้าม และเดือนที่ต้องห้าม

ต่อจากนั้น อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿ โอ้ผู้ที่ศรัทธาทั้งหลาย จงอย่าให้เป็นที่อนุมัติซึ่งบรรดาเครื่องหมายแห่งศาสนาของอัลลอฮ์ ﴾

อิบนุ อับบาส ได้กล่าวว่า เครื่องหมายดังกล่าว หมายถึง การประกอบพิธีฮัจญ์

(อัญญอบารี 9/463)

มุญาฮิด กล่าวว่า ภูเขาเศาะฟา และภูเขามัรวะฮ์ การเชือดสัตว์พลี และอูฐนั้น เป็นเครื่องหมายแห่งศาสนาของอัลลอฮ์

(อัญญอบารี 9/463)

บางท่านบอกว่า เครื่องหมายของอัลลอฮ์ คือบรรดาสิ่งที่ต้องห้ามของพระองค์ คือพวกท่านจะต้องไม่ทำให้สิ่งที่พระองค์ทรงห้ามเป็นที่อนุมัติ และด้วยเหตุนี้ อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า ﴿ และเดือนที่ต้องห้าม ﴾ หมายถึง เดือนดังกล่าวนี้เป็นเดือนที่ต้องห้าม ต้องยอมรับและให้เกียรติ และจงละทิ้งสิ่งที่อัลลอฮ์ ﷻ ทรงห้ามกระทำในเดือนนั้น เช่น ห้ามทำการสู้รบ หรือทำสงคราม ดังเช่นอัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿ يَسْأَلُونَكَ عَنِ الشَّهْرِ الْحَرَامِ قِتَالٍ فِيهِ قُلْ قِتَالٌ فِيهِ كَبِيرٌ ﴾

“พวกเขาจะถามเจ้าเกี่ยวกับเดือนที่ต้องห้าม การสู้รบในเดือนนั้น จงกล่าวเถิดว่าการสู้รบในเดือนนั้นเป็นเรื่องใหญ่โต”

(ซูเราะฮ์ อัลบะเกาะเราะฮ์ อายะฮ์ 217)

และอัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสอีกว่า

﴿ إِنَّ عِدَّةَ الشُّهُورِ عِنْدَ اللَّهِ اثْنَا عَشَرَ شَهْرًا فِي كِتَابِ اللَّهِ يَوْمَ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ مِنْهَا أَرْبَعَةٌ حُرُمٌ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ فَلَا تَظْلِمُوا فِيهِنَّ أَنْفُسَكُمْ وَقَتِلُوا الْمُشْرِكِينَ كَافَّةً كَمَا يُقْتَلُونَكُمْ كَافَّةً وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ ﴾

“แท้จริง จำนวนเดือน ณ ที่อัลลอฮ์ นั้น มีสิบสองเดือนดังปรากฏอยู่ในคัมภีร์ (แผ่นบันทึก) ของอัลลอฮ์ ตั้งแต่วันที่พระองค์ทรงสร้างบรรดาชั้นฟ้า และแผ่นดิน จากจำนวนเดือนเหล่านั้นมีอยู่สี่เดือน ซึ่งเป็นเดือนที่ต้องห้าม นั่นคือบัญญัติ อันเที่ยงตรง ดังนั้น เจ้าอย่าจงอธรรมแก่ตัวของพวกเจ้าเองในเดือนเหล่านั้น และ จงต่อสู้กับบรรดามุชริกีนทั้งมวล เช่นเดียวกับที่พวกเขา กำลังต่อสู้กับพวกเจ้าอยู่ ทั้งหมด และพึงทราบเถิดว่า แท้จริง อัลลอฮ์นั้นทรงอยู่ร่วมกับบรรดาผู้ยำเกรง”

(ซูเราะฮ์ อัลเตอาบะฮ์ อายะฮ์ 36)

ในหนังสือเศาะฮิฮ์อัลบุคอรีย์ รายงานจากอบีบักรเราะฮ์ เล่าว่า แท้จริง ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวในการทำฮัจญ์แห่งการอำลา ว่า

(إِنَّ الزَّمَانَ قَدْ اسْتَدَارَ كَهَيْئَتِهِ يَوْمَ خَلَقَ اللَّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ ، السَّنَةُ اثْنَا عَشَرَ شَهْرًا ، مِنْهَا أَرْبَعَةٌ حُرُمٌ ، ثَلَاثُ مُتَوَالِيَاتٍ ذُو الْقَعْدَةِ وَذُو الْحِجَّةِ وَالْحَرَمُ ، وَرَجَبُ مُضَرَ الَّذِي بَيْنَ جُمَادَى وَشَعْبَانَ)

“แท้จริง เวลานั้นได้หมุนเวียนไปดังสภาพนี้ ตั้งแต่วันที่อัลลอฮ์ได้สร้างบรรดาชั้นฟ้า และแผ่นดิน ปีหนึ่งมี 12 เดือน ส่วนหนึ่งจากเดือนเหล่านั้น มีสี่เดือนเป็นที่ต้องห้าม สามเดือนอยู่ต่อเนื่องคือ ซุลเกาะฮฺดะฮ์, ซุลฮิจญะฮ์, มุฮัรริอม (ส่วน) รอญับนั้น ของเผ่ามุฏ็อร ซึ่งเป็นเดือนที่อยู่ระหว่างญุมาดะฮ์ และชะอฺบาน”

(พัตฮุลบารีย์ 10/10)

เรื่องนี้ชี้ให้เห็นว่ามีการห้ามอย่างต่อเนื่องไปจนถึงท้ายของเวลา

การเชือดสัตว์พลีเมื่อไปถึงบัยตุลลอฮ์

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า ﴿ และสัตว์พลี และสัตว์ที่ถูกสวมเครื่องหมายไว้ที่คอเพื่อเป็น สัตว์พลี ﴾ หมายถึงพวกท่านจงอย่าปล่อยสัตว์พลีไว้จนถึงบัยตุลลาฮิลฮะรออม เพราะว่าที่นั่น

เราให้เกียรติแก่บรรดาเครื่องหมายของอัลลอฮ์ และอย่าได้ปล่อยเครื่องหมายที่สวมที่คอเอาไว้ เพื่อที่จะจำแนกมันออกจากสัตว์อื่น และเพื่อที่จะได้รู้ว่ามันเป็นสัตว์พลี ผู้คนจะได้ไม่ทำร้ายมัน และใครที่เรียกร้องให้อยู่ในแนวทางที่ถูกตอง เขาจะได้รับผลบุญ เช่น ผลบุญของผู้ที่ปฏิบัติโดยไม่ขาดตกบกพร่องแต่ประการใดเลย และด้วยเหตุนี้ เมื่อท่านรอซูล ﷺ ไปทำฮัจญ์ ท่านได้นอนพักอยู่ที่ซิลฮุลัยฟะฮ์ นั่นก็คือ วาดี อัลอะกีก แล้วเมื่อเช้าตรู่ ท่านได้เวียนไปเยี่ยมภรรยาของท่านทุกคน ซึ่งขณะนั้นมีอยู่ 9 คนด้วยกัน หลังจากนั้น ท่านก็อาบน้ำชำระล้างร่างกาย ใส่เครื่องหอม และละหมาดสองร็อกอะฮ์ แล้วก็เอาเครื่องหมายสวมคอสัตว์พลี และกล่าวตัจบียะฮ์ เพื่อการทำฮัจญ์ และอุมเราะฮ์ สัตว์พลีที่นำไปในครั้งนั้นเป็นอูฐจำนวนมากกว่า 60 ตัว เป็นอูฐที่ดี อ้วนพี สีขนหลากหลาย ดังเช่นที่อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสเอาไว้ว่า

﴿ ذَٰلِكَ وَمَنْ يُعْظَمَ شَعْتِيرَ اللَّهِ فَإِنَّهَا مِنْ تَقْوَى الْقُلُوبِ ﴾

“ฉะนั้น ผู้ใดให้เกียรติแก่พระบัญญัติของอัลลอฮ์ แท้จริง มันเป็นส่วนหนึ่งแห่งการยำเกรงของจิตใจ”

(ซูเราะฮ์ อัลฮัจญ์ อายะฮ์ 32)

มุกอติล อิบน์ ฮัยยาน ได้กล่าวเกี่ยวกับคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ และสัตว์ที่ถูกสวมเครื่องหมายไว้ที่คอเพื่อเป็นสัตว์พลี ﴾ คือพวกท่านจงอย่าอนุญาตให้ทำเช่นนั้น และปรากฏว่า ชาวญะฮิลียะฮ์ (ชาวอาหรับก่อนอิสลาม) เมื่อพวกเขาต้องการจะออกไปถิ่นกำเนิดของเขาในเดือนอื่นจากเดือนที่ต้องห้าม พวกเขาจะสวมสัญลักษณ์ไว้ที่ตัวของพวกเขา โดยทำจากขนสัตว์หรือขนนก และพวกมุชริกที่อยู่ที่ยะรอมก็จะสวมสัญลักษณ์ที่ทำจากรากไม้ในยะรอม แล้วพวกเขาจะรู้สึกปลอดภัยอะไรทำนองนั้น เรื่องนี้เล่าโดย อิบน์ อบีฮาดิม แล้วก็มียารงานมาจาก อิบน์ อับบาส رضي الله عنه มาด้วย โดยเขาได้กล่าวว่า ในซูเราะฮ์นี้มีอยู่สองอายะฮ์ที่ถูกยกเลิก คืออายะฮ์ที่เกี่ยวกับ (الفلأ) เครื่องหมายที่สวมที่คอสัตว์ และคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า

﴿ فَإِنْ جَاءُوكَ فَاحْكُم بَيْنَهُمْ أَوْ أَعْرِضْ عَنْهُمْ ﴾

“ถ้าหากพวกเขามาหาเจ้า ก็จงตัดสินระหว่างพวกเขา หรือไม่ก็จงหลีกเลี่ยงพวกเขาเสีย”

(ซูเราะฮ์ อัลมาอิดะฮ์ อายะฮ์ที่ 42)

(อัญญอบารี 10/332)

การขัดขวางผู้คนที่ตั้งใจมาบัยตุลลอฮิลฮะรออม เป็นที่ต้องห้าม

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿และบรรดาผู้ที่มุ่งสู่บ้านอันเป็นที่ต้องห้าม โดยแสวงหาความโปรดปราน และความพอพระทัยจากพระผู้อภิบาลของพวกเขา﴾ คือ พวกท่านจงอย่าได้ทำเป็นที่ฮาลาล (อนุมัติ) ที่จะฆ่าฟันผู้ที่มุ่งมาสู่บ้านของอัลลอฮฺ (บัยตุลลอฮิลฮะรออม) โดยที่ใครได้เข้าไปแล้ว ต้องได้รับความปลอดภัย และเช่นเดียวกับผู้ที่มุ่งเดินทางเข้ามาโดยหวังความโปรดปรานจากอัลลอฮฺ ﷻ และต้องการความพึงพอพระทัยจากพระองค์ พวกท่านจงอย่าได้ขัดขวางอย่าห้ามเขา และอย่าทำร้ายเขา

มุญาฮิด, อะฆออุ, อบุลอาลีเยฮฺ, มุฏ็อรริฟ อิบน์ อับดิลลาฮฺ, อับดุลลอฮฺ อิบน์ อุบัยดฺ อิบน์ อุมัยรฺ, อัรรอเบียฮฺ อิบน์ อนัส, มุกอดดิล อิบน์ ฮัยยาน, กอดาดะฮฺ และคนอื่นๆ ได้กล่าวเกี่ยวกับดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿โดยแสวงหาความโปรดปรานและความพอพระทัยจากพระผู้อภิบาลของพวกเขา﴾ ดังกล่าวนั้น หมายถึงการทำการค้า

(อัญญอบารี 9/ 480 และ 481)

และเช่นเดียวกันนี้ ดังที่ได้กล่าวมาแล้วเกี่ยวกับดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَبْتَغُوا فَضْلًا مِنْ رَبِّكُمْ﴾

“ไม่มีโทษใดๆ แก่พวกเจ้า การที่พวกเจ้าแสวงหาความกรุณาอย่างหนึ่งอย่างใด (หมายถึงเสบียงในการทำฮัจญ์) จากพระผู้อภิบาลของพวกเจ้า”

(ซูเราะฮฺ อัลบะเกาะเราะฮฺ อายะฮฺที่ 198)

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿และความพอพระทัย﴾

อิบนุ อับบาส ได้กล่าวว่า คือการแสวงหาความพอพระทัยจากอัลลอฮฺโดยการประกอบพิธีฮัจญ์ของพวกเขา

อิกริมะฮฺ, อัลสุดดี และอิบนุ ญะรียร ได้กล่าวว่า แท้จริง อายะฮฺนี้ได้ถูกประทานลงมาเกี่ยวกับอัลฮุฎัยม อิบน์ ฮินดฺ อัลบักรียฺ เขาเคยเข้าโจมตีหน่วยลาดตระเวน แล้วในปีต่อมาเขาเดินทางไปทำฮุญเราะฮฺ เศาะฮาบะฮฺบางท่านต้องการที่จะเข้าขัดขวาง แล้วอัลลอฮฺ ﷻ จึงได้ประทานอายะฮฺนี้ลงมา ﴿และบรรดาผู้ที่มุ่งสู่บ้านอันเป็นที่ต้องห้าม โดยแสวงหาความโปรดปราน และความพอพระทัยจากพระผู้อภิบาลของพวกเขา﴾

(อัญญอบารี 9/472, 475)

อนุญาตให้ล่าสัตว์ได้หลังจากเสร็จจากการครองเอียะฮฺรอม

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ แต่เมื่อพวกเจ้าเปลื้องเอียะฮฺรอมแล้ว ก็จงล่าสัตว์ได้ ﴾ คือ เมื่อพวกท่านเสร็จจากภาระการครองเอียะฮฺรอม และเป็นที่ยอมให้แก่พวกเจ้าแล้ว เราก็ได้อนุญาตให้แก่พวกเจ้าทำการล่าสัตว์ได้ เช่น ขณะที่พวกท่านจะครองเอียะฮฺรอม และนี่ถือเป็นคำสั่งหลังจากที่ได้มีการห้าม ซึ่งที่ถูกต้องแล้ว ก็คือการกลับมาใช้ข้อชี้ขาดก่อนที่จะมีคำสั่งห้ามนั่นเอง ถ้าก่อนหน้านี้เป็นเรื่องจำเป็น ก็กลับมาเป็นเรื่องจำเป็นอย่างเดิม หรือถ้าก่อนหน้านี้เป็นเรื่องส่งเสริม ก็กลับมาเป็นเรื่องส่งเสริมอย่างเดิม หรือถ้าก่อนหน้านี้เป็นเรื่องอนุญาต ก็กลับมาในเรื่องอนุญาตอย่างเดิมนั่นเอง และถ้าใครกล่าวว่ามันเป็นเรื่องจำเป็น (วาญิบ) มันก็จะค้านกับอีกหลายอายะฮฺ และถ้าผู้ใดกล่าวว่า มันเป็นเรื่องอนุญาต (อิบาฮะฮฺ) ก็จะมีอายะฮฺอื่นๆ มาค้านอีก และสิ่งที่สอดคล้องกับหลักฐานทั้งหมด ก็ดังที่เราได้กล่าวเอาไว้ในตัวเอง **วัลลอฮุอะอะลัม** (อัลลอฮฺทรงทราบดี)

ความยุติธรรมเป็นเรื่องที่จำเป็น (วาญิบ) ในทุกสภาพการณ์

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿ และจงอย่าให้การเกลียดชังพวกหนึ่งพวกใดที่ขัดขวางพวกเจ้ามิให้เข้าสู่สมัชชัฮฺรอม ทำให้พวกเจ้าทำการละเมิด ﴾ ความหมายของอายะฮฺที่ชัดเจนคือ อย่าให้ประสพการณ์จากการที่กลุ่มชนใดกลุ่มชนหนึ่ง เคยขัดขวางพวกเจ้ามิให้เข้าสู่สมัชชัฮฺรอม เช่นในปีที่เกิดเหตุการณ์ฮุตัยบียะฮฺ มาทำให้พวกเจ้าละเมิดข้อห้ามของอัลลอฮฺ เพื่อหวังจะแก้แค้นและทำร้ายพวกเขา โดยปราศจากความชอบธรรม แต่พวกเจ้าจงปฏิบัติตามสิ่งที่อัลลอฮฺทรงใช้อย่างแท้จริง และจงให้เป็นธรรมตามคำสั่งของอัลลอฮฺ ซึ่งอายะฮฺนี้ ก็คล้ายกับดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿ وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَتَاؤُنْ قَوْمٍ عَلَىٰ لَا تَعْدِلُوا أَعْدِلُوا هُوَ أَقْرَبُ لِلتَّقْوَىٰ ﴾

“และจงอย่าให้การเกลียดชังพวกหนึ่งพวกใดทำให้พวกเจ้าไม่ยุติธรรม จงยุติธรรมเถิด มันเป็นเรื่องที่ใกล้กับความยำเกรงยิ่งกว่า”

(ซูเราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ อายะฮฺที่ 8)

คือ อย่าให้การเกลียดชังพวกหนึ่งพวกใดทำให้พวกเจ้าละทิ้งความยุติธรรม เพราะความยุติธรรมนั้นเป็นเรื่องจำเป็น (วาญิบ) แก่ทุกคนในทุกสภาพ และทุกเวลา

อิบนุ อับีฮาดิม ได้รายงานจากชัยตุ อิบนิ อัศลาม เล่าว่า เมื่อครั้งที่ท่านรอซูล ﷺ อยู่ที่ตำบลอัลฮุตัยบียะฮฺ พร้อมกับบรรดาสาวกของท่าน ขณะที่พวกมุชริกีนขัดขวางพวกเขาไม่ให้

เข้าไปที่บัยตุลลอฮฺ เหตุการณ์ดังกล่าวนั้นทำให้บรรดาสาวกของท่านรอซูล ﷺ ไม่พอใจเป็นอย่างยิ่ง และแล้วมีกลุ่มชนพวกมุชริกีน ที่เป็นชาวตะวันออกผ่านมาต้องการจะไปเยือนอัลกะอูบะฮฺ แล้วบรรดาสาวกของท่านนบี ﷺ ต้องการที่จะขัดขวางเขาบ้าง ดังที่พวกเขาได้ขัดขวาง และอัลลอฮฺ ﷻ ก็ได้ประทานอายะฮฺนี้ลงมา

คำว่า **وَالسَّائِلِينَ** มีความหมายว่า “การโกรธแค้น ดังที่ อิบน์ อับบาส และคนอื่นๆ ได้กล่าวเอาไว้

(อัญญอบารี 9/478)

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿ และพวกเจ้าจงร่วมมือในสิ่งที่เป็นความดี และความยำเกรงต่ออัลลอฮฺ และจงอย่าร่วมมือในสิ่งที่เป็นบาป และเป็นศัตรูกัน ﴾ อัลลอฮฺ ﷻ ทรงให้บ่าวผู้ศรัทธาของพระองค์ให้ร่วมมือทำความดี ละทิ้งสิ่งที่ไม่ดี โดยให้ยำเกรงต่อพระองค์ และพระองค์ทรงห้ามพวกเขามีให้ร่วมมือในเรื่องที่ไม่ดี เช่น ร่วมมือในการทำบาป และสิ่งต้องห้าม

อิบน์ ญะรียฺ ได้กล่าวว่า คำว่า **لَا** คือ การละทิ้งสิ่งที่อัลลอฮฺ ﷻ ใช้ และคำว่า **الْعَدُوَانَ** คือ การละเมิดขอบเขตที่อัลลอฮฺ ﷻ ได้ทรงกำหนดเอาไว้ และละเมิดฟัรฎูที่อัลลอฮฺได้กำหนดแก่พวกเจ้า และแก่คนอื่น

(อัญญอบารี 9/490)

อิมามอะหมัด ได้บันทึกรายงานจาก อนัส อิบนิ มาลิก เล่าว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(أَنْصُرَ أَخَاكَ ظَالِمًا أَوْ مَظْلُومًا) قِيلَ : يَا رَسُولَ اللَّهِ ، هَذَا نَصْرُهُ مَظْلُومًا فَكَيْفَ أَنْصُرُهُ إِذَا كَانَ ظَالِمًا ؟ قَالَ : تَحْجُزُهُ وَتَمْنَعُهُ مِنَ الظُّلْمِ ، فَذَاكَ نَصْرُهُ)

“ท่านจงช่วยพี่น้องของท่าน ทั้งที่เป็นผู้ธรรมหรือถูกอธรรม มีผู้กล่าวว่า โอ้ท่านรอซูลของอัลลอฮฺ นี่ที่ฉันช่วยเขานั้นโดยเขาเป็นผู้ถูกอธรรม แล้วฉันจะช่วยเขาถ้าปรากฏว่าเป็นผู้ธรรมได้อย่างไร ? ท่านตอบว่า ท่านต้องห้ามเขา และขัดขวางมิให้เขาทำการอธรรม ดังกล่าวนั้นถือว่าช่วยเขา”

(อะหมัด 3/99)

อัลบุคอรียฺ ได้แยกบันทึกโดยเอกเทศจากอะดีษที่รายงานโดยหุซัยมฺ เป็นอะดีษที่มีเนื้อหาเช่นเดียวกัน

(พัตฮุลบารียฺ 5/117)

อิมามอะหมัด ได้รายงานมาจากชายคนหนึ่งซึ่งเป็นสาวกของท่านนบี ﷺ ได้เล่าว่า

(الْمُؤْمِنُ الَّذِي يُخَالِطُ النَّاسَ وَيَصْبِرُ عَلَى أَذَاهُمْ ، أَعْظَمُ أَجْرًا مِنَ الَّذِي لَا يُخَالِطُ النَّاسَ وَلَا يَصْبِرُ عَلَى أَذَاهُمْ)

“ผู้ศรัทธาที่ปะปนกับผู้คน และอดทนต่ออันตรายของพวกเขาก็จะได้รับผลบุญอันยิ่งใหญ่กว่าผู้ที่ไม่ปะปนกับผู้คน และไม่อดทนต่ออันตรายของพวกเขາ”

(อะหมัด 5/365)

ในหนังสือเศาะฮิฮฺ บันทึกรว่า

(مَنْ دَعَا إِلَى هُدًى كَانَ لَهُ مِنَ الْأَجْرِ مِثْلُ أُجُورٍ مَنْ اتَّبَعَهُ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ لَا يَنْقُصُ ذَلِكَ مِنْ أُجُورِهِمْ شَيْئًا ، وَمَنْ دَعَا إِلَى ضَلَالَةٍ كَانَ عَلَيْهِ مِنَ الْإِثْمِ مِثْلُ آثَامٍ مَنْ اتَّبَعَهُ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ ، لَا يَنْقُصُ ذَلِكَ مِنْ آثَامِهِمْ شَيْئًا)

“ใครที่เรียกร้องเชิญชวนไปสู่แนวทางที่ถูกต้อง เขาจะได้รับผลบุญ เช่น บรรดาผลบุญของผู้ที่ปฏิบัติตามเขาไปจนถึงวันกิยามะฮฺ โดยผลบุญดังกล่าวนั้นจะไม่ลดหย่อนไปจากผลบุญของพวกเขาเลย และใครที่เรียกร้องเชิญชวนไปสู่ทางที่หลงผิด เขาจะได้รับบาป เช่น บรรดาบาปของผู้ที่ปฏิบัติตามเขาไปจนถึงวันกิยามะฮฺ โดยบาปดังกล่าวนั้นจะไม่ลดหย่อนไปจากบาปของพวกเขาเลย”

(มุสลิม 4/2060)

حُرِّمَتْ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةُ وَالْدَّمُ وَلَحْمُ الْخِنْزِيرِ وَمَا أُهْلَ لِغَيْرِ اللَّهِ بِهِ وَالْمُنْخَنِقَةُ وَالْمَوْقُوذَةُ وَالْمُتَرَدِّيَةُ وَالنَّطِيحَةُ وَمَا أَكَلَ السَّبْعُ إِلَّا مَا ذَكَّيْتُمْ وَمَا ذُبِحَ عَلَى النُّصُبِ وَأَنْ تَسْتَقْسِمُوا بِالْأَزْلَمِ ذَلِكَمْ فِسْقٌ الْيَوْمَ يَبْسُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ دِينِكُمْ

فَلَا تَخْشَوْهُمْ وَاخْشَوْنِ الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ
وَأَتَمَّمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا
فَمَنِ اضْطُرَّ فِي مَخْمَصَةٍ غَيْرَ مُتَجَانِفٍ لِإِثْمٍ فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ
رَحِيمٌ ﴿٢﴾

3. ได้เป็นที่ห้ามแก่พวกเจ้าแล้ว สัตว์ที่ตายเอง และเลือด และเนื้อสุกร และสัตว์ที่ถูกเอ่ยนามอื่นจากอัลลอฮ์ที่มัน (ขณะเชือด) และสัตว์ที่ถูกรัดคอตาย และสัตว์ที่ถูกตีตาย และสัตว์ที่ตกเหวตาย และสัตว์ที่ถูกขวิดตาย และสัตว์ที่ถูกสัตว์ร้ายกัดกิน นอกจากที่พวกเจ้าเชือด และสัตว์ที่ถูกเชือดบนแท่นบูชา และการที่พวกเจ้าเสี่ยงทายด้วยไม้ตี เหล่านั้นมันเป็นการละเมิด วันนี้ บรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธาหมดหวังในศาสนาของพวกเจ้าแล้ว ดังนั้น พวกเจ้าจงอย่ากลัวพวกเขา แต่จงกลัวข้าเถิด/วันนี้ ข้าได้ให้สมบูรณ์แก่พวกเจ้าแล้ว ซึ่งศาสนาของพวกเจ้า และข้าได้ให้ครบถ้วนแก่พวกเจ้าแล้ว ซึ่งความเมตตากรุณาของข้า และข้าได้ยินยอมให้อิสลามเป็นศาสนาสำหรับพวกเจ้าแล้ว แล้วผู้ใดได้รับความคับขันด้วยความหิวโหย โดยมีใช่เป็นผู้จงใจกระทำความบาปแล้วไซ้ร้ แน่หนอ อัลลอฮ์นั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเมตตาเสมอ

บรรดาสัตว์ที่ต้องห้าม (ฮะรอม) รับประทาน

อัลลอฮ์ ﷻ ทรงบอกให้บรรดาบ่าวของพระองค์ทราบถึงข่าวที่คลุมไปถึงข้อห้ามที่จะบริโภคสิ่งที่เป็นที่ต้องห้ามต่างๆ อันได้แก่ สัตว์ที่ตายเอง คือสัตว์ที่ตายเองโดยมิได้เชือดตามหลักศาสนา และมีได้ทำการล่ามา ซึ่งข้อห้ามนั้นก็มิใช่อะไรอื่น นอกจากเพื่อป้องกันอันตรายที่ติดตามมา อันเนื่องจากอาจจะมีเลือดที่ติดเชื้อ ซึ่งเป็นอันตรายทั้งในด้านศาสนา และร่างกาย ด้วยเหตุนี้ อัลลอฮ์ ﷻ จึงได้ทรงห้ามเรื่องดังกล่าว ยกเว้นปลา เพราะมันเป็นที่ยาฮาลาล (อนุมัติ) ไม่ว่ามันจะตายเอง หรือด้วยการถูกกระทำ เพราะมีชะตีย์ที่รายงานโดย อิมามมาลิกไว้ในหนังสือมุวัฏฏะฮ์ของท่าน และ อบูดาวูด, อัตติรมิซีย์, อันนะซาอี และอิบนุมาญะฮ์

ไว้ในหนังสือสุนันของพวกเขานะ ตลอดจน อิบน์ คุชัยมะฮฺ และ อิบน์ อิบบาน ไว้ในหนังสือเศาะฮิฮฺ
ของเขาทั้งสอง ซึ่งรายงานโดย อบีฮุร็อยเราะฮฺ ว่า แท้จริง ท่านรอซูล ﷺ ได้ถูกถามเกี่ยวกับ
น้ำทะเล แล้วท่านได้ตอบว่า

(هُوَ الطُّهُورُ مَاؤُهُ أَحْلُ مَيْتَتُهُ)

“น้ำของมันสะอาด และสัตว์ทะเลที่ตายเองก็เป็นที่ยอมมุติ (ฮาลาล)”

(อบูดาอูด 1/64, ตวัสะฮฺพะตุลอะฮฺวะซี 1/224, อันนะซาอี 1/50, อิบน์มาญะฮฺ 1/136,

อิบนุ คุชัยมะฮฺ 1/59 และ อิบน์ อิบบาน 2/272)

และตักแตนก็เช่นเดียวกัน โดยจะนำอะติษมาเสนอในภายหลัง

และคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า (และเลือด) คือ หมายถึง เลือดที่ไหลพุ่งออกมา
ขณะเชือด ดังที่ อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า (أَوْ دَمًا مَسْفُوحًا) “หรือเลือดที่ไหล”

อิบนุ อับบาส และ สะอีด อิบน์ ญะบร ได้กล่าวเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้

อิบนุ อบีฮะติม ได้รายงานจากอิบนุ อับบาส ว่า เขาได้ถูกถามเกี่ยวกับม้ามของสัตว์
แล้วเขาได้ตอบว่า พวกท่านจงกินมันเถิด แล้วพวกเขาก็กล่าวว่า มันเป็นเลือดมิใช่หรือ ? แล้ว
เขาได้ตอบว่า ที่ห้ามแก่พวกเจ้านั้น คือเลือดที่ไหลพุ่งออกมา

ความจริง อนุอับดุลลอฮฺ มุฮัมมัด อิบน์ อิตรีส อัชชาฟีอี ได้รายงานมาจาก อิบนุ อุมัร
โดยเป็นอะติษมัรฟะฮฺ เล่าว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(أَحْلَلْنَا لَنَا مَيْتَتَانِ وَدَمَانِ ، فَأَمَّا الْمَيْتَتَانِ فَالسَّمَكُ وَالْجَرَادُ ، وَأَمَّا الدَّمَانِ
فَالْكَبِدُ وَالطِّحَالُ)

“เป็นที่ยอมมุติแก่พวกเราว่าด้วยสัตว์ตายเองสองอย่าง และเลือดสองอย่าง ส่วน
สัตว์ตายเองสองอย่างก็คือ ปลา และตักแตน ส่วนเลือดสองอย่างก็คือ ตับ
และม้าม”

(จากหนังสือ ตัรตีบมุสนัด ของอิมามอัชชาฟีอี 2/173)

และเช่นเดียวกัน อิมามอะหมัด อิบน์ ฮัมบัล, อิบน์มาญะฮฺ, อัตตารุฎนี และ อัลบัยหะกี
จากอะติษที่รายงานโดยอับดุลเราะฮฺมาน อิบน์ ซัยด อิบน์ อัสลัม แต่เป็นอะติษฏออีฟ (อ่อน
หลักฐาน)

(อะหมัด 2/97, อัตตารุฎนี 4/272 และอัลบัยหะกี 1/254)

และดำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ และเนื้อสุกร ﴾ หมายถึง ทั้งสุกรบ้าน และสุกรป่า คำว่า เนื้อสุกรนั้นคลุมไปทั้งหมดทุกส่วนของสุกร แม้กระทั่งไขมันของมัน โดยไม่มีความจำเป็นที่จะเล่นลิ้นสำนวน ณ ที่นี้ หรืออ้างหลักฐานด้วยกับดำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ فَآَنَهُ رِجْسٌ أَوْ فِسْقًا ﴾ แท้จริง มันเป็นสิ่งสกปรก หรือเป็นสิ่งละเมิด (ซูเราะฮ์ อัลอันอาม อายะฮ์ที่ 145) หมายถึงดำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า

﴿ إِلَّا أَنْ يَكُونَ مَيْتَةً أَوْ دَمًا مَّسْفُوحًا أَوْ لَحْمَ خِنْزِيرٍ فَإِنَّهُ رِجْسٌ أَوْ فِسْقًا أَهْلًا لِّغَيْرِ اللَّهِ بِهِ ﴾

“นอกจากสิ่งนั้นเป็นสัตว์ที่ตายเอง หรือเลือดที่ไหล หรือเนื้อสุกร แท้จริง มันเป็นสิ่งสกปรก หรือเป็นสิ่งที่ละเมิด ซึ่งถูกกล่าวนามอื่นจากอัลลอฮ์ที่มัน (ขณะเชือด)”
(ซูเราะฮ์ อัลอันอาม อายะฮ์ที่ 145)

โดยพวกเขาได้นำฎอมีรุ คำสรรพนามกลับไปคำที่ว่า อัลคินซีรุ ตามที่พวกเขาเข้าใจ ซึ่งเป็นเรื่องที่ห่างไกลมากตามหลักภาษา ที่จริง คำสรรพนามจะไม่กลับไปหา นอกจากคำที่ตกตำแหน่งเป็นมุฎอฟเท่านั้น ไม่ใช่มุฎอฟุลอิลยฮ์ และตามที่ปรากฏชัดนั้น คำว่า اللحم แปลว่า เนื้อนั้นมันจะคลุมไปทุกส่วนอยู่แล้วตามที่เข้าใจในภาษาอาหรับ และตามประเพณี

ในหนังสือเศาะฮิฮฺมุสลิม รายงานจาก บุรียดะฮ์ อิบнул สะเศิบ อัลอัสละมี رضي الله عنه เล่าว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(مَنْ لَعِبَ بِالتَّرْدِ شَيْئٍ ، فَكَأَنَّمَا صَبَغَ يَدَهُ فِي لَحْمِ الْخِنْزِيرِ وَدَمِهِ)

“ใครที่ได้เล่นนัรตะซีรุ (ลูกเต๋า) เสมือนว่า เขานั้นเอามือของเขาจุ่มลงไปเนื้อสุกร และเลือดของมัน”

(มุสลิม 4/1770)

ถ้าปรากฏการให้หน่อออกห่างด้วยการสัมผัสเท่านั้น แล้วคำเตือนนี้จะยิ่งรุนแรงขนาดไหน ถ้าเอามากิน เอามาเป็นอาหาร ในชะติษบหนี่เป็นหลักฐานชี้ให้เห็นว่าคำว่า เนื้อมัน จึงคลุมไปถึงทุกส่วนในตัวของมัน ไม่ว่าจะเป็นไขมันหรืออื่นๆ

ในหนังสือเศาะฮิฮฺทั้งสอง ระบุว่า แท้จริง ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(إِنَّ اللَّهَ حَرَّمَ بَيْعَ الْخَمْرِ وَالْمَيْتَةِ وَالْخِنْزِيرِ وَالْأَصْنَامِ) فَقِيلَ : يَا رَسُولَ

اللَّهُ أَرَأَيْتَ شُحُومَ الْأَمِيَّةِ فَإِنَّهَا تَطْلَى بِهَا السُّفُنُ ، وَتُدْهَنُ بِهَا الْجُلُودُ ،
وَيَسْتَصْبِحُ بِهَا النَّاسُ ؟ فَقَالَ : لَا هُوَ حَرَامٌ

“แท้จริง อัลลอฮฺ ทรงห้าม (ฮะรอม) ที่จะขายสุรา, สัตว์ที่ตายเอง, สุกกร และเจี๊วด”
แล้วมีผู้กล่าวว่า โอ้ท่านรอซูลของอัลลอฮฺ ขอท่านกรุณาบอกให้ทราบเกี่ยวกับ
ไขมันของสัตว์ที่ตายเองด้วย มันถูกนำมาใช้ทาเรือเดินทะเล ถูกเอามาใช้ทาหนัง
และผู้คนเอามันใช้จุดตะเกียง มิใช่หรือ ? แล้วท่านได้กล่าวว่า “ไม่หอรอก มันเป็นที่
ต้องห้าม (ฮะรอม)”

(ฟัตฮุลบารี 4/495 และมุสลิม 3/1207)

ในหนังสือเศาะฮิฮฺอัลบุคอรียะ จากอะดิษที่รายงานโดย อบีซุฟยาน โดยเขาได้กล่าวแก่
เฮราคลิอุส จักรพรรดิโรมัน ว่า เขา (ท่านนบี) ได้ห้ามเรามิให้บริโภคสัตว์ที่ตายเอง และเลือด

และคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ และสัตว์ที่ถูกเอ่ยนามอื่นจากอัลลอฮฺที่มัน (ขณะ
เชือด) ﴾ คือ สัตว์ที่ถูกเชือดโดยได้มีการกล่าวนามอื่นจากพระนามของอัลลอฮฺ ซึ่งถือว่า
ฮะรอม (ห้ามรับประทาน) เพราะอัลลอฮฺ ﷻ ได้บังคับให้เชือดสัตว์ต่างๆ ในโลกนี้ด้วย
พระนามของพระองค์ผู้ทรงยิ่งใหญ่ แล้วเวลาที่เขาหันเหออกไปจากสิ่งดังกล่าวโดยกล่าวนาม
อื่นจากพระนามของพระองค์ เช่น นามของเจี๊วด หรือชัยฏอน หรือรูปอื่นๆ ในโลก สัตว์ที่
ถูกเชือดนั้นก็จะถูกห้ามรับประทานโดยมติของปวงปราชญ์

และคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ และสัตว์ที่ถูกรัดคอตาย ﴾ คือ มันตายโดยถูกรัดคอ
จะโดยจงใจหรือไม่ก็ตาม เช่น เอาเชือกผูกคอมันไว้ แล้วมันแน่นเกินไปจนเป็นเหตุทำให้มันตาย
ก็ถือว่าเป็นที่ฮะรอม (ต้องห้ามที่จะรับประทาน)

ส่วน ﴿ สัตว์ที่ถูกตีตาย ﴾ ก็คือสัตว์ที่ถูกตีด้วยของหนักๆ โดยมีได้จำกัดว่าเป็นอะไร
ชนิดใด จนกระทั่งมันตาย ดังเช่น อิบน์ อับบาส และคนอื่นๆ ได้กล่าวว่า มันถูกตีด้วยไม้
จนกระทั่ง (มันล้มลง) แล้วมันก็ตาย

(อัญญอบารี 9/496)

กอดาดะฮฺ เล่าว่า ปรากฎพวงญาฮิลียะฮฺ จะตีสัตว์ด้วยไม้ตะบอง จนกระทั่งเมื่อมันตาย
พวกเขาก็เอาไปรับประทาน

(อัญญอบารี 9/496)

ในหนังสือเศาะฮิฮฺระบุ่ว่า แท้จริง อะดี อิบนะ ฮาติม ได้เล่าว่า ฉันได้กล่าวว่า โอ้ท่านรอซูล
ของอัลลอฮฺ ฉันได้ล่าสัตว์ด้วยการยิงด้วยเครื่องยิงคล้ายธนู แล้วมันก็โดนยิง ท่านได้กล่าวว่า

(إِذَا رَمَيْتَ بِالْمِغْرَاضِ فَخَرَقْ فُكْلَهُ ، وَإِنْ أَصَابَ بِعَرَضِهِ فَإِنَّمَا هُوَ وَقِيدٌ ،
فَلَا تَأْكُلْهُ)

“ถ้าท่านยิงมันด้วยเครื่องยิง และทำให้ (ร่างกาย) มันฉีกขาดเป็นแผล ท่านก็จงกินมันได้ และถ้าด้านข้างลูกของเครื่องยิงไปโดนมัน (ไม่ใช่ด้านมีคม) ที่จริงก็ถือว่ามันถูกตี ดังนั้น ท่านจงอย่ากินมัน”

(พัตฮุลบารี 9/518)

จะเห็นว่าท่านแยกระหว่างสัตว์ที่ถูกยิงด้วยคมธนู หรือเครื่องยิง โดยถือว่า เป็นที่อนุญาต แต่ถ้ามันไม่มีคมแหลมไปถูกมัน ก็ถือว่ามันถูกตี ไม่เป็นที่อนุญาตให้กิน เรื่องนี้เป็นมติของบรรดานักนิติศาสตร์อิสลาม

ส่วน ﴿ อัลมุตะรียะฮฺ สัตว์ที่ตกเหวตาย ﴾ คือ สัตว์ที่ตกลงมาจากที่สูง หรือหน้าผา แล้วเสียชีวิต ถือว่าไม่เป็นที่อนุญาตให้กิน

อะลี อิบน์ อับดุลอะซฮฺ ได้เล่า โดยเอามาจาก อิบน์ อับบาส ว่า คำว่า الْمُرْدِيَّةُ คือ สัตว์ที่ตกเขาตาย

(อัญญอบารี 9/498)

กอดาดะฮฺ ได้กล่าวว่าคือ สัตว์ที่ตกลงไปในบ่อน้ำตาย

(อัญญอบารี 9/498)

และอัซซุดดี ยฺ ได้กล่าวว่าคือ สัตว์ที่ตกลงมาจากภูเขา หรือตกลงไปในบ่อน้ำตาย

(อัญญอบารี 9/498)

ส่วน ﴿ สัตว์ที่ถูกขวิดตาย ﴾ คือ สัตว์ที่ตายด้วยสาเหตุการขวิด ก็เป็นที่ต้องห้ามที่จะรับประทาน ซึ่งบาดแผลของมันมาจากเขา ทำให้มีเลือดไหลออกมามากแล้วตาย คำว่า الْخَطْبَاءُ อยู่ในตาซัง ว่า الْمَعْنَى มีความหมายว่า สัตว์ที่ถูกขวิดนั่นเอง

และคำรซของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ และสัตว์ที่ถูกสัตว์ร้ายกัดกิน ﴾ คือ สัตว์ที่ถูกสิ่งใดหรือเสือ หรือเสือดาว หรือสุนัขจิ้งจอก หรือหมาป่า หรือหมาทั่วๆ ไปทำร้าย แล้วกัดกินไปบางส่วน แล้วมันก็ตาย ส่วนที่เหลือนั้นเป็นที่ต้องห้าม (ฮะรออม) ที่จะเอากิน ถึงแม้ว่าจะมีเลือดไหลออกมากก็ตาม ชาวญะฮิลียะฮฺนั้นจะกินแพะ, แกะ, วัว และอูฐที่ตายหรือจากสัตว์ร้ายที่กัดกินแล้วอัลลอฮฺได้ทรงห้ามการกระทำความดังกล่าวแก่บรรดาผู้ศรัทธา

และคำรซของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ นอกจากที่พวกเจ้าเชือด ﴾ คือ นอกจากที่เรา

พบว่ามันยังมีชีวิตอยู่ แล้วเราก็เชือดมัน ซึ่งความหมายดังกล่าวนี้มันจะกลับไปหาตำราของพระองค์ที่กล่าวมาก่อนหน้านี้คือ ﴿ สัตว์ที่ถูกรัดคอตาย และสัตว์ที่ถูกตีตาย และสัตว์ที่ตกเหวตาย และสัตว์ที่ถูกขวิดตาย และสัตว์ที่ถูกสัตว์ร้ายกัดกิน ﴾

อะลี อิบน์ อบีฏ็อลฮะฮ์ ได้รายงานมาจาก อิบน์ อันนาส เกี่ยวกับตำราของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ นอกจากที่พวกเจ้าเชือด ﴾ โดยเขาได้กล่าวว่า ยกเว้นที่พวกเจ้าเชือดมันโดยมันยังมีชีวิตอยู่ ยังเป็นอยู่ แล้วพวกเจ้าได้เชือด กรณีนี้พวกเจ้าก็เอาเนื้อมารับประทานได้

(อัญญาบารี 9/502)

และเช่นเดียวกัน ได้มีรายงานจาก สะอีด อิบน์ ญะบร, อัลฮะซัน อัลบัศรี และอัซซุดดี

(อัญญาบารี 9/504 507)

อิบน์ ญะรีร ได้รายงานมาจากอะลี กล่าวว่า ถ้าท่านได้พบสัตว์ที่ถูกตี, ตกเหว และชนกัน ยังมีชีวิต ยังหายใจ เท้ายังกระดิกอยู่ ท่านเชือดมันแล้ว ก็เอามารับประทานได้

(อัญญาบารี 9/503)

และเช่นเดียวกัน ได้มีรายงานมาจาก ฏอวูส, อัลฮะซัน, กอตาอะฮ์, อุบัยด อิบน์ อุมัยร, อัฏเฆาะฮาก และคนอื่นๆ ว่า สัตว์ที่ถูกเชือด ถ้ามันดิ้นแรงชี้ให้เห็นว่ามันยังมีชีวิตอยู่ หลังจากเชือดแล้ว อย่างนี้ถือว่าเป็นที่อนุมัติ (ฮาลาล) ให้รับประทานได้

(อัญญาบารี 9/504)

ในหนังสือเศาะฮี้ฮ์ทั้งสอง รายงานจากรอเฟียะฮ์ อิบน์ คอติญ์ โดยเขาได้เล่าว่า โอ้ท่านรอซูลของอัลลอฮ์ พรุ่งนี้ฉันต้องเผชิญหน้ากับศัตรู แต่ฉันไม่มีมิดสัน ฉันจะเชือดสัตว์ด้วยเปลือกอ้อยคมๆ ได้ไหม ? แล้วท่านได้ตอบว่า

(مَا أَنْهَرَ الدَّمَ ، وَذَكَرَ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ ، فَكُلُوهُ ، لَيْسَ السِّنُّ وَالظُّفْرُ ،
وَسَأَحْدِثُكُمْ عَنْ ذَلِكَ : أَمَّا السِّنُّ فَعَظْمٌ وَأَمَّا الظُّفْرُ فَمُدَى الْحَبَشَةِ)

“สิ่งที่ทำให้เลือดหลังออกมา และพระนามของอัลลอฮ์ถูกกล่าวที่มัน พวกท่านก็กินมันได้ โดยไม่ไขฟันและเล็บ ซึ่งฉันจะเล่าให้พวกท่านฟังในเรื่องนั้น สำหรับฟันนั้นถือเป็นกระดูก ส่วนเล็บนั้นถือเป็นมิดสันของชาวอบิสซิเนีย”

(พัตฮุลบารี 9/554, มุสลิม 3/1558)

และตำราของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ และสัตว์ที่ถูกเชือดบนแท่นบูชา ﴾

มุญาอิด, อิบน์ ญุรียญ์ ได้กล่าวว่า รอบๆ อัลดมาอิดะฮฺ นั้นมีแท่นหินสำหรับเชือดสัตว์
บูชาญ

(อัญญอบาริ 9/508)

อิบน์ ญุรียญ์ ได้กล่าวอีกว่า มีแท่นหินสำหรับเชือดสัตว์บูชาญ ถึง 360 แท่น โดยที่
พวกญุอาลียะฮฺในอดีตจะเชือดสัตว์บนแท่นเหล่านั้น และจะเอาเลือดของสัตว์ที่เชือดนั้นไปราด
ตามทางที่เข้ามา และจะฆ่าและเนื้อสัตว์ที่ตายแล้วเอาวางไว้บนแท่นเหล่านั้น

(อัญญอบาริ 9/508)

และเช่นเดียวกันได้มีผู้เล่าเรื่องนี้ไว้อีกหลายคน อัลลอฮฺ ﷻ จึงทรงห้ามบรรดาผู้ศรัทธา
มิให้ทำเช่นนั้น และห้ามพวกเขาต้อนรับประทานเนื้อดังกล่าวที่เชือดบนแท่น และถึงแม้จะได้มีการ
กล่าวพระนามของอัลลอฮฺ ขณะเชือดบนแท่นก็ตาม เพราะดังกล่าวนั้น ถือเป็นการชริก (ตั้งภาคี
ต่ออัลลอฮฺ) ซึ่งอัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์ได้ทรงห้ามเอาไว้ และสมควรอย่างยิ่งที่เราจะ
ต้องหลีกเลี่ยง ไม่ทำเช่นพวกเหล่านั้น เพราะได้มีการห้ามในเรื่องนี้ไว้แล้ว

ห้ามเสีงทายด้วยตัว

และคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ และการที่พวกเจ้าเสีงทายด้วยไม้ตัว ﴾ คือเป็นที่
ต้องห้ามแก่พวกเจ้า โอ้บรรดาผู้ศรัทธาที่จะเสีงทายด้วยตัว

คำว่า كُفْرًا เป็นพหูพจน์ ส่วนเอกพจน์ คือคำว่า كُفْرًا แล้วบางทีก็จะใส่สระฟัดฮะฮฺ
ที่อักษร ى ซึ่งอ่านว่า كُفْرًا

และปรากฏว่าชาวอาหรับในสมัยญุอาลียะฮฺ จะใช้เสีงทายด้วยตัวดังกล่าว ซึ่งในสมัย
นั้นจะมีตัว 3 อัน อันที่ 1 เขียนว่า ทำได้, อันที่ 2 เขียนว่า อย่าทำ, ส่วนอันที่ 3 ไม่ได้เขียน
อะไร

บางคนเล่าว่า อันที่ 1 เขียนว่า = พระผู้อภิบาลของฉันใช้ให้ฉันทำ

อันที่ 2 เขียนว่า = พระผู้อภิบาลของฉันห้ามมิให้ฉันทำ

อันที่ 3 = ไม่ได้เขียนอะไร

แล้วถ้าจับได้อันที่ 1 เขาก็ทำ จับได้อันที่ 2 ก็ไม่ทำ และถ้าจับได้อันที่ 3 ซึ่งไม่ได้เขียน
อะไรไว้ เขาก็จะจับใหม่ การเสีงทายด้วยตัวนั้น ถือเป็นการสาบานอย่างหนึ่ง ซึ่งดังกล่าวนี้อ
อบูญะอฺฟัร อิบน์ ญุรียญ์ ได้ยืนยันว่าพวกญุอาลียะฮฺทำเช่นนั้น

อิบนุ อับบาส ได้กล่าวว่า การกระทำเช่นทุกครั้งที่มีความสำคัญๆ พวกเขาก็จะเสี่ยงทาย
ดังกล่าว

(อัญญอบารี 9/515)

มุฮัมมัด อิบนุ อิสฮาก และคนอื่นๆ ได้กล่าวว่า แท้จริง เจริญที่สำคัญของชาวกุเรช ก็คือ
เจริญที่ชื่อว่า หุบัล ซึ่งตั้งอยู่ตรงปอน้ำ (ซัมซัม) ในอะรอมอัลกะอับะฮ์ โดยจะมีของเช่นไขว้
ตั้งอยู่เป็นจำนวนมาก ณ ตรงนั้น จะมีไม้ตั้งอยู่เป็นจำนวน 7 อัน มีข้อความต่างๆ ซึ่งเป็น
ข้อความที่เกี่ยวพันกับการดำเนินชีวิตของคนในสมัยนั้น ใครที่เสี่ยงทายได้อย่างไร ก็จะปฏิบัติ
ไปตามนั้น โดยไม่เปลี่ยนแปลง

(อัญญอบารี 9/513)

ได้มีระบุอยู่ในหนังสือเศาะฮี้ฮ์ทั้งสอง ว่า แท้จริง ท่านนบี ﷺ นั้น เมื่อท่านได้เข้าไปใน
กะอับะฮ์ ก็พบนบีอิบรอฮีม และนบีอิสมาอีล ถูกทำเป็นภาพอยู่ในนั้น และที่มือของท่านทั้งสอง
มีตัวอยู่ แล้วท่านได้กล่าวว่า

(قَاتِلَهُمُ اللَّهُ ، لَقَدْ عَلِمُوا أَنَّهُمَا لَمْ يَسْتَقْسِمَا بِهَا أَبَدًا)

“ขออัลลอฮ์จงสังหารพวกเขา (คือพวกที่ทำเช่นนั้น) เสียเถิด ความจริงพวกเขา
ก็ทราบดีว่า ท่านทั้งสองนั้นไม่เคยเสี่ยงทายด้วยตัวเลย”

(ฟัตฮุลบารี 6/446)

มุญาฮิด ได้กล่าวเกี่ยวกับคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ และการที่พวกเจ้าเสี่ยงทาย
ด้วยไม้ตัว ﴾ โดยเขากล่าวว่า มันเป็นลูกธนูของชาวอาหรับ และเป็นก้อนสี่เหลี่ยมคล้ายลูกเต๋า
ของชาวเปอร์เซีย และโรมัน โดยที่พวกเขาเอามาเล่นแล้วพนันกัน

(อัญญอบารี 9/512)

คำพูดที่มีรายงานจากมุญาฮิดว่า ไม้ตัวดังกล่าวใช้เพื่อเล่นพนันกันนั้น เป็นเรื่องที่
ไม่น่าจะถูกต้อง เว้นแต่ว่าเขาจะหมายถึงพวกเขาใช้เสี่ยงทาย และบางครั้งก็ใช้เพื่อการพนัน
กันต่อด้วย วัลลอฮุอะอูลัม (อัลลอฮ์ทรงทราบดี) เพราะแท้จริง อัลลอฮ์ ﷻ ได้ทรงแยกกระหว่าง
ไม้ตัวกับการพนันกันต่อ โดยพระองค์ได้ตรัสไว้ในตอนท้ายของซูเราะฮ์ว่า

﴿ يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا اِنَّمَا الْخَمْرُ وَالْمَيْسِرُ وَالْاَنْصَابُ وَالْأَزْلَمُ رِجْسٌ مِّنْ عَمَلٍ
الشَّيْطٰنِ فَاَجْتَنِبُوْهُ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُوْنَ ﴿١٠﴾ اِنَّمَا يُرِيْدُ الشَّيْطٰنُ اَنْ يُوَقِّعَ بَيْنَكُمْ
الْعَدُوَّةَ وَالْبَغْضَاءَ فِي الْخَمْرِ وَالْمَيْسِرِ وَيَصُدَّكُمْ عَنْ ذِكْرِ اللّٰهِ وَعَنِ الصَّلٰوةِ فَهَلْ اَنْتُمْ
مُنْتَهُوْنَ ﴿١١﴾ ﴾

“โอ้ผู้ศรัทธาทั้งหลาย ที่จริงสุรา และการพนัน และแท่นหินสำหรับเชือดสัตว์
บูชาญ และความเสี่ยงตัวนั้น เป็นสิ่งโสมมอันเกิดจากการกระทำของชัยฏอน ดังนั้น
พวกเจ้าจงห่างไกลจากมันเถิด เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้รับความสำเร็จ ที่จริงชัยฏอน
นั้นเพียงต้องการที่จะให้เกิดการเป็นศัตรู และการเกลียดชังระหว่างพวกเจ้าใน
เรื่องสุรา และการพนันเท่านั้น และมันจะขัดขวางพวกเจ้าออกจากการระลึกถึง
อัลลอฮฺ และการละหมาด แล้วพวกเจ้าจะยุติไหม ?”

(ซูเราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ อายะฮฺที่ 90 และ 91)

และเช่นเดียวกันนี้ พระองค์ได้ตรัสไว้ ณ ที่นี้ว่า ﴿ เหล่านั้นมันเป็นการละเมิด ﴾ คือ
มันเป็นการละเมิด, ความชั่ว, การหลงทาง, ความโง่เขลา และการตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ ﷻ

ความจริง อัลลอฮฺ ﷻ ได้ทรงใช้มุฮัมมัด (บรรดาผู้ศรัทธา) เมื่อพวกเขาเกิดความสับสน
ในเรื่องต่างๆ ของพวกเขาแล้ว ก็ให้พวกเขาขอให้อัลลอฮฺ ﷻ ทรงช่วยเหลือด้วยการชี้แนะ
ทางเลือกที่ดีที่สุดในเรื่องที่พวกเขากระทำ

และเช่นเดียวกัน อิมามอะหมัด, อัลบุคอรี และบรรดาเจ้าของหนังสือสุนันได้บันทึก
รายงานจากญาบิร อิบนิ อันดิลลัส ว่าปรากฏว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้สอนให้พวกเราขอความดี
ในเรื่องต่างๆ ดังเช่นได้สอนให้พวกเราซูเราะฮฺอัลกุรอาน โดยท่านกล่าวว่า

(إِذَا هُمْ أَحَدُكُمْ بِالْأَمْرِ فَلْيَرْكَعْ رَكَعَتَيْنِ مِنْ غَيْرِ الْفَرِيضَةِ ، ثُمَّ لِيَقُلْ :
اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْتَخِيرُكَ بِعِلْمِكَ وَأَسْتَقْدِرُكَ بِقُدْرَتِكَ ، وَأَسْأَلُكَ مِنْ فَضْلِكَ الْعَظِيمِ
فَإِنَّكَ تَقْدِرُ وَلَا أَقْدِرُ ، وَتَعْلَمُ وَلَا أَعْلَمُ ، وَأَنْتَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ ، اللَّهُمَّ إِنْ كُنْتَ
تَعْلَمُ أَنَّ هَذَا الْأَمْرَ - وَيُسَمِّيهِ بِاسْمِهِ - خَيْرٌ لِي فِي دِينِي وَدُنْيَايَ وَمَعَاشِي وَعَاقِبَةِ
أَمْرِي - أَوْ قَالَ عَاجِلِ أَمْرِي وَآجِلِهِ - فَاقْدُرْهُ لِي ، وَيَسِّرْهُ لِي ، ثُمَّ بَارِكْ لِي فِيهِ ،
اللَّهُمَّ وَإِنْ كُنْتَ تَعْلَمُ أَنَّهُ شَرٌّ لِي فِي دِينِي وَدُنْيَايَ وَمَعَاشِي وَعَاقِبَةِ أَمْرِي ،
فَاصْرِفْهُ عَنِّي ، وَاصْرِفْهُ عَنِّي ، وَاقْدُرْ لِي الْخَيْرَ حَيْثُ كَانَ ، ثُمَّ رَضِّنِي بِهِ !)

“โอ้ อัลลอฮฺ จันทขอให้พระองค์ทรงเลือกความดีด้วยความรอบรู้ของพระองค์ และขอ
พระองค์ทรงให้ฉันมีความสามารถในการทำสิ่งที่ควรทำ ด้วยพระปรีชาของพระองค์
ฉันขอด้วยพระมหากรุณาธิคุณของพระองค์ แท้จริง พระองค์ทรงพระปรีชาสามารถ
ส่วนตัวฉันนั้นไม่มีความสามารถใดๆ พระองค์ทรงรอบรู้ ส่วนฉันนั้นไม่มีความรู้

พระองค์ทรงรอบรู้ถึงสิ่งที่เร้นลับทั้งปวง โอ้ อัลลอฮฺ หากพระองค์ทรงรู้ว่าสิ่งนี้เป็นการดีต่อฉันในทางศาสนา ชีวิตความเป็นอยู่ และผลจากการกระทำของฉัน ก็ขอพระองค์ทรงให้ฉันกระทำการสิ่งนั้นได้ และให้มันเป็นเรื่องง่ายสำหรับฉัน และขอพระองค์ประทานความจำเริญแก่ฉันในการทำงานนั้น และหากพระองค์ทรงรู้ว่าสิ่งนี้เป็นสิ่งที่ไม่ดีต่อฉันในทางศาสนา ชีวิตความเป็นอยู่ และผลจากการกระทำของฉัน ก็ขอให้พระองค์ทรงให้มันห่างไกลจากฉัน และให้ฉันห่างไกลจากมัน และให้ฉันมีความพึงพอใจด้วยเถิด”

(อะหมัด 3/344, พัตฮุลบารี 3/58, ออบูดาวูด 2/187, ตวัฮะฟะตุลอะฮฺวะซี 2/591, อันนะซาอี 6/80 และ อิบน์มาญะฮ์ 1/440)

ข้อความนี้ เป็นบันทึกของอะหมัด และอัตติรมิซีย์ ได้กล่าวว่า ฮะดีษนี้เป็นฮะดีษสะหฺนเศาะฮีฮฺ ขอรืบ

คนกาฟิร และชัยฏอนหมดหวังจากศาสนาของบรรดามุสลิม

คำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿วันนี้ บรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธาหมดหวังในศาสนาของพวกเขาเจ้าแล้ว﴾

อะลี อิบน์ อับฏอลฮะฮ์ ได้เล่า โดยเอามาจากอิบน์ อับบาส ว่า หมายถึง คนกาฟิร (ผู้ปฏิเสธศรัทธา) หมดหวังที่จะให้พวกศรัทธากลับไปอยู่ในศาสนาของพวกเขา

(อัญญาบารี 9/516)

และเช่นเดียวกันมีรายงานจาก อะฏออุ อิบน์ อับรอบาฮ์, อัซซุดดีย์ และ มุกอติล อิบน์ ฮัยยาน ก็กล่าวเช่นนั้น

(อัญญาบารี 9/516)

และความหมายเดียวกันนี้ มีฮะดีษที่ปรากฏอยู่ในหนังสือเศาะฮีฮฺ ว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(إِنَّ الشَّيْطَانَ قَدْ يَيْسَ أَنْ يَعْبُدَهُ الْمُصَلُّونَ فِي جَزِيرَةِ الْعَرَبِ ، وَلَكِنْ

بِالتَّخْرِيشِ بَيْنَهُمْ)

“แท้จริง ชัยฏอนนั้นหมดหวังที่จะทำให้บรรดาผู้ละหมาดในคาบสมุทรอาหรับทำตามมันได้ แต่ก็ยังสร้างความปั่นป่วนในหมู่พวกเขาอยู่”

(มุสลิม 4/2166)

อาจจะเป็นไปได้ว่าจุดมุ่งหมายก็คือ พวกปฏิเสธศรัทธาหมดหวังที่จะทำให้เหมือนผู้ศรัทธาได้ เพราะมุสลิมหรือผู้ศรัทธามีคุณลักษณะที่แตกต่างกับพวกปฏิเสธศรัทธาอย่างสิ้นเชิง และด้วยเหตุนี้ อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสใช้ให้บรรดาบ่าวผู้ศรัทธาของพระองค์ให้อดทน และยืนหยัดอย่างมั่นคงต่อความต่างต่างนั้น โดยไม่ต้องกลัวผู้ใดนอกจากอัลลอฮ์เท่านั้น แล้วพระองค์ตรัสว่า ﴿ ดังนั้น พวกเจ้าจงอย่ากลัวพวกเขา แต่จงกลัวข้าเถิด ﴾ คือ พวกเจ้าจงอย่ากลัวพวกเขาเลย ในการที่พวกเจ้าแตกต่างกับพวกเขา จงทำให้หัวอกของพวกเจ้าปลอดโปร่งจากพวกเขา โดยข้าจะทำให้พวกเจ้าเหนือกว่าพวกเขาทั้งในโลกนี้และโลกหน้า

ศาสนาอิสลามสมบูรณ์แล้ว

อัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ วันนี้ ข้าได้ให้สมบูรณ์แก่พวกเจ้าแล้ว ซึ่งศาสนาของพวกเจ้า และข้าได้ให้ครบถ้วนแก่พวกเจ้าแล้ว ซึ่งความเมตตากรุณาของข้า และข้าได้ยินยอมให้อิสลามเป็นศาสนาสำหรับพวกเจ้าแล้ว ﴾ นี่ถือเป็นความโปรดปรานอันยิ่งใหญ่ของอัลลอฮ์ ﷻ ต่อประชาชาตินี้ โดยที่พระองค์ ผู้ทรงสูงส่ง ได้ให้ศาสนาของพวกเราสมบูรณ์แล้ว ดังนั้น พวกท่านจึงไม่มีความจำเป็นที่จะย้ายไปอยู่ในศาสนาอื่น และไม่มี ความจำเป็นที่จะไปยึดหรือปฏิบัติตามนบีอื่นใด นอกจากนบีของพวกเรา ขออัลลอฮ์ได้โปรดประทานความเมตตา และความสันติต่อท่านด้วย และด้วยเหตุนี้ อัลลอฮ์ ﷻ ได้ทรงกำหนดให้ท่านเป็นนบีท่านสุดท้าย และได้ทรงแต่งตั้งท่านไปยังมนุษย์และญินด้วย ดังนั้น จึงไม่มีสิ่งใดที่เป็นอนุมัต (ฮาลาล) นอกจากที่พระองค์ทรงอนุมัต และไม่มีอะไรเป็นสิ่งที่ต้องห้าม (ฮะรอม) นอกจากที่พระองค์ทรงห้าม และไม่มีถือเป็นศาสนา นอกจากที่พระองค์ทรงบัญญัติเท่านั้น และทุกสิ่งที่พระองค์ทรงบอกให้ทราบเป็นสัจธรรม และเป็นความจริงจริงอย่างแน่นอน ไม่มีเท็จ และไม่มีสิ่งซ่อนเร้น และเบื้องหน้าเบื้องหลังแต่ประการใด ดังที่อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿ وَتَمَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ صِدْقًا وَعَدْلًا ﴾

“และถ้อยคำจากพระผู้อภิบาลของเจ้านั้น ครบถ้วนแล้วซึ่งความสัจจะและความยุติธรรม”

(ซูเราะฮ์ อัลอันอาม อายะฮ์ที่ 115)

คือ เป็นคำบอกกล่าวที่เป็นสัจจะ และยุติธรรมทั้งในคำสั่งใช้และคำสั่งห้าม ด้วยเหตุนี้ ศาสนาของพวกเราจึงสมบูรณ์แบบ และความโปรดปรานของพระองค์ที่มีต่อพวกท่านนั้น ครบถ้วนสมบูรณ์ และด้วยเหตุนี้ อัลลอฮ์ ﷻ จึงตรัสว่า ﴿ วันนี้ ข้าได้ให้สมบูรณ์แก่พวกเจ้าแล้ว ซึ่งศาสนาของพวกเจ้า และข้าได้ให้ครบถ้วนแก่พวกเจ้าแล้ว ซึ่งความเมตตากรุณาของข้า และข้าได้ยินยอมให้อิสลามเป็นศาสนาสำหรับพวกเจ้าแล้ว ﴾ คือ พวกเจ้าจงพอใจ

กับตัวเอง เพราะว่ามันเป็นศาสนาที่อัลลอฮฺทรงรักและพึงพอพระทัย และได้ทรงส่งศาสนทูตที่ดี และประเสริฐที่สุดมา และได้ประทานคัมภีร์ที่มีเกียรติที่สุดไว้ให้

อิบนุ ญะร็ร ได้รายงานมาจาก ฮารุน อิบนิ อันตะเราะฮฺ จากบิดาของเขาว่า เมื่ออายะฮฺที่ว่า ﴿ الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ ﴾ ได้ประถูกประทานลงมา ซึ่งดังกล่าวเป็นวันฮัจญ์ที่ยิ่งใหญ่ ท่านอุมัรได้ร้องให้ ท่านนบี ﷺ จึงได้กล่าวแก่เขาว่า

((مَا يُبْكِيكَ ؟) قَالَ : أَبْكَايَ أَنَا كُنَّا فِي زِيَادَةٍ مِنْ دِينِنَا ، فَأَمَّا إِذَا أُكْمِلَ فَإِنَّهُ لَمْ يُكْمَلْ شَيْءٌ إِلَّا نَقَصَ ، فَقَالَ : (صَدَقْتَ))

“อะไรทำให้ท่านร้องไห้หรือ ? เขาตอบว่า ที่ฉันร้องไห้ก็เพราะที่ผ่านมามีบทบัญญัติใหม่ ๆ เพิ่มเติมอยู่เสมอในเรื่องศาสนา แต่ถ้าหากศาสนาถูกทำให้สมบูรณ์แล้ว ก็เป็นที่ทราบกันดีว่าทุกสิ่งที่ยังสมบูรณ์นั้น ย่อมถึงเวลาที่จะเริ่มถดถอย ท่านนบีจึงกล่าวว่า ท่านพูดถูกต้องแล้ว”

(อัญญาบารี 9/519)

ความหมายนี้ ได้มีฮะดีษที่ปรากฏชัดยืนยันว่า

((إِنَّ الْإِسْلَامَ بَدَأَ غَرِيْبًا ، وَسَيَعُودُ غَرِيْبًا ، فَطُوبَى لِلْغَرَبَاءِ))

“แท้จริง ศาสนาอิสลามนั้นได้เริ่มอย่างคนแปลกหน้า และมันก็จะกลับไปอย่างคนแปลกหน้า ซึ่งคนแปลกหน้า (ผู้ยึดมั่นในหลักการ) จะได้รับผลบุญตอบแทนเป็นอย่างดีแน่นอน”

(มุสลิม 1/130)

อิมามอะหมัด ได้บันทึกรายงานจาก ฆอริก อิบนิ ซิฮาบ เล่าว่าชายชาวยิวคนหนึ่งได้มาหาท่านอุมัร อิบนิล ค็อฏฏอบ แล้วกล่าวว่า โอ้ ผู้นำของบรรดาผู้ศรัทธา พวกท่านอ่านอายะฮฺหนึ่ง ในคัมภีร์ของพวกท่าน ถ้าอายะฮฺดังกล่าวถูกประทานให้แก่พวกเราชาวยิว แล้วละก็ พวกเราจะต้องถือเอาวันนั้นเป็นวันฮัจญ์ (ตรุษ) เลยทีเดียว อุมัรถามว่า อายะฮฺไหนเล่า ? ชาวยิวคนนั้นตอบว่า ก็อายะฮฺของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتِمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي ... ﴾ อย่างไรเล่า ท่านอุมัรกล่าวว่า ขอสาบานต่ออัลลอฮฺ ﷻ ความจริงฉันทราบดีถึงวันที่ได้ถูกประทานลงมาให้แก่ท่านรอซูล ﷺ และเวลาที่ถูกประทานลงมาให้แก่ท่านรอซูล ﷺ คือช่วงเย็นวันศุกร์ซึ่งเป็นวันอะรอฟะฮฺนั่นเอง

(อะหมัด 1/38)

อัลบุคอรี ได้บันทึกหะดีษที่รายงานโดย อัลอะซัน อิบนิศ็อบบาฮฺ จาก ญะอฺฟัร อิบนิ เอาณฺ เกี่ยวกับเรื่องนี้ด้วย

(พัตฺฮุลบารีย์ 1/129)

และมุสลิม, อัตติรมิซีย์ และอันนะซาอี ก็ได้รายงานหะดีษนี้อีกเหมือนกัน

(มุสลิม 4/2313, ตวัะฮฺฟะตุลอะฮฺวะซี 8/407 และอันนะซาอี 5/251)

และถ้อยคำที่บันทึกโดยอัลบุคอรี ขณะที่ได้อธิบายอายะฮฺนี้ โดยเอามาจากฏอริก เล่าว่า ขาวียฺได้กล่าวแก่อุมัรฺ ขอสบาบanoต่ออัลลอฮฺ ความจริงพวกท่านคงได้อ่านอายะฮฺนั้นแล้ว ถ้าหาก ได้ถูกประทานลงมาให้แก่พวกเรา เราต้องเอามันเป็นวันอีด (ตรุษ) ของเราเลยทีเดียว แล้ว ท่านอุมัรฺได้กล่าวว่า ความจริงฉันทราบดี ขณะที่มันถูกประทานลงมา ถูกประทานที่ไหน และ ท่านรอซูล ﷺ อยู่ที่ไหนขณะที่มันถูกประทานลงมา (คือ) วันอะรอฟะฮฺ และขอสบาบanoต่อ อัลลอฮฺ ฉันก็อยู่ที่อะรอฟะฮฺ ซุฟยานได้กล่าวว่า ฉันสงสัยมันเป็นวันศุกร์ หรือเปล่า คืออายะฮฺ ที่ว่า ﴿لَيَوْمَ أَكْمَلُ لَكُمْ دِينَكُمْ﴾ ไปจนจบอายะฮฺ

(พัตฺฮุลบารีย์ 8/119)

ข้อสงสัยของซุฟยาน ﷺ นั้น หากหมายถึงในแง่ของการรายงานหะดีษ ก็ดี ความ ได้ว่า เขาสงสัยว่าอาจารย์ของเขาได้รายงานประโยคดังกล่าว (มันเป็นวันศุกร์) ด้วยหรือไม่ ? ไม่ได้หมายความว่าเขาสงสัยว่า วันศุกร์ เมื่อครั้งฮัจญ์แห่งการอำลานั้นตรงกับวันศุกร์หรือไม่ ? เพราะเรื่องดังกล่าวเป็นที่ทราบกันดีในหมู่ผู้มีความรู้ทางด้านชีวประวัติท่านนบี การสงคราม ตลอดจนนักนิติศาสตร์อิสลาม ไม่มีผู้ใดเห็นต่างจากนี้ และได้มีหะดีษชั้นมุตะวาติรหลายบทมา ยืนยันในความถูกต้องด้วยซึ่งผู้ที่มีความรู้ล้าลึก เช่น ซุฟยาน ย่อมทราบเรื่องนี้ดี วัลลอฮุอะอฺลัม และมีการรายงานหะดีษเกี่ยวกับเรื่องนี้มาจากหลายสายด้วย

อนุญาตให้รับประทานสัตว์ที่ตายเองได้ในภาวะคับขัน

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿ แล้วผู้ใดได้รับความคับขันด้วยความหิวโหย โดยมีใช่เป็น ผู้จงใจกระทำความบาปแล้วไซ้ร้ แน่หนอน อัลลอฮฺนั้น เป็นผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเมตตาเสมอ ﴾ คือ สำหรับผู้ที่มีความจำเป็นต้องบริโภคสิ่งที่อัลลอฮฺทรงห้าม ที่พระองค์ได้กล่าวมาก่อน อันเนื่องจากมีความจำเป็นจริงๆ ก็อนุโลมให้บริโภคได้เท่าที่จำเป็นเพื่อประทังชีวิต และรักษา ชีวิตเอาไว้ เพราะอัลลอฮฺทรงอภัยโทษ และเมตตาต่อบ่าวของพระองค์เสมอ และเพราะพระองค์ ทรงทราบดีว่าบ่าวของพระองค์มีความจำเป็น มีความต้องการอย่างเต็มที่ในเวลาคับขัน ดังนั้น พระองค์จึงทรงอนุโลมให้ และทรงอภัยโทษให้

ในหนังสือมุสนัด และเศาะฮี้ฮฺของอิบนิ อิบบาน โดยรายงานจาก อิบนุ อุมัรฺ เป็น หะดีษมัรฟูอะฮฺ เล่าว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ أَنْ تُؤْتَى رُخْصَتُهُ ، كَمَا يَكْرَهُ أَنْ تُؤْتَى مَعْصِيَتُهُ)

“อัลลอฮ์ทรงชอบที่จะให้ปฏิบัติในสิ่งที่พระองค์ทรงผ่อนผันให้ เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงเกลียดการละเมิดฝ่าฝืนข้อห้ามของพระองค์”

(ข้อความนี้เป็นสำนวนของ อิบนิอับบาน 4/182)

ทั้งนี้ ไม่ได้มีเงื่อนไขว่าจะต้องรอให้หาอาหารไม่ได้เป็นเวลาสามวันก่อน จึงจะอนุญาตให้บริโภคนิสต์ที่ตายเองได้อย่างที่บางคนเข้าใจ ที่ถูกต้องคือ เมื่อใดที่มีความจำเป็นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ก็อนุญาตให้บริโภคได้ทันที

ความจริง อิมามอะหมัด ได้บันทึกรายงานจาก อบีวาเก็ด อัลลัยซี ว่า พวกเขากล่าวว่า โอ้ท่านรอซูลของอัลลอฮ์ พวกเรามาอยู่ในแผ่นดินที่เกิดความแห้งแล้ง ยากเข็ญ แล้วเมื่อสัตว์ที่ตายเอง หรือไม่ถูกเชือดตามหลักศาสนาจะเป็นที่อนุญาตให้พวกเรากินได้ ? แล้วท่านได้ตอบว่า

(إِذَا لَمْ تَصْطَبِحُوا ، وَلَمْ تَغْتَبِقُوا ، وَلَمْ تَحْتَفِقُوا بَقْلًا فَشَأْنُكُمْ بِهَا)

“เมื่อพวกท่านไม่มีอาหารกลางวัน ไม่มีอาหารเย็น และไม่มีผักที่จะเอามารับประทาน สภาพ (คับขัน) ของพวกท่านเช่นนั้นก็กินได้”

(อะหมัด 5/218)

อิมามอะหมัด ได้บันทึกหะดีษนี้ ด้วยสำนวนนี้เป็นเอกเทศโดยสายรายงานถูกต้องตามเงื่อนไขของหนังสือเศาะฮี้ฮ์ทั้งสอง

ความหมายของคำว่า لَمْ تَصْطَبِحُوا ไม่มีอาหารกลางวันหาไม่ได้เลย

لَمْ تَغْتَبِقُوا หาอาหารเย็นไม่ได้, ไม่พบเลย

และคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿โดยมิใช่เป็นผู้จงใจกระทำความผิดแล้วไซ้﴾ คือ ทำความชั่วต่ออัลลอฮ์ อัลลอฮ์ก็ทรงอนุญาตให้เท่าที่จำเป็นเพื่อประทังชีวิตเท่านั้น ดังที่อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสไว้ในซูเราะฮ์ อัลบะเกาะเราะฮ์ ว่า

﴿فَمَنْ أَضْطَرُّ غَيْرَ غَاغٍ وَلَا عَادٍ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ﴾

“แล้วผู้ใดที่ได้รับความคับขัน โดยมิใช่เป็นผู้เสาะแสวงหา และไม่ใช่ว่าเป็นผู้ละเมิดขอบเขตแล้วไซ้ ก็ไม่มีบาปใดๆ แก่เขา แท้จริง อัลลอฮ์เป็นผู้ทรงอภัย ผู้ทรงเมตตาเสมอ”

(ซูเราะฮ์ อัลบะเกาะเราะฮ์ อายะฮ์ที่ 173)

ผู้ที่มีทรรศนะว่า คนที่เดินทางไปทำฮัจจะ จะไม่ได้รับการผ่อนผัน ได้อ้างอายะฮฺนี้เป็นหลักฐาน **วัลลอฮุอะอฺลัม** (อัลลอฮฺทรงทราบดี)

يَسْأَلُونَكَ مَاذَا أُحِلَّ لَهُمْ قُلْ أُحِلَّ لَكُمْ الطَّيِّبَاتُ وَمَا عَلَّمْتُمْ
مِنَ الْجَوَارِحِ مُكَلِّبِينَ تُعَلِّمُونَهُنَّ مِمَّا عَلَّمَكُمُ اللَّهُ فَكُلُوا
مِمَّا أَمْسَكْنَ عَلَيْكُمْ وَادْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ عَلَيْهِ وَاتَّقُوا اللَّهَ
إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿٤﴾

4. เขาเหล่านั้นจะถามเจ้าว่า มีอะไรบ้างที่ถูกอนุมัติแก่พวกเขา (มุฮัมมัด) จึงกล่าวเถิดว่า ที่ถูกอนุมัติแก่พวกเจ้านั้น คือสิ่งดี ๆ ทั้งหมด และบรรดาสัตว์สำหรับล่าเนื้อที่พวกเจ้าได้ฝึกสอนมัน โดยฝึกสอนมันตามที่อัลลอฮฺได้ทรงสอนพวกเจ้าไว้ นั้น พวกเจ้าจงบริโภคจากสิ่งที่มันจับมาให้แก่พวกเจ้า และจงกล่าวพระนามของอัลลอฮฺบนมันเสียก่อน (ขณะปล่อยมันออกไปล่า) และจงยำเกรงอัลลอฮฺเถิด แท้จริง อัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงรวดเร็วในการชำระสอบสวน

อธิบายให้ทราบถึงสิ่งที่ฮาลาล (เป็นที่ยอมรับ)

เมื่ออัลลอฮฺ ﷻ ได้กล่าวถึงสิ่งที่เป็นที่ต้องห้าม (ฮะรอม) ในอายะฮฺที่ได้กล่าวมาก่อนนี้ ที่เป็นสิ่งที่น่าเกลียด และเป็นอันตรายต่อร่างกาย และศาสนา หรือทั้งสองอย่างเลย ยกเว้นในกรณีที่เกิดภาวะคับขัน ดังที่อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿ وَقَدْ فَضَّلَ لَكُمْ مَا حَرَّمَ عَلَيْكُمْ إِلَّا مَا اضْطُرُّرْتُمْ إِلَيْهِ ﴾

“และความจริง พระองค์ทรงแจกแจงแก่พวกเจ้าแล้ว ซึ่งสิ่งที่พระองค์ทรงห้ามแก่พวกเจ้า นอกจากสิ่งที่พวกเจ้าได้รับความคับขันให้ต้องการมัน”

(ซูเราะฮฺ อัลอันอาม อายะฮฺที่ 119)

พระองค์ได้ตรัสภายหลังจากนั้น ว่า ﴿ เขาเหล่านั้นจะถามเจ้าว่า มีอะไรบ้างที่ถูกอนุมัติแก่พวกเขา (มุฮัมมัด) จงกล่าวเถิดว่า ที่ถูกอนุมัติแก่พวกเขานั้น คือสิ่งดี ๆ ทั้งหมด 》
 ดังที่พระองค์ได้ตรัสไว้ใน ซูเราะฮฺ อัลอะอรอฟถึงลักษณะของท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ท่านนั้นจะอนุมัติสิ่งดี ๆ ทั้งหมดแก่พวกเขา และจะห้ามสิ่งที่ไม่ดี นำเกลียดแก่พวกเขา

มุกอติล ได้กล่าวว่า คำว่า طَيِّبٌ คือ ทุกสิ่งที่เขาพบว่ามันเป็นเครื่องยังชีพที่ฮาลาล (อนุมัติตามหลักศาสนา)

อัชชูรียฺ ได้ถูกถามเกี่ยวกับการดื่มบัสสาวะเพื่อรักษาโรค แล้วเขาได้ตอบว่า บัสสาวะนั้นไม่ใช่เป็นของดีอย่างแน่นอน

(บันทึกรายงานโดย อิบน์ อบีฮาทิม)

ข้อชี้ขาดการใช้สัตว์ล่าสัตว์ที่ฝึกเอาไว้

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ และบรรดาสัตว์สำหรับล่าเนื้อที่พวกเจ้าได้ฝึกสอนมัน 》 คือ อนุมัติให้บริโภคเนื้อที่สัตว์ล่าเนื้อจับมาได้ โดยเราได้กล่าวบิสมิลลาฮฺ..... ก่อนที่จะปล่อยมันออกไปล่าเนื้อ เช่น สุนัข, เสือ และเหยี่ยว เป็นต้น ตามพระประสงค์ของบรรดาเศาะฮาบะฮฺ, ตาบิอีน และนักวิชาการคนสำคัญอื่นๆ และส่วนหนึ่งจากผู้ทีกล่าวเช่นนั้น คือ อะลี อิบน์ อบี ฏ็อลฮะฮฺ โดยเอามาจาก อิบน์ อับบาส เกี่ยวกับดำรัสของพระองค์ที่ว่า ﴿ และบรรดาสัตว์สำหรับล่าเนื้อที่พวกเจ้าได้ฝึกสอนมัน 》 คือ บรรดาสุนัข และเหยี่ยวที่ฝึกสอนเอาไว้ ตลอดจนนกทุกชนิดที่สอนให้ล่าสัตว์ได้ และมีเหยี่ยวเล็บ เช่น สุนัข, เสือ, สิงโต, เหยี่ยว และอื่นๆ

(อัญญอบารี 9 /548)

ซึ่งเรื่องนี้ก็ได้มีรายงานจาก อิบน์ อบีฮาทิม ด้วย หลังจากนั้นเขาได้กล่าวว่า และได้มีรายงานมาจาก ค็อยซะมะฮฺ, ฏอวูส, มุญาฮิด, มักฮูล และ ยะฮฺยา อิบน์ อบีกะษีร เช่นเดียวกัน
 (อัญญอบารี 9 /547 และ 548)

แล้วอิบน์ ญะร็ร ได้รายงานมาจาก อิบน์ อุมัร ว่า ส่วนสัตว์ที่ได้ถูกล่าโดยเหยี่ยว และนกอื่นๆ นั้น สิ่งที่ได้พบ หรือได้มาก็ถือว่าเป็นของท่าน ถ้ามันเป็นเช่นนั้น ท่านก็อย่าได้เอามาเป็นอาหารเลย

(อัญญอบารี 9 /549)

ฉันขอกล่าวว่า ที่กล่าวโดยนักวิชาการส่วนใหญ่ว่า การล่าสัตว์โดยนก ก็เช่นเดียวกับการล่าโดยสุนัข เพราะว่าเราได้สอนมันให้ล่าสัตว์ด้วยกรงเล็บของมัน เช่นเดียวกับที่ได้

สอนสุนัขนั่นเอง โดยไม่มีข้อจำแนกระหว่างทั้งสอง

เช่นเดียวกัน อิบน์ ญะรียฺ ได้รายงานเรื่องนี้มาจาก อะดี อิบนิ ฮาติบ ว่า ฉันได้ถามท่าน รอซูล ﷺ ถึงการล่าสัตว์ของเหยี่ยว แล้วท่านได้ตอบว่า

(مَا أَمْسَكَ عَلَيْكَ فَكُلْ)

“สิ่งที่มันล่ามาให้ท่าน ท่านก็จงรับประทานเถิด”

(อัมฎอบารี 9/550)

บรรดาสัตว์ที่ใช้สำหรับการล่าสัตว์นั้น มันใช้ความพยายามเสาะแสวงหา จึงถูกขนานนามว่า ญะวาเรียฮฺ جَوَارِحُ ซึ่งมาจากคำว่า الْجَرْحُ ทำให้เกิดผลด้วยความพยายามนั่นเอง ดังเช่น ชาวอาหรับได้กล่าวว่า خَيْرَ أَهْلِهِمْ جَرَحُ فَلَانٌ ซึ่งมีความหมายว่า ชายคนหนึ่งได้พยายามทำให้ครอบครัวของเขาได้รับความดี และอัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿ وَيَعْلَمُ مَا جَرَحْتُم بِالنَّهَارِ ﴾

“และพระองค์ทรงทราบสิ่งที่พวกเจ้าได้ทำในเวลากลางวัน”

(ซูเราะฮฺ อัลอันอาม อายะฮฺที่ 60)

คือ สิ่งที่พวกเจ้าได้พยายามกระทำทั้งความดี และความชั่วนั่นเอง

และตำราของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ สำหรับล่าเนื้อ ﴾ อาจจะตกตำแหน่งเป็น ฮาล จากสรรพนาม ในคำที่ว่า عَمِلْتُمْ นั้นก็หมายความว่ามันเป็นฮาล มาจากประธานของกริยา และอาจจะเป็นไปได้ว่าเป็นฮาลมาจากกรรมของประโยคก็คือ คำบรรดาสัตว์ล่า นั้นก็หมายถึง บรรดาสัตว์ล่าที่พวกเจ้าได้สอนมันให้อยู่ในสภาพที่มันล่าสัตว์ ทั้งนี้ โดยให้มันใช้กรงเล็บของมันจับสัตว์มาไว้ในกรณีนี้ก็สามารถจะอ้างเป็นหลักฐานได้ว่า ถ้าสัตว์ล่านั้นได้ทำให้สัตว์ตาย โดยมันเพียงแต่วิ่งชน และไม่ใช้กรงเล็บของมัน แล้วทำให้สัตว์ที่ถูกล่าตาย ก็ไม่เป็นที่อนุญาตให้เอามารับประทานได้ และด้วยเหตุนี้ อัลลอฮฺ ﷻ จึงได้ตรัสว่า ﴿ โดยฝึกสอนมันตามที่อัลลอฮฺได้ทรงสอนพวกเจ้าไว้ นั่น ﴾ คือ เมื่อเขาได้ปล่อยมันออกไปล่า มันก็ได้ออกไปตามหาสัตว์ที่มันจะล่า และถ้ามันล่ามาได้ มันก็เอามาให้เจ้าของ โดยที่มันไม่ได้จับมาเพื่อตัวของมันเอง และด้วยเหตุนี้ อัลลอฮฺ ﷻ จึงได้ตรัสว่า ﴿ พวกเจ้าจงบริโภคจากสิ่งที่มันจับมาให้แก่พวกเจ้า และจงกล่าวพระนามของอัลลอฮฺบนมันเสียก่อน (ขณะปล่อยมันออกไปล่า) ﴾ ดังนั้น เมื่อใดที่สัตว์ล่าได้รับการสั่งสอน และมันได้จับสัตว์ที่ถูกล่ามาได้ และปรากฏว่าเจ้าของได้กล่าวพระนามของอัลลอฮฺก่อนที่จะปล่อยมันออกไปล่าสัตว์ที่มันจับมาได้ นั้น ก็เป็นที่อนุญาต ถึงแม้ว่าสัตว์ล่านั้นได้ทำให้มันตายแล้วก็ตาม โดยเป็นมติของปวงปราชญ์

ทั้งนี้ ได้มีขุนนะฮะระบุคล้ายกับอายะฮ์อัลกุรอานได้บ่งบอกเอาไว้ ดังที่ปรากฏอยู่ในหนังสือเศาะฮี้ฮ์ทั้งสองรายงานจากอะดี อิบนิ ฮาติบ ได้เล่าว่า ฉันได้กล่าวว่า โอ้ท่านรอซูลของอัลลอฮ์ ความจริงฉันได้ปล่อยสุนัขที่สอนให้ล่าสัตว์ออกไปแล้ว และได้กล่าวพระนามของอัลลอฮ์ ก่อนที่จะปล่อยมันออกไปด้วย แล้วท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(إِذَا أُرْسِلَتْ كَلْبُكَ الْمُعَلَّمُ وَذَكَرْتَ اسْمَ اللَّهِ فَكُلْ مَا أَمْسَكَ عَلَيْكَ)
 قُلْتُ وَإِنْ قَتَلَن؟ قَالَ : (وَإِنْ قَتَلَن ، مَا لَمْ يَشْرُكْهَا كَلْبٌ لَيْسَ مِنْهَا ، فَإِنَّكَ إِنَّمَا
 سَمَيْتَ عَلَى كَلْبِكَ وَلَمْ تُسَمِّ عَلَى غَيْرِهِ) قُلْتُ لَهُ : فَإِنِّي أَرْمِي بِالْمِعْرَاضِ الصَّيْدَ
 فَأَصِيبُ ؟ قَالَ : (إِذَا رَمَيْتَ بِالْمِعْرَاضِ فَخَزَقَ فَكُلْهُ ، وَإِنْ أَصَابَهُ بِعَرَضٍ ،
 فَإِنَّهُ وَقِيدٌ ، فَلَا تَأْكُلْهُ)

“เมื่อท่านได้ปล่อยสุนัขของท่านที่ฝึกเอาไว้ออกไปล่า และท่านได้กล่าวพระนามของอัลลอฮ์ ท่านก็จงกินสิ่งที่มันจับมาให้ท่านได้ ฉันได้ถามว่า ถึงแม้มันจะฆ่าสัตว์ที่ถูกกล่าแล้ว กระนั้นหรือ ? ท่านตอบว่า “และถึงแม้มันจะฆ่า (สัตว์ที่ถูกกล่าแล้วก็ตาม)” ตราบที่ไม่มีสุนัขตัวอื่นมาร่วมล่ากับมัน เพราะว่าท่านได้กล่าวพระนามของอัลลอฮ์แก่สุนัขของท่าน โดยท่านมิได้กล่าวให้แก่ตัวอื่น ฉันได้กล่าวแก่ท่านว่า ความจริงฉันได้ยิงอาวุธที่ใช้ล่าออกไป แล้วก็ยิงไปถูกด้วยจะได้ไหม ? ท่านตอบว่า เมื่อท่านยิงด้วยอาวุธที่ใช้ล่า แล้วคมของอาวุธได้ไปแทงมันแล้ว ท่านก็จงกินมันเถิด แต่ถ้ามันของอาวุธไปกระแทกมัน อย่างนี้ถือเป็นการดี ดังนั้น ท่านจงอย่ากินมัน”

(ฟัตฮุลบารี 9/527, มุสลิม 3/1529)

และอีกถ้อยคำหนึ่งของอัลบุคอรียะ และมุสลิม ระบุว่า

(وَإِذَا أُرْسِلَتْ كَلْبُكَ فَادْكُرْ اسْمَ اللَّهِ ، فَإِنْ أَمْسَكَ عَلَيْكَ فَأَذْرِكَتَهُ حَيًّا
 فَأَذْبَحْهُ ، وَإِنْ أَدْرَكَتَهُ قَدْ قَتَلَ وَلَمْ يَأْكُلْ مِنْهُ فَكُلْهُ ، فَإِنْ أَخَذَ الْكَلْبُ ذَكَاتَهُ)

“และเมื่อท่านได้ปล่อยสุนัขล่าของท่านออกไปล่า แล้วกล่าวพระนามของอัลลอฮ์ (ก่อนปล่อยออกไป) แล้วถ้ามันจับสัตว์มาให้ท่าน แล้วท่านพบว่าสัตว์นั้นยังเป็นอยู่ ท่านก็จงเชือดมันเสีย และถ้าท่านพบว่ามันตายแล้ว โดยที่สุนัขของท่านไม่ได้กินมันเลย ท่านก็จงกินมันได้ เพราะว่าการจับ (สัตว์) ของสุนัขนั้น ถือเป็นการเชือดมันแล้ว”

(ฟัตฮุลบารี 9/513, มุสลิม 3/1530)

และในรายงานหนึ่งของทั้งสองอีกว่า

(فَإِنْ أَكَلَ فَلَا تَأْكُلْ ، فَإِنِّي أَخَافُ أَنْ يَكُونَ أَمْسَكَ عَلَى نَفْسِهِ)

“แล้วถ้ามันกินไป (บางส่วน) ท่านก็จงอย่ากินมัน เพราะฉันกลัวว่า การที่มันจับสัตว์ได้นั้นก็เพื่อตัวของมันเอง”

(พัตฮุลบารี 9/527, มุสลิม 3/1529)

ให้กล่าวพระนามของอัลลอฮฺ ﷻ ที่สัตว์ล่า ขณะที่จะปล่อยมันออกไปล่า

และคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ พวกเจ้าจงบริโภคน้ำจากสิ่งที่มันจับมาให้แก่พวกเจ้า และจงกล่าวพระนามของอัลลอฮฺบนมันเสียก่อน ﴾ คือ ขณะปล่อยมันออกไปล่า ดังเช่นที่ท่านนบี ﷺ ได้กล่าวแก่ อะดี อิบน์ ฮาติม ว่า

(إِذَا أَرْسَلْتَ كَلْبَكَ الْمَعْلَمَ ، وَذَكَرْتَ اسْمَ اللَّهِ ، فَكُلْ مَا أَمْسَكَ عَلَيْكَ)

“เมื่อท่านได้ปล่อยสุนัขของท่านที่ฝึกเอาไว้ออกไปล่า และท่านได้กล่าวพระนามของอัลลอฮฺด้วย ท่านก็จงกินสิ่งที่มันจับมาให้ท่านได้”

(พัตฮุลบารี 9/524)

และในอะดิษที่รายงานโดยอบีชะอละบะฮฺ ที่ถูกนำเสนอไว้ในหนังสือเศาะฮี้ฮ์ทั้งสองเช่นเดียวกันที่ว่า

(إِذَا أَرْسَلْتَ كَلْبَكَ فَادْكُرْ اسْمَ اللَّهِ ، وَإِذَا رَمَيْتَ بِسَهْمِكَ فَادْكُرْ اسْمَ اللَّهِ)

“เมื่อท่านได้ปล่อยสุนัขของท่านออกไปล่า ท่านจงกล่าวพระนามของอัลลอฮฺ และเมื่อท่านยิงด้วยลูกธนูของท่าน ท่านจงกล่าวพระนามของอัลลอฮฺ”

(พัตฮุลบารี 9/527, มุสลิม 3/1532)

และอะลี อิบน์ อบีฏ็อลฮะฮฺ ได้เล่าโดยเอามาจาก อิบน์ อับบาส เกี่ยวกับคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ และจงกล่าวพระนามของอัลลอฮฺบนมันเสียก่อน ﴾ เขากล่าวว่า เมื่อท่านจะปล่อยสัตว์ล่าของท่าน ท่านก็จงกล่าว بِسْمِ اللَّهِ และถ้าหากท่านลืมกล่าวก็ไม่เป็นไร

(อัญญอบารี 9/571)

บางท่านบอกว่า จุดมุ่งหมายของอายะฮ์อัลกรุอานตอนนี้คือ ไซ้ให้กล่าวพระนามของอัลลอฮฺ ขณะจะรับประทาน ดังปรากฏอยู่ในหนังสือเศาะฮี้ฮ์ทั้งสอง ว่า แท้จริง ท่านรอซูล ﷺ ได้สอนเด็กที่ท่านเลี้ยงมา คือ อุมีร์ บุตรของอบีสะละมะฮฺ โดยท่านกล่าวว่า

(سَمِ اللّٰهَ ، وَكُلْ بِيَمِينِكَ ، وَكُلْ مِمَّا يَلِيكَ)

“เจ้าจงกล่าวพระนามของอัลลอฮฺ และจงกินด้วยมือขวาของเจ้า และจงกินจากสิ่งที่อยู่ใกล้ๆ ตัวเจ้าก่อน”

(ฟัตฮุลบาริ 9/431, มุสลิม 3/1599)

ในหนังสือเศาะฮิฮฺอัลบุคอรียะห์ รายงานโดยท่านหญิง อาอิชะฮฺ ว่า พวกเขา (บรรดาเศาะฮาบะฮฺ) กล่าวว่า

(يَارَسُولَ اللّٰهِ ، إِنَّ قَوْمًا يَأْتُونَنَا - حَدِيثَ عَهْدِهِمْ بِكُفْرٍ بِلَحْمَانِ لَا نَدْرِي أَذْكَرَاسْمَ اللّٰهِ عَلَيْهَا أَمْ لَا ؟ فَقَالَ : سَمُوا اللّٰهَ أَنْتُمْ وَكُلُوا)

“โอ้ท่านรอซูลของอัลลอฮฺ แท้จริง กลุ่มชนหนึ่งมาที่พวกเรา เพิ่งจะออกมาจากกุฟรใหม่ๆ ได้นำเนื้อมาด้วย โดยเราไม่ทราบเลยว่า พระนามของอัลลอฮฺได้ถูกกล่าวที่มันตอนเชือดหรือไม่ ? แล้วท่านได้กล่าวว่า พวกท่านก็จงกล่าวพระนามของอัลลอฮฺเสีย และก็กินมัน”

(ฟัตฮุลบาริ 9/550)

الْيَوْمَ أُحِلَّ لَكُمْ الطَّيِّبُ وَطَعَامُ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ
حِلٌّ لَكُمْ وَطَعَامُكُمْ حِلٌّ لَهُمْ وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ الْمُؤْمِنَاتِ
وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ إِذَا
ءَاتَيْتُمُوهُنَّ أَجُورَهُنَّ مُحْصِنِينَ غَيْرَ مُسَفِحِينَ وَلَا مُتَّخِذِي
أَحْدَانٍ وَمَنْ يَكْفُرْ بِالْإِيمَانِ فَقَدْ حَبِطَ عَمَلُهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ
مِنَ الْخَاسِرِينَ

5. วันนี้ สิ่งดีๆ ทั้งหลายได้ถูกอนุมัติแก่พวกเจ้าแล้ว และอาหารของบรรดาผู้ที่ได้รับคัมภีร์นั้น เป็นที่อนุมัติแก่พวกเจ้า และอาหารของพวกเจ้าก็เป็นที่ยอมรับแก่พวกเขา และบรรดาหญิงบริสุทธิ์ในหมู่ผู้ศรัทธาหญิง และบรรดาหญิงบริสุทธิ์ในหมู่ผู้ที่ได้รับคัมภีร์มาก่อนพวกเจ้าก็เป็นที่ยอมรับแก่พวกเจ้าด้วย เมื่อพวกเจ้าได้มอบให้แก่พวกนาง ซึ่งสินสอดของพวกนางในฐานะเป็นผู้แต่งงาน มิใช่เป็นผู้กระทำชัณหา (ละเมิดทางเพศ) และมีใช่เป็นพวกคบชู้ และผู้ใดปฏิเสธศรัทธา แนนอน งานของเขาก็ไร้ผล โดยในวันปรโลก เขาจะอยู่ในหมู่ผู้ที่ขาดทุน

สัตว์ที่เชือดโดยชาวคัมภีร์เป็นที่ยอมรับ (ฮาลาล)

เมื่ออัลลอฮุ ﷻ ได้กล่าวถึงสิ่งที่พระองค์ทรงห้ามแก่บรรดาบ่าวผู้ศรัทธาของพระองค์ และสิ่งดีๆ ที่เป็นที่ยอมรับ หลังจากนั้น พระองค์ก็ได้กล่าวว่า ﴿ วันนี้ สิ่งดีๆ ทั้งหลายได้ถูกอนุมัติแก่พวกเจ้าแล้ว ﴾ หลังจากนั้น พระองค์ก็ได้กล่าวถึงข้อชี้ขาดถึงสัตว์ที่ชาวคัมภีร์เชือด ทั้งที่เป็นชาวยิว และชาวคริสต์ โดยพระองค์ตรัสว่า ﴿ และอาหารของบรรดาผู้ที่ได้รับคัมภีร์นั้น เป็นที่ยอมรับแก่พวกเจ้า ﴾ อิบну अबาส, อบูอุมามะฮุ, มุญาฮิด, สะอิด อิบну ญะบْرِ, อิกริมะฮุ, อะฏออ, อัลฮะซัน, มักรูฮ, อิบรอฮีม อันนะคออี, อัลสุตตี และ มุกอติล อิบну ฮัยยาน ได้กล่าวว่า หมายถึง สัตว์ที่พวกเขาเชือด

(อัญญอบารี 9/573 577)

ซึ่งเรื่องนี้ เป็นเรื่องที่บรรดานักปราชญ์มีมติเห็นตรงกันว่า สัตว์ที่พวกเขาเชือดเป็นที่ยอมรับ (ฮาลาล) แก่บรรดามุสลิม เพราะพวกเขามีความเชื่อมั่นว่าสัตว์ที่เชือดเพื่ออื่นจากอัลลอฮุ ﷻ เป็นที่ต้องห้าม (ฮะรออม) และพวกเขาจะไม่กล่าวพระนามอื่นนอกจากอัลลอฮุ ﷻ ขณะเชือด และพวกเขาเชื่อว่า อัลลอฮุ ﷻ นั้น ทรงมหาบริสุทธิ์ และสูงส่ง

ความจริงได้มีระบุในหนังสือเศาะฮิฮุ รายงานโดย अबดุลลาฮุ อิบนิ มุฆ็อฟฟัล เล่าว่า ฉันได้รับไข่มันสัตว์มาก่อนหนึ่งใส่มาในภาชนะเล็กๆ ในวันสงครามคัยบะฮ์ แล้วฉันได้เก็บมันไว้กับตัว และกล่าวว่า วันนี้ฉันจะไม่เอานี้ให้ใครเป็นอันขาด และฉันได้หันไป ก็บังเอิญพบท่านนบี ﷺ

(พัตฮุลบารี 9/552)

เรื่องนี้ บรรดานักนิติศาสตร์อิสลามได้อ้างหลักฐานว่า อนุญาตให้บริโภคอาหารที่มีความต้องการได้ ก่อนที่จะเอาทรัพย์สินจากสงครามนั้นไปแบ่ง โดยเรื่องนี้เป็นที่ชัดเจน

บรรดานักนิติศาสตร์อิสลามสายฮะนะฟียะฮ์, ชาฟีอียะฮ์ และอัลฮะนาบิละฮ์ ได้อ้างหลักฐานค่านกลุ่มของมาลิกที่บอกว่า ห้ามเอามากิน เพราะเป็นสิ่งที่พวกชาวยิวคิดว่ามันเป็นสิ่งต้องห้ามสำหรับมุสลิมไม่ว่าจะเป็นไขมันหรืออื่นๆ และนักปราชญ์ส่วนใหญ่จึงได้อ้างหลักฐานด้วยกับฮะดีษดังกล่าว และถือว่าเป็นหลักฐานที่ดีด้วย คือ ฮะดีษที่ปรากฏอยู่ในหนังสือเศาะฮียุที่ว่า แท้จริง ชาวยิวบฏได้มอบแกะย่างให้กับท่านรอซูล ﷺ และพวกเขาได้ใส่ยาพิษไปที่ขาหน้าของมัน โดยที่ท่านชอบขาหน้าด้วย แล้วท่านก็รับประทาน โดยท่านได้กัดตรงนั้นเข้าไปคำหนึ่ง แล้วท่านก็ได้ทราบว่าย่างขาหน้านั้นถูกใส่ยาพิษ แล้วท่านก็บ้วนออกโดยมีคนหนึ่งชื่อบุซรฺบุนุลบะรอฮ์ อิบน์ มะอฺรूरุ ได้กินด้วย แล้วเขาก็เสียชีวิต ส่วนหญิงชาวยิวคนที่ใส่ยาพิษชื่อซัยหนันก็ถูกประหาร ข้อที่อ้างเป็นหลักฐานก็คือ ท่านได้ตั้งใจที่จะรับประทานมัน โดยท่านมิได้ถามพวกเขาว่ามีอะไรที่เป็นที่ต้องห้ามแต่ประการใดหรือไม่

(ฟัตฮุลบารี 7/569)

และคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿และอาหารของพวกเขาเจ้าก็เป็นที่อนุมัติแก่พวกเขา﴾ คือ อนุญาตให้แก่พวกท่านที่จะใช้เนื้อที่พวกท่านเชือดเป็นอาหารแก่พวกเขา เรื่องนี้มีใช่เป็นเพียงแต่บอกให้พวกเขาทราบถึงข้อชี้ขาดแก่พวกเขาเท่านั้น แต่เป็นการแจ้งให้ทราบถึงการที่พวกเขาได้ถูกใช้ให้รับประทานอาหารทุกอย่างที่มีการกล่าวพระนามของอัลลอฮ์ ขณะที่เชือดไม่ว่าจะเป็นคนที่อยู่ในศาสนาเดียวกัน หรือศาสนาอื่น สำหรับอันแรกความหมายชัดเจนมากคือสำหรับพวกท่านนั้นจะให้เนื้อสัตว์ที่ท่านเชือดเป็นอาหารแก่พวกเขาได้ เช่นเดียวกับที่พวกท่านก็กินเนื้อสัตว์ที่พวกเขาเชือดได้ เรื่องนี้เป็นเรื่องที่มีการตอบแทน แลกเปลี่ยน และอะลุ่มอล่วย ดังเช่น ท่านนบี ﷺ ได้ให้อับดุลลอฮ์ อิบน์ อุบัย อิบน์ สะลูน สวมเสื้อของท่านขณะที่เขาเสียชีวิต และฝัง โดยพวกเขา กล่าวว่า เสื้อนั้น อัลอับบาสเคยสวมขณะที่เดินทางเข้ามาที่เมืองมะดีนะฮ์ โดยที่ท่านนบี ﷺ เคยอนุญาตให้

ส่วนฮะดีษที่บอกว่า

(لَا تَصْحَبْ إِلَّا مُؤْمِنًا وَلَا يَأْكُلْ طَعَامَكَ إِلَّا تَقِيٌّ)

“ท่านจงอย่าเอาเป็นเพื่อน นอกจากผู้ศรัทธา และจงอย่าให้ใครรับประทานอาหารของท่าน นอกจากผู้ยำเกรงอัลลอฮ์เท่านั้น”

(อบูดาอูด 5/167)

เรื่องนี้ ถือเป็นเรื่องสุนัต ส่งเสริมเท่านั้น ไม่ใช่เป็นการบังคับแต่ประการใด วัลลอฮุอะอุลัม
(อัลลอฮ์ทรงทราบดี)

อนุญาตให้แต่งงานกับหญิงชาวคัมภีร์ที่ดี และเป็นอิสรชนได้

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า ﴿และบรรดาหญิงบริสุทธิ์ในหมู่ผู้ศรัทธาหญิง﴾ คือ เป็นที่
ฮาลาล (อนุมัติ) แก่พวกเจ้าที่จะแต่งงานกับหญิงที่เป็นอิสรชน และบริสุทธิ์จากบรรดาหญิง
ผู้ศรัทธาได้ ที่ปรากฏชัดในอายะฮ์นี้ จุดมุ่งหมายก็คือ หญิงที่บริสุทธิ์รักษาเนื้อตัวจากการ
ชินา (ละเมิดทางเพศ) ดังเช่นที่อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสไว้ในอายะฮ์อื่นว่า

﴿مُحْصَنَاتٍ غَيْرِ مُسَفِّحَاتٍ وَلَا مُتَّخِذَاتِ أَخْدَانٍ﴾

“ในฐานะที่พวกนางเป็นหญิงที่ได้รับการแต่งงาน มิใช่เป็นหญิงที่ค้าประเวณี และ
มิใช่เป็นหญิงที่ยึดเอาชายเป็นเพื่อนสนิท”

(ซูเราะฮ์ อันนิซาอ์ อายะฮ์ที่ 25)

ความจริงปรากฏว่า อับดุลลอฮ์ อิบน์ อุมัร เคยไม่เห็นด้วยที่จะแต่งงานกับหญิงชาว
นัศรอนี (ชาวคริสต์) โดยเขากล่าวว่า ฉันไม่เคยทราบว่า ชริกที่ยิ่งใหญ่ไปกว่าหญิงที่กล่าวว่า
พระเจ้าของนาง คือ อีซา และความจริงอัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿وَلَا تَنْكِحُوا الْمُشْرِكِينَ حَتَّىٰ يُؤْمِنَ...﴾

“และพวกเจ้าจงอย่าแต่งงานกับหญิงมุชริก จนกว่านางจะศรัทธา...”

(ซูเราะฮ์ อัลบะเกาะเราะฮ์ อายะฮ์ที่ 221)

อิบนุ อบีฮาดิม ได้รายงานจากอบีมาลิก อัลฆิฟารี จาก อิบนิ อับบาส เล่าว่า อายะฮ์นี้
ได้ถูกประทานลงมาก็คือ ﴿وَلَا تَنْكِحُوا الْمُشْرِكِينَ حَتَّىٰ يُؤْمِنَ﴾ เขาเล่าว่า ผู้คนก็ขัดขวางการ
แต่งงานกับพวกนาง จนกระทั่งอายะฮ์หลังจากนั้นได้ถูกประทานลงมาที่ว่า ﴿และบรรดาหญิง
บริสุทธิ์ในหมู่ผู้ที่ได้รับคัมภีร์มาก่อนพวกเจ้า ก็เป็นที่อนุมัติแก่พวกเจ้าด้วย﴾ ผู้คนจึง
ได้แต่งงานกับหญิงชาวคัมภีร์ บรรดาเศาะฮาบะฮ์กลุ่มหนึ่งจึงได้แต่งงานกับหญิงชาวนะศอรอน
(ชาวคริสต์) โดยไม่เห็นว่าเป็นอะไร ทั้งนี้โดยยึดถือตามอายะฮ์อัลกุรอานนี้ โดยพวกเขาถือว่า
อายะฮ์นี้มีการอนุญาตตามอายะฮ์ที่อยู่ในซูเราะฮ์ อัลบะเกาะเราะฮ์ เพราะว่าชาวคัมภีร์นั้น
แตกต่างกับหญิงที่เป็นมุชริก และมีการแยกกล่าวไว้ในหลายที่ ดังอัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿لَمْ يَكُنِ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ وَالْمُشْرِكِينَ مُنْفَكِينَ حَتَّى تَأْتِيَهُمُ
الْبَيِّنَةُ﴾

“บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาในหมู่ชาวคัมภีร์ และพวกบูชาเจว็ดนั้นจะไม่พ้นจาก (หลัก
เชื่อถือของพวกเขา) จนกว่าจะได้มีหลักฐานอันชัดแจ้งมายังพวกเขา”

(ซูเราะฮ์ อัลบัยยิเนฮ์ อายะฮ์ที่ 1)

และเช่นคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า

﴿وَقُلْ لِلَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ وَالْأُمِّيِّينَ إِسْلَمُوا فَقَدْ أَهْتَدُوا﴾

“และเจ้าจงกล่าวแก่บรรดาผู้ที่ได้รับคัมภีร์ และบรรดาผู้ที่อ่านเขียนไม่เป็นว่า
พวกเจ้ามอบตัวต่ออัลลอฮ์ แล้วหรือยัง ? ถ้าหากพวกเจ้าได้มอบแล้ว แน่نون
พวกเขาก็ได้รับแนวทางอันถูกต้องแล้ว”

(ซูเราะฮ์ อาลิอิมรอน อายะฮ์ที่ 20)

และคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿เมื่อพวกเจ้าได้มอบให้แก่พวกนาง ซึ่งสินสอดของ
พวกนาง﴾ คือ ให้มะฮัรแก่พวกนาง เสมือนนางเป็นผู้บริสุทธิ์ รักษาเนื้อ รักษาตัวเป็นคนดี

ความจริง ญาบิร อิบน์ อับดิลลาฮ์, อามิร อัชชะอบี, อิบรอฮีม อันนะคออี และ อัลอะซัน
อัลบศรี ได้ตอบปัญหาว่า ถ้าชายคนหนึ่ง เมื่อต้องการจะแต่งงานกับหญิงคนหนึ่ง แล้วนาง
ได้ทำซินา ก่อนที่เขาจะร่วมหลับนอนกับนาง ว่าให้เขาแยกไม่ให้อยู่รวม

(อัญญอบารี 9/585 และ 586)

และให้นางคืนมะฮัรที่เอาไปให้แก่เขา ได้รายงานเรื่องนี้โดย อิบน์ ญะรีร มาจากพวกเขา

และคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ในฐานะเป็นผู้แต่งงาน มิใช่เป็นผู้กระทำซินา
(ละเมิดทางเพศ) และมิใช่เป็นพวกคบชู้﴾ เช่นเดียวกับที่ได้กำหนดเงื่อนไขแก่สตรี คือ
เป็นหญิงที่สงวนเนื้อสงวนตัวมิได้เป็นผู้ละเมิดทางเพศ ผู้ชายก็มีเงื่อนไขเช่นเดียวกัน คือต้อง
เป็นคนสงวนเนื้อสงวนตัว มิได้เป็นผู้ละเมิดทางเพศ และด้วยเหตุนี้ที่อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า
﴿มิใช่เป็นผู้กระทำซินา (ละเมิดทางเพศ)﴾ ทั้งนี้เพื่อจะได้เป็นผู้บริสุทธิ์ เป็นคนดีทั้งสองคน
﴿และมิใช่เป็นพวกคบชู้﴾ ทำเรื่องที่ผิดหลักศาสนา ซึ่งอัลลอฮ์ ﷻ ทรงห้าม

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا قُمْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ فَاغْسِلُوا وُجُوهَكُمْ
وَأَيْدِيَكُمْ إِلَى الْمَرَافِقِ وَامْسَحُوا بِرُءُوسِكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ
إِلَى الْكَعْبَيْنِ وَإِنْ كُنْتُمْ جُنُبًا فَاطَّهَّرُوا وَإِنْ كُنْتُمْ مَرْضَى أَوْ
عَلَى سَفَرٍ أَوْ جَاءَ أَحَدٌ مِنْكُمْ مِنَ الْغَائِطِ أَوْ لَمَسْتُمُ النِّسَاءَ
فَلَمْ تَجِدُوا مَاءً فَتَيَمَّمُوا صَعِيدًا طَيِّبًا فَامْسَحُوا بِوُجُوهِكُمْ
وَأَيْدِيَكُمْ مِنْهُ مَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيَجْعَلَ عَلَيْكُمْ مِنْ حَرَجٍ
وَلَكِنْ يُرِيدُ لِيُطَهَّرَكُمْ وَلِيُتِمَّ نِعْمَتَهُ عَلَيْكُمْ لَعَلَّكُمْ
تَشْكُرُونَ ﴿٦﴾

6. โอ้ผู้ศรัทธาทั้งหลาย เมื่อพวกเจ้าต้องการจะปฏิบัติละหมาด ก็จง
ล้าง^①ใบหน้าของพวกเจ้า และมือ^②ของพวกเจ้าถึงข้อศอก และจงเช็ด^③
ศีรษะของพวกเจ้า และล้าง^④เท้าของพวกเจ้าถึงตาตุ่มทั้งสอง และหาก
พวกเจ้ามีญะนาบะฮฺ ก็จงชำระร่างกายให้สะอาด และหากพวกเจ้า
ป่วย หรืออยู่ในการเดินทาง หรือคนใดในหมู่พวกเจ้ามาจากการ
ถ่ายทุกข์ หรือมีเพศสัมพันธ์กับภรรยา แล้วพวกเจ้าไม่พบน้ำ ก็จง
มุ่ง^⑤สู่ดินที่ดี แล้วลูบ^⑥ใบหน้าของพวกเจ้า และมือ^⑦ของพวกเจ้าจาก
ดินนั้น อัสลอลุฮันน์ ไม่ทรงประสงค์เพื่อจะให้เกิดความลำบากใดๆ
แก่พวกเจ้า แต่ทว่า ทรงประสงค์ที่จะให้พวกเจ้าสะอาด และเพื่อ
ให้ความโปรดปรานของพระองค์ครบถ้วนแก่พวกเจ้า เพื่อว่าพวกเจ้า
จักขอบคุณ

เรื่องการอาบน้ำละหมาด (ทำวุฎอ)

อัสลอลุฮฺ ๐๐๐ ดร.สว่า (เมื่อพวกเจ้าต้องการจะปฏิบัติละหมาด) อายะฮฺนี้ ใช้ให้
อาบน้ำละหมาด เมื่อต้องการจะลุกขึ้นไปละหมาด แต่สำหรับผู้ที่มีชะดัชเป็นเรื่องราวฉุบ
(จำเป็น) และสำหรับผู้ชำระร่างกายสะอาดแล้วก็เป็น การส่งเสริม บางท่านบอกว่า การใช้ให้อาบ

น้ำละหมาดสำหรับทุกการละหมาदनั้น เคยเป็นวาญิบ (จำเป็น) ในตอนเริ่มแรกของอิสลาม หลังจากนั้นก็มีการยกเลิก

อิมามอะหมัด อิบน์ ฮัมบัล ได้รายงานมาจากสุลัยมาน อิบน์ บุรียดะฮ์ จากบิดาของเขา เล่าว่า ปรากฏว่า ท่านนบี ﷺ เคยอาบน้ำละหมาดขณะที่จะละหมาดทุกละหมาด แล้วเมื่อ ปรากฏว่าในวันที่ท่านพิชิตนครมักกะฮ์ ท่านได้อาบน้ำละหมาด (และเช็ดรองเท้าคูฟทั้งสองของ ท่าน และท่านได้ละหมาดหลายครั้งด้วยการอาบน้ำละหมาดครั้งเดียว) แล้วอุมัรได้กล่าวแก่ ท่านว่า โอ้ท่านรอซูลของอัลลอฮ์ แท้จริง ท่านได้กระทำการสิ่งหนึ่งที่ท่านไม่เคยกระทำมาก่อนเลย ท่านได้ตอบว่า قُبِّيْ عَمَّا فَعَلْتُ بِأَعْمُرَ ความจริงฉันได้ทำอย่างนั้นโดยตั้งใจ ท่านอุมัร

(อะหมัด 5/358)

และเช่นเดียวกันนี้ มุสลิม และเจ้าของหนังสือสุนัน ก็รายงานเช่นนั้น โดย อัตติรมิซีย ได้กล่าวว่า เป็นอะดีษะฮ์ชั้นเศาะฮี้ฮ์

(มุสลิม 1/232, ออบูดาวูด 1/120, ตวัะฮฺฟะตุลอะฮฺวะซี 1/194,

อันนะซาอี 1/86 และอิบนุมาญะฮ์ 1/170)

อิบนุ ญะรีร์ ได้รายงานว่า อัลฟัฎล อิบน์ลุ มุบัชชีร ได้เล่าให้เราฟังว่า ฉันได้เห็น ญาบิร อิบนะ अबّดิลลาฮ์ ละหมาดหลายครั้งด้วยการอาบน้ำละหมาดครั้งเดียว และถ้าเขาบัสสาวะ หรือมีอะดัษ เขาก็อาบน้ำละหมาด แล้วเอาน้ำที่เหลือจากการทำความสะอาด (อาบน้ำละหมาด) เช็ดรองเท้าคูฟทั้งสอง ฉันจึงกล่าวว่า โอ้อะบา अबّดิลลอฮ์ สิ่งที่ท่านทำนั้นเป็นความคิดของท่านหรือ ? เขาตอบว่า เปล่าหรอก ฉันเห็นท่านนบี ﷺ ทำเช่นนั้น ฉันจึงทำบ้างตามที่ฉันเห็น ท่านรอซูล ﷺ ทำ

(อัญญอบารี 10/11)

และเช่นเดียวกันนี้ อิบนุมาญะฮ์ ได้รายงานอะดีษะฮ์นี้ด้วย

(อิบนุมาญะฮ์ 1/170)

อะหมัด ได้รายงานจากอุมัยยิดิลลาฮ์ อิบน์ अबّดิลลาฮ์ อิบน์ อุมัร ว่า ท่านเห็นการอาบน้ำ ละหมาดของ अबّดิลลาฮ์ อิบน์ อุมัร ทุกเวลาละหมาดไม่ว่าจะสะอาดหรือไม่สะอาดหรือไม่ เขาเอามาจากใคร เขาเล่าว่า อัสม่า บุตรีของเซด อิบน์ิล คือฏุฏอบ ได้เล่าให้เขาฟังว่า แท้จริง अबّดิลลอฮ์ อิบน์ะ ฮันซอละฮ์ อิบน์ อิบิอามิร อิบน์ิลฆอซีล ได้เล่าให้นางฟังว่า แท้จริง ท่านรอซูล ﷺ ใช้ให้อาบน้ำละหมาดในทุกๆ เวลาที่จะละหมาดไม่ว่าจะสะอาด (มี น้ำละหมาดแล้ว) หรือยังไม่สะอาด (ยังไม่มีน้ำละหมาด) แล้วเมื่อดังกล่าวนั้นทำให้เกิด การลำบาก ท่านจึงได้ใช้ให้แปรงฟันทุกๆ ครั้งที่จะละหมาด และให้เลิกการอาบน้ำละหมาด

นอกจากมีระดับ (ร่างกายไม่สะอาด) เท่านั้น แต่ปรากฏว่า อัลลอฮ์นั้นเห็นว่าเขามีความสามารถที่จะปฏิบัติได้ เขาจึงกระทำเช่นนั้น (คือ อาบน้ำละหมาดทุกเวลาที่จะละหมาด) ไปจนกระทั่งเขาเสียชีวิต

(อะหมัด 5/225)

และเช่นเดียวกันนี้ อบูดาอูด ก็ได้รายงานด้วย

(อบูดาอูด 1/41)

และในการกระทำของอิบนี อุมร์ เช่นนั้น และทำเป็นประจำในการอาบน้ำละหมาดในทุกเวลาที่จะละหมาด เป็นหลักฐานชี้ให้เห็นว่า เรื่องดังกล่าวเป็นเรื่องอิสติยะฮฺบาม (ส่งเสริมให้กระทำ) ดังเช่น ทรรศนะของนักปราชญ์ส่วนใหญ่

และอบูดาอูด ได้รายงานจากอับดิลลาฮฺ อิบนิ อับบาส ว่า แท้จริง ท่านรอซูล ﷺ ได้ออกมาจากห้องส้วม แล้วอาหารก็ถูกนำมาให้ท่าน พวกเขาได้กล่าวว่า ทำไมเราไม่นำน้ำมาให้ท่าน อาบน้ำละหมาดเล่า ? แล้วท่านได้กล่าวว่า

(إِنَّمَا أُمِرْتُ بِالْوُضُوءِ إِذَا قُمْتُ إِلَى الصَّلَاةِ)

“ที่จริงฉันถูกใช้ให้อาบน้ำละหมาด เมื่อต้องการจะลุกขึ้นไปละหมาด”

(อบูดาอูด 4/36)

และเช่นเดียวกัน ได้บันทึกโดย อัตติรมิซีย และ อันนะชาอี โดยอัตติรมิซีย กล่าวว่า เป็นสะดีษะฮฺ

(ตัวะฮฺฟะตุลอะฮฺวะซี 5/579 และ อันนะชาอี 1/85)

และมุสลิมได้บันทึกรายงานจากอิบนี อับบาส เล่าว่า ขณะที่พวกเขารออยู่กับท่านนบี ﷺ ท่านได้ไปที่ห้องส้วม หลังจากนั้นท่านก็กลับมา แล้วอาหารก็ถูกนำมา มีผู้กล่าวว่า โอ้ท่านรอซูลของอัลลอฮ์ ท่านจะไม่อาบน้ำละหมาดหรือ ? แล้วท่านกล่าวว่า

(لَمْ أَصَلِّ فَأَتَوَضَّأُ ؟)

“เพราะอะไร ฉันจะละหมาดหรือ ที่ฉันจะต้องอาบน้ำละหมาด ?”

(มุสลิม 1/283)

การตั้งเจตนา และกล่าวพระนามของอัลลอฮ์ ﷻ ในขณะที่อาบน้ำละหมาด

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า ﴿ กิจงล้างใบหน้าของพวกเจ้า ﴾ ความจริงได้อ้างหลักฐานจากดำรัสของพระองค์ที่ว่า ﴿ เมื่อพวกเจ้าต้องการจะปฏิบัติละหมาด กิจงล้างใบหน้าของพวกเจ้า ﴾ โดยวาญิบ (จำเป็น) ต้องตั้งเจตนาอาบน้ำละหมาด เพราะคำพูดที่อยู่ก่อน คือ ﴿ เมื่อพวกเจ้าต้องการจะปฏิบัติละหมาด กิจงล้างใบหน้าของพวกเจ้า ﴾ เพื่อการละหมาदनั้นเหมือนกับชาวอาหรับกล่าว เมื่อเห็นท่านเจ้าเมืองมาว่า เจ้าจงยืนให้เกียรติต่อท่าน

ความจริงได้มีฮะดีษปรากฏอยู่ในหนังสือเศาะฮิฮ์ทั้งสองว่า

(الْأَعْمَالُ بِالنِّيَّاتِ ، وَإِنَّمَا لِكُلِّ امْرِئٍ مَا نَوَى)

“บรรดาการงานขึ้นอยู่กับที่ตั้งเจตนา และที่จริงสำหรับทุกคนนั้นจะได้ตามที่เขาตั้งเจตนา”

(พัตฮุลบารี 1/15 และมุสลิม 1515)

และส่งเสริมก่อนที่จะล้างใบหน้า ให้กล่าวพระนามของอัลลอฮ์ ﷻ ในการอาบน้ำละหมาดของเขา เพราะมีฮะดีษจากสายรายงานที่ดีจากกลุ่มเศาะฮาบะฮ์ จากท่านนบี ﷺ ว่า ท่านได้กล่าวว่า

(لَا وُضُوءَ لِمَنْ لَمْ يَذْكُرِ اسْمَ اللَّهِ عَلَيْهِ)

“ไม่ถือเป็นการอาบน้ำละหมาด สำหรับผู้ที่ไม่กล่าวพระนามของอัลลอฮ์”

(อบูดาวูด 1/75)

และส่งเสริมให้ล้างมือทั้งสองข้างของเขาก่อนที่จะเอามือทั้งสองเข้า (ไปวักน้ำ) ในภาชนะ โดยเน้นในเรื่องนี้ขณะตื่นขึ้นจากการนอน เพราะมีฮะดีษปรากฏอยู่ในหนังสือเศาะฮิฮ์ทั้งสองรายงานโดย อับดูรเราะฮ์มาน ว่า แท้จริง ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(إِذَا اسْتَيْقَظَ أَحَدُكُمْ مِنْ نَوْمِهِ فَلَا يَدْخُلْ يَدُهُ فِي الْإِنَاءِ قَبْلَ أَنْ يَغْسِلَهَا)

(ثَلَاثًا ، فَإِنْ أَحَدُكُمْ لَا يَذَرِي أَيْنَ بَاتَتْ يَدُهُ)

“เมื่อคนหนึ่งคนใดในหมู่พวกท่านตื่นขึ้นจากการนอนของเขา เขาจงอย่าเอามือของเขาเข้าไปในภาชนะ (ที่มีน้ำ) ก่อนที่เขาจะล้างมัน 3 ครั้งเสียก่อน เพราะคนหนึ่งคนใดในหมู่พวกท่านไม่รู้รอกว่าขณะที่เขานอนหลับนั้น มือของเขาไปวางอยู่ที่ใด”

(พัตฮุลบารี 1/316 และมุสลิม 1/233)

ขอบเขตของใบหน้า ตามพรรณนาของบรรดานักนิติศาสตร์อิสลาม (ฟุกอฮาอ์) ก็คือ ตามยาวตั้งแต่โคนผมด้านบน โดยไม่พิจารณาถึงคนหัวเถิก หรือคนที่ผมลงมาปิดหน้าผากเกินปกติลงไปจรดปลายคาง และตามขวางจากหูข้างขวาไปจนถึงหูข้างซ้าย

การสาธิต

อิมามอะหมัด ได้บันทึกรายงานจาก อบีวาอิล เล่าว่า ฉันได้เห็นอุษมาน อาบน้ำละหมาด แล้วเขาได้กล่าวไปจนจบชะติษ โดยเขาเล่าว่า และเขาได้สาธิต 3 ครั้ง ขณะล้างใบหน้าของเขา หลังจากนั้นเขาได้กล่าวว่า ฉันได้เห็นท่านรอซูล ﷺ ได้ทำดังที่พวกท่านได้เห็นฉันทำ

(ญะมาเอะฮฺ อัลมะซานีด วัสสูนั 17/197)

อัตติรมิซีย์ และอิบนุมาญะฮฺ ก็ได้รายงานชะติษนี้ด้วย โดยอัตติรมิซีย์ ได้กล่าวว่า เป็นชะติษชะฮันเศาะฮียฺ และอัลบะคอรี ได้ถือว่าเป็นชะติษชะฮัน

(ตัวะฮฺฟะตุลอะฮฺวะซี 1/133 และอิบนุมาญะฮฺ 1/148)

วิธีการอาบน้ำละหมาด (อัลวุฎูอ์)

อิมามอะหมัด ได้บันทึกรายงานจาก อิบนิ อับบาส ว่า ความจริงเขาได้อาบน้ำละหมาด และล้างใบหน้าของเขา โดยวกน้ำมาหนึ่งกอบแล้วบ้วนปาก สูดน้ำเข้าจมูก และสั่งออก หลังจากนั้น ก็วกมาอีกหนึ่งกอบก็ทำอย่างนั้น หมายถึงเทลงไปในฝ่ามืออีกข้างหนึ่ง แล้วเอามาล้างหน้าของเขา หลังจากนั้นก็เอาน้ำมาอีกหนึ่งกอบ แล้วล้างมือข้างขวา หลังจากนั้นก็เอามือหนึ่งกอบ แล้วล้างมือข้างซ้ายของเขา หลังจากนั้นก็เช็ดศีรษะของเขา หลังจากนั้นก็เอามืออีกหนึ่งกอบ รดลงไปที่เท้าข้างขวาของเขาจนกระทั่งล้างทั่วถึง หลังจากนั้นก็เอามืออีกหนึ่งกอบ แล้วล้างเท้าข้างซ้ายของเขา หลังจากนั้นเขาก็กล่าวว่า ฉันเห็นท่านรอซูล ﷺ หมายถึง ท่านอาบน้ำละหมาด

(อะหมัด 1/268)

และอัลบะคอรี ก็ได้บันทึกชะติษนี้ด้วย

(พัตฮุลบารี 1/290)

และตำราของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿และมือของพวกเจ้าถึงข้อศอก﴾ คือ พร้อมข้อศอกด้วย ดังที่อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿وَلَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ إِلَىٰ أَمْوَالِكُمْ إِنَّهُ كَانَ حُوبًا كَبِيرًا﴾

“และจงอย่ากินทรัพย์สินของพวกเขาร่วมกับทรัพย์สินของพวกเจ้า แท้จริงมันเป็นบาปมหันต์”

(ซูเราะฮ์ อันนิซาอ์ อายะฮ์ที่ 2)

ส่งเสริมให้ผู้อาบน้ำละหมาด เริ่มล้างแขนส่วนบน (คือที่เกินจากข้อศอกขึ้นไป) แล้วล้างมันพร้อมกับแขนทั้งสองข้าง (ที่ต่ำจากข้อศอกลงมา) เพราะอัลบุคอรี และมุสลิม ได้บันทึกรายงานจากอบีฮุร็อยเราะฮ์ เล่าว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(إِنَّ أُمَّتِي يُدْعَوْنَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ غُرًّا مُحَجَّلِينَ مِنْ آثَارِ الْوُضُوءِ فَمَنْ اسْتَطَاعَ مِنْكُمْ أَنْ يُطِيلَ غُرَّتَهُ فَلْيَفْعَلْ)

“แท้จริง ประชาชาติของฉันจะถูกเรียกไปปรากฏตัวในวันกิยามะฮ์ในสภาพที่มีมือและเท้ามีรอยสดใสจากร่องรอยที่อาบน้ำละหมาด ดังนั้น ผู้ใดในหมู่พวกท่านสามารถจะทำให้ความสดใสนั้นขยายออกไปก็จงทำเถิด”

(พัตฮุลบาริ 1/283 และมุสลิม 1/216)

และในหนังสือเศาะฮิฮ์มุสลิม รายงานจากอบีฮุร็อยเราะฮ์ เล่าว่า ฉันได้ยืมสหายของฉัน (นบีมุฮัมมัด ﷺ) กล่าวว่า

(تَبْلُغُ أَحْلِيَّةُ مِنَ الْمُؤْمِنِ حَيْثُ يَبْلُغُ الْوُضُوءُ)

“เครื่องประดับของผู้ศรัทธาจะบรรลุถึงตามที่รอยอาบน้ำละหมาดบรรลุถึง”

(มุสลิม 1/219)

และตำราของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿และจงเช็ดศีรษะของพวกเจ้า﴾ อักษร บ ในข้อความที่ว่า بِرُؤُوسِكُمْ มีความหมายว่า لِلْإِصْصَاقِ แบนศีรษะ

ได้มีระบุในหนังสือเศาะฮิฮ์ทั้งสอง จากสาย มาลิก จากอัมรฺ อิบนิ ยะฮฺยา อัลมาซนี จากบิดาของเขา ว่า แท้จริง ชายคนหนึ่งได้กล่าวแก่อับดิลลาฮฺ อิบนิ ซัยดฺ อิบนิ อาศิม ซึ่งเป็นลุงของอัมรฺ อิบนิ ยะฮฺยา และเป็นสาวกคนหนึ่งของท่านนบี ﷺ ว่า ท่านสามารถจะทำให้ฉันดูได้ไหมว่า ท่านรอซูล ﷺ เคยอาบน้ำละหมาดอย่างไร ? อับดุลลอฮฺ อิบนิ เซด จึงกล่าวว่า ได้ซิ ! แล้วเขาได้เรียกให้เอาน้ำสำหรับอาบน้ำละหมาดมา แล้วเทน้ำใส่มือ เขาก็ล้างมือทั้งสองของเขา 2 ครั้ง แล้วบ้วนปาก สูดน้ำเข้าจมูก (และสั่งออก) 3 ครั้ง และล้างใบหน้าของเขา 3 ครั้ง แล้วล้างมือทั้งสองข้าง 2 ครั้ง จนถึงข้อศอก หลังจากนั้นก็เช็ดศีรษะของเขา ด้วยมือทั้งสองของเขาลากไป และกลับมาโดยเริ่มจากด้านหน้าของศีรษะ แล้วเอามือทั้งสองลูบไปทาง

ด้านหลัง ถึงท้ายทอย แล้วลูบกลับมายังที่ๆ เริ่ม หลังจากนั้นก็ล้างเท้าทั้งสองของเขา

(พัตฮุลบารี 1/347 และมุสลิม 1/210)

และในอะดีษที่รายงานโดย अब್ದุค็อยรุ จาก อะลี เกี่ยวกับลักษณะการอาบน้ำละหมาดของท่านรอซูล ﷺ ก็เช่นเดียวกัน

(อบูดาวูด 1/82)

และอบูดาวูด ได้บันทึกรายงานจาก มุอาวียะฮ์ และ อัลมิกดาด อิบนิ มะอดีกะริบะ เกี่ยวกับลักษณะการอาบน้ำละหมาดของท่านรอซูล ﷺ ก็เช่นเดียวกัน

(อบูดาวูด 1/88 และ 89)

ซึ่งในบรรดาอะดีษเหล่านั้น เป็นหลักฐานชี้ให้เห็นว่า วาญิบ (จำเป็นจะต้องเช็ดให้ทั่ว ทั้งหมดศีรษะ)

अब್ದุรริอซซึก ได้รายงานจาก ฮุมรอน อิบนิ อะบาน เล่าว่า ฉันได้เห็น อุษมาน อิบนิ อ์ฟฟาน อาบน้ำละหมาด โดยท่านได้วัحن้ำมาล้างมือ 3 ครั้ง แล้วบ้วนปาก สูดน้ำเข้าจมูก (แล้วบ้วนออก) และล้างใบหน้าของเขา 3 ครั้ง แล้วล้างมือขวาจนถึงข้อศอก 3 ครั้ง แล้วล้างมือซ้ายจนถึงข้อศอก 3 ครั้งเช่นเดียวกัน หลังจากนั้นท่านได้เช็ดศีรษะของท่าน หลังจากนั้น ก็ล้างเท้าขวาของท่าน 3 ครั้ง แล้วเท้าซ้าย 3 ครั้ง เช่นเดียวกัน หลังจากนั้น ท่านได้กล่าวว่า ฉันได้เห็น ท่านรอซูล ﷺ อาบน้ำละหมาด เช่นที่ฉันอาบนี้ หลังจากนั้นท่าน (นบี) ได้กล่าวว่า

(مَنْ تَوَضَّأَ نَحْوَ وُضُوئِي هَذَا ، ثُمَّ صَلَّى رَكْعَتَيْنِ لَا يُحَدِّثُ فِيهَا نَفْسَهُ

غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ)

“ใครที่อาบน้ำละหมาด เช่นเดียวกับที่ฉันอาบนี้ หลังจากนั้น เขาก็ละหมาด (สุนัต อาบน้ำละหมาด) 2 ร็อกอะฮ์ โดยไม่ปล่อยให้ใจครุ่นคิดเรื่อง دنیا ในทั้งสอง ร็อกอะฮ์นั้น บาป (เล็กๆ) ที่เคยทำมาก่อนจะได้รับการอภัยโทษ”

(अब್ದุรริอซซึก 1/44)

อัลบุคอรี และมุสลิม ได้นำเสนออะดีษนี้ไว้ในหนังสือเศาะฮิฮ์ทั้งสองด้วย

(พัตฮุลบารี 1/311 และมุสลิม 1/205)

ในสุนันอบีดาวูด รายงานจากอุษมาน ถึงลักษณะการอาบน้ำละหมาด และท่านได้เช็ด ศีรษะของท่านเพียงครั้งเดียว

(อบูดาวูด 1/80 และ 82)

วาญิบ (จำเป็น) ที่จะต้องล้างเท้าทั้งสอง ส่วนการเอาน้ำลูบนั้น ถือว่า
ใช้ไม่ได้

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿ และ (ล้าง) เท้าของพวกเขาถึงตาตุ่มทั้งสอง ﴾ อ่าน وَأَرْجُلَكُمْ
نَحْبُ (ใส่สระฟัตฮะฮฺที่อักษรลามเชื่อมที่ประโยคข้างหน้า فَأَغْسِلُوا وَجُوهَكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ)

อิบนุ อบีฮาติม ได้รายงานมาจาก อิบนิ อับบาส ว่า เขาได้อ่าน وَأَرْجُلَكُمْ เขากล่าวว่า
ประโยคนี้มันจึงกลับไปหาคำ “จงล้าง”

(อัญญอบารี 10/55)

ได้มีรายงานจาก अबدิลลาฮฺ อิบนิ มัสอูด, อุรวะฮฺ, อะญอญ, อิกริมะฮฺ, อัลฮะซัน,
มูญาอิด, อิบรอฮีม, อัญญาอะฮาก, อัลสุตดี, มุกอติล อิบนิ อัยยาน, อัซซุฮรี และ อิบรอฮีม
อัดดัยมี เช่นเดียวกัน

(อัญญอบารี 10/54 57)

การอ่านเช่นนี้เป็นการอ่านที่ปรากฏอย่างชัดเจนว่า วาญิบ (จำเป็น) ต้องล้างเท้า ดังที่
ชาวสะลัฟ (บรรพชนยุคแรก) ได้กล่าวเอาไว้

และได้มีการอ่านแบบอัลคือฟฏ (ถือใส่สระกัสเราะฮฺที่อักษรลาม ในคำที่ว่า وَأَرْجُلَكُمْ
ในฐานะที่มันอยู่ใกล้เคียงกัน และเหมาะสมกับประโยค ดังเช่นคำพูดของชาวอาหรับที่ว่า
جَحْرُ ضَبٍّ خَرِبٍ ซึ่งมีความหมายว่า “รูแฉ่งแล้ว” และเช่นดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า
﴿ عَلَيْهِمْ ثِيَابٌ سُنْدُسٍ خُضْرٌ وَإِسْتَبْرَقٌ ﴾ บนพวกเขามีผ้าสีเขียวทำด้วยไหมละเอียด และผ้าไหม
หยาบ (ซูเราะฮฺ อัลอินชาน อายะฮฺที่ 21) ส่วนวนเช่นนี้ เป็นที่แพร่หลาย ร่ำลือในภาษาอาหรับ

กล่าวถึงบรรดาอะดีษที่มีมาในเรื่องล้างเท้า และถือว่าการล้างเท้าเป็น
เรื่องจำเป็น

ความจริงได้กล่าวมาแล้วถึงอะดีษที่เล่าโดยเคาะลีฟะฮฺสองท่าน คือ อุษมาน และอะลี,
อิบนุ อับบาส, มุอาวีเยฮฺ, अबدิลลาฮฺ อิบนิ เซด อิบนิ อาติม และอัลมิกดาด อิบนิ มะอดีกะริบะ
ว่า แท้จริง ท่านรอซูล ﷺ ได้ล้างเท้าทั้งสอง บางทีก็ครั้งเดียวและบางทีก็ 2 ครั้ง หรือบางที
ก็ 3 ครั้ง ตามรายงานที่แตกต่างกัน

ในหนังสือเศาะฮียฺทั้งสอง รายงานจาก अबدิลลาฮฺ อิบนิ อัมรฺ เล่าว่า ท่านรอซูล ﷺ
ได้มาถึงล่าช้ากว่าพวกเราในการเดินทางครั้งหนึ่ง ที่พวกเราได้เดินทางไปด้วย แล้วท่านก็ได้

มาทันพวกเรา และความจริงละหมาด คือละหมาดอัศรีได้กดดันเรามาก (อันเนื่องมาจากเวลาเหลือน้อยมาก) โดยที่เรากำลังอาบน้ำละหมาดอยู่ เราจึงเอาน้ำลูบเท้าอย่างสวกๆ แล้วมีผู้ประกาศด้วยเสียงอันดังว่า

(أَسْبِغُوا الْوُضُوءَ ، وَيْلٌ لِلْأَعْقَابِ مِنَ النَّارِ)

“พวกท่านจงอาบน้ำละหมาดให้ทั่วถึงครบถ้วน ความหายนะจากไฟนรกจงประสบแก่ส้นเท้าทั้งหลาย (หมายถึงส้นเท้าที่ล้างไม่ทั่ว)”

(ฟัตฮุลบารีย์ 1/319 และมุสลิม 1/214)

และเช่นเดียวกัน ฮะดีษที่มีอยู่ในหนังสือเศาะฮี้ฮ์ทั้งสองรายงานโดย อับดุลลอฮ์ อิบนุ มุฮัมมัด

(ฟัตฮุลบารีย์ 1/321 และมุสลิม 1/215)

ในหนังสือเศาะฮี้ฮ์มุสลิม รายงานจากอาอิชะฮ์ จากท่านนบี ﷺ โดยท่านได้กล่าวว่า

(أَسْبِغُوا الْوُضُوءَ ، وَيْلٌ لِلْأَعْقَابِ مِنَ النَّارِ)

“พวกท่านจงอาบน้ำละหมาดให้ทั่วถึงครบถ้วน ความหายนะจากไฟนรกจงประสบแต่ส้นเท้าทั้งหลาย”

(มุสลิม 1/213)

รายงานจากอับดุลลาฮ์ อิบนุ ลีลาฮ์ อิบนิล ฮาซิม อิบนิ ญุซอ ว่าความจริงเขาได้ยินท่านรอซูล ﷺ กล่าวว่า

(وَيْلٌ لِلْأَعْقَابِ وَبُطُونِ الْأَقْدَامِ مِنَ النَّارِ)

“ความหายนะจากไฟนรกจงประสบแต่บรดาสน์เท้าและใต้ฝ่าเท้า”

(บันทึกโดย อัลบัยฮะกี 1/70, อัลฮากิม 1/162 โดยสายรายงานฮะดีษนี้ถูกต้อง (เศาะฮี้ฮ์))

และความจริงมุสลิมได้รายงานไว้ในหนังสือเศาะฮี้ฮ์ของเขาจาก อุมัร อิบนุ ลีลาฮ์ ก็ฏฏ็อบว่า แท้จริง ชายคนหนึ่งได้อาบน้ำละหมาดและล้างเล็บเท้าไม่ทั่วถึง แล้วท่านนบี ﷺ ได้แลเห็น และท่านได้กล่าวว่า

(إِرْجِعْ فَأَحْسِنْ وَضُوءَكَ)

“เจ้าจงกลับไปอาบน้ำละหมาดของเจ้าให้ดี”

(มุสลิม 1/215)

อัลฮาฟิซ อับบักร อัลบัยหะกี ได้บันทึกรายงานจาก อนัส อิบนิ มาลิก ว่า แท้จริงชายคนหนึ่งได้มาที่ท่านนบี ﷺ โดยที่เขาได้อาบน้ำละหมาดมาแล้ว โดยเท้าของเขาไม่ถูกน้ำเท่ากับตรงเล็บ แล้วท่านรอซูล ﷺ จึงได้กล่าวแก่เขาว่า

(إِزْجِعْ فَأَحْسِنْ وَضُوءَكَ)

“เจ้าจงกลับไปอาบน้ำละหมาดของเจ้าให้ดี”

(มุสลิม 1/70)

อิมามอะหมัด ได้บันทึกษะดีษที่รายงานจากภรรยาบางคนของท่านนบี ﷺ ว่า แท้จริงท่านรอซูล ﷺ ได้เห็นชายคนหนึ่งกำลังละหมาด โดยที่หลังเท้าของเขามีรอยขาวที่ไม่เปียกน้ำเท่ากับเหรียญเงิน แล้วท่านรอซูล ﷺ ได้ใช้ให้เขากลับไปอาบน้ำละหมาดใหม่

(อะหมัด 3/424)

และอบูดาวูด ได้บันทึกสำนวนที่รายงานจากบะกียะฮ์ และเพิ่มเติม คำว่า “ละหมาด” ไปในตอนท้าย ก็หมายความว่าท่านรอซูล ﷺ ได้ใช้ให้เขากลับไปอาบน้ำละหมาด และละหมาดใหม่ โดยษะดีษนี้ สายรายงานดีแข็งแรง ถูกต้อง วัลลอฮุอะอูลัม

(อบูดาวูด 1/121)

ใช้ให้สาธระหว่างซอกนิ้ว (ขณะอาบน้ำละหมาด)

ในษะดีษที่รายงานโดยฮุมรอน จากอุษมาน เกี่ยวกับลักษณะการอาบน้ำละหมาดของท่านนบี ﷺ ว่า ท่านได้สาธระหว่างซอกนิ้วของท่าน (ทั้งนิ้วมือและนิ้วเท้า)

(มัจญมะฮ์ อัชชะวาเอ็ด 1/335)

และบรรดาเจ้าของหนังสือสุนันได้บันทึกรายงานจาก ละกฏ อิบนิ เสะะบิเราะฮ์ เล่าว่า ฉันได้กล่าวว่า โอ้ท่านรอซูลของอัลลอฮ์ ได้กรุณาบอกให้ฉันทราบถึงการอาบน้ำละหมาดด้วยเหตุแล้วท่านได้กล่าวว่า

(أَسْبَغِ الْوُضُوءَ ، وَخَلِّلْ بَيْنَ الْأَصَابِعِ ، وَبَالَغْ فِي الْإِسْتِنْشَاقِ إِلَّا أَنْ

تَكُونَ صَائِمًا)

“จงอาบน้ำละหมาดให้ทั่วถึงครบถ้วน จงสาธระหว่างซอกนิ้ว จงสูดน้ำเข้าจมูกให้ลึก ยกเว้นขณะท่านถือศีลอด”

(อบูดาวูด 1/99, ตวัะฮ์ฟะตุลอะฮฺวะซี 1/149, อันนะซาอี 1/79 และอิบนุมาญะฮ์ 1/142)

การเช็ดบนรองเท้าคู่ฟทั้งสองนั้นเป็นสุนนะฮฺที่ปรากฏชัดเจน

อิมามอะหมัด อิบนิ ฮัมบัล ได้บันทึกรายงานจากเอาซุ อิบนิ อบีเอาซุ ได้เล่าว่า ฉันได้เห็นท่านรอซูล ﷺ ได้อาบน้ำละหมาด และได้เช็ดบนรองเท้าของท่านทั้งสอง หลังจากนั้นได้ลุกขึ้นไปยังที่ละหมาด

(อะหมัด 4/8)

และความจริงอบูดาวูด ก็ได้บันทึกกะษีรุนี้ ที่รายงานโดย เอาซุ อิบนิ อบีเอาซุ ได้เล่าว่า ฉันได้เห็นท่านรอซูล ﷺ ได้มาที่กองขยะของกลุ่มชนหนึ่ง แล้วท่านได้ปัสสาวะ หลังจากนั้นท่านอาบน้ำละหมาด แล้วเช็ดบนรองเท้าทั้งสอง และเท้าของท่านทั้งสอง

(อบูดาวูด 1 /113)

อิมามอะหมัด ได้บันทึกกะษีรุนี้ จาก ญะรียรุ อิบนิ अबดุลลาฮุ อัลบะญะลี เล่าว่า ฉันได้เข้ารับอิสลามหลังจากที่ชูเราะฮุ อัลมาอิดะฮุ ได้ถูกประทานลงมาแล้ว ซึ่งฉันได้เห็นท่านรอซูล ﷺ เช็ด (รองเท้า) หลังจากที่ฉันได้เข้ารับอิสลามแล้ว

(อะหมัด 4/363 โดย อิมามอะหมัด ได้บันทึกกะษีรุนี้โดยเอกเทศ)

ในหนังสือเศาะฮียุทั้งสอง รายงานจาก ฮัมมาม ว่า ญะรียรุได้ปัสสาวะ หลังจากนั้นก็อาบน้ำละหมาด และเช็ดบนรองเท้าคู่ฟทั้งสองของเขา มีผู้กล่าวว่า ท่านทำเช่นนี้หรือ ? เขาตอบว่า คริ๊บ ฉันได้เห็นท่านรอซูล ﷺ ปัสสาวะ หลังจากนั้นก็อาบน้ำละหมาด และเช็ดบนรองเท้าคู่ฟ (รองเท้าหุ้มสัน) ของท่านทั้งสอง อัลอะอัมชะกล่าวว่ อิบรอฮีม ได้พูดว่า สะดีษบหนี่ได้สร้างความประหลาดใจให้แก่พวกเขา เพราะว่าการเข้ารับอิสลามของญะรียรุได้เกิดขึ้นภายหลังจากชูเราะฮุ อัลมาอิดะฮุ ได้ถูกประทานลงมาแล้ว และนี่เป็นถ้อยคำที่รายงานโดยมุสลิม

(พัตฮุลบารี 4/589 และ มุสลิม 1/228)

และความจริงได้มีรายงานปรากฏอย่างต่อเนื่อง และเชื่อถือได้จากท่านรอซูล ﷺ โดยเป็นบทบัญญัติ ให้เช็ดบนรองเท้าคู่ฟทั้งสอง ทั้งคำพูด และการกระทำของท่าน

มีคำสั่งให้ทำตะยัมมุม ขณะที่ไม่มีน้ำอาบน้ำละหมาด และสำหรับคนป่วย

อัลลอฮุ ﷻ ตรัสว่า ﴿ และหากพวกเจ้าป่วย หรืออยู่ในการเดินทาง หรือคนใดในหมู่พวกเจ้ามาจากการถ่ายทุกข์ หรือมีเพศสัมพันธ์กับภรรยา แล้วพวกเจ้าไม่พบน้ำ ก็จงมุ่งสู่ดินที่ดี แล้วลูบใบหน้าของพวกเจ้า และมือของพวกเจ้าจากดินนั้น ﴾ ทั้งหมดที่กล่าวมานั้นได้เคยกล่าวมาแล้ว ในการอธิบายอายะฮฺที่อยู่ในชูเราะฮุ อันนิซาอฺ ดังนั้น จึงไม่มีความ

จำเป็นแก่เราที่จะต้องย้อนกลับไปอธิบายใหม่เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อ และความจริงเราได้กล่าวมาแล้วถึงสาเหตุแห่งการประทอนอายะฮ์ที่เกี่ยวกับการตะยัมมุลงมาในตอนนั้น แต่อัลบุคอรีได้รายงานอะดิษโดยเฉพาะเกี่ยวกับอายะฮ์นี้เอาไว้ ซึ่งความจริงได้มีรายงานจากท่านหญิงอาอิชะฮ์เล่าว่า สายสร้อยของดิฉันได้หล่นหายในกลางทุ่ง โดยที่พวกเราจะเข้าเมืองมะดีนะฮ์ แล้วท่านรอซูล ﷺ ได้ให้อูฐนอนลง และท่านก็ลงจากอูฐ และนอนโดยเอาศีรษะของท่านพาดบนดักขของดิฉัน แล้วอูฐก็เข้ามา แล้วเอานิ้วมือจีมาที่ดิฉันอย่างแรง และกล่าวว่า ผู้คนได้ถูกให้หยุดอยู่ในเรื่องสายสร้อย ดังนั้น ฉันจึงอยากตาย เพราะสถานภาพของท่านรอซูล ﷺ ที่มีต่อฉัน (เพราะเป็นผู้ที่เกี่ยวข้องพัน) และความจริงท่านได้ทำให้ดิฉันเจ็บ หลังจากนั้น ท่านนบี ﷺ ก็ตื่นนอน และเวลาศุบฮิก็เข้าเวลาแล้ว ท่านก็ค้นหาฉัน (เพื่อจะอาบน้ำละหมาด) แต่ไม่พบฉัน และแล้วอายะฮ์อัลกุรอานก็ถูกประทานลงมาว่า ﴿ โอ้ผู้ศรัทธาทั้งหลาย เมื่อพวกเจ้าต้องการจะปฏิบัติละหมาด ก็จงล้างใบหน้าของพวกเจ้า..... ﴾ (ไปจนจบอายะฮ์) แล้ว อุซัยด อิบดุล สุฏีอียร จึงได้กล่าวว่า ความจริง อัลลอฮ์ ﷻ ทรงให้ความสริมงคลกับผู้คนในเรื่องพวกท่าน โอ้ ตระกูลของอูฐบักร์ ไม่มีที่พวกท่าน นอกจากเป็นความสริมงคลแก่พวกเขา

(ฟัตฮุลบาริ 8/121)

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า ﴿ อัลลอฮ์นั้น ไม่ทรงประสงค์เพื่อจะให้เกิดความลำบากใด ๆ แก่พวกเจ้า ﴾ คือด้วยเหตุนี้ จึงเกิดความสะดวกง่ายดายแก่พวกเจ้าโดยไม่เกิดความลำบาก และทรงอนุญาตให้ทำตะยัมมุได้ เมื่อเจ็บป่วย และขณะที่ไม่มีน้ำ เพื่อให้เกิดความสะดวกแก่พวกเจ้า และเป็นความเมตตาแก่พวกเจ้า และได้กำหนดให้มีสิ่งทดแทนได้เมื่อไม่มีน้ำ

และคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ แต่ทว่า ทรงประสงค์ที่จะให้พวกเจ้าสะอาด และเพื่อความโปรดปรานของพระองค์ครบถ้วนแก่พวกเจ้า เพื่อว่าพวกเจ้าจักชอบคุณ ﴾ คือ หวังว่าพวกเจ้าจะชอบคุณในความโปรดปรานของพระองค์ที่มีต่อพวกเจ้า ในสิ่งที่พระองค์ทรงวางบัญญัติเพื่อให้เกิดความสะดวกสบายแก่พวกเจ้า อะลุ่มอล่วย เมตตา อนุโลม ให้เกิดความสะดวกแก่พวกเจ้า

บทขอพรหลังจากการอาบน้ำละหมาดแล้ว

มีขุนนะฮ์ ส่งเสริมให้ขอพรต่ออัลลอฮ์ ﷻ หลังจากเสร็จจากการอาบน้ำละหมาดแล้ว โดยพระองค์ทรงทำให้ผู้ที่อาบน้ำละหมาดได้อยู่ในกลุ่มผู้ที่รักษาความสะอาดตามนัยยะคำสั่งใช้ของพระองค์ ซึ่งปรากฏในอัลกุรอานอายะฮ์นี้ ดังที่อิมามอะหมัด, มุสลิม และบรรดาเจ้าของหนังสือสุนันได้บันทึกรายงานจากอุกบะฮ์ อิบนิ อามิร เล่าว่า พวกเราเคยมีหน้าที่เลี้ยงอูฐ แล้วผลัด

ของฉันก็มาถึง และเมื่อฉันต้อนอุฐกลับมาในช่วงเย็น ฉันได้เห็นท่านรอซูล ﷺ ยืนพูดกับผู้คน โดยฉันได้ยินคำพูดของท่านกล่าวว่า

(مَا مِنْ مُسْلِمٍ يَتَوَضَّأُ فَيُحْسِنُ وُضْوءَهُ ، ثُمَّ يَقُومُ فَيُصَلِّي رَكَعَتَيْنِ مُقْبِلًا عَلَيْهِمَا بِقَلْبِهِ وَوَجْهِهِ إِلَّا وَجِبَتْ لَهُ الْجَنَّةُ)

“ไม่มีจากมุสลิมคนใดที่เขาอาบน้ำละหมาด แล้วทำอย่างดีกับการอาบน้ำละหมาดของเขา หลังจากนั้นเขาก็ลุกขึ้นยืน แล้วละหมาด 2 ร็อกอะฮ์ โดยที่หัวใจของเขาและใบหน้าของเขามุ่งมั่นทั้งสองร็อกอะฮ์นั้น นอกจากเขาจะได้รับสวรรค์เป็นการตอบแทน”

เขาได้เล่าว่า ฉันได้กล่าวว่า อะไรมันช่างดีอย่างนี้ ก็บังเอิญมีผู้กล่าวต่อหน้าฉัน โดยกล่าวว่า ก่อนจากนี้ดีกว่าอีก ฉันก็มองดู ก็พอดีผู้ นั้นเป็นท่านอุมัรฺ رضي الله عنه แล้วเขาได้กล่าวว่า ฉันเห็นว่าท่านเพิ่งมาถึงเมื่อตะกัณนี้ ก่อนหน้านี้ ท่านนบี ﷺ ได้กล่าวว่า

(مَا مِنْكُمْ مِنْ أَحَدٍ يَتَوَضَّأُ فَيُبْلَغُ - أَوْ يُسْبِغُ - الْوُضْوءَ يَقُولُ : أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ ، إِلَّا فُتِحَتْ لَهُ أَبْوَابُ الْجَنَّةِ الثَّمَانِيَةِ ، يَدْخُلُ مِنْ أَيِّهَا شَاءَ)

“ไม่ว่าคนใดในหมู่พวกท่านอาบน้ำละหมาด แล้วเขาทำให้ทั่วถึง หรือทำให้ครบสมบูรณ์ กับการอาบน้ำละหมาด โดยกล่าว (เมื่อเสร็จแล้ว) ว่า ฉันขอปฏิญาณว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใด นอกจากอัลลอฮ์ และแท้จริง มุฮัมมัดนั้นเป็นบ่าว และรอซูลของพระองค์ นอกจากประตูสวรรค์ทั้งแปดจะถูกเปิดให้แก่เขา โดยเขาจะเข้าประตูไหนก็ได้ตามแต่ประสงค์” (ถ้อยคำนี้เป็นของมุสลิม)

(อะหฺมัด 4/153, มุสลิม 1/209, ออบูดาวูด 1/118, อันนะซาอี 1/92 และอิบนุมาญะฮ์ 1/159)

ความประเสริฐของการอาบน้ำละหมาด

มาลิก ได้บันทึกรายงาน จากอะดีษที่รายงานโดยอบีฮุร็อยเราะฮ์ ว่า แท้จริง ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(إِذَا تَوَضَّأَ الْعَبْدُ الْمُسْلِمُ - أَوْ الْمُؤْمِنُ - فَغَسَلَ وَجْهَهُ ، خَرَجَ مِنْ وَجْهِهِ

كُلُّ خَطِيئَةٍ نَظَرَ إِلَيْهَا بِعَيْنَيْهِ مَعَ الْمَاءِ - أَوْ مَعَ آخِرِ قَطْرِ الْمَاءِ - فَإِذَا غَسَلَ يَدَيْهِ خَرَجَ مِنْ يَدَيْهِ كُلُّ خَطِيئَةٍ بَطَشَتْهَا يَدَاهُ مَعَ الْمَاءِ - أَوْ مَعَ آخِرِ قَطْرِ الْمَاءِ - فَإِذَا غَسَلَ رِجْلَيْهِ خَرَجَتْ كُلُّ خَطِيئَةٍ مَشَتْهَا رِجْلَاهُ مَعَ الْمَاءِ - أَوْ مَعَ آخِرِ قَطْرِ الْمَاءِ - حَتَّى يَخْرُجَ نَقِيًّا مِنَ الذُّنُوبِ (

“เมื่อบ่าวมุสลิม หรือมุอฺมินได้อาบน้ำละหมาด แล้วเขาได้ล้างใบหน้าของเขา ความผิดทุกอย่างที่เขาได้มองมันด้วยดวงตาทั้งสองของเขา ก็ได้ออกไปจากใบหน้าของเขาพร้อมกับน้ำ หรือพร้อมกับน้ำหยดสุดท้าย แล้วเมื่อเขาล้างมือทั้งสองของเขา ความผิดทุกอย่างที่มีมือทั้งสองของเขาได้ทำร้าย ก็ได้ออกไปพร้อมกับน้ำ หรือ พร้อมกับน้ำหยดสุดท้าย แล้วเมื่อเขาล้างเท้าทั้งสองของเขา ความผิดทุกอย่างที่เท้าทั้งสองของเขาเดินไปทำมัน ก็ได้ออกไปพร้อมกับน้ำ หรือพร้อมกับน้ำหยดสุดท้าย จนกระทั่งเขาออกมาเป็นผู้บริสุทธิ์จากบาปทั้งหลาย”

(อัลมุวัฏฏะฮ์ 1/32)

และมุสลิมก็ได้บันทึกอะดิษนี้

(มุสลิม 1/215)

และมุสลิมได้บันทึกไว้ในหนังสือเศาะฮิฮ์ของเขา อะดิษที่รายงานโดยอบีมาลิก อัลอัษอะรี ว่า แท้จริง ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(الطُّهُورُ شَطْرُ الْإِيمَانِ ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ تَمْلَأُ الْمِيزَانَ ، وَسُبْحَانَ اللَّهِ وَاللَّهُ أَكْبَرُ تَمْلَأُ مَا بَيْنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ ، وَالصَّوْمُ جُنَّةٌ ، وَالصَّبْرُ ضِيَاءٌ ، وَالصَّدَقَةُ بُرْهَانٌ ، وَالْقُرْآنُ حَجَّةٌ لَكَ أَوْ عَلَيْكَ ، كُلُّ النَّاسِ يَغْدُو ، فَبَائِعٌ نَفْسَهُ فَمُعْتِقُهَا أَوْ مُوْبِقُهَا)

“ความสะอาดนั้น เป็นครึ่งหนึ่งของการศรัทธา การกล่าวอัลฮัมดุลิลลาฮ์ จะทำให้เต็มตาชั่ง (ที่ชั่งความดี) และการกล่าวซุบฮานัลลอฮ์ และอัลลอฮุอักบัร จะทำให้เต็มช่วงที่อยู่ระหว่างฟ้าและแผ่นดิน การถือศีลอดนั้นเป็นเกราะคอยป้องกันอันตราย ความอดทนนั้นเป็นรัศมี การบริจาคทานนั้นเป็นหลักฐาน อัลกุรอานนั้นเป็นหลักฐานให้แก่ท่าน หรือเป็นหลักฐานที่เป็นปฏิปักษ์ต่อท่าน มนุษย์ทุกคนอยู่ในความริบร้อฮ์ ดังนั้น ใครที่ขายตัวของเขาเพื่ออัลลอฮ์ เขาจะได้รับการปลดปล่อย หรือ (ใครที่ขายตัวของเขาเพื่ออย่างอื่น) เขาจะได้รับความหายนะ”

(มุสลิม 1/203)

ในหนังสือเศาะฮี้ฮมุสลิม รายงานจาก อิบนิ อุมร์ เล่าว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(لَا يَقْبَلُ اللَّهُ صَدَقَةً مِنْ غُلُولٍ ، وَلَا صَلَاةً بِغَيْرِ طُهُورٍ)

“อัลลอฮ์จะไม่ทรงรับการบริจาคทานจากทรัพย์สินที่ยักยอกมา และจะไม่ทรงรับการละหมาดที่ปราศจากความสะอาด”

(มุสลิม 1/204)

وَادْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَمِيثَاقَهُ الَّذِي وَاثَقَكُمْ بِهِ إِذْ قُلْتُمْ سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٧﴾ يٰٓأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُونُوا قَوَّامِينَ لِلَّهِ شُهَدَاءَ بِالْقِسْطِ وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَاٰنُ قَوْمٍ عَلَىٰ أَلَّا تَعْدِلُوا أَعْدِلُوا هُوَ أَقْرَبُ لِلتَّقْوَىٰ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿٨﴾ وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿٩﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ ﴿١٠﴾ يٰٓأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أذكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ هُمْ قَوْمٌ ٱنْبَسَطُوا إِلَيْكُمْ أَيْدِيهِمْ فَكَفَّ أَيْدِيهِمْ عَنْكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَعَلَىٰ اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١١﴾

7. และจงระลึกถึงความโปรดปรานของอัลลอฮ์ที่มีต่อพวกเจ้า และสัญญาของพระองค์ที่ได้กระทำมันไว้แก่พวกเจ้า ขณะที่พวกเจ้ากล่าวว่า พวกเราได้ยินแล้ว และพวกเราเชื่อฟังแล้ว และพึงยำเกรงอัลลอฮ์เถิด แท้จริง อัลลอฮ์นั้นทรงรอบรู้ถึงสิ่งที่อยู่ในที่ทรงออก

8. โอ้ผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงเป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่ด้วยดีเพื่ออัลลอฮ์ เป็นพยานด้วยความเที่ยงธรรม และจงอย่าให้การเกลียดชังพวกหนึ่งพวกใดทำให้พวกเจ้าไม่ยุติธรรม จงยุติธรรมเถิด มันเป็นสิ่งที่ใกล้กับความยำเกรงยิ่งกว่า และพึงยำเกรงอัลลอฮ์เถิด แท้จริง อัลลอฮ์นั้นเป็นผู้ทรงรอบรู้ถึงสิ่งที่พวกเจ้ากระทำ
9. และอัลลอฮ์ได้ทรงสัญญาแก่บรรดาผู้ศรัทธา และกระทำความดีทั้งหลายว่า สำหรับพวกเขานั้นจะได้รับการอภัยโทษ และรางวัลอันยิ่งใหญ่
10. และบรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธา และปฏิเสธบรรดาอายะฮ์ของเรานั้น ชนเหล่านี้แหละคือ ชานรก
11. โอ้ผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงระลึกถึงความโปรดปรานของอัลลอฮ์ที่มีต่อพวกเจ้า ขณะที่พวกหนึ่งตั้งใจที่จะยื่นมือของพวกเขามาทำร้ายพวกเจ้า แล้วพระองค์ก็ทรงยับยั้งมือของพวกเขาออกจากพวกเจ้าเสีย และพึงยำเกรงอัลลอฮ์เถิด และแก่อัลลอฮ์เท่านั้น ผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงมอบหมายเถิด

ให้ระลึกถึงความโปรดปรานแห่งสาส์น (ที่อัลลอฮ์ประทานให้) และศาสนาอิสลาม

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสให้บรรดาบ่าวผู้ศรัทธาของพระองค์ได้ทราบถึงความโปรดปรานของพระองค์ที่มีต่อพวกเขา เกี่ยวกับบทบัญญัติของพระองค์ในศาสนาที่ยิ่งใหญ่นี้ และได้ทรงส่งศาสนทูตผู้ใจบุญท่านนี้มายังพวกเขา ตลอดจนได้นำสัญญากับพวกเขาให้ ให้สัตยาบันต่อเขา และพระองค์ทรงสนับสนุนช่วยเหลือเขา โดยให้ประกาศให้พวกเขาได้รับทราบ โดยพระองค์ผู้ทรงสูงส่งได้ตรัสว่า ﴿ และจงระลึกถึงความโปรดปรานของอัลลอฮ์ที่มีต่อพวกเจ้า และสัญญาของพระองค์ที่ได้กระทำมันไว้แก่พวกเจ้า ขณะที่พวกเจ้ากล่าวว่า พวกเราได้ยินแล้ว และพวกเราเชื่อฟังแล้ว ﴾ นี่ถือเป็นการให้สัตยาบันที่พวกเขาเคยให้สัตยาบันแก่ท่านรอซูล ﷺ ขณะที่พวกเขาเข้ารับอิสลาม ดังที่พวกเขาเคยกล่าวว่า พวกเราขอให้สัตยาบันต่อท่านรอซูล ﷺ ว่าจะเชื่อฟัง และปฏิบัติตามในทุกสภาพ จะไม่ขัดแย้งและฝ่าฝืน และอัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿ وَمَالَكُمْ لَا تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالرَّسُولِ يَدْعُوكُمْ لَتُؤْمِنُوا بِرَبِّكُمْ وَقَدْ أَخَذَ مِيثَاقَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴾

“และไหนเล่าพวกเจ้าจึงไม่ศรัทธาต่ออัลลอฮ์ ทั้ง ๆ ที่ท่านรอซูลได้เรียกร้องให้พวกเจ้าศรัทธาต่อพระผู้อภิบาลของพวกเจ้า และแน่นอน พระองค์ได้ทรงเอาสัญญากับพวกเจ้าแล้ว หากพวกเจ้าเป็นผู้ศรัทธา”

(ซูเราะฮฺ อัลหะดีด อายะฮฺที่ 8)

มีผู้กล่าวว่า นี่เป็นการเตือนชาวยิวให้รำลึกถึงสัญญาที่พระองค์ได้เอากับพวกเขาในการปฏิบัติตามท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ โดยให้ยืนยันปฏิบัติตามบัญญัติที่ท่านนำมา ซึ่งเรื่องนี้ได้รายงานโดย อะลี อิบน์ อับดุลอะซีส โดยนำมาจาก อิบน์ อับบาส

หลังจากนั้น อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿ และพึงยำเกรงอัลลอฮ์เถิด ﴾ เป็นการเน้นและย้ำให้ยำเกรงต่ออัลลอฮ์อย่างสม่ำเสมอในทุกสภาพการณ์ หลังจากนั้น พระองค์ทรงแจ้งให้ทราบว่า พระองค์ทรงรอบรู้ถึงสิ่งที่ซ่อนเร้นอยู่ในใจ หรือในหัวใจของพวกเขา โดยพระองค์ตรัสว่า ﴿ แท้จริง อัลลอฮ์นั้นทรงรอบรู้ถึงสิ่งที่อยู่ในทรวงอก ﴾

ใช้ให้มีความเที่ยงธรรมอยู่เสมอ

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า ﴿ โอ้ผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงเป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่ด้วยดีเพื่ออัลลอฮ์ ﴾ คือ พวกท่านจงยืนหยัดอย่างมั่นคงในการปฏิบัติหน้าที่ด้วยสัจธรรมเพื่ออัลลอฮ์ ผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงสูงส่ง ไม่ใช่เพื่อบุคคลคนนั้นคนนี้ และไม่ใช่เพื่อชื่อเสียง และพวกท่านจง ﴿ เป็นพยานด้วยความเที่ยงธรรม ﴾ คือ ด้วยยุติธรรมไม่ใช่ลำเอียงไปทางฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด

ความจริงได้มีระบุอยู่ในหนังสือเศาะฮิฮ์ทั้งสอง รายงานจากอันนวะฮฺมาน อิบน์ บะษีร ว่า เขาได้เล่าว่า บิดาของฉันได้ให้ของขวัญแก่ฉันชิ้นหนึ่ง แล้วคุณแม่ของฉัน คือ อัมเราะฮฺ บุตรีของรอวาฮะฮฺ ได้กล่าวว่า ฉันจะยังไม่ยินยอมจนกว่าท่านจะให้ท่านรอซูล ﷺ เป็นพยานในเรื่องนี้ บิดาของฉันจึงไปหาท่านรอซูล ﷺ เพื่อให้ท่านเป็นพยาน ท่านจึงกล่าวถามว่า

(أَكُلَّ وَلَدِكَ نَحْلَتْ مِثْلَهُ ؟) قَالَ : لَا ، فَقَالَ (اتَّقُوا اللَّهَ وَاعْدِلُوا فِي أَوْلَادِكُمْ ، وَقَالَ : (إِنِّي لَا أَشْهَدُ عَلَى جَوْرٍ) قَالَ : فَرَجَعَ أَبِي فَرَدَّ تِلْكَ الصَّدَقَةَ)

“ลูกของท่านทุกคนนั้น ท่านได้ให้ของขวัญกับเขาเช่นคนนี้หรือ ? เขาตอบว่า : ไม่หรอก แล้วท่านได้กล่าวว่า “พวกท่านจงยำเกรงต่ออัลลอฮฺ และจงยุติธรรมในลูกๆ ของพวกท่าน” และท่านได้กล่าวว่า “ความจริงฉันจะไม่เป็นพยานต่อความลำเอียง” เขาเล่าว่า แล้วบิดาของฉันได้กลับไปเอาคินสิ่งทีบริจาคนั้น”

(ฟัตฮุลบารีย์ 5/250 และมุสลิม 3/1242)

และคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿และจงอย่าให้การเกลียดชังพวกหนึ่งพวกใดทำให้พวกเจ้าไม่ยุติธรรม﴾ คือ จงอย่าให้การโกรธกลุ่มชนหนึ่ง กลุ่มชนใด ทำให้พวกเจ้าละทิ้งความยุติธรรมกับพวกเขา แต่พวกท่านจงให้ความยุติธรรมกับพวกเขาทุกคน ไม่ว่าจะเป็มิตรหรือเป็นศัตรู ด้วยเหตุนี้ อัลลอฮฺ ﷻ จึงตรัสว่า ﴿จงยุติธรรมเถิด มันเป็สิ่งที่ใกล้กับความยำเกรงยิ่งกว่า﴾ คือ การที่พวกเจ้ายุติธรรมและเที่ยงธรรมมันใกล้กับความยำเกรงต่ออัลลอฮฺ ยิ่งกว่าการไม่เที่ยงธรรม และลำเอียง ซึ่งข้อความนี้มันก็คล้ายกับคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿وَإِنْ قِيلَ لَكُمْ آزِجُوا فَآزِجُوا هُوَ أَزْكَى لَكُمْ﴾

“และเมื่อมีการกล่าวแก่พวกเจ้าว่า จงกลับไปเสีย ก็จงกลับไป มันเป็นการเหมาะสมยิ่งแก่พวกเจ้า”

(ซูเราะฮฺ อันนุรฺ อายะฮฺที่ 28)

และคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿هُوَ أَتَقْوَى﴾ ซึ่งมีความหมายว่า “มันเป็นสิ่งที่ใกล้กับความยำเกรงยิ่งกว่า” ซึ่งในข้อความนี้มีการใช้คำที่เรียกเป็นภาษาอาหรับ أَفْعُلُ التَّفْضِيلُ ในที่ไม่ใช่เป็สิ่งที่ตรงข้ามแต่ประการใด ซึ่งโดยทั่วไปจะใช้ในการเปรียบเทียบสองอย่างที่แตกต่างกัน ซึ่งสำนวนเช่นนี้ก็เคยมีในคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿أَصْحَابُ الْجَنَّةِ يَوْمَئِذٍ خَيْرٌ مُسْتَقَرًّا وَأَحْسَنُ مَقِيلًا﴾

“ชาวสวรรค์ในวันนั้นจะอยู่ในที่พำนักที่ดี และที่พักผ่อนอันสบายยิ่ง”

(ซูเราะฮฺ อัลฟุรกอฮฺ อายะฮฺที่ 24)

และดังเช่นเศาะฮาบียาตบางคน ได้กล่าวแก่ท่านอุมัรฺ อิบนิล ค็อฏฏอบ ว่า

(أَنْتَ أَفْظُ وَأَغْلَطُ مِنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ)

“ท่านนั้นพูดจาโหวกเหวก ไม่นิ่มนวล ยิ่งกว่าท่านรอซูล ﷺ มาก”

หลังจากนั้น อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿และเพียงยำเกรงอัลลอฮฺเถิด แท้จริง อัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงรอบรู้ถึงสิ่งที่พวกเจ้ากระทำ﴾ คือ พระองค์จะทรงตอบแทนแก่พวกท่าน ตามที่

พระองค์ทรงทราบถึงผลงานที่พวกท่านได้กระทำไว้คือ ทำดีก็ได้ดี และถ้าทำชั่วก็ได้ชั่ว และด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงตรัสต่อไปจากนั้นว่า ﴿ และอัลลอฮ์ได้ทรงสัญญาแก่บรรดาผู้ศรัทธา และกระทำความดีทั้งหลายว่า สำหรับพวกเขานั้นจะได้รับการอภัยโทษ ﴾ สำหรับความผิดต่างๆ ที่พวกเขาเคยทำ ﴿ และรางวัลอันยิ่งใหญ่ ﴾ นั่นก็คือ สวรรค์ ซึ่งถือเป็นความเมตตาของพระองค์ต่อปวงบ่าว และความโปรดปรานอันยิ่งใหญ่ ซึ่งทั้งหมดเป็นของพระองค์ และมาจากพระองค์ให้แก่ปวงบ่าวของพระองค์

ต่อจากนั้น พระองค์ได้ตรัสว่า ﴿ และบรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธา และปฏิเสธบรรดาอายะฮ์ของเรา นั้น ชนเหล่านี้แหละคือ ชาวนรก ﴾ ที่กล่าวมา ถือเป็นความเที่ยงธรรม ยุติธรรมของอัลลอฮ์ ﷻ เป็นการตัดสินที่ไม่ลำเอียง เป็นผู้ทรงปรีชาญาณ และทรงสามารถเป็นที่สุด

การป้องกันบรรดามือของพวกปฏิเสธ มิให้ทำร้ายบรรดามุสลิม ถือเป็นความเมตตาอีกประการหนึ่งของพระองค์

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า ﴿ โอ้ผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงระลึกถึงความโปรดปรานของอัลลอฮ์ ที่มีต่อพวกเจ้า ขณะที่พวกหนึ่งตั้งใจที่จะยื่นมือของพวกเขามาทำร้ายพวกเจ้า แล้วพระองค์ก็ทรงยับยั้งมือของพวกเขาออกจากพวกเจ้าเสีย ﴾

อับดุลรอซซัค ได้รายงานมาจากญาบิร ว่า แท้จริง ท่านนบี ﷺ ได้ลงพำนักอยู่ในที่แห่งหนึ่ง ผู้คนก็อยู่ในบริเวณกว้างนั้นอาศัยเงาร่มของต้นไม้อยู่ โดยท่านนบี ﷺ ได้เอาอาวุธของท่านแขวนไว้ที่ต้นไม้ แล้วอาหรับชนบทคนหนึ่งได้มาที่ดาบของท่านรอซูล ﷺ แล้วจับดาบชักออกมาจากฝัก หลังจากนั้นก็หันไปยังท่านนบี ﷺ แล้วกล่าวว่า ใครจะปกป้องท่านจากฉันได้ ท่านได้ตอบว่า อัลลอฮ์ผู้ทรงเดชานุภาพ และสูงส่ง อาหรับคนนั้นได้ถามเช่นนั้นถึง 2 ครั้ง หรือ 3 ครั้ง ว่า ใครจะปกป้องท่านจากฉันได้ และท่านนบี ﷺ ก็ตอบว่า “อัลลอฮ์” เขาเล่าว่า แล้วดาบก็ได้หล่นจากมือของเขา แล้วท่านนบี ﷺ จึงได้เรียกบรรดาสาวกของท่าน แล้วบอกให้พวกเขาทราบ โดยที่อาหรับคนนั้นก็นั่งอยู่ข้างๆ ท่าน โดยท่านมิได้ทำโทษเขา

และมะอุมฺร ได้เล่าว่าปรากฏว่า กอดาดะฮฺ ก็เล่าเรื่องคล้ายๆ กัน โดยเล่าว่า ชาวอาหรับกลุ่มหนึ่งต้องการที่จะสังหารท่านรอซูล ﷺ พวกเขาจึงได้ส่งอาหรับคนนั้นไป และเขาก็ได้กล่าวถึงข้อความอัลกุรอานที่ว่า ﴿ จงระลึกถึงความโปรดปรานของอัลลอฮ์ที่มีต่อพวกเจ้า ขณะที่พวกหนึ่งตั้งใจที่จะยื่นมือของพวกเขามาทำร้ายพวกเจ้า.... ﴾ ไปจนจบอายะฮ์

(อับดุลรอซซัค 1/185)

เรื่องชาวอาหรับคนนั้น มีชื่อว่า เฆร็อด อิบดุล ฮาริษ เรื่องของเขาปรากฏอยู่ในหนังสือ เคาเศฮีย

(อัลบะคอรี 4135, 4136 และ 4139)

มุฮัมมัด อิบน์ อิสฮาก อิบน์ ยะซาร์, มุญาฮิด, อิกริมะฮฺ และคนอื่นๆ ก็ได้กล่าวถึงเรื่องนี้ว่า ความจริงอายะฮ์ดังกล่าวถูกประทานลงมาเกี่ยวกับเผ่าอันนะฆิร ขณะที่พวกเขาต้องการที่จะโยนเครื่องวิดน้ำลงบนศีรษะของท่านรอซูล ﷺ เมื่อท่านได้มาที่พวกเขา มาขอให้พวกเขาช่วยจัดการเรื่องสินไหมของพวกอัลลามิรีน และพวกเขา (พวกเผ่าอันนะฆิร) จึงได้มอบหมายให้อัมรฺ อิบนะ ญุฮาช อิบนะกะอับ โดยชี้ให้เขาพาท่านนบีไปนั่งอยู่ข้างฝานั้น แล้วรวมตัวอยู่ที่ท่าน เพื่อที่พวกเขาจะได้โยนเครื่องวิดน้ำลงมาให้ท่าน แต่แล้วอัลลอฮ์ก็ทรงแจ้งให้ท่านนบี ﷺ ทราบถึงแผนการของพวกเขา ท่านจึงได้ลุกขึ้นกลับไปที่มะดีนะฮฺ และบรรดาสาวกของท่านก็ตามท่านมา แล้ว อัลลอฮ์จึงได้ประทานอายะฮ์นี้ลงมา และอัลลอฮ์ได้ตรัสอีกว่า ﴿และแก่อัลลอฮ์เท่านั้น ผู้ศรัทธาทั้งหลายจงมอบหมายเถิด﴾ หมายความว่าใครที่มอบหมายต่ออัลลอฮ์ อัลลอฮ์ก็จะให้ความพอเพียง (ปลอดภัยแก่เขา)คุ้มครองเขาให้พ้นจากความชั่วร้าย หลังจากนั้น ท่านรอซูล ﷺ ก็ได้มีคำสั่งให้ไปที่พวกเขา ไปล้อมพวกเขาเอาไว้ จนกว่าจะลงมาจากกำแพง และเคลื่อนย้ายออกไป

وَلَقَدْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَءِيلَ وَبَعَثْنَا مِنْهُمُ اثْنَيْ عَشَرَ نَقِيبًا وَقَالَ اللَّهُ إِنِّي مَعَكُمْ لَئِنْ أَقَمْتُمُ الصَّلَاةَ وَآتَيْتُمُ الزَّكَاةَ وَآمَنْتُمْ بِرُسُلِي وَعَزَّرْتُمُوهُمْ وَأَقْرَضْتُمُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا لَأُكَفِّرَنَّ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَلَأُدْخِلَنَّكُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ فَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ مِنْكُمْ فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ ﴿١٢﴾ فِيمَا نَقُضِهِم مِيثَاقَهُمْ لَعَنَّاهُمْ وَجَعَلْنَا قُلُوبَهُمْ قَاسِيَةً يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ عَنْ مَوَاضِعِهِ وَنَسُوا حَظًّا مِمَّا ذُكِّرُوا

بِهِ وَلَا تَزَالُ تَطَّلِعُ عَلَى خَائِنَةٍ مِنْهُمْ إِلَّا قَلِيلًا مِنْهُمْ فَأَعْفُ عَنْهُمْ وَأَصْفَحْ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٣﴾ وَمِنَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّا نَصْرِي أَخَذْنَا مِيثَاقَهُمْ فَنَسُوا حَظًّا مِمَّا ذُكِّرُوا بِهِ فَأَغْرَيْنَا بَيْنَهُمُ الْعَدَاوَةَ وَالْبَغْضَاءَ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ وَسَوْفَ يُنَبِّئُهُمُ اللَّهُ بِمَا كَانُوا يَصْنَعُونَ ﴿١٤﴾

12. และแท้จริง อัลลอฮ์ได้ทรงเอาสัญญาแก่วังศ์วานอิสรออีล และเราได้แต่งตั้งหัวหน้าจากพวกเขาขึ้นสิบสองคน และอัลลอฮ์ได้ทรงกล่าวว่แท้จริง ข้าพเจ้าจะอยู่กับพวกเจ้าด้วย ถ้าหากพวกเจ้าปฏิบัติละหมาด และชำระซะกาต และศรัทธาต่อศาสนทูตของข้า และสนับสนุนพวกเขา และให้อัลลอฮ์ยืมหนี้ที่ดี แน่หนอน ข้าจะลบล้างความชั่วของพวกเจ้าให้พ้นไปจากพวกเจ้า และแน่หนอน ข้าจะให้พวกเจ้าเข้าสวนสวรรค์ ซึ่งมีแม่น้ำหลายสายไหลอยู่เบื้องล่าง และผู้ใดในหมู่พวกเจ้าปฏิเสธศรัทธาหลังจากนั้นแล้ว แน่หนอน พวกเขาได้หลงไปจากทางอันเที่ยงตรงแล้ว
13. และเนื่องจากการที่พวกเขาทำลายสัญญาของพวกเข เราจึงได้สาปแช่งพวกเขา และให้หัวใจของพวกเขแข็งกระด้าง พวกเขากระทำการบิดเบือนบรรดาถ้อยคำให้เฉไฉออกจากตำแหน่งของมัน และลืมนส่วนหนึ่งจากสิ่งที่พวกเขาถูกเตือนไว้ และเจ้าก็ยังมองเห็นการคดโกงจากพวกเขาอยู่ นอกจากเพียงเล็กน้อยในหมู่พวกเขาเท่านั้น ดังนั้น เจ้าจงให้อภัยแก่พวกเขาเถิด และจงยกโทษเสีย แท้จริงอัลลอฮ์นั้นทรงชอบผู้ที่ทำดีทั้งหลาย
14. และจากบรรดาผู้ที่กล่าวว่า พวกเราเป็นคริสตนั้น เราได้เอาสัญญาจากพวกเขา แต่แล้วพวกเขาก็ลืมนส่วนหนึ่งจากสิ่งที่พวกเขาถูกเตือนไว้ เราจึงได้ให้เกิดขึ้นระหว่างพวกเขา ซึ่งการเป็นศัตรู และการเกลียดชังจนกระทั่งวันกิยามะฮ์ และอัลลอฮ์จะทรงบอกเขาเหล่านั้นถึงสิ่งที่พวกเขาได้เคยกระทำไว้

ข้อสัญญาของชาวคัมภีร์ และอัลลอฮฺ ﷻ ทรงสาปแช่งพวกเขาที่ผิดสัญญา

เมื่ออัลลอฮฺ ﷻ ได้ใช้ข่าวของพระองค์ผู้ศรัทธาให้ปฏิบัติตามสัญญาที่พระองค์ได้เอาสัญญากับพวกเขาไว้โดยผ่านข่าว และศาสนทูตของพระองค์ คือ มุฮัมมัด ﷺ และใช้ให้พวกเขาปฏิบัติด้วยความจริงใจ และเป็นพยาน หรือตัดสินด้วยความยุติธรรม และให้พวกเขาระลึกถึงความโปรดปรานของพระองค์ที่พระองค์ได้ประทานสัจธรรม และทางนำที่ถูกต้องมาให้ พระองค์ก็ได้เริ่มอธิบายให้พวกเขาทราบถึงวิธีที่พระองค์ได้สัญญากับชาวคัมภีร์ที่อยู่ก่อนพวกเขา คือ ชาวยิว และชาวคริสต์ แล้วเมื่อพวกเขาได้ผิดสัญญากับพระองค์ พระองค์ก็ได้สาปแช่งพวกเขา และขับไล่พวกเขาออกไปจากความใกล้ชิดกับพระองค์ ปิดหัวใจของพวกเขามากกว่าไม่ให้เป็นผู้นำ และสัจธรรม โดยพระองค์ได้ตรัสไว้ว่า ﴿ และแท้จริง อัลลอฮฺได้ทรงเอาสัญญาแก่วงศ์วานอิสราเอล และเราได้แต่งตั้งหัวหน้าจากพวกเขาขึ้นสิบสองคน ﴾ หมายถึง คนที่มีชื่อเรียกเป็นที่รู้จักดีในเผ่าของพวกเขามาก โดยการใช้สัตยาบันว่าจะเชื่อฟัง และปฏิบัติตามอัลลอฮฺ, รอสูล และคัมภีร์ของพระองค์

ความจริง มุฮัมมัด อิบน์ อิสฮาก, อิบน์ อับบาส และคนอื่นๆ ได้กล่าวว่า เรื่องนี้ได้เกิดขึ้นเมื่อมุซา ﷺ ได้มุ่งที่จะทำการสู้รบกับพวกศัตรู ท่านจึงได้มีคำสั่งให้แต่งตั้งผู้นำ และหัวหน้าขึ้นเผ่าละ 1 คน

(อัญญอบารี 10/113)

บรรดาหัวหน้าชาวอันศอรฺ

ในทำนองเดียวกัน เมื่อท่านรอสูล ﷺ ได้รับสัตยาบันกับชาวอันศอรฺ ในคืนอัลอะกอบะฮฺ ปรากฏว่า ในหมู่พวกเขานั้นมีหัวหน้ากลุ่มอยู่ 12 คน เป็นชาวเผ่าเอาสุ 3 คน คือ 1. อุซัยด อิบน์ล สุรียอยรฺ 2. สะอัด อิบน์ ค็อยษะมะฮฺ และ 3. ริฟาอะฮฺ อิบน์ อับดุลมุณชิรฺ และกล่าวว่า ได้เอา อบุล ฮัยษัม อิบน์ดัตยฮาน มาแทน (ขออัลลอฮฺได้โปรดให้ความยินยอมแก่พวกเขาด้วย) และเป็นชาว ค็อซรีย 9 คน คือ 1. อบูอุมามะฮฺ อัซอัด อิบน์ ชุรอเราะฮฺ 2. สะอัด อิบน์รอร เบียะฮฺ 3. อับดุลลอฮฺ อิบน์ รอวาฮะฮฺ 4. รอฟีเยฮฺ อิบน์ มาลิก อิบน์ลัจญุลาน 5. อัลบะรอฮฺ อิบน์ มะอรรูร 6. อุบาตะฮฺ อิบน์ศอมิต 7. สะอัด อิบน์ อุบาตะฮฺ 8. อับดุลลอฮฺ อิบน์ อัมรฺ อิบน์ สะรอม และ 9. อัลมุณชิรฺ อิบน์ อุมรฺ อิบน์ กุณัยสฺ (ขออัลลอฮฺได้โปรดให้ความยินยอมแก่พวกเขาด้วย) โดยที่กะอับ อิบน์ มาลิก ได้กล่าวเป็นคำโคลงถึงพวกเขาด้วย เช่นเดียวกับ อิบน์ อิสฮาก ﷺ ก็ได้รายชื่อของพวกเขามากกล่าวไว้

(อิบน์ หิซาม 12/86 และ 87)

จุดมุ่งหมายก็คือ พวกเขาเป็นหัวหน้ากลุ่ม แต่ละกลุ่มเพื่อยอมรับคำสั่งของท่านนบี ﷺ และเป็นผู้ควบคุมดูแลกลุ่มชนของเขาให้ปฏิบัติตาม และเชื่อฟังคำสั่งของท่านนบี ﷺ

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿และอัลลอฮฺได้ทรงกล่าวว่า แท้จริง ข้าฉันร่วมอยู่กับพวกเจ้าด้วย﴾ คุ่มครอง และให้ความช่วยเหลือสนับสนุน ﴿ถ้าหากพวกเจ้าปฏิบัติละหมาด และชำระชะกาต และศรัทธาต่อศาสนทูตของข้า﴾ คือ พวกท่านเชื่อสาส์นที่มีมายังพวกท่าน ﴿และสนับสนุนพวกเขา﴾ คือ ช่วยเหลือพวกเขา สนับสนุนพวกเขาต่อสัจธรรมนั้น ﴿และให้อัลลอฮฺยืมหนี้ที่ดี﴾ คือ บริจาคทรัพย์สิน และเสียสละในหนทางของอัลลอฮฺ และแสวงหาความโปรดปรานจากพระองค์ ﴿แน่นอน ข้าจะลบล้างความชั่วของพวกเจ้าให้พ้นไปจากพวกเจ้า﴾ คือ ความผิดต่าง ๆ ของพวกเจ้านั้นข้าจะลบล้าง และไม่เอาโทษ ﴿และแน่นอน ข้าจะให้พวกเจ้าเข้าสวนสวรรค์ ซึ่งมีแม่น้ำหลายสายไหลอยู่เบื้องล่าง﴾ คือ ข้าจะปกป้องความไม่ดีให้พ้นไปจากพวกเจ้า และจะให้พวกเจ้าประสบกับความดี

ข้อสัญญา และการผิดสัญญา

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿และผู้ใดในหมู่พวกเจ้าปฏิเสธศรัทธาหลังจากนั้นแล้วแน่นอน พวกเขาได้หลงไปจากทางอันเที่ยงตรงแล้ว﴾ คือ ใครที่ฝ่าฝืนทำผิดสัญญา ปฏิเสธ และทำเป็นเหมือนไม่รู้ เขาได้หลงออกไปจากทางอันเที่ยงตรง และถูกต้องไปแล้ว หันเหออกไปจากทางนำไปสู่ความหลงผิดเสียแล้ว หลังจากนั้น อัลลอฮฺ ﷻ จึงได้บอกให้ทราบถึงโทษที่จะต้องได้รับเมื่อผิดสัญญา และฝ่าฝืน โดยพระองค์ตรัสว่า ﴿และเนื่องจากการที่พวกเขาทำลายสัญญาของพวกเรา เราจึงได้สาปแช่งพวกเขา﴾ เนื่องด้วยการผิดสัญญานั้น เราได้สาปแช่งพวกเขา คือให้พวกเขาออกห่างไกลไปจากสัจธรรม และความจริง ใส่พวกเขาออกไปจากทางนำที่ถูกต้อง ﴿และให้หัวใจของพวกเขายิ่งกระด้าง﴾ ทำให้ไม่ยอมรับฟังคำแนะนำ ตักเตือนที่ดี คือดัง ﴿พวกเขากระทำการบิดเบือนบรรดาถ้อยคำให้เจจใสออกจากตำแหน่งของมัน﴾ คือ เป็นคนปากเสีย ปฏิบัติต่อบรรดาอายะฮฺของอัลลอฮฺอย่างไร้สาระ ไร้สติ ผันจุดมุ่งหมายของคัมภีร์ให้ผิดจุดประสงค์ ดีความไปเป็นอย่างอื่น และพวกเขายังได้กล่าวโกหกอีกว่าไม่ได้พูดเช่นนั้น ﴿และมีส่วนหนึ่งจากสิ่งที่พวกเขาถูกเตือนไว้﴾ คือ ละทิ้งที่จะกระทำ และปฏิบัติตามด้วยความไม่ชอบ ﴿และเจ้าก็ยังมองเห็นการคดโกงของพวกเขายู่﴾ หมายถึง พวกเขายังมีเล่ห์กลคดโกงต่อท่าน และบรรดาสาวกของท่าน โดยที่มูญาฮิด และคนอื่นกล่าวว่า พวกเขายังมีแผนร้ายที่จะทำร้ายท่านรอซูล ﷺ อีกด้วย

(อัญญอบารี 10/134)

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า ﴿ ดั่งนั้น เจ้าจงให้อภัยแก่พวกเขาเถิด และจงยกโทษเสีย ﴾
 อย่างนี้คือการช่วยเหลือและเป็นชัยชนะที่แท้จริง ดังเช่นชาวสะลัฟได้กล่าวว่า “สิ่งที่ท่านได้
 ปฏิบัติกับคนที่ฝ่าฝืนอัลลอฮ์ที่เกี่ยวข้องกับท่านนั้น ให้เหมือนกับที่ท่านเชื่อฟังต่ออัลลอฮ์”
 อย่างนี้ ที่ท่านจะได้เข้าใจจากพวกเขา โดยหวังว่า อัลลอฮ์จะเปิดหัวใจให้กับพวกเขาได้รับ
 ทางนำ และด้วยเหตุนี้ อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿ แท้จริง อัลลอฮ์นั้นทรงชอบผู้ที่ทำดี
 ทั้งหลาย ﴾ หมายความว่า การให้อภัยต่อคนที่ทำไม่ดีต่อท่าน

กอดาตะฮ์ ได้กล่าวเกี่ยวกับอายะฮ์นี้คือ ﴿ فَاعْفُ عَنْهُمْ وَاصْفَحْ ﴾ นั้นได้ถูกยกเลิกด้วยกับ
 คำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า

﴿ قَتِلُوا الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَا بِالْيَوْمِ الْآخِرِ ... ﴾

“พวกเจ้าจงต่อสู้กับบรรดาผู้ที่ไม่ศรัทธาต่ออัลลอฮ์ และวันปรโลก...” ไปจน
 จบอายะฮ์

(ซูเราะฮ์ อัตเตาบะฮ์ อายะฮ์ที่ 29)

ข้อสัญญาของนะศอรอ (ชาวคริสต์) แต่พวกเขาเสื่อมเลือน และผลลัพธ์

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า ﴿ และจากบรรดาผู้ที่กล่าวว่า พวกเราเป็นคริสต์นั้น เราได้เอา
 สัญญาจากพวกเขา ﴾ คือ พวกที่บอกว่าพวกเขาคือคริสต์ปฏิบัติตามอัลมะซีฮ์ (พระเยซู)
 บุตรของนางมัรยัม ﷺ เราได้เอาสัญญา และข้อตกลงกับพวกเขาว่า พวกเขาจะปฏิบัติ
 ตามศาสนทูต (คือท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ) จะช่วยเหลือท่าน สนับสนุนท่าน และศรัทธาต่ออนบี
 ทุกท่านที่อัลลอฮ์ได้ทรงแต่งตั้งมาบนหน้าผืนแผ่นดิน แต่พวกเขาก็ทำเช่นเดียวกับชาวยิว คือ
 ฝ่าฝืนสัญญาและผิดสัญญา ด้วยเหตุนี้ อัลลอฮ์ ﷻ จึงได้ตรัสว่า ﴿ แต่แล้วพวกเขาก็เสื่อม
 ส่วนหนึ่งจากสิ่งที่พวกเขาถูกเตือนไว้ เราจึงได้ให้เกิดขึ้นระหว่างพวกเขา ซึ่งการเป็น
 ศัตรู และการเกลียดชังจนกระทั่งวันกิยามะฮ์ ﴾ คือ เราได้โยนการเป็นศัตรู และความ
 เกลียดชังเข้าไปในหมู่พวกเขา จึงทำให้พวกเขาแบ่งเป็นกลุ่มเป็นพวก แม้บัดนี้ยังเป็นเช่นนั้น
 ไปจนกระทั่งวันสิ้นโลก พวกเขายังคงขัดแย้งกัน ยังคงสาปแช่งซึ่งกันและกัน โดยแต่ละกลุ่ม
 ก็ได้ยอมรับซึ่งกันและกัน หลังจากนั้น อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿ และอัลลอฮ์จะทรงบอกเขา
 เหล่านั้น ถึงสิ่งที่พวกเขาได้เคยกระทำไว้ ﴾ ข้อความของอายะฮ์นี้ เป็นการเตือนให้พวกชาว
 นะศอรอได้ทราบ และหวนระลึกถึงสิ่งที่พวกเขาเคยกระทำ คือ โกหกต่ออัลลอฮ์ ﷻ และรอซูล
 ของพระองค์ โดยกล่าวว่า พวกเราเป็นบุตรของพระเจ้า เป็นต้น ทั้งๆ ที่พระองค์ทรงเอกะ
 ไม่เป็นพ่อใคร และไม่มีบุตร และไม่มีสิ่งใดเสมอเหมือนพระองค์

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ قَدْ جَاءَكُمْ رَسُولُنَا يُبَيِّنُ لَكُمْ كَثِيرًا
مِمَّا كُنْتُمْ تُخْفُونَ مِنَ الْكِتَابِ وَيَعْفُو عَنْ كَثِيرٍ قَدْ جَاءَكُمْ
مِنَ اللَّهِ نُورٌ وَكِتَابٌ مُبِينٌ ﴿١٥﴾ يَهْدِي بِهِ اللَّهُ مَنِ اتَّبَعَ رِضْوَانَهُ
سُبُلَ السَّلَامِ وَيُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ بِإِذْنِهِ وَيَهْدِيهِمْ
إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿١٦﴾

15. โอ้ชาวคัมภีร์ทั้งหลาย แท้จริง ศาสนทูตของเราได้มายังพวกเจ้าแล้ว โดยที่เขาจะแจกแจงแก่พวกเจ้าอย่างมากมาย จากสิ่งที่พวกเจ้าปกปิดไว้จากคัมภีร์ และเขาจะงดเว้นไว้มากมาย แท้จริง แสงสว่าง จากอัลลอฮฺ และคัมภีร์อันชัดแจ้งได้มายังพวกเจ้าแล้ว
16. ด้วยคัมภีร์นั้นแหละ อัลลอฮฺจะทรงแนะนำผู้ที่ปฏิบัติความพึงพอพระทัยของพระองค์ ซึ่งบรรดาทางแห่งความปลอดภัย และจะทรงให้พวกเขาออกจากความมืดไปสู่แสงสว่าง ด้วยอนุหัตถ์ของพระองค์ และจะทรงแนะนำพวกเขาสู่ทางอันเที่ยงตรง

อธิบายให้ทราบถึงความจริงเกี่ยวกับท่านรอซูล ﷺ และอัลกุรอาน

อัลลอฮฺ ﷻ ได้บอกให้ทราบเกี่ยวกับพระองค์เอง ผู้ทรงโอบุญที่ได้ส่งศาสนทูต (รอซูล) ของพระองค์ คือท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ให้นำเอาทางนำที่ถูกต้อง และศาสนาที่แท้จริงมาสู่มวลมนุษย์ทั้งโลก ไม่ว่าจะเป็นชาวอาหรับและไม่ใช่ว่าอาหรับ ทั้งคนที่อ่านหนังสือออกและอ่านไม่ออก โดยในศาสนานั้นได้มีรายละเอียด และชี้ให้เห็นถึงข้อจำแนกระหว่างความจริงและความเท็จ โดยอัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿ โอ้ชาวคัมภีร์ทั้งหลาย แท้จริง ศาสนทูตของเราได้มายังพวกเจ้าแล้ว โดยที่เขาจะแจกแจงแก่พวกเจ้าอย่างมากมาย จากสิ่งที่พวกเจ้าปกปิดไว้จากคัมภีร์ และเขาจะงดเว้นไว้มากมาย ﴾ คือ ท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ จะแจ้งถึงสิ่งที่พวกเขาเปลี่ยนแปลง บิดเบือน ตีความให้เป็นอย่างอื่น และบั่นความเท็จให้แก่อัลลอฮฺ ﷻ และท่านจะไม่พูดถึงสิ่งต่างๆ อีกมากมายที่พวกเขาได้เปลี่ยนแปลงไป เพราะไม่เกิดประโยชน์อันใดที่จะนำมากล่าว

ความจริง อัลฮากิม ได้บันทึกกะดะฮ์ไว้ในหนังสือมุสตัดร็อกของเขา โดยรายงานจาก อิบนิ อับบาส رضي الله عنه ว่า “ใครที่ปฏิเสธเรื่องการขวางผู้ละเมิดทางเพศด้วยก้อนหิน (สำหรับผู้ที่เคยผ่านการแต่งงานแล้ว) ความจริง เขาได้ปฏิเสธคัมภีร์อัลกุรอาน โดยที่เขาอาจไม่รู้ตัว” โดยคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿โอ้ชาวคัมภีร์ทั้งหลาย แท้จริง ศาสนทูตของเราได้มายังพวกเจ้าแล้ว โดยที่เขาจะแจกแจงแก่พวกเจ้าอย่างมากมาย จากสิ่งที่พวกเจ้าปกปิดไว้จากคัมภีร์﴾ (คือ) เรื่องที่พวกเขาปกปิดเอาไว้ก็คือการขวางด้วยก้อนหินแก่ผู้ที่ละเมิดทางเพศ จนตายสำหรับผู้ที่เคยผ่านการแต่งงานมาแล้ว

(อัลฮากิม 4/359 แล้วเขาได้กล่าวว่า สายรายงานถูกต้อง แต่อัลบุคอรี และมุสลิมมิได้รายงาน)

หลังจากนั้นอัลลอฮ์ ﷻ ได้บอกให้ทราบถึงคัมภีร์อัลกุรอานที่สำคัญยิ่งที่พระองค์ได้ประทานมาให้แก่นบีของพระองค์ที่ว่า ﴿ แท้จริง แสงสว่างจากอัลลอฮ์ และคัมภีร์อันชัดแจ้งได้มายังพวกเจ้าแล้ว ด้วยคัมภีร์นั้นแหละ อัลลอฮ์จะทรงแนะนำผู้ที่ปฏิบัติตามความพึงพอพระทัยของพระองค์ ซึ่งบรรดาทางแห่งความปลอดภัย ﴾ คือ ทางรอดที่ปลอดภัย และแนวทางแห่งความมั่นคง ﴿ และจะทรงให้พวกเขาออกจากความมืดไปสู่แสงสว่าง ด้วยอนุมัติของพระองค์ และจะทรงแนะนำพวกเขาสู่ทางอันเที่ยงตรง ﴾ คือ จะทำให้พวกเขา รอดพ้นจากความหายนะ และอธิบายให้ทราบถึงทางเดินอันชัดเจนเป็นที่สุด แล้วจะทำให้พวกเขาหันเหออกไปจากทางที่ต้องห้าม และจะได้บรรลุถึงความดีรอดพ้นจากทางที่หลงผิด และเดินอยู่ในทางที่เที่ยงตรงที่สุด

لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ قُلْ فَمَنْ يَمْلِكُ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا إِنْ أَرَادَ أَنْ يُهْلِكَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ وَأُمُّهُ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا لِلَّهِ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٧﴾ وَقَالَتِ الْيَهُودُ وَالنَّصَارَى نَحْنُ أَبْنَاءُ اللَّهِ وَأَحِبُّوهُ قُلْ فَلِمَ يُعَذِّبُكُمْ بِذُنُوبِكُمْ بَلْ أَنْتُمْ بَشَرٌ مِمَّنْ خَلَقَ يَغْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ وَلِلَّهِ

مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ ﴿١٨﴾

17. แนนอนได้ปฏิเสธศรัทธาแล้ว บรรดาผู้ที่กล่าวว่า แท้จริง อัลลอฮ์นั้น คือ อัลมะซีฮ์ บุตรของมัรยัม จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า ก็ใครเล่า จะมีอำนาจครอบครองสิ่งใดจากอัลลอฮ์ได้ หากพระองค์ทรงประสงค์ ที่จะทำลายอัลมะซีฮ์ บุตรของมัรยัม และมารดาของเขา และผู้ที่อยู่ใน แผ่นดินทั้งหมด และอำนาจแห่งบรรดาชั้นฟ้า และแผ่นดิน และ สิ่งที่อยู่ในระหว่างทั้งสองนั้นเป็นสิทธิ์ของอัลลอฮ์เท่านั้น พระองค์ ทรงสร้างตามที่พระองค์ทรงประสงค์ และอัลลอฮ์นั้นทรงเดชานุภาพ เหนือทุกสิ่ง
18. และบรรดาชาวยิว และชาวคริสต์ได้กล่าวว่า พวกเราคือบุตรของ อัลลอฮ์ และเป็นที่รักของพระองค์ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า แล้ว ไฉนเล่าพระองค์จึงทรงลงโทษพวกเจ้าเนื่องด้วยความผิดของพวกเจ้า มิใช่เช่นนั้นดอก พวกเจ้าเป็นสามัญชนในหมู่ผู้ที่พระองค์ทรงบังเกิด มาต่างหาก ซึ่งพระองค์จะทรงอภัยโทษผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และ จะทรงลงโทษผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และอำนาจแห่งบรรดาชั้นฟ้า และแผ่นดิน และสิ่งที่อยู่ในระหว่างทั้งสองนั้นเป็นสิทธิ์ของอัลลอฮ์ เท่านั้น และยังพระองค์เท่านั้นที่พวกเจ้าจะกลับไป

ชาวคริสต์ตั้งภาคี และปฏิเสธอัลลอฮ์

อัลลอฮ์ ทรงกล่าวแจ้งให้ทราบ และตัดสินชี้ขาดถึงการปฏิเสธของชาวคริสต์ที่อ้าง เกี่ยวกับ อัลมะซีฮ์ (เยซู บุตรของนางมัรยัม (มาเรีย)) ว่าคืออัลลอฮ์ พระผู้เป็นเจ้าของจริง อัลมะซีฮ์ (พระเยซู) นั้น เป็นปาวของอัลลอฮ์ที่อัลลอฮ์ได้ให้เขาบังเกิดมาในโลกนี้ ดังนั้น อัลลอฮ์ทรงสูงส่ง และบริสุทธิ์จากคำกล่าวอ้างของพวกเขามา หลังจากนั้น พระองค์ได้ตรัสให้ทราบ ถึงเดชานุภาพของพระองค์เหนือทุกสิ่ง และทุกสิ่งอยู่ภายใต้อำนาจของพระองค์ทั้งสิ้น โดย พระองค์ตรัสว่า ﴿ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า/ก็ใครเล่าจะมีอำนาจครอบครองสิ่งใดจาก อัลลอฮ์ได้ หากพระองค์ทรงประสงค์ที่จะทำลายอัลมะซีฮ์ บุตรของมัรยัม และมารดา ของเขา และผู้ที่อยู่ในแผ่นดินทั้งหมด ﴾ คือ ถ้าพระองค์ทรงประสงค์เช่นนั้น จะมีใครขัดขวาง

พระองค์ได้ หรือจะมีใครที่สามารถจะทำเช่นนั้น หรือหักห้ามได้ หลังจากนั้น อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿และอำนาจแห่งบรรดาชั้นฟ้า และแผ่นดิน และสิ่งที่อยู่ในระหว่างทั้งสองนั้น เป็นสิทธิของอัลลอฮ์เท่านั้น พระองค์ทรงสร้างตามที่พระองค์ทรงประสงค์﴾ คือ สิ่งที่มีอยู่ทั้งหมดนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์ทรงสร้างมันขึ้นมา และพระองค์ทรงเดชานุภาพตามที่พระองค์ทรงประสงค์ ไม่ต้องถามถึงสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างมันมาด้วยความสามารถ อำนาจ ความยุติธรรม และความยิ่งใหญ่ของพระองค์ และนี่ถือเป็นการโต้ตอบชาวคริสต์ที่ปฏิเสธ และตั้งภาคต่อพระองค์ โดยพระองค์จะสาปแช่งตลอดไปจวบจนวันโลกาวสาน

การตอบโต้ชาวคัมภีร์ (ยิว และคริสต์) ที่กล่าวว่า พวกเราเป็นบุตรของอัลลอฮ์ ﷻ

หลังจากนั้น อัลลอฮ์ ﷻ ได้โต้ตอบชาวยิว และชาวคริสต์ที่อุปโลกน์ไปปดมดเท็จต่ออัลลอฮ์ ﷻ โดยพระองค์ตรัสว่า ﴿และบรรดาชาวยิว และชาวคริสต์ได้กล่าวว่า พวกเราคือบุตรของอัลลอฮ์ และเป็นที่รักของพระองค์﴾ คือ พวกเราเป็นผู้ที่สืบเชื้อสายไปยังบรรดาศาสดาของพระองค์ ซึ่งพวกเขาเป็นบุตรของพระองค์ โดยที่พระองค์ทรงเอาใจใส่ดูแลพวกเขาเป็นอย่างดี พระองค์ทรงรักพวกเขา โดยที่พวกเขาได้เอาคำเหล่านี้มาจากคัมภีร์ของพวกเขาที่ว่า อัลลอฮ์ ﷻ นั้นได้ตรัสกับบ่าวของพระองค์ที่ชื่อว่า อิสรออีล ว่า (เจ้าเป็นลูกชายคนโตของข้า) โดยยึดเอาคำนั้นมาโดยไม่มีการตีความแต่มีการบิดเบือน ซึ่งความจริงได้มีผู้รู้หลายคนในหมู่พวกเขาที่เข้ารับอิสลามได้ตอบโต้ความเชื่อของพวกเขาดังกล่าวว่า ข้อความนั้นเป็นการให้เกียรติ และยกย่องพวกเขาเท่านั้น ไม่ได้เป็นจริงดังที่พวกเขาเชื่อหรือก ดังเช่นที่ชาวคริสต์ได้เคยเอาข้อความมาจากคัมภีร์ของพวกเขาที่ว่า ความจริงฉันได้กลับไปยังบิดาของฉัน และบิดาของพวกเขา คำว่า บิดานั้นหมายถึง พระเจ้าของฉัน และพระเจ้าของพวกเขา ซึ่งเป็นที่ทราบดีว่า ความจริงพวกเขามีได้อ้างการเป็นศาสนาให้แก่ตัวของพวกเขาเอง แต่อ้างให้แก่อีซา ﷺ ซึ่งที่จริงแล้วพวกเขาต้องการความมีเกียรติ และเพื่อได้รับการเชื่อถือจากคนทั่วไป และด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงได้กล่าวว่า พวกเราเป็นบุตรของอัลลอฮ์ และเป็นที่รักยิ่งของอัลลอฮ์ อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสตอบโต้พวกเขา โดยพระองค์ตรัสว่า ﴿จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า แล้วไหนเล่า พระองค์จึงทรงลงโทษพวกเขาเนื่องด้วยความผิดของพวกเขา﴾ คือ หากพวกท่านอ้างว่าตัวเองเป็นบุตร และเป็นที่รักของพระองค์แล้ว เพราะอะไร พระองค์จึงได้จัดเตรียมรอกเอาไว้ให้แก่พวกเขาอันเนื่องจากการที่พวกเขาปฏิเสธ โทกหมดเท็จเล่า ?

แล้ว อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสต่อไปอีกว่า ﴿มิใช่เช่นนั้นดอก พวกเจ้าเป็นสามัญชนในหมู่ผู้ที่พระองค์ทรงบังเกิดมาต่างหาก﴾ คือ พวกเจ้าก็เป็นมนุษย์ธรรมดาๆ จากลูกหลานของอาดัม

นั่นเอง โดยที่พระองค์ ผู้ทรงมหาบริสุทธิ์ จะเป็นผู้ตัดสินต่อป่าวของพระองค์ทั้งหมด (ซึ่งพระองค์จะทรงอภัยโทษผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และจะทรงลงโทษผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์) คือ พระองค์ทรงกระทำตามที่พระองค์ทรงประสงค์ โดยไม่สมควรที่ผู้ใดจะวิพากษ์วิจารณ์ได้ และพระองค์เป็นผู้ทรงรวดเร็วในการคิดบัญชี (และอำนาจแห่งบรรดาชั้นฟ้า และแผ่นดิน และสิ่งที่อยู่ในระหว่างทั้งสองนั้นเป็นสิทธิของอัลลอฮฺเท่านั้น) คือ ทั้งหมดนั้นเป็นสิทธิของพระองค์ อยู่ภายใต้อำนาจของพระองค์ (และยิ่งพระองค์เท่านั้นที่พวกเจ้าจะกลับไป) คือ กลับไปพบพระองค์ในฐานะเป็นป่าวของพระองค์ ตามที่พระองค์ทรงประสงค์ ซึ่งทรงเที่ยงธรรมเป็นที่สุด โดยไม่มีการลำเอียงเลย

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ قَدْ جَاءَكُمْ رَسُولُنَا يُبَيِّنُ لَكُمْ عَلَى فَتْرَةٍ
مِّنَ الرُّسُلِ أَنْ تَقُولُوا مَا جَاءَنَا مِن بَشِيرٍ وَلَا نَذِيرٍ فَقَدْ جَاءَكُمْ
بَشِيرٌ وَنَذِيرٌ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٩﴾

19. โอ้ชาวคัมภีร์ทั้งหลาย แท้จริง ศาสนทูตของเราได้มายังพวกเจ้าแล้ว โดยที่เขาจะชี้แจงแก่พวกเจ้า ตามวาระสมัยที่ได้ว่างเว้นศาสนทูตทั้งนี้ เนื่องจากการที่พวกเจ้าจะกล่าวว่า มิได้มีผู้แจ้งข่าวดี และผู้แจ้งข่าวร้ายคนใดมายังพวกเรา แท้จริง ได้มีผู้แจ้งข่าวดีและข่าวร้ายมายังพวกเจ้าแล้ว และอัลลอฮฺนั้น ทรงเดชานุภาพเหนือทุกสิ่ง

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสโต้ตอบชาวคัมภีร์ทั้งที่เป็นชาวยิว และชาวคริสต์ ว่า ความจริงพระองค์ได้ส่งศาสนทูตของพระองค์ คือ มุฮัมมัด ﷺ ซึ่งเป็นศาสนทูตท่านสุดท้ายมายังพวกเขา ซึ่งหลังจากนั้นแล้วจะไม่มีศาสนทูตท่านใดอีก ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงได้ตรัสว่า (ตามวาระสมัยที่ได้ว่างเว้นศาสนทูต) คือ หลังจากช่วงระยะเวลาอันยาวนานระหว่างอิซา บุตรของนางมัรยัม เจริญมา โดยที่บรรดาผู้รู้ได้มีความเห็นขัดแย้งถึงช่วงระยะเวลาดังกล่าวนั้นว่านานเท่าใด :

อบูอุษมาน อันนะฮฺดี และกอดาดะฮฺ ได้กล่าวไว้ในรายงานหนึ่งว่า เป็นระยะเวลา 600 ปี
(อัลบิฆวี 2/23)

อัลบุคอรี ได้บันทึกชะติษที่รายงานโดย ชัลมาน อัลฟาริซี และจาก กอดาดะฮฺ ว่า เป็นระยะเวลา 560 ปี

(อัลบุคอรี 101/324 และอัลบัฆวี 2/23)

มะอุมฺร ได้เล่าโดยเอามาจากเศาะฮาบะฮฺบางคนที่ว่า 540 ปี

(อัब्ดุรริอซซำก 1/186)

บางคนกล่าวว่า 620 ปี โดยไม่มีใครปฏิเสธ เพราะผู้ที่กล่าวคนแรกว่า เป็น 600 ปี ก็ถือเป็นการนับทางสุริยคติ ส่วนอีกคนหนึ่งนับทางจันทรคติ ซึ่งการนับแบบ 2 ทางนั้น ห่าง ร้อยละ 3 ปี และด้วยเหตุนี้ อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสเกี่ยวกับเรื่องของชาวอ่าวว่า

﴿وَلَبِثُوا فِي كَهْفِهِمْ ثَلَاثَ مِائَةٍ سِنِينَ وَازْدَادُوا تِسْعًا﴾

“และพวกเขาพำนักอยู่ในถ้ำของพวกเขาสามร้อยปี และเพิ่มอีกเก้าปี”

(ซูเราะฮฺ อัลกะฮฟฺ ายะฮฺที่ 25)

คือ เป็นเดือนที่นับทางจันทรคติ เพื่อมาเติมเต็มเดือนทางสุริยคติอีก 9 ปี ที่เพิ่มเข้ามา โดยที่เดือนสุริยคตินั้น เป็นที่ทราบดีสำหรับชาวคัมภีร์ (ยิวและคริสต์) ดังนั้น จึงปรากฏว่า ช่วงระหว่างนบีอิซา ﷺ บุตรของนางมัรยัม ซึ่งเป็นนบีคนหนึ่งของวงศ์วานอิสรออีล และนบี มุฮัมมัด ﷺ ซึ่งเป็นนบีท่านสุดท้าย โดยทั่วไปดังที่มีระบุอยู่ในหนังสือเศาะฮิฮฺของอิมาม อัลบุคอรี รายงานโดย อบีฮุร็อยเราะฮฺ ว่าแท้จริง ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(إِنَّ أَوَّلَى النَّاسِ بِإِبْنِ مَرْيَمَ لَأَنَا لَيْسَ بَيْنِي وَبَيْنَهُ نَبِيٌّ)

“แท้จริง คนที่ใกล้กับ อิบนิ มัรยัม (อิซา) มากที่สุดก็คือ ฉันเอง เพราะระหว่างฉัน กับเขานั้น ไม่มีนบีท่านใดอีก”

(พัตฮุลบาริ 6/550)

ซึ่งชะติษบทนี้เป็น การตอบโต้ ผู้ที่คิดว่า มีนบีท่านอื่นที่ได้ถูกแต่งตั้งมาชื่อว่า คอลิด อิบน์ ลินาน ดังเช่น อัลกุฏออี และคนอื่นๆ ได้เล่าเอาไว้

จุดมุ่งหมายที่ว่า อัลลอฮฺ ﷻ ได้ทรงแต่งตั้งท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ มาตามวาระสมัยที่ว่างเว้นศาสนทูต เป็นช่วงที่เกิดความเสื่อมโทรม ศาสนาถูกเปลี่ยนแปลง กราบไหว้เจวีดย่างแพร่หลาย กราบไหว้ไฟ กราบไหว้ไม้กางเขน ความชั่วร้ายระบาดไปทั่ว ความโหดร้ายก็กำลังคุกคามสังคมมนุษย์ มีผู้คนจำนวนน้อยมากที่ยังคงยึดมั่นอยู่ในศาสนาของนบีก่อนๆ เท่านั้น

อิมามอะหมัด ได้บันทึกษะดีษ ที่ได้รายงานโดย อียาฏ อิบนิ ฮิมาร อัลมุญาซียี ได้เล่าไว้มีความว่า

“แท้จริง ท่านนบี ﷺ ได้กล่าวคำปราศรัยในวันหนึ่งว่า แท้จริง พระผู้อภิบาลของฉันได้ใช้ให้ฉันสอนพวกท่าน ถึงสิ่งที่พวกท่านไม่รู้จากสิ่งที่พระองค์ได้สอนฉันในชีวิตประจำวันของฉัน นี่ คือทรัพย์สินทุกอย่างที่ข้าได้มอบมันให้แก่บ่าวของข้า ถือเป็นที่อนุมัติ (ฮาลาล) ซึ่งความจริง ข้าได้บังเกิดบ่าวของข้าให้เป็นผู้ที่เอนเอียงไปสู่สัจธรรมทั้งมวล และแท้จริงบรรดาชัยฏอนได้มาหาพวกเขา แล้วมันได้ทำให้พวกเขาหลงทางออกจากศาสนาของพวกเขา และมันได้ห้ามพวกเขาในสิ่งที่ข้าได้อนุมัติให้แก่พวกเขา และพวกมัน (ชัยฏอน) ได้ใช้ให้พวกเขาตั้งภาคีต่อข้า ในสิ่งที่ข้าไม่เคยให้มันมีอำนาจเลย หลังจากนั้น อัลลอฮ์ ผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงสูงส่ง ได้มองไปยังชาวโลก แล้วพระองค์ได้ทรงเกลียดทั้งชาวอาหรับ และไม่ใช้ชาวอาหรับในหมู่พวกเขา เว้นแต่พวกที่หลงเหลือจากวงศ์วานอิสรออีล และพระองค์ได้ตรัสว่า ความจริง ข้าได้ส่งเจ้ามาเพื่อที่ข้าจะทดสอบเจ้า และทดสอบด้วยกับเจ้า และข้าได้ประทานคัมภีร์ฉบับหนึ่งมาให้แก่เจ้า โดยที่นั่นนั้นไม่อาจจะลบล้างมันได้ เจ้าจะได้อ่านมันทั้งในยามหลับ และในยามตื่น หลังจากนั้น แท้จริง อัลลอฮ์ ได้ทรงบัญชาให้ฉันเผาชาวกุเรช แล้วฉันได้กล่าวว่า โอ้พระผู้อภิบาลของฉัน ดังนั้นพวกเขาจะปั้นหัวของฉัน และพวกมันจะปล่อยให้หัวเป็นเสมือนขนมปัง และพระองค์ตรัสว่า เจ้าจงทำให้พวกเขาออกไปดังเช่นที่พวกเขาให้เจ้าออกไป และเจ้าจงสู้รบกับพวกเขา เราก็จะช่วยเจ้า และเจ้าจงใช้จ่าย (ในการสู้รบ) กับพวกเขา แล้วเราก็จะใช้จ่ายให้แก่เจ้า และเมื่อเจ้าส่งทหารไป เราก็จะส่งไปเป็น 5 เท่า และเจ้าจงสู้รบ (เคียงบ่าเคียงไหล่) กับผู้ที่เชื่อฟังเจ้า ต่อผู้ที่ฝ่าฝืนเจ้า และชาวสวรรค์นั้นมี 3 ประเภท คือ (1) ผู้ที่มีอำนาจที่เที่ยงธรรม อยู่ในทางนำ และบริจาคทาน (2) คนที่เมตตาจิตใจอ่อนโยนต่อญาติที่ใกล้ชิด และเป็นมุสลิม (3) คนที่รักษาเนื้อรักษาตัว ยากจนมีลูกหลานที่บริจาคทาน และชาวสวรรค์นี้มี 5 ประเภท คือ (1) คนอ่อนแอที่ไม่มีความดีใดๆ เลย (2) พวกที่อยู่ในหมู่พวกท่านโดยมีความสงสัยอยู่ตลอดเวลา (3) คนจ้องจะหักหลังพวกท่านอยู่เสมอ (4) คนที่ใช้เล่ห์เหลี่ยมคดโกงท่าน และ (5) คนที่ขี้เหนียว โกหก และทำชั่วอยู่เสมอ”

(อะหมัด 4/162)

จุดมุ่งหมายในการนำษะดีษบทนี้มาเสนอ อันเนื่องมาจากคำกล่าวของท่านนบี ﷺ ที่ว่า “แท้จริง อัลลอฮ์ได้มองไปยังชาวโลก แล้วพระองค์ทรงเกลียดทั้งชาวอาหรับและไม่ใช้ชาวอาหรับในหมู่พวกเขา เว้นแต่พวกที่หลงเหลือจากวงศ์วานอิสรออีล” และในบันทึกของมุสลิม ว่า “จากชาวคัมภีร์”

(มุสลิม 4/2197)

และปรากฏว่า ศาสนาที่สร้างความสับสนแก่ชาวโลกทั้งหมด จนกระทั่ง อัลลอฮฺ ﷻ ทรงแต่งตั้งท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ มาให้ทางนำแก่ชาวโลก โดยที่อัลลอฮฺทรงให้พวกเขาออกจากความมืดมาสู่แสงสว่าง ก็โดยท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ และท่านได้จากไปโดยทิ้งพวกเขาไว้บนหลักฐานอันชาวบริสุทธิ และบัญญัติอันเที่ยงตรง และด้วยเหตุนี้ อัลลอฮฺ ﷻ จึงได้ตรัสว่า ﴿ ทั้งนี้ เนื่องจากการที่พวกเจ้าจะกล่าวว่า มิได้มีผู้แจ้งข่าวดี และผู้แจ้งข่าวร้ายคนใดมายังพวกเรา ﴾ คือ เพื่อที่พวกท่านจะได้ไม่อ้าง และกล่าวว่า โอ้บรรดาผู้เปลี่ยนแปลงศาสนาของพวกเขา และเปลี่ยนแปลงสิ่งที่รอซูลได้นำข่าวดีมายังพวกเรา และดักเตือนให้จดทำความชั่ว ﴿ แท้จริงได้มีผู้แจ้งข่าวดี และข่าวร้ายมายังพวกเจ้าแล้ว ﴾ หมายถึง ท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ﴿ และอัลลอฮฺ นั้นทรงเดชานุภาพเหนือทุกสิ่ง ﴾ อิบน์ ญะรียร์ ได้กล่าวว่า ความหมายก็คือ อัลลอฮฺ ﷻ นั้นทรงสามารถที่จะลงโทษผู้ที่ฝ่าฝืนต่อท่านนบี และให้ผลตอบแทนแก่ผู้ที่เชื่อฟังปฏิบัติตามท่านนบี (อัญญาบารี 10/158)

وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ يَتَقَوْمِ اللَّهِ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ
 إِذْ جَعَلَ فِيكُمْ أَنْبِيَاءَ وَجَعَلَكُمْ مُلُوكًا وَآتَاكُمْ مَا لَمْ
 يُؤْتِ أَحَدًا مِّنَ الْعَالَمِينَ ﴿٢٠﴾ يَتَقَوْمِ الْأَرْضِ الْمُقَدَّسَةِ الَّتِي
 كَتَبَ اللَّهُ لَكُمْ وَلَا تَرْتَدُّوا عَلَىٰ أَدْبَارِكُمْ فَتَنْقَلِبُوا خَاسِرِينَ
 ﴿٢١﴾ قَالُوا يَمُوسَىٰ إِنَّ فِيهَا قَوْمًا جَبَّارِينَ وَإِنَّا لَنَنذُرُكَ
 تَدْخُلُهَا حَتَّىٰ يَخْرُجُوا مِنْهَا فَإِن يَخْرُجُوا مِنْهَا فَإِنَّا دَاخِلُونَ ﴿٢٢﴾ قَالَ رَجُلَانِ
 مِنَ الَّذِينَ يَخَافُونَ اللَّهَ عَلَيْهِمَا ادْخُلُوا عَلَيْهِمُ الْبَابَ فَإِذَا
 دَخَلْتُمُوهُ فَإِنَّكُمْ عَلَيْهِمْ وَغَلِبُوا عَلَى اللَّهِ فَتَوَكَّلُوا إِن كُنْتُمْ مُّؤْمِنِينَ
 ﴿٢٣﴾ قَالُوا يَمُوسَىٰ إِنَّا لَنَنذُرُكَ أَتَدْخُلُهَا أَبَدًا مَّا دُمُوا فِيهَا فَاهْبِ
 أَنْتَ وَرَبُّكَ فَقَتِلَا إِنَّا هَاهُنَا قَاعِدُونَ ﴿٢٤﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي لَا أَمْلِكُ إِلَّا
 نَفْسِي وَأَخِي فَافْرِقْ بَيْنَنَا وَبَيْنَ الْقَوْمِ الْفَاسِقِينَ ﴿٢٥﴾ قَالَ فَإِنَّا

مُحَرَّمَةٌ عَلَيْهِمْ أَرْبَعِينَ سَنَةً يَتِيهُونَ فِي الْأَرْضِ فَلَأْتَأْسَ عَلَى الْقَوْمِ
الْفَاسِقِينَ ﴿٦٣﴾

20. และจงรำลึกถึงขณะที่มุซาได้กล่าวแก่กลุ่มชนของเขาว่า โอ้กลุ่มชนของฉัน พึงระลึกถึงความโปรดปรานของอัลลอฮ์ที่มีแก่พวกเจ้าเกิด เพราะว่าพระองค์ทรงให้มีบรรดานบีขึ้นในหมู่พวกเจ้า และได้ทรงให้พวกเจ้าเป็นกษัตริย์ และได้ประทานแก่พวกเจ้าในสิ่งที่มิได้ประทานให้แก่ผู้ใดในหมู่ประชาชาติทั้งหลาย
21. โอ้กลุ่มชนของฉัน จงเข้าไปในแผ่นดินอันบริสุทธิ์ ที่อัลลอฮ์ได้ทรงกำหนดให้แก่พวกเจ้าเกิด และจงอย่าหันหลังของพวกเจ้ากลับ เพราะจะทำให้พวกเจ้ากลับกลายเป็นผู้ขาดทุน
22. พวกเขากล่าวว่า โอ้มุซา แท้จริง ในแผ่นดินอันบริสุทธิ์นั้นมีพวกที่โหดเหี้ยม และพวกเราจะไม่เข้าไปในแผ่นดินนั้นเป็นอันขาด จนกว่า พวกเขาจะออกไปจากที่นั้น แล้วถ้าพวกเขาออกจากที่นั้นแล้ว พวกเราจึงจะเป็นผู้เข้าไป
23. มีชายสองคนในหมู่ผู้ยำเกรงที่อัลลอฮ์ทรงโปรดปรานแก่เขาทั้งสอง ได้กล่าวว่า พวกเจ้าจงเข้าประตูนั้นไปเผชิญหน้ากับพวกเขาเกิด ครั้นเมื่อพวกเจ้าเข้าประตูนั้นไปแล้ว แน่หนอน พวกเจ้าจะเป็นผู้ชนะ และแต่อัลลอฮ์นั้น พวกเจ้าจงมอบหมายเกิด หากพวกเจ้าเป็นผู้ศรัทธา
24. พวกเขากล่าวว่า โอ้มุซา แท้จริง พวกเราจะไม่เข้าไปที่นั้นโดยเด็ดขาด ตราบใดที่พวกเขายังคงอยู่ในที่นั้น ดังนั้น ท่านและพระเจ้าของท่าน จงไปเกิด แล้วจงต่อสู้ โดยพวกเราจะนั่งอยู่ที่นี้
25. เขา (นบีมุซา) กล่าวว่า โอ้พระผู้อภิบาลของฉัน แท้จริง ฉันไม่มีอำนาจนอกจากตัวของฉันเอง และพี่ชายของฉันเท่านั้น ดังนั้น โปรด ได้แยกระหว่างเรากับกลุ่มชนผู้ละเมิดด้วยเกิด

26. พระองค์ตรัสว่า แท้จริง แผ่นดินนั้นเป็นที่ต้องห้ามแก่พวกเขาสีสิบปี
ซึ่งพวกเขาจะระเห่ร่อนไปในแผ่นดิน ดังนั้น เจ้าจงอย่าเสียใจแก่
กลุ่มชนผู้ละเมิดเหล่านั้นเลย

นบีมูซา عليه السلام ได้เตือนให้กลุ่มชนของเขาระลึกถึงความโปรดปรานของ
อัลลอฮ์ และคำสั่งของพระองค์ให้พวกเขาเข้าไปอยู่ในแผ่นดินอันศักดิ์สิทธิ์
โดยที่พวกเขาต้องฟังคำสั่งของพระองค์

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสให้ทราบเกี่ยวกับบ่าวของพระองค์ และรอซูลของพระองค์ และผู้
ที่พระองค์ตรัสกับเขาด้วย คือ ท่านนบีมูซา บุตรของอิมรอน عليه السلام ในเรื่องที่เขาได้เตือน
ให้กลุ่มชนของเขาระลึกถึงความโปรดปรานของอัลลอฮ์ ﷻ ที่มีต่อพวกเขา เพื่อที่พวกเขาจะได้
รับความดีทั้งโลกนี้และในปรโลก ถ้าหากพวกเขายืนหยัดอยู่บนแนวทางที่เที่ยงตรง โดยพระองค์
ตรัสว่า ﴿และจงรำลึกถึงขณะที่มูซาได้กล่าวแก่กลุ่มชนของเขาว่า โอ้กลุ่มชนของฉัน
พึงระลึกถึงความโปรดปรานของอัลลอฮ์ที่มีแด่พวกเจ้าเถิด เพราะว่าพระองค์ทรงให้มี
บรรดานบีขึ้นในหมู่พวกเจ้า ﴾ คือ ทุกครั้งที่ท่านนบีหนึ่งจากไปก็จะมีนบีอีกท่านหนึ่งถูกแต่งตั้ง
เข้ามา นับตั้งแต่ นบิอิบรอฮีมเรื่อยมาถึงยุคของนบิต่านอื่นๆ ที่มาหลังจากท่าน ดังนั้น ในหมู่
พวกท่านนั้น มีนบียุ่หลายท่านที่มาร้องเรียกเชิญชวนสู่อัลลอฮ์ ﷻ และเตือนส่ำทับถึงความไม่ดี
ต่างๆ ที่พวกท่านได้กระทำขึ้น จนกระทั่งมาสุดท้ายที่นบีมูซา บุตรของมรยัม عليه السلام หลังจากนั้น
อัลลอฮ์ได้ให้นบีมูซา และรอซูลท่านสุดท้ายมาปรากฏ คือ ท่านนบีมุฮัมมัด บุตรของอับดิลลาฮ์
ที่เป็นชาวอาหรับโดยสืบเชื้อสายมาจากนบิอิสมาอีล บุตรของนบิอิบรอฮีม عليه السلام ซึ่งถือเป็นนบี และ
รอซูลที่ประเสริฐที่สุด ﷺ

และดำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ และได้ทรงให้พวกเจ้าเป็นกษัตริย์ ﴾

อับดुरूอชชาก ได้รายงานมาจาก อิบนิ อับบาส เกี่ยวกับดำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ดังกล่า
วนั้น โดยเขาได้กล่าวว่า “ที่เกี่ยวกับคนรับใช้, สตรี และบ้าน”

(อับดुरूอชชาก 1/187)

อัลฮากิม ได้บันทึกไว้ในหนังสือมุสตัดร็อกของเขา จากอิบนิ อับบาส ได้กล่าวว่า มันเกี่ยว
กับเรื่องสตรี และคนรับใช้ ﴿ และได้ประทานแก่พวกเจ้าในสิ่งที่มีได้ประทานให้แก่ผู้ใดใน

หมู่ประชาชาติทั้งหลาย ﴿ โดยเขากล่าวว่า คือบรรดาผู้ที่อยู่ร่วมกับพวกเขาในขณะนั้น หลังจากนั้นอัลฮากิม ได้กล่าวว่า อะดิษนี้ถูกต้อง (เศาะฮี้ฮฺ) ตามเงื่อนไขของอัลบุคอรีย์ และมุสลิม โดยที่ทั้งสองมิได้นำมันมาเสนอ

(อัลฮากิม 2/312)

และ กอตาตะฮฺ ได้กล่าวว่า ปรากฏว่าพวกเขาเป็นคนแรกที่มีคนรับใช้คอยดูแล

(อัญญาบารี 10/163)

ความจริงได้มีปรากฏในอะดิษว่า

(مَنْ أَصْبَحَ مِنْكُمْ مُعَا فِي جَسَدِهِ ، آمِنًا فِي سِرِّهِ ، عِنْدَهُ قُوَّةٌ يَوْمَهُ ،
فَكَأَنَّمَا حِيزَتْ لَهُ الدُّنْيَا بِحَذَائِفِهَا)

“ใครในหมู่พวกเจ้าตื่นเช้าขึ้นมา ร่างกายของเขามีสุขภาพดี ปลอดภัยจากอันตราย
ต่าง ๆ มีอาหารรับประทานในวันนั้น เสมือนว่าเขาได้ครอบครองโลกนี้ไว้ทั้งหมด”

(อัตติรุมิซี 2346)

และคำร็สของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ และได้ประทานแก่พวกเจ้าในสิ่งที่มิได้ประทานให้
แก่ผู้ใดในหมู่ประชาชาติทั้งหลาย ﴾ หมายถึง ประชาชาติในสมัยนั้น ในระยะเวลานั้น ที่จริง
แล้วพวกเขาเป็นมนุษย์ที่ประเสริฐกว่าผู้อื่นในสมัยเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็นชาวกรีกโบราณ
ชาวอียิปต์โบราณ และชาวอื่นๆ ทั้งหมด ดังที่อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿ لَقَدْ آتَيْنَا بَنِي إِسْرَءِيلَ الْكِتَابَ وَالْحُكْمَ وَالنُّبُوَّةَ وَرَزَقْنَاهُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ
وَفَضَّلْنَاهُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴾

“และโดยแน่นอน เราได้ประทานคัมภีร์ และข้อชี้ขาด และการเป็นนบีแก่วงศ์วาน
อิสรออีล และเราได้ให้ปัจจัยยังชีพที่ดีๆ แก่พวกเขา และเราได้ยกย่องพวกเขา
เหนือประชาชาติทั้งหลายในยุคหนึ่ง”

(ซูเราะฮฺ อัลญาซียะฮฺ อายะฮฺที่ 16)

และอัลลอฮฺ ﷻ ได้บอกให้เราทราบเกี่ยวกับมุซา عليه السلام เมื่อกลุ่มชนของเขาได้กล่าวแก่เขาว่า

﴿ يَمُوسَى اجْعَلْ لَنَا إِلَهًا كَمَا لَهُمْ آلِهَةٌ قَالَ إِنَّكُمْ قَوْمٌ تَجْهَلُونَ ﴾ (١٣٨) إِنَّ هَؤُلَاءِ

مُتَّبِعٌ مَّا هُمْ فِيهِ وَبَطِلٌ مَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٣٩﴾ قَالَ أَغَيَّرَ اللَّهُ أَبْغِيكُمْ إِلَهَا وَهُوَ
فَضَّلَكُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿١٤٠﴾

“โอ้มุซา จงให้มีขึ้นแก่เราด้วยเถิด ซึ่งสิ่งที่เป็นที่เคารพสักการะสักองค์หนึ่ง เช่นเดียวกับที่พวกเขามีสิ่งที่เป็นที่เคารพสักการะอยู่หลายองค์ เขา (มุซา) กล่าวว่า แท้จริง พวกเจ้าเป็นพวกที่โง่เขลา แท้จริง ชนเหล่านี้แหละ สิ่งที่พวกเขาเคารพสักการะอยู่นั้นจะถูกทำลาย และสิ่งที่พวกเขาเคยทำมาก็ไร้ผล เขา (มุซา) กล่าวว่า — อื่นจากอัลลอฮฺกระนั้นหรือที่ฉันจะแสวงหาสิ่งที่เป็นที่เคารพสักการะให้แก่พวกเจ้า ? ทั้ง ๆ ที่พระองค์ได้ทรงเทิดพวกเจ้าไว้เหนือประชาชาติในสากลโลก”

(ซูเราะฮฺ อัลอะฮฺรอฟ อายะฮฺที่ 138-140)

จุดมุ่งหมายก็คือ เคยเป็นผู้ที่มีความประเสริฐมากกว่าคนในสมัยเดียวกับพวกเขา ถ้ามีเป็นเช่นนั้น ประชาชาตินี้ก็จะประเสริฐกว่าพวกอื่น ณ ที่อัลลอฮฺ และบัญญัติศาสนาก็ครบสมบูรณ์ เป็นแนวทางที่เที่ยงตรง กลุ่มชนนี้ได้รับเกียรติให้เป็นบิหลายท่าน อาณาจักรนี้ก็กว้างขวางและมั่นคงตลอดมา อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿ وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا لِتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ ﴾

“และในทำนองเดียวกัน เราได้ให้พวกเจ้าเป็นประชาชาติที่เป็นกลาง เพื่อพวกเจ้าจะได้เป็นสักขีพยานแก่มนุษยทั้งหลาย”

(ซูเราะฮฺ อัลบะเกาะเราะฮฺ อายะฮฺที่ 143)

ความจริง เราได้เคยกล่าวถึงบรรดาอะดีษที่มุตะวาดีเราะฮฺ เกี่ยวกับความประเสริฐของประชาชาตินี้มาแล้ว ความมีเกียรติ และการที่พวกเขาได้รับเกียรติจากอัลลอฮฺ ﷻ ในดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿ كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ ﴾

“พวกเจ้านั้นเป็นประชาชาติที่ดียิ่ง ซึ่งถูกให้มีขึ้นสำหรับมนุษยชาติ”

(ซูเราะฮฺ อาลิอิมรอน อายะฮฺที่ 110)

ต่อจากนั้น อัลลอฮฺ ﷻ ได้บอกให้ทราบถึงการที่นบีมุซา ﷺ ได้เรียกร้องให้วงศ์วานอิสราเอลได้ทำการต่อสู้ และให้เข้าไปอยู่ที่บัยติลมักดิส ซึ่งแผ่นดินนั้นเคยอยู่ภายใต้การปกครองของบรรพบุรุษของพวกเขา คือ นบียะอฺกูบ ﷺ และหลังจากที่นบียะอฺกูบ และลูกๆ ตลอดจนครอบครัวของพวกเขาได้อพยพเข้าไปในประเทศอียิปต์ ในสมัยของนบียูซุฟ ﷺ

ก็ยังคงพำนักอยู่ที่โน่น จนกระทั่งพวกเขาได้อพยพออกมาพร้อมกับบนบีมุซา عليه السلام เมื่อกลับมา
ยังที่เดิมก็พบว่า ในที่เดิมนั้น มีกลุ่มชนที่มีรูปร่างใหญ่โต แข็งแรงได้ยึดครองอยู่ แล้วท่าน
บนบีมุซา عليه السلام จึงสั่งให้พวกเขาเข้าไปในเมืองนั้น โดยให้ต่อสู้กับศัตรูที่ยึดครองอยู่ และได้แจ้ง
ให้พวกเขาทราบว่า พวกเราจะได้รับชัยชนะในที่สุด แต่พวกเขากลับ ฝ่าฝืนไม่ยอมเชื่อฟัง ดังนั้น
พวกเขาจึงได้รับการลงโทษจากอัลลอฮ์ โดยให้เดิมนวนเวียนอยู่ในทุ่งตึยะฮ์ โดยไร้จุดหมาย
ปลายทางเป็นเวลาถึง 40 ปี ซึ่งถือเป็นการลงโทษจากอัลลอฮ์ ﷻ ในฐานะเป็นผู้ฝ่าฝืนคำสั่ง
ของพระองค์ โดยที่อัลลอฮ์ ﷻ ได้บอกให้เราทราบไว้ในอัลกุรอานเกี่ยวกับมุซา ที่ได้กล่าวแก่
พวกเขาว่า ﴿ โอ้กลุ่มชนของฉัน จงเข้าไปในแผ่นดินอันบริสุทธิ์ ﴾

และคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ ที่อัลลอฮ์ได้ทรงกำหนดให้แก่พวกเจ้าเถิด ﴾ คือ เป็น
แผ่นดินที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้ให้แก่พวกเจ้า โดยผ่านลิ้นของบรรพบุรุษของพวกเจ้า คือ
อิสรออิล โดยให้เป็นมรดกตกทอดแก่ผู้ที่ศรัทธาในหมู่พวกเขา ﴿ และจงอย่าหันหลังของ
พวกเจ้ากลับ ﴾ คือ พวกท่านจงอย่าเกียจคร้านในการต่อสู้เป็นอันขาด ﴿ เพราะจะทำให้
พวกเจ้ากลับกลายเป็นผู้ขาดทุน พวกเขากล่าวว่า โอ้มุซา แท้จริง ในแผ่นดินอัน
บริสุทธิ์นั้นมีพวกที่โหดเหี้ยม และพวกเราจะไม่เข้าไปในแผ่นดินนั้นเป็นอันขาด จนกว่า
พวกเขาจะออกไปจากที่นั้น แล้วถ้าพวกเขาออกจากที่นั้นแล้ว พวกเราจึงจะเป็นผู้
เข้าไป ﴾ คือ พวกเขาขออภัยเพราะในเมืองนั้นที่ท่านได้ชี้ให้เราเข้าไป และสู้รบกับชาวเมือง
นั้น มีกลุ่มชนที่มีรูปร่างใหญ่โตและมีพลังกำลัง โดยที่เราไม่สามารถจะต่อสู้กับพวกเขาได้ แล้วถ้า
พวกเขาออกไปแล้ว เราก็คงจะเข้าไป ถ้ามิเช่นนั้น เราก็ไม่มีพลังต่อสู้กับพวกเขา

ยูซะฮ์ และ กาลิบ ได้กล่าวคำปราศรัยเกี่ยวกับการญิฮาด

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า ﴿ มีชายสองคนในหมู่ผู้ยำเกรงที่อัลลอฮ์ทรงโปรดปรานแก่เขา
ทั้งสอง ได้กล่าวว่า ﴾ คือ เมื่อวงศ์วานอิสรออิลบิดพลิ้วต่อการภักดีต่ออัลลอฮ์ ﷻ และ
ปฏิบัติตามมุซา عليه السلام รบฏของอัลลอฮ์ ชายสองคนนั้นจึงปลุกใจพวกเขาเพื่ออัลลอฮ์ ให้ระลึกถึง
ความเมตตาของพระองค์อันใหญ่หลวง ซึ่งทั้งสองคนนั้น เป็นผู้ที่ยำเกรงคำสั่งของอัลลอฮ์ และ
หวาดกลัวต่อการลงโทษของพระองค์ และข้อความดังกล่าวนี้บางคนอ่านดังนี้ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا คือ เป็นผู้ที่ผู้คนยอมรับ และเกรงใจ เกรงกลัว ซึ่งทั้งสองคนนั้นมีชื่อ
ดังนี้ คนแรกชื่อ ยูซะฮ์ อิบน์ ญุหน และอีกคนหนึ่งชื่อ กาลิบ อิบน์ ยูฟัสนา โดยที่อิบน์ อับบาส,
มุญาฮิด, อิกริมะฮ์, อะฏีเยฮ์, อัสนุดดีน, อัรรอเบียฮ์ ตลอดจนทั้งชาวสะลัฟ และคอหลัฟ คนอื่นๆ
ก็กล่าวเช่นนั้น (ขออัลลอฮ์ได้โปรดให้ความเมตตาแก่พวกเขาด้วย)

(อัญญอบารี 10/176 178)

โดยทั้งสองได้กล่าวว่า ﴿ พวกเจ้าจงเข้าประตูนั้นไปเผชิญหน้ากับพวกเขาเถิด ครั้นเมื่อพวกเจ้าเข้าประตูนั้นไปแล้ว แน่หนอ พวกเจ้าจะเป็นผู้ชนะ และแต่อัลลอฮ์นั้น พวกเจ้าจงมอบหมายเถิด หากพวกเจ้าเป็นผู้ศรัทธา ﴾ คือ ถ้าพวกเจ้ามอบหมายต่ออัลลอฮ์ และปฏิบัติตามคำสั่งของพระองค์ และเห็นด้วยกับศาสนทูตของพระองค์ อัลลอฮ์ก็จะทรงช่วยเหลือพวกเจ้าให้ได้รับชัยชนะต่อศัตรูของพวกเจ้า และทรงสนับสนุนพวกเจ้าให้ได้รับชัยชนะต่อพวกเขา และพวกเจ้าก็ได้เข้าประตูเมืองตามที่อัลลอฮ์ได้ทรงกำหนดแก่พวกเจ้า แต่ดังกล่าวนั้นก็ไม่เกิดประโยชน์อันใดแก่พวกเขาเลย ﴿ พวกเขากล่าวว่า โอ้มูซา แท้จริง พวกเราจะไม่เข้าไปที่นั่นโดยเด็ดขาด ตราบใดที่พวกเขายังคงอยู่ในที่นั้น ดังนั้น ท่าน และพระเจ้าของท่านจงไปเถิด แล้วจงต่อสู้ โดยพวกเราจะนั่งอยู่ที่นี้ ﴾ นี่ถือเป็นการบิดพลิ้วของพวกเข ในการต่อสู้ ฝ่าฝืนคำสั่งของรอซูลของพวกเข ไม่ยอมต่อสู้กับบรรดาศัตรู

บรรดาเศาะฮาบะฮฺ (สาวก) ของท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ได้ตอบสนองเป็นอย่างดีในสมรภูมิ بدر

บรรดาสาวกของท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ได้ตอบสนองการเรียกร้องให้ออกไปสู่กา.สู้รบ และเพื่อไปขัดขวางกองคาราวานของพวกกุเรช ที่นำโดยอับดุลมุฏฏิฟ ซึ่งมีจำนวนเกือบพันคน โดยที่ฝ่ายมุสลิมมีจำนวนน้อยกว่ามาก ในการปรึกษาหารือกัน อับดุลมุฏฏิฟ ได้พูดให้ความเห็นดีมาก หลังจากนั้น บรรดาเศาะฮาบะฮฺที่เป็นชาวมุฮาญิรีนบางคน ก็พูดให้ความเห็น และท่านรอซูล ﷺ ก็กล่าวว่า

(أَشِيرُوا عَلَيَّ أَيُّهَا الْمُسْلِمُونَ)

“พวกท่านทั้งหลายจงให้คำแนะนำแก่ฉันด้วย โอ้มุสลิมทั้งหลาย”

ที่ท่านพูดเช่นนั้น ก็เพื่อยกย่องสรรเสริญของชาวอันศอรฺที่เป็นเสียงส่วนใหญ่อยู่ในขณะนั้น และแล้ว สะอัด อิบน์ มุอาซ ก็ได้กล่าวว่า โอ้ท่านรอซูลของอัลลอฮ์ เสมือนว่าท่านนั้นอยากจะฟังความเห็นของพวกเรา ขอสาบานต่อผู้ที่ทรงส่งท่านมาด้วยสัจธรรม หากท่านนำพวกเราไปยังทะเลนั้น แล้วท่านก็ลงไปในทะเล แน่หนอ พวกเราก็จะลงไปพร้อมกับท่าน จะไม่มีใครในหมู่พวกเราแม้เพียงคนเดียวที่จะไม่ลงตามท่านไป เราไม่เคยหวังที่จะเผชิญหน้ากับศัตรูของเราในวันพรุ่งนี้ พวกเราเป็นผู้ที่อดทนในเรื่องสงคราม พร้อมทั้งจะเผชิญหน้ากับศัตรู หวังว่าอัลลอฮ์จะทรงให้ท่านได้เห็นด้วยสายตาของท่าน ขอท่านจงนำเราไปด้วยความสิริมงคลจากอัลลอฮ์ ท่านรอซูล ﷺ รู้สึกดีใจกับคำพูดของสะอัด เป็นอย่างยิ่ง และทำให้เกิดการอีกheimเป็นที่สุด

(จากหนังสือ อัลบิตายะฮฺ วันนียายะฮฺ 3/262)

อบูบักร อิบน์ มัรอะฮ์ ได้บันทึกรายงานมาจาก อนัส ว่า แท้จริง เมื่อท่านรอซูล ﷺ ได้นำพรรคพวกออกไปยังสมรภูมิบะดร์ ท่านได้ปรึกษากับบรรดามุสลิม โดยท่านอุมร์ก็ได้ให้คำปรึกษา แล้วชาวอันศอรก็ได้กล่าวว่า โอ้ชาวอันศอรทั้งหลาย ท่านรอซูล หมายถึงพวกท่าน พวกเขากล่าวตอบว่า ถ้าเป็นเช่นนั้น พวกเราจะไม่กล่าวอย่างที่วงศ์วานอิสรออีลได้กล่าวแก่มูซา ว่า ﴿ ดั่งนั้น ท่านและพระเจ้าของท่านจงไปเถิด แล้วจงต่อสู้ โดยพวกเราจะนั่งอยู่ที่นี้ ﴾ ขอสาบานต่อผู้ที่ส่งท่านมาด้วยสัจธรรม หากท่านทะลวงฝ่าเข้าไปยังวงล้อมของกองทัพพวกเขา เราก็คงติดตามท่านไปอย่างแน่นอน

(บันทึกโดย อิมามอะหมัด, อันนะซาอี และ อิบน์ ฮิบบาน, อะหมัด 3/105, อันนะซาอี ในหนังสือ อัลกุบรอ 6/334 และอิบน์ ฮิบบาน 7/109)

อัลบุคอรี ได้รายงานไว้ในบทอัลมะฆอซี และในบทตัฟซีร์ (อรรถาธิบายอัลกุรอาน) จากสายรายงานโดย अबدิลลาฮ อิบน์ มัสอูด โดยถ้อยคำอยู่ในหนังสือตัฟซีร์ ว่า อัลมิกดาดได้กล่าวในวันสมรภูมิบะดร์ ว่า โอ้ท่านรอซูลของอัลลอฮ์ เราจะไม่กล่าวกับท่านเช่นที่วงศ์วานอิสรออีลได้กล่าวแก่มูซา ว่า ﴿ ดั่งนั้น ท่านและพระเจ้าของท่านจงไปเถิด และจงต่อสู้ โดยพวกเราจะนั่งอยู่ที่นี้ ﴾ แต่ท่านจงนำไป เราพร้อมที่จะอยู่เคียงข้างท่าน จึงเสมือนว่าเขาเป็นเงาตามติดท่านรอซูล ﷺ อยู่ตลอดเวลา

(อัลบุคอรี 4609)

นบีมูซา ﷺ ขอพรเป็นปฏิปักษ์ต่อชาวยิว

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า ﴿ เขา (นบีมูซา) กล่าวว่า โอ้พระผู้อภิบาลของฉัน แท้จริง ฉันไม่มีอำนาจนอกจากตัวของฉันเอง และพี่ชายของฉันเท่านั้น ดั่งนั้น โปรดได้แยกระหว่างเรากับกลุ่มชนผู้ละเมิดด้วยเถิด ﴾ หมายความว่า เมื่อวงศ์วานอิสรออีลได้บิณฑิล ไม่ยอมที่จะออกไปต่อสู้ มูซา ﷺ รู้สึกโกรธพวกเขา โดยกล่าวขอต่ออัลลอฮ์ในสภาพที่เป็นปฏิปักษ์ต่อพวกเขาว่า ﴿ โอ้พระผู้อภิบาลของฉัน แท้จริง ฉันไม่มีอำนาจนอกจากตัวของฉันเอง และพี่ชายของฉันเท่านั้น ﴾ คือไม่มีใครสักคนที่จะเชื่อฟังฉัน แล้วปฏิบัติตามคำสั่งของอัลลอฮ์ และตอบรับตามที่ฉันเรียกร้องเชิญชวน นอกจากตัวฉัน และพี่ชายของฉันเท่านั้น คือ นบิฮารูน ﷺ

อัลเอฟี ได้เล่าโดยเอามาจาก อิบน์ अबาส ว่า หมายถึง ขอพระองค์ท่านได้ตัดสินระหว่างฉันกับพวกเขาด้วยเถิด

(อัญญาบารี 10/188)

อะลี อิบน์ อบีฏอลฮะฮ์ ได้เล่าโดยเอามาจาก อิบน์ अबาส เช่นเดียวกัน

(อัญญาบารี 10/189)

เช่นเดียวกับ อัฏฏะฮฺ ได้กล่าวว่า : จงตัดสินระหว่างพวกเรากับพวกเขาด้วย และ
ได้โปรดชี้ชัดระหว่างพวกเรากับพวกเขาด้วยเถิด

(อัญญอบาริ 10/189)

และคนอื่นๆ ก็กล่าวว่า จงแยกทาง หรือแยกระหว่างพวกเรากับพวกเขาด้วย

อัลลอฮฺ ﷻ ทรงห้ามมิให้ชาวยิวเข้าไปในแผ่นดินอันบริสุทธิ์เป็นเวลา 40 ปี

อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿ แท้จริง แผ่นดินนั้นเป็นที่ต้องห้ามแก่พวกเขาสี่สิบปี ซึ่ง
พวกเขาจะระเห่ร่อนไปในแผ่นดิน.... ﴾ จนกระทั่งจบอายะฮฺ เมื่อมีมุซา عليه السلام ได้ขอพร
ต่ออัลลอฮฺเป็นปฏิปักษ์ต่อพวกเขา ขณะที่พวกเขาบิดพลิ้วไม่ยอมออกไปต่อสู้กับศัตรู อัลลอฮฺ
จึงได้ตัดสินห้ามมิให้พวกเขาเข้าไปในแผ่นดินอันบริสุทธิ์ (บัยตุลมักดิส) เป็นเวลาถึง 40 ปี
ดังนั้น พวกเขาจึงอยู่ในทุ่งติยะฮฺ เดินทางเร่ร่อนอยู่ตลอด โดยไม่สามารถจะหาทางออกไปจาก
ทุ่งนั้นได้ โดยที่ในสถานการณ์ดังกล่าว เกิดเรื่องประหลาดๆ มากมาย เป็นเรื่องที่ไม่ปกติ ใน
ทุ่งนั้นปกคลุมไปด้วยเมฆหมอก มีนกคุ้ม, น้ำตาลฟ้าตกลงมาให้แก่พวกเขา มีตาน้ำไหลออก
มาจากก้อนหิน และอื่นๆ ซึ่งดังกล่าวนั้น ถือเป็นสิ่งที่มหัศจรรย์ ที่อัลลอฮฺ ﷻ ได้ประทานให้
แก่นบีมุซา บุตรของอิมรอน عليه السلام และที่โน่น คัมภีร์เตารอตได้ถูกประทานลงมา มีบัญญัติหลาย
ประการให้แก่พวกเขา และได้มีการสร้างโดมที่เรียกว่า “กูบะตุลอะฮฺด” หรือ “กูบะตุชชะมาน”

การพิชิตบัยตุลมักดิส (แผ่นดินอันบริสุทธิ์)

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ أَرْبَعِينَ سَنَةً ﴾ ซึ่งมีความหมายว่า “สี่สิบปี” อ่านเป็น
มันศุบด้วยกับดำรัสของพระองค์ที่ว่า ﴿ يَنْهَوْنَ عَنْ الْأَرْضِ ﴾ ซึ่งมีความหมายว่า “ซึ่งพวกเขาจะ
ระเห่ร่อนไปในแผ่นดิน” แล้วเมื่อกำหนดเวลาได้สิ้นสุดลง ยูซุฮฺ บุตรของนูฮฺ عليه السلام ก็ได้นำผู้ที่
อยู่กับพวกเขา ตลอดจนวงศ์วานอิสรออีลรุ่นที่สองออกมา และพาพวกเขามุ่งสู่บัยตุลมักดิส
และเขาปิดล้อมเอาไว้ และพิชิตได้ในวันศุกร์หลังเวลาอัศริ แล้วเมื่อดวงอาทิตย์ใกล้จะตก เขา
กล่าวว่าเวลาจะล่วงเข้าไปในคืนเสาร์ เขา (ยูซุฮฺ อิบน์ นูฮฺ) ก็กล่าว (แก่ดวงอาทิตย์) ว่า แท้จริง
เจ้านั้นถูกบัญชาให้ และฉันเองก็ถูกบัญชาให้ โออัลลอฮฺ ขอพระองค์ได้หยุดดวงอาทิตย์ให้แก่
ฉันด้วย แล้วอัลลอฮฺ ﷻ ก็ทรงหยุดมันไว้ จนกระทั่งพิชิตแผ่นดินนั้นสำเร็จ และอัลลอฮฺ ได้ทรง
บัญชาแก่ยูซุฮฺ อิบน์ นูฮฺ ให้ใช้วงศ์วานอิสรออีล ขณะที่เขาจะเข้าประตือบัยตุลมักดิสให้เข้าประตู
โดยก้มลงสujud และให้พวกเขากล่าวว่า “อิฏฏะฮฺ” ซึ่งมีความหมายว่า ขอพระองค์ได้โปรด
ยกความผิดของพวกเราออกจากพวกเราด้วย แต่พวกเขาได้เปลี่ยนคำที่ใช้ให้กล่าว และเข้าโดย
กระเียบกันเข้ามาแล้วกล่าวว่า “อินฏะฮฺ” ซึ่งมีความหมายว่า เมล็ดข้าวบาร์เลย์ ซึ่งเรื่องนี้
รายละเอียดได้กล่าวมาแล้ว ในซูเราะฮฺ อัลบะเกาะเราะฮฺ

อิบนุ อบีฮาดิม ได้รายงานโดยเอามาจาก อิบนิ อับบาส رضي الله عنه เกี่ยวกับดำรัสของ อัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ แท้จริง แผ่นดินนั้นเป็นที่ต้องห้ามแก่พวกเขาสี่สิบปี ซึ่งพวกเขาจะระเหเร่รอนไปในแผ่นดิน ﴾ คือ พวกเขาได้ระเหเร่รอนเป็นเวลา 40 ปี มุซา และฮารูน ได้เสียชีวิตไปในทุ่งดังกล่าว และทุกคนที่อายุเลย 40 ปี ก็เสียชีวิตไปหมด แล้วเมื่อสิ้นสุดกำหนด 40 ปี ยูซุอ อิบну นูน ก็ได้ปลุกใจให้พวกเขาตื่นตัว ซึ่งเขาเองเป็นผู้รับช่วงต่อจากมุซา และเขาเป็นผู้นำพิชิตเมืองนั้น

(อัมฏอบารี 10/193)

โดยในวันนั้นมีผู้กล่าวแก่เขาว่า วันนี้เป็นวันศุกร์ แล้วพวกเขาก็มุ่งมั่นที่จะพิชิตเมืองนั้นให้ได้ โดยที่ดวงอาทิตย์ก็ใกล้จะตกแล้ว เขากล่าวว่าจะเข้าสู่คืนวันเสาร์ เขาจึงร้องเรียกดวงอาทิตย์ว่า ฉันถูกบัญชาใช้ แล้วเจ้าก็ถูกบัญชาใช้ แล้วดวงอาทิตย์ก็หยุดโคจร จนกว่าฉันจะพิชิตเมืองได้ แล้วเขาได้พบว่า เมืองนั้นมีทรัพย์สินมากมาย ซึ่งไม่เคยเห็นเช่นนั้นมาก่อน พวกเขามุ่งที่จะทำตะก้อรูป (ทำดีต่ออัลลอฮ์) ด้วยการให้ไฟมาเผาทรัพย์สิน แต่ไฟก็ไม่ยอมมาเผาเสียที เขาจึงกล่าวว่า มีบางคนในหมู่พวกเจ้ายักยกทรัพย์สินไป แล้วเขา (ยูซุอ อิบну นูน) ก็ได้เรียกบรรดาหัวหน้ากลุ่มมา ซึ่งพวกเขามีจำนวน 12 คน แล้วได้เอาสัตว์บ้านกับพวกเขา แล้วมือของชายคนหนึ่งจากในจำนวนหัวหน้าได้สัมผัสกับมือของยูซุอ เขาก็กล่าวว่า ของยักยกอยู่ที่คุณจงนำมันออกมา แล้วเขาก็เอาหัวของวัวที่ทำจากทองคำ นัยน์ตา 2 ดวง เป็นทับทิม และฟันของหัววัวนั้นทำจากไข่มุก เขาจึงเอามันไปวางไว้ร่วมกับทรัพย์สินที่จะพลีนั้น แล้วไฟก็ได้มากิน (เผาไหม้) ทรัพย์สินนั้น เรื่องที่เล่ามานี้มีรายงานอะดีษในหนังสือเศาะฮิฮฺสนับสุน

อัลลอฮ์ ﷻ ทรงปลอบใจมุซา ﷺ

และดำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ ดังนั้น เจ้าจงอย่าเสียใจแก่กลุ่มชนผู้ละเมิดเหล่านั้นเลย ﴾ ข้อความนี้ เป็นการปลอบใจนบีมุซา ﷺ อย่าได้เศร้าโศกเสียใจต่อพวกเขาเลย ในเรื่องที่เขาถูกพิพากษาคัดสิน พวกเขาสมควรที่จะได้รับโทษเช่นนั้น เรื่องนี้ได้แสดงให้เห็นถึงความจงกัฏจีของชาวยิว (ความน่าเกลียดฝ่าฝืนต่ออัลลอฮ์ และรอซูลของพระองค์ บิดพลิ้วไม่เชื่อฟัง ดื้อดึง ขี้ขลาดต่อการต่อสู้ ขาดความอดทน ทั้งๆ ที่อยู่กับท่านรอซูลของอัลลอฮ์ คือท่านนบีมุซา ﷺ ทั้งๆ ที่พวกเขาก็ทราบดีว่า อัลลอฮ์ ﷻ ทรงช่วยให้พวกเขาได้ชัยชนะต่อศัตรูมาแล้ว ได้เห็นมาด้วยตาของพวกเขาเองในครั้งที่รอดมาจากฟิรอาวัน ซึ่งถือเป็นเหตุการณ์ที่ยิ่งใหญ่มากกว่าในครั้งนี้เสียอีก ฉะนั้น จึงทำให้เราได้เห็นธาตุแท้ของพวกเขาเป็นอย่างดีที่พวกเขาได้แสดงออกมานั้น มันชัดเจนเสียยิ่งกว่าจะเอาอะไรมาปกปิดไว้ได้ แม้แต่ความมืดมิดของกลางคืน พวกเขาจึงสมควรอย่างยิ่งที่จะตกอยู่ในความกริ้วของอัลลอฮ์ และตัวเขาก็มักจะอ้างว่าเป็นบุตรของอัลลอฮ์ เป็นคนที่อัลลอฮ์รักอะไรทำนองนั้น ซึ่งอัลลอฮ์ก็เคยสาปให้เป็นสุกรมาแล้ว ซึ่งชาวยิวทั้งมวลที่ได้เคยอ่านคัมภีร์มาก็ควรจะทราบดี

وَأَتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ ابْنَيْ آدَمَ بِالْحَقِّ إِذْ قَرَّبَا قُرْبَانًا فَتُقْبِلَ مِنْ أَحَدِهِمَا وَلَمْ يُتَقَبَّلْ مِنَ الْآخَرِ قَالَ لَأَقْتُلَنَّكَ قَالَ إِنَّمَا يَتَقَبَّلُ اللَّهُ مِنَ الْمُتَّقِينَ ﴿٢٧﴾ لَئِنْ بَسَطْتَ إِلَى يَدِكَ لِتَقْتُلَنِي مَا أَنَا بِبَاسٍ بِيَدَيْكَ لِأَقْتُلَنَّكَ إِنَّي أَخَافُ اللَّهَ رَبَّ الْعَالَمِينَ ﴿٢٨﴾ إِنِّي أُرِيدُ أَنْ تَبُوءَ بِإِثْمِي وَإِثْمِكَ فَتَكُونَ مِنْ أَصْحَابِ النَّارِ وَذَلِكَ جَزَاُ الظَّالِمِينَ ﴿٢٩﴾ فَطَوَّعَتْ لَهُ نَفْسُهُ قَتْلَ أَخِيهِ فَقَتَلَهُ فَأَصْبَحَ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٣٠﴾ فَبَعَثَ اللَّهُ غُرَابًا يَبْحَثُ فِي الْأَرْضِ لِيُرِيَهُ كَيْفَ يُورِي سَوْءَ أَخِيهِ قَالَ يُوَيْلْتِي أُعْجِزْتُ أَنْ أَكُونَ مِثْلَ هَذَا الْغُرَابِ فَأُورِيَ سَوْءَ أَخِي فَأَصْبَحَ مِنَ النَّادِمِينَ ﴿٣١﴾

27. และเจ้า (มุฮัมมัด) จงอ่านให้พวกเขาฟัง ซึ่งเรื่องเกี่ยวกับบุตรชายสองคนของอาดัมตามความเป็นจริง ขณะที่ทั้งสองได้ทำการพลีซึ่งของพลีอยู่นั้น แล้วของพลีนั้นก็ถูกรับจากคนหนึ่งทั้งสองคน และมันมิได้ถูกรับจากอีกคนหนึ่ง เขาจึงได้กล่าวว่า แน่หนอน ข้าจะฆ่าเจ้าให้ได้ เขา (คือ ฮาบีล) กล่าวว่า แท้จริง อัลลอฮฺจะทรงรับจากหมู่ผู้ยำเกรงเท่านั้น

28. หากท่าน (กอบีล) ยื่นมือของท่านมายังฉัน ฉันจะไม่ยื่นมือของฉันไปยังท่านเพื่อจะฆ่าท่าน แท้จริง ฉันกลัวอัลลอฮฺ ผู้เป็นพระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก

29. แท้จริง ฉันต้องการที่จะให้ท่านนำบาปของฉัน และบาปของท่านกลับไป แล้วท่านก็จะกลายเป็นคนหนึ่งในกลุ่มชาวนรก และนั่นแหละคือ การตอบแทนแก่บรรดาผู้อธรรม

30. แล้วจิตใจของเขาก็คล้อยตามในการที่จะฆ่าน้องชายของเขา แล้วเขาก็ฆ่าน้องชายของเขา ดังนั้น เขาจึงได้กลายเป็นคนหนึ่งในกลุ่มผู้ขาดทุน

31. แล้วอัลลอฮ์ก็ได้ส่งนกกาตัวหนึ่งมาค้ำยันในดิน เพื่อที่จะให้เขาได้เห็นว่าเขาจะฝังศพน้องชายเขาอย่างไร เขากล่าวว่า โอ้ความพินาศของฉัน ฉันไม่สามารถที่จะเป็นเช่นนกกาตัวนี้ ที่ฝังศพน้องชายของฉันเขียวหรือนี้ ? แล้วเขาก็กลายเป็นคนหนึ่งในหมู่ผู้เสียใจ

เรื่องของฮาบิล และ กอบีล

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสอธิบายให้ทราบถึงอันตรายของการอิจฉาริษยา และการอธรรมในเรื่องลูกของอาดัมที่คลานตามมา คือ ฮาบิล และ กอบีล ว่า คนหนึ่งได้ฆ่าพี่น้องของเขาอีกคนหนึ่งได้อย่างไร อันเนื่องด้วยต้องการเอาชนะ ซึ่งดีซึ่งเด่น (และอิจฉาริษยาในเรื่องความโปรดปรานที่อัลลอฮ์ประทานให้แต่ละคน และการที่อัลลอฮ์ทรงรับสิ่งที่เขาทำถวายแด่พระองค์โดยไม่รับจากอีกคนหนึ่ง ซึ่งพระองค์ได้ตรัสเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า ﴿และเจ้า (มุฮัมมัด) จงอ่านให้พวกเขาฟัง ซึ่งเรื่องเกี่ยวกับบุตรชายสองคนของอาดัมตามความเป็นจริง ﴾ คือ ให้ท่านนบีอ่านเรื่องของทั้งสองให้พวกเขาขวย และพวกที่คล้ายๆ กัน ฟังเกี่ยวกับบุตรชายสองคนของอาดัม คือ ฮาบิล และ กอบีล

และดำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ตามความเป็นจริง ﴾ คือ เล่าไปตามความเป็นจริง โดยไม่ต้องเสริมเติมแต่ง และปิดบังแต่ประการใด ไม่ต้องต่อเติมเพิ่มหรือตัดทอนเลย ดังเช่นที่พระองค์ตรัสยืนยันไว้ว่า

﴿إِنَّ هَذَا لَهُ الْقَصَصُ الْحَقُّ﴾

“แท้จริง เรื่องนี้ เป็นเรื่องจริง”

(ซูเราะฮ์ อาลิอิมรอน อายะฮ์ที่ 62)

และดำรัสของพระองค์ ผู้ทรงสูงส่ง ที่ว่า

﴿نَحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ نَبَأَهُم بِالْحَقِّ﴾

“เราจะเล่าเรื่องราวของพวกเขาให้เจ้าฟังตามความเป็นจริง”

(ซูเราะฮ์ อัลกะฮ์ฟ อายะฮ์ที่ 13)

และอัลลอฮ์ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿ ذَٰلِكَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ قَوْلَ الْحَقِّ ﴾

“นั่นคือ อีซา บุตรของมัรยัม มันเป็นคำพูดที่จริง”

(ซูเราะฮ์ มัรยัม อายะฮ์ที่ 34)

และปรากฏว่า ข้าราชการของลูกชายอาดัมทั้งสองคนนั้น เล่าไว้มากมายทั้งชาวสะลัฟ (ชนรุ่นก่อน) และชาวคอลลัฟ (ชนรุ่นหลัง) ว่า อัลลอฮ์ ﷻ ได้วางบัญญัติแก่อาดัม ﷺ ให้ลูกสาวแต่งงานกับลูกชาย เพราะสภาพในสมัยนั้น แต่มีเรื่องเล่าว่า ลูกที่เกิดจากอาดัมนั้น แต่ละท้องเป็นผู้ชาย หญิง โดยท่านจะให้ผู้หญิงจากท้องหนึ่ง แต่งงานกับผู้ชายอีกท้องหนึ่ง และปรากฏว่าน้องสาวของฮาบีลนั้นรูปร่างซีหะห์ ส่วนน้องสาวของกอบีล รูปร่างสวย ดังนั้น กอบีล จึงพยายามที่จะป้ายเปี่ยงไม่อยากจะเป็นครองกับหญิงที่ซีหะห์ แต่อาดัมก็ไม่ยอมในเรื่องดังกล่าว แต่ได้ให้ทั้งสองคนเสนอของพลีต่ออัลลอฮ์ แล้วถ้าพระองค์ทรงรับของพลีจากคนใด หญิงคนสวยนั้นก็ต้องแต่งงานกับคนนั้น แล้วในที่สุดอัลลอฮ์ ﷻ ก็ทรงรับของพลีจากฮาบีล โดยไม่รับจากกอบีล ซึ่งดังกล่าวนั้นเป็นเรื่องราวของลูกชายอาดัมสองคนที่อัลลอฮ์ ﷻ ได้ทรงเล่าไว้ในคัมภีร์ของพระองค์

อิบนุ อบีฮาดิม ได้รายงานมาจาก อิบนิ อับบาส ว่า ได้มีการห้ามมิให้ผู้หญิงแต่งงานกับพี่หรือน้องชายของนางที่เป็นพี่น้องท้องเดียวกัน และมีคำสั่งให้นางแต่งงานกับชายอื่นที่คนละท้องกับนาง และปรากฏว่าแต่ละท้องที่คลอดออกมานั้นจะเป็นชาย และหญิงคู่ และโดยที่ปรากฏว่า หญิงที่คู่กับชายหนึ่งนั้นรูปร่างสวยสดใส และอีกท้องหนึ่งนั้น หญิงรูปร่างไม่สวย แล้วผู้ชายที่คู่กับหญิงที่ไม่สวย ได้กล่าวกับผู้ชายที่คู่กับหญิงที่สวยว่า ท่านจงให้น้องสาวของท่านแต่งงานกับฉันเถิด และท่านก็แต่งงานกับน้องของฉัน แล้วผู้ชายคนนั้นก็ตอบโดยทันทีทันใดว่า ไม่เอา ! ฉันสมควรที่จะแต่งงานกับน้องสาวของฉัน แล้วทั้งสองเสนอสิ่งพลีต่ออัลลอฮ์ ﷻ แล้วพระองค์ก็ทรงรับสิ่งพลีของผู้ที่เสนอและเป็นของพลี โดยพระองค์ไม่รับของพลีที่เป็นผลิตผลทางเกษตร แล้วเจ้าของสิ่งพลีทางเกษตรจึงได้ฆ่าน้องชายของเขาตาย

(อัญมณี 10/223 สายรายงานของชะดีษนี้ดี)

✱ และความหมายของคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ แท้จริง อัลลอฮ์จะทรงรับจากหมู่ผู้ยำเกรงเท่านั้น ﴾ คือ จากผู้ที่ยำเกรงต่ออัลลอฮ์ ﷻ ในการกระทำความดี

อิบนุ อบีฮาดิม ได้รายงานจาก อะบิดัตรุดาอ์ ว่า หากฉันสามารถมั่นใจได้ว่า อัลลอฮ์ ได้ทรงรับการละหมาดของฉันเพียงเวลาเดียวยังจะเป็นที่ชอบแก่ฉันมากกว่าโลกนี้ และสิ่งที่อยู่ในโลกนี้เสียอีก เพราะอัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า ﴿ แท้จริง อัลลอฮ์จะทรงรับจากหมู่ผู้ยำเกรงเท่านั้น ﴾

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿หากท่าน (กอบีล) ยื่นมือของท่านมายังฉัน ฉันจะไม่ยื่นมือของฉันไปยังท่านเพื่อจะฆ่าท่าน แท้จริง ฉันกลัวอัลลอฮฺ ผู้เป็นพระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก﴾ น้องของเขาที่เป็นคนดีที่อัลลอฮฺทรงรับสิ่งพลีของเขา เพราะความยำเกรงของเขา ขณะที่พี่ชายของเขาพูดว่าจะฆ่าเขา ทั้งที่เขาไม่ได้ทำอะไรผิด ﴿หากท่าน (กอบีล) ยื่นมือของท่านมายังฉัน ฉันจะไม่ยื่นมือของฉันไปยังท่านเพื่อจะฆ่าท่าน﴾ คือ ฉันจะไม่ได้ตอบท่านเช่นที่ท่านทำไม่ดีกับฉัน เพราะถ้าทำเช่นนั้น ฉันกับท่านก็จะได้รับบาปไม่ต่างกัน ﴿แท้จริง ฉันกลัวอัลลอฮฺ ผู้เป็นพระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก﴾ คือจากการที่ฉันจะทำอย่างเช่นที่ท่านทำ แต่ฉันจะอดทน และหวังผลตอบแทนจากอัลลอฮฺ ﷻ

อับดุลลอฮฺ อิบน์ อัมรฺ ได้กล่าวว่า ขอสาบานต่ออัลลอฮฺ เขามีร่างกายกำยำ แข็งแกร่งกว่าผู้เป็นน้องชาย แต่เขามีความยำเกรงต่ออัลลอฮฺ จึงไม่ต้องการตอบโต้ ทั้งที่มีความสามารถจะทำได้

เรื่องนี้ได้มีปรากฏในหนังสือเศาะฮี้ฮฺทั้งสองจากท่านนบี ﷺ ว่า

(إِذَا تَوَاجَهَ الْمُسْلِمَانِ بَسِيفَتَيْهِمَا ، فَالْقَاتِلُ وَالْمَقْتُولُ فِي النَّارِ ؟) قَالُوا : يَا رَسُولَ اللَّهِ ! هَذَا الْقَاتِلُ فَمَا بَالُ الْمَقْتُولِ ؟ قَالَ (إِنَّهُ حَرِيصٌ عَلَى قَتْلِ صَاحِبِهِ)

“เมื่อมุสลิมสองคนจับดาบของเขาทั้งสองเผชิญหน้ากัน ดังนั้น ผู้ที่ฆ่าและผู้ถูกฆ่าจะอยู่ในนรก พวกเขา (บรรดาสาวก) ถามว่า โอ้ท่านรอซูลของอัลลอฮฺ สำหรับผู้ที่ฆ่ามันเราเข้าใจได้ (ถึงบทลงโทษที่เขาจะได้รับ) แต่ทำไมผู้ที่ถูกฆ่า ก็ได้รับโทษไม่ต่างกันล่ะครับ ? ท่านตอบว่า เพราะเขา (ผู้ที่ถูกฆ่า) ก็หวังที่จะฆ่าเพื่อนของเขาเหมือนกัน”

(ฟัตฮุลบารี 13/30, มุสลิม 4/2214)

อิมามอะหมัด ได้รายงานไว้ว่า แท้จริง สะอัด อิบน์ อะบี วักกัศ ได้... วนะเกิดพิตนะฮฺ ความวุ่นวายในยุคสมัยการปกครองของท่านอุมมาน บิน อีฟฟาน ว่า ฉันขอยืนยันว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(إِنَّهَا سَتَكُونُ فِتْنَةً ، الْقَاعِدُ فِيهَا خَيْرٌ مِنَ الْقَائِمِ ، وَالْقَائِمُ خَيْرٌ مِنَ الْمَاشِي ، وَالْمَاشِي خَيْرٌ مِنَ السَّاعِي) أَفَرَأَيْتَ إِنْ دَخَلَ بَيْتِي فَبَسَطَ يَدَهُ إِلَيَّ لِيَقْتُلَنِي ؟ فَقَالَ : (كُنْ كَابْنِ آدَمَ)

“ความจริงในภายภาคหน้า จะเกิดความยุ่งเหยิงขึ้น คนที่นั่งอยู่ในเหตุการณ์นั้น จะดีกว่าคนยืน และคนยืนจะดีกว่าคนเดิน และคนเดินจะดีกว่าคนที่รีบเดิน ท่านบอกให้ฉันทราบได้ไหมว่า หากมีคนหนึ่งเข้ามาในบ้านของฉัน แล้วยื่นมือของเขามาเพื่อจะฆ่าฉัน ฉันจะอย่างไร ? ท่านกล่าวว่า ท่านก็จงทำเช่นลูกคนหนึ่งของอาดัมทำ”

(อะหมัด 1/185)

และเช่นเดียวกัน อัตติรมิซีย์ ก็ได้บันทึกชะดีษนี้ และได้กล่าวว่า ชะดีษนี้เป็นชะดีษอะฮัน ซึ่งในเรื่องนี้ก็มีรายงานจากอบีฮุร็อยเราะฮ์, ค็อบบ๊าบ อิบนิลอะร็อดดี, อบีบักรฺ อิบนิ มัสอูด, อบีวาเก็ด, อบีมุซา และ คอรอซะฮ์

(ตัวัศฎฟะตุลอะฮฺวะซี 2/436)

และดำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ แท้จริง ฉันต้องการที่จะให้ท่านนำบาปของฉัน และบาปของท่านกลับไป แล้วท่านก็จะกลายเป็นคนหนึ่งในกลุ่มชาวนรก และนั่นแหละ คือการตอบแทนแก่บรรดาผู้อธรรม ﴾

อิบนุ อับบาส, มุญอาฮิด, อฏเฐาะฮาก, กอดาดะฮ์ และอัศสุตดีย์ ได้กล่าวเกี่ยวกับดำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ แท้จริง ฉันต้องการที่จะให้ท่านนำบาปของฉัน และบาปของท่านกลับไป ﴾ คือ บาปที่ท่านฆ่าฉัน และบาปของท่านที่เคยทำมาก่อนนั้น โดยที่ อิบนุ ญะร็ร ได้กล่าวเช่นนั้น

(อฏเฐอบารี 10/215 และ 216)

และดำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ แล้วจิตใจของเขาก็คล้อยตามในการที่จะฆ่าน้องชายของเขา แล้วเขาก็ฆ่าน้องชายของเขา ดังนั้น เขาจึงได้กลายเป็นคนหนึ่งในกลุ่มผู้ขาดทุน ﴾ คือ จิตใจใฝ่ต่ำของเขาได้เห็นดีเห็นงาม และสนับสนุนให้เขาฆ่าน้องชายตัวเอง สุดท้ายเขาก็ลงมือฆ่า แม้ว่าจะได้รับการเตือนสติและห้ามปรามแล้วก็ตาม

อิบนุ ญะร็ร ได้กล่าวว่า เมื่อกอบีลต้องการที่จะฆ่าฮาบีล เขาเอาหัวคว่ำลงทำให้คอโค้งขึ้นมา แล้วเขาก็ยังไม่รู้ว่าจะฆ่าอย่างไร ดังนั้น อิบลิสจึงได้เอาสัตว์มาตัวหนึ่ง โดยเอาหัวของสัตว์ตัวนั้นพาดไว้ที่ก้นหิน แล้วเอาหินอีกก้อนหนึ่งทุบลงไปที่หัวจนกระทั่งมันตาย โดยที่กอบีลก็มองดูอยู่ แล้วเขากระทำกับน้องของเขาเช่นที่เห็นอิบลิสฆ่าสัตว์

(อฏเฐอบารี 4/536)

อิบนุ อบีฮาดิม ก็ได้รายงานในเรื่องนี้ว่า อับดุลลอฮ์ อิบนุ วะฮฺบีน ได้เล่าโดยเอามาจาก अबดิรุเราะฮฺมาน อิบนิ ซัยด อิบนิ อัสลัม จากบิดาของเขาว่า เขา (กอบีล) ได้ดิ่งศีรษะของฮาบีลมาเพื่อที่จะฆ่า แล้วทำให้เขาอนตะแคง และปิดศีรษะของเขาไว้ แต่ยังไม่รู้ว่าจะฆ่าเขา

อย่างไร แล้วอิบลีสก็มาที่เขา โดยกล่าวแก่เขาว่า ท่านต้องการจะฆ่าเขาหรือ ? เขาตอบว่า ใช่ อิบลีสจึงบอกว่า ให้เอาก่อนหินมาก่อนหนึ่งแล้วทุบไปที่หัวของเขา ผู้เล่าได้เล่าว่า แล้วกอบีล ก็ไปเอาก่อนหินมา แล้วโยนใส่ฮาบีล ทำให้หัวของเขาแตกเป็นแผลฉกรรจ์ หลังจากนั้น อิบลีส ก็รีบไปที่เฮวอาอู แล้วกล่าวว่า โอ้เฮวอาอู กอบีลได้ฆ่าฮาบีลแล้ว แล้วเฮวอาอู จึงกล่าวว่า หายนะแล้ว เขาฆ่าด้วยอะไร อิบลีสตอบว่า ฮาบีลไม่กิน ไม่ดื่ม และไม่กระดิก เฮวอาอู กล่าวว่า นั่นคือตายหรือ ? อิบลีสตอบว่า นั่นแหละ คือตายแล้ว เฮวอาอูก็เริ่มส่งเสียงร้องออกมาด้วยเสียง อันดัง จนกระทั่ง อาดัมได้เข้ามาที่นาง แล้วถามด้วยเสียงอันดังว่า เจ้าเป็นอะไรไป ทำไมจึง ไม่พูดออกมา แล้วอาดัมก็ถามนางเป็นครั้งที่สองว่า เจ้าเป็นอะไรไป ทำไมไม่พูด เอาแต่ส่ง เสียงดัง ลูกสาวเจ้าเป็นอะไรหรือ ? ฉันและลูกชายไม่เป็นอะไร

(บันทึกโดย อิบну อบีฮาทิม)

และตำราของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ ดังนั้น เขาจึงได้กลายเป็นคนหนึ่ง ในหมู่ผู้ ขาดทุน ﴾ คือ ทั้งในโลกนี้ และปรโลก โดยขาดทุนอย่างมากมายมหาศาลในการกระทำนั้น

อิมามอะหมัด ได้บันทึกรายงาน อับดิลลาฮฺ อิบนิ มัสอูด ได้เล่าว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(لَا تُقْتَلُ نَفْسٌ ظُلْمًا إِلَّا كَانَ عَلَى ابْنِ آدَمَ الْأَوَّلِ كِفْلٌ مِنْ دَمِهَا لِأَنَّهُ كَانَ أَوَّلَ مَنْ سَنَّ الْقَتْلَ)

“ทุกชีวิตที่ถูกฆ่าโดยที่ไม่มีความผิด ลูกชายของอาดัมคนแรกจะต้องมีส่วนรับผิดชอบ ในชีวิตนั้นด้วย เพราะเขาเป็นคนแรกที่ทำการฆ่าคน”

(อะหมัด 1/383)

และความจริงกลุ่มผู้บันทึกฮะดีษ ได้บันทึกฮะดีษบทนี้ด้วย นอกจากอบูดาอูด

(พัตฮุลบารี 12/198, มุสลิม 3/1330, ตวัะฮฺฟะตุลอะฮฺวะซี 7/436, อันนะชาอี ในหนังสือ อัลกุบรออ 6/334 และ อิบน์มาญะฮฺ 3/873)

อิบนุ ญะร็ร ได้รายงานจากอับดิลลาฮฺ อิบนิ อัมรฺ ว่า ความจริงเขาเคยกล่าวว่า

(إِنَّ أَشَقَى النَّاسِ رَجُلًا لِبْنِ آدَمَ الَّذِي قَتَلَ أَخَاهُ ، مَا سَفِكَ دَمٌ فِي الْأَرْضِ مُنْذُ قَتَلَ أَخَاهُ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ إِلَّا لَحِقَ بِهِ مِنْهُ شَرٌّ ، وَذَلِكَ أَنَّهُ أَوَّلُ مَنْ سَنَّ الْقَتْلَ)

“แท้จริง ผู้ชายที่เลวที่สุดในหมู่มนุษย์ คือลูกของอาดัมที่เขาได้ฆ่าน้องชายของเขา ไม่ว่าการหลังเลือดใด ๆ บนพื้นแผ่นดิน นับตั้งแต่เขาได้ฆ่าน้องชายของเขาไปจนถึงวันสิ้นโลก ความชั่วที่เกิดขึ้นนั้นเขามีส่วนต้องรับผิดชอบด้วย เพราะเขาคือคนแรกที่เป็นต้นแบบของการฆ่า”

(อัญญอบารี 10/219)

และคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ แล้วอัลลอฮฺก็ได้ส่งนกกาตัวหนึ่งมาคุ้ยหาในดิน เพื่อที่จะให้เขาได้เห็นว่าเขาจะฝังศพน้องชายเขาอย่างไร เขากล่าวว่า โอ้ความพินาศของฉัน ฉันไม่สามารถที่จะเป็นเช่นนกกาตัวนี้ ที่ฝังศพน้องชายของฉันเขียวหรือนี้ ? แล้วเขาก็กลายเป็นคนหนึ่งในหมู่ผู้เสียใจ ﴾

อัลสุตตี ได้เล่าผ่านสายรายงานของเขา ตามที่ได้กล่าวมาแล้วโดยพาดพิงไปถึงบรรดาเศาะฮาบะฮฺ رضي الله عنهم โดยเล่าว่า เมื่อลูกของอาดัมคนนั้นตายแล้ว คนที่ฆ่าก็ได้ปล่อยศพทิ้งไว้ในที่โล่ง โดยไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรกับศพ ฝังไม่เป็น แล้วอัลลอฮฺก็ได้ส่งนกกาตัว 2 ตัว มาต่อสู้กัน แล้วตัวหนึ่งก็ได้ฆ่าอีกตัวหนึ่งตาย มันจึงทำพื้นดินให้เป็นหลุม แล้วเอาตัวที่ตายลงไปในหลุมและกลบหลุมนั้น เมื่อกอบิลเห็นดังนั้น จึงกล่าวว่า ﴿ โอ้ความพินาศของฉัน ฉันไม่สามารถที่จะเป็นเช่นนกกาตัวนี้ ที่ฝังศพน้องชายของฉันเขียวหรือนี้ ? ﴾

(อัญญอบารี 10/225)

และอะลี อิบนิ อบีฏ็อลฮะฮฺ ได้เล่าโดยเอามาจากอิบนุ อับบาส ว่า นกกาตัวหนึ่งได้มาที่อีกตัวหนึ่งที่ตาย และได้กลบกาตัวที่ตายลงในหลุมจนกระทั่งฝังเสร็จ แล้วผู้ที่ฆ่าน้องชายของเขาก็ได้กล่าวว่า ﴿ โอ้ ความพินาศของฉัน ฉันไม่สามารถที่จะเป็นเช่นนกกาตัวนี้ ที่ฝังศพน้องชายของฉันเขียวหรือนี้ ? ﴾

(อัญญอบารี 10/226)

และคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ แล้วเขาก็กลายเป็นคนหนึ่งในหมู่ผู้เสียใจ ﴾ อัลอะซัน อัลบัสรี ได้กล่าวว่า อัลลอฮฺ ได้ทรงเพิ่มความเสียใจให้แก่เขา หลังจากที่เขาคือผู้ฆาตกรรมมาแล้ว

โทษของการอธรรม และตัดขาดวงศ์ญาติจะถูกลงโทษอย่างรวดเร็ว

ได้มีระบุในชะติษว่า แท้จริง ท่านนบี ﷺ ได้กล่าวว่า

(مَا مِنْ ذَنْبٍ أَجْدَرُ أَنْ يُعَجَّلَ اللَّهُ عُقُوبَتَهُ فِي الدُّنْيَا مَعَ مَا يَدْخُرُ لِصَاحِبِهِ

فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْبَغْيِ وَقَطِيعَةِ الرَّحِمِ)

“ไม่มีความผิดใดๆ สมควรที่อัลลอฮ์จะริบร่อนลงโทษในโลกนี้ พร้อมทั้งมีสะสมสำหรับผู้กระทำในโลกหน้าอีก ยิ่งไปกว่าการชินา (ละเมิดทางเพศ) และการตัดขาดวงศ์ญาติ”

และความจริงแล้ว การกระทำของกอบีลก็ได้ถูกรวมไว้อย่างนี้ และอย่างนั้นด้วย เพราะเราเป็นสิทธิของอัลลอฮ์ และเราจะต้องกลับไปยังพระองค์

﴿ مِنْ أَجْلِ ذَٰلِكَ كَتَبْنَا عَلَىٰ بَنِي إِسْرَءِيلَ أَنَّهُ مَن قَتَلَ نَفْسًا
بِغَيْرِ نَفْسٍ أَوْ فَسَادٍ فِي الْأَرْضِ فَكَأَنَّمَا قَتَلَ النَّاسَ جَمِيعًا وَمَنْ
أَحْيَاهَا فَكَأَنَّمَا أَحْيَا النَّاسَ جَمِيعًا وَلَقَدْ جَاءَهُمْ رَسُولُنَا بِالْبَيِّنَاتِ
ثُمَّ إِنَّ كَثِيرًا مِّنْهُمْ بَعْدَ ذَٰلِكَ فِي الْأَرْضِ لَمُسْرِفُونَ ﴿٣٢﴾ إِنَّمَا جَزَاءُ
الَّذِينَ يُحَارِبُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَسْعَوْنَ فِي الْأَرْضِ فَسَادًا أَن
يُقَتَّلُوا أَوْ يُصَلَّبُوا أَوْ تُقَطَّعَ أَيْدِيهِمْ وَأَرْجُلُهُمْ مِّنْ خَلْفٍ أَوْ يُنْفَوْا
مِنَ الْأَرْضِ ذَٰلِكَ لَهُمْ خِزْيٌ فِي الدُّنْيَا وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ
﴿٣٣﴾ إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا مِن قَبْلِ أَن تَقْدِرُوا عَلَيْهِمْ فَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ
غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٣٤﴾ ﴾

32. เนื่องจากเหตุนั้นแหละ เราจึงได้บัญญัติแก่วงศ์วานอิสราเอล ว่า
แท้จริง ผู้ใดฆ่าชีวิตหนึ่ง โดยมีใช่การฆาตกรรมอีกชีวิตหนึ่ง หรือมิใช่
เนื่องมาจากการบ่อนทำลายในพื้นที่นั้นแล้ว ก็เสมือนว่าเขาได้ฆ่า
มนุษย์ทั้งมวล และผู้ใดไว้ชีวิตหนึ่ง ก็เสมือนว่าเขาได้ไว้ชีวิตมนุษย์
ทั้งมวล และแท้จริงนั้น บรรดาศาสนทูตของเราได้นำหลักฐานต่าง ๆ
อันชัดแจ้งมายังพวกเขาแล้ว แต่ยังมีจำนวนมากในหมู่พวกเขาเป็น
ผู้ฟุ่มเฟือยในแผ่นดิน (ฆ่าฟันกันอย่างมากมาย)

33. แท้จริง การตอบแทนแก่บรรดาผู้ทำสงครามต่ออัลลอฮ์ และรอซูลของพระองค์ และพยายามบ่อนทำลายในแผ่นดิน นั่นก็คือ การที่พวกเขาจะถูกประหาร หรือถูกตรึงบนไม้กางเขน หรือมือของพวกเขา และเท้าของพวกเขาจะถูกตัดสลับข้าง หรือถูกเนรเทศออกไปจากแผ่นดิน นั่นก็คือพวกเขาจะได้รับความอัปยศในโลกนี้ และจะได้รับการลงโทษอันใหญ่หลวงในปรโลก

34. นอกจากบรรดาผู้ที่สำนึกผิดกลับตัวกลับใจ ก่อนที่พวกเขาจะสามารถลงโทษพวกเขา ฟังรู้เถิดว่า แท้จริง อัลลอฮ์นั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเมตตาเสมอ

จำเป็นที่มนุษย์จะต้องให้เกียรติต่อมนุษย์ด้วยกัน

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสอันเนื่องจากการที่ลูกของอาดัมได้ฆ่าน้องชายของเขาด้วยการอธรรม และเป็นศัตรู โดยพระองค์ตรัสว่า ﴿ เนื่องจากเหตุนั้นแหละ เราจึงได้บัญญัติแก่วงศ์วานอิสรออีล ﴾ คือ เราได้บัญญัติแก่พวกเขา และแจ้งให้พวกเขาได้ทราบ ว่า ﴿ แท้จริง ผู้ใดฆ่าชีวิตหนึ่ง โดยมีใช้การชดเชยอีกชีวิตหนึ่ง หรือมิใช่เนื่องมาจากการบ่อนทำลายในพื้นดินแล้ว ก็เสมือนว่าเขาได้ฆ่ามนุษย์ทั้งมวล และผู้ใดไว้ชีวิตนั้น ก็เสมือนว่าเขาได้ไว้ชีวิตมนุษย์ทั้งมวล ﴾ คือ ใครที่ฆ่าชีวิตหนึ่งชีวิตใด โดยมีใช้มาจากสาเหตุการกิศอศ (การฆ่าเพื่อชดเชยชีวิตคนถูกฆ่า) หรือสร้างความเสื่อมเสียบนพื้นดิน โดยที่เขาฆ่าชีวิตนั้นไป มิใช่อันเนื่องมาจากสาเหตุดังกล่าว การกระทำเช่นนั้นเสมือนว่าเขาฆ่ามนุษย์ทั้งมวล เพราะชีวิตของมนุษย์ทุกคนมีเกียรติ ควรที่จะต้องให้เกียรติซึ่งกันและกัน ﴿ และผู้ใดไว้ชีวิตนั้น ﴾ โดยไม่ฆ่าเขา อันเนื่องจากเป็นที่ยอดห้ามที่จะฆ่าชีวิตหนึ่งชีวิตใดโดยไม่มีเหตุอันควร ก็เท่ากับเขาทำให้มนุษย์ทั้งมวลปลอดภัย และด้วยเหตุนี้ อัลลอฮ์ ﷻ จึงตรัสว่า ﴿ ก็เสมือนว่าเขาได้ไว้ชีวิตมนุษย์ทั้งมวล ﴾

อัลอะอุมัษ และคนอื่นๆ ได้เล่ามาจากอบีศอลิษ จากอบีฮุร็อยเราะฮ์ ได้เล่าว่า ฉันได้เข้าไปหาอุษมานในวันที่ท่านถูกล้อมบ้าน (โดยกลุ่มผู้ต่อต้าน) แล้วฉันกล่าวว่า ฉันมาเพื่อช่วยท่าน ถึงเวลาแล้วที่เราต้องต่อสู้กับพวกเขา โอ้ท่านผู้นำ อุษมานตอบว่า โอ้ อบูฮุร็อยเราะฮ์ ท่านยินดีที่จะฆ่ามนุษย์ทั้งมวลรวมถึงฉันด้วยไหม ? ฉันตอบว่า ไม่ครับ ท่านจึงกล่าวว่า ถ้าท่านฆ่าชายคนใดคนหนึ่ง ก็เสมือนว่าท่านนั้นได้ฆ่ามนุษย์ทั้งมวล ขอท่านจงกลับไปเถิด โดยท่าน

ได้รับอนุญาต ได้ผลตอบแทนจากอัลลอฮฺ โดยไม่มีบาปแต่ประการใด เขา (อบูฮุร็อยเราะฮฺ) เล่าว่า ฉันจึงกลับโดยไม่ได้ต่อสู้

และ อะลี อิบน์ อบีฏอลฮะฮฺ ได้เล่าโดยนำมาจาก อิบน์ अबาส คือ เขาได้กล่าวดังเช่นที่ อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿ ผู้ใดฆ่าชีวิตหนึ่ง โดยมีใช้การชดเชยอีกชีวิตหนึ่ง หรือมิใช่เนื่องมาจากการบ่อนทำลายในพื้นที่แล้ว ก็เสมือนว่าเขาได้ฆ่ามนุษย์ทั้งมวล และผู้ใดไว้ชีวิตหนึ่ง ก็เสมือนว่าเขาได้ไว้ชีวิตมนุษย์ทั้งมวล ﴾ และการไว้ชีวิตนั้น คือ การที่ไม่ฆ่าชีวิตหนึ่งชีวิตใด ที่อัลลอฮฺทรงห้าม ดังกล่าวนั้น ก็คือผู้ที่ไว้ชีวิตมนุษย์ทั้งมวล หมายถึงว่า เขาได้ห้ามฆ่าชีวิตใดๆ นอกจากเป็นไปตามสิทธิของชีวิตนั้น ก็คือให้เขามีชีวิตอยู่ต่อไป

(อัญญาบารี 10/235)

และเช่นเดียวกันนี้ ที่มุญาฮิดได้กล่าวถึงคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ และผู้ใดไว้ชีวิตนั้น ﴾ คือ งดการฆ่าชีวิตนั้นนั่นเอง

(อัญญาบารี 10/236)

และอัลเอาฟี ได้เล่าโดยเอามาจาก อิบน์ अबาส เกี่ยวกับคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ ก็เสมือนว่าเขาได้ฆ่ามนุษย์ทั้งมวล ﴾ โดยเขากล่าวว่า ใครที่ฆ่าชีวิตหนึ่งเพียงชีวิตเดียวที่อัลลอฮฺ ﷻ ทรงห้าม ก็เหมือนกับผู้ที่ฆ่ามนุษย์ทั้งมวล

(อัญญาบารี 10/233)

สะอิด อิบน์ ญะบْرِ ได้กล่าวว่า ใครที่ฮาลาล (อนุมัติ) เลือดของมุสลิม ก็เสมือนกับเขาผู้นั้นได้ฮาลาล (อนุมัติ) เลือดของมนุษย์ทั้งมวล

อิบนุ ญะร็อยจ์ ได้กล่าวโดยเอามาจากอัลอะอริอญญ์ จากมุญาฮิดเกี่ยวกับคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ ก็เสมือนว่าเขาได้ฆ่ามนุษย์ทั้งมวล ﴾ คือ ใครที่ฆ่าชีวิตของผู้ศรัทธาโดยเจตนา อัลลอฮฺได้ทรงให้รกฎะฮันนัมเป็นที่ตอบแทนแก่เขา อัลลอฮฺจะทรงกริ้วเขาสาปแช่งเขา และเตรียมการลงโทษอย่างสาหัสแก่เขา โดยพระองค์ตรัสว่า ถ้าแม้ว่าเขาฆ่ามนุษย์ทั้งมวล การลงโทษก็จะไม่เพิ่มไปเช่นการลงโทษนั้น

อิบนุ ญะร็อยจ์ ได้เล่าว่า มุญาฮิดได้กล่าวเกี่ยวกับคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ และผู้ใดไว้ชีวิตนั้น ก็เสมือนว่าเขาได้ไว้ชีวิตมนุษย์ทั้งมวล ﴾ โดยเขากล่าวว่า ใครที่ไม่ฆ่าคนใดก็เท่ากับเขาได้ไว้ชีวิตมนุษย์คนนั้น

(อัญญาบารี 10/235)

การขู่ล้าทับบรรดาผู้ที่ฟุ่มเฟือย (ฆ่าฟันกันอย่างมากมาย)

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿และแท้จริงนั้น บรรดาศาสนทูตของเราได้นำหลักฐานต่าง ๆ อันชัดแจ้งมายังพวกเขาแล้ว﴾ คือ ได้นำเอาเหตุผล หลักฐานสิ่งที่บ่งชี้ชัดเจนนมาแล้ว ﴿แต่ยังมีจำนวนมากในหมู่พวกเขาเป็นผู้ฟุ่มเฟือยในแผ่นดิน (ฆ่าฟันกันอย่างมากมาย)﴾ ข้อความตอนนี้ถือเป็นการดำหน้อย่างรุนแรง และเป็นความน่าเกลียดที่กระทำการฆ่าคนซึ่งเป็นสิ่งต้องห้าม หลังจากที่พวกเขาได้ทราบแล้ว ดังเช่น เผ่ากูร็อยเซาะฮฺ, อันนะฆิรฺ ตลอดจนเผ่าก็อยนุกอฮฺ ที่อาศัยอยู่รอบ ๆ เมืองมะดีนะฮฺที่เคยทำกับพวกเอาฮฺ และคือฮร็อย เมื่อเกิดการสู้รบในสมัยญาฮิลียะฮฺ และหลังจากการสู้รบได้สงบลง พวกเขามายถึง ขาวยิวเหล่านั้นยังคงไถ่ตัวเชลย และส่งตัวกลับไป ซึ่งการกระทำดังกล่าว อัลลอฮฺ ﷻ ไม่ทรงยอมรับ ดังที่พระองค์ได้ทรงกล่าวไว้ในซูเราะฮฺ อัลบะเกาะเราะฮฺ อายะฮฺที่ 84 และ 85 ว่า

﴿وَإِذَا خَذْنَا مِيثَاقَكُمْ لَا تَسْفِكُونَ دِمَاءَكُمْ وَلَا تُخْرِجُونَ أَنْفُسَكُمْ مِنْ دِيَارِكُمْ ثُمَّ أَقْرَرْتُمْ وَأَنْتُمْ تَشْهَدُونَ ﴿٨٤﴾ ثُمَّ أَنْتُمْ هَؤُلَاءِ تَقْتُلُونَ أَنْفُسَكُمْ وَتُخْرِجُونَ فَرِيقًا مِنْكُمْ مِنْ دِيَارِهِمْ تَظَاهَرُونَ عَلَيْهِمْ بِالْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَإِنْ يَأْتُواكُمْ أُسْرَىٰ تَقْتُلُوهُمْ وَهُوَ مُحْرَمٌ عَلَيْكُمْ إِخْرَاجُهُمْ أَفْتَوْا مِنْ بَعْضِ الْكُتُبِ وَتَكْفُرُونَ بِبَعْضِ فَمَا جَزَاءُ مَنْ يَفْعَلُ ذَلِكَ مِنْكُمْ إِلَّا خِزْيٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ الْقِيَمَةِ يُرَدُّونَ إِلَىٰ أَشَدِّ الْعَذَابِ وَمَا لِلَّهِ بِغَفْلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٨٥﴾﴾

“จงระลึกถึงขณะที่เราได้เอาคำมั่นสัญญาแก่พวกเขาว่า พวกเจ้าจะต้องไม่หลังเลียดของพวกเจ้า และจะต้องไม่ขับไล่ตัวพวกเจ้าเองออกจากหมู่บ้านของพวกเจ้า แล้วพวกเจ้าก็ยอมรับโดยที่พวกเจ้าก็ยังยืนยันอยู่ ภายหลังพวกเจ้านี้แหละฆ่าตัวของพวกเจ้าเอง และขับไล่กลุ่มหนึ่งในหมู่พวกเจ้าออกจากหมู่บ้านของพวกเข โดยที่พวกเจ้าต่างร่วมมือเอาชนะพวกเขาด้วยการทำบาป และแสดงตัวเป็นศัตรู และถ้าพวกเขา (พวกยิวที่ถูกขับไล่) มายังพวกเจ้าในฐานะเชลย พวกเจ้าก็ไถ่ตัวพวกเขาทั้ง ๆ ที่การขับไล่พวกเขาออกไปนั้นเป็นที่ต้องห้ามแก่พวกเจ้า พวกเจ้าจะศรัทธาแต่เพียงบางส่วนของคัมภีร์ และปฏิเสธอีกบางส่วนของมันหรือไม่ ? ดังนั้นสิ่งตอบแทนแก่ผู้กระทำความผิดจากพวกเจ้า จึงไม่ใช่อะไรอื่น นอกจากความอัปยศอดสูในชีวิตความเป็นอยู่แห่งโลกนี้เท่านั้น และในวันกิยามะฮฺ (ปรโลก) นั้นพวกเขาจะถูกนำกลับไปสู่การลงโทษอันรุนแรงยิ่ง และอัลลอฮฺนั้นจะไม่ทรงปล่อยต่อสิ่งที่พวกเจ้ากระทำ”

(ซูเราะฮฺ อัลบะเกาะเราะฮฺ อายะฮฺ 84 และ 85)

ผลตอบแทนบรรดาผู้ทำสงครามกับอัลลอฮ์ ﷻ และรอซูลของพระองค์ และบรรดาคนชั่ว

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า ﴿ แท้จริง การตอบแทนแก่บรรดาผู้ทำสงครามต่ออัลลอฮ์ และรอซูลของพระองค์ และพยายามบ่อนทำลายในแผ่นดิน นั่นก็คือ การที่พวกเขาจะถูกประหาร หรือถูกตรึงไม้กางเขน หรือมือของพวกเขา และเท้าของพวกเขาจะถูกตัดสลับข้าง หรือถูกเนรเทศออกไปจากแผ่นดิน..... ﴾ ไปจนจบอายะฮ์

คำว่า อัลมุฮารอบะฮ์ คือ ทำตรงข้าม และฝ่าฝืนอัลลอฮ์ และรอซูลของพระองค์ และยอมรับในการปฏิเสธ ปล้นสะดม ทำให้ผู้เดินทางกลัว สร้างความเสียหายในแผ่นดิน ซึ่งถือว่าเป็นความชั่ว

อิบนุ ญะร็ร ได้รายงานมาจาก อิกริมะฮ์ อัลอะซัน อัลบัศรี โดยทั้งสองได้กล่าวเกี่ยวกับอายะฮ์ที่ว่า ﴿ แท้จริง การตอบแทนแก่บรรดาผู้ทำสงครามต่ออัลลอฮ์ และรอซูลของพระองค์ ﴾ ไปจนถึงอายะฮ์ที่ว่า ﴿ แท้จริง อัลลอฮ์นั้นเป็นผู้ทรงภัยโทษ ผู้ทรงเมตตาเสมอ ﴾ อายะฮ์ดังกล่าวนี้ได้ถูกประทานลงมาเกี่ยวกับพวกมุชริกีน (พวกบูชาเจว็ด) แล้ว ถ้าผู้ใดจากพวกเขากลับตัวกลับใจก่อนที่จะถูกจับได้ ก็ไม่มีทางรอดพ้นจากการถูกลงโทษได้ อายะฮ์นี้ไม่คลุมไปถึงคนมุสลิมโดยทั่วไป แต่ถ้าคนมุสลิมคนนั้นกระทำการสู้รบ สร้างความเสื่อมเสียในแผ่นดิน ฝ่าฝืนอัลลอฮ์ และรอซูลของพระองค์ และติดตามคนกาฟิรไป ก็ไม่ห้ามที่จะลงโทษเขา (อัญญอบารี 10/244)

อบูดาวูด, อันนะซาอี ก็ได้รายงานเรื่องนี้ด้วยโดยนำมาจากอิกริมะฮ์ จากอิบนุ อับบาส ในอายะฮ์ที่ว่า ﴿ แท้จริง การตอบแทนแก่บรรดาผู้ทำสงครามต่ออัลลอฮ์ และรอซูลของพระองค์ และพยายามบ่อนทำลายในแผ่นดิน ﴾ โดยกล่าวว่า อายะฮ์นี้ได้ถูกประทานลงมาเกี่ยวกับพวกมุชริกีน (พวกบูชาเจว็ด) ที่กลับตัวกลับใจก่อนที่จะถูกจับได้ ก็ไม่ห้ามที่จะลงโทษในสิ่งที่เขาได้ทำไป

(อบูดาวูด 4/536 และ อันนะซาอี 7/101)

พรรคคนที่ถูกต้องคือ อายะฮ์นี้เป็นอายะฮ์ที่มีความหมายกว้างคลุมไปถึงพวกมุชริกีน (พวกบูชาเจว็ด) และคนอื่นๆ ที่กระทำความชั่วดังกล่าว ดังเช่น อัลบุคอรี และมุสลิมได้บันทึกอะดิษที่รายงานโดย อบีก็อลละบะฮ์ ที่มีชื่อจริงๆ ว่า अबดุลลอฮ์ อิบน์ ชัยด อัลญุรุมิ อัลบัศรี จากอนัส อิบน์ มาลิก ว่า มีคนกลุ่มหนึ่งจากเผ่าอุกลุ จำนวน 8 คน ได้เดินทางเข้ามาหาท่านรอซูล ﷺ มาให้สัตยาบันต่อท่านในการเข้ารับอิสลาม แล้วพวกเขามาตั้งแคมป์พักอยู่ที่เมืองมะดีนะฮ์ ต่อมาพวกเขาก็เกิดเป็นไข้ (อันเนื่องจากผิวดำอากาศ) แล้วพวกเขาได้เข้ามาเรียนให้ท่านรอซูล ﷺ ทราบ

แล้วท่านได้กล่าวว่า “พวกท่านจงนำพวกเขาไปที่คนเลี้ยงอูฐของเรา แล้วให้พวกเขาตีมันนม และผสมปัสสาวะอูฐ (เพื่อแก้โรคท้องร่วง) แล้วพวกเขาก็พาไปตีมันนมอูฐผสมกับปัสสาวะอูฐ หลังจากนั้นพวกเขาก็มีสุขภาพดีขึ้น พอหายดีแล้ว พวกเขาก็ฆ่าคนเลี้ยงอูฐ และต้อนอูฐไป แล้วเมื่อท่านรอซูล ﷺ ได้ทราบเรื่องดังกล่าว ก็ส่งคนติดตามไปเพื่อจับตัวมา แล้วท่านจึงได้สั่งให้ลงโทษโดยให้ตัดมือ ตัดเท้า และทำให้ตาบอด และปล่อยไว้กลางแดดจนเสียชีวิต (บันทึกโดย มุสลิม)

ส่วนในบันทึกของทั้งสองคือ อัลบุคอรี และมุสลิม ว่า พวกเขามาจากเผ่าอุกุล และอูรียนะฮฺ

และในถ้อยคำหนึ่งบอกว่า ถูกปล่อยไว้กลางแดด พวกเขາขอดื่มน้ำ ก็ไม่มีใครให้ดื่ม

(พัตฮุลบารี 12/114, มุสลิม 3/1296)

และคำร่ำของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ นั่นก็คือ การที่พวกเขาจะถูกประหาร หรือถูกตรึงบนไม้กางเขน หรือมือของพวกเขา และเท้าของพวกเขาจะถูกตัดสลับข้าง หรือถูกเนรเทศออกไปจากแผ่นดิน ﴾

อินบุ อับดุลฮะซฺ ได้กล่าวโดยเอามาจากอิบนุ อับบาส เกี่ยวกับอายะฮฺนี้ว่า ใครที่ชักอาวุธออกมาในกลุ่มคนมุสลิม และขู่บังคับคนเดินทาง แล้วถูกจับได้ ให้ผู้นำมุสลิมหรือเจ้าเมืองพิจารณาเลือกเอาว่าจะประหาร หรือเสียบประจาน หรือตัดมือ และตัดเท้า

(อัญญอบารี 10/263)

และเช่นเดียวกัน สะอีด อิบดุล มุฮัยยับ, มุญาฮิด, อะฆออุ, อัลฮะซัน อัลบัศรี, อิบรอฮีม อันนะคออี และอัญญะฮาก ก็กล่าวเช่นนั้น ตลอดจน อับดุลอะฟัร อิบนุ ญะรีร ก็รายงานเช่นนั้นด้วย

(อัญญอบารี 10/262 และ 263)

ที่อ้างอิงของคำพูดนี้ ก็คือคำว่า ﴿ 》 ซึ่งเป็นคำเชื่อม ก็คือให้เลือกเอาตามความเหมาะสมดังมีที่เปรียบเทียบจากคัมภีร์อัลกุรอาน ดังเช่นคำร่ำของอัลลอฮฺ ﷻ ที่เกี่ยวกับการลงโทษของผู้ลบลัศดีที่ว่า

﴿ فَجَزَاءٌ مِّثْلُ مَا قَتَلَ مِنَ النَّعَمِ يَحْكُمُ بِهِ ذَوَا عَدْلٍ مِّنكُمْ هَذَا يَبْلُغُ الْكَعْبَةِ
أَوْ كَفَّرَ طَعَامُ مَسْكِينٍ أَوْ عَدْلُ ذَلِكَ صِيَامًا ۚ

“การชดเชย ก็คือชนิดเดียวที่ถูกฆ่า (จากปศุสัตว์) โดยที่ผู้ยุติธรรมสองคนในหมู่

พวกเจ้าจะทำการฆ่าคนในฐานที่เป็นสัตว์พลที่ไปอัลกะอูบะฮฺ หรือไม่ก็มีการไถ่โทษอีกอย่างหนึ่ง คือให้อาหารแก่บรรดาคนยากจน ขัดสน หรือสิ่งที่เท่าเทียมสิ่งนั้นด้วยการถือศีลอด”

(ซูเราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ อายะฮฺที่ 95)

และเช่นเดียวกับคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่เกี่ยวกับค่าชดเชยในเรื่องฟิดยะฮฺ (เสียค่าชดเชยจากการทำข้อห้ามขณะครองเอียะฮฺรวมในการทำฮัจญ์) โดยพระองค์ตรัสว่า

﴿ فَمَنْ كَانَ مِنْكُمْ مَّرِيضًا أَوْ بِهِ أَذًى مِّن رَّأْسِهِ فَفِدْيَةٌ مِّن صِيَامٍ أَوْ صَدَقَةٍ أَوْ نُسُكٍ ﴾

“แล้วผู้ใดในหมู่พวกเจ้าป่วย หรือที่เขา มีสิ่งก่อดรื้อรื้อจากศีรษะของเขา ก็ให้มีการชดเชย อันได้แก่การถือศีลอด หรือการทำทาน หรือการเชือดสัตว์”

(ซูเราะฮฺ อัลบะเกาะเราะฮฺ อายะฮฺที่ 196)

และเช่นเดียวกับคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่เกี่ยวกับการชดเชยในเรื่องการสาบานที่ว่า

﴿ فَكَفَّرَتُهُ إِطْعَامُ عَشْرَةِ مَسْكِينٍ مِّن أَوْسَطِ مَا تُطْعَمُونَ أَهْلِيكُمْ أَوْ كِسْوَتُهُمْ أَوْ تَحْرِيرُ رَقَبَةٍ فَمَن لَّمْ يَجِدْ فَصِيَامُ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ ﴾

“แล้วสิ่งไถ่โทษมันนั้น คือ การให้อาหารแก่คนยากจน 10 คน จากอาหารปานกลางของสิ่งที่พวกเจ้าให้เป็นอาหารแก่ครอบครัวของพวกเจ้า หรือไม่ก็ให้เครื่องนุ่งห่มแก่พวกเขา หรือไถ่ทาสคนหนึ่งให้เป็นอิสระ ผู้ใดไม่พบ ก็ให้มีการถือศีลอด 3 วัน”

(ซูเราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ อายะฮฺที่ 89)

โดยที่อายะฮฺที่กล่าวมาทั้งหมดนั้น ให้มีการเลือกเอา และเช่นเดียวกับอายะฮฺที่ได้กล่าวมา

ส่วนคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ต่อไปนี้คือ ﴿ หรือถูกเนรเทศออกไปจากแผ่นดิน ﴾

นักวิชาการบางท่านบอกว่า ต้องการตัวเขาจนกว่าจะถูกจับได้แล้วเอามาลงโทษ หรือให้หนีออกไปจากแผ่นดินอิสลาม ทรรศนะนี้รายงานโดย อิบนิ ญะรียฺ จาก อิบนิ อับบาส, อนัส อิบนิ มาลิก, สะอีด อิบนิ ญุบัยร, อัฏเฏาะฮาก, อัรรอเบียฮฺ อิบนิ อนัส, อัซซุฮรี, อัลลัษษ อิบนิ สะอีด และ มาลิก อิบนิ อนัสและคนอื่นๆ กล่าวว่า ให้เนรเทศออกไปจากประเทศที่เขาอยู่ไปยังที่อื่น หรือเจ้าเมือง หรือตัวแทนของเจ้าเมืองให้เขาออกไป โดยไม่ลังคัมกับเขาเลย

(อัญญอบาริ 10/268 270)

สะอีด อิบน์ ญุบัยร, อะบฺุซซะฮฺฮาอฺ, อัลฮะซัน, อัซซุฮรี, อัฏเฏาะฮาก และมุกกอติล อิบน์ ฮัยยาน ได้กล่าวว่า ให้เนรเทศเขาออกไปจากแผ่นดินของอิสลาม

ส่วนคนอื่นๆ กล่าวว่า จุดมุ่งหมายของคำเนรเทศในที่นี้ก็คือ ชังคุก

และตำราของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ นั่นก็คือ พวกเขาจะได้รับความอภัยในโลกนี้ และ จะได้รับการลงโทษอันใหญ่หลวงในปรโลก ﴾ คือ จากที่ได้กล่าวมาแล้ว คือการประหาร, เสียบประจาน, ตัดมือตัดเท้าสลับข้าง และเนรเทศ ทั้งหมดนั้นถือเป็นความตกต่ำ และอภัยเป็น ที่สุดแล้วในโลกนี้ และอัลลอฮฺยังได้เตรียมการลงโทษไว้อีกมากมายในปรโลก ซึ่งตามข้อความ นี้ ถือเป็นการสนับสนุนพระศนะของบรรดาผู้ที่กล่าวว่า อาเยฮฺในเรื่องนี้ถูกประทานลงมา เกี่ยวกับพวกมุชริกีน (พวกบูชาเจว็ด) ส่วนที่เป็นมุสลิมอยู่ในศาสนาอิสลามนั้น ในหนังสือ เศาะฮิฮฺมุสลิม รายงานจาก อุบาตะฮฺ อิบน์ศอमित ﷺ ได้กล่าวว่า

(أَخَذَ عَلَيْنَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَمَا أَخَذَ عَلَى النِّسَاءِ أَلَا نُشْرِكَ بِاللَّهِ شَيْئًا ، وَلَا نَسْرِقَ وَلَا نَزْنِيَ وَلَا نَقْتُلَ أَوْلَادَنَا وَلَا يَعْصُهُ بَعْضُنَا بَعْضًا ، فَمَنْ وَفَى مِنْكُمْ فَأَجْرُهُ عَلَى اللَّهِ تَعَالَى ، فَمَنْ أَصَابَ مِنْ ذَلِكَ شَيْئًا فَعُوقِبَ فَهُوَ كَفَّارَةٌ لَهُ ، وَمَنْ سَرَّهُ اللَّهُ فَأَمْرُهُ إِلَى اللَّهِ : إِنْ شَاءَ عَذَّبَهُ وَإِنْ شَاءَ عَفَا عَنْهُ)

“ท่านรอซูล ﷺ ได้ทำ (สัตยาบัน) แก่พวกเราเช่นเดียวกับที่ทำกับบรรดาสตรี คือ เราจะต้องไม่นำสิ่งใดมาเป็นภาคีกับอัลลอฮฺ ไม่ลักขโมย ไม่ละเมิดทางเพศ ไม่ฆ่าลูกๆ ของพวกเรา และพวกเราจะไม่ใส่ร้ายยุ่งแย่งซึ่งกันและกัน ดังนั้น ผู้ใด ในหมู่พวกท่านปฏิบัติอย่างครบถ้วน ผลตอบแทนของเขาก็อยู่ที่อัลลอฮฺ ﷻ และหากผู้ใดกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดจากที่ได้กล่าวมาแล้ว เขาจะถูกลงโทษ ก็ถือว่าเป็น การลบล้างความผิดไปสำหรับเขา ส่วนผู้ที่อัลลอฮฺทรงปกปิดเอาไว้ไม่มีใครรู้ เรื่อง ของเขาก็อยู่ ณ ที่อัลลอฮฺ หากพระองค์ทรงประสงค์ก็ลงโทษเขา และหากพระองค์ ทรงประสงค์ พระองค์ก็ทรงอภัยให้”

(อะหมัด 1/159, ตัวะฮฺฟะตุลอะฮฺวะซี 7/377, อิบน์มาญะฮฺ 2/868)

รายงานจาก อะลี เล่าว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(مَنْ أَذْنَبَ ذَنْبًا فِي الدُّنْيَا فَعُوقِبَ بِهِ فَاللَّهُ أَعْدَلُ مِنْ أَنْ يُثْنِيَ عُقُوبَتَهُ عَلَى عَبْدِهِ وَمَنْ أَذْنَبَ ذَنْبًا فِي الدُّنْيَا فَسَرَّهُ اللَّهُ عَلَيْهِ وَعَفَا عَنْهُ ، فَاللَّهُ أَكْرَمُ مِنْ أَنْ

يَعُودَ عَلَيْهِ فِي شَيْءٍ قَدْ عَفَا عَنْهُ)

“ใครที่ทำบาปในโลกนี้ แล้วเขาถูกลงโทษ อัลลอฮ์นั้นทรงเที่ยงธรรมยิ่ง เกินกว่า ที่จะลงโทษว่าคนนั้นเป็นครั้งที่สอง และใครที่ทำบาปในโลกนี้ แล้วพระองค์ทรงปกปิดมันเอาไว้ และอภัยให้แก่เขา อัลลอฮ์นั้นทรงใจบุญยิ่งกว่าที่จะกลับมาลงโทษในสิ่งที่พระองค์ได้ทรงอภัยให้แก่เขาแล้ว”

(บันทึกโดย อิมามอะหมัด 1/159, อัตติรุมิซี 7/377 และอิบนุมาญะฮ์ 2/868)

โดย อัตติรุมิชี ได้กล่าวว่า เป็นอะตัมอะชัน มุอริบ)

และอัลฮาฟิซ อัดดาร์อูฎนี ได้ถูกถามเกี่ยวกับชะติษบทนี้ ซึ่งท่านตอบว่า ชะติษถูก
รายงานมาทั้งที่เป็น มัรฟุอะฮ์ สายรายงานถึงท่านนบี และสายรายงานถึงแต่อาบีฮิน โดยท่าน
กล่าวว่า สายรายงานที่ถึงท่านนบีนั้น ถือเป็นชะติษเศาะฮิฮ์

(อัตราดอกเบี้ย 3/215)

และอโณ ญะรีรุ ได้กล่าวเกี่ยวกับดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ นั่นก็คือ พวกเขาจะได้รับความอัปยศในโลกนี้ ﴾ คือ เป็นความชั่ว ความน่าละอาย เป็นการลงโทษ เป็นความตกต่ำ และเป็นการลงโทษโดยเร็วในโลกนี้ ก่อนที่จะถึงวันปรโลก ﴿ และจะได้รับการลงโทษอันใหญ่หลวงในปรโลก ﴾ คือ หากเขายังไม่กลับตัวกลับใจจากการกระทำความผิดกล่าว เขาก็จะได้รับความหายนะในโลกอาคิเราะฮฺ (ปรโลก) อย่างแน่นอน พร้อมกับโทษที่เคยได้รับมาทุกรูปแบบในโลกดุนยามาแล้วนั่นก็คือ ﴿ โทษอันใหญ่หลวง ﴾ ในปรโลก คือ ถูกลงโทษในนรก

(อัฐฎอบาริ 10/276)

โทษการทำสงครามต่อสู้กับอัลลอฮ์ ﷻ จะตกไปถ้าพวกที่ทำเช่นนั้น
กลับตัวกลับใจเสียก่อนที่พวกเขาจะถูกจับตัวได้

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿ นอกจากบรรดาผู้ที่สำนึกผิดกลับตัวกลับใจ ก่อนที่พวกเจ้าจะสามารถลงโทษพวกเขา ฟังรู้เถิดว่า แท้จริง อัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเมตตาเสมอ ﴾

ส่วนคำพูดของผู้ที่กล่าวว่า อายะฮุก่อนนั้นมันเป็นอายะฮุที่ถูกประทานลงมาเกี่ยวกับพวกมุชริกีน (พวกบูชาเจว็ด) ก็ถือว่าชัดเจน ส่วนผู้ที่เป็นมุสลิม เมื่อเขากลับตัวกลับใจก่อนที่จะถูกจับได้ และถูกลงโทษ โทษต่างๆ ที่เหลือนั้น ไม่ว่าจะเป็นการประหาร, เสียนาง, ตัดมือ ตัดเท้าสลับข้าง หรือเนรเทศ ก็ถือว่าตกไปทั้งหมด ซึ่งดังกล่าวมาบรรดาเคาะฮาะฮะฮุกก็เคยใช้และปฏิบัติ ดังที่ อิบน์ อับฮาติม ได้เล่าโดยเอามาจาก อัชชะอบี ว่า ปรากฏว่า ฮาริษะฮฺ อิบน์ บะดร์

อັดตะมิมี่ เป็นชาวเมืองบัสเราะฮฺ โดยที่เขาเคยทำความเสียหายในแผ่นดิน และสู้รบในหนทางที่ไม่ถูกต้อง แล้วเขาได้พุดกับชาวกุเรชกลุ่มหนึ่ง ซึ่งในจำนวนนั้นก็มี อัลอะซัน อิบน์ อะลี, อิบน์ อับบาส และ อับดุลลอฮฺ อิบน์ ญะฮัฟรฺ แล้วพวกเขาก็ได้พุดกับอะลี ในเรื่องนี้โดยที่อะลีก็ยังมิได้ให้ความปลอดภัยแก่เขา แล้วเขาก็ได้มาหาสะอีด อิบน์ กิอัยศฺ อัลฮัมดานี แล้วตามเขาเข้าไปในบ้านของเขา หลังจากนั้น เขาก็มาหาอะลี แล้วกล่าวว่า โอ้ท่านเจ้าเมือง ขอท่านได้บอกให้ฉันทราบที่ว่า คนที่ทำการต่อสู้กับอัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์ และได้สร้างความเสียหายในแผ่นดิน แล้วเขาก็ได้อ่านอายะฮฺอัลกุรอาน จนกระทั่งไปถึงที่ว่า ﴿ นอกจากบรรดาผู้ที่สำนึกผิดกลับตัวกลับใจ ก่อนที่พวกเขาจะสามารถลงโทษพวกเขา ﴾ เขาได้เล่าว่า และอะลีก็ได้เขียนใบรับรองความปลอดภัยให้แก่เขา สะอีด อิบน์ กิอัยศฺ ได้กล่าวว่า เขาคือฮาริษะฮฺ อิบน์ บะดฺรฺ และเช่นเดียวกันเรื่องนี้ได้รายงานโดย อิบน์ ญะร็รฺ

(อัญญาบารี 10/280)

และ อิบน์ ญะร็รฺ ได้รายงานมาจาก อามิรฺ อัชชะอฺบี กล่าวว่า มีชายคนหนึ่งจากเผ่ามูร็อด ได้มาหาอบูมุซา ขณะที่เขาเป็นข้าหลวงปกครองเมืองกูฟะฮฺ ในสมัยคอลีฟะฮฺอุษมาน อิบน์ อัฟฟาน رضي الله عنه หลังจากที่ท่านได้ละหมาดฟัรฎูประจำเวลาเสร็จ แล้วชายคนนั้นได้กล่าวว่า โอ้ท่านอบูมุซา เานี้ได้มาหาท่านเพื่อขอความคุ้มครองจากท่าน ฉันเป็นคนหนึ่งเป็นลูกของคนนั้นๆ อยู่ในเผ่าอัลมูร็อดี ฉันเคยต่อสู้กับอัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์ และสร้างความเสียหายในแผ่นดิน และฉันได้กลับตัวกลับใจก่อนที่จะท่านจะจับฉันลงโทษ แล้วอบูมุซา ก็ได้ลุกขึ้นยืน แล้วกล่าวว่า แท้จริง ชายคนนี้เป็นลูกคนนั้นเคยต่อสู้กับอัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์ และสร้างความเสียหายในแผ่นดินมาแล้ว และเขาได้กลับตัวกลับใจก่อนที่จะเราจะจับเขามาลงโทษ แล้วถ้าผู้ใดพบเขา ก็อย่าได้ทำร้ายเขา แล้วถ้าท่านเชื่อเขา ก็ปล่อยเขาไปตามความเชื่อนั้น และถ้าหากเขาโกหก ท่านก็จะพบเขาถูกลงโทษ แล้วชายคนนั้นก็ลุกขึ้นยืน และออกไปหลังจากที่เขาออกไปไม่นานนัก อัลลอฮฺ ﷻ ก็ลงโทษ แล้วเขาก็ถูกฆ่าตาย

หลังจากนั้น อิบน์ ญะร็รฺ ก็ได้รายงานมาจาก มุซา อิบน์ อิสฮาก อัลมะดะนี ว่า แท้จริงอะลี อัลอะสะดี ได้ออกไปทำร้ายผู้คน ปล้นสะดมผู้เดินทาง ฆ่าคน และทำให้ทรัพย์สินเสียหาย ผู้นำและคนทั่วไปต้องการตัวเขา แต่ยังไม่สามารถเอาตัวมาลงโทษได้ จนกระทั่งเขากลับตัวกลับใจ และเข้ามา เพราะเขาได้ยินชายคนหนึ่งอ่านอายะฮฺอัลกุรอาน ที่ว่า

﴿ يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اَسْرَفُوْا عَلٰۤى اَنْفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوْا مِنْ رَّحْمَةِ اللّٰهِ اِنَّ اللّٰهَ يَغْفِرُ الذُّنُوْبَ جَمِيْعًا اِنَّهٗ هُوَ الْغَفُوْرُ الرَّحِيْمُ ﴾

“โอ้ปวงบ่าวของข้าที่เป็นผู้ละเมิดต่อตัวของพวกเขาเอง พวกเจ้าอย่าได้หมดหวัง
ต่อความเมตตาของอัลลอฮ์ แท้จริง อัลลอฮ์ นั้นทรงอภัยความผิดทั้งมวล (แท้จริง)
พระองค์นั้นเป็นผู้ทรงอภัย ผู้ทรงเมตตาเสมอ”

(ซูเราะฮ์ อัลซุหมฺ อายะฮ์ที่ 53)

แล้วเขาได้หยุดฟัง แล้วกล่าวว่า โอ้บ่าวของอัลลอฮ์ กรุณาอ่านทวนอีกครั้งหนึ่ง
ได้ไหม....แล้วชายคนนั้นก็อ่านทวนอีก แล้วเขาได้เก็บดาบของเขา แล้วกลับตัวกลับใจ
จนกระทั่งเดินทางเข้ามาที่เมืองมะดีนะฮ์ตอนเช้ามืด เพื่ออาบน้ำ และเข้าไปในมัสญิดของท่าน
รอซูล ﷺ แล้วละหมาดศุบฮิ หลังจากนั้น ก็ได้มานั่งอยู่ที่อบูซุรียเราะฮ์ ท่ามกลางบรรดา
เศาะหาบะฮ์ของท่านรอซูล ﷺ แล้วเมื่อฟ้าสว่างแล้ว ผู้คนก็จำเขาได้ แล้วลุกขึ้นมาที่เขา แล้ว
เขาได้กล่าวว่า พวกท่านไม่มีทางที่จะทำอะไรฉันได้หรอก เพราะฉันได้กลับตัวกลับใจก่อนที่
พวกท่านจะจับฉันมาลงโทษ แล้วอบูซุรียเราะฮ์ ก็ได้กล่าวว่า เขาพูดจริง และอบูซุรียเราะฮ์
ก็ได้จับมือเขา จนกระทั่งเขาไปที่มัววาน อิบนิล สะกัม ซึ่งเป็นเจ้าเมืองมะดีนะฮ์ ในสมัย
มูอาวียะฮ์ แล้วได้กล่าวว่านี่คือ อะลี ได้มาที่นี่โดยกลับตัวกลับใจแล้ว ไม่มีทางใดสำหรับพวกท่าน
จะทำอะไรเขาได้ และไม่มีการฆ่า ทั้งหมดที่ผ่านมาหลุดพ้นไปจากเขาแล้ว ผู้เล้าได้เล้าว่า และ
อะลีได้ออกไปต่อสู้นในหนทางของอัลลอฮ์ ในการรบทางทะเล แล้วพวกเขาได้เผชิญกับพวกโรมัน
พวกเขาพยายามเอาเรือของเขาประชิดกับเรือของพวกโรมัน และเข้าไปจู่โจมในเรือของพวก
โรมัน จนพวกมันได้หนีไปอยู่อีกด้านหนึ่งของเรือ จนเรือเอียงและล่ม และเรือก็จมลงจนตัวเขา
และพวกมันจมน้ำตายทั้งหมด

(อัญญาบารี 10/284)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَابْتَغُوا إِلَيْهِ الْوَسِيلَةَ وَجَاهِدُوا
فِي سَبِيلِهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٣٥﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا أَلْوَانٌ لَهُمْ مَا فِي
الْأَرْضِ جَمِيعًا وَمِثْلَهُ مَعَهُ لِيَفْتَدُوا بِهِ مِنْ عَذَابِ يَوْمِ الْقِيَامَةِ
مَا تُقْبَلُ مِنْهُمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٣٦﴾ يُرِيدُونَ أَنْ يُخْرِجُوكَ مِنَ
النَّارِ وَمَا هُمْ بِخَارِجِينَ مِنْهَا وَلَهُمْ عَذَابٌ مُّقِيمٌ ﴿٣٧﴾

35. โอ้ผู้ศรัทธาทั้งหลาย พึงยำเกรงอัลลอฮ์เถิด และจงแสวงหาสื่อไปสู่พระองค์ และจงต่อสู้ในหนทางของอัลลอฮ์เถิด เพื่อว่าพวกเจ้าจะประสบความสำเร็จ

36. แท้จริง บรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธานั้น หากพวกเขามีสิ่งที่อยู่ในแผ่นดินทั้งหมด และมีเยี่ยงนั้นอีกรวมกัน เพื่อจะใช้มันไถ่ตัวให้พ้นจากการลงโทษในวันกิยามะฮ์แล้ว มันก็จะไม่ถูกรับจากพวกเขา และสำหรับพวกเขานั้นจะได้รับการลงโทษอย่างเจ็บแสบ

37. เขาเหล่านั้นปรารถนาที่จะออกไปจากนรก แต่พวกเขาก็หาได้ออกไปได้ไม่ และสำหรับพวกเขานั้นจะได้รับการลงโทษที่คงอยู่ตลอดไป

ใช้ให้ยำเกรงต่ออัลลอฮ์ ﷻ แสวงหาสื่อไปสู่อัลลอฮ์ ﷻ และต่อสู้ในหนทางของอัลลอฮ์ ﷻ

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสใช้บ่าวของพระองค์ผู้ศรัทธา ให้ยำเกรงต่อพระองค์ คือให้เชื่อฟังปฏิบัติตาม งดเว้นสิ่งที่ต้องห้าม และพระองค์ได้ตรัสหลังจากนั้นว่า ﴿และจงแสวงหาสื่อไปสู่พระองค์﴾ ซุฟยาน อัษชะรี ได้เล่าว่า บิดาของฉันได้เล่าให้เราฟัง โดยนำมาจากฏ็อลสะฮะฮ์ จากอะฏอญ จากอิบนุ อับบาส ว่า คือ การเข้าใกล้ชิดต่ออัลลอฮ์

(อัมมฏอบารี 10/291)

และเช่นเดียวกัน มุญาฮิด, อับวาลิล, อัลฮะซัน, กอดาดะฮ์, อับดุลลอฮ์ อิบน์ กะษีร, อัสนุดดีน, อิบน์ ซัยตุ และคนอื่นๆ ก็กล่าวเช่นนั้น

และกอดาดะฮ์ ได้กล่าวว่า พวกท่านจงเข้าใกล้ชิดต่อพระองค์ด้วยการเชื่อฟังพระองค์ และกระทำในสิ่งที่พระองค์ทรงพอพระทัย

(อัมมฏอบารี 10/291)

และ อิบน์ ซัยตุ ได้อ่านอายะฮ์ที่ว่า

﴿أُولَٰئِكَ الَّذِينَ يَدْعُونَ يَبْتَغُونَ إِلَىٰ رَبِّهِمُ الْوَسِيلَةَ﴾

ทุกสิ่งที่พวกเขาวิงวอนนั้น พวกมันก็ยังหวังที่จะหาทางเข้าสู่พระผู้อภิบาลของพวกเขา

(ซูเราะฮฺ อัลอิสรออฺ อายะฮฺที่ 57)

คำว่า **الْوَسِيلَةُ** ก็คือสิ่งที่จะทำให้บรรลุเป้าหมายที่ต้องการ และคำนี้อีกเช่นเดียวกันที่มีความหมายว่า ความรู้ชั้นสูงสุดในสวรรค์ คือตำแหน่งของท่านรอซูล ﷺ ซึ่งเป็นสถานที่ๆ อยู่ใกล้กับบัลลังก์ของอัลลอฮ์มากที่สุด ความจริงได้มีปรากฏอยู่ในหนังสือเศาะฮิฮฺอัลบุคอรีย์ รายงานจาก ญะบิร อิบนิ अबดิลลาฮฺ เล่าว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(مَنْ قَالَ حِينَ يَسْمَعُ النِّدَاءَ : اَللّٰهُمَّ رَبِّ هَذِهِ الدَّعْوَةُ التَّامَّةُ وَالصَّلَاةُ الْقَائِمَةُ آتِ مُحَمَّدًا الْوَسِيلَةَ وَالْفَضِيلَةَ وَابْعَثْهُ مَقَامًا مَّحْمُودًا الَّذِي وَعَدْتَهُ ، اِلَّا حَلَّتْ لَهُ الشَّفَاعَةُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ)

“ใครที่ได้กล่าวขณะที่ได้ยินเสียงเรียกไปสู่การละหมาด (อะซาน) ว่า โอ้อัลลอฮฺ พระผู้อภิบาลแห่งการเรียกร้องที่สมบูรณ์แบบ และการละหมาดที่กำลังจะดำรงขึ้น ขอพระองค์ได้โปรดประทานแก่มุฮัมมัด ซึ่งตำแหน่งอันสูงส่ง และความประเสริฐ และโปรดส่งท่านไปสู่ตำแหน่งที่ได้รับการสรรเสริญที่พระองค์ได้ให้สัญญาแก่เขาไว้ด้วยเถิด (ใครที่กล่าวเช่นนั้น) ความช่วยเหลือจะได้ประสบแก่เขาในวันกิยามะฮฺ”

(ฟัตฮุลบารีย์ 8/251)

ในหนังสือเศาะฮิฮฺมุสลิม รายงานจาก अबดิลลาฮฺ อิบนิ อัมรฺบิ นิลอาศ ว่า ความจริงเขาได้ยินท่านนบี ﷺ กล่าวว่า

(إِذَا سَمِعْتُمُ الْمُؤَذِّنَ فَقُولُوا مِثْلَ مَا يَقُولُ ، ثُمَّ صَلُّوا عَلَيَّ ، فَإِنَّهُ مَنْ صَلَّى عَلَيَّ صَلَاةً صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ عَشْرًا ، ثُمَّ سَلُّوا لِيَ الْوَسِيلَةَ ، فَإِنَّهَا مَنْزِلَةٌ فِي الْجَنَّةِ لَا تَنْبَغِي إِلَّا لِعَبْدٍ مِنْ عِبَادِ اللَّهِ ، وَأَرْجُوا أَنْ أَكُونَ أَنَا هُوَ ، فَمَنْ سَأَلَ لِيَ الْوَسِيلَةَ حَلَّتْ لَهُ الشَّفَاعَةُ)

“เมื่อพวกท่านได้ยินมุอ์ซซิม (อะซาน) พวกท่านจงกล่าวเช่นที่เขากล่าว หลังจากนั้นพวกท่านจงกล่าวเศาะละวาตต่อฉัน เพราะว่าใครที่เศาะละวาตต่อฉันหนึ่งครั้ง อัลลอฮ์ได้ทรงเศาะละวาตให้กับเขา 10 ครั้ง ต่อจากนั้น ก็จงขออัลวะซีละฮฺต่อฉัน

เพราะว่าอัลวะซีละฮ์นั้นมันเป็นตำแหน่งหนึ่งในสวรรค์ ไม่ควรที่ใคร (จะได้รับ) นอกจากบ่าวของอัลลอฮ์เพียงหนึ่งคนเท่านั้น และหวังว่าฉันจะเป็นคนคนนั้น ดังนั้น ผู้ใดขออัลวะซีละฮ์ต่อฉัน การช่วยเหลือได้เป็นที่อนุมัติแก่เขา”

(มุสลิม 1/288)

และดำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿และจงต่อสู้ในหนทางของอัลลอฮ์เถิด เพื่อว่า พวกเจ้าจะประสบความสำเร็จ﴾ เมื่ออัลลอฮ์ทรงให้พวกเขาละทิ้งสิ่งที่ต้องห้าม และกระทำความดี พระองค์ได้ทรงใช้ให้พวกเขาต่อสู้กับศัตรูที่เป็นพวกปฏิเสธศรัทธา และพวกกราบไหว้เจว็ดที่ออกไปจากหนทางที่เที่ยงตรง และที่ไม่ยอมปฏิบัติศาสนาที่ถูกต้อง และส่งเสริมให้พวกเขาเตรียมตัวต่อสู้เพื่อหนทางของพระองค์ เพื่อความสำเร็จ ทั้งในโลกนี้และโลกหน้า ซึ่งจะได้รับการตอบแทนความดีอย่างมากมาย มีที่พำนักอันบรมสุข สะดวกสบาย และไม่มีความกังวลความทุกข์ใดๆ อีก จะมีชีวิตอยู่โดยไม่ตายอีกแล้ว ไม่มีการแก่เฒ่าใดๆ อีก จะมีความเป็นอยู่อย่างยั่งยืนถาวรชั่ววันรันดร์

คนกาฟิร (ผู้ปฏิเสธศรัทธา) จะไม่ได้รับการไถ่ตัวใดๆ อีกในวันกิยามะฮ์ เขาจะคงอยู่ในนรกตลอดกาล

ต่อจากนั้นอัลลอฮ์ ﷻ ได้บอกให้เราทราบถึงสิ่งที่พระองค์ได้จัดเตรียมไว้ให้แก่ศัตรูของพระองค์ที่เป็นพวกปฏิเสธศรัทธา เกี่ยวกับการลงโทษในวันกิยามะฮ์ โดยพระองค์ตรัสว่า ﴿แท้จริง บรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธานั้น หากพวกเขามีสิ่งที่อยู่ในแผ่นดินทั้งหมด และมีเยี่ยงนั้นอีกรวมกัน เพื่อจะใช้มันไถ่ตัวให้พ้นจากการลงโทษในวันกิยามะฮ์แล้ว มันก็จะไม่ถูกรับจากพวกเขา และสำหรับพวกเขานั้นจะได้รับการลงโทษอย่างเจ็บแสบ﴾ คือถ้าคนหนึ่งคนใดในหมู่พวกเขาได้นำทองคำเต็มแผ่นดินมาไถ่ตัวในวันกิยามะฮ์ เพื่อให้พ้นจากการลงโทษของอัลลอฮ์ ก็จะไม่ถูกรับอย่างแน่นอน และไม่มีทางหนีรอดด้วย และด้วยเหตุนี้ อัลลอฮ์ ﷻ จึงตรัสว่า ﴿และสำหรับพวกเขานั้นจะได้รับการลงโทษอย่างเจ็บแสบ﴾

อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสต่อไปว่า ﴿เขาเหล่านั้นปรารถนาที่จะออกไปจากนรก แต่พวกเขาก็หาได้ออกไปได้ไม่ และสำหรับพวกเขานั้นจะได้รับการลงโทษที่คงอยู่ตลอดไป﴾ ดังเช่นที่อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า

﴿كَلَّمَآ أَرَادُوْٓا۟ اَنْ يَّخْرُجُوْا مِنْهَا مِنْ غَمٍّ اَعِيْدُوْا فِيْهَا وَذُوْقُوْا عَذَابَ الْحَرِيْقِ﴾

“ทุกครั้งที่พวกเขาต้องการจะออกไปจากนรก เนื่องจากความทุกข์ยาก พวกเขา ก็ถูกนำกลับไปในนั้นอีก (มีเสียงกล่าวแก่พวกเขาว่า) พวกเจ้าจงลิ้มรสการลงโทษ ที่มีไฟเผาเกิด”

(ซูเราะฮ์ อัลอัจญ์ อายะฮ์ที่ 22)

พวกเขายังคงต้องการที่จะออกไปจากนรก อันเนื่องจากถูกทรมานอย่างรุนแรง เจ็บปวด และเจ็บแสบ แต่ก็ไม่มีทางออกไปได้ ทุกครั้งที่ไฟนรกไหม้กระหน่ำ พวกเขาก็ตอบโต้ด้วยความสูงของเปลวไฟ และถูกตีด้วยก้อนเหล็กตกลงมาในนรกอีก โดยจะได้รับการลงโทษในสภาพเช่นนั้นตลอดไป ไม่มีการตาย และหนีออกไปได้เป็นอันขาด

รายงานจาก อนัส อิบนิ มาลิก رضي الله عنه เล่าว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(يُؤْتَى بِالرَّجُلِ مِنْ أَهْلِ النَّارِ فَيَقَالُ لَهُ : يَا ابْنَ آدَمَ ، كَيْفَ وَجَدْتَ مَضْجَعَكَ ؟ فَيَقُولُ ! شَرٌّ مَضْجَعٍ ، فَيَقَالُ : هَلْ تَفْتَدِي بِقُرَابِ الْأَرْضِ ذَهَبًا ؟ قَالَ : فَيَقُولُ : نَعَمْ يَا رَبِّ ، فَيَقُولُ اللَّهُ : كَذَبْتَ ، قَدْ سَأَلْتُكَ أَقْلَ مِنْ ذَلِكَ فَلَمْ تَفْعَلْ ، فَيُؤْمَرُ بِهِ إِلَى النَّارِ)

“ชายที่เป็นชาวนรกนั้น ได้ถูกนำมาแล้วมีเสียงกล่าวแก่เขาว่า โอ้มนุษย์เอ๋ย เจ้าพบว่าที่นอนของเจ้าเป็นอย่างไร ? เขาตอบว่า เป็นที่นอนที่เลวร้ายสิ้นดี แล้วเขาถูกถามว่า เจ้ายอมที่จะไถ่ตัวด้วยทองคำเต็มแผ่นดินไหม ? ผู้เล่าฮะดีษเล่าว่า เขาตอบว่า ครับ โอ้พระผู้อภิบาลของฉัน แล้วอัลลอฮ์ตรัสว่า เจ้าโกหก ก่อนหน้านี้ข้าเคยขอให้เจ้าทำน้อยกว่านี้มาก แต่เจ้าก็ไม่ทำ แล้วเขาก็ถูกใช้ให้เอาไปนรก”

(บันทึกโดย มุสลิม 4/2162 และ อันนะซาอี 6/36)

وَالسَّارِقُ وَالسَّارِقَةُ فَاقْطَعُوا أَيْدِيَهُمَا جَزَاءً بِمَا كَسَبَا نَكَالًا
مِّنَ اللَّهِ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٣٨﴾
وَأَصْلَحَ فَإِنَّ اللَّهَ يَتُوبُ عَلَيْهِ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٣٩﴾ أَلَمْ تَعْلَمْ

أَنَّ اللَّهَ لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ يُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ وَيَغْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٤٠﴾

38. และขโมยชาย และขโมยหญิงนั้น จงตัดมือของเขาทั้งสอง ทั้งนี้เพื่อตอบแทนในสิ่งที่ทั้งสองแสวงหาไว้ (และ) เพื่อเป็นเยี่ยงอย่างในการลงโทษจากอัลลอฮ์ และอัลลอฮ์นั้นทรงเดชานุภาพ ทรงปรีชาญาณ
39. แล้วผู้ใดสำนึกผิดกลับตัวกลับใจ หลังจากที่เขาได้อธรรม และปรับปรุงแก้ไขแล้ว แท้จริง อัลลอฮ์นั้นจะทรงอภัยโทษให้แก่เขา แท้จริง อัลลอฮ์นั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเมตตาเสมอ
40. เจ้ามีรู้ดอกหรือว่า แท้จริง อัลลอฮ์นั้นทรงมีอำนาจแห่งบรรดาชั้นฟ้าและแผ่นดิน โดยที่พระองค์จะทรงลงโทษผู้ใดก็ได้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และจะทรงอภัยโทษให้แก่ใครก็ได้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และอัลลอฮ์นั้นทรงเดชานุภาพเหนือทุกสิ่ง

มีคำสั่งให้ตัดมือขโมย

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสในฐานะเป็นผู้พิพากษา และเป็นผู้ออกคำสั่งให้ตัดมือขโมยชาย และขโมยหญิง โดยความจริงได้ปรากฏเรื่องนั้นมาแล้วในสมัยญาฮิลียะฮ์ โดยที่ศาสนาอิสลามก็ได้กำหนดเรื่องเอาไว้ด้วย และมีการเพิ่มเงื่อนไขอื่นๆ เข้ามาด้วย โดยจะนำมากล่าวต่อไป

อินชาอัลลอฮ์ ดังเช่น การมีส่วนร่วมในสินไหม และการตัดอวัยวะบางส่วนและอื่นๆ ที่มีอยู่ในศาสนบัญญัติ และการเพิ่มเติมบางอย่างเพื่อให้เกิดประโยชน์อย่างครบถ้วน

เมื่อไรจะตัดมือขโมย

ได้มีระบุอยู่ในหนังสือเศาะฮี้ฮ์ทั้งสอง รายงานโดย อบีฮุร็อยเราะฮ์ ว่า แท้จริง ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(لَعَنَ اللَّهُ السَّارِقَ يَسْرِقُ الْبَيْضَةَ فَتُقَطُّ يَدُهُ وَيَسْرِقُ الْحَبْلَ فَتُقَطُّ يَدُهُ)

“อัลลอฮ์ทรงสาปแช่งขโมยชายที่ขโมยไขหนึ่งฟอง แล้วมือของเขาถูกตัด และขโมยเชือก แล้วมือของเขาถูกตัด”

(พัตฮุลบารี 12/83, มุสลิม 3/1314)

อัลบุคอรี และมุสลิม ได้นำเสนออะดีษที่รายงานโดย อาอิชะฮ์ رضي الله عنها เล่าว่า แท้จริงท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(تَقَطَّعُ يَدُ السَّارِقِ فِي رُبْعِ دِينَارٍ فَصَاعِدًا)

“มือของผู้ขโมยชายจะถูกตัด ในมูลค่า ¼ เหรียญทอง แล้วเกินจากนั้น”

(พัตฮุลบารี 12/99 และ มุสลิม 3/1312)

และในบันทึกมุสลิม รายงานโดย อาอิชะฮ์ رضي الله عنها ว่า แท้จริง ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(لَا تَقَطَّعُ يَدُ السَّارِقِ إِلَّا فِي رُبْعِ دِينَارٍ فَصَاعِدًا)

“มือของผู้ขโมยชายจะยังไม่ถูกตัด นอกจากในปริมาณ ¼ เหรียญทอง และเกินกว่านั้น”

(มุสลิม 3/1313)

อะดีษบทนี้มีรายละเอียด โดยระบุว่าที่จะถูกตัดมือนั้น ต้องมีมูลค่า ¼ เหรียญทอง และมีอะดีษ ระบุว่า มีมูลค่า 3 ดิรฮัม แต่ก็ไม่ค้าน เพราะว่าหนึ่งเหรียญทองในสมัยนั้นมีมูลค่าเท่ากับ 12 ดิรฮัม ดังนั้น 3 ดิรฮัม มันก็เท่ากับ ¼ เหรียญทองนั่นเอง ซึ่งอะดีษดังกล่าวนี้เขาประสานกันได้ ซึ่งแนวทางอันนี้ได้มีรายงานมาจาก อุมัร อิบดุล ก็อฏฏอบ, อุษมาน อิบน์ อ์ฟฟาน และ อะลี อิบน์ อับฏอลิบ رضي الله عنه ตลอดจน อุมัร อิบน์ अबดิลอะซีซ, อัลลัษษ อิบน์ สะอฺดิน, อัลเอาซาอี, อัซซาฟีอี และลูกศิษย์ของเขา, อิสฮาก อิบน์ รอหะวัย ในรายงานหนึ่งของเขา, อบูเซารุ และ ดาวูด อิบน์ อะลี อัซซอฮรี رضي الله عنه ก็มีความเห็นเช่นนั้น

อิมามอะหมัด อิบน์ ฮัมบัล, อิสฮาก อิบน์ รอหะวัย ในรายงานหนึ่งเห็นว่าจำนวน ¼ ดินาร (เหรียญทอง) และ 3 ดิรฮัม เป็นที่ยึดถือตามศาสนบัญญัติ ดังนั้น คนหนึ่งคนใดได้ขโมยไปเท่ากับจำนวนนั้นก็จะต้องถูกตัดมือ

ส่วนอิมามอบูฮะนีฟะฮ์ และสานุศิษย์ของเขา เช่น อบูยูซุฟ, อบูมุฮัมมัด, ชุฟรฺ ตลอดจน ชุฟยาน อัษเชาริ رضي الله عنه มีความเห็นว่า ปริมาณการลักขโมยที่จะถูกตัดมือนั้น คือ 10 ดิรฮัมจริงๆ ไม่ใช่ของปลอม แต่ทรัพย์สินที่ปรากฏชัดนั้นคือ ทรัพย์สินแรก คือจะถูกตัดมือด้วยปริมาณ ¼ ของดินาร (เหรียญทอง) และเกินจากจำนวนนั้น ที่จริงแล้วที่เหมาะสมในเรื่องการ

ลักขโมยก็คือ ¼ (ของเหรียญทอง) ทั้งนี้ก็เพราะว่า จะทำให้คนไม่รีบร้อนที่จะฉวยโอกาสลักขโมย ที่ถือเป็นเคล็ดลับอย่างหนึ่งในเรื่องนี้ ด้วยเหตุนี้ อัลลอฮฺ ﷻ จึงตรัสว่า ﴿ ทั้งนี้เพื่อตอบแทนในสิ่งที่ทั้งสองแสวงหาไว้ (และ) เพื่อเป็นเยี่ยงอย่างในการลงโทษจากอัลลอฮฺ และอัลลอฮฺนั้นทรงเดชานุภาพ ทรงปรีชาญาณ ﴾ นี่คือการลงโทษผู้ที่ลักขโมยทั้งชายและหญิง และเพื่อให้เกิดความเช็ดหลาบ ไม่กระทำอีก และยังเป็นบทเรียนแก่คนอื่นที่อยากจะลักขโมยอีกด้วย ซึ่งอัลลอฮฺ ﷻ นั้นทรงเดชานุภาพในการตอบโต้คนชั่วคนไม่ดี และทรงปรีชาญาณในเรื่องคำสั่งใช้ คำสั่งห้าม และกำหนดบัญญัติต่างๆ ของพระองค์

การกลับตัวกลับใจของขโมยจะถูกรับจากอัลลอฮฺ ﷻ

หลังจากนั้น อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿ แล้วผู้ใดสำนึกผิดกลับตัวกลับใจ หลังจากที่เขาได้อธรรม และปรับปรุงแก้ไขแล้ว แท้จริง อัลลอฮฺนั้นจะทรงอภัยโทษให้แก่เขา แท้จริง อัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเมตตาเสมอ ﴾ คือ ใครที่กลับตัวกลับใจ หลังจากที่ลักขโมยแล้วขออภัยโทษต่ออัลลอฮฺ แท้จริง อัลลอฮฺนั้นทรงรับการขออภัยจากเขา คือระหว่างเขากับอัลลอฮฺ

อิมามอะหมัด ได้บันทึกรายงานจาก अबدิลลาฮฺ อิบนิ อัมรฺ ว่า มีหญิงคนหนึ่งได้ลักขโมยในสมัยของท่านรอซูล ﷺ แล้วพวกที่ถูกลักขโมยก็ได้นำนางมา แล้วกล่าวว่า โอ้ท่านรอซูลของอัลลอฮฺ แท้จริง หญิงคนนี้ได้ลักขโมยๆ เขา กลุ่มชนของนางได้กล่าวว่า พวกเราขอไถ่ตัวนาง แล้วท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า اِفْطُورًا بِمَدٍّ “พวกท่านจงตัดมือของนางเสีย” แล้วพวกพ้องของนางก็กล่าวว่า เราขอไถ่ตัวนางด้วยเงินจำนวน 500 ดินาร แต่ท่านได้กล่าวว่า اِفْطُورًا بِمَدٍّ พวกท่านจงตัดมือของนางเสีย และมีมือขวาของนางก็ถูกตัด แล้วหญิงคนนั้นได้กล่าวว่า โอ้ท่านรอซูลของอัลลอฮฺ ดิฉันมีทางที่จะกลับตัวกลับใจใหม่ ? ท่านได้ตอบ มีสิ ! จากความผิดของเธอในวันนี้ เป็นเสมือนวันที่เธอได้คล้อยออกมาจากกรรมมารดาของเธอ แล้วอัลลอฮฺก็ได้ประทานอัลกุรอานที่อยู่ในซูเราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ ลงมาว่า ﴿ แล้วผู้ใดสำนึกผิดกลับตัวกลับใจ หลังจากที่เขาได้อธรรม และปรับปรุงแก้ไขแล้ว แท้จริง อัลลอฮฺนั้นจะทรงอภัยโทษให้แก่เขา แท้จริง อัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเมตตาเสมอ ﴾

(อะหมัด 2/177)

ซึ่งผู้หญิงคนนี้เป็นหญิงที่อยู่ในตระกูลอัลมัคซุมียะฮฺ ที่เป็นคนลักขโมย โดยที่ฮะดีษในเรื่องนี้ปรากฏอยู่ในหนังสือเศาะฮิฮฺทั้งสอง จากรายงานโดย อัซซุฮรี นำมาจากอูรวะฮฺ จากอาอิชะฮฺ เล่าว่า แท้จริง ชาวกุเรชนั้นมีความวิตกกังวลกับกรณีสตรีที่ลักขโมยเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสมัยของท่านนบี ﷺ ในช่วงสงครามพิชิตมักกะฮฺ พวกเขา

(พวกกุเรช) ได้กล่าวว่า ใครจะไปพูดกับท่านรอซูล ﷺ ในเรื่องนี้ได้ แล้วพวกเขาได้กล่าวว่า ใครจะกล้าพูดได้ นอกจากอุซามะฮ์ บุตรของเซด ซึ่งเป็นคนที่ท่านรอซูล ﷺ รักและเมตตา และแล้วอุซามะฮ์ก็ได้ไปพูดกับท่านรอซูล ﷺ ในเรื่องนั้น ใบหน้าของท่านรอซูล ﷺ ก็ได้เปลี่ยนสี แล้วท่านได้กล่าวว่า เจ้าจะขอความช่วยเหลือในเรื่องบทลงโทษของอัลลอฮ์ ﷻ กระนั้นหรือ ? แล้วอุซามะฮ์ จึงกล่าวว่า ขอท่านได้โปรดอภัยให้ฉันด้วย โอ้ท่านรอซูลของอัลลอฮ์ แล้วในตอนเย็นของวันนั้น ท่านรอซูล ﷺ ก็ได้กล่าวคำปราศรัย โดยเริ่มด้วยการสรรเสริญ อัลลอฮ์ ﷻ ว่า

(أَمَّا بَعْدُ ، فَإِنَّمَا أَهْلَكَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ ، أَنَّهُمْ كَانُوا إِذَا سَرَقَ فِيهِمُ الشَّرِيفُ تَرَكُوهُ ، وَإِذَا سَرَقَ فِيهِمُ الضَّعِيفُ أَقَامُوا عَلَيْهِ الْحَدَّ ، وَإِنِّي وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَوْ أَنَّ فَاطِمَةَ بِنْتَ مُحَمَّدٍ سَرَقَتْ لَقَطَعْتُ يَدَهَا)

“อนึ่ง ความจริงบรรดาผู้ที่อยู่ก่อนจากพวกเจ้า เคยพิณาศมาแล้ว ปรากฏว่าพวกเขาเหล่านั้น เมื่อคนมีเกียรติในหมู่พวกเขาลักขโมย พวกเขาก็จะละเว้น (ไม่ลงโทษ) และถ้าคนอ่อนแอลักขโมย พวกเขาก็จะดำเนินการลงโทษ ส่วนฉันนั้น ขอสาบานต่อผู้ที่ชีวิตฉันอยู่ในอุ้งพระหัตถ์ของพระองค์ ถ้าหากฟาฏิมะฮ์ บุตรีของมุฮัมมัด ลักขโมย ฉันก็จะตัดมือของนาง”

หลังจากนั้น ท่านก็ได้สั่งให้นำหญิงที่ลักขโมยนั้นมาตัดมือ อาอิชะฮ์ เล่าว่า หลังจากนั้นนางได้กลับตัวกลับใจขออภัยโทษต่ออัลลอฮ์ และนางก็ได้แต่งงาน หลังจากนั้นเมื่อนางมีฐานะอะไรก็จะมาหาฉัน แล้วฉันก็จะเรียนให้ท่านรอซูล ﷺ ทราบ และนี่เป็นรายงานที่บันทึกโดยมุสลิม

(ฟัตฮุลบาริ 7/619 และมุสลิม 3/1315)

และในถ้อยคำหนึ่งของมุสลิม โดยรายงานจากอาอิชะฮ์ เล่าว่า ปรากฏว่า นางเป็นหญิงที่อยู่ในเผ่าอัลมัคซุมียะฮ์ ไปลักขโมยของ แล้วท่านนบี ﷺ จึงได้สั่งให้ตัดมือของนาง

(มุสลิม 3/1316)

หลังจากนั้น อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า ﴿เจ้ามิรู้ดอกหรือว่า แท้จริง อัลลอฮ์นั้นทรงมีอำนาจแห่งบรรดาชั้นฟ้า และแผ่นดิน﴾ คือ เป็นผู้ที่มีสิทธิ์ทุกประการในบรรดาชั้นฟ้าและแผ่นดิน และเป็นผู้ตัดสินชี้ขาด โดยที่ใครก็ตามไม่มีสิทธิ์มาวิพากษ์วิจารณ์ได้ และเป็นผู้ที่จะกระทำการใดๆ ตามที่พระองค์ทรงประสงค์ ﴿โดยที่พระองค์จะทรงลงโทษผู้ใดก็ได้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และจะทรงอภัยโทษให้แก่ใครก็ได้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และอัลลอฮ์นั้นทรงเดชานุภาพเหนือทุกสิ่ง﴾

يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ لَا يَحْزُنْكَ الَّذِينَ يُسْرِعُونَ فِي الْكُفْرِ مِنَ
الَّذِينَ قَالُوا آمَنَّا بِأَفْوَاهِهِمْ وَلَمْ تُؤْمِنْ قُلُوبُهُمْ وَمِنَ الَّذِينَ هَادُوا
سَمِعُوا لِلْكَذِبِ سَمْعًا لَقَوْمٍ آخَرِينَ لَمْ يَأْتُوكَ يُخَرِّفُونَ
الْكَلِمَ مِنْ بَعْدِ مَوَاضِعِهِ يَقُولُونَ إِنْ أُوتِيتُمْ هَذَا فَخُذُوهُ وَإِنْ لَمْ
تُؤْتَوْهُ فَاحْذَرُوا وَمَنْ يُرِدِ اللَّهُ فِتْنَتَهُ فَلَنْ تَمْلِكَ لَهُ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا
أُولَئِكَ الَّذِينَ لَمْ يُرِدِ اللَّهُ أَنْ يُطَهِّرْ قُلُوبَهُمْ لَهُمْ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ وَلَهُمْ
فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٤١﴾ سَمِعُوا لِلْكَذِبِ أَكَلُونَ لِلشُّحِّ
فَإِنْ جَاءُوكَ فَاحْكُم بَيْنَهُمْ أَوْ أَعْرِضْ عَنْهُمْ وَإِنْ تُعْرِضْ عَنْهُمْ
فَلَنْ يَضُرُّوكَ شَيْئًا وَإِنْ حَكَمْتَ فَاحْكُم بَيْنَهُم بِالْقِسْطِ إِنَّ اللَّهَ
يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ ﴿٤٢﴾ وَكَيْفَ يُحْكِمُونَكَ وَعِنْدَهُمُ التَّوْرَةُ فِيهَا
حُكْمُ اللَّهِ ثُمَّ يَتَوَلَّوْنَ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ وَمَا أُولَئِكَ بِالْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٣﴾
إِنَّا أَنْزَلْنَا التَّوْرَةَ فِيهَا هُدًى وَنُورٌ يُحْكُمُ بِهَا النَّبِيُّونَ الَّذِينَ
أَسْلَمُوا الَّذِينَ هَادُوا أَوَ الرِّبَّيْنِيونَ وَالْأَحْبَارُ بِمَا اسْتُحْفِظُوا مِنْ
كِتَابِ اللَّهِ وَكَانُوا عَلَيْهِ شُهَدَاءَ فَلَا تَخْشَوُا النَّاسَ وَآخِشُوا
وَلَا تَشْتَرُوا بِمَا يَتَّبِعُ ثَمَنًا قَلِيلًا وَمَنْ لَمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ
فَأُولَئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ ﴿٤٤﴾

41. โอ้ศาสนทูตเอ๋ย จงอย่าให้เป็นที่เสียใจแก่เจ้า ซึ่งบรรดาผู้ที่รีบเร่ง
ปฏิเสธศรัทธาจากพวกที่กล่าวด้วยปากของพวกเขาว่า พวกเรา
ศรัทธาแล้ว โดยที่หัวใจของพวกเขาไม่ได้ศรัทธา และจากพวกที่

เป็นยิวด้วย โดยที่พวกเขาชอบฟังคำมุสา ชอบฟังพวกอื่นที่มีได้มั่งมา
หาเจ้า พวกเขาบิดเบือนถ้อยคำ หลังจากที่มันถูกวางไว้ในที่ของมัน
พวกเขากล่าวว่า หากพวกเจ้าได้รับสิ่งนั้น ก็จงเอามันไว้ และถ้าหาก
พวกเจ้ามิได้รับมัน ก็จงระวัง และผู้ใดที่อัลลอฮฺประสงค์ที่จะทดสอบ
เขาแล้ว เจ้าก็ไม่มีสิทธิ์แต่อย่างใดที่จะช่วยเหลือเขาให้พ้นจากอัลลอฮฺ
ไปได้ ชนเหล่านั้นแหละ คือผู้ที่พระองค์มีทรงประสงค์จะให้หัวใจ
ของพวกเขาสะอาด โดยที่พวกเขาจะได้รับความอภัยในโลกนี้ และ
จะได้รับการลงโทษอันมหันต์ในโลก

42. พวกเขาชอบฟังคำโกหก ชอบกินสิ่งที่ต้องห้าม ถ้าหากพวกเขา
มาหาเจ้า ก็จงตัดสินระหว่างพวกเขา หรือไม่ก็จงหลีกเลี่ยง
พวกเขาเสีย และถ้าหากเจ้าหลีกเลี่ยงพวกเขา พวกเขาก็จะไม่ให้โทษ
แก่เจ้าแต่อย่างใด และหากเจ้าตัดสิน ก็จงตัดสินระหว่างพวกเขา
ด้วยความยุติธรรม แท้จริง อัลลอฮฺนั้นทรงรักบรรดาผู้ที่ยุติธรรม
43. และอย่างไรเล่าที่พวกเขาจะให้เจ้าตัดสิน ทั้ง ๆ ที่พวกเขามีคัมภีร์
เตารอตอยู่ ซึ่งในนั้นมีข้อตัดสินชี้ขาดของอัลลอฮฺอยู่แล้ว หลังจาก
นั้น พวกเขาก็ผินหลังให้ ชนเหล่านั้นแหละ หาใช่เป็นผู้ศรัทธาไม
44. แท้จริง เราได้ให้คัมภีร์เตารอตลงมา โดยในนั้นมีทางนำและแสง
สว่าง ซึ่งบรรดานบีที่สวามิภักดิ์ ได้ใช้คัมภีร์เตารอตตัดสินบรรดาผู้ที่
เป็นยิว และบรรดาผู้รู้แจ้งในเรื่องของอัลลอฮฺ และนักปราชญ์ทั้ง
หลายก็ได้ใช้คัมภีร์เตารอตตัดสิน เนื่องด้วยในสิ่งที่พวกเขาได้รับ
มอบหมายให้รักษาไว้ (นั่นคือ) คัมภีร์ของอัลลอฮฺ และพวกเขาก็
เป็นพยานยืนยันในคัมภีร์นั้นด้วย ดังนั้น พวกเจ้าจงอย่ากลัวมนุษย์
แต่จงกลัวข้าเถิด และจงอย่าแลกเปลี่ยนบรรดาอายะฮฺของข้ากับ
ราคาอันเล็กน้อย และผู้ใดที่มีได้ตัดสินด้วยสิ่งที่อัลลอฮฺได้ประทาน
ลงมาแล้ว ชนเหล่านั้นแหละ คือผู้ปฏิเสธศรัทธา

สอนมิให้เสียใจต่อการกระทำของพวกยิว และพวกมุนาฟิกีน

อายะฮ์ต่างๆ ที่ได้กล่าวมานั้นได้ประทานลงมาเกี่ยวกับผู้ที่รับแรงปฏิเสธศรัทธา ไม่ยอมเชื่อฟัง อัลลอฮ์และรอซูลของพระองค์ และเป็นผู้ที่ชอบเสนอความคิดเห็นตามอารมณ์ใฝ่ต่ำของพวกเขาที่ค้านกับบัญญัติของอัลลอฮ์ ผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงสูงส่ง ดังที่พระองค์ได้ตรัสไว้ ﴿ จากพวกที่กล่าวด้วยปากของพวกเขาว่า พวกเราศรัทธาแล้ว โดยที่หัวใจของพวกเขาไม่ได้ศรัทธา ﴾ คือ พวกเขาได้เปิดเผยการศรัทธาออกมาจากลิ้นของพวกเขา แต่หัวใจของพวกเขาไม่ได้ศรัทธาเลย พวกเหล่านี้คือพวกมุนาฟิกีน (พวกกลับกลอกนั่นเอง) ﴿ และจากพวกที่เป็นยิว ﴾ ที่แสดงตัวเป็นศัตรูต่ออิสลาม และมุสลิม พวกเหล่านี้ทั้งหมด ﴿ โดยที่พวกเขาชอบฟังคำมุสา ﴾ คือ ตอบรับคำพูดที่โกหก ยอมรับโดยง่าย ﴿ ชอบฟังพวกอื่นที่มีได้มุงมาหาเจ้า ﴾ คือ ยอมรับคำพูด คำวิพากษ์วิจารณ์ของคนอื่นๆ ที่มีได้มาหาเจ้า บางท่านกล่าวว่า จุดมุ่งหมาย ก็คือพวกเขาจะฟังคำพูด และยอมเชื่อคนที่ไม่ชอบท่าน และแสดงตัวเป็นศัตรูกับท่าน

ชาวยิวบิตเปือนเกี่ยวกับบทลงโทษที่ให้ขว้างด้วยก้อนหิน ในเรื่องชาวยิวสองคน

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า ﴿ พวกเขาบิตเปือนถ้อยคำ หลังจากที่มันถูกวางไว้ในที่ของมัน ﴾ คือ พวกเขาได้เปลี่ยนแปลง และบิตเปือน หลังจากที่เข้าใจเป้าหมายแล้ว และรู้ดีแล้ว ﴿ พวกเขากล่าวว่า หากพวกเจ้าได้รับสิ่งนั้น ก็จงเอามันไว้ และถ้าหากพวกเจ้ามิได้รับมัน ก็จงระวัง ﴾

บางท่านกล่าวว่า ข้อความอัลกุรอานที่กล่าวมานั้น ถูกประทานลงมาเกี่ยวกับชาวยิวกลุ่มหนึ่งที่พวกเขาได้ฆ่าคนตาย และพวกเขาได้กล่าวว่า พวกท่านจงไปให้มุฮัมมัด ﷺ ดัดสินเถิด แล้วถ้าหากเขาได้ตัดสินให้จ่ายสินไหม พวกท่านก็จงรับคำตัดสินของเขาเถิด แต่ถ้าเขาตัดสินให้กิสศ (ให้ฆ่าผู้ที่ฆ่าให้ตายตามไป) พวกท่านก็ไม่ต้องฟังเขา

แต่ที่ถูกต้อง ข้อความอัลกุรอานดังกล่าวได้ถูกประทานลงมาเกี่ยวกับชาวยิวสองคน ที่ทำชินา (ละเมิดทางเพศ) แต่ปรากฏว่า พวกเขาได้บิตเปือนคัมภีร์ของอัลลอฮ์ที่บอกว่าผู้ที่เคยผ่านการแต่งงานมาแล้วทำชินา ให้ขว้างด้วยก้อนหินจนตาย เป็นให้เขียน 100 ที่ พร้อมกับทาหน้าให้ดำเมี่ยม และให้นั่งลงในลักษณะกลับหลังแล้วแห่ไปทั่วเมือง เรื่องดังกล่าวได้เกิดขึ้นหลังจากที่ท่านนบี ﷺ ได้อพยพไปอยู่ที่นครมะดีนะฮ์แล้ว พวกเขาจึงกล่าวในระหว่างพวกเขาว่า ให้เรานำเรื่องนี้ให้มุฮัมมัด ﷺ ดัดสิน แล้วถ้าเขาตัดสินให้เขียน และให้ทาหน้าให้ดำ (เพื่อประจานความผิด) พวกเราก็เอามาปฏิบัติ และเป็นข้ออ้างต่อหน้าอัลลอฮ์ว่า นบีคนหนึ่งจากบรรดานบี

ในเรื่องดังกล่าวได้มีอะตีสหลายบทรบเอาไว้ มาลิกได้เล่าโดยนำมาจากนาเฟียฮะ จาก
อับดุลลาฮฺ อิบนิ อุมร์ رضي الله عنه ว่า พวกชาวยิวได้มาหาท่านรอซูล ﷺ แล้วเล่าว่า มีชายคนหนึ่ง
และหญิงคนหนึ่งที่เคยผ่านการแต่งงานมาแล้วทำชินา แล้วท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า พวกท่าน
พบว่าในคัมภีร์เตารอตกล่าวถึงการขว้างด้วยก้อนหินจนตายไว้อย่างไรบ้าง ? พวกเขากล่าวว่า
เราจะประจานพวกเขาให้อับอายแล้วโบยพวกเขา อับดุลลอฮฺ อิบน์ สลาม ได้กล่าวว่า พวกท่าน
โกหก ที่จริงแล้วให้ลงโทษโดยขว้างด้วยก้อนหินจนตาย พวกท่านจงนำคัมภีร์เตารอตมาดู แล้ว
พวกเขาก็เอาคัมภีร์เตารอตมา แล้วเปิดดู แล้วหนึ่งในหมู่พวกเขาก็เอามือของเขาปิดตรง
อายะฮฺที่บอกให้ขว้างด้วยก้อนหินจนตาย เขาได้อ่านข้อความก่อนหน้านั้น และข้อความ
หลังจากนั้น แล้ว อับดุลลอฮฺ อิบน์ สลาม ก็กล่าวว่า จงเอามือของเจ้าออก แล้วเขาก็ยกมือ
ก็มีอายะฮฺที่ใช้ให้ขว้างด้วยก้อนหินจนตายปรากฏอยู่ พวกเขาจึงกล่าวว่า โอ้มุฮัมมัด เขาพูด
ถูกแล้ว ที่จริงในคัมภีร์เตารอตมีอายะฮฺที่ระบุให้ขว้างด้วยก้อนหินจนตาย แล้วท่านรอซูล ﷺ
ก็สั่งให้เอาทั้งสองไปลงโทษ แล้วทั้งสองก็ถูกขว้างด้วยก้อนหิน ฉันเห็นชายคนนั้นก้มลงปกป้อง
ผู้หญิงจากก้อนหิน

﴿ فَاتُوا بِالْتَّوْرَةِ فَاتْلُوهَا إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴾

(ซูเราะฮฺ อาลิอิมรอน อายะฮฺที่ 93)

(อัลมูฏฏะฮะฮฺ ของอิหม่ามมาลิก 2/819)

ในหนังสือเศาะฮิฮมุสลิม ระบุว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้มาที่ชาวเยะฮูดีชาย และเยะฮูดีหญิง ที่ได้ทำชินา (ละเมิดทางเพศ) ขณะที่ท่านรอซูล ﷺ กำลังเดินมานั้น มีชายชาวยิวคนหนึ่ง มาที่ท่าน ท่านจึงถามว่า “พวกท่านไม่พบในคัมภีร์เตารอตที่เกี่ยวกับเรื่องคนทำชินาบ้าง หรือ ? พวกเขตอบว่า “เราต้องเอาดินหม้อทาไปหน้าของเขาทั้งสอง คือทั้งชายและหญิงที่ทำชินา มาตระเวนไปรอบๆ เมือง” ท่านจึงกล่าวว่า “พวกเจ้าจงนำเอาคัมภีร์เตารอตมาแล้ว จงอ่านมันดู หากพวกเจ้าเป็นผู้พูดจริง” แล้วพวกเขาก็นำเอาคัมภีร์เตารอตมา แล้วก็อ่านมัน จนกระทั่งเมื่ออ่านมาถึงอายะฮ์ที่ใช้ให้ขว้างด้วยก้อนหิน เด็กหนุ่มคนที่อ่านก็เอามือของเขาปิดตรงอายะฮ์นั้นไว้ แล้วอ่านช่วงที่อยู่ก่อนนั้น และหลังจากนั้น แล้ว अबดุลลอฮ์ อิบน์ุ สลาม ขณะนั้นเขาอยู่กับท่านรอซูลด้วย ได้กล่าวว่า ท่านจงสั่งให้เขายกมือของเขาขึ้นซิ ! แล้วเขาก็ยกมือของเขาขึ้น แล้วได้มีมือนั้นก็มียะฮ์ที่ใช้ให้ขว้างผู้ทำชินาด้วยก้อนหิน แล้วท่านรอซูล ﷺ ก็ได้สั่งให้นำทั้งสองคนไปขว้างด้วยก้อนหิน

अबดุลลอฮ์ อิบน์ุ อุมัร ได้เล่าว่า ฉันเป็นคนหนึ่งที่ร่วมขว้างทั้งสองคนด้วย ฉันได้เห็นผู้ชายคอยเอาตัวเองปกป้องก้อนหินมิให้ไปถูกผู้หญิง

(มุสลิม 3/1326)

อบูดาวูด ได้รายงานโดยเอามาจาก อิบน์ิ อุมัร เล่าว่า มีชาวยิวกลุ่มหนึ่ง ได้มาเชิญท่านรอซูล ﷺ ไปยังที่กองหญ้าแห้งอยู่ที่ลาน ซึ่งอยู่ใกล้กับอาคารที่สอนคัมภีร์เตารอต แล้วพวกเขาก็กล่าวว่า โอ้อะบัลกอเซ็ม มีชายคนหนึ่งในหมู่พวกเราได้ทำชินา (ละเมิดทางเพศ) กับหญิงคนหนึ่ง ขอท่านจงตัดสินที ผู้เล่าฮะดีษเล่าว่า พวกเขาได้เอาหมอนรองนั่งมาวางให้แก่ท่านรอซูล ﷺ แล้วท่านก็นั่งลง แล้วกล่าวว่า พวกท่านจงนำคัมภีร์เตารอตมาที แล้วคัมภีร์เตารอตก็ถูกนำมา แล้วท่านได้ดึงหมอนรองออกมา แล้ววางคัมภีร์เตารอตลงบนหมอนนั้น และท่านได้กล่าวว่า “ฉันศรัทธาต่อเจ้า และผู้ที่ประทานเจ้าลงมา” หลังจากนั้นท่านได้กล่าว “พวกท่านจงนำผู้ที่รู้ที่สุดในหมู่พวกเจ้ามาซิ” แล้วชายคนหนึ่งได้ถูกนำมา แล้วเขาก็ได้กล่าวถึงเรื่องการขว้างด้วยก้อนหินแก่ผู้ที่ทำชินา ดังเช่น ฮะดีษที่มาลิกรายงานมาจากนาเฟียะฮ์

(อบูดาวูด 4/597)

บรรดาฮะดีษเหล่านี้ชี้ให้เห็นว่า ท่านรอซูล ﷺ นั้นได้ตัดสินตรงกับข้อตัดสินที่มีอยู่ในคัมภีร์เตารอต ไม่ใช่เพราะเป็นการให้เกียรติแก่พวกชาวยิว ด้วยการตัดสินไปตามที่พวกเขาเห็นว่าถูกต้องแต่อย่างใด เพราะพวกชาวยิวนั้นถูกใช้ให้ปฏิบัติตามศาสนบัญญัติของมุฮัมมัด ﷺ โดยไม่มีข้อหลักเลียง แต่เรื่องนี้เป็นกรณีเฉพาะให้ท่านทราบจากอัลลอฮ์ ﷻ แก่ท่าน และการที่ท่านขอให้พวกเขาทำเช่นนั้น ก็เพื่อจะเป็นการยืนยันให้พวกเขายอมรับถึงสิ่งที่ระบุอยู่ในคัมภีร์ของพวกเขาด้วย ไม่ใช่จะปกปิดเอาไว้ปฏิเสธ และไม่เอามาปฏิบัติตามอยู่ร่ำไป แล้วเมื่อพวกเขายอมรับทั้งๆ ที่ก็รู้อยู่แล้วแต่พยายามที่จะปกปิด บิดเบือน และทำให้ผิดเพี้ยนออกไป ทำให้

ไม่ตรงและต่างไปจากที่ท่านรอซูลบอก ซึ่งถือเป็นการบิดเบือน ทำตามอารมณ์ และด้วยเหตุนี้ พวกเขาเองจึงกล่าวว่า หากพวกท่านสงสัยในเรื่องการขว้างด้วยก้อนหินละก็ ให้ไปนำคนนั้นมา และถ้าไม่ไปนำมาก็จงระวังให้ดี

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿และผู้ใดที่อัลลอฮฺประสงค์ที่จะทดสอบเขาแล้ว เขาก็ไม่มีสิทธิ์แต่อย่างใดที่จะช่วยเหลือเขาให้พ้นจากอัลลอฮฺไปได้ ชนเหล่านั้นแหละ คือผู้ที่พระองค์มิตรงประสงค์ที่จะให้หัวใจของพวกเขาสะอาด โดยที่พวกเขาจะได้รับความปลอดภัยในโลกนี้ และจะได้รับการลงโทษอันมหันต์ในปรโลก พวกเขาริษยาต่อคำโกหก ﴾ ฟังเรื่องเหลวไหล (ชอบกินสิ่งที่ต้องห้าม) และชอบรับสินบน ดังเช่น อิบน์ มัสอูด และคนอื่นๆ ได้กล่าวเอาไว้ (อัญญอบารี 10/319)

คือคนที่มีลักษณะเช่นนั้น อัลลอฮฺ ﷻ จะให้หัวใจของพวกเขาสะอาดได้อย่างไร ? อัลลอฮฺ จะตอบรับการขอของเขาได้อย่างไร ?

หลังจากนั้น พระองค์ได้ตรัสกับนบีของพระองค์ ว่า ﴿ถ้าหากพวกเขามาหาเจ้า ﴾ คือ มาให้เจ้าตัดสิน ﴿ก็จงตัดสินระหว่างพวกเขา หรือไม่ก็จงหลีกเลี่ยงพวกเขาเสีย และถ้าหากเจ้าหลีกเลี่ยงพวกเขา พวกเขาก็ไม่ให้โทษแก่เจ้าแต่อย่างใด ﴾ คือ ไม่จำเป็นแก่เจ้าในการไม่ตัดสินให้แก่พวกเขา เพราะพวกเขานั้น ไม่ได้มุ่งหมายที่จะปฏิบัติตามคำตัดสินของเจ้าอยู่แล้ว เพราะไม่ตรงกับอารมณ์ของพวกเขา และความต้องการของพวกเขา

อิบนุ อับบาส, มุญาฮิด, อิกริมะฮฺ, อัลอะซัน, กอตาอะฮฺ, อัสนุดดี, เซด อิบน์ อัสลัม, อะญอญ อัลคอรอซานี, อัลอะซัน และคนอื่นๆ ได้กล่าวว่าอายะฮฺนี้ได้ถูกยกเลิก ด้วยคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿وَأَن آخِزْكُم بِئَنَّهُم بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ﴾

“และเจ้าจงตัดสินระหว่างพวกเขาด้วยสิ่งที่อัลลอฮฺประทานลงมาเถิด”

(ซูเราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ อายะฮฺที่ 49)

(อัญญอบารี 10/330, 332)

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿และหากเจ้าตัดสิน ก็จงตัดสินระหว่างพวกเขาด้วยความยุติธรรม ﴾ คือ ตามความถูกต้อง เป็นจริง และยุติธรรม ถึงแม้ว่าพวกเขาจะไม่เที่ยงธรรมออกไปจากกระบวนการยุติธรรมก็ตาม ﴿แท้จริง อัลลอฮฺนั้นทรงรักบรรดาผู้ที่ยุติธรรม ﴾

อัลลอฮ์ ﷻ ทรงประณามเป้าหมายของชาวยิวที่บิดเบือน และทรงชมเชย คัมภีร์เตารอตของพวกเขา

หลังจากนั้น อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสปฏิเสธพวกเขาในเรื่องความคิดอันเหลวไหล และมีจุดมุ่งหมายบิดเบือนคัมภีร์ที่อยู่ในมือของพวกเขา โดยอ้างว่าพวกเขาถูกใช้ให้ปฏิบัติตามคัมภีร์อย่างเคร่งครัด หลังจากนั้น พวกเขาก็ไม่ปฏิบัติตามข้อชี้ขาดของอัลลอฮ์ และบิดเบือนข้อเท็จจริงอีกด้วย แล้วพระองค์จึงตรัสว่า ﴿ และอย่างไรเล่าที่พวกเขาจะให้เจ้าตัดสิน ทั้ง ๆ ที่พวกเขามีคัมภีร์เตารอตอยู่ ซึ่งในนั้นมีข้อตัดสินชี้ขาดของอัลลอฮ์อยู่แล้ว หลังจากนั้น พวกเจ้าก็ผินหลังให้ ชนเหล่านี้แหละ หาใช่เป็นผู้ศรัทธาไม่ ﴾ ต่อจากนั้น พระองค์ได้ทรงกล่าวชมเชยคัมภีร์เตารอต ที่พระองค์ได้ประทานให้แก่บ่าว และรอซูลของพระองค์คือ มูซา บุตรของอิมรอน ﷺ โดยพระองค์ตรัสว่า ﴿ แท้จริง เราได้ให้คัมภีร์เตารอตลงมา โดยในนั้นมีทางนำ และแสงสว่าง ซึ่งบรรดานบีที่สวามิภักดิ์ ได้ใช้คัมภีร์เตารอตตัดสินบรรดาผู้ที่เป็นยิว ﴾ คือ พวกเขาจะไม่ออกไปจากคำตัดสินของคัมภีร์เตารอต ไม่เปลี่ยนแปลง และไม่บิดเบือน ﴿ และบรรดาผู้รู้แจ้งในเรื่องของอัลลอฮ์ และนักปราชญ์ทั้งหลายก็ได้ใช้คัมภีร์เตารอตตัดสิน ﴾ คือเช่นเดียวกับบรรดานักปราชญ์ทั้งหลายที่เคารพภักดีต่ออัลลอฮ์ ก็ปฏิบัติตามคัมภีร์ ﴿ เนื่องด้วยในสิ่งที่พวกเขาได้รับมอบหมายให้รักษาไว้ (นั่นคือ) คัมภีร์ของอัลลอฮ์ ﴾ ที่พวกเขาจะต้องเชื่อ และปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด ﴿ และพวกเขาก็เป็นพยานยืนยันในคัมภีร์นั้นด้วย ดังนั้น พวกเจ้าจงอย่ากลัวมนุษย์ แต่จงกลัวข้าเถิด ﴾ คือ พวกท่านต้องไม่กลัวพวกเขา และจงกลัวอัลลอฮ์เถิด ﴿ และจงอย่าแลกเปลี่ยนบรรดาอายะฮ์ของข้ากับราคาอันเล็กน้อย และผู้ใดที่ได้ตัดสินด้วยสิ่งที่อัลลอฮ์ได้ประทานลงมาแล้ว ชนเหล่านี้แหละ คือผู้ปฏิเสธศรัทธา ﴾ ในเรื่องนี้มีสองพรรณะ ซึ่งจะนำทั้งสองมากล่าวในภายหลัง

อีกสาเหตุหนึ่งที่บรรดาอายะฮ์เหล่านี้ถูกประทานลงมา

อิมามอะหมัด ได้บันทึกรายงานมาจาก อิบนิ อับบาส เล่าว่า แท้จริง อัลลอฮ์ ﷻ ได้ประทานอายะฮ์ที่ว่า ﴿ และผู้ใดที่ได้ตัดสินด้วยสิ่งที่อัลลอฮ์ได้ประทานลงมาแล้ว ชนเหล่านี้แหละ คือผู้ปฏิเสธศรัทธา ﴾ ชนเหล่านี้แหละคือ ผู้ที่อธรรม ชนเหล่านี้แหละคือคนชั่ว

อิบนุ อับบาส ได้กล่าวว่า อัลลอฮ์ได้ประทานอายะฮ์เหล่านี้มาเกี่ยวกับชาวยิว 2 กลุ่ม กลุ่มที่หนึ่ง ชอบบังคับใช้กฎหมายกลุ่มที่สองมาตลอดในสมัยญะฮิลียะฮ์ จนกระทั่งกลุ่มที่สองต้องยอม และได้ตกลงว่า ถ้ากลุ่มผู้มีเกียรติได้ฆ่าคนของกลุ่มที่ต่ำต้อย ค่าสินไหมนั้นให้จ่ายเพียงเป็นสิ่งที่ของบรรทุก 50 ตัวอูฐ คือ 50 ะลัก (1 ะลัก = น้ำหนัก 240 ลิตร) แต่ถ้าคนต่ำต้อยฆ่าคนผู้มีเกียรติ จะต้องเสียค่าสินไหม เป็นสิ่งที่ของบรรทุก 100 ตัวอูฐ ซึ่งปรากฏว่า เรื่องได้ดำเนินการ

อะหมัด, อับดุลวาจูด และ อันนะซาอี ก็ได้รายงานชะดีษบทนี้โดยนำมาจากชะดีษที่รายงานโดยอิบนิ ฮิสราก เช่นเดียวกัน

(อะหมัด 1/363, อับดุลวาจูด 4/16 และอันนะซาอี 8/19)

ความจริงอัลเอาฟี และ อะลี อิบน์ อบีฏีลฮะฮฺ อัลวาลีบี ได้รายงานมาจาก อิบน์ อับบาส ว่า แท้จริง บรรดาอายะฮฺเหล่านี้ได้ถูกประทานลงมาเกี่ยวกับชาวยิว 2 คน ที่ทำชินา (ละเมิดทางเพศนั้น) ดังที่มีชะดีษได้กล่าวมาแล้วเกี่ยวกับเรื่องนี้ และบางที่อาจจะรวมเอาสาเหตุทั้งสองนี้ไว้ในเรื่องและเวลาเดียว ก็คือ อายะฮฺเหล่านี้ได้ถูกประทานลงมาเกี่ยวกับทั้งสองเรื่องเลย **วัลลอฮุอะอะลัม** และด้วยเหตุนี้เอง อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสไว้หลังจากนั้นว่า

﴿ وَكُتِبْنَا عَلَيْهِمْ فِيهَا أَنْ التَّقَىٰ بِالنَّفْسِ وَالْعَيْنِ بِالْعَيْنِ... ﴾

“และเราได้บัญญัติแก่พวกเขาไว้ในคัมภีร์นั้นว่า ชีวิตด้วยชีวิต และตาด้วยตา...”
ไปจนกระทั่งจบอายะฮฺ

(ซูเราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ อายะฮฺที่ 45)

อายะฮฺนี้ให้น้ำหนักว่า สาเหตุแห่งการประทานอายะฮฺนี้ ก็คือเรื่องของการกิศอศ ซึ่งอัลลอฮฺ ﷻ ทรงทราบดี

และอัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿ และผู้ใดที่มีได้ตัดสินด้วยสิ่งที่อัลลอฮฺได้ประทานลงมาแล้ว ชนเหล่านี้แหละ คือผู้ปฏิเสธศรัทธา ﴾

อัลบะรออฺ อิบน์ อาชิบ, ซุชัยฟะฮฺ อิบน์ลุ ยะมาน, อิบน์ อับบาส, อับมิจญัลซ, อับรอนญาอ อัลอะฆอ รดี, อิกริมะฮฺ, อุบัยดิลลาฮฺ อิบน์ อับดิลลาฮฺ, อัลชะฮัน อัลบัศรี และคนอื่นๆ ได้กล่าวว่า อายะฮฺนี้ได้ถูกประทานลงมาเกี่ยวกับชาวกัมภีร์ (ยิวและคริสต์)

(อัญญอบารี 10/347 357)

และ อัลชะฮัน อัลบัศรี ได้กล่าวเพิ่มเติมว่า และมันเป็นหน้าที่จำเป็นแก่พวกเราต้องปฏิบัติตามด้วย

(อัญญอบารี 10/357)

และอับดุลร็อซซีก ได้เล่าโดยนำมาจาก ซุฟยาน อัษษะรี จากมันซูร จากอับรอนฮิม กล่าวไว้ว่า บรรดาอายะฮฺเหล่านี้ได้ถูกประทานลงมาเกี่ยวกับวงศ์วานอิสรออีล และอัลลอฮฺได้ทรงยินยอมแก่ประชาชาตินี้ด้วย โดยที่อิบน์ ญะร็ร ได้รายงานเรื่องนี้เอาไว้

(อัญญอบารี 10/356)

อับดุลรอซซัค ได้รายงานไว้ว่า มะอุมฺรฺได้ออกให้เราทราบจาก ญอวฺส ว่า อิบน์ อับบาส ได้ถูกถามเกี่ยวกับคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่มีความหมายว่า ﴿และผู้ใดที่ได้ตัดสิน.....﴾ ไปจนจบอายะฮฺ เขาได้ตอบว่า ถือเป็นการปฏิเสธแล้ว

อิบนุ ญอวฺส ได้กล่าวว่า แต่ไม่เหมือนกับผู้ที่ปฏิเสธอัลลอฮฺ ปฏิเสธบรรดามลาอิกะฮฺ ปฏิเสธบรรดาคัมภีร์ และปฏิเสธบรรดารอซูล

อัสเซาะรี ได้กล่าวโดยนำมาจาก อิบนุ ญุร็อยญ์ จากอะญอฺอฺ ว่า เขาได้กล่าวว่า มันเป็นการปฏิเสธแต่ไม่ร้ายแรงเช่นปฏิเสธอัลลอฮฺ มันเป็นการอธรรม แต่ไม่ร้ายแรงเช่นนั้น และมันเป็นความชั่ว แต่ไม่ร้ายแรงเช่นนั้น เรื่องนี้บันทึกโดย อิบนุ ญุร็อยญ์

(อับดุลรอซซัค 1/191, อัฏฏอबारี 4/595)

วะเกียะฮฺ ได้กล่าวโดยนำมาจากสะอิด อัลมุกกั จากญอวฺส ว่า อายะฮฺอัลกุรอานที่ว่า ﴿وَمَنْ لَّمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ﴾ เขากล่าวว่า ไม่ใช่เป็นการปฏิเสธที่ต้องตกศาสนาเลย

(อัฏฏอबारี 10/355)

وَكُتِبْنَا عَلَيْهِمْ فِيهَا أَنَّ النَّفْسَ بِالنَّفْسِ وَالْعَيْنَ بِالْعَيْنِ وَالْأَنْفَ
بِالْأَنْفِ وَالْأَذْنَ بِالْأَذْنِ وَالسِّنَّ بِالسِّنِّ وَالْجُرُوحَ قِصَاصٌ فَمَنْ
تَصَدَّقَ بِهِ فَهُوَ كَفَّارَةٌ لَهُ وَمَنْ لَّمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ
فَأُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿١٥﴾

45. และเราได้บัญญัติแก่พวกเขาไว้ในคัมภีร์นั้นว่า ชีวิตด้วยชีวิต และ
ตาด้วยตา และจมูกด้วยจมูก และหูด้วยหู และฟันด้วยฟัน และบรรดา
บาดแผลก็ให้มีการชดเชยเช่นเดียวกัน และผู้ใดให้การชดเชยนั้น
เป็นทาน มันก็เป็นสิ่งที่ลบล้างบาปของเขา และผู้ใดมิได้ตัดสินด้วย
สิ่งที่อัลลอฮฺได้ประทานลงมาแล้ว ชนเหล่านั้นแหละ คือผู้อธรรม

อายะฮ์นี้ ก็เช่นเดียวกัน เป็นการดำหนิเตียนพวกเขา ทั้งที่พวกเขานั้นมีตัวบะรอะฮ์อยู่ในคัมภีร์เตารอต ว่าชีวิตด้วยชีวิต แต่พวกเขาก็ยังฝ่าฝืนข้อชี้ขาดดังกล่าว โดยเจตนา และดื้อดึง โดยพวกเขาหันไปเอาเรื่องสินไหมแทน และเช่นเดียวกัน พวกเขาได้ฝ่าฝืนข้อชี้ขาดที่ระบุอยู่ในคัมภีร์เตารอตเกี่ยวกับการขวางคนที่ผ่านการแต่งงานมาแล้ว และเลี้ยงไปเอาการโบย และการประจานถูกเหยียดหยามแทน และด้วยเหตุนี้ อัลลอฮ์ ﷻ จึงตรัสไว้ ณ ที่โน้นว่า ﴿และผู้ใดที่มีได้ตัดสินด้วยสิ่งที่อัลลอฮ์ได้ประทานลงมาแล้ว ชนเหล่านั้นแหละ คือผู้ธรรม ﴾ เพราะพวกเขาปฏิเสธข้อตัดสินของอัลลอฮ์ โดยเจตนา และดื้อรั้น และในอายะฮ์นี้ อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿ชนเหล่านั้นแหละ คือผู้ธรรม ﴾ เพราะพวกเขาไม่ยุติธรรม ไม่ทำให้เสื่อมภาค พวกเขาฝ่าฝืนคำสั่งของอัลลอฮ์ ธรรมต่อพวกเขาเอง และดื้อรั้นต่อกัน

ผู้ชายที่ฆ่าผู้หญิง ต้องได้รับโทษประหารเช่นเดียวกัน

อิมามอบูนิศร อิบนุศ ค็อบบัก رحمہ اللہ ได้เล่าไว้ในหนังสือของเขา ที่ชื่อว่า “อัชชามิล” ว่าบรรดานักปราชญ์ ได้มีมติเห็นตรงกันว่าอายะฮ์นี้ได้ชี้ให้เห็นดังนั้น และความจริงบรรดาอิมามได้อ้างหลักฐานว่า หากผู้ชายฆ่าผู้หญิง เขาก็ต้องได้รับโทษประหารเช่นเดียวกัน ตามความหมายของอายะฮ์อัลกุรอานอายะฮ์นี้

และเช่นเดียวกันได้มีระบุในอะดิษที่รายงานโดย อันนะซาอี และคนอื่นๆ ว่า แท้จริง ท่านรอซูล ﷺ ได้เขียนสารไปถึง อัมรฺ อิบนิ ฮะมิม ว่า

(أَنَّ الرَّجُلَ يُقْتَلُ بِالْمَرْأَةِ)

“แท้จริง ชาย (ที่ถูกฆ่า) จะถูกฆ่า (กิศอศ) ด้วยผู้หญิงได้”

(อันนะซาอี 8/58)

และในอีกอะดิษหนึ่งว่า

(الْمُسْلِمُونَ تَكَافَأُ دِمَاؤُهُمْ)

“บรรดามุสลิมันั้น เลือดของพวกเขาเหมาะสมกัน”

(อิบน์มาญะฮ์ 2/195)

และนี่เป็นทรรศนะของนักปราชญ์ส่วนใหญ่

และได้มีอะดิษที่ปรากฏชัดในเรื่องนี้มาสนับสนุนคำพูดของ อิบนุศ ค็อบบัก ที่อ้างหลักฐานด้วยอายะฮ์อัลกุรอาน ดังเช่นที่อิมามอะหมัดได้รายงานมาจาก อนัส อิบนิ มาลิก แท้จริง ัรรุบัยเยาะฮ์ ป้าของ อนัส ได้ทำพันธินหน้าของหญิงรับใช้หัก พวกเขาได้ขอให้กลุ่มชน

ของนางอภัยให้ แต่พวกเขาไม่ยอม แล้วพวกเขาก็มาหาท่านรอซูล ﷺ ท่านจึงได้กล่าวว่า ให้กิศศไป (คือให้ทำพินหน้าของเจ้านายหญิงหักไปเช่นเดียวกัน) และพี่ชายของนาง คือ อนัส อิบน์ นะฎิร ได้กล่าวว่า “โอ้ท่านรอซูลของอัลลอฮ์ จะต้องทำให้พินของนาง (อรรุบียะฮ์) หักด้วยอย่างนั้นหรือ ?” แล้วท่านรอซูล ﷺ จึงได้กล่าวว่า “โอ้ อนัสเอ๋ย คัมภีร์ของอัลลอฮ์ กำหนดว่าให้กิศศ” ผู้เล่าชะดีษเล่าว่า อนัส อิบน์ นะฎิร จึงกล่าวว่า “ขอสาบานต่อผู้ที่แต่งตั้งท่านมาด้วยสัจธรรม นางจะต้องไม่ถูกลงโทษโดยการถูกทำให้พินหัก” ผู้เล่าชะดีษเล่าว่า แล้วกลุ่มชนของสาวรับใช้ก็ยินยอมไม่เอาเรื่อง แล้วท่านรอซูล ﷺ จึงได้กล่าวว่า

(إِنَّ مِنْ عِبَادِ اللَّهِ مَنْ لَوْ أَقْسَمَ عَلَى اللَّهِ لَأَبْرَهُ)

“แท้จริง ส่วนหนึ่งจากบ่าวของอัลลอฮ์ มีผู้ที่ได้สาบานต่ออัลลอฮ์แล้ว พระองค์ก็จะทรงทำให้เป็นไปตามที่เขาต้องการ”

(อะหมัด 3/167)

และอัลบุคอรี และมุสลิม ได้บันทึกไว้ในหนังสือเศาะฮิฮ์ทั้งสอง

(พัตฮุลบารี 8/124 และมุสลิม 3/1302)

การกิศศในเรื่องบาดแผล

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า ﴿และบรรดาบาดแผลก็ให้มีการชดเชยเช่นเดียวกัน﴾

อะลี อิบน์ อบีฏอลฮะฮ์ ได้เล่าโดยมาจาก อิบน์ อับบาส ว่า ชีวิตจะถูกฆ่าด้วยชีวิต ตากี้ด้วยตา จมูกก็ด้วยจมูก ฟันก็ด้วยฟัน และบาดแผล ก็ด้วยบาดแผล

(อัมฎอบบารี 10/360)

อย่างนี้ถือว่า เท่ากันระหว่างเสรีชนมุสลิมด้วย ไม่ว่าจะเป็นชายหรือหญิง ถ้าปรากฏว่า ดังกล่าวมีเจตนาเอาชีวิตหรือไม่ และป่าวทาส และทาสหญิง ก็เท่ากันในหมู่พวกเขา เมื่อเขามีเจตนาหรือไม่มีเจตนา

(บันทึกโดย อิบน์ ญะรียร์ และอิบน์ อับฮาติม)

หลักที่สำคัญ

ไม่อนุญาตกิศศจากบาดแผล จนกว่าแผลของผู้ถูกกระทำจะหายแล้ว ถ้าเขาทำการกิศศก่อนที่แผลจะหาย หลังจากนั้นแผลก็ลุกลามไปอีกก็ไม่มีอะไรสำหรับเขา หลักฐานในเรื่องนี้ ก็คือชะดีษที่รายงานโดย อิมามอะหมัด จาก อัมรฺ อิบน์ ซุัยบ จากบิดาของเขาจากปู่ของเขาที่ว่า

(أَنْ رَجُلًا طَعَنَ رَجُلًا بِقَرْنٍ فِي رُكْبَتِهِ فَجَاءَ إِلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ : أَقْدِنِي ، فَقَالَ (حَتَّى تَبْرَأَ) ثُمَّ جَاءَ إِلَيْهِ فَقَالَ : أَقْدِنِي ، فَأَقَادَهُ فَقَالَ : يَا رَسُولَ اللَّهِ ، عَرَجْتُ فَقَالَ (قَدْ نَهَيْتُكَ فَعَصَيْتَنِي فَأَبْعَدَكَ اللَّهُ وَبَطَلَ عَرَجُكَ) ثُمَّ نَهَى رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنْ يُقْتَصَّ مِنْ جُرْحٍ حَتَّى يَبْرَأَ صَاحِبُهُ)

“แท้จริง ชายคนหนึ่งได้แทงอีกคนหนึ่งด้วยเขาสัตว์ไปที่หัวเข่าของเขา แล้วชาย (คนที่ถูกแทง) ได้มาหาท่านนบี ﷺ แล้วกล่าวว่า ขอท่านลงโทษกิศศผู้ที่ทำร้ายฉันด้วยเถิด ท่านนบีได้กล่าวว่า “จนกว่าท่านจะหายดี (แล้วค่อยทำการกิศศ)” หลังจากนั้น เขาก็มาหาท่านอีก แล้วกล่าวว่า ขอให้ท่านลงโทษกิศศผู้ที่ทำร้ายฉันด้วยเถิด ท่านรอซูลจึงลงโทษกิศศต่อผู้ที่ทำร้ายเขา หลังจากนั้นไม่นาน เขาก็มาหาท่าน แล้วกล่าวว่า โอ้ท่านรอซูลของอัลลอฮ์ ขาฉันพิการไปแล้ว แล้วท่านได้กล่าวว่า “ความจริงฉันได้ห้ามท่านแล้ว แต่ท่านไม่เชื่อฟังฉัน อัลลอฮ์จึงให้ท่านห่างไกลไป และขาของท่านที่เสียไปก็สูญเปล่า เรียกร้องอะไรไม่ได้อีก” หลังจากนั้น ท่านรอซูล ﷺ จึงได้ห้ามมิให้ทำการกิศศในเรื่องบาดแผล จนกว่าคนที่ถูกทำร้ายจะหายเสียก่อน (ค่อยทำการกิศศ)”

(อะดีษบทนี้ อะหมัด ได้รายงานเพียงคนเดียว 2/217)

การอภัยให้จะเป็นการลบล้างบาปต่าง ๆ

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า ﴿ และผู้ใดให้การชดเชยนั้นเป็นทาน มันก็เป็นสิ่งที่ลบล้างบาปของเขา ﴾

อะลี อิบน์ อับดุลอะซฮ์ ได้กล่าว โดยนำมาจาก อิบน์ อับบาส เกี่ยวกับข้อความของอายะฮ์ที่ว่า ﴿ และผู้ใดให้การชดเชยนั้นเป็นทาน ﴾ โดยเขากล่าวว่า แล้วผู้ใดได้อภัยให้ และให้การชดเชยนั้นเป็นทานแก่เขา ก็ถือเป็นการลบล้างให้แก่ผู้ที่ทำร้ายนั้นไป และผู้ถูกทำร้ายก็จะได้รับผลตอบแทน

(อัญญอบารี 10/367)

และซุฟยาน อัษชะรีย ได้กล่าวโดยนำมาจาก อะญอญ อิบนิซซาอ็ิบ จาก สะอีด อิบนิ ญบัยร จาก อิบน์ อับบาส ว่า ดังนั้น ผู้ใดให้การชดเชยนั้นเป็นทาน มันก็เป็นการลบล้างให้แก่ผู้ที่ทำร้ายไป และผลตอบแทนของผู้ถูกทำร้าย ก็อยู่ที่อัลลอฮ์ ผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงสูงส่ง

(อัญญอบารี 10/326)

และอิบนุ อปีฮาติม ก็ได้รายงานเกี่ยวกับเรื่องนี้ด้วย

และรายงานจาก ญาบิร อิบนิ अबดิลลาฮฺ เกี่ยวกับดำรัสของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเดชานุภาพ และผู้สูงส่ง ที่ว่า ﴿และผู้ใดให้การชดเชยนั้นเป็นทาน มันก็เป็นสิ่งที่ลบล้างบาปของเขา﴾ โดยเขากล่าวว่าสำหรับผู้ที่ถูกทำร้าย

และได้มีรายงานจาก อัลฮะซัน อัลบัศรี, อิบรอฮีม อันนะคออี ในทรรศนะหนึ่งจากในสอง และ อปีฮิสฮาก อัลฮัมดานี ก็กล่าวเช่นเดียวกัน

อิมามอะหมัด ได้รายงานไว้ว่า แท้จริง อุบาตะฮฺ อิบน์ศอमित ได้เล่าว่า ฉันได้ยินท่าน รอซูล ﷺ กล่าวว่า

(مَا مِنْ رَجُلٍ يُجْرَحُ مِنْ جَسَدِهِ جَرَا حَةً فَيَتَصَدَّقُ بِهَا إِلَّا كَفَّرَ اللَّهُ عَنْهُ مِثْلَ مَا تَصَدَّقَ بِهِ)

“ไม่มีที่คนหนึ่งคนใดได้ถูกทำร้ายที่ร่างกายของเขา (จนเกิด) บาดแผลหนึ่ง แล้วเขาไม่เอาโทษ (คืออภัยให้) ด้วยบาดแผลนั้น นอกจากอัลลอฮฺได้ทรงลบล้างให้แก่เขา ดังเช่นที่เขาไม่เอาโทษนั้น”

(อะหมัด 5/316)

และอันนะซาอี และอิบนุ ญะรีร ก็ได้บันทึกฮะดีษนี้ด้วย

(อันนะซาอี ในหนังสือ อัลกุบรอ 6/335 และอัฐฎอबारี 10/364)

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿และผู้ใดมิได้ตัดสินด้วยสิ่งที่อัลลอฮฺได้ประทาน ลงมาแล้ว ชนเหล่านั้นแหละ คือผู้อธรรม﴾ ความจริงได้กล่าวมาแล้วจากฏอวูส และอะฏอู ว่าทั้งสองได้กล่าวว่า เป็นการปฏิเสธเหนือการปฏิเสธ และการอธรรมเหนือการอธรรม และเป็น ความชั่วเหนือความชั่ว คือ เลวร้ายล้นดินนั่นเอง

وَقَفَّيْنَا عَلَىٰ آثَرِهِم بِعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ
مِنَ التَّوْرَةِ ۖ وَآتَيْنَاهُ الْإِنجِيلَ فِيهِ هُدًى وَنُورٌ وَمُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ

يَذِيهِ مِنَ التَّورَةِ وَهُدًى وَمَوْعِظَةً لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٤٦﴾ وَلِيَحْكُمَ
 أَهْلَ الْإِنجِيلِ بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ فِيهِ وَمَن لَّمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنزَلَ
 اللَّهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿٤٧﴾

46. และเราได้ให้อีซา บุตรของมัรยัม ตามหลังพวกเขามาในฐานะเป็น
 ผู้ยืนยันสิ่งที่อยู่เบื้องหน้าเขา คือ คัมภีร์เตารอต และเราได้ให้คัมภีร์
 อินญิลแก่เขา ซึ่งในนั้นมีทางนำและแสงสว่าง และเป็นที่ยืนยัน
 สิ่งที่อยู่เบื้องหน้ามัน คือ คัมภีร์เตารอต โดยเป็นทางนำ และคำ
 ตักเตือนแก่ผู้ยำเกรงทั้งหลาย
47. และชาวคัมภีร์อินญิล ก็จงตัดสินด้วยสิ่งที่อัลลอฮ์ได้ประทานลงมา
 ในนั้น และผู้ใดมิได้ตัดสินด้วยสิ่งที่อัลลอฮ์ได้ประทานลงมาแล้ว
 ชนเหล่านั้นแหละ คือผู้ที่ทำชั่ว

กล่าวถึงนบีอีซา ﷺ และชมเชยคัมภีร์อินญิล

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า ﴿ และเราได้ให้อีซา บุตรของมัรยัม ตามหลังพวกเขามาใน
 ในฐานะเป็นผู้ยืนยันสิ่งที่อยู่เบื้องหน้าเขา คือ คัมภีร์เตารอต ﴾ โดยนบีอีซาได้รับแต่งตั้ง
 ให้เป็นนบีและรอซูล ตามหลังพวกเขา คือก่อนหน้านั้นบรรดานบีของวงศ์วานอิสรออีล เป็น
 ผู้ศรัทธาต่อคัมภีร์เตารอต และใช้บัญญัติตามในคัมภีร์เตารอตตัดสินเรื่อยมา ﴿ และเราได้
 ให้คัมภีร์อินญิลแก่เขา ซึ่งในนั้นมีทางนำและแสงสว่าง ﴾ คือ มีทางนำไปสู่ข้อเท็จจริง
 สัจธรรม และทางสว่างที่จะแก้ข้อคลุมเครือ และปัญหาต่างๆ ได้ ﴿ และเป็นที่ยืนยันสิ่งที่อยู่
 เบื้องหน้ามัน คือ คัมภีร์เตารอต ﴾ หมายความว่า ให้ปฏิบัติตามคัมภีร์นั้น โดยไม่ทำให้ผิด
 ไปจากคัมภีร์ นอกจากข้อมูลเล็กๆ น้อยๆ ที่พระองค์ทรงอธิบายให้วงศ์วานอิสรออีลทราบถึง
 บางสิ่งบางอย่างที่แตกต่างออกไป ดังที่อัลลอฮ์ ﷻ ได้บอกให้ทราบเกี่ยวกับอัลมะซีหฺ คือ
 นบีอีซา โดยอัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสให้วงศ์วานอิสรออีลได้ทราบว่า

﴿ وَلَا حِلَّ لَكُمْ بَعْضَ الَّذِي حُرِّمَ عَلَيْكُمْ ﴾

“และเพื่อที่ฉันจะได้อนุมัติแก่พวกเจ้า ซึ่งบางสิ่งที่ถูกห้ามแก่พวกเจ้า (เช่น ปลา, เนื้ออูฐ และไขมัน ฯลฯ)”

(ซูเราะฮุ อาลิอิมรอน อายะฮุที่ 50)

และด้วยเหตุนี้ ปรากฏว่า มีการร่ำลือจากคำพูดหนึ่งของบรรดานักปราชญ์ว่า คัมภีร์อินญีลนั้นได้มายกเลิกข้อห้ามบางอย่างของคัมภีร์เตารอต

และคำรัสของอัลลอฮุ ﷻ ที่ว่า ﴿ และโดยเป็นทางนำ และคำตักเตือนแก่ผู้ยำเกรงทั้งหลาย ﴾ คือ เรา (อัลลอฮุ) ได้ให้คัมภีร์อินญีล เป็นทางนำให้ปฏิบัติตาม และเป็นคำตักเตือนแก่ผู้ที่ยำเกรงอัลลอฮุ และกลัวการลงโทษจากพระองค์

และอัลลอฮุ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿ และชาวคัมภีร์อินญีล ก็จงตัดสินด้วยสิ่งที่อัลลอฮุได้ประทานลงมาในนั้น ﴾

และมีการอ่านว่า وَنُحْكَمُ أَهْلَ الْإِنجِيلِ โดยการอ่านนั้นศบ โดยอักษรลามนั้น มีความหมายว่า كُي แปลว่า “เพื่อที่” คือ และเรา (อัลลอฮุ) ได้ให้คัมภีร์อินญีลแก่เขา เพื่อที่ชาวคัมภีร์อินญีลจะได้ใช้ตัดสินในสมัยของพวกเขา

และอ่าน وَنُحْكَمُ โดยอ่านญัซม ในฐานะอักษร ลาม นั้น เป็น “ลามุลอัมมิ” ซึ่งมีความหมายว่า “และชาวคัมภีร์อินญีล จงตัดสิน..... คือ เพื่อให้พวกเขาศรัทธาต่อทุกสิ่งทุกอย่างที่ปรากฏอยู่ในคัมภีร์ และเพื่อที่จะได้ยืนหยัดปฏิบัติตามในสิ่งที่พวกเขาถูกบัญชาใช้ ซึ่งในคัมภีร์อินญีลนั้นมีข่าวดี ถึงการแต่งตั้งท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ และใช้ให้พวกเขาปฏิบัติตาม และยอมรับเมื่อได้พบกับท่าน ดังที่อัลลอฮุ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿ قُلْ يٰٓأَهْلَ الْكِتٰبِ لَسْتُمْ عَلَىٰ شَيْءٍ حَتّٰى تُقِيمُوْا التَّوْرٰتَ وَ الْإِنجِيلَ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْكُمْ مِّن رَّبِّكُمْ ﴾

“จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า โอ้ชาวคัมภีร์ทั้งหลาย พวกเจ้ามิได้ตั้งอยู่บนสิ่งใด จนกว่าพวกเจ้าจะปฏิบัติตามคัมภีร์เตารอต และคัมภีร์อินญีล และสิ่งที่ถูกประทานมาแก่พวกเจ้า จากพระผู้อภิบาลของพวกเจ้า.....” จนจบอายะฮุ

(ซูเราะฮุ อัลมาอิดะฮุ อายะฮุที่ 68)

และอัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า

﴿الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الرَّسُولَ النَّبِيَّ الْأُمِّيَّ الَّذِي يَجِدُونَهُ مَكْتُوبًا عِنْدَهُمْ فِي التَّوْرَةِ...
إِلَى قَوْلِهِ ﴿...الْمُفْلِحُونَ﴾﴾

“คือบรรดาผู้ที่ปฏิบัติตามรอซูล ผู้เป็นนบี ที่อ่านไม่ออกเขียนไม่เป็น ที่พวกเขาพบว่า เขาถูกจารึกอยู่ที่พวกเขาทั้งในคัมภีร์เตารอต....” ไปจนถึงดำรัสของพระองค์ที่ว่า “...คือบรรดาผู้ที่ได้รับความสำเร็จ”

(ซูเราะฮ์ อัลอะฮรอฟ อายะฮ์ที่ 157)

และด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงตรัสไว้ ณ ที่นี้ว่า ﴿และผู้ใดมิได้ตัดสินใจด้วยสิ่งที่อัลลอฮ์ได้ประทานลงมาแล้ว ชนเหล่านั้นแหละ คือผู้ที่ทำชั่ว﴾ คือ ผู้ที่ออกไปจากการเชื่อฟังพระผู้อภิบาลของพวกเขา ไปสู่ความไร้สาระ ละทิ้งความจริง และความจริงได้กล่าวมาแล้วว่าอายะฮ์นี้ได้ถูกประทานลงมาเกี่ยวกับพวกนัศอรอ (พวกชาวคริสต์) ตามที่ปรากฏข้อความของอายะฮ์

﴿الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الرَّسُولَ النَّبِيَّ الْأُمِّيَّ الَّذِي يَجِدُونَهُ مَكْتُوبًا عِنْدَهُمْ فِي التَّوْرَةِ...
إِلَى قَوْلِهِ ﴿...الْمُفْلِحُونَ﴾﴾

“คือบรรดาผู้ที่ปฏิบัติตามรอซูล ผู้เป็นนบี ที่อ่านไม่ออกเขียนไม่เป็น ที่พวกเขาพบว่า เขาถูกจารึกอยู่ที่พวกเขาทั้งในคัมภีร์เตารอต...” ไปจนถึงดำรัสของพระองค์ที่ว่า “...คือบรรดาผู้ที่ได้รับความสำเร็จ”

(ซูเราะฮ์ อัลอะฮรอฟ อายะฮ์ที่ 157)

﴿وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ
الْكِتَابِ وَمُهَيْمِنًا عَلَيْهِ فَاحْكُم بَيْنَهُم بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَلَا
تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ عَمَّا جَاءَكَ مِنَ الْحَقِّ لِكُلِّ جَعَلْنَا مِنْكُمْ

شُرْعَةً وَمِنْهَا جَاوِلُوشَاءَ اللَّهِ لَجَعَلَكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَلَكِنْ
 لِيَبْلُوَكُمْ فِي مَاءِ آتِكُمْ فَاسْتَبِقُوا الْخَيْرَاتِ إِلَى اللَّهِ مَرْجِعُكُمْ
 جَمِيعًا فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ﴿٤٨﴾ وَأَنْ أَحْكُمَ
 بَيْنَهُمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ وَأَحْذَرُهُمْ أَنْ يَفْتِنُوكَ
 عَنْ بَعْضِ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ إِلَيْكَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَاعْلَمْ أَنْتُمْ أَيْدِي اللَّهِ
 أَنْ يُصِيبَهُمْ بِبَعْضِ ذُنُوبِهِمْ وَإِنَّ كَثِيرًا مِنَ النَّاسِ لَفَاسِقُونَ ﴿٤٩﴾
 أَفَحُكْمَ الْجَاهِلِيَّةِ يَبْغُونَ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ حُكْمًا لِقَوْمٍ
 يُوقِنُونَ ﴿٥٠﴾

48. และเราได้ประทานคัมภีร์ลงมาให้แก่เจ้าด้วยความจริง ในฐานะเป็น
 ที่ยืนยันคัมภีร์ที่อยู่เบื้องหน้านั้น และเป็นที่ควบคุมคัมภีร์เบื้องหน้า
 นั้น ดังนั้น เจ้าจงตัดสินระหว่างพวกเขาด้วยสิ่งที่อัลลอฮ์ประทานลง
 มาเถิด และจงอย่าปฏิบัติตามความใคร่ใฝ่ต่ำของพวกเขา โดยเฉไฉ
 ออกจากความจริงที่ได้มายังเจ้า สำหรับแต่ละประชาชาติในหมู่
 พวกเจ้านั้น เราได้ให้มีบัญญัติและแนวทางไว้ และหากอัลลอฮ์ทรง
 ประสงค์ แน่หนอน พระองค์ก็จะทรงให้พวกเจ้าเป็นประชาชาติเดียวกัน
 แล้ว แต่ทว่า เพื่อที่พระองค์จะทรงทดสอบพวกเจ้าในสิ่งที่พระองค์
 ประทานลงมาให้แก่พวกเจ้า ดังนั้น พวกเจ้าจงแข่งขันกันทำความดี
 เถิด ยังอัลลอฮ์นั่นคือ การกลับไปของพวกเจ้าทั้งหมด แล้วพระองค์
 จะทรงแจ้งให้พวกเจ้าทราบในสิ่งที่พวกเจ้ากำลังขัดแย้ง

49. และเจ้าจงตัดสินระหว่างพวกเขาด้วยสิ่งที่อัลลอฮ์ประทานลงมา
 เถิด และจงอย่าปฏิบัติตามความใคร่ใฝ่ต่ำของพวกเขา และจงระวัง
 พวกเขาในการที่พวกเขาจะจงใจเจ้าให้เผลอออกจากบางสิ่งที่อัลลอฮ์
 ได้ประทานลงมาให้แก่เจ้า แล้วถ้าหากพวกเขาผินหลังให้ ก็พึงทราบ

เถิดว่า แท้จริง อัลลอฮ์นั้นเพียงประสงค์ที่จะให้ประสบแก่พวกเขา ซึ่งบางส่วนแห่งความผิดของพวกเขาเท่านั้น และแท้จริง มีจำนวนมากมายในหมู่มนุษย์นั้นเป็นผู้ทำชั่ว

50. ข้อตัดสินสมัยญาฮิลียะฮ์กระนั้นหรือ ที่พวกเขาปรารถนา และใครเล่าที่จะมีข้อตัดสินที่ดียิ่งไปกว่าอัลลอฮ์ ? สำหรับกลุ่มชนที่เชื่อมั่นต่ออัลลอฮ์

การชมเชยอัลกุรอาน และลักษณะของอัลกุรอาน โดยให้ตัดสินด้วยอัลกุรอาน

เมื่ออัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวถึงคัมภีร์เตอราตที่พระองค์ได้ประทานให้แก่ชนบีมุซา ﷺ ซึ่งเป็นผู้สนทนากับพระองค์ และพระองค์ได้กล่าวชมเชยสรรเสริญคัมภีร์ดังกล่าวนั้น และใช้ให้ปฏิบัติตามในช่วงสมัยนั้น พระองค์ได้กล่าวชมเชยถึงคัมภีร์อินญีล และใช้ให้ผู้คนในสมัยนั้นปฏิบัติตาม ดังที่ได้กล่าวเป็นรายละเอียดมาแล้ว พระองค์ก็ได้เริ่มกล่าวถึงคัมภีร์อัลกุรอาน ซึ่งเป็นคัมภีร์ที่สำคัญยิ่งที่พระองค์ได้ประทานให้แก่บ่าวของพระองค์ และศาสนทูตของพระองค์ คือท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ โดยพระองค์ ผู้ทรงสูงส่งตรัสว่า ﴿ และเราได้ประทานคัมภีร์ลงมาให้แก่เจ้าด้วยความจริง ﴾ คือ เป็นความจริงที่ไม่มีความสงสัยใดๆ ทั้งสิ้น คัมภีร์นั้นมาจากอัลลอฮ์อย่างแน่นอน ﴿ ในฐานะเป็นที่ยืนยันคัมภีร์ที่อยู่เบื้องหน้านั้น ﴾ คือ บรรดาคัมภีร์ที่ประทานลงมาก่อน ดังที่ได้กล่าวถึง และชมเชยมาแล้ว ซึ่งความจริงจะมีคัมภีร์ลงมาอีกจากอัลลอฮ์ให้แก่บ่าวของพระองค์ และศาสนทูตของพระองค์ คือ ท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ และการประทานลงมาครั้งนี้ก็ได้มีการคัดเลือกมาเป็นอย่างดี ซึ่งจะทำให้เกิดความเชื่อมั่นเพิ่มมากขึ้น เป็นที่ยอมรับมากยิ่งขึ้นแก่ผู้คนที่จะยืนยันปฏิบัติตามคำสั่งของพระองค์ และผู้คนก็ปฏิบัติตามบัญญัติของอัลลอฮ์ และเชื่อต่อศาสนทูตของพระองค์เพิ่มขึ้นจากบรรดาผู้ที่มีสติปัญญา พินิจพิจารณา ดังเช่นที่อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿ قُلْ ءَامِنُوا بِهِ ؕ أَوْ لَا تُوْمِنُوا إِنَّ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ مِنْ قَبْلِهِ إِذَا يُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ يَخِرُّونَ لِلْأَذْقَانِ سُجَّدًا ۝ وَيَقُولُونَ سُبْحَنَ رَبِّنَا إِن كَانَ وَعْدُ رَبِّنَا لَمَفْعُولًا ۝ ۱٠٨ ﴾

“จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า พวกเจ้าจะศรัทธาต่อมัน หรือไม่ศรัทธาก็ตาม แท้จริง

บรรดาผู้ที่ได้รับความรู้ก่อนหน้านั้น เมื่อมันได้ถูกอ่านแก่พวกเขา พวกเขาจะหมอบราบลงเพื่อกราบ และพวกเขากล่าวว่า พระผู้อภิบาลของเรา ผู้ทรงมหาบริสุทธิ์ สัญญาของพระผู้อภิบาลของเรานั้น แน่หนอย่อมถูกนำมาปฏิบัติอย่างครบถ้วน”

(ซูเราะฮฺ อัลอิสรออฺ อายะฮฺที่ 107 และ 108)

คือ ถ้าปรากฏว่าสิ่งที่อัลลอฮฺ ﷻ ได้ทรงสัญญาแก่พวกเรา โดยผ่านลิ้นของศาสนทูตของพระองค์ที่ได้กล่าวมาแล้ว ถึงการมาของท่านบีมุฮัมมัด ﷺ ต้องมีมาอย่างแน่นอน มันก็ต้องมีมาอย่างแน่นอน โดยไม่เป็นอื่น

และดำรัสของพระองค์ที่ว่า ﴿และเป็นที่ควบคุมคัมภีร์เบื้องหน้านั้น﴾ ซุฟยาน อัษชะรี และคนอื่นๆ ได้เล่าโดยนำมาจาก อบีอิสฮาก จาก อัตตะมีมี จาก อิบนิ อับบาส เกี่ยวกับเรื่องนี้เป็นที่เชื่อถือได้

(อัญญอบารี 10/378)

และ อะลี อิบน์ อบีฏ็อลฮะฮฺ โดยนำมาจาก อิบนิ อับบาส ว่าคำว่า “อัลมุฮัยมิน” มีความหมายว่า เป็นที่เชื่อถือได้ โดยเขาได้กล่าวว่า คัมภีร์อัลกุรอานนั้น เป็นที่เชื่อถือได้สำหรับคัมภีร์ต่างๆ ก่อนจากนั้น

(อัญญอบารี 10/379)

และได้มีรายงานเกี่ยวกับเรื่องนี้ จาก อิกริมะฮฺ, สะอีด อิบนิ ญะบْرِ, มุญาฮิด, มุฮัมมัด อิบนิ กะอับ, อะฏีเยฮฺ, อัลชะฮัน, กอดาดะฮฺ, อะฏอฮฺ อัลคอรอซานี, อัสนุดดีย์ และ อิบน์ ชัยดฺ เช่นเดียวกัน

(อัญญอบารี 10/377 380)

อิบน์ ญะร็ร ได้กล่าวว่า คัมภีร์อัลกุรอานนั้น เป็นที่เชื่อถือได้ เมื่อเทียบกับคัมภีร์ก่อนๆ คือ ถ้าข้อความสอดคล้องกับอัลกุรอาน ก็คือเป็นความจริง แต่ถ้าต่างกับคัมภีร์อัลกุรอาน ก็คือข้อมูลนั้นไม่ถูกต้อง

และรายงานจากอัลวาลีย์ โดยนำมาจาก อิบนิ อับบาส ว่าคำว่า مُنِمْ มีความหมายว่า “เป็นที่ยืนยัน”

(อัญญอบารี 10/377)

ทั้ง มุญาฮิด, กอดาดะฮฺ และ อัสนุดดีย์ ก็กล่าวเช่นนั้น

อัลเอาฟี ได้กล่าวโดยนำมาจาก อิบน์ อับบาส ว่าคำว่า مُنِمًا มีความหมายว่า เป็นผู้ตัดสิน คัมภีร์ก่อนๆ จากนั้น

(อัญญอบารี 10/379)

พรรณนาต่างๆ เหล่านี้ ทั้งหมดมีความหมายใกล้เคียงกัน เพราะคำว่า อัลมุฮยมิน นั้น เป็นคำนาม ความหมายครอบคลุมไปเช่นนั้นทั้งหมด คือมีความหมายว่า เชื่อสัตย์ เชื่อได้ เป็นพยานยืนยัน และเป็นผู้ตัดสินชี้ขาด คัมภีร์ก่อนๆ ซึ่งอัลลอฮ์ได้ทรงให้คัมภีร์เล่มนี้ยิ่งใหญ่ เป็นคัมภีร์ที่สำคัญยิ่งที่อัลลอฮ์ได้ประทานให้มาเป็นคัมภีร์เล่มสุดท้ายแก่มนุษยทั้งมวล มันจึงเป็นคัมภีร์ที่สมบูรณ์แบบที่สุดและสำคัญยิ่ง เพราะได้ประมวลเอาความดีไว้ทุกด้าน ดีเด่นกว่าคัมภีร์เล่มก่อนๆ ที่ผ่านมาซึ่งใช้เฉพาะกาล เฉพาะกลุ่มชนเท่านั้น ด้วยเหตุนี้ จึงเป็นคัมภีร์ที่มีความหมายครอบคลุมทั้งหมด ซึ่งอัลลอฮ์ ﷻ ได้ทรงให้เกียรติคุ้มครองคัมภีร์เล่มนี้อีกด้วย โดยพระองค์ตรัสว่า

﴿ إِنَّا نَحْنُ نُزِّلْنَا الدِّينَ كَرَوْنًا لِّحَفِظُونَ ﴾

“แท้จริง เราได้ประทานข้อตักเตือน (อัลกุรอาน) ลงมา และแท้จริง เราเป็นผู้รักษามันไว้อย่างแน่นอน”

(ซูเราะฮ์ อัลฮิจญุร อายะฮ์ที่ 9)

และคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ ดังนั้น เจ้าจงตัดสินระหว่างพวกเขาด้วยสิ่งที่อัลลอฮ์ประทานลงมาเถิด ﴾ คือ มุฮัมมัดจงตัดสินปัญหาต่างๆ ระหว่างผู้คนทั้งที่เป็นชาวอาหรับ และชาวอื่นๆ จากอาหรับ และทั้งคนที่อ่านคัมภีร์ได้ และอ่านไม่ได้ ด้วยคัมภีร์ที่อัลลอฮ์ได้ประทานลงมาให้แก่ท่าน ตามรายละเอียดที่ระบุอยู่ในคัมภีร์ ซึ่งบางเรื่องก็อาจจะมิอยู่ในคัมภีร์ก่อนแล้ว และยังไม่ได้มีการยกเลิกไว้ในบัญญัติที่ประทานลงมาให้แก่ท่าน

(อัญญอบารี 10/382)

อย่างนี้แหละที่ อิบน์ ญะรียร์ ได้ให้พรรณนาเอาไว้ โดยที่อิบน์ อับีฮาดิม ได้รายงานมาจาก อิบน์ อับบาส ว่า ในช่วงแรก ท่านนบี ﷺ มีสิทธิเลือกได้ว่าจะตัดสินเรื่องที่เกิดขึ้นระหว่างพวกเขาหรือไม่ ? ถ้าท่านไม่ประสงค์จะตัดสิน ก็ปล่อยให้พวกเขาตัดสินตามบัญญัติศาสนาของพวกเขาเอง แต่เมื่ออายะฮ์ ﴿ ดังนั้น เจ้าจงตัดสินระหว่างพวกเขาด้วยสิ่งที่อัลลอฮ์ประทานลงมาเถิด และจงอย่าปฏิบัติตามความใคร่ใฝ่ต่ำของพวกเขา ﴾ ถูกประทานลงมา อัลลอฮ์ก็ทรงบัญชาให้ท่านตัดสินด้วยบทบัญญัติที่ปรากฏในคัมภีร์ของเรา (อัลกุรอาน)

และคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ และจงอย่าปฏิบัติตามความใคร่ใฝ่ต่ำของพวกเขา ﴾ คือ ตามความคิดเห็นของพวกเขาที่ได้กำหนดขึ้น โดยละทิ้งสิ่งที่อัลลอฮ์ได้ประทานมาให้แก่รอซูล

ของพระองค์ และด้วยเหตุนี้ อั๓ลลอฮฺ ๓ﷻ จึงตรัสว่า ﴿ และจงอย่าปฏิบัติตามความใคร่ใฝ่ต่ำของพวกเขา โดยเ๓ใจออกไปจากความจริงที่ได้มายังเจ้า ﴾ คือ เจ้าจะต้องไม่หันออกไปจากความจริง ทรงห้ามเจ้าไปสู่อารมณ์ใฝ่ต่ำของบรร๓ดาคนเ๓ และคนชั่วเหล่านั้น

และดำรัสของอั๓ลลอฮฺ ๓ﷻ ที่ว่า ﴿ สำหรับแต่ละประชาชาติในหมู่พวกเจ้า นั้น เราได้ให้มีบัญญัติและแนวทางไว้ ﴾

อิบนุ อับ๓อ๓ติ๓ม ได้รายงานจาก อิบนุ อับ๓บาส ว่า ข้อความที่ว่า ﴿ สำหรับแต่ละประชาชาติในหมู่พวกเจ้า นั้น เราได้ให้มีบัญญัติ ﴾ โดยเขากล่าวว่า ให้มีแนวทาง ซึ่งนั้นก็คื๓มีแนวทางและซุนนะฮฺ (แบบฉบับ) เอาไว้แล้ว

(อัญ๓ฎอ๓บารี 10/387)

และดำรัสของอั๓ลลอฮฺ ๓ﷻ ที่ว่า ﴿ และหากอั๓ลลอฮฺทรงประสงค์ แ๓นั้นอน พระองค์ก็ทรงให้พวกเจ้าเป็นประชาชาติเดียวกันแล้ว ﴾ นี่เป็นการโต้ตอบแก่ประชาชาติทั้งมวล และเป็นการแจ้งให้ทราบถึงเจ๓นา๓ภาพของพระองค์ผู้ทรงยิ่งใหญ่ คือหากพระองค์ทรงประสงค์แล้วละก็ พระองค์จะทรงรวมมนุษย์ทั้งมวลให้อยู่ในศาสนาเดียว ใช้บัญญัติเดียวกัน ไม่มีการยกเลิกประการหนึ่งประการใด แต่พระองค์ทรงกำหนดให้รอซูลแต่ละท่าน มีบทบัญญัติเฉพาะของตน จากนั้นพระองค์ก็ทรงยกเลิกบัญญัติเหล่านั้นทั้งหมด หรือบางส่วนของบัญญัติของรอซูลคนถัดไป กระทั่งพระองค์ทรงยกเลิกบัญญัติทั้งหมดด้วยบัญญัติที่นำมาโดยท่านนบีมุฮัมมัด ๓ﷺ ซึ่งพระองค์ทรงแต่งตั้งท่านให้ทำหน้าที่เชิญชวนมนุษย์ทั้งมวล และเป็นศาสนทูตท่านสุดท้าย ด้วยเหตุนี้ อั๓ลลอฮฺ ๓ﷻ จึงตรัสว่า ﴿ และหากอั๓ลลอฮฺทรงประสงค์ แ๓นั้นอน พระองค์ก็ทรงให้พวกเจ้าเป็นประชาชาติเดียวกันแล้ว แต่ทว่า เพื่อที่พระองค์จะทรงทดสอบพวกเจ้าในสิ่งที่พระองค์ประ๓ทานลงมาให้แก่พวกเจ้า ﴾ คือ พระองค์ผู้ทรงสูงส่งได้ทรงวางบัญญัติให้แตกต่างไปตามกาลเวลา เพื่อที่จะได้ทดสอบบ่าวของพระองค์ในบัญญัติที่วางเอาไว้ และจะตอบแทน หรือลงโทษพวกเขา ต่อการที่พวกเขาเชื่อฟังปฏิบัติตาม หรือฝ่าฝืน

อั๓ดุลลอฮฺ อิบนุ กะษิร ได้กล่าวเกี่ยวกับข้อความที่ว่า ﴿ ในสิ่งที่พระองค์ประ๓ทานลงมาให้แก่พวกเจ้า ﴾ หมายถึง คัมภีร์ของพระองค์ที่ประ๓ทานลงมานั้นเอง

หลังจากนั้น พระองค์ก็ได้ทรงส่งเสริม และสนับสนุนพวกเขาให้แข่งขัน และริ๓บทำความดีตามบัญญัตินั้น โดยพระองค์ตรัสว่า ﴿ ดังนั้น พวกเจ้าจงแข่งขันกันทำความดีเถิด) นั้นก็คื๓เชื่อฟังอั๓ลลอฮฺ และปฏิบัติตามบัญญัติที่พระองค์ประ๓ทานมาให้ปฏิบัติตามคัมภีร์อั๓ลกุร๓อ๓น ซึ่งถือเป็นคัมภีร์ฉบับสุดท้ายที่อั๓ลลอฮฺประ๓ทานมาให้ หลังจากพระองค์ตรัสว่า ﴿ ยังอั๓ลลอฮฺนั้น คือ การกลับไปของพวกเจ้าทั้งหมด ﴾ โอ้มนุษย์ทั้งหลาย บั๓นปลายสุดพวกท่านก็ต้องกลับไปสู่พระองค์ในวันกิยามะฮฺ ﴿ แล้วพระองค์จะทรงแจ้งให้พวกเจ้าทราบในสิ่งที่พวกเจ้ากำลัง

ขัดแย้ง) คือพระองค์จะทรงบอกให้พวกเจ้าทราบ ถึงสิ่งที่พวกเจ้าขัดแย้งว่าอะไรเป็นความจริง แล้วพระองค์ก็จะทรงตอบแทนบรรดาผู้ที่เชื่อฟัง และปฏิบัติตามสัจธรรมนั้น และจะทรงลงโทษ บรรดาผู้ที่ปฏิเสธ คือดิง ฝ่าฝืน ไม่ยอมปฏิบัติตามสัจธรรม

อัลญะฮาก ได้กล่าวเกี่ยวกับข้อความอัลกุรอานที่ว่า ﴿ ดังนั้น พวกเจ้าจงแข่งขันกัน ทำความดีเถิด ﴾ หมายถึง ประชาชาติของมุฮัมมัด ﷺ ซึ่งเป็นพรรคนะที่ปรากฏชัด

และคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ และเจ้าจงตัดสินระหว่างพวกเขาด้วยสิ่งที่อัลลอฮ์ ประทานลงมาเถิด และจงอย่าปฏิบัติตามความใคร่ใฝ่ต่ำของพวกเขา ﴾ เป็นการเน้นถึง คำสั่งที่กล่าวมาแล้ว ในอายะฮ์ก่อนหน้าโดยให้ทำตามคำสั่งห้ามมิให้ทำตรงข้าม หลังจากนั้น พระองค์ก็ตรัสว่า ﴿ และจงระวังพวกเขาในการที่พวกเขาจะจงใจเจ้าให้เจออกจากบางสิ่ง ที่อัลลอฮ์ได้ประทานลงมาให้แก่เจ้า ﴾ คือ เป็นการเตือนให้ระมัดระวังศัตรูของเจ้าที่เป็นชาวยะฮูดที่จะบิดเบือนข้อเท็จจริง จงอย่าได้หลงกลพวกเขา อย่าประมาท เพราะพวกเขาคือพวก โทกมดเท็จ และหักหลังอยู่เสมอ ﴿ แล้วถ้าพวกเขามินหลังให้ ﴾ ต่อความจริงที่ท่านได้ตัดสิน และฝ่าฝืนบัญญัติของอัลลอฮ์แล้วไซ้ ﴿ ก็พึงทราบเถิดว่า แท้จริง อัลลอฮ์นั้นเพียงประสงค์ ที่จะให้ประสบแก่พวกเขา ซึ่งบางส่วนแห่งความผิดของพวกเขานั้น ﴾ คือ ท่านพึงทราบเถิดว่า แท้จริงดังกล่าวนั้นได้ปรากฏตามที่อัลลอฮ์ทรงกำหนดอยู่ในความรอบรู้ของพระองค์ เกี่ยวกับพวกเขาในการที่พวกเขาจะหันเหออกไปจากทางนำที่ถูกต้อง เพราะพวกเขาชอบทำ สิ่งตรงข้ามกับทางนำ ข้อเท็จจริง และสัจธรรมอยู่แล้วตั้งแต่ในอดีตที่ผ่านมา ﴿ และแท้จริง มีจำนวนมากมายในหมู่มนุษย์นั้นเป็นผู้ทำชั่ว ﴾ คือ มนุษย์ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ไม่เชื่อฟัง พระผู้อภิบาลของพวกเขา ฝ่าฝืนคำสั่งของพระเจ้า ดังที่อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสไว้ว่า

﴿ وَمَا أَكْثَرُ النَّاسِ وَلَوْ حَرَصْتَ بِمُؤْمِنِينَ ﴾

“และผู้คนส่วนใหญ่จะไม่ศรัทธาต่อเจ้า ถึงแม้เจ้าปรารถนาอย่างยิ่งก็ตาม”

(ซูเราะฮ์ ยูซุฟ อายะฮ์ที่ 103)

และอัลลอฮ์ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿ وَإِنْ تُطِيعُوا أَكْثَرَ مَنْ فِي الْأَرْضِ لَيُضِلُّوكَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ ﴾

“และหากเจ้าเชื่อฟังคนส่วนมากในแผ่นดิน แล้วพวกเขาก็จะทำให้เจ้าหลงจากทาง ของอัลลอฮ์ไปได้”

(ซูเราะฮ์ อัลอันอาม อายะฮ์ที่ 116)

มุฮัมมัด อิบน์ อิสฮาก ได้รายงานจาก อิบน์ อับบาส เล่าว่า กะอับ อิบน์ อะสัด, อิบน์ คอญบา, อับดุลลอฮ์ อิบน์ สุรียา และซาซ อิบน์ ก้อยสุ ได้พูดในหมู่พวกเขาว่า พวกเราจงไปที่ มุฮัมมัดเถิด เพื่อที่พวกเราจะได้ทำให้เขาหลงใหลออกจากศาสนาของเขา แล้วพวกเขาก็มาที่ มุฮัมมัด แล้วกล่าวว่า โอ้มุฮัมมัด ความจริงท่านก็ทราบดี พวกเราเป็นบาทหลวงของชาวยิว เป็นผู้มีเกียรติของพวกเขา และเป็นหัวหน้าของพวกเขา หากพวกเราปฏิบัติตามท่านพวกชาวยิว ก็ปฏิบัติตามเรา และไม่เคยทำผิดกับพวกเรา ความจริงระหว่างพวกเรากับกลุ่มชนของเรานั้น มีข้อโต้เถียงอยู่ ดังนั้น เราจึงมาขอให้ท่านตัดสินพวกเราด้วย ขอให้ท่านตัดสินพวกเราให้แก่ เราด้วย โดยเรานั้นศรัทธาต่อท่าน และเชื่อท่าน แต่ท่านรอซูล ﷺ นั้นก็ไม่ยอมกระทำการดังกล่าว และแล้วอัลลอฮ์ ﷻ ก็ได้ประทานอัลกรุอานลงมาเกี่ยวกับพวกเขาว่า ﴿ และเจ้าจงตัดสิน ระหว่างพวกเขาด้วยสิ่งที่อัลลอฮ์ประทานลงมาเถิด ﴾ และจงอย่าปฏิบัติตามความใคร่ ใฝ่ต่ำของพวกเขา และจงระวังพวกเขาในการที่พวกเขาจะจงใจเจ้าให้เอนออกจากบางสิ่ง ที่อัลลอฮ์ได้ประทานลงมาให้แก่เจ้า ﴾ ไปจนถึงดำรัสของพระองค์ ที่ว่า ﴿ สำหรับกลุ่มชน ที่เชื่อมั่นต่ออัลลอฮ์ ﴾

(อัญญาบารี 10/393)

อิบน์ ญะรียร์ และอิบน์ อบีฮาทิม ก็ได้รายงานฮะดีษนี้

และดำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ ข้อตัดสินสมัยญาอิลียะฮ์สุกระนั้นหรือ ที่พวกเขา บรรารณา และใครเล่าที่จะมีข้อตัดสินที่ดียิ่งไปกว่าอัลลอฮ์ สำหรับกลุ่มชนที่เชื่อมั่นต่อ อัลลอฮ์ ﴾ อัลลอฮ์ ﷻ ทรงปฏิเสธผู้ที่ออกไปจากข้อชี้ขาดของอัลลอฮ์ที่ตัดสินคลุมไปถึงความ ดีทุกอย่าง อย่าง และทรงห้ามต่อความไม่ดีทุกอย่าง และทรงชนะ ความคิดที่มนุษย์ได้วางขึ้นโดยที่ ไม่พาดพิงกับบัญญัติของอัลลอฮ์อย่างเช่น พวกญาอิลียะฮ์ที่ได้กระทำตามอารมณ์ใฝ่ต่ำของ พวกเขา และอย่างเช่นนโยบายการปกครองของพวกดาดาร์ชาวมองโกลเลียที่ลอกแบบมาจาก เจนกีซข่านกษัตริย์ผู้นำของพวกเขา ที่ได้บัญญัติธรรมบัญญัติขึ้นมาฉบับหนึ่ง โดยรวบรวมมาจาก หลักคำสอนของศาสนาต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นยูดาเย, คริสต์, อิสลาม ตลอดจนบทบัญญัติของ ศาสนาอื่นๆ ซึ่งธรรมนูญฉบับนี้ ประกอบไปด้วยบทบัญญัติที่เจนกีซข่านบัญญัติไว้ตามอารมณ์ ความรู้สึกของเขา และในภายหลังลูกหลานในยุคต่อมาก็ยึดเอาเป็นบทบัญญัติที่ต้องปฏิบัติ ตามอย่างเคร่งครัด และมีความสำคัญยิ่งกว่าอัลกรุอานและซุนนะฮ์ ดังนั้น ผู้ใดในหมู่พวกเขา มีพฤติกรรมดังกล่าว ก็ถือว่าเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา จำเป็นต้องต่อสู้กับเขา จนกว่าเขาจะกลับไป หาอัลลอฮ์และรอซูลของพระองค์ และไม่อนุญาตให้ตัดสินด้วยบทบัญญัติอื่น ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง เล็กน้อย หรือเรื่องใหญ่เพียงใดก็ตาม

อัลฮาฟิซ อบุลกอเซ็ม อัฏฏ็อบรอนี ได้รายงานมาจาก อิบนิ อับบาส ว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(أَبْغَضُ النَّاسِ إِلَى اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ ، مَنْ يَتَّبِعِي فِي الْإِسْلَامِ سُنَّةَ أَجَاهِلِيَّةٍ ،
وَطَالِبُ دَمِ امْرِئٍ بِغَيْرِ حَقٍّ لِيُرِيقَ دَمَهُ)

“มนุษย์ที่เป็นที่โกรธกริ้วที่สุด ณ ที่อัลลอฮ์ผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงสูงส่งก็คือผู้ที่แสวงหาแบบอย่างชาวญะฮิลียะฮ์เอามาใช้ในศาสนาอิสลาม และเป็นผู้ทำทวงเลือดของคนหนึ่งคนใด โดยไม่มีสิทธิ์เพื่อที่จะหลั่งเลือด (เอาชีวิต) ของเขา”

(อัฏฏ็อบรอนี 10/374)

และอัลบุคอรี ก็ได้รายงานมาจาก อะบิลยะมาน ด้วยสายสืบของเขาเช่นเดียวกัน โดยมีถ้อยคำเพิ่มเติมไปบ้าง

(พัตฮุลบารี 12/219)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْيَهُودَ وَالنَّصَارَى أَوْلِيَاءَ بَعْضُهُمْ
أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ وَمَنْ يَتَوَلَّهُمْ مِنْكُمْ فَإِنَّهُ مِنْهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي
الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٥١﴾ فَتَرَى الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ يُسْرِعُونَ فِيهِمْ
يَقُولُونَ نَخْشَى أَنْ تُصِيبَنَا دَآئِرَةٌ فَعَسَى اللَّهُ أَنْ يَأْتِيَ بِالْفَتْحِ أَوْ
أَمْرٍ مِّنْ عِنْدِهِ فَيُضْبِحُوا عَلَى مَا أَسْرَوْا فِي أَنْفُسِهِمْ تَدِيمِينَ ﴿٥٢﴾
وَيَقُولُ الَّذِينَ آمَنُوا أَهَؤُلَاءِ الَّذِينَ أَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ
إِنَّهُمْ لَمَعَكُمْ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فَأَصْبَحُوا خَاسِرِينَ ﴿٥٣﴾

51. โอ้ผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงอย่าได้ยึดเอาชาวยิว และชาวคริสต์เป็นมิตร
บางส่วนของพวกเขานั้นเป็นมิตรของอีกบางส่วน และผู้ใดในหมู่
พวกเจ้าเอาพวกเขามาเป็นมิตรแล้วไซ้ร้ แน่نون เขาก็เป็นคนหนึ่ง

ในหมู่พวกเขา แท้จริง อัลลอฮ์นั้นจะไม่ทรงให้ทางนำแก่กลุ่มชนที่
อธรรม

52. แล้วเจ้าจะได้เห็นบรรดาผู้ที่ในหัวใจของพวกเขามีโรคอย่างหนึ่ง
ต่างรีบเร่งไปอยู่ในหมู่พวกเขา โดยกล่าวว่า พวกเรากลัวภัยพิบัติ
จะเวียนมาประสบแก่พวกเรา อาจเป็นไปได้ว่า อัลลอฮ์นั้นจะทรงนำ
มาซึ่งชัยชนะ หรือไม่ก็นำคำสั่งอย่างหนึ่งอย่างใดมาจากที่พระองค์
แล้วพวกเขาก็กลายเป็นผู้เสียใจต่อสิ่งที่พวกเขาปกปิดไว้ในใจของ
พวกเขา
53. และบรรดาผู้ศรัทธากล่าวว่า ชนเหล่านี้หรือ คือผู้ที่สาบานต่ออัลลอฮ์
อย่างเข้มแข็งว่า แท้จริง พวกเขานั้นจะอยู่ร่วมกับพวกเจ้า การงาน
ของพวกเขาจะไร้ผล แล้วพวกเขาก็กลายเป็นผู้ที่ขาดทุน

ห้ามมิให้เอาชาวยิว, ชาวคริสต์ และศัตรูของศาสนาอิสลามเป็นมิตร

อัลลอฮ์ ﷻ ทรงห้ามบ่าวของพระองค์ที่เป็นผู้ศรัทธา มิให้เอาชาวยิว, ชาวคริสต์ และ
พวกพ้องของเขาเป็นมิตร หลังจากนั้น พระองค์ได้ทรงบอกให้ทราบว่ พวกเขานั้นเป็นมิตร
ซึ่งกันและกัน ต่อมาพระองค์ก็ทรงขู่สาทั้บโดยพระองค์ตรัสว่า ﴿และผู้ใดในหมู่พวกเจ้า
เอาพวกเขามาเป็นมิตรแล้วไซ้ร้ แน่อน เขาก็เป็นคนหนึ่งในหมู่พวกเขา...﴾ ไปจนกระทั่ง
จบอายะฮ์

อิบนุ อบีฮาดิม ได้เล่าว่า อุมัรสั่งให้ อับมูซา อัลอัซอะรี ส่งรายงานบัญชีรายรับราย
จ่ายทั้งหมด เมื่ออับมูซาส่งรายงานไปให้ อุมัรก็รู้สึกแปลกใจ พร้อมกล่าวว่า เสมียนคนนี้จด
บันทึกได้ละเอียดถี่ถ้วนชัดเจนมาก ท่านจงพาเขามาอ่านรายการที่มาจากแคว้นซามให้เราฟังใน
มัสญิดได้ไหม? เขา (อับมูซา) ได้กล่าวว่า เขาไม่สามารถทำได้ แล้วท่านอุมัรจึงถามว่า เขามี
ญะนาบะฮ์หรือ? เขา (อับมูซา) ตอบว่า ไม่หรอก แต่เขาเป็นฆวนศรอนิ ผู้เล่าได้เล่าว่า ท่านอุทาน
ออกมาต่อหน้าฉันด้วยเสียงอันดัง และเอามือตีมาที่ขาอ่อนของฉัน (ของอับมูซา) เบาๆ
หลังจากนั้นท่านก็กล่าวว่า พวกท่านเอาเขาออกไป หลังจากนั้น ท่านก็อ่านอัลกุรอานที่ว่า
﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْيَهُودَ وَالنَّصَارَىٰ أَوْلِيَاءَ﴾ ซึ่งมีความหมายว่า “โอ้ผู้ศรัทธาทั้งหลาย
จงอย่าได้ยึดเอาชาวยิว และชาวคริสต์เป็นมิตร.....” จบอายะฮ์

(จากหนังสือ อัศดุรุลมันซุร 3/100)

ได้มีรายงานจาก अबดุลลาฮฺ อิบนิ อุตบะฮฺ เล่าว่า คนหนึ่งคนใดในหมู่พวกเจ้าจงระมัดระวังที่เขาจะเป็นชาวยิวและชาวคริสต์ โดยที่เขาไม่รู้ตัว ผู้รายงานเล่าว่า แล้วเราก็มาคิดว่าเขาคงหมายถึงอายะฮฺอัลกุรอานที่ว่า لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ... ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْيَهُودَ وَالنَّصَارَىٰ أَوْلِيَاءَ﴾^๑ นั้นเอง

(อิบน์ อับีฮะติม 4/1156)

และตำราของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿แล้วเจ้าจะได้เห็นบรรดาผู้ที่ในหัวใจของพวกเขามีโรคอย่างหนึ่ง﴾ คือ โรคแห่งความสงสัย แคลงใจ และกลับกลอก ﴿ต่างรีบเร่งไปอยู่ในหมู่พวกเขา﴾ คือ ต่างรีบเร่งไปอยู่ร่วมกับพวกที่ชอบพวกเขาทั้งในทางลับและเปิดเผย ﴿โดยกล่าวว่า พวกเรากลัวภัยพิบัติจะเวียนมาประสบแก่พวกเรา﴾ คือพวกมุนาฟิกอ้างว่าการที่พวกเขาสนิทสนมกลมเกลียว และมีสัมพันธภาพที่ดีกับพวกปฏิเสธศรัทธานั้น ก็เนื่องจากกลัวว่าในวันหนึ่งข้างหน้าพวกปฏิเสธศรัทธาจะมีชัยชนะเหนือบรรดามุสลิม ซึ่งในสถานการณ์เช่นนั้น ความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างพวกเขากับพวกยิวและคริสเตียน ก็อาจจะยังประโยชน์แก่ชาวมุสลิมได้ อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿อาจเป็นไปได้ว่า อัลลอฮฺนั้นจะทรงนำมาซึ่งชัยชนะ﴾ อัลฮุคม์ ได้กล่าวว่หมายถึง ชนะจากการพิชิตเมืองมักกะฮฺนั่นเอง (อัมฎอबारี 10/405) ﴿หรือไม่ก็นำคำสั่งอย่างหนึ่งอย่างใดมาจากที่พระองค์﴾ อัลฮุคม์ ได้เล่าว่าหมายถึง การเก็บภาษีหัวชาวยิว และชาวคริสต์ก็ได้ ﴿แล้วพวกเขาก็กลายเป็นผู้เสียใจต่อสิ่งที่พวกเขาปกปิดไว้ในใจของพวกเขา﴾ หมายถึง พวกกลับกลอกที่เป็นมิตรกับชาวยิว และชาวคริสต์ก็กลายเป็น (ผู้เสียใจ) ในการกระทำที่ผ่านมา โดยไม่ได้รับสิ่งใดตอบแทน และไม่ได้รับการปกป้องจากพวกนั้นแต่อย่างใดเลย ตรงกันข้ามได้รับแต่ความเสียหาย ความเสื่อมเสีย และถูกตราหน้าว่าเป็นพวกหน้าไหว้หลังหลอก และด้วยเหตุนี้ อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿และบรรดาผู้ศรัทธากล่าวว่า ชนเหล่านี้หรือคือผู้ที่สาบานต่ออัลลอฮฺอย่างเข้มแข็งว่า แท้จริงพวกเขาเหล่านั้นจะอยู่ร่วมกับพวกเจ้า การงานของพวกเขาเหล่านั้นไร้ผล แล้วพวกเขาก็กลายเป็นผู้ที่ขาดทุน﴾

สาเหตุแห่งการประจานอายะฮฺ

มุฮัมมัด อิบน์ อิสฮาก ได้กล่าวว่า ปรากฏว่าชาวยิวเฝ้าแรกที่ผิดสัญญา^๒ระหว่างพวกเขากับท่านรอซูล ﷺ ก็คือเผ่ากัยนุกอฮฺ โดยที่ อาคิม อิบน์ อุมีร อิบน์ กอตาอะฮฺ ได้เล่าให้ฉันฟัง โดยกล่าวว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้เข้าปิดล้อมพวกเขา จนกระทั่งพวกเขายอมจำนนต่อการตัดสิน แล้ว अबดุลลอฮฺ อิบน์ อุบัย อิบน์ สะลูล ได้ถูกไปหาท่านรอซูล หลังจากที่อัลลอฮฺได้ทรงให้พวกเขายอมจำนนต่อท่านแล้ว พร้อมกับกล่าวว่า โอ้มุฮัมมัด ขอความกรุณาปฏิบัติต่อกับพวกพ้องของฉันด้วย โดยที่พวกเขาเคยเป็นผู้ร่วมสาบานกับพวกอัลคือฮรอซ ผู้เล้าชะติษ

ได้แล้วว่า แต่ท่านรอซูลไม่ตอบรับคำขอของเขา เขาจึงกล่าวอีกครั้งว่า โอ้มุฮัมมัด ได้โปรดทำดีกับพวกพ้องของฉันด้วย แต่ท่านรอซูลกลับเป็นหน้าหนี ผู้รายงานอะดีษเล่าว่า แล้วเขาได้เอามือของเขาสอดเข้าไปในกระเปาะกระเบื้องของท่านรอซูล ﷺ แล้วท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวแก่เขาว่า “จงชักมือออกไปจากฉันเสีย” ท่านรอซูล ﷺ รู้สึกไม่พอใจ จนกระทั่งพวกเขาเห็นใบหน้าของท่านออกอาการ หลังจากนั้น ท่านได้กล่าวว่า เจ้านี่น่าสมเพชจริง จงชักมือออกไปจากฉันเสีย เขากล่าวว่า ไม่ ! ขอสาบานต่ออัลลอฮฺ ฉันจะไม่ชักมือออกไปจากท่าน จนกว่าท่านจะทำดีต่อพวกพ้องของฉันที่เป็นกองสัมภาระ 400 คน และ 300 คน ที่สวมเกราะ ซึ่งพวกเขาได้ช่วยปกป้องฉันจากการรุกรานของศัตรู และฉันกลัวที่จะเกิดปัญหาซับซ้อน ผู้เล่าอะดีษเล่าว่า แล้วท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า พวกเขาเป็นพวกของท่าน

มุฮัมมัด อิบน์ อีสฮาก เล่าว่า แล้ว อับดุลลอฮฺ อิบน์ ยะซาร์ ได้เล่าให้ฉันฟังโดยนำมาจาก อุบาตะฮฺ อิบน์ วะลีด อิบน์ อุบาตะฮฺ อิบน์ คอมีด ได้เล่าว่า เมื่อเผ่ากัยนุกอได้ทำการสู้รบกับท่านรอซูล ﷺ นั้น อับดุลลอฮฺ อิบน์ อุบัย ได้มีความเกี่ยวพันอยู่กับพวกเขา แต่ไปยืนอยู่เดี่ยวๆ แยกจากพวกนั้น และอุบาตะฮฺ อิบน์ คอมีด ก็ได้เดินไปที่ท่านรอซูล ﷺ โดยที่เขานั้นเป็นคนหนึ่งอยู่ในตระกูลเอาฟ อิบน์ิล คือซรอจ สำหรับเขานั้นเป็นผู้ที่สาบานกับพวกนั้นเช่นเดียวกับ อับดิลลาฮฺ อิบน์ อุบัยยฺ แล้วเขาได้ถอนตัวออกมาจากพวกนั้น มาที่ท่านรอซูล ﷺ และแยกตัวออกจากพวกนั้นไปสู่ฝ่ายอัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์ โดยเขาได้กล่าวว่า โอ้ท่านรอซูลของอัลลอฮฺ ฉันได้แยกตัวจากพวกเขาไปสู่อัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์แล้ว และฉันขอเป็นฝ่ายของอัลลอฮฺ รอซูลของพระองค์ และฝ่ายผู้ศรัทธา โดยฉันขอแยกตัวออกจากพันธสัญญาที่พวกกุฟฟาร และการเป็นมิตรกับพวกเขาแล้ว ซึ่งเรื่องของเขา และ อับดิลลาฮฺ อิบน์ อุบัยยฺ บรรดาอายะฮฺเหล่านี้ที่อยู่ในซูเราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ ได้ถูกประทานลงมาที่ว่า

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْيَهُودَ وَالنَّصَارَىٰ أَوْلِيَاءَ بَعْضُهُمْ إِلَىٰ قَوْلِهِ ﴿وَمَنْ يَتَوَلَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَالَّذِينَ آمَنُوا فَإِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ الْغَالِبُونَ﴾﴾

“โอ้ผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงอย่าได้ยึดเอาชาวยิว และชาวคริสต์เป็นมิตร บางส่วนของพวกเขานั้น” ไปจนถึงคำรัสของอัลลอฮฺที่ว่า “และผู้ใดให้อัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์ และบรรดาผู้ศรัทธาเป็นมิตรแล้วไซ้ แท้จริง พรรคของอัลลอฮฺนั้นคือผู้ชนะ”

(ซูเราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ อายะฮฺที่ 51-56)

(อิบน์ อีซาม 3/52)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا مَنْ يَرْتَدَّ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ ءَفْءٌ سَوْفَ
يَأْتِي اللَّهَ بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُ ءَذِلَّةٌ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ ءَعِزَّةٌ عَلَى
الْكَافِرِينَ يُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَخَافُونَ لَوْمَةً لَآ بِمِ ذَٰلِكَ
فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ ءُ اللَّهُ وَسِعُ عَلِيمٌ ﴿٥٤﴾ إِنَّمَا وَلِيُّكُمُ
اللَّهُ وَرَسُولُهُ ءَوَالِدُ الَّذِينَ ءَامَنُوا ءَالَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ
الزَّكَاةَ وَهُمْ رَاكِعُونَ ﴿٥٥﴾ وَمَنْ يَتَوَلَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ ءَوَالِدُ الَّذِينَ
ءَامَنُوا فَإِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ الْغَالِبُونَ ﴿٥٦﴾

54. โอ้ผู้ศรัทธาทั้งหลาย ผู้ใดในหมู่พวกเจ้ากลับออกจากศาสนาของ
เขาไป อัลลอฮ์ก็จะทรงนำพวกหนึ่งมาซึ่งพระองค์ทรงรักพวกเขา และ
พวกเขาก็รักพระองค์ เป็นผู้นอบน้อมต่อบรรดาผู้ศรัทธา เข้มแข็ง
ต่อบรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธา พวกเขาจะต่อสู้ในหนทางของอัลลอฮ์
และไม่กลัวการด่าทอของผู้ใด นั่นคือความโปรดปรานของอัลลอฮ์
ซึ่งพระองค์จะประทานมันให้แก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และอัลลอฮ์
นั้นเป็นผู้ทรงกว้างขวาง ผู้ทรงรอบรู้
55. แท้จริง ผู้ที่เป็นมิตรของพวกเจ้านั้น คือ อัลลอฮ์ และรอซูลของ
พระองค์ และบรรดาผู้ศรัทธาที่ปฏิบัติละหมาด และชำระซะกาต
ขณะเดียวกันก็เป็นผู้นอบน้อม
56. และผู้ใดให้อัลลอฮ์ และรอซูลของพระองค์ และบรรดาผู้ศรัทธาเป็น
มิตรแล้วไซ้ แท้จริง พรรคของอัลลอฮ์นั้น คือ ผู้ชนะ

การขู่ล้าทัพบรรดาผู้ศรัทธา โดยการนำเอากลุ่มชนอื่นมา หากผู้ศรัทธา
เปลี่ยนศาสนา

อัลลอฮ์ ﷻ ทรงบอกให้ทราบถึงความสามารถของผู้ทรงยิ่งใหญ่ว่า แท้จริง พระองค์จะเป็น

ผู้ดำเนินการช่วยเหลือศาสนาของพระองค์ และคุ้มครองศาสนบัญญัติของพระองค์ และพระองค์จะทรงเปลี่ยนเอากลุ่มชนที่ดีกว่าเข้ามายืนหยัดในการปกป้องศาสนาของพระองค์ ดังเช่นที่อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า

﴿وَأِنْ تَتَوَلَّوْا يَسْتَبْدِلْ قَوْمًا غَيْرَكُمْ ثُمَّ لَا يَكُونُوا أَمْثَلَكُمْ﴾

“และถ้าหากพวกเจ้าผินหลังให้ พระองค์จะทรงเปลี่ยนกลุ่มชนอื่นมาแทนพวกเจ้า แล้วพวกเขาเหล่านั้นจะไม่ใช่เป็นเช่นพวกเจ้า”

(ซูเราะฮฺ มุฮัมมัด อายะฮฺที่ 38)

และอัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า

﴿أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ إِنَّ يَاشَأُ يَذْهَبْكُمْ وَيَأْتِ بِخَلْقٍ

جَدِيدٍ ﴿١٩﴾ وَمَا ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ بِعَزِيزٍ ﴿٢٠﴾﴾

“เจ้ามิเห็นดอกหรือว่า แท้จริง อัลลอฮฺทรงสร้างบรรดาชั้นฟ้าและแผ่นดิน ด้วยความจริง หากพระองค์ทรงประสงค์ พระองค์ก็จะทรงให้พวกเจ้าสูญสิ้นไป และจะทรงนำกลุ่มชนรุ่นใหม่มา และในการนั้นมิใช่เป็นการยากแก่อัลลอฮฺ ผู้ทรงเดชานุภาพ”

(ซูเราะฮฺ อิบรอฮีม อายะฮฺที่ 19 และ 20)

อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสไว้ ณ ที่นี้ว่า ﴿โอ้ผู้ศรัทธาทั้งหลาย ผู้ใดในหมู่พวกเจ้ากลับออกจากศาสนาของเขาไป﴾ คือ กลับออกจากความจริงไปสู่ความเท็จ นี่เป็นคำโต้ตอบโดยกว้างๆ มีระยะเวลาไปจนถึงกียามะฮฺ

และคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿เป็นผู้มอบน้อมต่อบรรดาผู้ศรัทธา และเข้มแข็งต่อบรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธา﴾ นี่ก็คือคุณลักษณะของบรรดาผู้ศรัทธาที่สมบูรณ์แบบ คือเป็นผู้ถ่อมเนื้อถ่อมตัวแก่พี่น้องของเขา และมิตรสหายของเขา และแข็งแรง แข็งแกร่งต่อศัตรูของเขา ดังเช่นที่อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสไว้ว่า

﴿مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ﴾

“มุฮัมมัด เป็นศาสนทูตของอัลลอฮฺ และบรรดาผู้ที่อยู่ร่วมกับเขา เป็นผู้ที่เฉียบขาดต่อพวกปฏิเสธศรัทธา เป็นผู้เมตตาสงสารระหว่างเขากันเอง”

(ซูเราะฮฺ อัลฟัดฮฺ อายะฮฺที่ 29)

และคุณลักษณะของท่านรอซูล ﷺ นั้น ท่านเป็นผู้ที่พร้อมเสมอที่จะสู้รบ พร้อมเสมอกับมิตรสหาย และพร้อมเสมอที่จะต่อสู้กับศัตรูของท่าน

และดำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ พวกเขาจะต่อสู้ในหนทางของอัลลอฮ์ และไม่กลัวการตำหนิของผู้ใด ﴾ โดยจะไม่ได้ตอบผู้คนในสิ่งที่พวกเขาคิดไปในเรื่องการเชื่อฟังอัลลอฮ์ ดำเนินตามข้อกำหนดและขอบเขตของอัลลอฮ์ ต่อสู้กับศัตรูของอัลลอฮ์ ใช้ให้ทำความดี ห้ามปรามมิให้ทำความชั่ว โดยไม่สนใจต่อคำพูดและการตำหนิตყนของคณใด

อิมามอะหมัด ได้บันทึกกรายงานชะดีษจากอบีซุร ว่า

(أَمَرَنِي خَلِيلِي صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِسَبْعٍ ، أَمَرَنِي بِحُبِّ الْمَسَاكِينِ وَالذُّنُورِ مِنْهُمْ ، وَأَمَرَنِي أَنْ أَنْظُرَ إِلَى مَنْ هُوَ دُونِي ، وَلَا أَنْظُرَ إِلَى مَنْ هُوَ فَوْقِي ، وَأَمَرَنِي أَنْ أَصِلَ الرَّحِمَ وَإِنْ أَدْبَرْتُ ، وَأَمَرَنِي أَنْ لَا أَسْأَلَ أَحَدًا شَيْئًا ، وَأَمَرَنِي أَنْ أَقُولَ الْحَقَّ وَإِنْ كَانَ مُرًّا ، وَأَمَرَنِي أَنْ لَا أَخَافَ فِي اللَّهِ لَوْمَةً لَائِمَ ، وَأَمَرَنِي أَنْ أَكْثَرَ مِنْ قَوْلٍ لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ ، فَإِنَّهُنَّ مِنْ كَنْزٍ تَحْتَ الْعَرْشِ)

“คนที่ฉันรัก (คือท่านนบี) ﷺ ได้ใช้ฉัน 7 ประการ (คือ) ท่านได้ใช้ฉันให้รักคนขัดสน และใช้ให้เกลียดพวกเขา และท่านได้ใช้ฉันให้ฉันมองดูคนที่ต่ำกว่าฉัน และไม่ต้องมองคนที่มียสถานภาพสูงกว่าฉัน และท่านได้ใช้ฉันให้ติดต่อดวงศญาติ ถึงแม้เขาจะหันหลังให้ และท่านได้ใช้ฉันมิให้ขอสิ่งหนึ่งสิ่งใดจากผู้ใด และท่านได้ใช้ฉันให้พูดความจริง ถึงแม้จะขมขื่นก็ตาม และท่านได้ใช้ฉันมิให้กลัวการตำหนิใดๆ ในเรื่องของอัลลอฮ์ และท่านได้ใช้ฉันให้กล่าวคำว่า “ลาฮยาละวะลาฏวะตะอิลลาบิลลาฮ์” เพราะว่าประโยคนั้นมาจากคลังที่อยู่ใต้บัลลังก์ของอัลลอฮ์”

(อะหมัด 5/159)

ได้มีปรากฏในหนังสือเศาะฮิฮ์ ว่า

(مَا يَنْبَغِي لِلْمُؤْمِنِ أَنْ يُذِلَّ نَفْسَهُ قَالُوا : وَكَيْفَ يُذِلُّ نَفْسَهُ يَا رَسُولَ اللَّهِ ؟ قَالَ يَتَحَمَّلُ مِنَ الْبَلَاءِ مَا لَا يُطِيقُ)

“ไม่สมควรแก่ผู้ศรัทธา (มุฮัมมิด) ที่จะทำตัวของเขาให้ตกต่ำ บรรดาเศาะฮาบะฮ์ถามว่า โอ้ท่านรอซูลของอัลลอฮ์ เขาจะทำตัวของเขาให้ตกต่ำได้อย่างไร ? ท่าน

ตอบว่า ด้วยการเอาตัวเข้าไปเผชิญกับบททดสอบต่างๆ ที่เกินความสามารถของ
ตนเองที่จะรับไหว”

(อะหมัด 5/405, ตัวะฮฺฟะตุลอะฮฺวะซี 6/531 และ อิบน์มาญะฮฺ 2/1322)

อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿ นั่นคือความโปรดปรานของอัลลอฮฺซึ่งพระองค์จะประทานมัน
ให้แก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ ﴾ คือ ใครที่มีคุณลักษณะเช่นนั้น ที่จริงแล้วมันเป็นความ
โปรดปรานจาก อัลลอฮฺที่มีต่อเขา และเป็นความสำเร็จสำหรับเขา ﴿ และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรง
กว้างขวาง ผู้ทรงรอบรู้ ﴾ คือ เป็นผู้ให้ความโปรดปรานอย่างกว้างขวาง เป็นผู้ทรงรอบรู้ว่
ใครเป็นผู้มีสิทธิ์ที่จะได้รับความโปรดปรานนั้น และใครไม่มีสิทธิ์

และคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ แท้จริง ผู้ที่เป็นมิตรของพวกเจ้านั้น คือ อัลลอฮฺ
และรอซูลของพระองค์ และบรรดาผู้ศรัทธา ﴾ ไม่ใช่ชาวยิวที่จะเป็นมิตรกับพวกเจ้า แต่ผู้ที่จะ
เป็นมิตรกับพวกเจ้านั้นคือ กลับไปหาอัลลอฮฺ รอซูลของพระองค์ และบรรดาผู้ศรัทธา และคำรัส
ของพระองค์ที่ว่า ﴿ ที่ปฏิบัติละหมาด และชำระชะกาต ﴾ คือ บรรดาผู้ศรัทธาที่มีคุณลักษณะ
ต่อไปนี้ ต้องดำรงละหมาด ซึ่งถือเป็นหลักการที่สำคัญที่สุดของอิสลาม คือผู้ศรัทธานั้นต้อง
เคารพภักดีต่ออัลลอฮฺ เพียงองค์เดียว ไม่เอาสิ่งใดมาเป็นภาคีหุ้นส่วนกับพระองค์ และจะต้อง
ชำระชะกาตที่เป็นสิทธิของผู้ที่อัลลอฮฺทรงกำหนดให้แก่พวกเขา และเป็นการช่วยเหลือคนยากจน
ขัดสน ﴿ ขณะเดียวกันก็เป็นผู้นอบน้อม ﴾ ผู้รู้บางท่านเข้าใจว่าข้อความตกเป็นฮาล ให้กับ
ประโยคที่อัลลอฮฺตรัสว่า ﴿ وَفِي تِلْكَ آيَاتٍ لِلَّذِينَ لَا يَرْجُونَ ظَهْرًا لِلَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ﴾ คือ ขณะที่พวกเขาจ่ายชะกาต คือ ถ้าหากเป็นฮาล
ให้กับประโยคดังกล่าว ก็ปรากฏว่า การจ่ายชะกาตในสภาพเช่นนั้นก็จะประเสริฐ และดีกว่า
สภาพอื่นเป็นแน่ แต่ความจริงมิได้เป็นอย่างที่ผู้รู้บางคนคิด และให้ความเห็นไว้เช่นนั้น ฉะนั้น
ความหมายของประโยคที่ว่า ﴿ وَهُمْ رَاكِعُونَ ﴾ คือ ในขณะที่พวกเขามาละหมาดฟัรฎูในมัสญิด
เพื่อละหมาดญะมาอะฮฺร่วมกันนั่นเอง และบริจาทตามที่อัลลอฮฺทรงกำหนดไว้

สาเหตุแห่งการประทานอายะฮฺเหล่านี้

ที่จริงได้กล่าวมาแล้วว่า บรรดาอายะฮฺเหล่านี้ทั้งหมดได้ถูกประทานลงมาเกี่ยวกับ
อุบาต๊ะฮฺ อิบน์ุศศอมิต رضي الله عنه เมื่อเขาได้ประกาศยกเลิกพันธสัญญากับชาวยิว และเลือกที่จะ
อยู่ฝ่ายอัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์ ตลอดจนบรรดาผู้ศรัทธา ด้วยเหตุนี้อัลลอฮฺ ﷻ จึงตรัส
ภายหลังจากนั้นว่า

﴿ وَمَنْ يَتَوَلَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَالَّذِينَ آمَنُوا فَإِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ الْغَالِبُونَ ﴾

“และผู้ใดให้อัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์ และบรรดาผู้ศรัทธาเป็นมิตรแล้วไซร้
แท้จริง พหรรคของอัลลอฮฺนั้นคือ ผู้ชนะ”

(ซูเราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ อายะฮฺที่ 56)

และเช่นเดียวกัน อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสไว้อีกว่า

﴿ كَتَبَ اللَّهُ لَأَعْلَيْنَ أَنَا وَرُسُلِي إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿٥٧﴾ لَا تَجِدُ قَوْمًا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ
وَالْيَوْمِ الْآخِرِ يُوَادُّونَ مَنْ حَادَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَوْ كَانُوا آبَاءَهُمْ أَوْ أَبْنَاءَهُمْ أَوْ إِخْوَانَهُمْ
أَوْ عَشِيرَتَهُمْ أُولَئِكَ كَتَبَ فِي قُلُوبِهِمُ الْإِيمَانَ وَأَيَّدَهُم بِرُوحٍ مِّنْهُ وَيُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ
تَجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ أُولَئِكَ حِزْبُ
اللَّهِ أَلَا إِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٥٨﴾ ﴾

“อัลลอฮฺทรงกำหนดไว้ว่า แน่نون ข้าและรอซูลของข้าจะมีชัยเหนือกว่า แท้จริง
อัลลอฮฺ นั้นเป็นผู้ทรงพลัง ผู้ทรงเดชานุภาพ เจ้าจะไม่พบกลุ่มชนใดที่ศรัทธาต่อ
อัลลอฮฺ และวันปรโลก จะรักใคร่ชอบพอผู้ที่ต่อต้านอัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์
ถึงแม้ว่าพวกเขาจะเป็นพ่อของพวกเขา หรือลูกหลานของพวกเขา หรือพี่น้องของ
พวกเขา หรือเครือญาติของพวกเขาก็ตาม ชนเหล่านั้น อัลลอฮฺทรงบันทึกการ
ศรัทธาไว้ในหัวใจของพวกเขา และได้ทรงเสริมพวกเขาให้มีพลังมากขึ้น ด้วยการ
สนับสนุนของพระองค์ และจะทรงให้พวกเขาได้เข้าสวนสวรรค์อันหลากหลาย
ซึ่งมีแม่น้ำหลายสายไหลผ่านอยู่เบื้องล่าง โดยพวกเขาจะเป็นผู้พำนักอยู่ในนั้น
ตลอดกาล อัลลอฮฺทรงโปรดปรานพวกเขา และพวกเขาก็ยินดีปรีดาต่อพระองค์
ชนเหล่านั้นคือ พหรรคของอัลลอฮฺ ฟังทราบเถิดว่า แท้จริง พหรรคของอัลลอฮฺ
นั้นเป็นผู้ประสบความสำเร็จ”

(ซูเราะฮฺ อัลมูญาดะละฮฺ อายะฮฺที่ 21 และ 22)

﴿ يٰٓأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الَّذِينَ اتَّخَذُوا دِينَكُمْ هُزُوءًا
وَلَعِبًا مِّنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِن قَبْلِكُمْ وَالْكَفَّارَ

أُولِيَاءَ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٥٧﴾ وَإِذَا نَادَيْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ
اتَّخَذُوا هَٰؤُلَاءِ أَوْلِيَاءَ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَعْقِلُونَ ﴿٥٨﴾

57. โอ้ผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงอย่าได้ยึดเอาเป็นมิตรกับผู้ที่เอาศาสนาของ
พวกเจ้าเป็นที่เย้ยหยัน และเป็นการล้อเล่นจากบรรดาผู้ได้รับคัมภีร์
ก่อนพวกเจ้า และบรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธา และพึงยำเกรงอัลลอฮฺเถิด
หากพวกเจ้าเป็นผู้ศรัทธา

58. และเมื่อพวกเจ้าได้เรียกร้องไปสู่การละหมาด พวกเขาก็ถือเอาการ
ละหมาดเป็นที่เย้ยหยัน เป็นการล้อเล่น นั่นก็เพราะว่าพวกเขาเป็น
พวกที่ไม่ใช้ปัญญา

ห้ามให้เป็นมิตรกับพวกกุฟฟาร (ปฏิเสธ)

นี่ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ให้หนีจากการเป็นมิตรกับศัตรูของอิสลามที่เป็นชาวคัมภีร์ และ
พวกมุชริกีน ที่คอยตั้งแง่ตั้งมุม ทำล้อเล่นกับบัญญัติของศาสนาอิสลาม โดยมองว่าเป็นเรื่อง
เหลวไหล ล้าสมัย โดยที่ในความเป็นจริงแล้วมิได้เป็นเช่นนั้นเลย

อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสไว้ว่า ﴿จากบรรดาผู้ได้รับคัมภีร์ก่อนพวกเจ้า และบรรดาผู้ที่
ปฏิเสธศรัทธา﴾ ณ จุดนี้ก็เพื่ออธิบายให้ทราบถึงชนิดของคน ดังเช่นดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿فَاجْتَنِبُوا الرِّجْسَ مِنَ الْأَوْثَانِ﴾

“ดังนั้น พวกเจ้าจงปลีกตัวออกจากความโสम्म ซึ่งหมายถึงเจว็ดทั้งหลาย”

(ซูเราะฮฺ อัลฮัจญ์ อายะฮฺที่ 30)

และคำว่า الْكُفَّار บางท่านอ่านเป็น الْكُفَّار ใส่สระกัศเราะฮฺ โดยเชื่อมที่ข้อความ مِنَ الدِّينِ
أَوْتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ

และจุดมุ่งหมายของคำว่า الْكُفَّار ณ ที่นี้ก็คือ “อัลมุชริกุน” หมายถึงพวกกราบไหว้เจว็ด
นั่นเอง

และได้มีการอ่านตามการอ่านของ อิบนิ มัสอูด ตามที่ อิบน์ ญะรีย ได้รายงานไว้คือ

(لَا تَتَّخِذُوا الَّذِينَ اتَّخَذُوا دِينَكُمْ هُزُؤًا وَلَعِبًا مِّنَ الدِّينِ أُوتُوا الْكِتَابَ
مِن قَبْلِكُمْ وَمِنَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا)
(อัมมฏอบารี 10/430)

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ และพึงยำเกรงอัลลอฮฺเถิด หากพวกเจ้าเป็นผู้ศรัทธา ﴾ คือ พวกเจ้าจงยำเกรงอัลลอฮฺที่จะให้ศัตรูเหล่านั้นเป็นมิตรกับพวกเจ้า และเป็นมิตรในศาสนาของพวกเจ้า หากพวกเจ้าเป็นผู้ศรัทธาต่อบัญญัติของอัลลอฮฺ โดยที่พวกเขาเหล่านั้นมาทำล้อเล่นกับบัญญัติของพระองค์ ดังเช่นที่อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสไว้ว่า

﴿ لَا يَتَّخِذِ الْمُؤْمِنُونَ الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ مِن دُونِ الْمُؤْمِنِينَ وَمَن يَفْعَلْ ذَلِكَ فَلَيْسَ مِنَ اللَّهِ فِي شَيْءٍ إِلَّا أَن تَتَّقُوا مِنْهُمْ تُقَنَّهُ وَيُحَذِّرُكُمُ اللَّهُ نَفْسَهُ وَإِلَى اللَّهِ الْمَصِيرُ ﴾

“ผู้ศรัทธาทั้งหลายนั้น จงอย่าได้ยึดเอาบรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธาเป็นมิตรอื่น นอกจากผู้ศรัทธา และผู้ใดกระทำเช่นนั้น เขาย่อมไม่อยู่ในศาสนาที่มาจากอัลลอฮฺ นอกจากพวกเจ้าจะป้องกันจากพวกเขาจริง ๆ เท่านั้น และอัลลอฮฺทรงเตือนพวกเจ้าให้ยำเกรงพระองค์ และยังอัลลอฮฺนั้นคือการกลับไป”

(ซูเราะฮฺ อาลิอิมรอน อายะฮฺที่ 28)

พวกกุฟฟารฺ (ปฏิเสธศรัทธา) ทำล้อเล่นกับการละหมาด และการอะซาน

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿ และเมื่อพวกเจ้าได้เรียกร้องไปสู่การละหมาด พวกเขาก็ถือเอาการละหมาดเป็นที่เย้ยหยัน เป็นการล้อเล่น ﴾ คือ มีการเรียกร้องไปสู่การละหมาด ซึ่งถือเป็นงานที่ประเสริฐที่สุดสำหรับคนที่มีปัญญา พวกเขาก็เย้ยหยัน และทำล้อเล่น ﴿ นั่นก็เพราะว่าพวกเขาเป็นพวกที่ไม่ใช้ปัญญา ﴾ คนจำพวกนี้มีลักษณะตามชัยฏอนมารร้าย เพราะว่า ชัยฏอนเมื่อมันได้ยินเสียงอะซาน (เสียงเรียกร้องไปสู่การละหมาด) มันก็จะผินหลังหนีวิ่งหนีจนแตกกระเจิงไปเลย แล้วเมื่ออะซานเสร็จมันก็กลับมาใหม่ และอะซานที่มีตวับ คือคำว่า الْحَمْدُ لِلَّهِ ซึ่งมีความหมายว่า “การละหมาदनั้นดีกว่าการนอน” ในเวลาอะซานละหมาดศุบฮิ มันก็หนีเตลิดไปอีก พออะซานเสร็จมันก็กลับมาสร้างความสับสนให้เกิดขึ้นในหัวใจของผู้ศรัทธา มันมากระชิบกระชาบ ชักชวนให้นึกโน่น นึกนี่ จนกระทั่งการละหมาดของเขาสับสน บางทีก็ลืมไปว่า ละหมาดไปกี่ร็อกอะฮฺแล้ว แล้วถ้าผู้ละหมาดคนใดเกิดอาการเช่นนั้น เขาก็จะสูญุด 2 ครั้ง ก่อนสลาม ซึ่งการกระทำเช่นนี้ มีระบุอยู่ในหนังสือเศาะฮิฮฺทั้งสอง

(อัลบุคอรีย์ 608, 1222, 1231, มุสลิม 1/291 และ 398)

ความจริงอัลลอฮฺ ﷻ ได้กล่าวถึงการอะซาน

﴿وَإِذَا نَادَيْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ اتَّخَذُوا هُزُوءًا وَلَعِبًا ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَعْقِلُونَ﴾

“และเมื่อพวกเจ้าได้ (อะซาน) เรียกร้องไปสู่การละหมาด พวกเขาก็ถือเอาการละหมาดเป็นที่เย้ยหยัน เป็นการล้อเล่น นั่นก็เพราะว่า พวกเขาเป็นพวกที่ไม่ใช้ปัญญา”

(ซูเราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ อายะฮฺที่ 58)

﴿قُلْ يٰٓأَهْلَ الْكِتٰبِ هَلْ تَنْقِمُونَ مِنّٰٓآ اِلَّا اَنْ ءَامَنَّا بِاللّٰهِ وَمَا اُنْزِلَ اِلَيْنَا وَمَا اُنْزِلَ مِنْ قَبْلُ وَاَنْ اَكْثَرَكُمْ فَسِقُونَ ۝۵۹﴾ قُلْ هَلْ اُنْبِئُكُمْ بِشَرٍّ مِّنْ ذٰلِكَ مَثُوبَةً عِنْدَ اللّٰهِ مَن لَّعَنَهُ اللّٰهُ وَغَضِبَ عَلَيْهِ وَجَعَلَ مِنْهُمْ الْقِرَدَةَ وَالْخَنَازِيرَ وَعَبَدَ الطَّاغُوتَ اُولٰٓئِكَ شَرٌّ مَّكَانًا وَاَضَلُّ عَنْ سَوَآءِ السَّبِيلِ ۝۶۰﴾ وَاِذَا جَآءُوكُمْ قَالُوْٓا ءَامَنَّا وَقَدْ خَلَوْا بِالْكَفْرِ وَهُمْ قَدْ خَرَجُوْا بِهٖ ؕ وَاللّٰهُ اَعْلَمُ بِمَا كَانُوْا يَكْتُمُوْنَ ۝۶۱﴾ وَتَرٰى كَثِيْرًا مِّنْهُمْ يُسْرِعُوْنَ فِى الْاِثْمِ وَالْعُدُوْنِ وَاَكْلِهِمُ السُّحْتَ لَبِئْسَ مَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ ۝۶۲﴾ لَوْ لَا يَنْهٰهُمْ الرَّبَّبٰٓئِيْنُ وَاَلَا خَبَارٌ عَنْ قَوْلِهِمُ الْاِثْمُ وَاَكْلِهِمُ السُّحْتَ لَبِئْسَ مَا كَانُوْا يَصْنَعُوْنَ ۝۶۳﴾

59. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า โอ้อับรรดาชาวกัมกีร์ พวกท่านมิได้ดำเนินดีเตียน และปฏิเสธพวกเราเพราะอื่นใด นอกจากว่า พวกเราศรัทธาต่ออัลลอฮฺและสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่เรา และสิ่งที่ถูกประทานลงมาก่อนเท่านั้น และแท้จริงส่วนมากของพวกท่านนั้นเป็นผู้ละเมิด

60. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า ฉันจะบอกให้พวกท่านทราบดีไหม ถึงการตอบแทนที่เลวร้ายยิ่งกว่านั้น ณ ที่อัลลอฮ์ คือผู้ที่อัลลอฮ์ได้ทรงสาปแช่ง และดริวโกรธเขา และให้ส่วนหนึ่งในหมู่พวกเขาเป็นลิง และเป็นสุกร และเคารพภักดีต่อเจว็ด ชนเหล่านี้แหละ คือผู้ที่มีที่พำนักอันเลวร้าย และเป็นผู้ที่หลงไปจากทางอันเที่ยงตรง
61. และเมื่อพวกเขามาหาพวกเจ้า พวกเขาก็กล่าวว่า เราศรัทธาแล้ว ทั้ง ๆ ที่ความจริงพวกเขาได้เข้ามาในสภาพผู้ปฏิเสธศรัทธา และพวกเขาก็ออกไปในสภาพนั้น และอัลลอฮ์เป็นผู้ทรงรู้ดียิ่งในสิ่งที่พวกเขาปกปิด
62. และเจ้าจะได้เห็นมากมายในหมู่พวกเขา ต่างริบเร่งในการทำบาป และการเป็นศัตรูกัน และการที่พวกเขากินสิ่งที่เป็นที่ต้องห้าม ช่างเลวจริงสิ่งที่พวกเขากระทำกัน
63. ทำไมผู้ที่รู้แจ้งในเรื่องของอัลลอฮ์ และนักปราชญ์เหล่านั้นจึงไม่ห้ามพวกเขาจากการที่พวกเขาพูดสิ่งที่เปิ่นบาป และในการที่พวกเขากินสิ่งที่ต้องห้าม ช่างเลวเสียจริงสิ่งที่พวกเขาทำกัน

ชาวคัมภีร์ตำหนิบรรดาผู้ศรัทธา อันเนื่องจากพวกเขาศรัทธาต่ออัลลอฮ์ ﷻ

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) แก่บรรดาผู้ที่เอาศาสนาของพวกเจ้ามาเย้ยหยัน และล้อเล่นว่า ﴿ พวกท่านมิได้ตำหนิ ดิเตียน และปฏิเสธพวกเราเพราะอื่นใด นอกจากว่า พวกเราศรัทธาต่ออัลลอฮ์ และสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่เรา และสิ่งที่ถูกประทานลงมาก่อนเท่านั้น ﴾ คือ พวกท่านมิได้มีอะไรที่จะทิ่มแทงเราหรือตำหนิเรา นอกจากสิ่งนี้ใช่ไหม ? มิใช่เป็นเรื่องข้อตำหนิ หรือทำให้ต่ำต้อยแต่ประการใด อิสติศนาอฺ ในที่นี้เป็นอิสติศนาอฺ มุงกอดียะอฺ ดังเช่นในดำรัสของพระองค์ที่ว่า

﴿ وَمَا نَقُومُهُمْ إِلَّا أَنْ يُؤْمِنُوا بِاللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ ﴾

“และพวกเรามีได้แก้แค้นเขาเหล่านั้น เว้นแต่ว่า เขาเหล่านั้นศรัทธาต่ออัลลอฮ์ ผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงได้รับการสรรเสริญ

(ซูเราะฮ์ อัลบรูจญ์ อายะฮ์ที่ 8)

และเช่นเดียวกับคำรัสของพระองค์ที่ว่า

﴿وَمَا نَقْمُوا إِلَّا أَنْ أَغْنَاهُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ مِنْ فَضْلِهِ﴾

“และพวกเรามีได้ปฏิเสธ และจงเกลียดจงชัง นอกจากว่าอัลลอฮ์และรอซูลของพระองค์ได้ทรงให้พวกเขามั่งคั่งขึ้นจากความโปรดปรานของพระองค์”

(ซูเราะฮ์ อัคเคาะบะฮ์ อายะฮ์ที่ 74)

และในอะดิษที่มุตตะฟิอะลียะฮ์ ระบุว่า

(مَا يَنْقُمُ ابْنُ جَهْلٍ إِلَّا أَنْ كَانَ فَقِيرًا فَأَغْنَاهُ اللَّهُ)

“อิบนุ ญะมิล จะไม่ตำหนิ ตีเตียน นอกจากปรากฏว่า เขาเป็นคนยากจน แล้วอัลลอฮ์ได้ให้เขาร่ำรวย”

(พัตฮุลบาริ 3/388 และมุสลิม 2/676)

และคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿وَأَنْ أَكْثَرُكُمْ فَسِقُونَ﴾ เป็นประโยคที่มาเชื่อมที่ ﴿أَنْ ءَامَنَّا بِاللَّهِ وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْنَا وَمَا أُنْزِلَ مِنْ قَبْلُ﴾ คือเชื่อมดังนี้ ﴿أَنْ ءَامَنَّا بِاللَّهِ وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْنَا وَمَا أُنْزِلَ مِنْ قَبْلُ﴾ คือส่วนใหญ่พวกเขาออกไปจากหนทางที่เที่ยงตรง

ชาวกัมภีร์นั้นสมควรที่จะได้รับการลงโทษที่ร้ายแรงในวันกิยามะฮ์

หลังจากนั้น อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า ฉันจะบอกให้พวกท่านทราบดีไหม ถึงการตอบแทนที่เลวร้ายยิ่งกว่านั้น ณ ที่อัลลอฮ์﴾ คือ ฉันจะบอกให้พวกท่านทราบถึงผลตอบแทนความชั่ว ณ ที่อัลลอฮ์ ในวันปรโลก ตามที่พวกท่านคิดเอาไว้ โดยที่พวกท่านคาดคิดกันไป สำหรับผู้ที่มีลักษณะที่ได้ถูกอธิบายไว้ในคำรัสของพระองค์ที่ว่า ﴿คือผู้ที่อัลลอฮ์ได้ทรงสาปแช่ง﴾ คือ พระองค์ได้ทรงให้เขาห่างไกลจากความเมตตาของพระองค์ ﴿และกริ้วโกรธ﴾ คือ โกรธเขาตลอดไปโดยไม่ได้รับความยินยอมจากพระองค์ หลังจากนั้นเลย ﴿และให้ส่วนหนึ่งในหมู่พวกเขาเป็นลิง และเป็นสุกร﴾ ดังที่ได้เคยอธิบายมาแล้วในซูเราะฮ์ อัลบะเกาะเราะฮ์ และดังเช่นที่จะได้มีขยายความให้ชัดเจนในซูเราะฮ์ อัลอะฮฺรอฟ

ซุฟยาน อัษษะอ์รี ได้รายงานมาจาก อิบนิ อัสฮูด เล่าว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้ถูกถามเกี่ยวกับลิงและสุกรว่า อัลลอฮ์ทรงให้รูปร่างเปลี่ยนไปใช่ไหม ? แล้วท่านได้ตอบว่า

(إِنَّ اللَّهَ لَمْ يَهْلِكْ قَوْمًا - أَوْ لَمْ يَمْسَخْ قَوْمًا - فَيَجْعَلْ لَهُمْ نَسْلًا وَلَا عَقَبًا ،
وَأَنَّ الْقِرْدَةَ وَالْخَنَازِيرَ كَانَتْ قَبْلَ ذَلِكَ)

“แท้จริง อัลลอฮ์นั้น ไม่เคยให้กลุ่มชนพินาศ หรือไม่เคยเปลี่ยนแปลงสภาพของ
กลุ่มชนหนึ่ง แล้วทรงกำหนดให้พวกเขามีผู้สืบสกุล หรือบั้นปลายใดๆ และแท้จริง
ลิงและสุกรนั้น มีอยู่ก่อนหน้านั้นแล้ว”

(จากหนังสือ มุชกัล อัลอาษารุ 4/255)

และความจริงมุสลิมก็ได้บันทึกชะติษบทนี้

(มุสลิม 4/2051)

และคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿และเคารพภักดีต่อเจว็ด﴾ คือ ทรงให้ส่วนหนึ่งจาก
พวกเขาเป็นผู้รับใช้เจว็ด คือเป็นป่าวและทาสให้แก่เจว็ด ความหมายก็คือ โอ้ชาวคัมภีร์ที่พูด
เสียดแทงศาสนาของเรา ซึ่งเป็นศาสนาที่ใช้ให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ ให้ทุกคนเคารพภักดีต่อ
อัลลอฮ์ โดยไม่มีข้อผ่อนผัน และยกเว้น แล้วइनคำต่างๆ เหล่านั้น จึงออกมาจากพวกเจ้าได้
และพวกท่านก็ได้พบในหมู่พวกท่านว่าเป็นเช่นนั้นจริงๆ และด้วยเหตุนี้ อัลลอฮ์ ﷻ จึงได้
ตรัสว่า ﴿ชนเหล่านี้แหละ คือผู้ที่มีที่พำนักอันเลวร้าย﴾ เกินกว่าที่พวกท่านจะคิดเสียอีก
﴿และเป็นผู้ที่หลงไปจากทางอันเที่ยงตรง﴾ ในข้อความนี้ได้มีการใช้กริยาเป็นเรื่องเปรียบเทียบ
แต่ไม่มีฝ่ายที่จะมาเปรียบเทียบได้ ดังเช่นคำรัสของอัลลอฮ์ ผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงสูงส่งว่า

﴿أَصْحَابُ الْجَنَّةِ يَوْمَئِذٍ خَيْرٌ مُسْتَقَرًّا وَأَحْسَنُ مَقِيلًا﴾

“ชาวสวรรค์ในวันนั้นจะอยู่ในที่พำนักที่ดี และที่พักผ่อนอันสบายยิ่ง”

(ซูเราะฮ์ อัลฟุรกอน อายะฮ์ที่ 24)

ส่วนหนึ่งจากลักษณะนิสัยของพวกมุนาฟิกีนนั้นคือ พยายามแสดงให้เห็น
เป็นผู้ศรัทธา และพยายามซ่อนเร้นการปฏิเสธเอาไว้

และคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿และเมื่อพวกเขามาหาพวกเจ้า พวกเขาก็กล่าวว่า
เราศรัทธาแล้ว ทั้ง ๆ ที่ความจริงพวกเขาเข้ามาในสภาพผู้ปฏิเสธศรัทธา และพวกเขา
ก็ออกไปในสภาพนั้น﴾ นี่คือนิสัยของพวกมุนาฟิกีน ที่ส่วนหนึ่งจากพวกเขาพยายาม
แสดงให้บรรดาผู้ศรัทธาได้เห็น โดยที่ในหัวใจของพวกเขานั้นปฏิเสธ และด้วยเหตุนี้ ที่อัลลอฮ์
ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿ทั้ง ๆ ที่ความจริงพวกเขาได้เข้ามา﴾ ณ ที่เจ้า โอ้มุฮัมมัดเอ๋ย ﴿ในสภาพ
ผู้ปฏิเสธศรัทธา﴾ โดยที่ในหัวใจของพวกเขาคือเต็มเปี่ยมไปด้วยการปฏิเสธ หลังจากนั้นก็ออกไป
โดยที่เขาได้ปกปิดการปฏิเสธไว้ในหัวใจของเขา ซึ่งพวกเขาก็ไม่ได้รับประโยชน์อันใดจากความ

รู้ที่พวกเขาได้ฟังจากท่าน ไม่ได้ประโยชน์อันใดทั้งคำแนะนำ และคำตักเตือน และด้วยเหตุนี้ อัลลอฮฺ ﷻ จึงตรัสว่า ﴿ และพวกเขาก็ออกไปในสภาพนั้น ﴾ พระองค์ได้เจาะจงพวกเขาว่า อยู่ในสภาพเช่นนั้นโดยไม่เกี่ยวกับพวกอื่น

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ และอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงรู้ดียิ่งในสิ่งที่พวกเขาปกปิด ﴾ คือ อัลลอฮฺทรงรอบรู้ถึงสิ่งที่พวกเขาซ่อนเร้นไว้ และสิ่งที่อยู่ในหัวใจของพวกเขา และถึงแม้พวกเขาจะพยายามแสดงในสภาพที่ตรงข้ามให้คนเห็นก็ตาม เพราะแท้จริง อัลลอฮฺนั้นทรงรอบรู้ สิ่งเร้นลับ และสิ่งเปิดเผยโดยพระองค์จะทรงตอบแทนให้พวกเขาอย่างสาสม

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ และเจ้าจะได้เห็นมากมายในหมู่พวกเขา ต่างรีบเร่งในการทำบาป และการเป็นศัตรูกัน และการที่พวกเขากินสิ่งที่เป็นที่ต้องห้าม ﴾ คือ พวกเขาต่างรีบร้อนทำบาปทำสิ่งที่ต้องห้าม เป็นศัตรูกับผู้คน กินทรัพย์สินของพวกเขาอย่างไม่ถูกต้อง ﴿ ช่างเลวจริงสิ่งที่พวกเขาทำกัน ﴾ คือ เป็นการกระทำที่เลวร้ายมาก ๆ เป็นศัตรูกับผู้คนเลวร้ายจริง ๆ

การหย่อนยานของบรรดาผู้รู้แจ้งในเรื่องอัลลอฮฺ และนักปราชญ์ของพวกเขาก็ห้ามพวกเขามีให้ทำความชั่ว

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ ทำไมผู้ที่รู้แจ้งในเรื่องของอัลลอฮฺ และนักปราชญ์เหล่านั้น จึงไม่ห้ามพวกเขาจากการที่พวกเขาพูดสิ่งที่เป็นบาป และในการที่พวกเขากินสิ่งที่ต้องห้าม ช่างเลวเสียจริงสิ่งที่พวกเขาทำกัน ﴾ ความหมายก็คือ ทำไมผู้ที่รู้แจ้งในอัลลอฮฺ และนักปราชญ์ของพวกเขาก็ไม่ห้ามปรามพวกเขามีให้กระทำการดังกล่าว ถ้าห้ามปรามเสียบ้างก็คงไม่เป็นเช่นนั้น การที่ผู้รู้หย่อนยานไม่ห้ามปราม พวกเขาจึงมีนิสัยเช่นนั้น โดยที่อัลลอฮฺได้กล่าวสำหรับในตอนท้ายของอายะฮฺ ว่า ﴿ ช่างเลวเสียจริงสิ่งที่พวกเขาทำกัน ﴾ คือ ทั้งผู้รู้ และไม่รู้

อะลี อิบนิ อบีฏอลฮะฮฺ ได้กล่าวโดยเอามาจากอิบนิ อับบาส ว่า บรรดาผู้รู้แจ้งในเรื่องของอัลลอฮฺ และนักปราชญ์ของพวกเขาก็หย่อนยานเช่นนั้น ถือเป็นเรื่องที่เลวร้ายจริง ๆ

(อัญญาบารี 10/450)

อิบนิ ญะรียร์ ได้รายงานมาจาก อิบนิ อับบาส ได้กล่าวว่า ไม่มีอายะฮฺใดในอัลกุรอานที่ได้มีการประจานอย่างรุนแรงมากไปกว่าอายะฮฺนี้

(لَوْلَا يَنْهَاهُمُ الرَّبَّيُّونَ وَالْأَخْبَارُ عَنْ قَوْلِهِمُ الْإِثْمَ وَأَكْلِهِمُ السُّحْتَ لَبِئْسَ

مَا كَانُوا يَعْلَمُونَ)

ผู้รายงานกล่าวว่า อิบน์ อับบาส อ่านเช่นนี้

และอิบนุ อบีฮาดิม ได้รายงานมาจากยะฮยา อิบนิ มะอุมัร ได้เล่าว่า อะลี อิบน์ อบีฏอลิบ ได้กล่าวคำปราศรัย แล้วท่านได้กล่าวสรรเสริญอัลลอฮ์ ﷻ และชมเชยพระองค์ หลังจากนั้น ท่านได้กล่าวว่า โอ้มนุษย์ทั้งหลาย ที่จริงแล้ว คนที่อยู่ก่อนจากพวกเจ้าได้พินาศมาแล้ว ก็เนื่องด้วยพวกเจ้ามุ่งกระทำแต่ความชั่ว ผู้ที่รู้แจ้งเกี่ยวกับพระเจ้า และบรรดานักปราชญ์ ก็ไม่เคยห้ามและขัดขวางพวกเขา แล้วเมื่อพวกเขาต้อร้นอยู่ในความชั่ว การลงโทษต่างๆ ก็ได้เกิดแก่พวกเขา แล้วพวกเขา (ผู้รู้) จึงใช้ให้ทำความดีและเลิกความชั่ว ก่อนที่เหตุการณ์ เช่นที่พวกเขาประสบจะมาโดนกับพวกผู้รู้ และพึงทราบเถิดว่า แท้จริงการใช้ให้ทำความดี และให้เลิกจากความชั่วนั้น มันจะไม่มาตัดเครื่องยังชีพ (ของพวกเรา) และจะไม่ทำให้อายุขัย ของเขาต้องสั้นลงแต่ประการใด

(จากหนังสือ กัณซุลอุมมัล 3/683)

อิมามอะหมัด ได้รายงานมาจากญะรียร เล่าว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(مَا مِنْ قَوْمٍ يَكُونُ بَيْنَ أَظْهُرِهِمْ مَنْ يَعْمَلُ بِالْمَعَاصِي هُمْ أَعَزُّ مِنْهُ وَأَمْنَعُ وَلَمْ يُغَيِّرُوا إِلَّا أَصَابَهُمُ اللَّهُ مِنْهُ بِعَذَابٍ)

“ไม่มีจากกลุ่มชนหนึ่งกลุ่มชนใด ที่คนทำความชั่วอยู่เบื้องหลังของพวกเขา โดยที่พวกเขามีอำนาจเหนือคนนั้น และจะหักห้ามเขาได้ แต่พวกเขาไม่ทำการเปลี่ยนแปลงเลย นอกจากอัลลอฮ์จะทรงให้การลงโทษประสบแก่พวกเขาอัน เนื่องจากคนชั่วนั้น”

(อะหมัด 4/363 โดยที่ได้รายงานเป็นเอกเทศด้วยสำนวนนี้)

ส่วนอบูดาวูด ได้รายงานฮะดีษนี้จากญะรียร ว่า ฉันได้ยินท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(مَا مِنْ رَجُلٍ يَكُونُ فِي قَوْمٍ يَعْمَلُ فِيهِمْ بِالْمَعَاصِي ، يَقْدِرُونَ أَنْ يُغَيِّرُوا عَلَيْهِ ، فَلَا يُغَيِّرُوا إِلَّا أَصَابَهُمُ اللَّهُ بِعِقَابٍ قَبْلَ أَنْ يَمُوتُوا)

“ไม่มีจากคนหนึ่งคนใดที่เขาอยู่ในกลุ่มชนที่ทำแต่ความชั่ว โดยที่กลุ่มชนนั้นสามารถ จะเปลี่ยนแปลงให้เขา (ทำดีได้) แต่พวกเขาไม่เปลี่ยนแปลง นอกจากอัลลอฮ์จะ ทรงให้พวกเขาประสบกับการลงโทษก่อนที่พวกเขาจะตาย”

(อบูดาวูด 4/510)

และความจริง อิบนุมาญะฮ์ ก็ได้รายงานฮะดีษนี้ด้วย

(อิบนุมาญะฮ์ 2/1329)

وَقَالَتِ الْيَهُودُ يُدْعِي اللَّهُ مَغْلُوبَهُ غُلَّتْ أَيْدِيهِمْ وَلُعِنُوا بِمَا قَالُوا
 بَلْ يَدَاهُ مَبْسُوطَتَانِ يُنفِقُ كَيْفَ يَشَاءُ وَلِيزِيدَنَّ كَثِيرًا مِّنْهُمْ
 مَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ طُغْيَانًا وَكُفْرًا وَأَلْقَيْنَا بَيْنَهُمُ الْعَدَاوَةَ
 وَالْبَغْضَاءَ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ كُلَّمَا أَوْقَدُوا نَارًا لِلْحَرْبِ أَطْفَأَهَا
 اللَّهُ وَيَسْعَوْنَ فِي الْأَرْضِ فَسَادًا وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُفْسِدِينَ ﴿٦٤﴾
 وَلَوْ أَنَّ أَهْلَ الْكِتَابِ آمَنُوا وَاتَّقَوْا لَكُنَّا عَنْهُمْ سَيِّئَاتٍ
 وَلَا دَخَلَنَاهُمْ جَنَّاتِ النَّعِيمِ ﴿٦٥﴾ وَلَوْ أَنَّهُمْ أَقَامُوا التَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ
 وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْهِمْ مِنْ رَبِّهِمْ لَأَكْلُوا مِنْ فَوْقِهِمْ وَمِنْ تَحْتِ أَرْجُلِهِمْ
 مِنْهُمْ أُمَّةٌ مُّقْتَصِدَةٌ وَكَثِيرٌ مِّنْهُمْ سَاءَ مَا يَعْمَلُونَ ﴿٦٦﴾

64. และชาวยิวนั้นได้กล่าวว่า พระหัตถ์ของอัลลอฮ์นั้นถูกล่ามตรวน มือ
 ของพวกเขาต่างหากที่ถูกล่ามตรวน และพวกเขาได้รับการสาปแช่ง
 เนื่องจากสิ่งที่พวกเขาพูด มิได้ พระหัตถ์ทั้งสองของพระองค์ถูกแบ
 ออกต่างหาก ซึ่งพระองค์จะทรงแจกจ่ายออกไปตามที่พระองค์ทรง
 ประสงค์ และแน่นอน สิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่เจ้าจากพระผู้อภิบาล
 ของเจ้านั้น เป็นการละเมิด และการปฏิเสธศรัทธาจำนวนมากมายใน
 หมู่พวกเจ้านั้น และเราได้ก่อให้เกิดการเป็นศัตรู และการเกลียดชัง
 ในระหว่างพวกเขาจนถึงวันกิยามะฮฺ ทุกครั้งที่พวกเขาจุดไฟขึ้นเพื่อ
 ก่อสงคราม อัลลอฮ์ก็ทรงดับไฟนั้นเสีย และพวกเขาเพียรพยายาม
 บ่อนทำลายในผืนแผ่นดิน และอัลลอฮ์นั้นไม่ทรงชอบผู้ที่บ่อนทำลาย
 ทั้งหลาย

65. และหากชาวคัมภีร์ศรัทธา และยำเกรงแล้ว แน่หนอ เราจะลบล้าง
 บรรดาความชั่วของพวกเขาให้พ้นไปจากพวกเขา และแน่นอน
 เราจะให้พวกเขาเข้าสวนสวรรค์อันนะอีม

66. และหากว่าเขาเหล่านั้น ได้ปฏิบัติตามคัมภีร์เตารอต และคัมภีร์อินญิล และสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่พวกเขาจากพระผู้อภิบาลของพวกเขาแล้ว แน่หนอ พวกเขาก็จะได้บริโภคสิ่งที่มาจากเบื้องบนของพวกเขาไปแล้ว และที่มาจากภายใต้เท้าของพวกเขา ในหมู่ของพวกเขา นั้น มีกลุ่มหนึ่งที่มีความยุติธรรม และมากมายในหมู่ของพวกเขา นั้น ช่างเลวเสียจริง สิ่งที่เขากระทำกัน

คำพูดของชาวยิวว่า พระหัตถ์ของอัลลอฮ์ ﷻ นั้นถูกล่ามตรวน

อัลลอฮ์ ﷻ ได้ทรงบอกให้เราทราบเกี่ยวกับชาวยิวว่า อัลลอฮ์ทรงสาปแช่งพวกเขาอย่างต่อเนื่องไปจนวันสิ้นโลก เพราะพวกเขากล่าวหาว่าอัลลอฮ์นั้น ทรงเป็นผู้ตระหนี่ถี่เหนียว ที่จริงแล้วพระองค์มิได้เป็นเช่นนั้นที่พวกเขาพูด และยังคงกล่าวหาอีกว่า พระองค์ทรงยากจน ที่จริงแล้วหาได้เป็นเช่นนั้นไม่ โดยพวกเขาได้ใช้สำนวนภาษาว่า “พระหัตถ์ของอัลลอฮ์นั้นถูกล่ามตรวน”

อะลี อิบน์ อบีฏอลฮะฮ์ ได้เล่าโดยนำมาจาก อิบน์ อับบาส เกี่ยวกับคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿และชาวยิวนั้นได้กล่าวว่า พระหัตถ์ของอัลลอฮ์นั้นถูกล่ามตรวน﴾ เขากล่าวว่า แต่มันมิได้หมายความว่าอย่างนั้น แต่พวกเขาหมายถึงพระองค์ถี่เหนียว ไม่ยอมให้อะไรเล็ดลอดออกไปเลย แต่ที่จริงแล้ว พระองค์มิได้เป็นอย่างที่พวกเขาพูด แต่พระองค์คือผู้ทรงสูงส่งและยิ่งใหญ่

(อัญญาบารี 10/452)

และเช่นเดียวกัน ได้ถูกรายงานมาจากมุญาฮิด, อิกริมะฮ์, กอดาดะฮ์, อัสนุดดีย์ และอัญญาฮาก ด้วย

(อัญญาบารี 10/453)

และเขาได้อ่านอายะฮ์ที่ว่า

﴿وَلَا تَجْعَلْ يَدَكَ مَغْلُولَةً إِلَىٰ عُنُقِكَ وَلَا تَبْسُطْهَا كُلَّ الْبَسْطِ فَتَقْعُدَ مَلُومًا مَّحْسُورًا﴾

“และอย่าให้มือของเจ้าถูกตรึงอยู่ที่คอของเจ้า และอย่าแบมันจนหมดสิ้น มิฉะนั้นเจ้าจะกลายเป็นผู้ถูกประณาม ผู้เศร้าโศกเสียใจ”

(ซูเราะฮ์ อัลอิสรออ์ อายะฮ์ที่ 29)

อายะฮฺนี้ อัลลอฮฺ ﷻ ทรงห้ามมิให้ตระหนี่ถี่เหนียว และห้ามมิให้สُر่ย์สُر่ย คือใช้จ่ายมากมายเกินความจำเป็น และเกินที่ของมัน และพระองค์ทรงใช้สำนวนที่เกี่ยวกับตระหนี่ว่า **لَا تَجْعَلْ يَدَكَ مَغْلُولَةً إِلَىٰ عُنُقِكَ** และข้อความนี้แหละ ที่ชาวฮิวตีความหมายไปอย่างที่เราเขา กล่าวหาอัลลอฮฺ ขอลอัลลอฮฺได้สาปแช่งพวกเขา

และความจริง อิกริมะฮฺ ได้กล่าวว่า อายะฮฺนี้ได้ถูกประทานลงมาเกี่ยวกับนายพินฮาซ ชาวฮิวนั่นเอง

(อัญญอบารี 10/153)

ซึ่งความจริงได้เคยกล่าวมาแล้ว ผู้ที่กล่าวเช่นนั้น ที่ว่า **إِنَّ اللَّهَ فَقِيرٌ وَنَحْنُ أَغْنِيَاءُ** ก็คือนายพินฮาซคนนี้ และอบูบักรฺ อัศศิติก رضي الله عنه ได้เคยเขียนเขามาแล้วด้วย

และอัลลอฮฺ ﷻ ก็ได้โต้ตอบคำกล่าวของพวกเขา และยังสามารถให้ทราบอีกว่า พวกขัดแย้งเล่นลิ้น มองแง่ โดยพระองค์ตรัสว่า ﴿ **مِثْلَ مِثْلِهِمْ** 》 มือของพวกเขาต่างหากที่ถูกล่ามตรวน และพวกเขาได้รับการสาปแช่งเนื่องจากสิ่งที่พวกเขาพูด 》 เช่นนี้แหละ ที่ได้เกิดขึ้นแก่พวกเขา เพราะพวกเขามีทั้งการตระหนี่ถี่เหนียว อิจฉาริษยา ขี้ขลาด และความตกต่ำ ซึ่งทั้งหมดนั้นเป็นเรื่องใหญ่ทั้งนั้น ดังเช่นที่อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสไว้ว่า

﴿ **أَمْ لَمْ نَصِيبْ مِنَ الْمُلْكِ فَإِذَا لَا يُؤْتُونَ النَّاسَ نَقِيرًا** 》 ﴿ ٥٣ 》 **أَمْ يَحْسُدُونَ النَّاسَ عَلَىٰ مَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ فَقَدْ آتَيْنَا آلَ إِبْرَاهِيمَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَآتَيْنَاهُم مَّلَكًا عَظِيمًا** 》 ﴿ ٥٤ 》

“หรือว่าพวกเขามีส่วนได้ใด ๆ จากอำนาจ ดังนั้น พวกเขาจะไม่ให้แก่คนอื่น แม้เพียงจุดบนเมล็ดอินทผลัม หรือว่าพวกเขาอิจฉาคนอื่นในสิ่งที่อัลลอฮฺประทานแก่พวกเขา จากความกรุณาของพระองค์ แท้จริงนั้น เราได้ประทานให้แก่วงศ์วานอิบรอฮีมมาแล้ว ซึ่งคัมภีร์และความรู้เกี่ยวกับศาสนา และได้ทรงให้แก่พวกเขาซึ่งอำนาจอันยิ่งใหญ่”

(ซูเราะฮฺ อันนิซาอฺ อายะฮฺที่ 53 และ 54)

และอัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿ **ضُرِبَتْ عَلَيْهِمُ الذِّلَّةُ أَيْنَ مَا تَتَّقُوا إِلَّا يَحْبِلُ مِنَ اللَّهِ وَحَبْلٌ مِنَ النَّاسِ وَبَاءُ وَبِغَضَبٍ مِنَ اللَّهِ وَضُرِبَتْ عَلَيْهِمُ الْمَسْكَنَةُ** 》 **ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَانُوا يَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَيَقْتُلُونَ**

﴿الْأَنْبِيَاءُ بِغَيْرِ حَقِّ ذَلِكَ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا يَعْتَدُونَ﴾

“ความต่ำช้าได้ถูกกระหน่ำลงบนพวกเขา ณ ที่ใดก็ตามที่พวกเขาถูกพบ นอกจากด้วยสายเชือกแห่งอัลลอฮ์ และสายเชือกจากมนุษย์ และพวกเขาจะนำความกริ้วโกรธจากอัลลอฮ์กลับไป และความขัดสนก็จะถูกกระหน่ำลงบนพวกเขา นั่นก็เพราะว่า พวกเขาเคยปฏิเสธบรรดาอายะฮ์ของอัลลอฮ์ และการฆ่าบรรดานบีโดยปราศจากความเป็นธรรม นั่นก็เนื่องจากการที่พวกเขาถือดี และเคยทำการละเมิด”

(ซูเราะฮ์ อาลิอิมรอน อายะฮ์ที่ 112)

พระหัตถ์ทั้งสองของพระองค์ แเบออกอยู่เสมอ

หลังจากนั้นอัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿มิได้ พระหัตถ์ทั้งสองของพระองค์ถูกแบออกต่างหาก ซึ่งพระองค์จะทรงแจกจ่ายออกไปตามที่พระองค์ทรงประสงค์﴾ คือ พระองค์ทรงใจบุญอย่างกว้างขวาง ประทานให้อย่างมากมาย เพราะที่พระองค์มีคลังอันมหาศาล เพราะพระองค์คือผู้ทรงบังเกิดทุกสิ่งด้วยพระองค์เอง ไม่มีผู้ใดเป็นภาคีหุ้นส่วนกับพระองค์ พระองค์ทรงสร้างทุกอย่างสนองความต้องการของมนุษย์ ทั้งกลางคืนและกลางวัน ทั้งขณะอยู่บ้านและเดินทาง และในทุกๆ สภาพ ดังที่พระองค์ได้ตรัสว่า

﴿وَأَتَيْنَكُم مِّن كُلِّ مَا سَأَلْتُمُوهُ وَإِن تَعُدُّوا نِعْمَتَ اللَّهِ لَا تَحْصُوهَا إِنَّ الْإِنْسَانَ لَظَلُومٌ كَفَّارٌ﴾

“และพระองค์ได้ประทานทุกสิ่งแก่พวกเจ้าตามที่พวกเจ้าขอต่อพระองค์ และหากพวกเจ้าจะนับความโปรดปรานของอัลลอฮ์แล้ว พวกเจ้าก็ไม่อาจจะนับคำนวณมันได้ แท้จริง มนุษย์นั้นเป็นผู้ธรรมยิ่ง เหนือคุณยิ่ง”

(ซูเราะฮ์ อิบรอฮีม อายะฮ์ที่ 34)

บรรดาอายะฮ์อัลกุรอานเกี่ยวกับเรื่องนี้มีมากมาย และความจริงอิมามอะหมัด อิบน์ฮัมบัล ได้เล่าว่า อับดุลรอซซัค ได้เล่าให้เราฟังว่า มะอุมัร ได้เล่าให้เราฟังจาก ฮัมมาม อิบน์มุหนันนิส ว่า นี่เป็นอะดิษที่ อบูฮุร็อยเราะฮ์ ได้เล่าให้เราฟังว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(إِنَّ يَمِينَ اللَّهِ مَلَأِي لَا يَغِيضُهَا نَفَقَةٌ سَحَاءُ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ ، أَرَأَيْتُمْ مَا أَنْفَقَ مُنْذُ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ ، فَإِنَّهُ لَمْ يَغِيضْ مَا فِي يَمِينِهِ - قَالَ - : وَعَرْشُهُ

عَلَى الْمَاءِ وَفِي يَدِهِ الْأُخْرَى الْقَبْضُ يَرْفَعُ وَيَخْفِضُ (وَقَالَ : يَقُولُ اللَّهُ تَعَالَى :
أَنْفِقْ ، أَنْفِقْ عَلَيْكَ)

“แท้จริง พระหัตถ์ขวาของอัลลอฮ์นั้นเต็มอยู่ตลอด การบริจาคอย่างต่อเนื่องไม่มีขาดตอนเลยทั้งกลางคืนและกลางวัน พวกท่านบอกให้ทราบได้ไหมว่า สิ่งที่ได้บริจาคไปตั้งแต่ได้สร้างฟ้า และแผ่นดินนั้นเป็นเท่าไร ? พระองค์ไม่เคยให้ขาดตอนไปจากสิ่งที่อยู่ในพระหัตถ์ขวาของพระองค์ ผู้เล้าได้กล่าวว่า บัลลังก์ของพระองค์อยู่บนน้ำ และในพระหัตถ์ของพระองค์อีกข้างหนึ่งนั้นกำเอาไว้ ยกขึ้น และยกลง และท่านได้กล่าวว่า อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า เจ้าจงบริจาค เจ้าก็ได้รับการบริจาค”

(อะหมัด 2/313)

อะดิษบหนี่ อัลบุกอรี และมุสลิมได้นำเสนอเอาไว้ในหนังสือเศาะฮิฮ์ของท่านทั้งสองด้วย

(ฟัตฮุลบารी 13/415 และมุสลิม 2/691)

สิ่งที่ถูกประทานให้แก่บรรดามุสลิมทำให้ชาวียิ่งเพิ่มการละเมิด และการปฏิเสธมากยิ่งขึ้น

และดำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ และแน่นอน สิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่เจ้าจากพระผู้อภิบาลของเจ้านั้น เพิ่มการละเมิด และการปฏิเสธศรัทธาจำนวนมากมายในหมู่พวกเขา นั้น ﴾ คือ สิ่งที่อัลลอฮ์ได้ประทานให้แก่เจ้านั้น โอ้มุฮัมมัด ไม่ว่าจะเป็นความเมตตา หรืออะไรก็ตาม มันจะทำให้ศัตรูของเจ้า ทั้งที่เป็นชาวยิว และที่คล้ายๆ กัน เคียดแค้นมากยิ่งขึ้น และเช่นเดียวกันก็จะยิ่งทำให้บรรดาผู้ศรัทธายิ่งเพิ่มความเชื่อมั่น ทำความดี และได้รับความรู้ อันเป็นประโยชน์มากยิ่งขึ้น ในทางตรงกันข้าม บรรดาผู้ปฏิเสธที่อิจฉา ริษยา และประชาชาติของเจ้าก็ยิ่งเพิ่ม ﴿ การละเมิด ﴾ คือ การกระทำที่เกิน และเลยขอบเขตในทุกเรื่อง ﴿ และการปฏิเสธศรัทธา ﴾ คือ ปฏิเสธไม่ยอมเชื่อเจ้า อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า

﴿ قُلْ هُوَ لِلَّذِينَ آمَنُوا هُدًى وَشَفَاءٌ وَالَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ فِي آذَانِهِمْ وَقْرٌ وَهُوَ عَلَيْهِمْ عَمًى أُولَٰئِكَ يُنَادَوْنَ مِنْ مَّكَانٍ بَعِيدٍ ﴾

“จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า อัลกุรอานนั้นเป็นทางนำที่เที่ยงธรรม และเป็นการบำบัดแก่บรรดาผู้ศรัทธา ส่วนบรรดาผู้ไม่ศรัทธานั้น อัลกุรอานจะทำให้หูของพวกเขาหนวก และหนัยน์ตาของพวกเขาบอด ชนเหล่านี้จะถูกร้องเรียกจาก

สถานที่อันไกล”

(ซูเราะฮ์ ฟุศศิลัต อายะฮ์ที่ 44)

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿وَنُنَزِّلُ مِنَ الْقُرْآنِ مَا هُوَ شَفَاءٌ وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ وَلَا يَزِيدُ الظَّالِمِينَ إِلَّا خَسَارًا﴾

“และเราได้ให้ส่วนหนึ่งจากอัลกุรอานลงมาเป็น**การบำบัด** และ**ความเมตตา**แก่บรรดาผู้ศรัทธา และมันมิได้เพิ่มอันใดแก่พวกผู้อธรรม นอกจากการขาดทุน”

(ซูเราะฮ์ อัลอิสรอ อายะฮ์ที่ 82)

และคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿และเราได้ก่อให้เกิดการเป็นศัตรู และการเกลียดชังในระหว่างพวกเขาจนถึงวันกิยามะฮ์﴾ คือ หัวใจของพวกเขาจะไม่รวมกัน เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน แต่จะเป็นศัตรูกัน แบ่งเป็นหมู่เป็นกลุ่ม เป็นก๊ก เป็นเหล่าอยู่เสมอ เพราะพวกเขาจะไม่รวมกันในเรื่องสัจธรรม มีแต่ความขัดแย้ง แดกแยกกัน

และคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ทุกครั้งที่พวกเขาจุดไฟขึ้นเพื่อก่อสงคราม อัลลอฮ์ก็ทรงดับไฟนั้นเสีย﴾ คือ ทุกครั้งที่เกิดเหตุการณ์ขึ้น พวกเขาก็ตึงแค้นกับท่านด้วยสาเหตุต่างๆ และทุกครั้งที่พวกเขาตกลงที่จะสู้รบกับท่าน อัลลอฮ์ก็ทรงให้แผนการนั้นเสียหาย ล้มเลิกไป เล่ห์กลของพวกเขาก็ได้ถูกเปิดเผย ﴿และพวกเขาเพียรพยายามบ่อนทำลายในแผ่นดิน และอัลลอฮ์นั้นไม่ทรงชอบผู้ที่บ่อนทำลายทั้งหลาย﴾ คือ จากนิสัยของพวกเขานั้น พวกเขาชอบที่จะทำความเสื่อมเสียบนแผ่นดิน และอัลลอฮ์ไม่ชอบพวกที่มีลักษณะเช่นนั้น

ชาวคัมภีร์นั้น ถ้าพวกเขาปฏิบัติตามคัมภีร์ของพวกเขา แน่نون พวกเขาจะได้รับ**ความดีทั้งในโลกนี้และปรโลก**

ต่อจากนั้น อัลลอฮ์ ผู้ทรงสูงส่ง ได้ตรัสว่า ﴿และหากชาวคัมภีร์ศรัทธา และยำเกรงแล้ว﴾ คือ ถ้าพวกเขาศรัทธาต่ออัลลอฮ์ และรอซูลของพระองค์ ยำเกรง เกรงกลัวบาปกรรม และสิ่งที่ต้องห้ามแล้วละก็ ﴿แน่อน เราจะลบล้างบรรดาความชั่วของพวกเขาให้พ้นไปจากพวกเขา และแน่อน เราจะให้พวกเขาเข้าสวนสวรรค์อันนะอิม﴾ คือ แน่อนเราจะทำให้สิ่งที่ถูกห้ามพ้นไปจากพวกเขา และเราก็จะให้พวกเขาประสบกับเป้าประสงค์ได้ ﴿และหากว่าเขาเหล่านั้น ได้ปฏิบัติตามคัมภีร์เตารอต และคัมภีร์อินญิล และสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่พวกเขาจากพระผู้อภิบาลของพวกเขาแล้ว﴾ อิบน์ อับบาส และคนอื่นๆ ได้กล่าวว่า หมายถึงคัมภีร์อัลกุรอาน (อัญญอบารี 10/463) ﴿แน่อน พวกเขาก็จะได้รับ**ริโกละฮ์**ที่มาจากเบื้องบนของพวกเขาไปแล้ว และที่มาจากภายใต้เท้าของพวกเขา﴾ คือ ถ้าพวกเขา

ปฏิบัติตามสิ่งที่อยู่ในคัมภีร์ที่อยู่ในมือของบรรดาอูซูลที่นำมา โดยที่ยังไม่มีการเปลี่ยนแปลง และบิดเบือน แนนอน ก็จะนำพวกเขาให้ปฏิบัติตามสัจธรรม และตามเป้าหมาย และจุดมุ่งหมาย ที่อัลลอฮฺได้ทรงแต่งตั้งมุฮัมมัด ﷺ เพราะว่าคัมภีร์ของพวกเขาก็ได้บอกให้พวกเขาเชื่อ และ จำเป็นต้องปฏิบัติตามอย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยงได้

ส่วนคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ แนนอน พวกเขาก็จะได้บริโภคสิ่งที่มาจากเบื้องบนของพวกเขาไปแล้ว และที่มาจากภายใต้เท้าของพวกเขา ﴾ หมายถึง เครื่องยังชีพอันมากมายที่ลงมาให้พวกเขาจากฟากฟ้า และที่งอกเงยขึ้นมาจากแผ่นดิน ดังที่อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสไว้ว่า

﴿ وَلَوْ أَنَّ أَهْلَ الْقُرَىٰ ءَامَنُوا وَاتَّقَوْا لَفَتَحْنَا عَلَيْهِم بَرَكَاتٍ مِّنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ وَلَٰكِن كَذَّبُوا فَأَخَذْنَاهُم بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴾

“และหากชาวตำบลนั้นได้ศรัทธา และมีความยำเกรงแล้วไซ้ แนนอน เราก็เปิดความเพิ่มพูนจากฟากฟ้า และแผ่นดินให้แก่พวกเขาแล้ว แต่ทว่า พวกเขাপฏิเสธ ดังนั้น เราจึงได้ลงโทษพวกเขา เนื่องด้วยสิ่งที่พวกเขาชวนขวยไว้”

(ซูเราะฮฺ อัลอะฮฺรอฟ อายะฮฺที่ 96)

และคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ ในหมู่ของพวกเขานั้น มีกลุ่มหนึ่งที่มีความยุติธรรม และมากมายในหมู่ของพวกเขานั้น ซึ่งเลวเสียจริง สิ่งที่เขากระทำกัน ﴾ ซึ่งก็เช่นเดียวกับ คำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿ وَمِنْ قَوْمِ مُوسَىٰ أُمَّةٌ يَّهْدُونَ بِالْحَقِّ وَبِهِ يَعْدِلُونَ ﴾

“และจากกลุ่มชนของมุซ่านั้น มีกลุ่มหนึ่งที่ให้คำแนะนำด้วยความจริง และด้วยความจริงนั้น พวกเขามีความเที่ยงธรรม”

(ซูเราะฮฺ อัลอะฮฺรอฟ อายะฮฺที่ 159)

และเช่นเดียวกับคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่เกี่ยวกับผู้ติดตามนบีอิซา ﷺ ที่ว่า

﴿ فَاتَّبَعْنَا الَّذِينَ ءَامَنُوا مِنْهُمْ أَجْرَهُمْ وَكَثِيرٌ مِّنْهُمْ فَسِيقُونَ ﴾

“แล้วเราได้ประทานรางวัลของพวกเขาแก่บรรดาผู้ศรัทธาในหมู่พวกเขา แต่พวกเขาสวนมากเป็นผู้ฝ่าฝืน”

(ซูเราะฮฺ อัลหะดีด อายะฮฺที่ 27)

โดยพระองค์ได้กำหนดตำแหน่งสูงสุดในหมู่พวกเขาเอาไว้ คือ ด้านเศรษฐกิจ ซึ่งถือเป็นตำแหน่งระดับกลางในประชาชาตินี้ และที่เหนือไปกว่านั้น ตำแหน่งของคนรุ่นแนวหน้า ดังที่อยู่ในตำราของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเดชานุภาพ และสูงส่งที่ว่า

﴿ثُمَّ أَوْرَثْنَا الْكِتَابَ الَّذِينَ اصْطَفَيْنَا مِنْ عِبَادِنَا فَمِنْهُمْ ظَالِمٌ لِّنَفْسِهِ وَمِنْهُمْ مُقْتَصِدٌ وَمِنْهُمْ سَابِقٌ بِالْخَيْرَاتِ بِإِذْنِ اللَّهِ ذَلِكَ هُوَ الْفَضْلُ الْكَبِيرُ ﴿٣٢﴾ جَنَّاتٌ عَدْنٍ يَدْخُلُونَهَا يُحَلَّوْنَ فِيهَا مِنْ أَسَاوِرَ مِنْ ذَهَبٍ وَلُؤْلُؤًا وَلِبَاسُهُمْ فِيهَا حَرِيرٌ ﴿٣٣﴾﴾

“และเราได้ให้คัมภีร์เป็นมรดกสืบทอดต่อกันมา แก่บรรดาผู้ที่เราคัดเลือกแล้วจากปวงบ่าวของเรา โดยที่บางคนในหมู่พวกเขาเป็นผู้ธรรมแก่ตัวเอง และบางคนในหมู่พวกเขาเป็นผู้เดินสายกลาง และบางคนในหมู่พวกเขาเป็นผู้รุดหน้าในการทำความดีทั้งหลายด้วยอนุมัติของอัลลอฮฺ นั่นคือ ความโปรดปรานอันใหญ่หลวง สวรรค์อันหลากหลายเป็นที่พำนักอันสถาพร พวกเขาจะเข้าไปอยู่ในนั้น ในสวรรค์พวกเขาจะได้เครื่องประดับด้วยกำไลทอง และไข่มุก และเสื้อผ้าอาภรณ์ของพวกเขา นั่นคือ ผ้าไหม”

(ซูเราะฮฺ ฟาฏีร อายะฮฺที่ 32 และ 33)

﴿يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ وَإِنْ لَّمْ تَفْعَلْ فَمَا بَلَغْتَ رِسَالَتَهُ وَاللَّهُ يَعْصِمُكَ مِنَ النَّاسِ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ ﴿٦٧﴾﴾

67. โอ้ศาสนทูตเอ๋ย จงเผยแพร่สิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่เจ้า จากพระผู้อภิบาลของเจ้า และถ้าเจ้ามิได้กระทำ เจ้าก็มิได้เผยแพร่ศาสนของพระองค์ และอัลลอฮฺนั้นจะทรงคุ้มครองเจ้าให้พ้นจากมนุษย์ แท้จริงอัลลอฮฺนั้นจะไม่ทรงให้ทางนำแก่กลุ่มชนผู้ที่ปฏิเสธศรัทธา

มีคำสั่งใช้ให้เผยแพร่ และสัญญาว่าจะคุ้มครอง

อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสโต้ตอบกับบ่าวของพระองค์ และศาสนทูตของพระองค์ คือ ท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ โดยใช้ชื่อว่าเป็นสาส์น และใช้ให้ท่านเผยแพร่ทุกสิ่งทุกอย่างที่อัลลอฮ์ได้ประทานมาให้แก่ท่าน และความจริง ท่านนบี ﷺ ก็ได้ปฏิบัติตามคำสั่งเป็นอย่างดี อย่างสมบูรณ์แบบ

อัลบะอูรี ได้รายงานเอาไว้ขณะที่ได้อธิบายอายะฮ์นี้ โดยรายงานมาจากท่านหญิงอาอิชะฮ์ رضي الله عنها ได้กล่าวว่า ใครที่พูดกับท่านว่า มุฮัมมัดได้ปกปิดบางสิ่งบางอย่างที่อัลลอฮ์ได้ประทานมาให้กับท่านแล้วก็ถือว่าผู้นั้นโกหกอย่างแน่นอน อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า ﴿ َاِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَابْحَثْ فِي تَارِيخِي ۚ ﴾ ไปจนจบอายะฮ์

(พัตฮุลบารีย์ 8/124)

อย่างนี้แหละ ที่อัลบะอูรี ได้รายงานไว้ ณ ที่นี้อย่างสั้นๆ และความจริงเขาได้นำเสนอไว้ ณ ที่อื่นๆ โดยเฉพาะในหนังสือเศาะฮี้ฮ์ของเขาไว้เป็นอะดะบะฮ์ที่ยาว และเช่นเดียวกันมุสลิมได้บันทึกไว้ในเรื่องการศรัทธาอีกด้วย

(มุสลิม 1/159)

และอัตติรมิซีย์ และอันนะซาอี ได้กล่าวในการอธิบายของทั้งสองไว้ในหนังสือสุนันของเขาทั้งสองด้วย

(ตัวะฮ์ฟะตุลอะฮฺวะซี 8/441 และ อันนะซาอี ในหนังสือ อัลกุบรอ 6/315)

ในหนังสือเศาะฮี้ฮ์ทั้งสอง คือ เศาะฮี้ฮ์อัลบะอูรี และเศาะฮี้ฮ์มุสลิม บันทึกไว้อีกว่าความจริง ท่านหญิงอาอิชะฮ์ رضي الله عنها ได้กล่าวว่า ถ้าปรากฏว่า มุฮัมมัด ﷺ ได้ปกปิดบางสิ่งบางอย่างจากอัลกุรอานแล้ว แน่نون ท่านก็จะต้องปกปิดอายะฮ์นี้

﴿ وَتُخْفَى فِي نَفْسِكَ مَا اللَّهُ مُبْدِيهِ وَتَخْشَى النَّاسَ وَاللَّهُ أَحَقُّ أَنْ تَخْشَاهُ ﴾

“และเจ้าได้ซ่อนไว้ในจิตใจของเจ้า เรื่องที่อัลลอฮ์จะทรงเปิดเผยมัน และเจ้าเกรงกลัวมนุษย์ แต่อัลลอฮ์นั้นทรงสมควรยิ่งกว่าที่เจ้าจะกลัวเกรงพระองค์”

(ซูเราะฮ์ อัลอะฮฺซาบ อายะฮ์ที่ 37)

(พัตฮุลบารีย์ 13/415, มุสลิม 1/160)

อัลบะอูรี ได้เล่าว่า อัซซุฮรี ได้กล่าวว่า

(مِنْ اللَّهِ الرَّسَالَةُ ، وَعَلَى الرَّسُولِ الْبَلَاغُ ، وَعَلَيْنَا التَّسْلِيمُ)

“สาส์นนั้นมาจากอัลลอฮ์ เป็นหน้าที่ของรอซูลที่ต้องเผยแพร่ และจำเป็นแก่พวกเรา
ที่ต้องยอมรับ”

(ฟัตฮุลบาริ 13/512)

ความจริง ประชาชาติของมุฮัมมัด ได้เป็นพยานยืนยันแล้ว ด้วยการเผยแพร่สาส์นของ
พระองค์ และปฏิบัติด้วยความรับผิดชอบเป็นอย่างดี โดยนำสาส์นออกพูด และปราศรัยใน
ที่ต่างๆ อยู่เสมอ ดังที่ท่านรอซูลได้กล่าวปราศรัยเอาไว้ในการทำฮัจญ์แห่งการอำลา โดยที่ปรากฏ
ว่าในครั้งนั้น มีสาวกของท่านร่วมรับฟังอยู่ประมาณสี่หมื่นคน *

ดังเช่นที่มีระบุอยู่ในหนังสือเศาะฮิฮ์มุสลิม รายงานจากญาบิร อิบนิ อับดิลลาฮ์ ว่า ท่าน
รอซูล ﷺ ได้กล่าวปราศรัยในครั้งนั้นว่า

(أَيُّهَا النَّاسُ ، إِنَّكُمْ مَسْئُولُونَ عَنِّي ، فَمَا أَنْتُمْ تَقُولُونَ ؟) (قَالُوا نَشْهَدُ
أَنَّكَ قَدْ بَلَغْتَ وَأَدَّيْتَ وَنَصَحْتَ ، فَجَعَلَ يَرْفَعُ أَصْبُعَيْهِ إِلَى السَّمَاءِ وَيُقَلِّبُهَا
إِلَيْهِمْ وَيَقُولُ (اللَّهُمَّ هَلْ بَلَغْتُ ؟ اللَّهُمَّ هَلْ بَلَغْتُ ؟)

“โอ้มนุษย์ทั้งหลาย พวกท่านจะถูกถามถึงการทำหน้าที่ของฉัน พวกท่านจะตอบว่า
อย่างไร ? พวกเขาได้กล่าวว่า พวกเราเป็นพยานยืนยันว่า ท่านได้เผยแพร่แล้ว ปฏิบัติ
หน้าที่แล้ว และได้แนะนำตักเตือนแล้ว แล้วท่านได้ยกนิ้วมือทั้งสองข้างของท่าน
ขึ้นสู่ฟากฟ้า และกลับมันมาทางพวกเขา และกล่าวว่า โอ้อัลลอฮ์ ฉันได้เผยแพร่
แล้วใช่ไหม ? โอ้อัลลอฮ์ ฉันได้เผยแพร่แล้วใช่ไหม ?”

(มุสลิม 2/886)

และอัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า ﴿ และถ้าเจ้ามิได้กระทำ เจ้าก็มิได้เผยแพร่สาส์นของพระองค์ ﴾
คือ ถ้าเจ้ามิได้ทำให้ผู้คนทราบถึงสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าได้ประทานลงมา ผู้คนก็ไม่ได้รับทราบ
และมันก็จะเกิดผลเสียอย่างมากมาย

อะลี อิบน์ อบีฏอลฮะฮ์ ได้กล่าวโดยนำมาจาก อิบน์ อับบาส เกี่ยวกับข้อความอัลกุรอาน
ที่ว่า ﴿ และถ้าเจ้ามิได้กระทำ เจ้าก็มิได้เผยแพร่สาส์นของพระองค์ ﴾ คือ ถ้าเจ้าปกปิดอายะฮ์
หนึ่งอายะฮ์ใดที่อัลลอฮ์ได้ประทานมาให้ ก็เท่ากับว่าเจ้ามิได้เผยแพร่สาส์นของพระองค์นั่นเอง

(อัญญอบาริ 10/468)

* โดยที่ อัลกอฎิ สุลัยมาน อัลมันซูร เฟอร์ กล่าวไว้ในหนังสือที่ชื่อว่า เราะฮมะฮ์ฮิลออะละมัน 1/266 โดย
เขาได้กล่าวเกี่ยวกับคุณบะฮ์ของท่านนบี ﷺ ในการทำฮัจญ์แห่งการอำลาที่ทุ่งอะรอฟะฮ์ ว่า มีผู้มาทำฮัจญ์ในครั้งนั้น
ถึง 144,000 คนทีเดียว

และดำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿และอัลลอฮ์นั้น ทรงคุ้มครองเจ้าให้พ้นจากมนุษย์﴾ คือ เจ้าจงเผยแผ่ศาสนาของข้า และข้าจะเป็นผู้คุ้มครองเจ้า ช่วยเหลือเจ้า สนับสนุนเจ้าให้ได้ชัยชนะเหนือศัตรูของเจ้า ดังนั้น เจ้าจงอย่ากลัวและอย่าได้เสียใจ ไม่มีคนหนึ่งคนใดในหมู่พวกเขาที่จะทำอันตรายเจ้าได้ ความจริงปรากฏว่า ท่านนบี ﷺ นั้น ก่อนที่อายะฮ์นี้จะถูกประทานลงมา จะได้รับการคุ้มครองกัน ดังที่อิมามอะหมัดได้บันทึกรายงานว่า แท้จริง ท่านหญิงอาอิชะฮ์ رضي الله عنها เคยเล่าว่า ในคืนหนึ่งท่านรอซูล ﷺ เคยนอนดิ๊ก โดยที่ท่านหญิงนอนอยู่ข้างๆ ท่านนางเล่าว่า ดิฉันถามว่า โอ้ท่านรอซูลของอัลลอฮ์ ท่านเป็นอย่างไร ? ท่านกล่าวว่า หวังว่าจะมีชายที่ดีคนหนึ่งจากบรรดาสาวกของฉัน คอยเฝ้าดูแลฉันอยู่ในคืนนี้ นางเล่าว่า ขณะที่ดิฉันอยู่ในสภาพเช่นนั้น ดิฉันได้ยินเสียงอาวูร แล้วท่านได้ถามว่า นั่นใคร ? แล้วมีเสียงตอบว่า ผมคือ สะอ์ด อิบน์ มาลิก แล้วท่านได้ถามว่า อะไรทำให้ท่านมาที่นี่ ? เขาตอบว่า ผมมาที่นี่เพื่อมาคุ้มครองท่าน โอ้ท่านรอซูลของอัลลอฮ์ แล้วดิฉันก็ได้ยินเสียงกรนของท่านรอซูล ﷺ ในขณะที่ท่านนอนหลับ

(อะหมัด 6/141)

อะดีษบทนี้ อัลบุคอรี และมุสลิม ได้บันทึกไว้ในหนังสือเศาะฮิฮ์ทั้งสองด้วย

(พัตฮุลบาริ 13/232, มุสลิม 4/1875)

และในถ้อยคำหนึ่งระบุว่า ในคืนหนึ่งท่านรอซูล ﷺ ได้นอนดิ๊ก เมื่ออพยพเข้ามาอยู่ในเมืองมะดีนะฮ์ใหม่ๆ หมายถึง เมื่ออพยพมาอยู่กินกับท่านหญิงอาอิชะฮ์ رضي الله عنها คือประมาณปีที่ 2 แห่งอิญญะเราะฮ์ศักราช

(พัตฮุลบาริ 6/95, มุสลิม 4/1875 แต่ทรงคนะที่ถูกต้อง คือท่านรอซูล ﷺ ได้ร่วมหลับนอนกับท่านหญิงอาอิชะฮ์นั้นอยู่ในปีที่ 1 แห่งอิญญะเราะฮ์ศักราช)

และอิบนุ อบีฮาดิม ได้รายงานจากอาอิชะฮ์ رضي الله عنها เล่าว่า ปรากฏว่าท่านรอซูล ﷺ ได้ให้ยามคอยเฝ้ายามดูแล จนกระทั่งอายะฮ์นี้ได้ถูกประทานลงมาว่า ﴿وَاللَّهُ يَعْصِمُكَ مِنَ النَّاسِ﴾ โดยนางได้เล่าว่า ท่านนบี ﷺ ได้เฝ้าศีรษะของท่านออกไปตรงโดม และได้กล่าวว่า “โอ้ผู้คนทั้งหลาย จงกลับออกไปเถิด ความจริง อัลลอฮ์ ผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงสูงส่ง ได้ปกป้องคุ้มครองฉันแล้วอย่างนี้แหละ ที่ได้รายงานโดยอัดติรมิซีย์ หลังจากนั้น เขาได้กล่าวว่าเป็นอะดีษมุอริบ

(ตัวะฮ์ฟะตุลอะฮฺวะซี 8/410)

และเช่นเดียวกับที่อิบนุ ญะรีร และอัลฮากิม ได้รายงานไว้ในหนังสือมุสตัดร็อกของเขา โดยกล่าวว่า สายรายงานถูกต้อง แต่อัลบุคอรี และมุสลิมไม่ได้นำเสนออะดีษนี้

(อัญญอบาริ 10/469 และอัลฮากิม 2/313)

และดำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ แท้จริง อัลลอฮ์นั้นจะไม่ทรงให้ทางนำแก่กลุ่มชน
ผู้ที่ปฏิเสธศรัทธา ﴾ คือ เจ้าจงเผยแผ่ โดยที่อัลลอฮ์เป็นผู้ที่ให้ทางนำแก่ผู้ที่พระองค์ทรง
ประสงค์ และให้หลงทางแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ ดังเช่นที่อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿لَيْسَ عَلَيْكَ هُدَاهُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ﴾

“หาใช่เป็นหน้าที่ของเจ้าไม่ ในการแนะนำพวกเขา (ให้เกิดความศรัทธา) แต่ทว่า
อัลลอฮ์ต่างหากที่จะแนะนำใครก็ได้ที่พระองค์ทรงประสงค์”

(ซูเราะฮ์ อัลบะเกาะเราะฮ์ อายะฮ์ที่ 272)

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿فَاتِمَّا عَلَيْكَ الْبَلَّغُ وَعَلَيْنَا الْحِسَابُ﴾

“แท้จริง หน้าที่ของเจ้าคือ การเผยแผ่ และหน้าที่ของเราคือ การชำระบัญชี”

(ซูเราะฮ์ ฮัจเราะฮ์ อายะฮ์ที่ 40)

﴿قُلْ يَٰأَهْلَ الْكِتَابِ لَسْمُ عَلَىٰ شَيْءٍ حَتَّىٰ تُقِيمُوا التَّوْرَةَ
وَالْإِنْجِيلَ وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ وَلَٰيْزِدَنَّ كَثِيرًا
مِّنْهُم مَّا أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ طُغْيَانًا وَكُفْرًا فَلَتَأْسَ عَلَى الْقَوْمِ
الْكَافِرِينَ ﴿٦٨﴾ إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَالَّذِينَ هَادُوا وَالصَّابِقُونَ
وَالنَّصَارَىٰ مِنْ ءَامَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَعَمِلُوا صَالِحًا فَلَا خَوْفٌ
عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٦٩﴾﴾

68. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า โอ้ชาวคัมภีร์ทั้งหลาย พวกเจ้ามิได้
ตั้งอยู่บนสิ่งใด จนกว่าพวกเจ้าจะปฏิบัติตามคัมภีร์เตารอต และ
คัมภีร์อินญิล และสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่พวกเจ้าจากพระผู้อภิบาล

ของพวกเจ้า และแน่นอน สิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่เจ้าจากพระผู้
อภิบาลของพวกเจ้านั้น จะเพิ่มการละเมิด และการปฏิเสธศรัทธา
จำนวนมากในหมู่พวกเขา ดังนั้น เจ้าจงอย่าเสียใจแก่กลุ่มชน
ที่ปฏิเสธศรัทธาเหล่านั้นเลย

69. แท้จริง บรรดาผู้ที่ศรัทธา บรรดาผู้ที่เป็นยิว พวกศอบิอูน และ
บรรดาผู้ที่เป็นคริสต์นั้น ผู้ใดที่ศรัทธาต่ออัลลอฮ์ และวันปรโลก
และกระทำความดีแล้ว ก็ไม่มีความกลัวสิ่งใดๆ แก่พวกเขา และ
พวกเขาก็จะไม่เสียใจ

ไม่มีทางรอดอื่น นอกจากต้องศรัทธาต่อคัมภีร์อัลกุรอาน

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า โอ้มุฮัมมัด จงกล่าวเถิดว่า ﴿ โอ้ชาวคัมภีร์ทั้งหลาย พวกเจ้ามิได้
ตั้งอยู่บนสิ่งใด ﴾ คือ มิได้อยู่ในศาสนา จนกว่าพวกเจ้าจะปฏิบัติตามคัมภีร์เตารอต และอินญีล
หมายความว่าจนกว่าพวกเจ้าจะศรัทธาต่อคัมภีร์ทั้งหมด ที่อัลลอฮ์ได้ประทานลงมาให้แก่บรรดา
นบีทั้งหลาย ปฏิบัติตามทุกอย่างที่ระบุอยู่ในคัมภีร์ รวมทั้งถูกใช้ให้ปฏิบัติตามบทบัญญัติของท่าน
นบีมุฮัมมัด ﷺ และให้ศรัทธาต่อท่านด้วย

และคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ และแน่นอน สิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่เจ้าจากพระ
ผู้อภิบาลของพวกเจ้านั้น จะเพิ่มการละเมิด และการปฏิเสธศรัทธาจำนวนมากในหมู่
พวกเขา ﴾ (ข้อความนี้ได้อธิบายมาแล้ว) ﴿ ดังนั้นเจ้าจงอย่าเสียใจแก่กลุ่มชนที่ปฏิเสธศรัทธา
เหล่านั้นเลย ﴾ คือ เจ้าจงอย่าเศร้าโศกเสียใจต่อพวกเขาเลย และเจ้าไม่สามารถชี้แนะทางนำ
แก่พวกเขาได้ หลังจากนั้น พระองค์ได้ตรัสว่า ﴿ แท้จริง บรรดาผู้ที่ศรัทธา ﴾ คือ พวกมุสลิม
﴿ และบรรดาผู้ที่เป็นยิว ﴾ คือ พวกที่ปฏิบัติตามคัมภีร์เตารอต ﴿ พวกศอบิอูน ﴾ คือ
กลุ่มหนึ่งจากชาวคริสต์ และพวกบูชาไฟที่ไม่มีศาสนาที่แน่นอน ตามที่มูญาฮิดได้กล่าวเอาไว้

ส่วนชาวนะศอรอ หรือชาวคริสต์นั้น เป็นที่ทราบติดอยู่แล้ว คือพวกที่ปฏิบัติตามคัมภีร์
อินญีล จุดมุ่งหมายของอายะฮ์นี้ก็คือทุกคนแต่ละกลุ่มนั้น ถ้ามีผู้ที่ศรัทธาต่ออัลลอฮ์ และวัน
อาคิเราะฮ์ กระทำความดีและปฏิบัติตามสอดคล้องกับบทบัญญัติของมุฮัมมัด ﷺ หลังจาก
ที่อัลลอฮ์ได้ส่งท่านมา ใครที่ปฏิบัติตามเช่นนั้น มีคุณลักษณะเช่นนั้นก็ไม่ต้องกลัวสิ่งใดที่เขา
จะเผชิญ และไม่ต้องเสียใจต่อสิ่งที่เขาได้ทิ้งไว้อยู่ข้างหลังเขา ซึ่งเรื่องนี้เคยกล่าวไว้ที่หนึ่งใน
ซูเราะฮ์ อัลบะเกาะเราะฮ์ จึงไม่มีความจำเป็นที่จะนำมากล่าวอีก

لَقَدْ أَخَذْنَا مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَءِيلَ وَأَرْسَلْنَا إِلَيْهِمْ رَسُولًا كُلَّمَا
جَاءَهُمْ رَسُولٌ بِمَا لَا تَهْوَىٰ أَنْفُسُهُمْ فَرِيقًا كَذَّبُوا وَفَرِيقًا يَقْتُلُونَ
وَحَسِبُوا أَنَّا لَنَكُونَ فَتْنَةً فَعَمُوا وَصَمُّوا ثُمَّ تَابَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ
ثُمَّ عَمُوا وَصَمُّوا كَثِيرٌ مِنْهُمْ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِمَا يَعْمَلُونَ ﴿٧١﴾

70. แท้จริง เราได้เอาสัญญาแก่วงศ์วานอิสราเอล และเราได้ส่งบรรดา
ศาสนทูตมายังพวกเขา ทุกครั้งที่ศาสนทูตคนใดนำสิ่งที่จิตใจ
ของพวกเขาไม่ชอบมายังพวกเขาแล้ว กลุ่มหนึ่งพวกเขาก็ปฏิเสธ
และอีกกลุ่มหนึ่งพวกเขาก็ฆ่าเสีย
71. และพวกเขาคิดว่าจะไม่มีการทดสอบใดๆ เกิดขึ้น พวกเขาจึงได้
ตาบอด และหูหนวก แล้วอัลลอฮ์ก็ทรงอภัยโทษให้แก่พวกเขา แล้ว
พวกเขาก็ทำเป็นตาบอดและหูหนวกอีก เป็นจำนวนมากในหมู่
พวกเขา และอัลลอฮ์นั้นทรงเห็นสิ่งที่พวกเขากระทำ

อัลลอฮ์ ﷻ ทรงเตือนให้ระลึกว่า ความจริงพระองค์ได้สัญญากับวงศ์วานอิสราเอลให้
พวกเขาเชื่อฟังและปฏิบัติตามอัลลอฮ์ และรอซูลของพระองค์ แต่พวกเขาก็ผิดสัญญาและ
ปฏิบัติตามความเห็น และอารมณ์ใฝ่ต่ำของพวกเขา โดยเอาไว้เหนือบัญญัติต่างๆ โดยสิ่งใด
ที่สอดคล้องกับความคิดของพวกเขา พวกเขาก็ก้ม และสิ่งใดที่ไม่ตรงกับความคิดของพวกเขา
พวกเขาก็ปฏิเสธ ไม่ยอมรับ และด้วยเหตุนี้ อัลลอฮ์ ﷻ จึงตรัสว่า ﴿ ทุกครั้งที่ศาสนทูตคนใด
นำสิ่งที่จิตใจของพวกเขาไม่ชอบมายังพวกเขาแล้ว กลุ่มหนึ่งพวกเขาก็ปฏิเสธ และ
อีกกลุ่มหนึ่งพวกเขาก็ฆ่าเสีย และพวกเขาคิดว่าจะไม่มีการทดสอบใดๆ เกิดขึ้น พวกเขา
จึงได้ตาบอด และหูหนวก แล้วอัลลอฮ์ก็ทรงอภัยโทษให้แก่พวกเขา ﴾ คือ พวกเขาคิดว่า
จะไม่มีผลร้ายใดๆ เกิดขึ้นในสิ่งที่พวกเขาทำ จึงเป็นเหตุให้พวกเขามองไม่เห็นสวรรค์
และไม่รับฟังสวรรค์ ดังนั้น พวกเขาจึงไม่ได้รับทางนำที่ถูกต้อง แล้วเมื่ออัลลอฮ์ทรงอภัยโทษ
พวกเขาก็ได้ใจและทำเช่นนั้นอีก ﴿ แล้วพวกเขาก็ทำเป็นตาบอด และหูหนวกอีก ﴾ คือ เห็น
ว่าไม่เกิดอันตรายใดๆ ก็ทำอีก ﴿ เป็นจำนวนมากในหมู่พวกเขา และอัลลอฮ์นั้นทรงเห็นสิ่ง
ที่พวกเขากระทำ ﴾ คือ พระองค์ทรงมองดูพวกเขาอยู่ และพระองค์ทรงทราบดีถึงผู้ที่สมควรจะ
ได้รับทางนำ

لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ وَقَالَ
الْمَسِيحُ يَبْنِي إِسْرَءِيلَ أَعْبُدُوا اللَّهَ رَبِّي وَرَبَّكُمْ إِنَّهُ مَن
يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوَاهُ النَّارُ وَمَا
لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ ﴿٧٢﴾ لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ ثَالِثُ
ثَلَاثَةٍ وَمِمَّنْ إِلَهٌ إِلَّا إِلَهُ وَحْدٌ وَإِن لَّمْ يَنْتَهُوا عَمَّا يَقُولُونَ
لَيَمَسَّنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٧٣﴾ أَفَلَا يَتُوبُونَ إِلَى
اللَّهِ وَيَسْتَغْفِرُونَ لَهُ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٧٤﴾ مَا الْمَسِيحُ ابْنُ
مَرْيَمَ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ وَأُمُّهُ صِدِّيقَةٌ كَانَا
يَاكُلَانِ الطَّعَامَ أَنْظِرْ كَيْفَ نُبَيِّنُ لَهُمُ الْآيَاتِ ثُمَّ أَنْظِرْ أَنِّي يُؤْ
فَكُونُ ﴿٧٥﴾

72. แท้จริง บรรดาผู้ที่กล่าวว่า อัลลอฮ์ คือ อัลมะซีฮ์ บุตรของมัรยัมนั้น ได้ตกเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาแล้ว และอัลมะซีฮ์ ได้กล่าวว่า โอ้วงศ์วาน อิสรออีลเอ๋ย จงเคารพภักดีต่ออัลลอฮ์ ผู้เป็นพระผู้อภิบาลของฉัน และพระผู้อภิบาลของพวกเจ้าเถิด แท้จริง ผู้ใดให้มีภาคีเกิดขึ้นแก่ อัลลอฮ์ แน่نون อัลลอฮ์นั้นจะทรงห้ามสวนสวรรค์แก่เขา และที่ ฟ่านักของเขานั้นคือ นรก และสำหรับบรรดาผู้ธรรมนั้นย่อมไม่มี ผู้ช่วยเหลือใดๆ
73. แท้จริง บรรดาผู้ที่กล่าวว่า อัลลอฮ์เป็นที่สามของสามองค์นั้น ได้ตกเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาแล้ว ไม่มีพระเจ้าที่สมควรสักการะ นอกจากพระเจ้าเพียงองค์เดียวเท่านั้น และหากพวกเขามีหุญดัย์จาก สิ่งที่พวกเขากล่าว แน่نون บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาในหมู่พวกเขานั้น จะต้องประสบกับการลงโทษอันเจ็บแสบ

74. พวกเขาจะไม่สำนึกผิดกลับตัวกลับใจต่ออัลลอฮฺ และขออภัยโทษต่อพระองค์กระนั้นหรือ ? และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเมตตาเสมอ

75. อัลมะซีฮฺ บุตรของมัรยัมนั้นมีใครอื่น นอกจากเป็นศาสนทูตคนหนึ่งเท่านั้น ซึ่งบรรดาศาสนทูตก่อนเขาก็ได้ล่วงลับไปแล้ว และมารดาของเขานั้น คือหญิงที่มีสัจจะวาจา ซึ่งทั้งสองนั้นรับประทานอาหาร จงดุเถิด (มุฮัมมัด) ว่า อย่างไรเล่าที่เราได้อธิบายอายะฮฺต่าง ๆ แก่พวกเขา ? แล้วจงดุเถิดว่า อย่างไรเล่าพวกเขาจึงถูกหันเหไปได้ ?

พวกนัศรออ (คริสเตียน) ปฏิเสธ แต่อัลมะซีฮฺ (พระเยซู) ได้เรียกร้องให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺ ﷻ

อัลลอฮฺ ﷻ ทรงตัดสินว่า ชาวนัศรออ กลุ่มต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มอัลมะลาเกียฮฺ กลุ่มยะฮูญียะฮฺ และกลุ่มนัศตูรียะฮฺ เป็นพวกปฏิเสธสำหรับผู้ที่กล่าวว่า อัลมะซีฮฺ (พระเยซู) เป็นพระเจ้า และความจริงอัลมะซีฮฺ (พระเยซู) เอง ก็เคยปฏิเสธมาแล้วว่า ท่านมิได้เป็นพระเจ้าแต่ท่านเป็นบ่าวของอัลลอฮฺ และเป็นศาสนทูตของพระองค์ และปรากฏว่า คำพูดของพระเยซูเอง ขณะยาววัย นอนแบเบาะอยู่ก็เคยกล่าวว่า إِنِّي عَبْدُ اللَّهِ “ที่จริงฉันเป็นบ่าวของอัลลอฮฺ” ท่านไม่ได้กล่าวว่า “ฉันเป็นอัลลอฮฺ” และไม่เคยกล่าวว่า “ฉันเป็นบุตรของอัลลอฮฺ” แต่ท่านกล่าวว่า

﴿ قَالَ إِنِّي عَبْدُ اللَّهِ ءَاتَنِي الْكِتَابَ وَجَعَلَنِي نَبِيًّا ۖ وَجَعَلَنِي مُبَارَكًا أَيْنَ مَا كُنْتُ وَأَوْصَانِي بِالصَّلَاةِ وَالزَّكَاةِ مَا دُمْتُ حَيًّا ۖ وَبَرًّا بِوَالِدَتِي وَلَمْ يَجْعَلْنِي جَبَّارًا شَقِيًّا ۚ ۝٣٢ وَالسَّلَامُ عَلَيَّ يَوْمَ وُلِدْتُ وَيَوْمَ أَمُوتُ وَيَوْمَ أُبْعَثُ حَيًّا ۚ ۝٣٣ ذَٰلِكَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ ۚ قَوْلَ الْحَقِّ الَّذِي فِيهِ يَمْتَرُونَ ۚ ۝٣٤ مَا كَانَ لِلَّهِ أَنْ يَتَّخِذَ مِنْ وَلَدٍ سُبْحَنَهُ ۚ إِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ۚ ۝٣٥ وَإِنَّ لِلَّهِ رَبِّكُمْ فَاعْبُدُوهُ ۚ هَٰذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ ۚ ۝٣٦ ﴾

“เขา (อีซา หรือเยชู) กล่าวว่า แท้จริง ฉันเป็นบ่าวของอัลลอฮฺ พระองค์ประทาน คัมภีร์แก่ฉัน และทรงให้ฉันเป็นนบี (ศาสนาด) และพระองค์ทรงให้ฉันได้รับความ จำริญ ไม่ว่าฉันจะอยู่ ณ ที่ใด และทรงสั่งเสียให้ฉันทำละหมาด และจ่ายซะกาต ตราบเท่าที่ฉันมีชีวิตอยู่ และทรงให้ฉันทำดีต่อมารดาของฉัน และไม่ทรงทำให้ ฉันเป็นผู้หยิ่งยโส ผู้ต่ำช้า และความสันติจงมีแด่ฉัน วันที่ฉันถูกคลอดและ วันที่ฉันตาย และวันที่ฉันถูกให้ฟื้นขึ้นมีชีวิตใหม่ นั่นคือ อีซา บุตรของมัรยัม มันเป็นคำพูดที่จริง ซึ่งพวกเขายังมีความสงสัยอยู่ ไม่เป็นการถูกต้องสำหรับ อัลลอฮฺ ที่พระองค์จะทรงเอาผู้ใดเป็นพระบุตร พระองค์ผู้ทรงมหาบริสุทธิ์ เมื่อ พระองค์ทรงกำหนดกิจการใดๆ แล้ว พระองค์จะตรัสแก่มันว่า “จงเป็น” แล้ว มันก็จะเป็นขึ้นมา แท้จริง อัลลอฮฺคือพระผู้อภิบาลของฉัน และพระผู้อภิบาลของ พวกเจ้า ดังนั้น พวกเจ้าจงเคารพภักดีต่อพระองค์เถิด นี่คือนทางอันเที่ยงตรง”

(ซูเราะฮฺ มัรยัม อายะฮฺที่ 30-36)

และเช่นเดียวกัน ท่านได้กล่าวในขณะที่เป็นผู้ใหญ่และเป็นนบีแล้ว โดยใช้ให้พวกเขา เคารพภักดีต่อพระผู้อภิบาลของท่าน และของพวกเขาก็เพียงพระองค์เดียว โดยไม่ตั้งภาคีต่อ พระองค์ ซึ่งอัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสไว้ว่า ﴿และอัลมะซีฮฺ ได้กล่าวว่า โอ้วงศ์วานอิสรออีลเอ๋ย จงเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺ ผู้เป็นพระผู้อภิบาลของฉัน และพระผู้อภิบาลของพวกเจ้าเถิด แท้จริง ผู้ใดให้มีภาคีเกิดขึ้นแก่อัลลอฮฺ ﴾ คือ กราบไหว้ เคารพภักดีสิ่งอื่นร่วมกับอัลลอฮฺ แล้วละก็ ﴿แน่นอน อัลลอฮฺนั้นจะทรงห้ามสวนสวรรค์แก่เขา และที่พำนักของเขานั้น คือ นรก ﴾ คือ อัลลอฮฺทรงให้นรกจำเป็นแก่เขา โดยห้ามไม่ให้เขาเข้าสวรรค์ ดังเช่นที่อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสไว้ว่า

﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ﴾

“แท้จริง อัลลอฮฺ จะไม่ทรงอภัยโทษในการให้มีภาคีขึ้นแก่พระองค์ และพระองค์ จะทรงอภัยให้แก่สิ่งอื่นนอกเหนือจากนั้น สำหรับผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์”

(ซูเราะฮฺ อันนิซาอฺ อายะฮฺที่ 48)

และอัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสอีกว่า

﴿وَنَادَىٰ أَصْحَابُ النَّارِ أَصْحَابَ الْجَنَّةِ أَنْ أَفِضُوا عَلَيْنَا مِنَ الْمَاءِ أَوْ مِمَّا رَزَقَكُمُ

اللَّهُ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ حَرَّمَهُمَا عَلَى الْكَافِرِينَ﴾

“และชาวนรกก็ได้รับเรียกขานสวรรค์ โดยกล่าวว่า จงให้น้ำลงมาให้แก่เราด้วยเถิด หรือไม่ก็สิ่งที่อัลลอฮฺได้ทรงให้เป็นปัจจัยยังชีพแก่พวกเจ้าด้วย เขาเหล่านั้น

กล่าวว่า แท้จริง อัลลอฮฺทรงให้สิ่งทั้งสองนั้นเป็นที่ต้องห้ามแก่ผู้ปฏิเสธศรัทธาทั้งหลาย”

(ซูเราะฮ์ อันอะฮฺรอฟ อายะฮ์ที่ 50)

ในหนังสือเศาะฮิฮฺระบุว่า แท้จริง ท่านนบี ﷺ ได้ส่งคนไปประกาศให้ผู้คนทราบว่

(إِنَّ الْجَنَّةَ لَا يَدْخُلُهَا إِلَّا نَفْسٌ مُسْلِمَةٌ)

“แท้จริง สวรรค์จะไม่ให้ผู้ใดเข้าไป นอกจากชีวิตที่เป็นมุสลิมเท่านั้น”

ในบางสำนวนบอกว่า ชีวิตที่ศรัทธาเท่านั้น

ด้วยเหตุนี้ อัลลอฮ์ ﷻ ได้บอกให้ทราบถึงอัลมะซีฮฺ หรือหนีอีซา ﷺ ที่ได้กล่าวแก่วงศ์วานอิสรออีล ﴿ แท้จริง ผู้ใดได้ให้มีภาคีเกิดขึ้นแก่อัลลอฮ์ แน่หนอ อัลลอฮ์นั้นจะทรงห้ามสวนสวรรค์แก่เขา และที่พำนักของเขานั้นคือ นรก และสำหรับบรรดาผู้ธรรมนั้นย่อมไม่มีผู้ช่วยเหลือใดๆ ﴾ คือไม่มีใครจะช่วยเหลือเขาได้ ณ ที่อัลลอฮ์ และไม่มีใครจะทำให้เขารอดพ้นจากนรกได้

และดำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ แท้จริง บรรดาผู้ที่กล่าวว่า อัลลอฮ์เป็นที่สามของสามองค์นั้น ได้ตกเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาแล้ว ﴾ อายะฮ์นี้ได้ถูกประทานลงมาเกี่ยวกับชาวคริสต์โดยเฉพาะ ดังที่มุญาฮิด และคนอื่นๆ ได้กล่าวเอาไว้

อัสสุตดีย์ และคนอื่นๆ ได้กล่าวว่า อายะฮ์นี้ได้ถูกประทานลงมาอันเนื่องจากชาวคริสต์ได้ถือว่า อัลมะซีฮฺ หรือหนีอีซา และมารดาของท่านเป็นพระเจ้าทั้งสององค์ร่วมกับอัลลอฮ์ พวกเขาได้ถือว่าอัลลอฮ์นั้นเป็นองค์ที่สาม

(อัญญอบารี 10/483)

ความคิดเช่นนั้น อัสสุตดีย์ ได้กล่าวว่า มันก็เช่นเดียวกับดำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ในตอนท้ายสุดของซูเราะฮ์ที่ว่า

﴿وَإِذْ قَالَ اللَّهُ يٰعِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ أَنْتَ قُلْتُ لِلنَّاسِ اتَّخِذُونِي وَأُمِّي إِلَهَيْنِ مِنْ دُونِ اللَّهِ قَالِ سُبْحَانَكَ مَا يَكُونُ لِي أَنْ أَقُولَ مَا لَيْسَ لِي بِحَقِّ إِنْ كُنْتُ قُلْتُهُ فَقَدْ عَلِمْتَهُ تَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِي وَلَا أَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِكَ إِنَّكَ أَنْتَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ﴾

“และจงรำลึกถึงขณะที่อัลลอฮ์ ตรัสว่า โอ้อีซา บุตรของมัรยัมเอ๋ย เจ้าพูดแก่ผู้คนหรือว่า จงยึดถือฉัน และมารดาของฉันเป็นพระเจ้าทั้งสองอันจากอัลลอฮ์ เขากล่าวว่า พระองค์ทรงมหาบริสุทธิ์ ไม่เคยแก่ฉันที่จะกล่าวสิ่งที่ไม่ใช่สิทธิ์

ของฉัน หากฉันเคยกล่าวสิ่งนั้น แน่نون พระองค์ย่อมรู้ดี โดยที่พระองค์ทรงรู้
สิ่งที่อยู่ในใจของฉัน แต่ฉันไม่รู้สิ่งที่อยู่ในใจของพระองค์ แท้จริง พระองค์เท่านั้น
ทรงรอบรู้ความเร้นลับทั้งหลาย”

(ซูเราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ อายะฮฺที่ 116)

(อัญญอบารี 10/483)

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿ไม่มีพระเจ้าที่สมควรสักการะ นอกจากพระเจ้าเพียงองค์เดียว
เท่านั้น﴾ คือ ไม่มีหลายองค์ มีเพียงองค์เดียว ไม่มีภาคใดๆ สำหรับพระองค์ ซึ่งเป็นพระเจ้า
แห่งสากลโลก และพระเจ้าแห่งมนุษย์ทั้งมวล

หลังจากนั้นอัลลอฮฺ ﷻ ได้ให้สัญญา และขู่ว่า ﴿และหากพวกเขา
มิหยุดยั้งจากสิ่งที่พวกเขากล่าว﴾ คือ ไม่หยุดพูดโกหก บันน้าเป็นตัวแทนนั้น ﴿แน่อน
บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาในหมู่พวกเขานั้น จะต้องประสบกับการลงโทษอันเจ็บแสบ﴾
ในวันอาคิเราะฮฺอย่างรุนแรง เต็มรูปแบบ

หลังจากนั้น พระองค์ ตรัสว่า ﴿พวกเขาจะไม่สำนึกผิดกลับตัวกลับใจต่ออัลลอฮฺ และ
ขอภัยโทษต่อพระองค์กระนั้นหรือ ? และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงภัยโทษ ผู้ทรงเมตตา
เสมอ﴾ นี่ถือเป็นความกรุณา ความเมตตา ความใจบุญ และความสงสารจากพระองค์ที่มี
ต่อผู้ที่พระองค์ทรงบังเกิดมา ทั้งๆ ที่เป็นบาปใหญ่ การปลิ้นปล้อน โกหก มดเท็จนั้นจะลบล้าง
ได้ด้วยการกลับตัวกลับใจ ขอภัยโทษต่ออัลลอฮฺ ดังที่ทุกคนขอภัย อัลลอฮฺก็จะทรงภัยให้

อัลมะซีฮฺ หรืออนบีอีซา عليه السلام เป็นบ่าวของอัลลอฮฺ ﷻ และมารดาของท่าน
เป็นหญิงที่มีสัจจะวาจา

และคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿อัลมะซีฮฺ บุตรของมัรยัมนั้นมีใช้ใครอื่น นอกจาก
เป็นศาสนทูตคนหนึ่งเท่านั้น ซึ่งบรรดาศาสนทูตก่อนเขาก็ได้ล่วงลับไปแล้ว﴾ คือ
เป็นเช่นเดียวกับบรรดาศาสนทูตท่านก่อนๆ จากเขา ความจริงเขาเป็นบ่าวของอัลลอฮฺ และ
ศาสนทูตผู้ทรงเกียรติของพระองค์ ดังเช่น อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿إِنْ هُوَ إِلَّا عَبْدٌ أَنْعَمْنَا عَلَيْهِ وَجَعَلْنَاهُ مَثَلًا لِّبَنِي إِسْرَءِيلَ﴾

“เขา (อีซา) มิใช่ใครอื่น นอกจากเป็นบ่าวคนหนึ่ง ซึ่งเรา (อัลลอฮฺ) ได้ให้ความ
โปรดปรานแก่เขา และเราได้ทำให้เขาเป็นแบบอย่างที่ดีแก่วงศ์วานอิสรออีล”

(ซูเราะฮฺ อัซซุครุฟ อายะฮฺที่ 59)

และดำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿และมารดาของเขานั้น คือหญิงที่มีสัจจะวาจา﴾ เป็นผู้ศรัทธาต่อพระองค์ เชื่อฟังพระองค์ นี่ถือเป็นตำแหน่งอันสูงส่ง และชี้ให้เห็นว่า นางมิได้เป็นนบีแต่ประการใด

และดำรัสของพระองค์ ﷻ ที่ว่า ﴿ซึ่งทั้งสองนั้นรับประทานอาหาร﴾ มีความต้องการต่ออาหาร เช่นเดียวกับมนุษย์โดยทั่วๆ ไป ไม่ใช่เป็นพระเจ้า ดังเช่นที่ชาวคริสต์เชื่อ

หลังจากนั้น อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿จงดูเถิด (มุฮัมมัด) ว่า อย่างไรเล่าที่เราได้อธิบายอายะฮ์ต่างๆ แก่พวกเขา ?﴾ โดยอธิบายอย่างชัดเจน ไม่มีข้อคลุมเครือใดๆ ﴿แล้วจงดูเถิดว่า อย่างไรเล่าพวกเขาจึงถูกหันเหไปได้ ?﴾ คือ จมมองดูหลังจากที่ได้อธิบายไว้ อย่างชัดเจนแล้ว พวกเขายังได้หันเหออกไป ไม่ยอมเชื่อฟัง ช่างคือร้ายเสียจริง

قُلْ أَتَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَمْلِكُ لَكُمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا
وَاللَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٧٦﴾ قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لَا تَغْلُوا فِي
دِينِكُمْ غَيْرَ الْحَقِّ وَلَا تَتَّبِعُوا أَهْوَاءَ قَوْمٍ قَدْ ضَلُّوا مِن قَبْلُ
وَأَضَلُّوا كَثِيرًا وَضَلُّوا عَنْ سَوَاءِ السَّبِيلِ ﴿٧٧﴾

76. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า พวกเจ้าจะเคารพสักการะอื่นจากอัลลอฮ์ ในสิ่งที่ไม่มีอำนาจให้อันตรายใดๆ และประโยชน์ใดๆ แก่พวกเจ้า กระนั้นหรือ ? และอัลลอฮ์นั้นเป็นผู้ทรงไถ่ยืน ผู้ทรงรอบรู้

77. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า โอ้ชาวคัมภีร์ทั้งหลายจงอย่าทำให้เกินขอบเขตของศาสนาของพวกเจ้า โดยปราศจากความเป็นจริง และจงอย่าทำตามอารมณ์ใฝ่ต่ำของพวกหนึ่งพวกใด ที่เขาได้หลงผิดมาก่อนแล้ว และได้ทำให้ผู้คนมากมายหลงผิดด้วย และพวกเขาก็ได้หลงผิดไปจากทางอันเที่ยงตรง

ห้ามมิให้ตั้งภาคีต่ออัลลอฮุ ﷻ และคลังในศาสนา

อัลลอฮุ ﷻ ตรัสปฏิเสธพวกที่กราบไหว้เจี๊วด, รูปปั้น, รูปเคารพ โดยได้อธิบายสิ่งต่างๆ เหล่านั้น ไม่สมควรที่จะเป็นพระเจ้า พระองค์ได้ตรัสว่า ﴿ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ﴾ แก่ บรรดามนุษย์ให้ทราบการกราบไหว้สิ่งอื่นจากอัลลอฮุ ซึ่งก็รวมถึงมนุษย์ทุกคน ทุกหมู่เหล่า รวมทั้งชาวนะศอรอ และพวกอื่นๆ ด้วยว่า ﴿ พวกเจ้าจะเคารพสักการะอื่นจากอัลลอฮุ ในสิ่งที่ไม่ม้ออำนาจให้อันตรายใดๆ และประโยชน์ใดๆ แก่พวกเจ้ากระนั้นหรือ ? ﴾ คือ ไม่สามารถปกป้องอันตรายใดๆ ออกไปจากพวกเจ้าได้ และไม่สามารถจะให้ประโยชน์ใดๆ แก่ พวกเจ้าได้ ﴿ และอัลลอฮุนั้นเป็นผู้ทรงไดยิน ผู้ทรงรอบรู้ ﴾ คือ ไดยินคำพูดของมนุษย์ รอบรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง แล้วทำไมพวกท่านจึงหันไปเคารพบูชาวัตถุที่ไม่ไดยิน ไม่เห็น ไม่รู้อะไรเลย ไม่ให้โทษ และไม่ให้ประโยชน์แก่คนอื่น และแม้แต่ตัวเองได้

หลังจากนั้น พระองค์ ได้ตรัสว่า ﴿ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า โอ้อาชาคมกิรทั้งหลาย จงอย่าทำให้เกินขอบเขตของศาสนาของพวกเจ้า โดยปราศจากความเป็นจริง ﴾ คือ อย่าได้ทำเลยขอบเขตของศาสนาในการปฏิบัติตาม และจงอย่าสรรเสริญเยินยอผู้ที่ใช้เจ้าจนเลยเกิดออกไปจากตำแหน่งการเป็นนบี ไปสู่สถานภาพแห่งการเป็นพระเจ้า อย่างเช่นพวก ชาวนะศอรอ เขาทำเช่นนบีอิซา หรือพระเยซู ซึ่งอัลลอฮุทรงแต่งตั้งท่านมาเป็นศาสนทูต แต่มา ยกย่องว่าเป็นพระเจ้า เป็นต้น ซึ่งเป็นการกระทำตามคนที่หลงผิดเรื่อย ๆ มา ดังที่อัลลอฮุ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿ และได้ทำให้ผู้คนมากมายหลงผิดด้วย และพวกเขาก็ได้หลงผิดไปจากทาง อันเที่ยงตรง) คือ ออกไปจากหนทางที่เที่ยงตรงไปสู่หนทางที่ผิดนั่นเอง

لُعِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ بَنِي إِسْرَءِيلَ عَلَى لِسَانِ دَاوُدَ وَعِيسَى
ابْنِ مَرْيَمَ ذَلِكَ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا يَعْتَدُونَ ﴿٧٨﴾
يَتَنَاهَوْنَ عَنْ مُنْكَرٍ فَعَلُوهُ لَبِئْسَ مَا كَانُوا يَفْعَلُونَ ﴿٧٩﴾ تَرَى
كَثِيرًا مِنْهُمْ يَتَوَلَّوْنَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَبِئْسَ مَا قَدَّمَتْ لَهُمْ أَنْفُسُهُمْ
أَنْ سَخِطَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَفِي الْعَذَابِ لَهُمْ خَالِدُونَ ﴿٨٠﴾ وَلَوْ كَانُوا

يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالنَّبِيِّ وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْهِ مَا اتَّخَذُوهُمْ أَوْلِيَاءَ وَلَكِنَّ
كَثِيرًا مِّنْهُمْ فَسِقُونَ ﴿٨١﴾

78. บรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธาในหมู่วงศ์วานอิสรออีลนั้น ได้ถูกสาปโดย
ถ้อยคำของนบีดาอูด และอีซา บุตรของมัรยัม นั้น ก็เนื่องจากการที่
พวกเขาฝ่าฝืน และที่พวกเขาเคยละเมิด
79. ปรากฏว่า พวกเขาต่างไม่ห้ามปรามในสิ่งที่ไม่ชอบที่พวกเขาได้
กระทำความผิด ช่างเลวร้ายเสียจริง ที่พวกเขากระทำกัน
80. เจ้า (มุฮัมมัด) ก็จะเห็นอย่างมากมายในหมู่พวกเขานั้น เป็นมิตร
กับบรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธา ช่างเลวร้ายเสียจริง สิ่งที่พวกเขาเองได้
ประกอบล่วงหน้าเอาไว้สำหรับพวกเขา อันเป็นเหตุให้อัลลอฮ์ทรง
กริ้วพวกเขา และพวกเขาจะคงอยู่ในการลงโทษตลอดกาล
81. และหากพวกเขาศรัทธาต่ออัลลอฮ์ และนบี และสิ่งที่ถูกประทานลง
มาแก่เขาแล้ว พวกเขาก็จะไม่ยึดเอาเขาเหล่านั้นเป็นมิตร แต่ทว่า
มากมายในหมู่พวกเขานั้นเป็นผู้ทำชั่ว

อัลลอฮ์ ﷻ ทรงสาปแช่ง บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาจากวงศ์วานอิสรออีล

อัลลอฮ์ ﷻ ทรงบอกให้ทราบ ว่า พระองค์ทรงสาปแช่งพวกที่ปฏิเสธศรัทธาจากวงศ์วาน
อิสรออีลมาเป็นเวลานานแล้ว ตั้งแต่พระองค์ได้ประทานลงมาผ่านนบีดาอูด ﷺ และผ่านนบี
อีซา บุตรของมัรยัม อันเนื่องจากพวกเขาฝ่าฝืนอัลลอฮ์ และทำร้ายผู้คน

อัลเอาฟี ได้เล่าโดยนำมาจาก อิบนิ อับบาส ว่า พวกเขาถูกสาปแช่งไว้ในคัมภีร์เตอราต,
อินญีล และซะบูร์ และในอัลฟุรกอน คือ คัมภีร์อัลกุรอาน หลังจากนั้น พระองค์ได้อธิบายให้
ทราบถึงสภาพของพวกเขา โดยพระองค์ได้ตรัสว่า ﴿ ปรากฏว่า พวกเขาต่างไม่ห้ามปราม
ในสิ่งที่ไม่ชอบที่พวกเขาได้กระทำความผิด ﴾ คือ คนหนึ่งคนใดไม่เคยห้ามอีกคนหนึ่งในหมู่
พวกเขาไม่ให้ทำบาป ไม่ให้ทำสิ่งที่ต้องห้ามเลย หลังจากนั้น อัลลอฮ์ก็ทรงตำหนิพวกเขาที่
กระทำเช่นนั้น โดยพระองค์ตรัสว่า ﴿ ช่างเลวร้ายเสียจริง ที่พวกเขากระทำกัน ﴾

บรรดาอะดีษที่ใช้ให้ทำความดี และห้ามมิให้ทำความชั่ว

บรรดาอะดีษที่ใช้ให้ทำความดี และห้ามมิให้ทำความชั่วมีมากมาย โดยเราจะขอนำมา กล่าวเป็นบางส่วน ตามความเหมาะสม

อิมามอะหมัด ได้รายงานจากสุชัยฟะฮฺ อิบนิล ยะมาน ว่า แท้จริง ท่านนบี ﷺ ได้กล่าวว่า

(وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ ! لَتَأْمُرَنَّ بِالْمَعْرُوفِ وَلَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ ، أَوْ لَيُوشِكَنَّ اللَّهُ أَنْ يَبْعَثَ عَلَيْكُمْ عِقَابًا مِنْ عِنْدِهِ ، ثُمَّ لَتَدْعُنَّهُ فَلَا يُسْتَجِيبُ لَكُمْ)

“ขอสาบานต่อผู้ที่ชีวิตของฉันอยู่ในอุ้งพระหัตถ์ของพระองค์ แน่นนอน พวกท่านจะต้องใช้ให้ทำความดี และห้ามปรามมิให้ทำความชั่ว หรือมิเช่นนั้น ก็ใกล้เต็มทีแล้ว ที่อัลลอฮฺจะส่งการลงโทษจากที่พระองค์มายังพวกท่าน หลังจากนั้น หากพวกท่านวิงวอนขอต่อพระองค์ พระองค์ก็จะไม่ทรงตอบรับอย่างแน่นนอน”

(อะหมัด 5/388)

และอะดีษบทนี้ได้รายงานโดย อัลดิรฺมิซีย์ โดยเขากล่าวว่า เป็นอะดีษะฮฺชั้น

(ตัวะฮฺฟะตุลอะฮฺวะซี 6/391)

ในหนังสือเศาะฮี้ฮฺ รายงานโดยอบีสะอีด อัลคุดรี ได้เล่าว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(مَنْ رَأَى مِنْكُمْ مُنْكَرًا فَلْيُغَيِّرْهُ بِيَدِهِ ، فَإِنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فَبِلِسَانِهِ ، فَإِنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فَبِقَلْبِهِ وَذَلِكَ أَضْعَفُ الْإِيمَانِ) رواه مسلم

“ผู้ใดในหมู่พวกเจ้าเห็นสิ่งที่ไม่ดี เขาจงเปลี่ยนมันด้วยมือของเขา แล้วถ้าเขาไม่สามารถก็ด้วยลิ้นของเขา แล้วถ้าเขาไม่สามารถก็ด้วยหัวใจของเขา และดังกล่าวนั้น (ด้วยหัวใจของเขา) นั้น ถือว่า อีमानอ่อนที่สุด”

(บันทึกโดย มุสลิม 1/69)

อบูดาวูด ได้บันทึกรายงานจากอัลอรุซ หมายถึง อิบну อะมีเราะฮฺ จากท่านนบี ﷺ ได้กล่าวว่า

(إِذَا عُمِلَتِ الْخَطِيئَةُ فِي الْأَرْضِ كَانَ مَنْ شَهِدَهَا فَكَرِهَهَا - وَقَالَ مَرَّةً : فَأَنْكَرَهَا كَانَ كَمَنْ غَابَ عَنْهَا ، وَمَنْ غَابَ عَنْهَا فَرَضِيهَا كَانَ كَمَنْ

(شَهِدَهَا)

“เมื่อความผิดได้ถูกกระทำขึ้นในแผ่นดิน ปรากฏว่า มีผู้ที่เห็นมัน แล้วเขาไม่ชอบมัน ครั้งหนึ่งท่านกล่าวว่า : แล้วเขาไม่ยอมรับมัน ปรากฏว่า เขาผู้นั้นเสมือนคนที่ไม่เห็นมัน และผู้ที่ไม่เห็นมัน แล้วยินดีกับมัน ปรากฏว่าเขาผู้นั้นเป็นเสมือนผู้ที่เห็นมัน”

(อบูดาอูด รายงานอะดีษเพียงคนเดียว)

และอบูดาอูดได้รายงานมาจากชายคนหนึ่งที่เป็นสาวกของท่านนบี ﷺ ว่า แท้จริงท่านนบี ﷺ ได้กล่าวว่า

(لَنْ يَهْلِكَ النَّاسُ حَتَّى يَعْذِرُوا - أَوْ يُعْذَرُوا - مِنْ أَنْفُسِهِمْ)

“มนุษย์จะไม่พินาศจนกว่าพวกเขาจะทำบาป แล้วไม่กลับตัวกลับใจ จนไม่มีข้ออ้างใดๆ”

(อบูดาอูด 4348)

อิบนุมาญะฮ์ ได้บันทึกรายงานจากอบีสะอีด อัลคุดรี ว่า แท้จริง ท่านรอซูล ﷺ ได้ลุกขึ้นยืนกล่าวคำปราศรัย แล้วปรากฏว่าสิ่งที่ท่านได้กล่าวคือ

(أَلَا لَا يَمْنَعَنَّ رَجُلًا هَيْبَةُ النَّاسِ أَنْ يَقُولَ الْحَقَّ إِذَا عَلِمَهُ) قَالَ : فَبَكَى

(أَبُو سَعِيدٍ وَقَالَ : قَدْ وَاللَّهِ رَأَيْنَا أَشْيَاءَ فَهَبْنَا)

“พึงทราบเถิดว่า ความกลัวของมนุษย์นั้น ไม่อาจจะขัดขวางคนหนึ่งที่จะพูดความจริงได้ เมื่อเขาทราบมันดี ผู้เล่าอะดีษได้เล่าว่า แล้วอบูสะอีด ได้ร้องไห้ และกล่าวว่า เป็นความจริง ขอสาบานต่ออัลลอฮ์ว่า เราได้พบเห็นสิ่งต่างๆ มากมาย แต่เรากลัว”

(อิบนุมาญะฮ์ 4007)

ในอะดีษบทหนึ่ง รายงานโดย อบีสะอีด โดยเล่าว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(أَفْضَلُ الْجِهَادِ كَلِمَةُ حَقٍّ عِنْدَ سُلْطَانٍ جَائِرٍ)

“การต่อสู้ (ญิฮาด) ที่ดีที่สุด ก็คือ การพูดความจริงต่อหน้าผู้ปกครองที่อธรรม”

(อบูดาอูด 4/514, ตวัอะฮ์อะตุลอะฮะดี 6/395 และอิบนุมาญะฮ์ 2/1329)

โดยอัดติรมิซีย์ ได้กล่าวว่า เป็นอะดีษอะฮ์วันมุอริบตามสำนวนนี้

อิมามอะหมัด ได้บันทึกอะติษะที่รายงานโดย ฮุซัยฟะฮ์ จากท่านนบี ﷺ ได้กล่าวว่า

(لَا يَنْبَغِي لِمُسْلِمٍ أَنْ يَذِلَّ نَفْسَهُ) قِيلَ : وَكَيْفَ يَذِلُّ نَفْسَهُ ؟ قَالَ :

يَتَعَرَّضُ مِنَ الْبَلَاءِ لِمَا لَا يَطِيقُ)

“ไม่สมควรที่มุสลิมคนใดจะทำตัวของเขาเองให้ตกต่ำ มีผู้ถามว่า เขาจะทำตัวของเขาให้ตกต่ำอย่างไร ? ท่านตอบว่า (คือ) การที่เขาเอาตัวเข้าไปเผชิญกับบททดสอบโดยที่ไม่มีความสามารถจะทนรับได้”

(อะหมัด 5/1405)

และเช่นเดียวกับ บันทึกโดย อัตติรมิซีย์ และอิบนุมาญะฮ์ โดยอัตติรมิซีย์ ได้กล่าวว่า เป็นอะติษะฮ์ชั้นเศาะฮี้ฮ์ และฆอริบ

(ตัวัฮ์ซุฟะตุลอะฮะดี 6/531 และอิบนุมาญะฮ์ 2/1332)

อัลลอฮ์ ﷻ ทรงดำหนิพวกมุนาฟิกีน (คนหน้าไหว้หลังหลอก)

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า ﴿ เจ้า (มุฮัมมัด) ก็จะเห็นอย่างมากมายในหมู่พวกเขานั้น เป็นมิตรกับบรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธา ﴾ มุญาฮิด ได้กล่าวหมายถึง พวกมุนาฟิกีนเหล่านั้น และคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ ช่างเลวร้ายเสียจริง สิ่งที่พวกเขาเองได้ประกอบล่วงหน้าเอาไว้สำหรับพวกเขา ﴾ หมายถึง การที่พวกเขาเป็นมิตรกับคนกาฟิรเหล่านั้น แต่ไม่เป็นมิตรกับบรรดามุอิมินผู้ศรัทธา ซึ่งในที่สุดหัวใจของพวกเขาก็มีการกลับกลอก และเป็นเหตุทำให้อัลลอฮ์ โกรธกริ้วพวกเขาตลอดไปจนวันกิยามะฮ์ และด้วยเหตุนี้ อัลลอฮ์ ﷻ จึงตรัสว่า ﴿ อันเป็นเหตุให้อัลลอฮ์ทรงกริ้วพวกเขา ﴾ ซึ่งดังกล่าวนั้นเป็นการอธิบายถึงการดำหนิพวกเขา หลังจากนั้นพระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้ทรงบอกให้ทราบเกี่ยวกับพวกเขาว่า ﴿ และพวกเขาจะคงอยู่ในการลงโทษตลอดกาล ﴾ หมายถึง ในวันกิยามะฮ์

และคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿ และหากพวกเขาศรัทธาต่ออัลลอฮ์ และนบี และสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่เขาแล้ว พวกเขาก็จะไม่ยิดเอาเขาเหล่านั้นเป็นมิตร ﴾ คือ ถ้าพวกเขาศรัทธาอย่างแท้จริงต่ออัลลอฮ์ ต่อรอซูลของพระองค์ และต่อคัมภีร์อัลกุรอาน พวกเขาจะไม่ทำเช่นนั้น ไม่ตั้งตัวเป็นศัตรูกับบรรดาผู้ศรัทธา ﴿ แต่ทว่า มากมายในหมู่พวกเขานั้นเป็นผู้ทำชั่ว) ทำตัวออกห่างจากการเชื่อฟังอัลลอฮ์ และรอซูลของพระองค์ และปฏิบัติตัวฝ่าฝืนคัมภีร์อัลกุรอาน และบัญญัติของอิสลาม

لَتَجِدَنَّ أَشَدَّ النَّاسِ عَدُوًّا لِلَّذِينَ ءَامَنُوا إِلَهُودَ الَّذِينَ
 أَشْرَكُوا وَلَتَجِدَنَّ أَقْرَبَهُم مَّوَدَّةً لِلَّذِينَ ءَامَنُوا الَّذِينَ قَالُوا إِنَّا
 نَصَرِيُّ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَسِيسِينَ وَرُهْبَانًا وَأَنَّهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ

82. แหน่นอน เจ้า (มุฮัมมัด) จะพบว่า หมู่ชนที่เป็นศัตรูอย่างร้ายแรงแก่
 บรรดาผู้ที่ศรัทธานั้น คือ ชาวยิว และบรรดาผู้ที่ให้มิกาศีต่ออัลลอฮ์
 และแหน่นอน เจ้าจะพบว่า บรรดาผู้ที่มีความรักใคร่แก่บรรดาผู้ที่
 ศรัทธาใกล้กว่าพวกเขานั้น คือบรรดาผู้ที่กล่าวว่า แท้จริง พวกเรา
 เป็นคริสต์ ทั้งนี้ ก็เพราะว่าในหมู่พวกเขานั้นมีบรรดานักปราชญ์
 และบาทหลวง นั่นก็เพราะว่า พวกเขานั้นไม่เย่อหยิ่งโส

อธิบายถึงสาเหตุการประทานอายะฮ์เหล่านี้

สะอีด อิบน์ ญุบัยร, อัสนุดดีย์ และคนอื่นๆ จากทั้งสองได้กล่าวว่า อายะฮ์นี้ ได้ถูก
 ประทานลงมาเกี่ยวกับตัวแทนที่กษัตริย์อันนะญาซี ได้ส่งพวกเขาเข้าพบท่านนบี ﷺ เพื่อมา
 รับฟังคำพูดของท่าน มาเห็นคุณลักษณะของท่าน แล้วเมื่อพวกเขาได้เห็นท่าน และท่านได้อ่าน
 อัลกุรอานให้พวกเขาฟัง พวกเขาก็เข้ารับอิสลามพร้อมกับร้องให้น้ำตานองใบหน้า แล้วเมื่อ
 พวกเขาได้กลับไปยังกษัตริย์ อันนะญาซี พวกเขาก็เล่าให้กษัตริย์ของพวกเขาทราบ

(อัญญอบารี 10/499 – 500)

อะฏออ อิบน์ อบีรอบาฮ์ ได้กล่าวว่า พวกเขาเป็นกลุ่มที่มาจากชาวสะบะฮะฮ์ (อบิสลิเนีย)
 ได้เข้ารับอิสลาม เมื่อครั้งที่มุสลิมกลุ่มหนึ่งอพยพลี้ภัยเข้าไปอยู่ในเมืองอบิสลิเนีย

กอดาดะฮ์ ได้กล่าวว่า พวกเขาเป็นชนกลุ่มหนึ่งที่เคยอยู่ในศาสนาของอีซา บุตรของนาง
 มَرْยัม คือ นับถือศาสนาคริสต์ แล้วเมื่อพวกเขาได้พบกับมุสลิม และได้ฟังคัมภีร์อัลกุรอานจาก
 ชาวมุสลิม พวกเขาก็เข้ารับอิสลามโดยทันที

(อัญญอบารี 10/501)

และอิบนุ ญะรียฺ ได้เลือกว่า อายะฮฺนี้ ได้ถูกประทานลงมาเกี่ยวกับคุณลักษณะของบรรดากลุ่มชนที่คล้ายๆ กันนี้ ไม่ว่าจะเป็นชาวอบิสสินีย หรืออื่นๆ

คำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ แนนอนเจ้า (มุฮัมมัด) จะพบว่า หมู่ชนที่เป็นศัตรูอย่างร้ายแรงแก่บรรดาผู้ที่ศรัทธา นั่น คือ ชาวยิว และบรรดาผู้ที่ให้มีภาคีต่ออัลลอฮฺ ﴾ ทำให้จึงเป็นเช่นนั้น ก็เพราะว่าการปฏิเสธของชาวยิว เป็นการปฏิเสธที่มีอคติ ดื้อดึง ไร้เหตุผลต่อต้านสัจธรรม และความจริง และปราศจากความรู้ และด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงสั่งการบรรดานบีไปหลายท่าน จนกระทั่งพวกเขาตั้งใจ และพยายามที่จะฆ่าท่านรอซูล ﷺ หลายครั้งหลายหนด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็นการใส่ยาพิษ และทางไสยศาสตร์ และพวกบุชญาเญรียฺก็ทำตามคล้ายๆ กัน ขออัลลอฮฺได้สาปแช่งพวกเขาตลอดไปจวบจนโลกอวสาน

และคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ และแนนนอน เจ้าจะพบว่า บรรดาผู้ที่มีความรักใคร่แก่บรรดาผู้ที่ศรัทธา ใกล้เคียงกว่าพวกเขานั้น คือบรรดาผู้ที่กล่าวว่า แท้จริง พวกเราเป็นคริสต์ ﴾ คือ บรรดาผู้มั่นใจว่าพวกเขาเป็นคริสต์ที่ปฏิบัติตามอัลมะซีฮฺ คือ นบีอีซา ﷺ ปฏิบัติตามคัมภีร์อินญีล ซึ่งในหมู่พวกเขานั้นมีความรักต่อศาสนาอิสลาม และคนมุสลิมโดยรวม ดังกล่าวนั้นมิใช่เพราะอะไรอื่น นอกจากในหัวใจของพวกเขาที่ยึดมั่นอยู่ในศาสนาคริสต์ มีจิตใจอ่อนโยนอะลุ่มอล่วย ดังที่อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿ وَجَعَلْنَا فِي قُلُوبِ الَّذِينَ اتَّبَعُوهُ رَأْفَةً وَرَحْمَةً ... ﴾

“และเราได้กำหนดความสงสาร และความเมตตาให้เกิดขึ้นในจิตใจของผู้ที่ปฏิบัติตามเขา (ตามนบีอีซา ﷺ).....”

(ซูเราะฮฺ อัลอะฮฺดีด อายะฮฺที่ 27)

ในคัมภีร์ของพวกเขามีข้อความระบุว่า

(مَنْ ضَرَبَكَ عَلَى خَدِّكَ الْأَيْمَنِ فَأِدِرْ لَهُ خَدَّكَ الْأَيْسَرَ)

หากมีใครตบท่านที่แก้มขวา ก็จงหันแก้มซ้ายให้เขาตบอีกข้างด้วย และการสงครามไม่ได้ถูกกำหนดเป็นบัญญัติอยู่ในศาสนาของพวกเขา ด้วยเหตุนี้ อัลลอฮฺ ﷻ จึงได้ตรัสไว้มีความว่า ﴿ นั่นก็เพราะว่าในหมู่พวกเขานั้นมีบรรดานักปราชญ์และบาทหลวง นั่นก็เพราะว่า พวกเขานั้นไม่เย่อหยิ่งยโส ﴾ คือในหมู่พวกเขานั้นมีบรรดานักปราชญ์ และนักวิชาการที่คอยแนะนำตักเตือน

คำว่า قَسِيْرُونُ เป็นคำพหูพจน์ ส่วนเอกพจน์ก็คือ قَسِيْرٌ หรือ قَسٍ และบางทีพหูพจน์ก็เป็น قَسُوْرٌ

คำว่า رُحْبَانًا เป็นคำพหูพจน์ ส่วนเอกพจน์ก็คือ رَاهِبٌ ซึ่งมีความหมายว่า ผู้เคารพภักดีต่อพระเจ้า ซึ่งผันมาจากคำว่า الرُّهْبَةُ แปลว่า ความกลัวเกรง เช่นเดียวกับคำว่า رَاكِبٌ และ رُكْبَانٌ และ فُرْسَانٌ

อิบนุ อบีฮะติม ได้รายงานมาจาก ฮามิยะฮฺ อิบนิ ริอ้าบ ได้เล่าว่า ฉันได้ยินซัลมาน ถูกถามเกี่ยวกับคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ ذَلِكِ بَأْسٌ مِّنْهُمْ قِسِيسٌ وَرُحْبَانًا ﴾ แล้วเขาได้ตอบว่า พวกเขาเป็นบาทหลวงที่อยู่ในโบสถ์ และบ้านเก่าๆ แล้วพวกเขาจึงเรียกผู้ที่อยู่เช่นนั้นว่า เป็นบาทหลวง ซัลมาน ยังได้เล่าว่า ฉันได้อ่านข้อความนี้ให้ท่านนบี ﷺ ฟัง แล้วท่านได้อ่านให้ฉันฟังว่า ذَلِكِ بَأْسٌ مِّنْهُمْ صِدِّيقِينَ وَرُحْبَانًا

(อัญญาบารี 6/266)

โดยในคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿ ذَلِكِ بَأْسٌ مِّنْهُمْ قِسِيسِينَ وَرُحْبَانًا وَأَنَّهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ ﴾

ในอายะฮฺนี้ อัลลอฮฺได้บอกถึงลักษณะของพวกเขาคือ ในหมู่ของพวกเขานั้นมีผู้ที่มีความรู้ เครื่องเครา และถ่อมตัวเป็นผู้ที่ยืนหยัดต่อความจริง เป็นผู้ปฏิบัติ และเป็นผู้บริสุทธิ์ผุดผ่อง

وَإِذْ أَسْمِعُوا مَا أَنْزَلَ إِلَى الرَّسُولِ تَرَىٰ أَعْيُنُهُمْ تَفِيضُ مِنَ
الدَّمْعِ مِمَّا عَرَفُوا مِنَ الْحَقِّ يَقُولُونَ رَبَّنَا آمَنَّا فَاكْتُبْنَا مَعَ
الشَّاهِدِينَ ﴿٨٣﴾ وَمَا لَنَا لَا نُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَمَا جَاءَنَا مِنَ الْحَقِّ
وَنَطْمَعُ أَنْ يَدْخُلَنَا رَبُّنَا مَعَ الْقَوْمِ الصَّالِحِينَ ﴿٨٤﴾ فَاتَّبِعَهُمُ اللَّهُ بِمَا
قَالُوا اجْنَبْ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَذَلِكَ جَزَاءُ
الْمُحْسِنِينَ ﴿٨٥﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ
الْجَحِيمِ ﴿٨٦﴾

83. และเมื่อพวกเขาได้ยื่นสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่ศาสนทูตแล้ว เจ้าก็จะเห็นหยันตาของพวกเขาหลั่งน้ำตาออกมา เนื่องจากความจริงที่พวกเขาารู้ โดยที่พวกเขาจะกล่าวว่า, **โอ้พระผู้อภิบาลของเรา เราได้ศรัทธาแล้ว โปรดได้ทรงจารึกพวกเราไว้ร่วมกับบรรดาผู้ที่กล่าวปฏิญาณยืนยันด้วยเถิด**
84. และไม่มีเหตุผลใดๆ แก่เราที่จะไม่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และความจริงได้มายังเราแล้ว และเราปรารถนาอย่างแรงกล้าที่พระผู้อภิบาลของเราจะทรงให้เราได้อยู่ร่วมกับกลุ่มชนที่ดีๆ ทั้งหมด
85. แล้วอัลลอฮฺก็ได้ทรงตอบแทนแก่พวกเขา เนื่องด้วยสิ่งที่พวกเขา กล่าว ซึ่งบรรดาสวนสวรรค์ที่มีแม่น้ำหลายสายไหลผ่านอยู่เบื้องล่าง โดยที่พวกเขาจะพำนักอยู่ในนั้นตลอดกาล และนั่นแหละ คือการตอบแทนแก่บรรดาผู้กระทำความดี
86. และบรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธา และปฏิเสธบรรดาอายะฮฺของเรา นั้น ชนเหล่านี้แหละ คือชาวนรก

พระองค์ได้ตรัสว่า ﴿ และเมื่อพวกเขาได้ยื่นสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่ศาสนทูตแล้ว เจ้าก็จะเห็นหยันตาของพวกเขาหลั่งน้ำตาออกมา เนื่องจากความจริงที่พวกเขาารู้ ﴾ ซึ่งพวกเขาได้ทราบถึงข่าวการแต่งตั้งนบีมุฮัมมัด ﷺ มา ﴿ โดยที่พวกเขาจะกล่าวว่า โอ้พระผู้อภิบาลของเรา เราได้ศรัทธาแล้ว โปรดได้ทรงจารึกพวกเราไว้ร่วมกับบรรดาผู้ที่กล่าวปฏิญาณยืนยันด้วยเถิด ﴾ คือ ขอให้ได้อยู่ร่วมกับผู้ที่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และผู้ที่กล่าวยืนยันความถูกต้องในเรื่องนี้ด้วยเถิด

ชาวคริสต์กลุ่มนี้ คือ บรรดาผู้ที่ได้ถูกกล่าวไว้ในคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿ وَإِنَّ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَمَنْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْكُمْ وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْهِمْ خَشِعِينَ لِلَّهِ لَا يَشْرُونَ بَيِّئَاتِ اللَّهِ ثَمَنًا قَلِيلًا ۖ أُولَٰئِكَ لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ ۖ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴾

“แท้จริง ในหมู่ชาวคัมภีร์นั้น มีผู้ที่ศรัทธาต่ออัลลอฮ์ และสิ่งที่ถูกประทานลงมา แก่พวกเขา และสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่พวกเขาในฐานะผู้มอบต่ออัลลอฮ์ โดยที่พวกเขาจะไม่เปลี่ยนอายะฮ์ของอัลลอฮ์กับราคาเพียงเล็กน้อย ชนเหล่านี้แหละพวกเขาจะได้รับผลตอบแทนของพวกเขา ณ พระผู้อภิบาลของพวกเขา แท้จริง อัลลอฮ์นั้นเป็นผู้ทรงรวดเร็วในการชำระสอบสวน”

(ซูเราะฮ์ อาลิอิมรอน อายะฮ์ที่ 199)

และอัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสเกี่ยวกับพวกเขามากกว่า

﴿الَّذِينَ آتَيْنَهُمُ الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِهِ هُمْ بِهِ يُؤْمِنُونَ ۖ وَإِذَا تُلِيَتْ عَلَيْهِمْ قَالُوا ءَامَنَّا بِهِ إِنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّنَا إِنَّا كُنَّا مِنْ قَبْلِهِ مُسْلِمِينَ ۝ أُولَٰئِكَ يُؤْتَوْنَ أَجْرَهُمْ مَرَّتَيْنِ بِمَا صَبَرُوا ۖ وَيَذَرُونَ بِالْحَسَنَةِ السَّيِّئَةَ ۚ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ ۝ وَإِذَا سَمِعُوا اللَّغْوَ أَعْرَضُوا عَنْهُ وَقَالُوا إِنَّا عَمَلْنَا وَلَكُمْ عَمَلُكُمْ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ لَا تَبْتَغِ الْجَاهِلِينَ ۝﴾

“บรรดาผู้ที่เราได้ประทานคัมภีร์แก่พวกเขามาก่อนมัน (อัลกุรอาน) พวกเขาก็ได้ศรัทธาต่ออัลกุรอานด้วย และเมื่อ (อัลกุรอาน) ได้ถูกอ่านแก่พวกเขา พวกเขา กล่าวว่า เราศรัทธาต่อมันแล้ว แท้จริง มันคือสัจธรรมที่มาจากพระผู้อภิบาลของเรา แท้จริง เราเป็นมุสลิมมาก่อนหน้านี้ ชนเหล่านั้นจะได้รับรางวัลของพวกเขา 2 ครั้ง เนื่องจากพวกเขาได้ออกทน และพวกเขามุ่งมั่นความซื่อด้วยความดี และพวกเขามอบราคาสิ่งที่เราได้ให้เป็นเครื่องยังชีพแก่พวกเขา และเมื่อพวกเขาได้ยินเรื่องไร้สาระ พวกเขาก็ผินหลังห่างออกไปจากมัน และกล่าวว่า การงานของเราก็จะได้แก่เรา และการงานของพวกเขาก็จะได้แก่พวกเขา ขอความสันติจงประสบแด่พวกเขา โดยเราจะไม่ขอร่วมกับพวกงมงาย”

(ซูเราะฮ์ อัลเกาะศ็อศ อายะฮ์ที่ 52 - 55)

และด้วยเหตุนี้ อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสไว้ ณ ที่นี้ว่า ﴿ แล้วอัลลอฮ์ก็ได้ทรงตอบแทนแก่พวกเขา เนื่องด้วยสิ่งที่พวกเขากล่าว ﴾ คือ ในการศรัทธาของพวกเขา ความเชื่อของพวกเขา และการยอมรับความจริงของพวกเขา ﴿ ซึ่งบรรดาสวรรค์ที่มีแม่น้ำหลายสายไหลผ่านอยู่เบื้องล่าง โดยที่พวกเขาจะพำนักอยู่ในนั้นตลอดกาล ﴾ คือพำนักอยู่ในนั้นตลอดกาล ไม่เปลี่ยนไปไหน และไม่หายไปไหน ﴿ และนั่นแหละ คือการตอบแทนแก่บรรดาผู้กระทำความดี ﴾

คือในการที่พวกเขาปฏิบัติตามสัจธรรม ยืนหยัดอย่างมั่นคงไม่ว่าที่ใด เวลาใด และอยู่กับใคร หลังจากนั้น พระองค์ได้บอกให้ทราบถึงสภาพของคนชั่วคนเลว โดยพระองค์ตรัสว่า ﴿และบรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธา และปฏิเสธบรรดาอายะฮ์ของเรา นั้น﴾ คือ ไม่ยอมรับ และฝ่าฝืน คือตั้ง ﴿ชนเหล่านั้นแหละ คือชาวนรก﴾ คือ พวกเขาเป็นชาวนรก โดยที่เขาจะอยู่ในนรกตลอดกาล

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَحْرِمُوا طَيِّبَاتِ مَا أَحَلَّ اللَّهُ لَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ ﴿٨٧﴾
 اللَّهُ حَلَالٌ طَيِّبٌ وَأَتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي أَنْتُمْ بِهِ مُؤْمِنُونَ ﴿٨٨﴾

87. โอ้ผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงอย่าห้ามสิ่งดี ๆ ที่อัลลอฮ์ได้ทรงอนุมัติแก่พวกเจ้า และพวกเจ้าจงอย่าละเมิด แท้จริง อัลลอฮ์นั้นไม่ทรงชอบบรรดาผู้ละเมิด
88. และพวกเจ้าจงบริโภคสิ่งดี ๆ ที่อัลลอฮ์ได้ทรงอนุมัติให้เป็นปัจจัยยังชีพแก่พวกเจ้า และจงยำเกรงอัลลอฮ์ ผู้ซึ่งพวกเจ้าศรัทธาต่อพระองค์เกิด

ไม่มีระบบนักพรต นักบวชในศาสนาอิสลาม

อะลี อิบน์ อับดุลอะซฮ์ ได้เล่าโดยนำมาจาก อิบน์ อับบาส ว่า อายะฮ์นี้ได้ถูกประทานลงมาเกี่ยวกับคนกลุ่มหนึ่งที่เป็นสาวกของท่านนบี ﷺ ซึ่งพวกเขา กล่าวว่า เราน่าจะตัดอวัยวะเพศของเรา ละทิ้งอารมณ์ไฟต่ำแห่งโลกนี้ และเดินอยู่บนหน้าแผ่นดินอย่างพวกบาทหลวงดีไหม ? แล้วเรื่องดังกล่าวได้ทราบไปถึงท่านนบี ﷺ ท่านจึงส่งคนมายังพวกเขาเพื่อสอบถามเกี่ยวกับคำพูดดังกล่าว ซึ่งพวกเขาก็ยอมรับว่าพวกเขากล่าวเช่นนั้นจริง ท่านนบี ﷺ จึงกล่าวว่า

(لِكِنِّي أَصُومُ وَأُفِطِرُ وَأُصَلِّي وَأَنَا مُ وَأَنْكِحُ النِّسَاءَ ، فَمَنْ أَخَذَ بِسُنَّتِي فَهُوَ مِنِّي ، وَمَنْ لَمْ يَأْخُذْ بِسُنَّتِي فَلَيْسَ مِنِّي)

“แต่ฉันถือศีลอด และละศีลอด ละหมาด และนอน และแต่งงานกับสตรี ดังนั้น
 ผู้ใดได้เอาชุนนะฮ์ (แบบฉบับ) ของฉัน เขาก็เป็นพวกของฉัน และใครที่ไม่เอา
ชุนนะฮ์ของฉัน เขาก็ไม่ใช่พวกของฉัน”

(อัมมฏอบารี 10/518)

อิบนุ อับีฮาทิม ได้รายงานอะดิษนี้ และ อิบนุ มัรฎะวัยฮ์ ก็รายงานด้วยจาก อัลเอาฟี
 จากอิบนุ อับบาส เช่นเดียวกัน

ในหนังสือเศาะฮี้ฮ์ทั้งสอง รายงานโดย อาอิชะฮ์ رضي الله عنها ว่า มีคนกลุ่มหนึ่งจากบรรดา
 สาวกของท่านรอซูล ﷺ ได้ตามบรรดาภรรยาของท่านนี้ ﷺ ถึงงานที่ท่านทำ โดยบางคนใน
 หมู่พวกเขาได้กล่าวว่า ฉันนั้นไม่กินเนื้อสัตว์ บางคนบอกว่า ฉันจะไม่แต่งงาน และบางคน
 กล่าวว่า ฉันจะไม่นอนบนที่นอน แล้วเรื่องดังกล่าวได้ทราบไปถึงท่านนี้ ﷺ แล้วท่านได้
 กล่าวว่า

(مَا بَالُ أَقْوَامٍ يَقُولُ أَحَدُهُمْ كَذَا وَكَذَا لِكِنِّي صُومٌ وَأَفْطَرُ ، وَأَنَا مُ وَأَقُومُ
 وَآكُلُ اللَّحْمِ ، وَأَتَزَوَّجُ النِّسَاءَ ، فَمَنْ رَغِبَ عَنْ سُنَّتِي فَلَيْسَ مِنِّي)

“กลุ่มชนนั้นเป็นอะไรไป คนหนึ่งในหมู่พวกเขากล่าวอย่างนี้ อย่างนั้น แต่ฉันเอง
 ถือศีลอด และละศีลอด นอน และลุกขึ้น กินเนื้อสัตว์ และแต่งงาน ดังนั้น ผู้ใดไม่
 ชอบชุนนะฮ์ของฉัน เขาก็ไม่ใช่พวกของฉัน”

(ฟัตฮุลบารี 9/5, มุสลิม 2/1020)

และดำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ และพวกเจ้าจงอย่าละเมิด ﴾ คือ พวกเจ้าจงอย่าทำ
 ความลำบากให้กับตัวของพวกเจ้าเอง ด้วยการห้ามของที่เป็นที่ฮาลาลแก่พวกเจ้า และจงอย่า
 ละเมิดในการรับประทานของฮาลาลจนเลยเถิด จงรับประทานแต่พอควรเท่าที่ต้องการและ
 จำเป็น อย่าให้เกินขอบเขตและมากเกินไป ดังที่อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿ وَكُلُوا وَاشْرَبُوا وَلَا تُسْرِفُوا إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِينَ ﴾

“และพวกเจ้าจงกิน และจงดื่ม และจงอย่าฟุ่มเฟือย แท้จริง พระองค์ไม่ชอบบรรดา
 ผู้ที่ฟุ่มเฟือยทั้งหลาย”

(ซูเราะฮ์ อัลอะอฺรอฟ อายะฮ์ที่ 31)

และ อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿ وَالَّذِينَ إِذَا أَنفَقُوا لَمْ يُسْرِفُوا وَلَمْ يَقْتُرُوا وَكَانَ بَيْنَ ذَلِكَ قَوَامًا ﴾

“และบรรดาผู้ที่เมื่อพวกเขาใช้จ่าย พวกเขาก็ไม่สุรุ่ยสุร่าย และไม่ตระหนี่ และระหว่างดังกล่าวนั้น พวกเขายืนอยู่”

(ซูเราะฮ์ อัลฟุรกอฮ์ อายะฮ์ที่ 67)

บทบัญญัติของอัลลอฮ์นั้นเน้นความพอดี ไม่เลยเถิดสุดโต่ง และไม่หย่อนยาน ด้วยเหตุนี้ อัลลอฮ์ ﷻ จึงตรัสว่า ﴿จงอย่าห้ามสิ่งดี ๆ ที่อัลลอฮ์ได้ทรงอนุมัติแก่พวกเจ้า และพวกเจ้าจงอย่าละเมิด แท้จริง อัลลอฮ์นั้นไม่ทรงชอบบรรดาผู้ละเมิด﴾ แล้วหลังจากนั้น พระองค์ได้ตรัสว่า ﴿และพวกเจ้าจงบริโภคสิ่งสิ่งดี ๆ ที่อัลลอฮ์ได้ทรงอนุมัติให้เป็นปัจจัยยังชีพแก่พวกเจ้า﴾ คือ เป็นสิ่งที่อยู่ในสภาพฮาลาลและดีด้วย ﴿และจงอย่าเกรงอัลลอฮ์﴾ ในทุก ๆ เรื่อง ปฏิบัติตาม เชื่อฟัง และละทิ้งการฝ่าฝืน และต้อตึง ﴿ผู้ซึ่งพวกเจ้าศรัทธาต่อพระองค์เกิด﴾

لَا يُؤَاخِذُكُمُ اللَّهُ بِاللَّغْوِ فِي أَيْمَانِكُمْ وَلَكِنْ يُؤَاخِذُكُمْ بِمَا عَقَّدْتُمُ الْأَيْمَانَ فَكَفَّرتَهُ إِطْعَامَ عَشْرَةِ مَسْكِينٍ مِنْ أَوْسَطِ مَا تُطْعَمُونَ أَهْلِيكُمْ أَوْ كِسْوَتُهُمْ أَوْ تَحْرِيرُ رَقَبَةٍ فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَصِيَامُ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ ذَلِكَ كَفَّرةُ أَيْمَانِكُمْ إِذَا حَلَفْتُمْ وَاحْفَظُوا أَيْمَانَكُمْ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ

89. อัลลอฮ์จะไม่ทรงเอาโทษแก่พวกเจ้าด้วยถ้อยคำที่ไร้สาระในการสาบานของพวกเจ้า แต่ทว่า พระองค์จะทรงเอาโทษแก่พวกเจ้าด้วยถ้อยคำที่พวกเจ้าจงใจสาบาน และสิ่งใดโทษนั้น นั่นคือการให้อาหารแก่คนยากจนสิบคน จากอาหารปานกลางของสิ่งที่พวกเจ้าให้เป็นอาหารแก่ครอบครัวของพวกเจ้า หรือไม่ก็ให้เครื่องนุ่งห่มแก่พวกเขา หรือไถ่ทาสคนหนึ่งให้เป็นอิสระ ผู้ใดไม่พบก็ให้มีการถือศีลอดสามวัน นั้นแหละ คือสิ่งใดโทษในการสาบานของพวกเจ้า

เมื่อพวกเจ้าได้สาบานไว้ และจงรักษาการสาบานของพวกเจ้าเกิด
ในทำนองนั้นแหละ อัลลอฮ์จะทรงอธิบายบรรดาอายะฮ์ของพระองค์
แก่พวกเจ้า เพื่อว่าพวกเจ้าจักขอบคุณ

ถ้อยคำที่ไร้สาระในการสาบาน

ความจริงได้กล่าวมาแล้วในเรื่องการสาบานเล่นๆ อย่างไม่จริงจัง หรือไร้สาระ ในซูเราะฮ์
อัลบะเกาะเราะฮ์ จึงไม่จำเป็นที่จะกล่าวอีกในที่นี้ การสรรเสริญ และความโปรดปราน
เป็นสิทธิของอัลลอฮ์ ﷻ จุดมุ่งหมายก็คือการสาบานของคนที่พูดพล่อยๆ ไม่ได้เจตนาจริงจัง
อะไร เช่น **لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ** หรือ **بِأَلِيٍّ**

การไถ่โทษการสาบาน

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า ﴿และสิ่งไถ่โทษมัน นั่นคือการให้อาหารแก่คนยากคนจน
สิบคน ﴾ หมายถึง คนยากจนที่มีความต้องการไม่มีเพียงพอ

และดำรัสของพระองค์ที่ว่า ﴿จากอาหารปานกลางของสิ่งที่พวกเจ้าให้เป็นอาหารแก่
ครอบครัวของพวกเจ้า ﴾

อิบนุ อับบาส, สะอีด อิบนุ ญบัยร และ อิกริมะฮ์ ได้กล่าวว่า **เป็นอาหารปานกลางที่**
พวกเจ้าให้แก่ครอบครัวของพวกเจ้า

(อัญญอบารี 10/541)

อะฏออ, อัลคอรอซานี้ ได้กล่าวว่า เป็นอาหารชนิดเดียวกับที่พวกเจ้าให้แก่ครอบครัว
ของพวกเจ้า

(อัญญอบารี 10/531)

และดำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿หรือไม่ก็ให้เครื่องนุ่งห่มแก่พวกเขา ﴾ คือ ให้จ่าย
เป็นเครื่องนุ่งห่มให้แก่ **ละคนโดยที่เขาสามารถเอาไปสวมใส่ละหมาดได้** ไม่ว่าคนยากจนนั้น
จะเป็นชายหรือหญิง **วัลลอฮุอะอะลัม** (อัลลอฮ์ทรงทราบดี)

อัลเอาฟี ได้เล่าโดยเอามาจาก อิบนุ อับบาส ว่าเป็นเครื่องนุ่งห่มที่เรียกว่า **อะบาอะฮ์**
(เสื้อคลุมไม่มีแขนแบบชาวอาหรับ) **หรือ ชัมละฮ์** (เสื้อคลุมหลวมๆ ไม่มีแขน)

(อัญญอบารี 10/547)

มุญาฮิด ได้กล่าวว่า เครื่องนุ่งห่มนั้น ส่วนล่างของร่างกายให้เป็นผ้า แต่ส่วนบนตามแต่จะประสงค์

(อัญญอบารี 10/545)

อัลฮะซัน, อับดุลอะซีซ อัลบาเกี, อะหมัด, ญอฮุส, อิบรอฮีม อันนะคออี, ฮัมมาด อิบน์ อบี สุลัยมาน และอบูมาลิก ได้กล่าวว่า ให้เป็นผ้า และผ้า

(อัญญอบารี 10/545 และ 546)

และคำร်ของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ หรือให้ทาสคนหนึ่งให้เป็นอิสระ ﴾ คือ ทาสนั้นจะต้องเป็นทาสที่เป็นผู้ศรัทธา ดังปรากฏในชะติษที่รายงานโดย มุอาวีเยฮ์ อิบน์ อะกัม อัลสุละมี ที่มีระบุอยู่ในหนังสือมุวัฏฏะฮ์ของอิมามมาลิก, มุสนัดของอิมามอัซซาฟีอี และเศาะฮิฮ์มุสลิม ที่ได้กล่าวไว้ว่า ให้ปล่อยทาสหญิงให้เป็นไทหนึ่งคน โดยที่ผู้นั้นได้นำทาสหญิงผิวดำมาพร้อมกับเขาด้วย แล้วท่านรอซูล ﷺ ได้ถามนางว่า อัลลอฮ์อยู่ที่ไหน ? นางตอบว่า อยู่บนฟ้า แล้วท่านได้ถามนางอีกว่า ฉันเป็นใคร ? นางตอบว่า ศาสนทูตของอัลลอฮ์ ท่านจึงกล่าวว่า “จงปล่อยนางเป็นไทไป เพราะนางเป็นผู้ศรัทธา”

(อัลมุวัฏฏะฮ์ 2/776, อนุรักษ์ละฮ์ 75, มุสลิม 1/38)

ที่กล่าวมานี้เป็นลักษณะ 3 ประการในเรื่องกัฟฟาระฮ์ในการสาบาน ไม่ว่าผู้ผิดคำสาบานได้กระทำการประการหนึ่งประการใดไป ก็ถือว่าใช้ได้ โดยเป็นมติของปวงปราชญ์ ทั้งนี้ อัลลอฮ์ได้ทรงเริ่มด้วยกับสิ่งที่ง่ายที่สุดก่อน โดยการให้อาหาร ถือว่าง่าย และสะดวกกว่าการให้เสื้อผ้า เครื่องนุ่งห่ม และเช่นเดียวกัน การบริจาคเสื้อผ้าหรือเครื่องนุ่งห่ม ย่อมง่ายและสะดวกกว่าการปล่อยทาสให้เป็นไท ดังที่ได้กล่าวมานี้ จะเห็นว่าพระองค์ทรงเริ่มด้วยกับสิ่งที่ง่ายที่สุด แล้วจึงขยับไปสู่สิ่งที่ท้าทายที่สุด แล้วถ้าผู้ผิดคำสาบานไม่สามารถจะทำประการหนึ่งประการใดได้ ก็ให้เขาไถ่ถอนคำสาบานด้วยการถือศีลอด 3 วัน ดังที่อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสไว้ว่า ﴿ ผู้ใดไม่พบ ก็ให้มีการถือศีลอดสามวัน ﴾ ความจริง อุบัยย อิบน์ กะอับ, อิบน์ มัสอูด และบรรดาสาวกคนอื่น ๆ ได้อ่านดังนี้ فَصِيَامٌ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ مُتَّعَاتٍ ซึ่งมีความหมายว่า ก็ให้ถือศีลอด 3 วันติดต่อกัน

(อัญญอบารี 5/31)

ข้อความนี้ แม้ว่าจะไม่ได้เป็นอายะฮ์กุรอานที่มีรายงานเป็นมุตะวาติร (ผู้รายงานที่มีความเห็นตรงกันจำนวนมาก) แต่อย่างน้อย ก็ถือได้ว่าเป็นรายงาน หรือการอธิบายของเศาะฮาบะฮ์ ซึ่งอาจจัดอยู่ในกลุ่มของรายงานที่ต่อเนื่องไปยังท่านนบีได้

และคำร်ของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ นั่นแหละ คือสิ่งไถ่โทษในการสาบานของพวกเจ้า เมื่อพวกเจ้าได้สาบานไว้ ﴾ นี่คือการไถ่โทษเมื่อผิดคำสาบานตามศาสนบัญญัติ ﴿ และจงรักษาการสาบานของพวกเจ้าเถิด ﴾ อิบน์ ญะรีย ได้กล่าวว่า ความหมายก็คือ เมื่อผิด

คำสาบาน ก็อย่าได้นิ่งเฉย โดยไม่ทำการใดโโทษ

(อัญญอบาริ 10/560 - 562)

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ ในทำนองนั้นแหละ อัลลอฮฺจะทรงอธิบายบรรดา
อายะฮฺของพระองค์แก่พวกเจ้า ﴾ คือ อธิบายไว้อย่างชัดเจน ﴿ เพื่อว่าพวกเจ้าจักขอบคุณ ﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّمَا الْخَمْرُ وَالْمَيْسِرُ وَالْأَنْصَابُ
وَالْأَزْلَمُ رَجُسٌ مِّنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ فَاجْتَنِبُوهُ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ
﴿٩٠﴾ إِنَّمَا يَرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُوقِعَ بَيْنَكُمُ الْعَدَاوَةَ وَالْبَغْضَاءَ
فِي الْخَمْرِ وَالْمَيْسِرِ وَيَصُدَّكُمْ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ وَعَنِ الصَّلَاةِ فَهَلْ
أَنْتُمْ مُنْتَهُونَ ﴿٩١﴾ وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَاحْذَرُوا فَإِنِ
تَوَلَّيْتُمْ فَأَعْلَمُوا أَنَّمَا عَلَى رَسُولِنَا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ ﴿٩٢﴾ لَيْسَ عَلَى
الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جُنَاحٌ فِيمَا طَعِمُوا إِذَا مَا اتَّقَوْا
وَأَمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ ثُمَّ اتَّقَوْا وَأَمَنُوا ثُمَّ اتَّقَوْا وَأَحْسَنُوا
وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿٩٣﴾

90. โอ้ผู้ศรัทธาทั้งหลาย ที่จริงสุรา และการพนัน และแท่นหินสำหรับ
เชือดสัตว์บูชายัญ และการเลี้ยงตัวนั้น เป็นสิ่งโสมนมอันเกิดจาก
การกระทำของชัยฏอน ดังนั้น พวกเจ้าจงห่างไกลจากมันเถิด เพื่อว่า
พวกเจ้าจะได้รับความสำเร็จ

91. ที่จริง ชัยฏอนนั้นเพียงต้องการที่จะให้เกิดการเป็นศัตรูกัน และ
การเกลียดชังกันระหว่างพวกเจ้าในเรื่องสุรา และการพนันเท่านั้น
และมันจะขัดขวางพวกเจ้าออกจากการระลึกถึงอัลลอฮฺ และการ
ละหมาด แล้วพวกเจ้าจะยุติไหม ?

92. และพวกเจ้าจงเชื่อฟังอัลลอฮ์ และจงเชื่อฟังศาสนทูตของพระองค์เถิด และพึงระมัดระวังไว้ด้วย แต่ถ้าพวกเจ้าผินหลังให้ ก็พึงทราบเถิดว่า ที่จริง หน้าที่ของศาสนทูตของเรานั้น คือการประกาศอันชัดเจนเท่านั้น

93. ไม่มีบาปใดๆ แก่บรรดาผู้ศรัทธา และกระทำความดีในสิ่งที่พวกเขาได้รับริบาค เมื่อพวกเขามีความยำเกรง และศรัทธา และการกระทำความดี แล้วก็มี ความยำเกรง และศรัทธา แล้วก็มี ความยำเกรง และทำดี และอัลลอฮ์นั้นทรงรักผู้กระทำความดีทั้งหลาย

การห้ามสุรา และการพนัน

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสห้ามป่าวของพระองค์ผู้ศรัทธา มิให้ดื่มสุรา และเล่นการพนัน

มีรายงานจาก อะมีรลมุมินีน อะลี อิบนิ อบีฏอลิบ رضي الله عنه ว่า หมากรุกนั้นเป็นการพนัน โดยที่ อิบน์ อบีฮาติม เป็นผู้รายงานชะดีษนี้

และ อิบน์ อบีฮาติม ได้รายงานจากอะฏออ, มุญาฮิด และฏอวูส ว่า ซุฟยาน ได้กล่าวว่า ทุกสิ่งที่มีการเสี่ยงโชค ถือเป็นการพนัน ถึงแม้จะเป็นจากต้นไม้ หรือผลไม้ที่เล็กๆ เอาจมาเล่นกันก็ตาม

(อัญญอบารี 4/322 และ 323)

รายงานจาก อิบนิ อุมร์ ว่า การพนันนั้นก็คือ การเสี่ยงโชคนั่นเอง

(อัญญอบารี 4/325)

อัญญาซะฮาก ได้เล่าโดยนำมาจาก อิบนิ अबباس ว่า การพนันนั้นก็คือ การเสี่ยงโชค

(อัญญอบารี 4/324)

โดยที่พวกเขาได้เสี่ยงโชคกันในสมัยญาฮิลียะฮฺมาจนถึงสมัยอิสลาม แล้วอัลลอฮ์ ﷻ ได้ทรงห้ามการกระทำที่น่าเกลียดเช่นนั้น

อธิบายคำว่า بُنْصَبَ (อัลอันศอบ) และ مُزْجِي (อัลอัซลาม)

คำว่า “อัลอันศอบ” นั้น อิบน์ อับบาส, มุญาฮิด, อะฆออ, สะอีด อิบน์ ญุบัยร, อัลอะซัน และคนอื่นๆ ได้กล่าวว่า มันคือแท่นหินที่พวกเขาใช้เชือดสัตว์บูชาญุ ส่วนคำว่า “อัลอัซลาม” พวกเขาได้กล่าวว่า มันเป็นถ้วยแก้วที่ใช้เสิร์ฟช็อค หรือเสิร์ฟทวย

(บันทึกโดย อิบน์ อบีฮาติม)

และคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ เป็นสิ่งโสมมอันเกิดจากการกระทำของชัยฏอน ﴾ อะลี อิบน์ อบีฏอลฮะฮฺ ได้เล่าโดยนำมาจาก อิบน์ อับบาส ว่า หมายถึงความกริ้วที่มาจาก การกระทำของชัยฏอน

(อัญญาบารี 10/565)

สะอีด อิบน์ ญุบัยร ได้กล่าวว่า มันเป็นบาป

(อัญญาบารี 4/330)

เซต อิบน์ อัสนัม ได้กล่าวว่า มันเป็นความเลวร้าย มาจากการกระทำของชัยฏอน

(อัญญาบารี 10/565)

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿ ดังนั้น พวกเจ้าจงห่างไกลจากมันเถิด ﴾ คำสรรพนาม ُو นั้น กลับไปหาคำว่า رَجَسَ คือ พวกท่านจงละทิ้งมันเสีย อย่าไปทำมันเป็นอันขาด ﴿ เพื่อว่าพวก เจ้าจะได้รับความสำเร็จ ﴾ เรื่องนี้ถือเป็นการส่งเสริม และสนับสนุนไม่ให้กระทำ

หลังจากนั้น อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿ ที่จริง ชัยฏอนนั้นเพียงต้องการที่จะให้เกิด การเป็นศัตรูกัน และการเกลียดชังกันระหว่างพวกเจ้าในเรื่องสุรา และการพนันเท่านั้น และมันจะขัดขวางพวกเจ้าออกจากการระลึกถึงอัลลอฮฺ และการละหมาด แล้วพวกเจ้า จะยุติไหม ? ﴾ เรื่องนี้ เป็นการขู่สำหรับ เพื่อให้เกิดความกลัว

กล่าวถึงบรรดาอะดีษที่ระบุถึงรายละเอียดในการห้ามสุรา

อิมามอะหมัด ได้บันทึกรายงานจาก อบีฮุร็อยเราะฮฺ เล่าว่า สุรานั้นถูกห้ามถึง 3 ครั้งด้วยกัน ท่านรอซูล ﷺ ได้เข้ามาอยู่ในเมืองมะดีนะฮฺ โดยที่ผู้คนดื่มสุรา และเล่นการพนันกัน พวกเขาได้ถามท่านรอซูล ﷺ เกี่ยวกับทั้งสอง แล้วอัลลอฮฺ ﷻ ก็ได้ประทานอัลกุรอานลงมาว่า

﴿ يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْخَمْرِ وَالْمَيْسِرِ قُلْ فِيهِمَا إِثْمٌ كَبِيرٌ وَمَنْفَعَةٌ لِلنَّاسِ ﴾ ... إِلَى آخِرِ الْآيَةِ

“พวกเขาจะถามเจ้าเกี่ยวกับน้ำเมา (สุรา) และการพนัน (มุฮัมมัด) จงกล่าวเถิดว่า ในทั้งสองนั้นมีโทษมาก และมีคุณประโยชน์แก่มนุษย์....” ไปจนจบอายะฮฺ (ซูเราะฮฺ อัลบะเกาะเราะฮฺ อายะฮฺที่ 219)

แล้วผู้คนก็กล่าวกันว่า ทั้งสองสิ่งนี้ไม่ได้เป็นที่ต้องห้ามสำหรับเรา เพราะอัลลอฮฺ ﷻ เพียงแต่ตรัสว่า ﴿ ในทั้งสองนั้นมีโทษมาก และมีคุณประโยชน์แก่มนุษย์ ﴾ พวกเขาจึงยังคงดื่มสุรากันจนกระทั่งในวันหนึ่ง ปรากฏว่า ชายชาวมุฮาญิรีคนหนึ่ง นำเพื่อน ๆ ของเขา ละหมาดมัฆริบ แล้วได้อ่านอัลกุรอานปะปนกัน แล้วอัลลอฮฺ ﷻ ก็ได้ประทานอัลกุรอานลงมาว่า

﴿ يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا لَا تَقْرُبُوْا الصَّلٰوةَ وَاَنْتُمْ سٰكِرٰى حَتّٰى تَعْلَمُوْا مَا تَقُولُوْنَ ﴾

“โอ้บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงอย่าเข้าใกล้การละหมาด ขณะที่พวกเจ้ากำลัง มีนเมาอยู่ จนกว่าพวกเจ้าจะรู้สิ่งที่พวกเจ้าพูด”

(ซูเราะฮฺ อันนิซาฮฺ อายะฮฺที่ 43)

แล้วปรากฏว่าผู้คนก็ยังคงดื่มสุราอยู่ โดยพวกเขาจะมาละหมาดก็ต่อเมื่อเขาหายเมาแล้ว หลังจากนั้นอัลลอฮฺ ﷻ ก็ได้ประทานอายะฮฺลงมาโดยห้ามดื่มสุรา และการพนันอย่างเด็ดขาด ว่า

﴿ يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا اِنَّمَا الْخَمْرُ وَالْمَيْسِرُ وَالْاَنْصَابُ وَالْاَزْلٰمُ رَجْسٌ مِّنْ عَمَلٍ

الشَّيْطٰنِ فَاَجْتَنِبُوْهُ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُوْنَ ﴾

“โอ้ผู้ศรัทธาทั้งหลาย ที่จริง สุรา และการเล่น และแท่นหินสำหรับเชือดสัตว์ บูชายัญ และการเสี่ยงดิว้นั้น เป็นสิ่งโสมนั้นอันเกิดจากการกระทำของชัยฏอน ดังนั้น พวกเจ้าจงห่างไกลจากมันเถิด เพื่อว่าพวกเจ้าจะประสบความสำเร็จ”

(ซูเราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ อายะฮฺที่ 90)

พวกเขาได้กล่าวว่า เราเลิกแล้ว โอ้พระผู้อภิบาลของเรา และผู้คนได้กล่าวว่า โอ้ท่าน ร่อซูลของอัลลอฮฺ มีผู้คนได้ถูกฆ่าตายในหนทางของอัลลอฮฺ และผู้คนที่นอนตายอยู่บนที่นอน ของพวกเขา โดยที่พวกเขาเคยดื่มสุรา และกินทรัพย์สินจากการเล่นการพนัน ซึ่งความจริง อัลลอฮฺ ได้ทรงกำหนดให้สิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งโสมนั้น อันเกิดจากการกระทำของชัยฏอน (เช่นนี้แล้ว พวกเขาจะต้องรับโทษหรือไม่ ?) อัลลอฮฺ ﷻ จึงประทานอายะฮฺลงมาว่า ﴿ ไม่มีบาปใดๆ แก่บรรดาผู้ศรัทธา และกระทำความดีในสิ่งที่พวกเขาได้บริโภค... ﴾ ไปจนจบอายะฮฺ แล้วท่านนบี ﷺ ได้กล่าวว่า

(لَوْ حَرَّمَ عَلَيْهِمْ لَتَرْكُوهُ كَمَا تَرَكَتُمْ)

“ถ้าแม้ว่า (ดังกล่าวนั้น) ได้ถูกห้ามแก่พวกเขา พวกเขาก็จะต้องทิ้งมันไปอย่าง
แน่นอน ดังเช่นที่พวกท่านได้ละทิ้งมันแล้ว.....” โดย อะหมัด ได้บันทึกชะดิษนี้
เพียงคนเดียว

(อะหมัด 2/351)

อิมามอะหมัด ได้บันทึกชะดิษจากรายงานของ อุมัร อิบนิล คือฏฏ็อบ ว่า เขาได้เล่าว่า
ขณะที่เรื่องการห้ามสุราได้ถูกประทานลงมา เขาได้กล่าวว่า โอ้อัลลอฮฺ ขอพระองค์ได้โปรดอธิบาย
ให้พวกเราทราบอย่างครบถ้วนในเรื่องสุราด้วยเถิด แล้วอายะฮฺที่อยู่ในซูเราะฮฺ อัลบะเกาะเราะฮฺ
ได้ถูกประทานลงมาว่า

﴿يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْخَمْرِ وَالْمَيْسِرِ قُلْ فِيهِمَا إِثْمٌ كَبِيرٌ وَمَنْتَفِعٌ لِلنَّاسِ ...﴾

“พวกเขาจะถามเจ้าเกี่ยวกับน้ำเมา (สุรา) และการพนัน (มุฮัมมัด) จงกล่าว
เถิดว่า ในทั้งสองนั้นมีโทษมาก และมีคุณประโยชน์แก่มนุษย์...”

อุมัรจึงถูกตามตัวมา แล้วอายะฮฺนี้ก็ได้อ่านให้เขาฟัง เขาก็กล่าวว่า “โอ้อัลลอฮฺ
ขอพระองค์ได้โปรดอธิบายให้พวกเราทราบอย่างครบถ้วนในเรื่องสุราด้วยเถิด” แล้วอายะฮฺที่
อยู่ในซูเราะฮฺ อันนิซาอฺ ได้ถูกประทานลงมาว่า

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَقْرُبُوا الصَّلَاةَ وَأَنْتُمْ سُكَرَىٰ حَتَّىٰ تَعْلَمُوا مَا تَقُولُونَ﴾

“โอ้อับรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงอย่าเข้าใกล้การละหมาด ขณะที่พวกเจ้ากำลัง
มีนเมาอยู่ จนกว่าพวกเจ้าจะรู้สิ่งที่พวกเจ้าพูด”

ปรากฏว่า ผู้ประกาศของท่านรอซูล ﷺ นั้น เมื่อได้กล่าวในการอะซาน ว่า عَلَى الصَّلَاةِ
ก็จะประกาศว่า “จงอย่าเข้าใกล้การละหมาดขณะที่มีนเมาอยู่แล้ว อุมัรก็ได้ถูกตามตัวมาอีกครั้ง
แล้วอายะฮฺนี้ก็ได้อ่านให้เขาฟัง แล้วเขาได้กล่าวว่า “โอ้อัลลอฮฺ ขอพระองค์ได้โปรดอธิบาย
ให้พวกเราทราบอย่างครบถ้วนในเรื่องสุราด้วยเถิด” และแล้วอายะฮฺที่อยู่ในซูเราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ
ก็ได้ถูกประทานลงมา อุมัรก็ถูกตามตัวมา แล้วอายะฮฺนั้นก็ได้อ่านให้เขาฟัง แล้วเมื่อมาถึง
คำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า أَنْتُمْ مُنْهَوْنَ فَهَلْ أَنْتُمْ أُمْرٌكُمْ ก็ได้กล่าวว่า พวกเราจะไม่กลับไปดื่ม
อีกแล้ว

(อะหมัด 1/53)

และเช่นเดียวกันนี้ อบูดาูด, อัตติรมิซีย์ และ อันนะซาอี ได้บันทึกชะดิษนี้ด้วย

(อบูดาูด 4/19, ตัวะฮฺฟะตุลอะฮฺวะซี 8/417 และ อันนะซาอี 8/286)

อะดีษบทนี้ อะลี อิบนุลมะดีนี และ อัตติรมิซีย์ ถือว่าเป็นอะดีษเศาะฮิฮฺ

ความได้มีปรากฏอยู่ในหนังสือเศาะฮิฮฺทั้งสอง รายงานโดย อุมัร อิบนิล คือฎุอัยบ ว่า ความจริง เขาได้กล่าวคุฏบะฮฺบนมิมบัรของท่านรอซูล ﷺ ว่า โอ้มนุษย์ทั้งหลาย ความจริง ข้อห้ามในเรื่องสุราได้ถูกประทานลงมาแล้ว **คือมี 5 ชนิดด้วยกัน** ได้แก่ สุราที่ทำจากองุ่น, อินทผลัม, น้ำผึ้ง, ข้าวสาลี และข้าวบาร์เลย์ ซึ่งสุรานั้นคือทุกสิ่งที่ทำให้ขาดสติ

(พัตฮุลบารีย์ 8/126 และมุสลิม 4/2322)

และ อัลบุคอรี ได้บันทึกรายงานจาก อิบนิ อุมัร เล่าว่า ข้อห้ามเกี่ยวกับสุราได้ถูกประทานลงมาแล้ว และขณะนั้นที่เมืองมะดีนะฮฺ มีเครื่องดื่มอยู่ 5 อย่าง โดยไม่มีเครื่องดื่มที่ทำจากองุ่น

(พัตฮุลบารีย์ 8/126)

(อะดีษอีกบทหนึ่ง) อิมามอะหมัด ได้บันทึกรายงานจาก อนัส เล่าว่า ฉันเคยบริการ (สุรา) ให้อะบาอูบัยดะฮฺ อิบนิล ญุรรอฮฺ, อุบัย อิบนะ กะอับ, สะฮัล อิบนะ บัฎฏอ และอีกกลุ่มหนึ่งจากเพื่อนๆ ของเขา ที่บ้านของอบีฏ็อลฮะฮฺ จนกระทั่งเครื่องดื่มใกล้ที่จะออกฤทธิ์ (ออกอาการมึนเมา) แล้วมีมุสลิมคนหนึ่งได้เข้ามา แล้วกล่าวว่า พวกท่านไม่รู้หรือว่าสุรานั้น ได้ถูกห้ามแล้ว ? พวกเขาตอบว่า เราจะรอคอย และถามไถ่ดู แล้วอบีฏ็อลฮะฮฺ ได้กล่าวแก่อนัสว่า จงเทที่เหลือนอยู่ในภาชนะทิ้งให้หมด อนัสเล่าต่อว่า ขอ**สาบานต่ออัลลอฮฺ พวกเขาไม่กลับไปดื่มอีกเลย** ทั้งนี้ ในเวลานั้น **สุราที่พวกเขาดื่ม มีเพียงสุราที่ทำจากผลอินทผลัมหมักเท่านั้น**

(อะหมัด 3/181)

อะดีษนี้ได้บันทึกอยู่ในหนังสือเศาะฮิฮฺทั้งสองด้วย

และในอีกรายงานหนึ่ง จากอนัส ได้เล่าว่า ฉันเคยรินสุราให้แก่กลุ่มชนในวันที่มีการห้ามดื่มสุรา ที่บ้านของอบีฏ็อลฮะฮฺ และเครื่องดื่มของพวกเขาในขณะนั้น ก็ไม่ใช่อะไรอื่น นอกจากที่คั้นมาจากผลอินทผลัมที่ยังดิบๆ (ไม่แก่) และผลอินทผลัมที่สุกแล้วเท่านั้น แล้วเมื่อผู้ประกาศได้ประกาศ เขากล่าวว่า เจ้าออกไปดูซิ แล้วเมื่อผู้ประกาศได้ประกาศว่า ฟิงทราบเกิดสุรานั้นได้เป็นที่ต้องห้ามแล้ว เขาเล่าว่า แล้ว อบูฏ็อลฮะฮฺ จึงได้กล่าวแก่อนัสว่า จงเอามันออกไปเททิ้งเสีย แล้วฉันได้เทมันทิ้งไป พวกเขาหรือบางคนในหมู่พวกเขาได้กล่าวว่า ดายแล้วๆ คนนั้นๆ สุรายังอยู่ในท้องของพวกเขาเลย เขาเล่าว่า แล้ว อัลลอฮฺ ﷻ ได้ประทานอายะฮฺ ลงมาว่า ﴿ **ไม่มีบาปใด ๆ แก่บรรดาผู้ศรัทธา และกระทำความดีในสิ่งที่พวกเขาได้บริโภคไป.....** ﴾ จนกระทั่งจบอายะฮฺ

(พัตฮุลบารีย์ 5/133 และมุสลิม 3/1570)

L

อิบนุ ญะร็ร ได้รายงานอะดีษจาก อนัส อิบนิ มาลิก เล่าว่า ขณะที่ฉันกำลังจัดการส่ง แก้วสุราให้แก่อบีฏ็อลฮะฮ์, อบีอุบัยดะฮ์ อิบนิล ญุรรอฮ์, อบีดูญานะฮ์, มุอาซ อิบนิ ญะบัล และ สุเฮล อิบนิ บัฏฏอ จนกระทั่งศีรษะของพวกเขาโอนไปโอนมา อันเนื่องจากดื่มสุราที่ ทำจากผลอินทผลัมสุกกับผลที่ยังดิบอยู่ แล้วฉันก็ได้ยินเสียงผู้ประกาศ กำลังประกาศว่า ฟังทราบเถิดว่า แท้จริง สุรานั้นได้ถูกห้ามแล้ว เขาเล่าว่า ขณะนั้น ไม่มีใครที่เข้ามายังพวกเรา และไม่มีใครที่ออกไปจากพวกเรา จนกระทั่งฉันได้เอาสุราไปเททิ้งเสีย และทุบภาชนะที่ใส่นั้น แดก โดยที่บางคนในหมู่พวกเรา ก็อาบน้ำจะหมาด และบางคนก็อาบน้ำทั่วร่างกาย และพวก เราก็ได้พรมน้ำหอมของ อุมมุสลัฎม แล้วพวกเรา ก็ออกไปที่มัสญิด ก็พบว่าท่านรอซูล ﷺ กำลัง อ่านอายะฮ์อัลกุรอานที่ว่า

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَقْرَبُوا الصَّلَاةَ وَأَنتُمْ سُكَرَىٰ حَتَّىٰ تَعْلَمُوا مَا تَقُولُونَ﴾

ไปจนถึงตำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า

﴿فَهَلْ أَنتُم مُّتَنَهُونَ﴾

แล้วชายคนหนึ่งได้กล่าวว่า โอ้ท่านรอซูลของอัลลอฮ์ สำหรับผู้ที่ตายไปแล้วในขณะที่ พวกเขายังดื่มสุราเล่า ท่านจะว่าอย่างไร ? แล้วอัลลอฮ์ ﷻ ก็ได้ประทานอัลกุรอานลงมาว่า

﴿لَيْسَ عَلَى الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جُنَاحٌ فِيمَا طَعِمُوا.....﴾

แล้วชายคนหนึ่งได้กล่าวแก่ กอตาเดฮ์ ว่า ท่านได้ยินมันจาก อนัส อิบนิ มาลิก ไหม ? เขาตอบว่า ใช่แล้ว

และชายคนหนึ่งได้กล่าวแก่ อนัส อิบนิ มาลิก ว่า ท่านได้ยินมันจากท่านรอซูล ﷺ หรือเปล่า ? เขาตอบว่า ใช่แล้ว ในอีกรายงานหนึ่งระบุว่า อนัสตอบว่า มีผู้ที่ไม่เคยโกหก เล่าให้ฉันฟัง ซึ่งพวกเราต่างไม่เคยโกหก เราไม่เคยรู้ด้วยซ้ำว่า อะไรคือการโกหก

(อัญญอบารี 10/578)

(อะดีษอีกบทหนึ่ง) อิมามอะหมัด ได้บันทึกอะดีษที่รายงานโดย อิบนุ อุมัร เล่าว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

لُعِنَتِ الْخَمْرُ عَلَى عَشْرَةِ أَوْجُهٍ : لُعِنَتِ الْخَمْرُ بِعَيْنِهَا ، وَشَارِبُهَا ، وَسَاقِيهَا ،
وَبَائِعُهَا ، وَمُبْتَاعُهَا ، وَعَاصِرُهَا ، وَمُعْتَصِرُهَا ، وَحَامِلُهَا ، وَالْمَحْمُولَةُ إِلَيْهِ ،
(وَأَكِلُ ثَمَرِهَا)

“สุรานั้นได้ถูกสาปแช่ง (ห้าม) ถึง 10 ประการด้วยกัน (คือ) สุนัขที่ถูกสาปแช่งด้วยตัวของมัน (ตัวของสุราเอง), ผู้ดื่มมัน, ผู้รินสุราบริการ, ผู้ขายสุรา, ผู้ซื้อสุรา, ผู้ใช้ให้คั้น, ผู้คั้นสุรา, ผู้แบกสุรา, ผู้ที่สุรากลูกนำไปให้เขา และผู้กินเงินจากการขายสุรา”

(อะหมัด 2/25)

อบูดาอูด และ อิบน์มาญะฮ์ ก็ได้บันทึกอะดิษนี้ด้วย

(อบูดาอูด 3674, อิบน์มาญะฮ์ 3380)

อะหมัด ได้บันทึกอะดิษที่รายงานจาก อิบน์ อุมร์ เล่าว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้ออกไปยังลานตากอินทผลัม ซึ่งฉันก็ออกไปกับท่านด้วย โดยที่ฉันอยู่ทางด้านขวาของท่าน จากนั้นอบูบักร์ก็มุ่งหน้ามา ฉันจึงได้ถอยร่นลงมายู่ข้างหลังของท่านรอซูล แล้วอบูบักร์ก็ขึ้นไปอยู่ด้านขวาของท่านแทน ส่วนฉันเปลี่ยนมาอยู่ด้านซ้าย หลังจากนั้น อุมร์ ก็มาถึง ฉันก็ได้เสียงที่ให้กับเขา แล้วอุมร์จึงขึ้นไปอยู่ด้านซ้ายของท่าน เมื่อท่านรอซูล ﷺ ไปถึงลานตากอินทผลัมก็พบว่ามิดฮัมกิสราซึ่งทำจากหนังสัตว์วางอยู่ อิบน์ อุมร์ เล่าว่า แล้วท่านรอซูล ﷺ ก็ได้เรียกให้ฉันเอามิดพกมา อิบน์ อุมร์ ได้เล่าว่า ฉันไม่เคยรู้จักมิดพกมาก่อน จนกระทั่งในวันนั้นแล้วท่านได้ชี้ให้เจาะดิงดิงกล่าวเสีย หลังจากนั้นท่านได้กล่าวว่า

(لَعْنَتِ الْخَمْرُ وَشَارِبُهَا ، وَسَاقِيهَا ، وَبَائِعُهَا ، وَمُبْتَاعُهَا ، وَحَامِلُهَا ،
وَالْمَحْمُولَةُ إِلَيْهِ ، وَعَاصِرُهَا ، وَمُعْتَصِرُهَا ، وَآكِلُ ثَمَرِهَا)

“สุราได้ถูกสาปแช่ง (ห้าม), ผู้ดื่มสุรา, ผู้รินสุราบริการ, ผู้ขายสุรา, ผู้ซื้อสุรา, ผู้แบกสุรา, ผู้ที่สุรากลูกนำไปให้เขา, ผู้ใช้ให้คั้น, ผู้คั้นสุรา และผู้กินเงินจากการขายสุรา”

(อะหมัด 2/71)

(อะดิษอีกบทหนึ่ง) อัลฮาฟิซ, อบูบักร์, อัลบัยหะกี ได้รายงานอะดิษจาก สะอัด เล่าว่า มีอยู่ 4 อายะฮ์ที่ถูกประทานลงมาเกี่ยวกับสุรา แล้วเขาได้กล่าวจนจบอะดิษ โดยกล่าวว่า ชายชาวอันศอรุคนหนึ่งได้ทำอาหาร แล้วเชิญพวกเราไปรับประทานอาหาร พวกเราได้ดื่มสุราก่อนที่จะถูกห้าม จนกระทั่งมีนเมา ก็เริ่มคุยโวโอ้อวดกัน โดยชาวอันศอรุได้กล่าวว่า พวกเราประเสริฐกว่า ดีกว่า และชาวกูเรซ ก็กล่าวว่า พวกเราประเสริฐกว่า ดีกว่า แล้วชายชาวอันศอรุคนหนึ่งก็หยิบกระดุกชากรรไกรอูฐซึ่งวางอยู่ ขึ้นมาฟาดไปที่จมูกของสะอัด ทำให้จมูกของเขาแตกเป็นแผล แล้วอายะฮ์กุรอานที่ว่า (إِنَّمَا الْخَمْرُ وَالْمَيْسِرُ) ไปจนถึงคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า (فَهَلْ أَنْتُمْ مُبْتَلَوْنَ) จึงได้ถูกประทานลงมา

(บันทึกโดย มุสลิม 1748 และ อัลบัยหะกี 8/285)

(ฮะดีษอีกบทหนึ่ง) อิบน์ อบีฮะติม ได้รายงานมาจาก अब್ದิลลาฮฺ อิบน์ อัมรฺ เล่าว่า แท้จริง อาเยฮฺอัลกุรอานที่ว่า

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّمَا الْخَمْرُ وَالْمَيْسِرُ وَالْأَنْصَابُ وَالْأَزْلَمُ رَجُسٌ مِّنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ فَاجْتَنِبُوهُ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ﴾

เขาเล่าว่า ในคัมภีร์เตารอตระบุในทำนองเดียวกันกับอาเยฮฺนี้ว่า แท้จริง อัลลอฮฺได้ประทานความจริงมาเพื่อมาทำให้เรื่องที่ไม่จริง และไร้สาระต้องมลายสิ้นไป มาลบล้างการละเล่นที่ไร้สาระ เครื่องติดสีตีเป่า การเดินรำ เครื่องหอม กลอง เสียงดนตรี คำโคลงคำกลอน และสุรา สำหรับผู้ที่ดื่มมัน ขอสาบานต่ออัลลอฮฺ และด้วยเดชานุภาพของพระองค์ ใครที่ดื่มสุราหลังจากที่ถูกห้ามแล้ว แน่نون มันจะทำให้เขากระหายมากในวันกิยามะฮฺ และใครที่เลิกและไม่ดื่มหลังจากที่ถูกห้ามแล้ว แน่نون เขาจะได้รับการกรินให้อีกในสวนสวรรค์ โดยสายรายงานของฮะดีษนี้ถูกต้อง

(อิบน์ อบีฮะติม 4/1196)

(ฮะดีษอีกบทหนึ่ง) อิมามชาฟีอี رحمه الله ได้เล่าว่า มาลิกได้แจ้งให้เราทราบ โดยนำมาจาก นาเฟียฮฺ จาก อิบน์ อุมรฺ ว่า แท้จริง ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(مَنْ شَرِبَ الْخَمْرَ فِي الدُّنْيَا ، ثُمَّ لَمْ يَتُبْ مِنْهَا ، حُرِمَهَا فِي الْآخِرَةِ)

“ใครที่ดื่มสุราในโลกนี้ (แล้ว) มิได้กลับตัวกลับใจ (ขออภัยโทษต่ออัลลอฮฺ) เขาจะถูกห้ามจากมันในโลกหน้า”

(บันทึกโดย อัลบุคอรี 5575, มุสลิม 2003 และในมุสนัดของอิหม่ามชาฟีอี 1763)

มุสลิมได้บันทึกฮะดีษที่รายงานโดย อิบน์ อุมรฺ เล่าว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(كُلُّ مُسْكِرٍ حَرْمٌ ، وَكُلُّ مُسْكِرٍ حَرَامٌ ، وَمَنْ شَرِبَ الْخَمْرَ فَمَاتَ وَهُوَ يَذْمُهَا وَلَمْ يَتُبْ مِنْهَا لَمْ يَشْرَبْهَا فِي الْآخِرَةِ)

“ของมีนเมาทุกอย่างเป็นสุรา และของมีนเมาทุกอย่างเป็นที่ต้องห้าม และผู้ใดดื่มสุรา แล้วเขาตายไปโดยเป็นคนที่ดีดสุรา และ มิได้กลับตัวกลับใจ สำหรับนักผิดในสิ่งที่ได้ทำไป เขาจะไม่ได้ดื่มมันในปรโลก”

(มุสลิม 2003)

รายงานจาก अब್ದิรเราะฮ์มาน อิบน์ิล ฮาวิษ อิบน์ อิฮาม ได้เล่าว่า ฉันได้ยิน อุษมาน อิบน์ อัฟฟาน กล่าวว่า พวกท่านจงออกห่างจากสุรา เพราะมันเป็นแม่แห่งความชั่วร้าย ปรากฏว่า

มีชายคนหนึ่งมาก่อนจากพวกเจ้า เคยเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺ ปลีกตัวอยู่โดดเดี่ยวจากผู้คน แล้วมีหญิงที่ไม่ดีคนหนึ่งได้สนใจเขา นางจึงส่งคนรับใช้ของนางไปหาเขา แล้วบอกว่า ขอเชิญท่านมาเพื่อเป็นพยานยืนยันในเรื่องหนึ่ง จากนั้นเขาก็มาและสังเกตเห็นว่า ทุกครั้งที่เขาเข้าประตูหนึ่งไปประตูบานนั้นก็จะถูกปิด จนกระทั่งเขาได้เข้าไปพบผู้หญิงนางหนึ่ง ใบหน้าสดใส มีเด็กคนหนึ่งอยู่ข้างนาง และมีขวดสุราวางอยู่ด้วย แล้วนางได้กล่าวว่า ขอสาบานต่ออัลลอฮฺ ความจริง ดิฉันไม่ได้เชิญท่านมาเป็นพยานอะไรเลย แต่เชิญท่านมาเพื่อให้ท่านมีเพศสัมพันธ์กับดิฉัน หรือฆ่าเด็กชายคนนี้ หรือดื่มสุรานี้ แล้วนางก็รินสุราแก้วหนึ่งให้เขา แล้วเขากล่าวว่า เพิ่มมันให้ฉันอีก โดยที่เขาไม่ได้โยนมันทิ้ง จนกระทั่งเขาได้ร่วมเพศกับนาง และฆ่าเด็กคนนั้น ดังนั้น พวกท่านจงออกห่าง อย่าได้แตะต้องสุรา **เพราะว่าสุราและความศรัทธา นั้น จะอยู่ร่วมกันไม่ได้เป็นอันขาด แต่จะต้องมีสิ่งใดสิ่งหนึ่งถูกสลัดออกไป**

(บันทึกโดย อัลบัยหะกี 8/287 และ 288)

สายรายงานของฮะดีษนี้ถูกต้อง และอบูบักรฺ อิบน์ อะบีดุนยา ก็ได้รายงานฮะดีษนี้ไว้ในหนังสือของเขาที่ชื่อว่า “ความเลวร้ายของสิ่งมีนเมา” โดยเป็นฮะดีษมรฺฟะฮฺ (สายรายงานถึงนบี) แต่สายรายงานที่เป็นฮะดีษเมากูฟ (คือฮะดีษที่สายรายงานสุดท้ายที่เศาะฮาบะฮฺ) มีความถูกต้องมากกว่า **วัลลอฮุอะอะลัม**

อะหมัด อิบน์ ฮัมบัล ได้บันทึกฮะดีษที่รายงานจาก อิบน์ อับบาส เล่าว่า เมื่อมีการห้ามข้องเกี่ยวกับสุรา ผู้คนก็ได้กล่าวว่า โอ้ท่านรอซูลของอัลลอฮฺ บรรดาสหยาของพวกเราที่ได้ตายไปแล้ว โดยที่พวกเขาดื่มสุรา พวกเขาจะเป็นอย่างไร ? แล้วอัลลอฮฺ ﷻ ก็ได้ประทานอายะฮฺลงมาว่า ﴿لَيْسَ عَلَى الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جُنَاحٌ فِيمَا طَعُمُوا.....﴾ ไปจนจบอายะฮฺ และเมื่อทศกิบลัตได้ถูกเปลี่ยน (จากมัสนุดอักซอ มาสู่มัสนุดชะรอหม) ผู้คนก็กล่าวอีกว่า โอ้ท่านรอซูลของอัลลอฮฺ บรรดาพี่น้องของเราที่ตายไปแล้ว โดยที่พวกเขาละหมาดหันหน้าไปสู่บัยติลมักดิส พวกเขาจะเป็นอย่างไร ? แล้วอัลลอฮฺ ﷻ ก็ได้ประทานอายะฮฺลงมาว่า

﴿وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُضِيعَ إِيمَنَكُمْ إِنَّ اللَّهَ بِالنَّاسِ لَرَّءُوفٌ رَحِيمٌ﴾

“และใช้ว่า อัลลอฮฺนั้นจะทำให้การศรัทธาของพวกเจ้าสูญไปก็หาไม่ แท้จริงอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงปรานี ผู้ทรงเมตตาแก่มนุษย์เสมอ”

(ซูเราะฮฺ อัลบะเกาะเราะฮฺ อายะฮฺที่ 143)

(อะหมัด 1/295)

รายงานจาก อับดิลลาฮฺ อิบน์ มัสอูด ว่า แท้จริง ท่านนบี ﷺ ได้กล่าว เมื่ออายะฮฺอัลกุรอานได้ถูกประทานลงมาว่า

(لَيْسَ عَلَى الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جُنَاحٌ فِيمَا طَعَمُوا إِذَا مَا
اتَّقَوْا وَءَامَنُوا)

“ไม่มีบาปใดๆ แก่บรรดาผู้ศรัทธา และกระทำความดีในสิ่งที่พวกเขาได้บริโภค เมื่อ
พวกเขามีความยำเกรง และศรัทธา แล้วท่านนบี ﷺ จึงได้กล่าวว่า มีผู้กล่าวแก่ฉัน
ว่า ท่านก็เป็นส่วนหนึ่งจากพวกเขา”

(อย่างนี้แหละที่ มุสลิม, อัตติรมิซี และ อันนะชาอี ได้บันทึกอะดิษนี้จากสายรายงานของเขา
มุสลิม 4/1910, ตัวะฮฺฟะตุลอะฮฺวะซี 8/419 และ อันนะชาอี ในหนังสือ อัลกุบรอ 6/337)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا الْيْلُونَكُمْ أَلَمْ يَشَأِ مِنَ الصَّيْدِ
تَنَالَهُ أَيْدِيكُمْ وَرِمَاحُكُمْ لِيَعْلَمَ اللَّهُ مَنْ يَخَافُهُ بِالْغَيْبِ
فَمَنْ أَعْتَدَىٰ بَعْدَ ذَلِكَ فَلَهُ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٩٤﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا
لَا تَقْتُلُوا الصَّيْدَ وَأَنْتُمْ حُرُمٌ وَمَنْ قَتَلَهُ مِنْكُمْ مُتَعَمِّدًا فَجَزَاءٌ
مِّثْلُ مَا قَتَلَ مِنَ النَّعْمِ يَحْكُمُ بِهِ ذَوَا عَدْلٍ مِنْكُمْ هَدْيًا
بَالِغَ الْكَعْبَةِ أَوْ كَفَّرَةٌ طَعَامُ مَسْكِينٍ أَوْ عَدْلُ ذَلِكَ صِيَامًا لِيَذُوقَ
وَبَالَ أَمْرِهِ عَفَا اللَّهُ عَمَّا سَلَفَ وَمَنْ عَادَ فَيَنْتَقِمُ اللَّهُ مِنْهُ
وَاللَّهُ عَزِيزٌ ذُو انتِقَامٍ ﴿٩٥﴾

94. โอ้ผู้ศรัทธาทั้งหลาย แน่หนอน อัลลอฮฺจะทรงทดสอบพวกเจ้า ด้วย
สิ่งหนึ่ง ได้แก่ การล่าสัตว์ที่มีมือของพวกเจ้าจับมันมาได้ และหอก
ของพวกเจ้าด้วย เพื่ออัลลอฮฺจะทรงรู้ว่า **ใครที่ยำเกรงพระองค์ โดยที่
เขาไม่เห็นพระองค์** แล้วผู้ใดละเมิดหลังจากนั้น เขาก็จะได้รับโทษ
อันเจ็บแสบ

95. โอ้ผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงอย่าล่าสัตว์ โดยที่พวกเจ้ากำลังครอง
เอียะฮฺรอมอยู่ และผู้ใดในหมู่พวกเจ้าได้ฆ่ามันโดยเจตนาแล้วไซ้
การชดเชยก็คือชนิดเดียวกับที่ถูกฆ่า (จากปศุสัตว์) โดยที่ผู้ยุติธรรม
สองคนในหมู่ของพวกเจ้าจะทำการชื้อขาดมัน ในฐานะเป็นสัตว์พลี
ที่ไปถึงอัลกะอะบะฮฺ หรือไมก็ให้มีการไถ่โทษอีกอย่างหนึ่งคือให้
อาหารแก่บรรดาคนยากจน ขัดสน หรือสิ่งที่เท่าเทียมสิ่งนั้นด้วย
การถือศีลอด เพื่อที่เขาจะได้ล้มรสผลภัยแห่งการกระทำของเขา
อัลลอฮฺได้ทรงอภัยโทษให้จากสิ่งที่ได้ผ่านมาแล้ว และผู้ใดกลับไป
กระทำอีก อัลลอฮฺก็จะทรงลงโทษเขา และอัลลอฮฺนั้นคือ ผู้ทรง
เดชานุภาพ ผู้ทรงลงโทษ

ห้ามล่าสัตว์ในแผ่นดินฮะรอม และการครองเอียะฮฺรอม

อัลวาลิบี ได้กล่าวโดยนำมาจาก อิบนิ อับบาส ถึงดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ แน่نون
อัลลอฮฺจะทรงทดสอบพวกเจ้าด้วยสิ่งหนึ่ง ได้แก่ การล่าสัตว์ที่มีมือของพวกเจ้าจับมัน
มาได้ และหอกของพวกเจ้าด้วย ﴾ โดยเขากล่าวว่า หมายถึงสัตว์ที่อ่อนแอ และสัตว์ตัวเล็กๆ
ที่ถูกล่า ซึ่งอัลลอฮฺจะทดสอบมันกับบ่าวของพระองค์ ในขณะที่พวกเขากำลังครองเอียะฮฺรอมอยู่
จนกระทั่ง หากพวกเขาสามารถจะล่าสัตว์ด้วยมือของพวกเขาเอง แล้วอัลลอฮฺได้ทรงห้ามพวกเขา
ไล่ล่ามัน

(อัญญาบารี 10/584)

มุญาฮิด ได้กล่าวเกี่ยวกับดำรัสที่ว่า ﴿ การล่าสัตว์ที่มีมือของพวกเจ้าจับมันมาได้ ﴾
หมายถึงล่าสัตว์ตัวเล็กๆ มาได้ ﴿ และหอกของพวกเจ้าด้วย ﴾ หมายถึง ล่าสัตว์ตัวใหญ่มาได้
(อัญญาบารี 10/583)

และ มุกอติล อิบน์ ฮัยยาน ได้กล่าวว่า อาเยฮฺนี้ได้ถูกประทานลงมาขณะที่ครองอุมเราะฮฺ
อยู่ที่ตำบลอัลฮุฎัยบียะฮฺ แล้วปรากฏว่า สัตว์ป่า, นก และสัตว์ชนิดต่างๆ มาอยู่รวมกันเป็น
จำนวนมากในขณะที่พวกเขาเดินทาง ซึ่งไม่เคยปรากฏเช่นนั้นมาก่อน แต่อัลลอฮฺก็ได้ทรงห้าม
พวกเขามิให้ล่ามัน ในขณะที่พวกเขากำลังครองเอียะฮฺรอมอยู่ ﴿ เพื่ออัลลอฮฺจะทรงรู้ว่า
ใครที่ยำเกรงพระองค์ โดยที่เขาไม่เห็นพระองค์ ﴾ หมายความว่าอัลลอฮฺ ﷻ ทรงทดสอบ

พวกเขาด้วยการให้มีสัตว์ล่ามล้อมรอบพวกเขาอยู่ในขณะที่พวกเขาเดินทาง โดยที่พวกเขาสามารถจะจับมันด้วยมือของพวกเขา และด้วยหอกของพวกเขาทั้งในสภาพลับๆ และเปิดเผย เพื่อจะได้ปรากฏให้เห็นว่า ในหมู่พวกเขา ใครคือผู้ที่เชื่อฟัง และยำเกรงต่ออัลลอฮ์

(อัตตุรุลมันซูร 3/185)

ดังเช่นที่อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿ إِنَّ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُم بِالْغَيْبِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ كَبِيرٌ ﴾

“แท้จริง บรรดาผู้ยำเกรงต่อพระผู้อภิบาลของพวกเขา โดยทางลับสำหรับพวกเขา จะได้รับการอภัยโทษ และรางวัลอันยิ่งใหญ่”

(ซูเราะฮ์ อัลมุลก อายะฮ์ที่ 12)

และคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ณ ที่นี้มีความหมายว่า ﴿ แล้วผู้ใดละเมิดหลังจากนั้น ﴾ อัลฮุคม์ดี และคนอื่นๆ ได้กล่าวว่า หมายถึง หลังจากที่ได้มีการประกาศให้ทราบ และเตือนแล้ว ﴿ เขาก็จะได้รับโทษอันเจ็บแสบ ﴾ เพราะเขาได้ฝ่าฝืนคำสั่งของอัลลอฮ์ และบทบัญญัติของพระองค์

หลังจากนั้น อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿ โอผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงอย่าล่าสัตว์ โดยที่พวกเจ้ากำลังครองเอียะฮฺรอมอยู่ ﴾ เรื่องนี้เป็นเรื่องต้องห้ามจากอัลลอฮ์ ﷻ ที่จะล่าสัตว์ในสภาพที่พวกเจ้ากำลังครองเอียะฮฺรอมอยู่ และห้ามเอาประโยชน์จากสัตว์ล่า โดยไม่มีข้อยกเว้นแต่ประการใด นอกจากที่ระบุอยู่ในอะดีษะฮะฮ์ทั้งสอง ที่รายงานโดย อาอิชะฮ์ มารดาของศรัทธาชนว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

﴿ خَمْسٌ فَوَاسِقُ يُقْتَلْنَ فِي الْحِلِّ وَالْحَرَمِ : الْغَرَابُ وَالْحِدَاةُ وَالْعَقْرُبُ وَالْفَأْرَةُ وَالْكَلْبُ الْعَقُورُ ﴾

“มีสัตว์ที่ไม่ดีอยู่ 5 ประเภท อนุญาตให้ฆ่าได้ในแผ่นดินฮาลาล และแผ่นดินฮะรอม (คือ) นกกา, เหยี่ยว, แมงป่อง, หนู และ สุนัขที่ขบกัดผู้คน”

(อัลบุคอรีย์ 3314 และ มุสลิม 1198)

รายงาน อิบนิ อุมร์ ว่า แท้จริง ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

﴿ خَمْسٌ مِنَ الدَّوَابِّ لَيْسَ عَلَى الْحَرَمِ فِي قَتْلِهِنَّ جُنَاحٌ : الْغَرَابُ ، وَالْحِدَاةُ ، وَالْعَقْرُبُ ، وَالْفَأْرَةُ وَالْكَلْبُ الْعَقُورُ ﴾

“มีสัตว์อยู่ 5 ประเภท ที่ไม่มีบาปประการใดแก่ผู้ครองเอียะฮฺรอมที่จะฆ่ามัน (คือ) นกกา, เหยี่ยว, แมงป่อง, หนู และสุนัขที่ชอบกัดคน”

(อัลมุวัฏฏะฮ์ 1/356)

อัลบะกุอรี และ มุสลิม ได้บันทึกฮะดีษนี้ด้วย

(พัตฮุลบารี 4/42, มุสลิม 2/858)

และ อบูอัยยูบ ได้รายงานฮะดีษนี้ จาก นาเฟียะฮ์ จาก อิบนิ อุมร์ เช่นเดียวกัน

(อันนะซาอี 5/190)

และ อัยยูบ ได้เล่าว่า ฉันได้กล่าวแก่ นาเฟียะฮ์ ว่า แล้วงูเล่า ? เขาตอบว่า งูนั้นไม่ต้องสงสัยเลย **และไม่มีข้อขัดแย้งในการที่จะฆ่ามัน**

(พัตฮุลบารี 6/44)

หมาป่า, เสือ, เสือดาว และสิงโต ก็จัดว่าอยู่ในกลุ่มของสุนัขบ้าด้วยเช่นกัน เพราะมันดุร้ายกว่า และอันตรายกว่า หรือเพราะคำว่าสุนัขนั้นถูกเรียกพวกเหล่านี้ด้วยเหมือนกัน **วัลลอฮุอะละม**

และรายงานจาก อิบิสะอีด จากท่านนบี ﷺ ว่า ความจริง ท่านนบีได้ถูกถามเกี่ยวกับสัตว์ที่ผู้ครองเอียะฮฺรอมจะฆ่าได้ ท่านได้ตอบว่า

(الْحَيَّةُ ، وَالْعَقْرَبُ ، وَالْفُؤَيْسِقَةُ ، وَيَرْمِي الْغُرَابَ وَلَا يَقْتُلُهُ ، وَالْكَلْبُ الْعَقُورُ وَالْحِدَاةُ ، وَالسَّبُعُ الْعَادِي)

“งู, แมงป่อง, หนู, ส่วนนกกกา ให้ไล่มันไป **ไม่ต้องฆ่ามัน**, สุนัขที่ชอบกัดผู้คน, เหยี่ยว และสัตว์ล่าเหยื่อที่ทำร้ายผู้คน”

(บันทึกโดย อบูดาวูด, อัตติรมิซีย์ และ อิบน์มาญะฮ์ โดย อัตติรมิซีย์ ได้กล่าวว่า ฮะดีษนี้เป็นฮะดีษอะซัน)

บทลงโทษผู้ที่ฆ่าสัตว์ที่ล่ามาในแผ่นดินฮะรอม หรือขณะครองเอียะฮฺรอมอยู่

อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿และผู้ใดในหมู่พวกเจ้าได้ฆ่ามันโดยเจตนาแล้วไซ้ การชดเชยก็คือชนิดเดียวกับที่ถูกฆ่า (จากปศุสัตว์) ﴾

มุญาฮิด อิบน์ ญับร ได้กล่าวจุดมุ่งหมายของคำว่า “เจตนา” ณ ที่นี้ก็คือ มีความตั้งใจ **ล่ามันโดยลิมว่ากำลังอยู่ในระหว่างครองเอียะฮฺรอม**

(อัญญอบารี 11/8)

ส่วนผู้ตั้งใจที่จะฆ่าสัตว์ล่า ทั้งๆ ที่นึกได้ว่าตัวเองกำลังครองเอียะฮฺรอมนอยู่ นั่นถือเป็นเรื่องใหญ่เกินกว่าจะชดใช้ และความจริง การเอียะฮฺรอมนของเขาก็เสียด้วย ซึ่งพรรณานี้ถือเป็น พรรณานะที่ประหลาด

สำหรับพรรณานะของนักปราชญ์ส่วนใหญ่ นั่นก็ถือว่า ผู้ที่ตั้งใจ หรือลืมนั่น มีผลเท่ากันใน บทลงโทษ

และอัชชูรี ได้กล่าวว่า ตัวบทในคัมภีร์อัลกุรอานนั้นได้บ่งชี้สำหรับผู้ที่ตั้งใจมีเจตนาที่จะกระทำ แต่ในขณะนั้นบ่งถึงผู้ลืมนั้น และลงมือกระทำด้วย

(อัญญอบารี 11/11)

ความหมายในที่นี้ก็คือ อัลกุรอานชี้ให้เห็นว่า ผู้ที่มีเจตนา และตั้งใจกระทำเช่นนั้น จำเป็นจะต้องมีบทลงโทษ และมีบาปด้วย ด้วยคำรัสของพระองค์ที่ว่า ﴿ เพื่อที่เขาจะได้ลิ้มรสผลภัยแห่งการกระทำของเขา อัลลอฮ์ได้ทรงอภัยโทษให้จากสิ่งที่ได้ผ่านมาแล้ว และผู้ใดกลับไปกระทำอีก อัลลอฮ์ก็จะทรงลงโทษเขา ﴾ และขณะนั้นได้มาระบุถึงข้อชี้ขาดของท่านนบี ﷺ และข้อชี้ขาดของบรรดาเศาะฮาบะฮฺของท่านว่า จำเป็นจะต้องลงโทษในความผิด ดังที่คัมภีร์อัลกุรอานได้ระบุเอาไว้ในการจงใจและตั้งใจกระทำ และเช่นเดียวกัน การฆ่าสัตว์ล่า นั้นสร้างความเสียหาย ซึ่งความเสียหายนั้นครอบคลุมไปถึงการกระทำโดยเจตนาและหลงลืม และถ้าหากมีเจตนาจงใจก็ถือว่ามีความผิด ส่วนการทำผิดนั้นก็ไม่ถูกดำเนิน

และในคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ การชดเชยก็คือชนิดเดียวกับที่ถูกฆ่า (จากปศุสัตว์) ﴾ ข้อความนี้เป็นหลักฐานชี้ชัดว่า จำเป็นจะต้องมีการชดเชย เช่นเดียวกันกับที่ผู้ครองเอียะฮฺรอมนได้ฆ่าไป เมื่อปรากฏว่าต้องเป็นสัตว์ชนิดเดียวกัน คนที่กระทำโดยลืมนั้น บรรดาเศาะฮาบะฮฺก็ตัดสินชี้ขาดเช่นเดียวกัน คือ ต้องเป็นสัตว์ชนิดเดียวกันด้วย โดยที่พวกเขาเคยตัดสินชี้ขาดในการฆ่านกกระเจือกเทศ ก็ต้องชดเชยด้วยอูฐ, วัวป่าก็ต้องด้วยวัว, กวางหรือเก้งก็ต้องด้วยแพะ ส่วนถ้าไม่มีสัตว์ชนิดเดียวกัน อิบน์ อับบาส เคยตัดสินชี้ขาดให้จ่ายเพิ่มราคาของมันมาเอาไปยังเมืองมักกะฮ์

(สะดิษนี บันทึกโดย อัลบัยหะกี)

และคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ โดยที่ผู้ยุติธรรมสองคนในหมู่ของพวกเจ้าจะทำการชี้ขาดมัน ﴾ หมายความว่า เป็นการชี้ขาดในการชดเชยที่เหมือนกัน หรือจ่ายเป็นราคาในกรณีที่หาสิ่งที่เหมาะสมกันไม่ได้ โดยให้มุสลิมที่มีความเที่ยงธรรม เป็นผู้ชี้ขาด

อิบนุ ญะรีรุ ได้รายงานมาจาก อบีญะรีรุ อัลบะญะลี เล่าว่า ฉันจับกวางมาได้ตัวหนึ่ง ในขณะที่ฉันครองเอียะฮฺรอมอยู่ แล้วฉันได้เล่าเรื่องดังกล่าวให้ท่านอุมร์ฟัง ท่านได้กล่าวว่า ท่านหาผู้ชายที่มีความเที่ยงธรรมในหมู่พี่น้องของท่านมาสองคน มาตัดสินชี้ขาดในเรื่องของท่าน แล้วฉันจึงได้นำเอา อับดุลเราะฮฺมานและสะอัดมา แล้วทั้งสองได้ตัดสินให้ฉันชดเชยด้วยแพะตัวผู้สีดำหนึ่งตัว

(อัญญอบารี 11/27)

และ อิบนุ ญะรีรุ ได้รายงานมาจาก ฏอริก เล่าว่า อุมร์ได้ฆ่ากวางตัวหนึ่ง ขณะที่เขาครองเอียะฮฺรอมอยู่ แล้วเขาได้มาที่อุมร์ให้เขาชี้ขาด แล้วอุมร์ได้กล่าวแก่เขาว่า ท่านจงตัดสินพร้อมกับฉันเลย แล้วทั้งสองก็ได้ชี้ขาดให้ชดเชยด้วยแพะที่เริ่มกินพืชและน้ำ (เล็กนมแม่แล้ว) หลังจากนั้น อุมร์ได้กล่าวว่า “โดยที่ผู้ยุติธรรมสองคนในหมู่ของพวกเจ้าจะทำการชี้ขาดมัน”

(อัญญอบารี 11/26)

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ในฐานะเป็นสัตว์พลีที่ไปถึงอัลกะอฺบะฮฺ﴾ จุดมุ่งหมายในที่นี้คือนำไปถึงแผ่นดินฮะรอม เพื่อไปเชือดที่นั่น แล้วแจกจ่ายไปให้คนยากคนจนในมัสญิดอัลฮะรอม ซึ่งในเรื่องนี้ บรรดานักวิชาการได้มีความเห็นตรงกัน

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿หรือไม่ก็ให้มีการไถ่โทษอีกอย่างหนึ่ง คือให้อาหารแก่บรรดาคนยากจน ขัดสน หรือสิ่งที่เท่าเทียมสิ่งนั้นด้วยการถือศีลอด﴾ คือ เมื่อผู้ที่ครองเอียะฮฺรอมไม่พบสัตว์เช่นที่ฆ่าไป หรือหาสัตว์เช่นที่ถูกฆ่าไม่ได้ ก็ให้ถือศีลอดทดแทน

อะลี อิบนุ อบีฏอลฮะฮฺ ได้เล่าโดยนำมาจาก อิบนิ อับบาส เกี่ยวกับดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ในฐานะเป็นสัตว์พลีที่ไปถึงอัลกะอฺบะฮฺ หรือไม่ก็ให้มีการไถ่โทษอีกอย่างหนึ่ง คือให้อาหารแก่บรรดาคนยากจน ขัดสน หรือสิ่งที่เท่าเทียมสิ่งนั้นด้วยการถือศีลอด﴾ เมื่อผู้ครองเอียะฮฺรอมได้ฆ่าสัตว์ล่าก็จะถูกตัดสินเช่นนั้น แล้วถ้าเขาฆ่ากวางตัวหนึ่ง หรือคล้ายๆ กัน ก็จำเป็นแก่เขาที่จะต้องเชือดแกะตัวหนึ่งที่มักกะฮฺ แล้วถ้าหาไม่ได้ก็ต้องให้อาหารแก่คนยากจน

ขัดสน 6 คน แล้วถ้าไม่สามารถจะทำได้ก็ให้ถือศีลอด 3 วัน

แล้วถ้าเขาฆ่ากวางที่ตัวใหญ่กว่านั้น หรือคล้ายๆ กัน ก็จำเป็นแก่เขาที่จะต้องเชือดวัวตัวหนึ่ง ถ้าเขาไม่สามารถก็จะต้องให้อาหารแก่คนยากจน 20 คน และถ้าไม่สามารถจะทำได้ ก็ให้ถือศีลอดเป็นเวลา 20 วัน

และถ้าเขาผ่านกระจอกเทศ หรือลาป่า หรือคล้ายๆ กัน ก็จำเป็นแก่เขาจะต้องเชือดอูฐหนึ่งตัว ถ้าไม่สามารถก็ต้องให้อาหารแก่คนยากจน ชัดสน 30 คน และถ้าไม่สามารถก็ให้ถือศีลอดเป็นเวลา 30 วัน บันทึกโดย อิบน์ อับฮาติม และ อิบน์ ญะรียร์ และเพิ่มเติมว่า อาหารหนึ่งลิตรนั้นก็ทำให้พวกเขาอิ่ม

(อัญญอบารี 11/31)

และคำร်ของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ เพื่อที่เขาจะได้ลิ้มรสผลภัยแห่งการกระทำของเขา ﴾ คือจำเป็นแก่เขาที่จะต้องชดเชย เพื่อที่เขาจะได้ลิ้มรสโทษที่เขาได้ฝ่าฝืน ﴿ อัลลอฮ์ได้ทรงอภัยโทษให้จากสิ่งที่ได้ผ่านมาแล้ว และผู้ใดกลับไปกระทำอีก ﴾ ในสมัยญาฮิลียะฮ์สำหรับผู้ที่ดีในอิสลาม และปฏิบัติตามบัญญัติของอัลลอฮ์ โดยที่ไม่ได้ทำความชั่วอีก อัลลอฮ์ก็จะอภัยโทษให้กับเขาในความผิดที่ผ่านมาแล้ว และผู้ใดได้กระทำการฝ่าฝืน หลังจากได้มีบัญญัติห้ามแล้วในศาสนาอิสลาม และได้ทราบบัญญัติเป็นอย่างดีแล้ว ﴿ อัลลอฮ์ก็จะทรงลงโทษเขา และอัลลอฮ์นั่นคือ ผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงลงโทษ ﴾ อิบน์ ญะรียร์ ได้เล่าว่า ฉันได้กล่าวแก่อะฏอฮ์ ว่า อะไรคือข้อความที่ว่า ﴿ อัลลอฮ์ได้ทรงอภัยโทษให้จากสิ่งที่ได้ผ่านมาแล้ว ﴾ อะฏอฮ์ ได้ตอบว่า จากสิ่งที่ทำมาแล้วในสมัยญาฮิลียะฮ์ เขาเล่าว่า ฉันได้ถามว่า และอะไรที่ว่า ﴿ และผู้ใดกลับไปกระทำอีก อัลลอฮ์ก็จะทรงลงโทษเขา ﴾ เขาตอบว่า และใครกลับไปทำอีกในศาสนาอิสลาม อัลลอฮ์ก็จะลงโทษ และพร้อมกันนั้น ก็จำเป็นแก่เขาจะต้องเสียค่าชดเชย ฉันได้ถามว่า ในการที่เขากลับไปทำอีกนั้น จะต้องมียกโทษอันเนื่องจากเขารู้แล้วอีกใช่ไหม ? เขาตอบว่า ไม่มี ฉันจึงถามต่อว่า ให้เป็นสิทธิของเจ้าเมืองที่จะลงโทษเขาไหม ? เขาตอบว่า ไม่มี มันเป็นบาปที่เขาได้กระทำระหว่างเขากับอัลลอฮ์ แต่เขาจะต้องเชือดสัตว์พลี

(อัญญอบารี 11/48)

และ อิบน์ ญะรียร์ ได้เล่าว่า มีผู้กล่าวว่า ความหมายในเรื่องนี้ก็คือ อัลลอฮ์จะทรงลงโทษด้วยการให้เสียค่าชดเชย สะอีด อิบน์ ญะบียร์, อะฏอฮ์ แล้วก็ชาวสะลัฟส่วนใหญ่ก็ได้กล่าวเช่นนั้น

(อัญญอบารี 11/50)

ส่วนชาวคอลัฟ มีความเห็นว่า เมื่อผู้ครองเอียะสุรอมได้ฆ่าสัตว์ ก็จำเป็นที่เขาต้องมีบทลงโทษ โดยไม่จำแนกเลยว่าจะเป็นครั้งแรก ครั้งที่ 2 และครั้งที่ 3 และถ้าเขาทำเช่นนั้นซ้ำก็ต้องถูกลงโทษซ้ำๆ ไม่ว่าจะทำโดยผิดพลาด หรือเจตนาก็ตาม

และ อิบน์ ญะรียร์ ได้กล่าวเกี่ยวกับคำร်ของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ และอัลลอฮ์นั่นคือ ผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงลงโทษ ﴾ อัลลอฮ์ ผู้ทรงเดชานุภาพ ตรัสว่า พระองค์นั้นทรงใช้อำนาจ

ของพระองค์ขัดขวางมิให้ผู้มีอำนาจคนใดมาบังคับพระองค์ และไม่อาจจะขัดขวางพระองค์มิให้ลงโทษคนที่พระองค์จะทรงลงโทษได้ เพราะว่าทุกสิ่งที่ถูกบังเกิดมาในโลกนี้เป็นของพระองค์ และคำสั่งก็เป็นของพระองค์ พระองค์คือผู้ทรงอำนาจเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง โดยพระองค์ตรัสว่า พระองค์คือ ﴿ผู้ทรงลงโทษ﴾ แก่ผู้ที่ทำชั่ว และฝ่าฝืนคำสั่งของพระองค์

﴿أَحْلَلْ لَكُمْ صَيْدَ الْبَحْرِ وَطَعَامَهُ ۖ مَتَّعَالَكُمْ وَلِلسَّيَّارَةِ
وَحُرِّمَ عَلَيْكُمْ صَيْدُ الْبَرِّ مَا دُمْتُمْ حُرُمًا ۚ وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي إِلَيْهِ
تُحْشَرُونَ ۝٩٦﴾ جَعَلَ اللَّهُ الْكَعْبَةَ الْبَيْتَ الْحَرَامَ قِيَمًا لِلنَّاسِ
وَالشَّهْرَ الْحَرَامَ وَالْهَدْيَ وَالْقَلْبَيْدَ ذَلِكْ لِتَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي
السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَأَنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ۝٩٧﴾ أَعْلَمُوا أَنَّ
اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ وَأَنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ۝٩٨﴾ مَا عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا
الْبَلَاغُ ۚ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ وَمَا تَكْتُمُونَ ۝٩٩﴾

96. ได้ถูกอนุมัติแก่พวกเจ้าซึ่งสัตว์ล่าในทะเล และอาหารจากทะเล ทั้งนี้ เพื่อเป็นสิ่งที่อำนวยความสะดวกแก่พวกเจ้า และแก่บรรดาผู้เดินทาง และได้ถูกห้ามแก่พวกเจ้าซึ่งสัตว์ล่าบนบก ตราบใดที่พวกเจ้ายังครองเอียะฮฺรอมาอยู่ และจงยำเกรงอัลลอฮฺเถิด ผู้ที่พวกเจ้าถูกรวบรวมไปสู่พระองค์

97. อัลลอฮฺได้ทรงให้อัลกะอับะฮฺ อันเป็นบ้านที่ต้องห้ามนั้นเป็นที่ดำรงอยู่สำหรับมนุษย์ และเดือนที่ต้องห้าม และสัตว์พลี และสัตว์ที่ถูกสวมเครื่องหมายไว้ที่คอเพื่อเป็นสัตว์พลีด้วย นั่นก็เพื่อพวกเจ้าจะได้รับรู้ว่ แท้จริง อัลลอฮฺทรงรู้สิ่งที่อยู่ในบรรดาชั้นฟ้า และสิ่งอยู่ในแผ่นดิน และแท้จริง อัลลอฮฺนั้นทรงรอบรู้ในทุกสรรพสิ่ง

98. พวกเจ้าพึงทราบเถิดว่า แท้จริง อัลลอฮ์นั้นเป็นผู้ทรงรุนแรงในการลงโทษ และแท้จริง อัลลอฮ์นั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเมตตาเสมอ
99. หน้าที่ของศาสนทูตนั้น มิใช่อะไรอื่น นอกจากการประกาศให้ทราบเท่านั้น และอัลลอฮ์นั้นทรงรู้สิ่งที่พวกเจ้าเปิดเผย และสิ่งที่พวกเจ้าปกปิดเอาไว้

ผู้ครองเอียะฮฺรอมอนุญาตให้ล่าสัตว์ทะเลได้

สะอีด อิบnul มุฮัยยับ, สะอีด อิบnul ญะบัยร และคนอื่นๆ ได้กล่าวเกี่ยวกับดำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ ได้ถูกอนุมัติแก่พวกเจ้าซึ่งสัตว์ล่าในทะเล ﴾ หมายถึง สัตว์ที่ล่ามาสดๆ (อัญญาบารี 11/59)

﴿ และอาหารจากทะเล ﴾ รวมถึงสิ่งที่เป็นเสบียงที่ใส่เกลือตากแห้งเอาไว้

อิบนุ อับบาส ได้กล่าวไว้ในรายงานที่เป็นที่รำลือจากเขาว่า สัตว์ล่า คือ จับมันมาขณะที่มันยังมีชีวิตอยู่ และคำว่า ﴿ และอาหารจากทะเล ﴾ คือ สัตว์ที่ตายแล้วนั่นเอง

และเช่นเดียวกันได้มีรายงานจาก อบีบักร์ อัศติดดิก, ซัยด อิบนิ ซาบิต, อับดิลลาฮฺ อิบนิ อัมรฺ และ อบีอัยยูบ อัลอันศอรี رضي الله عنه ตลอดจน อิกริมะฮฺ, อบีสะละมะฮฺ อิบนิ อับดิลเราะฮฺมาน, อิบรอฮีม อันนะคออี และ ฮะซัน อัลบัศรี ก็กล่าวเช่นนั้น

และดำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ ทั้งนี้ เพื่อเป็นสิ่งอำนวยความสะดวกแก่พวกเจ้า และแก่บรรดาผู้เดินทาง ﴾ คือ เป็นประโยชน์ และเป็นอาหารแก่พวกเจ้า ﴿ และแก่บรรดาผู้เดินทาง ﴾ คือ ผู้เดินทางทุกคน

อิกริมะฮฺ ได้กล่าวว่า หมายถึงผู้ที่อาศัยอยู่ชายทะเล และผู้ที่เดินทาง

(อัญญาบารี 11/71)

และคนอื่นๆ ได้กล่าวว่า เป็นอาหารสดสำหรับผู้ชายทะเลที่ล่าได้ และเป็นอาหารให้แก่ว่าทั้งสัตว์ทะเลที่ตายแล้ว หรือล่ามาได้ และทำเป็นเสบียงสำหรับผู้เดินทาง แม้กระทั่งคนที่อยู่ห่างไกลจากทะเลก็ตาม

และความจริงได้มีสายรายงานเช่นเดียวกับที่กล่าวมาจาก อิบนิ อับบาส, มุญาอิด, อัศสุตดีย และคนอื่นๆ อีกด้วย

(อัญญอบารี 11/72 และ 73)

อิมามมาลิก อิบนิ อนัส ได้รายงานจาก ญาบิร บิน อับดิลลาฮฺ ได้เล่าว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้ส่งเศาะฮาบะฮฺกลุ่มหนึ่งไปทางชายทะเล โดยให้ อบูอับบะฮฺ อิบนิญล ญุรรอฮฺ เป็นหัวหน้ากลุ่ม โดยที่ในกลุ่มนั้นมีจำนวนถึง 300 คน ซึ่งฉันเป็นคนหนึ่งในกลุ่มนั้น เขาเล่าว่า แล้วพวกเราได้เดินทางออกไปจนกระทั่งพวกเราอยู่ระหว่างทาง เบบียงของพวกเราเริ่มร่อยหรอ แล้วอบูอับบะฮฺ จึงสั่งให้ตรวจดูเสบียงของทุกคน แล้วเอามารวมกันไว้ ซึ่งปรากฏว่าได้อินทผลัมจำนวนสองถัง โดยอบูอับบะฮฺ แบ่งเสบียงให้เรากินประทังชีวิตวันละหนึ่งวันละหน่อย จนอาหารเริ่มหมด เราจึงได้รับส่วนแบ่งเป็นอินทผลัมวันละเม็ดเท่านั้น แล้วฉันได้กล่าวว่า ผลอินทผลัมคนละเม็ดนั้นไม่เพียงพอแน่ แล้วเราก็พบว่ามันไม่มีแล้ว มันหมดแล้ว เขาเล่าว่า แล้วเราก็ไปสุดที่ชายทะเล แล้วบังเอิญพบวาฬใหญ่ตัวหนึ่งนอนตายเกยตื้นอยู่ บรรดาทหารจำนวน 300 คน ได้ปลาทัวนั้นกินเป็นอาหารเป็นเวลา 18 คืน หลังจากนั้น อบูอับบะฮฺ ได้สั่งให้เอาโครงกระดูกซี่โครงของมันตั้งขึ้น แล้วให้เอาพาหนะผ่านตรงกลางของมันดู พาหนะก็เดินผ่านไปได้ โดยไม่ติดด้านข้างของมันทั้งสองเลย (แสดงว่าตัวมันใหญ่เอามากๆ ที่เดียว)

(อัลมุวัฏฏะฮฺ 2/930)

อะดิษบหนี่บันที่กอยู่ในหนังสือเศาะฮี้ฮฺทั้งสองด้วย

(ฟิตฮุลบารี 5/152 และมุสลิม 3/1535)

มาลิก ได้รายงานจากอบีฮุร็อยเราะฮฺ เล่าว่า มีชายคนหนึ่งได้ถามท่านรอซูล ﷺ โดยกล่าวว่า

(يَا رَسُولَ اللَّهِ ، إِنَّا نَرْكَبُ الْبَحْرَ وَنَحْمِلُ مَعَنَا الْقَلِيلَ مِنَ الْمَاءِ ، فَإِنْ تَوَضَّأْنَا بِهِ عَطَشْنَا ، أَفَتَتَوَضَّأُ بِمَاءِ الْبَحْرِ ؟ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ هُوَ الطُّهُورُ مَاؤُهُ أَحْلَى مِنْهُ)

“โอ้ท่านรอซูลของอัลลอฮฺ พวกเราโดยสารไปในทะเล เราหิ้วน้ำไปกับเราน้อยมาก แล้วถ้าเราอาบน้ำจะหมดด้วยน้ำนั้น เราก็กระหายน้ำ (เพราะไม่มีน้ำดื่ม) ดังนั้นเราจะอาบน้ำจะหมดด้วยน้ำทะเลได้ไหม ? ท่านรอซูล ﷺ ได้ตอบว่า ทะเลนั้นน้ำของมันสะอาด และสัตว์ทะเลที่ตายไปก็เป็นที่อนุมัติ”

(อัลมุวัฏฏะฮฺ 1/22)

ความจริง อิมามทั้งสอง คือ ซาฟิอี และ อะหมัด อิบน์ ฮัมบัล ได้รายงานอะดิษบทนี้ด้วย
ตลอดจนบรรดาเจ้าของหนังสือสุนันทั้งสี่ (คือ อบูดาอูด, อัตติรมิซีย์, อันนะซาอี และ อิบน์
มาญะฮฺ) โดย อัลบุคอรี, อัตติรมิซีย์, อิบน์ ฮิบบาน และคนอื่นๆ ถือว่าเป็นอะดิษเศาะฮิฮฺ
และเศาะฮาบะฮฺกลุ่มหนึ่งก็ได้รายงานอะดิษนี้จากท่านนบี ﷺ เช่นเดียวกัน

(มุสนัดอัซซาฟิอี 22, อะหมัด 2/137, อบูดาอูด 83, อัตติรมิซีย์ 69, อันนะซาอี 1/50,
อิบนุมาญะฮฺ 386, อิบน์ กุซัยมะฮฺ 111, และ อิบน์ ฮิบบาน 119)

ห้ามผู้ครองเอียะฮฺรอมล่าสัตว์บก

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿และได้ถูกห้ามแก่พวกเจ้าซึ่งสัตว์ล่าบนบก トラบใดที่พวกเจ้า
ยังครองเอียะฮฺรอมอยู่﴾ คือ ในสภาพที่ครองเอียะฮฺรอมอยู่ ห้ามมิให้พวกเขาล่าสัตว์บก
ข้อความนี้เป็นหลักฐานห้ามมิให้กระทำการดังกล่าว แล้วถ้าผู้ครองเอียะฮฺรอมล่าสัตว์โดยเจตนา
ก็ถือว่ามิบาป และต้องถูกปรับด้วย หรือทำผิดไปโดยไม่ได้เจตนา ก็จะต้องถูกปรับ และห้าม
รับประทานสัตว์ดังกล่าว เพราะว่าสัตว์ตัวนั้นเปรียบเสมือนซากตายสำหรับเขา และเช่นเดียวกัน
สำหรับคนอื่นๆ ที่อยู่ในแผ่นดินฮะรอม และนอกแผ่นดินฮะรอมด้วย

ส่วนสัตว์ที่คนซึ่งไม่ได้ครองเอียะฮฺรอมล่ามา ให้แก่คนที่ครองเอียะฮฺรอม โดยผู้ล่า
มีเป้าหมายล่ามามอบให้แก่คนที่ครองเอียะฮฺรอม ก็ไม่อนุญาตให้ผู้ครองเอียะฮฺรอมที่จะบริโภค
เพราะมีอะดิษที่รายงานโดย อัศเศาะอับ อิบน์ ญะฮะมะฮฺ ว่า เขาได้เอาลาปาที่เขาล่าได้ไปมอบ
ให้แก่ท่านนบี ﷺ ซึ่งขณะนั้นท่านอยู่ที่ตำบลอัลอับวาว หรือวัดดาน แต่ท่านปฏิเสธที่จะรับไว้
แล้วเมื่อท่านเห็นสีหน้าของผู้มอบเปลี่ยนแปลงไป ท่านจึงกล่าวว่า كُفُّوا عَنِّي وَلَا تَزِرُ وَرَأْسُكَ إِلَّاءَ الْوَسْوَاسَ
“ที่จริง ฉันไม่ได้คืนมันแก่ท่านไป นอกจากฉันเป็นผู้ครองเอียะฮฺรอมอยู่เท่านั้น” อะดิษบทนี้
มีบันทึกอยู่ในหนังสือเศาะฮิฮฺทั้งสอง

(อัลบุคอรี 1825, 2573 และ มุสลิม 2/850)

อะดิษในเรื่องนี้ มีถ้อยคำในการรายงานหลายสำนวน โดยนักวิชาการอธิบายเหตุการณ์
ดังกล่าวนี้ว่า ท่านนบี ﷺ ทำอย่างนั้นก็เพราะท่านคิดว่าผู้ที่ล่ามามีจุดมุ่งหมายเพื่อเอาสัตว์เหล่านั้น
มาให้ท่าน ท่านจึงส่งสัตว์นั้นคืนยังผู้ล่า

แต่ถ้าหากผู้ล่าไม่มีจุดมุ่งหมายเช่นนั้น ก็อนุญาตให้บริโภคได้ เพราะมีอะดิษที่รายงาน
โดย อบีกอดาดะฮฺ ที่เขาล่าลาปามาได้ตัวหนึ่ง โดยเขาเป็นคนที่ไม่ได้ครองเอียะฮฺรอม ส่วน
สหายของเขาครองเอียะฮฺรอมกันอยู่ พวกเขาจึงลังเลไม่กล้ากิน หลังจากนั้น พวกเขาก็ได้ถาม
ท่านรอซูล ﷺ ในเรื่องนั้น แล้วท่านได้ถามว่า “มีใครคนใดในหมู่พวกท่านคอยชี้ทาง หรือช่วย
เหลือเขาในการล่าหรือไม่ ?” พวกเขาตอบว่า ไม่มีเลย ท่านจึงตอบว่า ถ้าเป็นอย่างที่ท่านบอก

ก็กินมันได้ และท่านรอซูล ﷺ ก็กินเนื้อที่เหลือมาด้วย เรื่องนี้มีบันทึกอยู่ในหนังสือเศาะฮิฮฺ เช่นเดียวกันด้วยถ้อยคำหลายสำนวน

(อัลบุคอรี 9/529 และ มุสลิม 2/152)

ส่วนคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿และจงยำเกรงอัลลอฮฺเถิด ผู้ที่พวกเจ้าถูกรวบรวมไปสู่พระองค์﴾ อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า พวกเจ้าจงกลัวอัลลอฮฺเถิด โอ้มนุษย์ทั้งหลาย พวกเจ้าจงระมัดระวังด้วยการเชื่อฟังพระองค์ ในสิ่งที่พระองค์ทรงใช้พวกเจ้า และในสิ่งที่พระองค์ทรงห้ามพวกเจ้า ในบรรดาอายะฮฺต่างๆ ที่พระองค์ได้ประทานลงมาให้แก่บีของพวกเจ้า ﷻ เช่น ข้อห้ามในเรื่องสุรา, การพนัน, การเชือดสัตว์บนแท่นเพื่อบูชายัญ, การสั่นตัวเพื่อเสี่ยงทาย, การจับหรือล่าสัตว์บก หรือฆ่ามันในขณะที่พวกเจ้าครองเอียะฮฺรอม เพราะแท้จริง มันปลาย และที่กลับของพวกเจ้าต้องกลับไปสู่อัลลอฮฺ แล้วพระองค์ก็จะลงโทษพวกเจ้า อันเนื่องจากความชั่วต่างๆ พระองค์ก็จะทรงตอบแทนความดีให้แก่บรรดาผู้ที่ปฏิบัติดี ทำดี เชื่อฟังอัลลอฮฺ

อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿อัลลอฮฺได้ทรงให้อัลกะอฺบะฮฺ อันเป็นบ้านที่ต้องห้ามนั้น เป็นที่ดำรงอยู่สำหรับมนุษย์﴾ อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า อัลลอฮฺทรงให้อัลกะอฺบะฮฺ ซึ่งเป็นบ้านที่ต้องห้ามนั้นเป็นที่ดำรงอยู่สำหรับมนุษย์ ปกป้องคนอ่อนแอจากคนที่แข็งแรง ปกป้องคนดีจากคนชั่ว ปกป้องคนที่ถูกอธรรมจากคนที่อธรรม ﴿และเดือนที่ต้องห้าม และสัตว์พลี และสัตว์ที่ถูกสวมเครื่องหมายไว้ที่คอเพื่อเป็นสัตว์พลีด้วย﴾ อัลลอฮฺตรัสว่า พระองค์ทรงให้สิ่งที่กล่าวมานั้นอีกเหมือนกัน เป็นที่ดำรงอยู่สำหรับมนุษย์เช่นเดียวกับอัลกะอฺบะฮฺ ซึ่งดังกล่าวมานั้นมันจะขัดขวางบางคนจากบางคน บางกลุ่มจากอีกบางกลุ่ม และพระองค์ได้ทรงกำหนดสัญลักษณ์ทางศาสนา และเป็นผลดีแก่พวกเขา

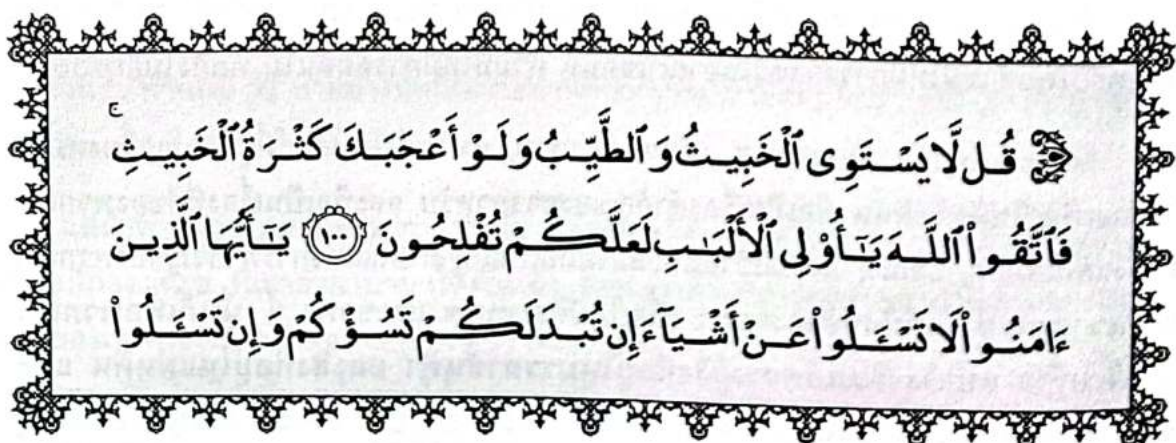
สรุปก็คือ อัลลอฮฺ ﷻ ได้ทรงกำหนดให้อัลกะอฺบะฮฺ, เดือนที่ต้องห้าม, สัตว์พลี และสัตว์ที่ถูกสวมเครื่องหมายไว้ที่คอเพื่อเป็นสัตว์พลี เป็นการดำรงอยู่ของมนุษย์สำหรับผู้ที่ให้ความสำคัญ ซึ่งดังกล่าวมานั้นก็เปรียบเสมือนผู้นำที่คอยปกป้องผู้ตามอยู่เสมอ

ส่วนอัลกะอฺบะฮฺนั้น หมายถึง แผ่นดินฮะรอมทั้งหมด ซึ่งอัลลอฮฺได้ทรงให้ชื่อว่า “แผ่นดินฮะรอม” โดยห้ามมิให้มีการล่าสัตว์ในอาณาเขตนั้น ห้ามมิให้มีการตัดต้นไม้ หักกิ่งไม้อีกด้วย

และเช่นเดียวกัน อัลกะอฺบะฮฺ, เดือนที่ต้องห้าม, สัตว์พลี และสัตว์ที่ถูกสวมเครื่องหมายไว้ที่คอเพื่อเป็นสัตว์พลีนั้น ถือเป็นเรื่องสำคัญของชาวอาหรับ และถือเป็นเรื่องที่ดีของพวกเขา มาตั้งแต่ในสมัยญาฮิลียะฮฺ แต่พอเข้าสู่สมัยอิสลามถือเป็นสัญลักษณ์แห่งการทำฮัจญ์ของพวกเขา และพวกเขาจะมุ่งไปที่นั่นที่อัลกะอฺบะฮฺ เพื่อปฏิบัติละหมาด และขอพร ﴿นั่นก็เพื่อพวกเจ้าจะได้รับรู้ว่า แท้จริง อัลลอฮฺทรงรู้สิ่งที่อยู่ในบรรดาชั้นฟ้า และสิ่งที่อยู่ในแผ่นดิน และแท้จริง อัลลอฮฺนั้นทรงรอบรู้ในทุกสรรพสิ่ง﴾ อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า โอ้มนุษย์ทั้งหลาย

เราได้ทำให้อัลกะอะบะฮฺเป็นบ้านที่ดำรงอยู่สำหรับมนุษย์ เพื่อที่พวกท่านจะได้ทราบ ว่า ใครที่ทำการประโยชน์ให้แก่พวกท่านในโลกนี้ และพึงทราบเถิดว่า ไม่ว่าอะไรจะเป็นประโยชน์แก่พวกท่าน และเป็นโทษแก่พวกท่าน พระองค์ทรงทราบดีทั้งหมดที่อยู่ในฟากฟ้าและแผ่นดิน ไม่มีอะไรจะซ่อนเร้นไปจากพระองค์ได้ และไม่ว่าจะเป็นงานอะไร และกิจการใดของพวกเจ้า พระองค์จะบันทึกรวบรวมมันไว้เพื่อพวกเจ้า และจะทรงตอบแทนผลงานที่ดี และตอบแทนความชั่วให้แก่ผลงานที่ชั่วของพวกเจ้าด้วย ﴿ พวกเจ้าพึงทราบเถิดว่า แท้จริง อัลลอฮ์นั้นเป็นผู้ทรงรุนแรงในการลงโทษ และแท้จริง อัลลอฮ์นั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเมตตาเสมอ ﴾ อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า พึงทราบเถิด แท้จริง พระผู้อภิบาลของพวกเจ้าทรงรอบรู้สิ่งที่อยู่ในบรรดาชั้นฟ้า และแผ่นดิน ไม่มีสิ่งใดจากความซ่อนเร้น และความลับต่าง ๆ หรือสิ่งต่าง ๆ ทั้งที่เปิดเผย และไม่เปิดเผย จะซ่อนไปจากความรู้ของพระองค์ได้ พระองค์ทรงรุนแรงในการลงโทษแก่ผู้ที่ทำชั่วและดื้อดึง พระองค์เป็นผู้ทรงอภัยโทษแก่ผู้ที่เชื่อฟังพระองค์ และกลับตัวกลับใจต่อพระองค์ และทรงเมตตาสงสารต่อมนุษย์ หลังจากที่พวกเขาสำนึกผิดกลับตัวกลับใจแต่พระองค์

และอัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า ﴿ หน้าที่ของศาสนทูตนั้น มิใช่อะไรอื่น นอกจากการประกาศให้ทราบเท่านั้น และอัลลอฮ์นั้นทรงรู้สิ่งที่พวกเจ้าเปิดเผย และสิ่งที่พวกเจ้าปกปิดเอาไว้ ﴾ ในเรื่องนี้อัลลอฮ์เตือนป่าวของพระองค์ และย้ำให้ทราบ ว่า ไม่ใช่เป็นหน้าที่ของศาสนทูตของเรา ที่เราได้ส่งเขามายังพวกเจ้า นอกจากให้ท่านได้เผยแผ่ศาสนของพระองค์ หลังจากนั้น เราก็จะประทานผลบุญให้เจ้า ที่เจ้าได้เชื่อฟังพระองค์ ปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายจากพระองค์ ไม่มีสิ่งใดที่จะซ่อนเร้นไปจากพระองค์ได้ ไม่ว่าจะเป็นคนที่เชื่อฟังและตอบรับปฏิบัติตามศาสนของพระองค์เป็นอย่างดี หรือคนชั่ว คนดีร้ายที่ไม่ยอมเชื่อฟังศาสนของพระองค์ พระองค์ทราบทุกอย่าง ทุกอวัยวะของเขาก่อนที่เขาจะทำความชั่ว ไม่ว่าจะเป็นคำพูด หรือการกระทำ และใครที่ยังสงสัยอยู่ในใจ ยังไม่เชื่ออย่างสนิทใจ พระองค์ทรงทราบดีทั้งหมด และจะทรงตอบแทนไปตามความดี ความชั่วนั้น

عَمَّا حِينَ يُنَزَّلُ الْقُرْآنُ تُبْدَلُكُمْ عَمَّا آتَاكُمُ اللَّهُ وَآلَهُ
 غُفُورٌ حَلِيمٌ ﴿١٠١﴾ قَدْ سَأَلَهَا قَوْمٌ مِّن قَبْلِكُمْ ثُمَّ أَصْبَحُوا بِهَا
 كَافِرِينَ ﴿١٠٢﴾

100. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า สิ่งเลวกับสิ่งดีนั้น ย่อมไม่เท่าเทียมกัน
 และแม้ว่าความมากมายของสิ่งที่ชั่วนั้นได้ทำให้เจ้าพึงพอใจก็ตาม
 จงอย่าเกรงอัลลอฮฺเถิด โอ้ผู้มีสติปัญญาทั้งหลายเพื่อว่าพวกเจ้าจะ
 ได้รับความสำเร็จ

101. โอ้ผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงอย่าถามถึงสิ่งต่าง ๆ หากสิ่งเหล่านั้นถูก
 เปิดเผยขึ้น แล้วมันจะก่อให้เกิดผลร้ายแก่พวกเจ้า และถ้าพวกเจ้า
 ถามถึงสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้น ขณะที่อัลกุรอานถูกประทานลงมา มัน
 ก็จะถูกเปิดเผยขึ้นแก่พวกเจ้า อัลลอฮฺได้ทรงอภัยสิ่งเหล่านั้นแล้ว
 และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงหนักแน่นเสมอ

102. แท้จริง ได้มีชนกลุ่มหนึ่งก่อนจากพวกเจ้า ได้ถามถึงสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้น
 มาแล้ว แล้วพวกเขาก็กลายเป็นผู้ปฏิเสธสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้น

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสกับรอซูลของพระองค์ ﷺ ว่า ﴿ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า สิ่งเลว
 กับสิ่งดีนั้น ย่อมไม่เท่าเทียมกัน และแม้ว่าความมากมายของสิ่งที่ชั่วนั้นได้ทำให้เจ้า
 พึงพอใจก็ตาม ﴾ ซึ่งก็หมายความว่า แท้จริงของจำนวนน้อยที่เป็นที่ฮาลาล (อนุมัติ) และมี
 ประโยชน์นั้น ย่อมดีกว่าของอันมากมายที่เป็นที่ต้องห้าม และเป็นอันตราย ดังที่มีระบุอยู่ใน
 ฮะดีษที่ว่า

(مَا قَلَّ وَكَفَى ، خَيْرٌ مِّمَّا كَثُرَ وَآلَهُ)

“สิ่งที่น้อย และพอเพียง ย่อมดีกว่าสิ่งที่มาก และไร้ประโยชน์”

(อะหมัด 5/197)

﴿ จงอย่าเกรงอัลลอฮฺเกิด โอ้ผู้มีสติปัญญาทั้งหลาย ﴾ คือ ผู้มีสติปัญญาที่ถูกต้อง
เที่ยงธรรม จงออกห่าง หลีกเลียงสิ่งที่เป็นที่ต้องห้าม และจงรับเฉพาะสิ่งที่เป็นที่อนุมัติ
และพอเพียงเท่านั้น ﴿ เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้รับความสำเร็จ ﴾ ทั้งในโลกนี้ และโลกหน้า

อัลลอฮฺ ﷻ ทรงตำหนิคำถามที่ไร้ประโยชน์

หลังจากนั้น อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿ โอ้ผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงอย่าถามถึงสิ่งต่าง ๆ
หากสิ่งเหล่านั้นถูกเปิดเผยขึ้น แล้วมันจะก่อให้เกิดผลร้ายแก่พวกเจ้า ﴾ ข้อความตอนนี้
อัลลอฮฺทรงแจ้งให้ทราบถึงมารยาทแก่บรรดาบ่าวผู้ศรัทธาของพระองค์ และทรงห้ามมิให้
พวกเขาถามสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์ และไร้สาระ เพราะว่าถ้ามันเปิดเผยขึ้นมาแล้ว
มันจะทำให้เกิดผลเสียแก่พวกเขาเอง

อัลบุคอรี ได้บันทึกรายงานจาก อนัส อิบนิ มาลิก ได้เล่าว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าว
คุณบะฮฺครั้งหนึ่ง โดยที่ฉันไม่เคยได้ยินเช่นนั้นมาก่อนเลยว่า

(لَوْ تَعْلَمُونَ مَا أَعْلَمُ ، لَصَحَحْتُمْ قَلِيلًا وَلَبَكَيْتُمْ كَثِيرًا)

“ถ้าหากพวกท่านรู้ อย่างที่ฉันรู้ แน่นอน พวกท่านต้องหัวเราะกันน้อยลง และ
ร้องไห้กันอย่างมากมาย”

เขาเล่าว่า บรรดาเศาะฮาบะฮฺของท่านรอซูล ﷺ ได้ปิดใบหน้าของพวกเขา โดยมีเสียง
สะอื้นออกมา แล้วอาเยฮฺที่ว่า ﴿ لَا تَسْأَلُوا عَنْ أَشْيَاءَ ... ﴾ ก็ได้ถูกประทานลงมา

(พัตฮุลบารี 8/130)

และความจริง อัลบุคอรี ได้บันทึกฮะดีษนี้ไว้ นอกจากที่นี้ ตลอดจน มุสลิม, อะหมัด,
อัตติรมิซียี และอันนะซาอี

(พัตฮุลบารี 11/326, มุสลิม 4/1832, อะหมัด 3/180,
ดะอฺอฺฟะตุลอะฮฺวะซี 1/413 และ ดะอฺอฺฟะตุลอัซรอฟ 1/413)

อิบนุ ญะรีร ได้รายงานมาจาก กอตาอะฮฺ เกี่ยวกับคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า
﴿ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَسْأَلُوا عَنْ أَشْيَاءَ إِن تُبَدِّلْكُمْ تَسْأَلُونَ ... ﴾ โดยเล่าว่า แท้จริง อนัส
อิบนิ มาลิก ได้เล่าให้เขาฟังว่า ท่านรอซูล ﷺ นั้น มีผู้ถามคำถามท่านมากมาย ซึ่งท่านก็ได้
ออกมายังพวกเขาในวันหนึ่ง และท่านได้ขึ้นไปบนมิมบาร์ แล้วกล่าวว่า

(لَا تَسْأَلُونِي الْيَوْمَ عَنْ شَيْءٍ إِلَّا بَيَّنَّتُهُ لَكُمْ)

“ในวันนี้ ไม่ว่าพวกท่านถามถึงสิ่งใด ฉันก็จะตอบ และอธิบายให้ชัดแจ้งต่อทุก
คำถาม”

แล้วบรรดาสาวกของท่านรอซูล ﷺ ก็ต่างพากันรู้สึกเศร้าใจด้วยคิดว่าท่านกำลังบอกเป็นนัยว่าท่านกำลังจะจากไป ในเวลานั้น ฉันหันไปมองชาย-ขวา ก็พบว่าทุกคนพากันนั่งก้มศีรษะพร้อมกับเอาผ้ามาคลุมและร้องไห้สะอื้น แล้วชายคนหนึ่งก็เข้ามา ซึ่งชายผู้นี้เคยถูกผู้คนเหยียดหยาม และกล่าวหาว่าไม่ใช่ลูกของบิดาตนเอง ทันใดนั้น เขาก็กล่าวว่า โอ้ท่านนบีของอัลลอฮ์ ใครเป็นพ่อของฉัน ? ท่านก็ตอบว่า พ่อของท่านคือ ซุฮาพะฮ์ ผู้เล่าสะดีษได้เล่าว่า หลังจากนั้น ท่านอุมัรก็ได้ลุกขึ้นยืน หรือเขาเล่าว่า แล้วอุมัรได้ลุกขึ้นแล้วกล่าวว่า

(رَضِيتُ بِاللَّهِ رَبًّا ، وَبِالْإِسْلَامِ دِينًا ، وَبِمُحَمَّدٍ رَسُولًا عَائِدًا بِاللَّهِ - أَوْ
قَالَ : أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنْ شَرِّ الْفِتَنِ)

“ฉันขอยินยอมว่าอัลลอฮ์ เป็นพระผู้อภิบาล, อิสลามเป็นศาสนา และมุฮัมมัด เป็นศาสนทูตของอัลลอฮ์ โดยขอความคุ้มครองต่ออัลลอฮ์ หรือเขากล่าวว่า ฉันขอความคุ้มครองต่ออัลลอฮ์ให้พ้นจากความชั่วร้ายแห่งความยุ่งเหยิง”

เขาเล่าว่า และท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(لَمْ أَرِ فِي الْخَيْرِ وَالشَّرِّ كَالْيَوْمِ قَطُّ ، صَوَّرْتُ لِي الْجَنَّةَ وَالنَّارَ حَتَّى رَأَيْتُهُمَا
دُونَ الْحَائِطِ)

“ฉันไม่เคยเห็นในเรื่องความดี และความชั่ว ดังเช่นทุกวันนี้เลย สวรรค์และนรกถูกฉายภาพให้ฉันเห็น จนกระทั่งฉันได้เห็นเสมือนมันทั้งสองอยู่ตรงด้านหน้า
รั้วสวนแห่งนี้”

(อิब्ฎออบารี 11/100)

ทั้งสอง (คือ อัลบุกอรี และ มุสลิม) ได้บันทึกหะดีษนี้ โดยนำมาจากสะอีด

(พัตฮุลบารี 13/47 และมุสลิม 4/1834)

หลังจากนั้น อัลบุกอรี ได้บันทึกรายงานสะดีษจาก อิบนิ อับบาส ؓ เล่าว่า ปรากฏว่ามีกลุ่มชนหนึ่งคอยถามท่านรอซูล ﷺ ในทำนองเยาะเย้ย ที่เล่นทีจริง โดยบางคนถามว่าใครเป็นพ่อของฉัน ? บางคนอุฐูของตนหายไป ก็มาถามท่านว่าอุฐูของฉันอยู่ที่ไหน ? อัลลอฮ์จึงได้ประทานอายะฮ์นี้ลงมาเกี่ยวกับพวกเขาว่า

(يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَسْأَلُوا عَنْ أَشْيَاءَ إِن تُبْدَلَكُمْ تَسْؤُكُمْ ... الْآيَةُ)

ไปจนกระทั่งจบอายะฮ์ โดยอัลบุกอรี ได้บันทึกหะดีษบทนี้เพียงคนเดียว

(พัตฮุลบารี 8/130)

อิมามอะหมัด ได้บันทึกรายงานจาก อะลี เล่าว่า เมื่ออายะฮ์อัลกุรอานอายะฮ์นี้ถูกประทานลงมา ﴿ وَلِلَّهِ عَلَى النَّاسِ حُجُّ الْبَيْتِ مَنِ اسْتَطَاعَ إِلَيْهِ سَبِيلًا ﴾ ซึ่งมีความหมายว่า “และเป็นสิทธิของอัลลอฮ์ที่มีแก่มนุษย์นั้น คือการประกอบพิธีฮัจญ์ที่บ้านหลังนั้น อันได้แก่ผู้ที่สามารถเดินทางไปยังบ้านหลังนั้นได้” (ซูเราะฮ์ อาลิอิมรอน อายะฮ์ที่ 97) พวกเขาถามว่า โอ้ท่านรอซูลของอัลลอฮ์ ต้องทำในทุกๆ ปี หรือไม่ ? ท่านนิ่งๆ ไม่ได้ตอบ แล้วพวกเขาถามอีกว่า ต้องทำในทุกๆ ปีหรือไม่ ? ท่านนิ่งๆ ไม่ได้ตอบ เขาเล่าว่า หลังจากนั้น พวกเขาก็ถามอีกว่า ต้องทำในทุกๆ ปีหรือไม่ ? แล้วท่านได้ตอบว่า ไม่ทุกปี และถ้าฉันตอบว่า ต้องทุกปี แน่نون มันก็ต้องเป็นเรื่องจำเป็น (วาญิบ) และถ้าเป็นเรื่องจำเป็น พวกท่านก็คงไม่สามารถปฏิเสธได้ แล้วอัลลอฮ์ ﷻ ได้ประทานอัลกุรอานลงมาว่า

﴿ يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا لَا تَسْـَٔلُوْا عَنۡ اَشْيَآءٍ اِنْ تُبَدَّلَ لَكُمْ تَسْـَٔلُوْكُمْ ... الْاَيَةُ ﴾

และเช่นเดียวกัน อัตติรมิซีย์ และ อิบน์มาญะฮ์ ก็ได้รายงานฮะดีษนี้ด้วย

(อะหมัด 1/113, อัตติรมิซีย์ 3055 และ อิบน์มาญะฮ์ 2884)

และตามที่ปรากฏชัดของอายะฮ์ก็คือ ห้ามมิให้ถามเรื่องต่างๆ ถ้ารู้คำตอบแล้วก็จะเป็ผลเสียแก่ผู้ถาม และคนอื่นๆ ทางที่ดีแล้วควรจะปล่อยทิ้งเอาไว้โดยไม่ต้องถามก็จะเป็นการดี

และอัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿ และถ้าพวกเจ้าถามถึงสิ่งต่างๆ เหล่านั้น ขณะที่อัลกุรอานถูกประทานลงมา มันก็จะถูกเปิดเผยขึ้นแก่พวกเจ้า ﴾ คือ ถ้าพวกเจ้าถามถึงสิ่งต่างๆ ที่พวกเจ้าถูกห้ามมิให้ถามเกี่ยวกับมันแล้ว ขณะที่อัลกุรอานกำลังประทานให้แก่ท่านรอซูล ﷺ ก็จะได้มีการแจ้งให้พวกท่านทราบ ซึ่งดังกล่าวนี้เป็นเรื่องงานสำหรับอัลลอฮ์

หลังจากนั้น อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿ อัลลอฮ์ได้ทรงอภัยสิ่งเหล่านั้นแล้ว ﴾ คือสิ่งที่พวกเจ้ากระทำมาก่อนหน้านี้แล้ว ﴿ และอัลลอฮ์นั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงหนักแน่นเสมอ ﴾ จุดมุ่งหมายก็คือ พวกท่านอย่าได้ถามถึงสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ได้ถูกประทานมาในตอนแรกๆ บางที่คำถามของพวกท่าน อาจจะทำให้เพิ่มความลำบากในการปฏิบัติก็เป็นได้

ความจริงได้มีระบุอยู่ในฮะดีษที่ว่า

(اَعْظَمُ الْمُسْلِمِيْنَ جُرْمًا مَنْ سَالَ عَنْ شَيْءٍ لَّمْ يُحَرِّمْ ، فَحَرَّمَ مِنْ اَجَلِ مَسْأَلَتِهِ)

“มุสลิมที่มีความผิดอย่างใหญ่หลวง ก็คือคนที่ถามถึงสิ่งหนึ่งที่ยังไม่ถูกห้าม แล้วก็ถูกห้ามขึ้นเนื่องจากการถามของเขา”

(อัลบุคอรี 7289 และ มุสลิม 2358)

ในหนังสือเศาะฮี้ฮฺ จากท่านรอซูล ﷺ โดยท่านได้กล่าวว่า

(ذُرُونِي مَا تَرَكَكُمْ ، فَإِنَّمَا أَهْلَكَ مَنْ كَانَ قَبْلَكُمْ كَثْرَةُ سُؤَالِهِمْ
وَاخْتِلَافُهُمْ عَلَى أَنْبِيَائِهِمْ)

“สิ่งที่ฉันไม่ได้พูดถึง พวกท่านก็อย่าได้มาเข้าที่กับฉัน ที่จริงแล้ว คนที่อยู่ก่อนจาก
พวกท่านนั้น ได้เคยพินาศมาแล้ว อันเนื่องจากถามมาก และฝ่าฝืนกับบรรดานบี
ของพวกเขา”

(มุสลิม 4/1831)

และในอะดิษเศาะฮี้ฮฺ อีกเช่นเดียวกันระบุว่า

(إِنَّ اللَّهَ تَعَالَى فَرَضَ فَرَائِضَ فَلَا تُضَيِّعُوهَا ، وَحَدَّ حُدُودًا فَلَا تَعْدُوَهَا ،
وَحَرَّمَ أَشْيَاءَ فَلَا تَنْتَهِكُوهَا ، وَسَكَتَ عَنْ أَشْيَاءَ رَحْمَةً بِكُمْ غَيْرَ نِسْيَانٍ فَلَا
تَسْأَلُوا عَنْهَا)

“แท้จริง อัลลอฮ์ได้ทรงกำหนดฟัรฎู (ข้อบังคับ) เอาไว้แก่ท่านทั้งหลาย จงอย่า
ทำให้มันสูญหายไป และได้ทรงกำหนดขอบเขตเอาไว้ ท่านทั้งหลายก็จงอย่าละเมิด
มัน และได้ทรงห้ามสิ่งต่างๆ เอาไว้ ท่านทั้งหลายจงอย่าได้ฝ่าฝืนมัน และได้ทรง
งดสิ่งต่างๆ เอาไว้ เพื่อเป็นความโปรดปรานแก่พวกท่าน โดยมีใช่เป็นการหลงลืม
ก็จงอย่าคั่นหามัน”

(อัลบัยหะกี 10/12)

หลังจากนั้น อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿ แท้จริง ได้มีชนกลุ่มหนึ่งก่อนจากพวกเจ้าได้
ถามถึงสิ่งต่างๆ เหล่านั้นมาแล้ว แล้วพวกเขาก็กลายเป็นผู้ปฏิเสธสิ่งต่างๆ เหล่านั้น ﴾
คือ พวกเขาเคยถามปัญหาต่างๆ ที่ถูกห้ามเอาไว้ แล้วพอได้รับคำตอบมา พวกเขาก็ไม่ยอมเชื่อ
พวกเขาจึงกลายเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา (เป็นกาฟิร) ไป อันเนื่องด้วยสาเหตุนั้นๆ เพราะพวกเขา
มิได้ถามเพื่อการทราบ และขอคำแนะนำ แต่ถามเพื่อการเย้ยหยันและต้อตึง

﴿ مَا جَعَلَ اللَّهُ مِنْ بَحِيرَةٍ وَلَا سَابِيَةٍ وَلَا وَصِيلَةٍ وَلَا حَامٍ وَلَكِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَأَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ ۝١٣﴾
 وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا إِلَى مَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَإِلَى الرَّسُولِ قَالُوا حَسْبُنَا مَا وَجَدْنَا عَلَيْهِ آبَاءَنَا أَوَلَوْ كَانَ آبَاؤُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ شَيْئًا وَلَا يَهْتَدُونَ ۝١٤﴾

103. อัลลอฮ์มิได้ทรงให้มีขึ้น ซึ่ง บะฮีเราะฮ์ และ ซาอิบะฮ์ และ วะซีละฮ์ และ ฮาม แต่ทว่า บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาต่างหากที่อุปโลกน์ความเท็จให้แก่อัลลอฮ์ และส่วนมากในหมู่พวกเขานั้นเป็นผู้ไม่ใช่ปัญญา

104. และเมื่อได้ถูกกล่าวแก่พวกเขาว่า พวกเจ้าจงมาสู่สิ่งที่อัลลอฮ์ได้ประทานลงมาเถิด และมาสู่ศาสนทูตด้วย พวกเขาก็ก้าวว่า เป็นการพอเพียงแก่เราแล้ว ซึ่งสิ่งที่เราได้พบว่าบรรพบุรุษของเราเคยกระทำไว้ ถึงแม้จะปรากฏว่า บรรพบุรุษของพวกเขาไม่เข้าใจสิ่งใด และ ไม่ได้รับทางนำอีกด้วยกระนั้นหรือ ?

อธิบายถึงสัตว์ต่างๆ ที่ได้กล่าวมา

อัลบุดอรี ได้บันทึกรายงานจาก สะอีด อิบนิล มุฮัยยับ ได้กล่าวว่า

● คำว่า “อัลบะฮีเราะฮ์” คือ สัตว์ที่ถูกห้ามใช้นมของมัน เนื่องจากต้องใช้เพื่อบรรดาฆอลูด (เจว็ด) เท่านั้น โดยไม่อนุญาตให้ใช้นมแก่คนหนึ่งคนใดเลย

● คำว่า “อัชชาอิบะฮ์” คือ สัตว์ที่พวกเขามอบให้แก่เจว็ดของพวกเขา โดยไม่เอาสัตว์ไปใช้บรรทุกสิ่งหนึ่งสิ่งใด ผู้รายงานเล่าว่า อนุษุรียเราะฮ์ ได้รายงานว่า ท่านรอซูล ﷺ กล่าวว่า

(رَأَيْتُ عَمْرَو بْنَ عَامِرٍ الْخَزَاعِيَّ يَجُرُّ قُصْبَهُ فِي النَّارِ وَكَانَ أَوَّلَ مَنْ سَيَّبَ

(السَّوَابِ)

“ฉันได้เห็น อัมรฺ อิบนะ อามิรฺ อัลคุซาลี กำลังจุดลากสัต์ว์เชือดของเขาอยู่ในนรก และปรากฏว่าเขาเป็นคนแรกที่เอาสัต์ว์ถวายให้แก่เจวิด”

(มุสลิม 1/2192, อันนะซาอี ในหนังสืออัลกุบรอ 6/338)

- คำว่า “อัลวะสีละฮฺ” คือ อุฐตัวเมียแรกสาว โดยที่พวกเขาได้ถวายมันแก่เจวิดของเขา
- คำว่า “อัลฮาม” คือ ลูกอุฐตัวผู้ที่กำลังฝึกคะนอง แล้วเมื่อมันโตขึ้น เขาก็ปล่อยให้มันเป็นของเจวิด อย่างนี้แหละที่มีอยู่ในบันทึกของ อิมามมุสลิม และ อันนะซาอี

อิมามอะหมัด ได้บันทึกรายงานจาก अबّดิลลาฮฺ อิบนิ มัสอูด จากท่านนบี ﷺ ได้กล่าวว่า

(إِنَّ أَوَّلَ مَنْ سَيَّبَ السَّوَابِبَ وَعَبَدَ الْأَصْنَامَ أَبُو خَزَاعَةَ عَمْرُو بْنُ عَامِرٍ وَإِنِّي رَأَيْتُهُ يُجْرُ أَمْعَاءَهُ فِي النَّارِ)

“แท้จริง คนแรกที่ถวายสัต์ว์เลี้ยง และกราบไหว้เจวิด คือ อบูคุซาอะฮฺ อัมรฺบิอฺ อามิรฺ และความจริง ฉันเห็นเขาจุดลากสัต์ว์ของเขาอยู่ในไฟนรก”

(อะหมัด 1/446)

อิมามอะหมัด ได้บันทึกรายงานด้วยสำนวนนี้เพียงคนเดียว

และ อัมรฺคนนี้ คือ อิบนิ ลุฮัยยะ อิบนิ กอมะอะฮฺ เป็นหนึ่งในแนวหน้าของเผ่าคุซาอะฮฺ ซึ่งได้เป็นผู้ดูแลบัลลังก์หลังจากเผ่าญุซุม และปรากฏว่าเขาเป็นคนแรกที่เปลี่ยนศาสนาที่นบีอิบรอฮีม อัลคอสลีล นำมา และเป็นคนแรกที่ได้นำเอาเจวิดเข้ามาในแคว้นอิญาซ และได้เรียกร้องเชิญชวนชนชั้นต่ำให้มากราบไหว้ เคารพบูชา และได้เป็นผู้วางบัญญัติแห่งชาวญะฮิลียะฮฺในเรื่องสัต์ว์สี่เท้า และอื่นๆ ดังที่ อัลลอฮฺ ﷻ ได้กล่าวไว้ในซูเราะฮฺ อัลอันอาม ณ ที่ดํารัสของพระองค์ที่ว่า

﴿وَجَعَلُوا لِلَّهِ مِمَّا ذَرَأَ مِنَ الْحَرْثِ وَالْأَنْعَامِ نَصِيبًا... الْآيَةُ﴾

“และพวกเขาได้ให้มีส่วนหนึ่งสำหรับอัลลอฮฺ ซึ่งสิ่งที่พระองค์ได้ให้มืขึ้นอันได้แก่พืชและปศุสัตว์.....” จนจบอายะฮฺ

(ซูเราะฮฺ อัลอันอาม อายะฮฺที่ 136)

ส่วน “อัลบะฮีเราะฮฺ” อะลี อิบนิ อบีฏอลฮะฮฺ ได้เล่าโดยนำมาจาก อิบนิ อับบาส رضي الله عنه ว่ามันคือ อุฐตัวเมียที่คลอดลูกมา 5 ท้อง โดยในท้องที่ 5 พวกเขาจะพิจารณาว่า ถ้าหาก

ลูกในท้องที่ 5 เป็นตัวผู้ พวกเขาจะเชือดมันโดยให้ผู้ชายกินเนื้อมันได้ ผู้หญิงห้ามกิน และถ้าหากลูกในท้องที่ 5 เป็นตัวเมียพวกเขาจะตัดหูมัน และเรียกมันว่า “อัลบะฮีเราะฮฺ”

(อัญญอบารี 11/129)

และ อัลสุตตี และคนอื่นก็ได้กล่าวไว้ใกล้เคียงกับพรรณานี้

(อัญญอบารี 11/130)

ส่วน “อัสซาอิบะฮฺ” มุญาฮิดได้กล่าวว่า มันมาจากแกะ เช่นเดียวกับที่ได้อธิบายในเรื่องอัลบะฮีเราะฮฺ นอกจากว่า “อัสซาอิบะฮฺ” นั้น มันคลอดลูกออกมา 6 ครั้ง แล้วเมื่อมันคลอดลูกออกมาเป็นครั้งที่ 7 ไม่ว่าจะเป็นตัวผู้ หรือตัวเมีย หรือตัวผู้สองตัว พวกเขาก็จะเชือดมัน แล้วพวกผู้ชายจะได้กินเนื้อมัน ส่วนผู้หญิงห้ามกินเนื้อมัน

(อัญญอบารี 11/128)

แต่ มุฮัมมัด อิบน์ อิสฮาก ได้กล่าวว่า “อัสซาอิบะฮฺ” นั่นคือ อูฐตัวเมียที่คลอดลูกมา 10 ตัว เป็นตัวเมียทั้งหมดไม่มีตัวผู้เลย เขาจึงมอบให้เป็นของเจวิด โดยไม่มีการขี่มัน ตัดขนมัน และรีดนมมันเลย

และ “อัสซาอิบะฮฺ” นั้น อบุรูก ได้กล่าวว่า ปรากฏว่ามีชายคนหนึ่ง เมื่อเขาออกไปทำธุระ เขาก็ทำได้เสร็จหมดทุกเรื่อง เขาจึงได้มอบหรือถวายทรัพย์สินของเขาที่เป็นอูฐ หรืออย่างอื่นให้เป็นของเจวิด แล้วถ้าอูฐคลอดลูกออกมา ก็ให้เป็นของเจวิดด้วย

อัลสุตตี ได้กล่าวว่า ปรากฏว่าชายคนหนึ่งในกลุ่มพวกเขานั้น เมื่อเขาทำธุระของเขาสำเร็จหมด หรือหายจากป่วย หรือได้ทรัพย์สินมากมาย เขาจึงได้มอบหรือถวายทรัพย์สินให้เป็นของเจวิด แล้วถ้าใครขัดขวาง เขาก็จะถูกลงโทษในโลกนี้

ส่วน “อัลวะสีละฮฺ” นั้น อะลี อิบน์ อบีฏอลฮะฮฺ ได้เล่าโดยนำมาจาก อิบน์ अबาส ว่า มันคือ แกะตัวเมีย เมื่อมันได้คลอดลูกมา 7 ท้อง พวกเขาก็จะดูในท้องที่ 7 ถ้าปรากฏว่า ลูกของมันเป็นตัวผู้ (หรือตัวเมีย) และมันตายไป ผู้ชายก็จะกินได้ ผู้หญิงห้ามกิน แต่ถ้าปรากฏว่าเป็นตัวเมียก็ให้มันมีชีวิตอยู่ต่อไป แต่ถ้ามีทั้งตัวผู้และตัวเมียอยู่ในท้องเดียวกัน ก็ปล่อยให้มันมีชีวิตอยู่ทั้งสอง โดยพวกเขา กล่าวว่า เพราะน้องสาวของมันคือตัวเมียตามมาด้วย มันจึงเป็นที่ต้องห้ามแก่พวกเรา

(อิบน์ อบีฮาติม 4/1222)

อับดुरรอซซึก ได้กล่าวว่า มุฮัมมัด ได้เล่าให้เราฟังจาก อัซซุรีย จากสะอีด อิบน์ลี มุซัยยิบ เกี่ยวกับคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ (وَالْأَصْلَحُ) โดยเขากล่าวว่า “อัลวะสีละฮฺ” มาจากอูฐ

คือ เป็นอูฐตัวเมีย มันคลอดลูกท้องสาว คือ ท้องแรกก็เป็นตัวเมีย หลังจากนั้นท้องที่สองก็เป็นตัวเมียอีก พวกเขาก็จึงให้ชื่อว่า “อัลวะซีละฮ์” โดยที่พวกเขาบอกว่า คือได้ลูกเป็นตัวเมียติดต่อกันสองตัว โดยไม่มีตัวผู้มาคั่น แล้วพวกเขาก็ตัดหูของมัน มอบหรือถวายแด่บรรดาเจี๊วดของพวกเขา (อับดุรริฮ์ซซัก 1/196)

และเช่นเดียวกัน ได้มีรายงานจาก อิมามมาลิก อิบนิ อันัส رضي الله عنه และ มุฮัมมัด อิบน์ อิสฮาก ได้กล่าวว่า อัลวะซีละฮ์นั้นมาจากแกะ เมื่อมันคลอดลูกเป็นตัวเมีย 10 ตัว ใน 5 ท้อง คือท้องเป็นแฝดในแต่ละท้อง จึงถูกตั้งชื่อว่า “อัลวะซีละฮ์”

ส่วน “อัลฮาม” อัลเอาฟี ได้เล่าโดยนำมาจาก อิบนิ อับบาส ว่า เมื่อชายคนหนึ่งได้ทำการผสมพันธุ์ให้กับอูฐของเขาเป็นครั้งที่ 10 เมื่อมีลูกออกมาก็ถือว่าเป็นฮาม พวกเขาจึงปล่อยมันไว้ (อัญญาบารี 11/129)

และเช่นเดียวกัน อบูรูก และ กอตาตะฮ์ ก็ได้กล่าวเช่นนั้น

อะลี อิบน์ อบีฏอลฮะฮ์ ได้เล่าโดยนำมาจาก อิบนิ อับบาส ว่า สำหรับ “อัลฮาม” นั่นก็คือการผสมพันธุ์อูฐ เมื่อมันคลอดลูกออกมา พวกเขาก็กล่าวว่า ห้ามขี่หลังมัน ห้ามบรรทุกของ ห้ามตัดขนมัน จะต้องไม่ห้ามมันจากทุ่งหญ้า และบ่อน้ำ ถึงแม้ว่าบ่อนั้นจะเป็นของใครก็ตาม (อิบน์ อบีฮาทิม 4/1225)

และ อิบน์ วัฮบ ได้เล่าว่า เขาได้ยิน มาลิก กล่าวว่า สำหรับฮาม ก็มาจากอูฐ ซึ่งเมื่อคลอดลูกออกมา ก็ได้มีการกำหนดเวลา เมื่อครบเวลาที่กำหนด พวกเขาก็ได้จัดทำสัญลักษณ์ส่งมอบและถวายให้แก่เจี๊วด โดยที่บางท่านก็กล่าวไว้เป็นอย่างอื่นในการอธิบายอายะฮ์นี้

ความจริงได้มีชะติษเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว ซึ่งรายงานโดย อิบน์ อบีฮาทิม โดยนำมาจากสายของ อบีอิสฮาก อัสนุบัยฮ์ จาก อะบิล อะฮ์มัด อัลญะหมี จากบิดาของเขา คือ มาลิก อิบน์ มุฏละฮ์ เล่าว่า ฉันได้มาที่ท่านนบี ﷺ แล้วท่านได้ถามฉันว่า ท่านมีทรัพย์สินบ้างไหม ? ฉันตอบว่า มีครับ ท่านถามว่า มีทรัพย์สินประเภทไหน ? เขาเล่าว่า แล้วฉันได้ตอบว่า มีทุกอย่าง เช่น อูฐ, แกะ, ม้า และทาส ท่านกล่าวว่า เมื่ออัลลอฮ์ประทานทรัพย์สินมาให้ท่าน ท่านก็จงพิจารณาดูให้ดี หลังจากนั้นท่านได้กล่าวว่า อูฐของท่านออกลูกมามีหูครบไหม ? เขาเล่าว่า ฉันตอบว่า ครบครับ จะมีอูฐออกลูกมา มิเป็นเช่นนั้นหรือ ? ท่านกล่าวว่า หวังว่าท่านคงจะไม่เอาמידโกนตัดหูมันไปข้างหนึ่ง และกล่าวว่านี่คือ บุซุร และเจาะหูมันอีกข้างหนึ่ง และกล่าวว่านี่คือ ฮูรัม ฉันตอบว่า ครับ ท่านกล่าวว่า ท่านจงอย่าทำเช่นนั้น เพราะว่าทุกสิ่งที้อัลลอฮ์ได้ประทานมาให้แก่ท่านเป็นที่ฮาลาล (อนุมัดติ) หลังจากนั้น ท่านได้กล่าวว่า “อัลลอฮ์มิได้ทรงให้มีขึ้น ซึ่งบะฮีเราะฮ์ และ ซาอิบะฮ์ และ วะซีละฮ์ และ ฮาม”

สำหรับ “อัลบะฮีเราะฮ์” ก็คือ อูฐที่พวกเขาตัดหูของมันให้แหงง โดยผู้หญิง (ภรรยาของเขา) และลูกสาวของเขา และคนหนึ่งคนใดในครอบครัวของเขาจะไม่เอาประโยชน์จากขนของมัน และนมของมัน แล้วถ้ามันตาย พวกเขาก็ร่วมกันรับประทานได้ทั้งชายและหญิง

(อิบน์ อับีฮะติม 4/1220)

ส่วน “อัชชะอิบะฮ์” ก็คือ สัตว์ที่พวกเขามอบและถวายให้กับเจวีดของพวกเขา โดยพวกเขาจะไปที่เจวีด แล้วทำการมอบมันให้แก่เจวีด

ส่วน “อัลวะคีละฮ์” ก็คือ แกะที่คลอดลูกมา 6 ท้อง แล้วเมื่อคลอดท้องที่ 7 หูของมันจะถูกตัดให้แหงง และเขาของมันจะถูกตัด แล้วพวกเขาจะกล่าวว่า มันได้มาปรากฏตัวแล้ว จงอย่าเชือดมัน อย่าตีมัน อย่าห้ามมัน ไม่ว่ามันจะมาดื่มน้ำที่ป่อไหน อย่างนี้แหละที่ได้มีการอธิบายเอาไว้เป็นระดับๆ ในฮะดีษ

และความจริงได้มีรายงานมาอีกสายหนึ่งจาก อับีอิสฮาก จาก อับีละฮะฮ์วะศ คือ เอาฟุ อิบน์ มาลิก จากคำพูดของเขา ก็คล้ายๆ กัน

และความจริง ฮะดีษนี้ได้รายงานมาจากอิมามอะหมัด จาก ชุฟยาน อิบนิ อุยัยนะฮ์ จาก อะบิซ ชะฮฺรออฺ จากลุงของเขา คือ อะบิล อะฮ์วะศ คือ เอาฟุ อิบน์ มาลิก อิบน์ นัฏละฮ์ จากบิดาของเขาอย่างนั้น โดยไม่มีการอธิบายรายละเอียด *วัลลอฮุอะอะลัม*

และคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿แต่ทว่า บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาต่างหากที่อุปโลกน์ความเท็จให้แก่อัลลอฮ์ และส่วนมากในหมู่พวกเขานั้นเป็นผู้ไม่ใช้ปัญญา﴾ คือ ตามที่อัลลอฮ์ได้ทรงวางบัญญัติเอาไว้กับสิ่งต่างๆ เหล่านี้ ไม่ใช่จะปฏิบัติไปตามอารมณ์ของใครคนหนึ่ง แต่บรรดาผู้ที่ทำซิริก (มุชริกีน) ได้อุปโลกน์เอาไว้มากมาย และได้กำหนดให้เป็นบัญญัติเอาเอง สร้างเรื่องให้มันเกิดความสำคัญเอาเองทั้งสิ้น ﴿และเมื่อได้ถูกกล่าวแก่พวกเขาว่า พวกเจ้าจงมาสู่สิ่งที่อัลลอฮ์ได้ประทานลงมาเกิด และมาสู่ศาสนทูตด้วย พวกเขา ก็กล่าวว่า เป็นการพอเพียงแก่เราแล้วซึ่งสิ่งที่เราได้พบว่าบรรพบุรุษของเราเคยกระทำไว้﴾ คือ เมื่อพวกเขาได้ถูกเรียกให้ไปสู่อำนาจของอัลลอฮ์ บัญญัติของพระองค์ และสิ่งที่พระองค์กำหนด ละทิ้งสิ่งที่ต้องห้าม พวกเขาก็กล่าวว่า เป็นการพอเพียงแก่เราแล้วที่บรรพบุรุษของเราได้ทำเป็นแบบอย่างเอาไว้

อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿ถึงแม้จะปรากฏว่า บรรพบุรุษของพวกเขาไม่เข้าใจสิ่งใดและไม่ได้รับทางนำอีกด้วยกระนั้นหรือ ?﴾ คือ พวกเขาไม่เข้าใจความจริง ไม่รู้ และไม่ได้รับทางนำ แล้วพวกเขาจะปฏิบัติตามได้อย่างไร สภาพเช่นนี้ก็คือคนที่ปฏิบัติตามเขานั้น เป็นคนโง่เง่าเต๋าคู่ และหลงทางเท่านั้น

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا عَلَيْكُمْ أَنْفُسُكُمْ لَا يَضُرُّكُمْ مَن
ضَلَّ إِذَا اهْتَدَيْتُمْ إِلَى اللَّهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنتُمْ
تَعْمَلُونَ ﴿١٠٥﴾

105. โอ้ผู้ศรัทธาทั้งหลาย จำเป็นแก่พวกเจ้าที่จะป้องกันตัวเอง ผู้ที่หลงผิด
ไปนั้นจะไม่ให้อันตรายแก่พวกเจ้า เมื่อพวกเจ้าได้รับคำแนะนำไว้
ยังอัลลอฮ์นั่นคือ การกลับไปของพวกเจ้าทั้งหมด แล้วพระองค์ก็จะ
ทรงบอกพวกเจ้าทั้งหลายในสิ่งที่พวกเจ้าได้กระทำไว้

อัลลอฮ์ ﷻ ทรงใช้ให้มนุษย์ปรับปรุงตัวเอง

อัลลอฮ์ ﷻ ทรงใช้ให้บ่าวของพระองค์ที่เป็นผู้ศรัทธาให้ปรับปรุงตัวของพวกเขาเอง
กระทำความดีให้เต็มที่สุดความสามารถ โดยแจ้งให้พวกเขาทราบว่าใครที่ปรับปรุงตัวเอง ความ
เลวร้ายต่างๆ ก็จะไม่เข้ามาใกล้เขา ไม่ว่ามันจะอยู่ใกล้หรือไกลก็ตาม

ความจริง อิมามอะหมัด رحمه الله โดยรายงานมาจาก ก๊อยสุ เล่าว่า อับูบักร อัศติติก رحمه الله
ได้ลุกขึ้นยืน และกล่าวสรรเสริญอัลลอฮ์ และชมเชยพระองค์ ต่อจากนั้นท่านได้กล่าวว่า

(أَيُّهَا النَّاسُ ! إِنَّكُمْ تَقْرَوْنَ هَذِهِ آيَةَ : ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا عَلَيْكُمْ أَنْفُسُكُمْ لَا يَضُرُّكُمْ مَن ضَلَّ إِذَا اهْتَدَيْتُمْ﴾)

“โอ้มนุษย์ทั้งหลาย ความจริง พวกเจ้าก็ได้อ่านอายะฮ์นี้ (คือ) โอ้ผู้ศรัทธาทั้งหลาย
จำเป็นแก่พวกเจ้าที่จะป้องกันตัวเอง ผู้ที่หลงผิดไปนั้นจะไม่ให้อันตรายแก่พวกเจ้า
เมื่อพวกเจ้าได้รับคำแนะนำไว้ ”

และความจริง พวกเจ้าได้เอามันวางไว้ผิดที่ และฉันได้ยินท่านรอซูล ﷺ กล่าวว่า

(إِنَّ النَّاسَ إِذَا رَأَوْا الْمُتَكَبِّرَ ، وَلَا يُغَيِّرُونَهُ ، يُوشِكُ اللَّهُ عَزَّوَجَلَّ أَنْ يَعْصِمَهُمْ بِعِقَابِهِ)

“แท้จริง มนุษย์นั้น เมื่อเห็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง และพวกเขาก็ไม่เปลี่ยนแปลงมัน
ก็เกรงว่า อัลลอฮ์ ผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงสูงส่ง จะให้พวกเขาโดนการลงโทษของ
พระองค์อย่างทั่วถึง”

เขาเล่าว่า ฉันได้ยิน อบูบักรฺ رضي الله عنه กล่าวว่า

(يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِيَّاكُمْ وَالْكَذِبَ ، فَإِنَّ الْكَذِبَ مُجَابِبٌ لِلْإِيمَانِ)

“โอ้มนุษย์ทั้งหลาย พวกท่านจงระมัดระวังการโกหก เพราะว่าการโกหกนั้น มันเป็น
เส้นขนานกับการศรัทธา”

(อะหมัด 1/5)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا شَهْدَةُ بَيْنِكُمْ إِذَا حَضَرَ أَحَدُكُمُ الْمَوْتُ
حِينَ الْوَصِيَّةِ اثْنَانِ ذَوَا عَدْلٍ مِّنْكُمْ أَوْ آخَرَانِ مِّنْ غَيْرِكُمْ إِنْ
أَنْتُمْ ضَرَبْتُمْ فِي الْأَرْضِ فَأَصَبْتَكُمْ مُصِيبَةُ الْمَوْتِ تَحْسُونَهُمَا
مِنْ بَعْدِ الصَّلَاةِ فَيُقْسِمَانِ بِاللَّهِ إِنْ أَرْتَبْتُمْ لَا نَشْتَرِي بِهِ ثَمَنًا
وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ وَلَا نَكْتُمُ شَهَادَةَ اللَّهِ إِنَّا إِذًا لَّمِنَ الْكََاثِبِينَ ﴿١٠٦﴾
فَإِنْ عُثِرَ عَلَىٰ أَنَّهُمَا اسْتَحَقَّا إِثْمًا فَآخَرَانِ يَقُومَانِ مَقَامَهُمَا مِنَ
الَّذِينَ اسْتَحَقَّ عَلَيْهِمُ الْأَوْلَىٰ لَيْسَ فَيُقْسِمَانِ بِاللَّهِ لَشَهَدَتْنَا أَحَقُّ
مِنْ شَهَدَتِهِمَا وَمَا اعْتَدَيْنَا إِنَّا إِذًا لَّمِنَ الظَّالِمِينَ ﴿١٠٧﴾ ذَلِكَ أَذَىٰ أَنْ
يَأْتُوا بِالشَّهَادَةِ عَلَىٰ وَجْهَيْهَا أَوْ يَخَافُوا أَنْ تُرَدَّ أَيْمَنٌ بَعْدَ أَيْمَنِهِمْ
وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاسْمَعُوا وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ﴿١٠٨﴾

106. โอ้ผู้ศรัทธาทั้งหลาย การเป็นพยานระหว่างพวกเจ้า เมื่อความตาย
ได้มายังคนหนึ่งคนใดในหมู่พวกเจ้า ขณะมีการทำพินัยกรรม นั้น
คือ สองคนที่เป็นคนยุติธรรมในหมู่พวกเจ้า หรือคนอื่นสองคนที่
มิใช่ในหมู่พวกเจ้า หากพวกเจ้าได้เดินทางไปในแผ่นดิน แล้วได้มีภัย
แห่งความตายประสบกับพวกเจ้า โดยที่พวกเจ้าต้องกักตัวเขาทั้งสอง

ไว้หลังจากการละหมาด แล้วทั้งสองนั้นก็จะสาบานต่ออัลลอฮฺ แล้วหากพวกเจ้าสงสัยว่าเราจะไม่นำการสาบานนั้นไปแลกเปลี่ยนกับราคาใดๆ และแม้ว่าเขาจะเป็นญาติที่ใกล้ชิดก็ตาม และเราจะไม่ปกปิดหลักฐานของอัลลอฮฺ ถ้ามีเช่นนั้น แน่หนอน เราก็จะอยู่ในหมู่ผู้กระทำความบาปโดยทันที

107. แล้วหากได้ค้นพบว่า พยานทั้งสองนั้นสมควรได้รับโทษก็ให้คนอื่นสองคนทำหน้าที่ในตำแหน่งพยานทั้งสองนั้นแทน จากพยานสองคนในหมู่พวกเขาที่เป็นผู้สมควร แล้วเขาทั้งสองคนก็จะสาบานต่ออัลลอฮฺว่า แน่หนอน การเป็นพยานของเรานั้นสมควรยิ่งกว่าการเป็นพยานของเขาทั้งสอง และเรามีได้ละเมิด ถ้ามีเช่นนั้น แน่หนอน เราก็จะอยู่ในหมู่ผู้อธรรมโดยทันที

108. นั่นแหละ คือสิ่งที่ใกล้เคียงกว่าในการเป็นพยานที่พวกเขาจะนำมา ซึ่งการเป็นพยานตามความเป็นจริงของมัน หรือในการที่พวกเขากลัวว่าคำสาบานจะถูกปฏิเสธ หลังจากที่เขาสาบาน จงยำเกรงอัลลอฮฺ จงสดับฟังเถิด แท้จริง อัลลอฮฺนั้นจะไม่ทรงให้ทางนำแก่พวกที่ทำชั่วทั้งหลาย

ให้มีพยานที่ยุติธรรมสองคน ในเรื่องพินัยกรรม

อายะฮฺอัลกุรอานที่ได้กล่าวมานี้ ได้ครอบคลุมถึงข้อชี้ขาดสำคัญๆ หลายประการ ซึ่งอัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสไว้ว่า ﴿ โอ้ผู้ศรัทธาทั้งหลาย การเป็นพยานระหว่างพวกเจ้า เมื่อความตายได้มายังคนหนึ่งคนใดในหมู่พวกเจ้า ขณะมีการทำพินัยกรรม นั้นคือสองคน ﴾ คือ ให้เป็นพยาน และดำรัสของพระองค์ ผู้ทรงสูงส่งว่า ﴿ ที่เป็นคนยุติธรรม ﴾ คือ ทั้งสองนั้นต้องมีคุณลักษณะเป็นคนที่เที่ยงธรรมทั้งสอง และดำรัสของพระองค์ที่ว่า ﴿ ในหมู่พวกเจ้า ﴾ คือ เป็นคนมุสลิมนั่นเอง

และดำรัสของพระองค์ที่ว่า ﴿ หรือคนอื่นสองคนที่มีใช้ในหมู่พวกเจ้า ﴾ มีรายงานจากอิบนุ ฮาติม โดยนำมาจาก อิบนุ อับบาส เกี่ยวกับดำรัสของพระองค์ที่ว่า ﴿ أَوْ آخَرَانِ مِنْ غَيْرِكُمْ ﴾ โดยเขากล่าวว่า หรือคนอื่นสองคนที่ไม่ได้เป็นมุสลิม เช่น เป็นชาวคัมภีร์ (ยิว หรือคริสต์)

(อิบนุ อบีฮาติม 12/1229)

และดำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿หากพวกเจ้าได้เดินทางไปในแผ่นดิน แล้วได้มีภัยแห่งความตายประสบกับพวกเจ้า﴾ นี่เป็นเงื่อนไข 2 ประการ ที่อนุญาตให้ชาวต่างศาสนิกที่อยู่ภายใต้การปกครองของมุสลิมเป็นพยานให้ได้ เมื่อไม่มีผู้ศรัทธา (มุอิมิน) ประการที่อนุญาตนั้น ต้องอยู่ในขณะเดินทาง และประการที่ 2 คือเป็นพยานในเรื่องพินัยกรรม ดังที่ได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนโดย ชุร็อยฮฺ อัลกอฎี

อิบนุ ญะรีร ได้รายงานมาจาก ชุร็อยฮฺ กล่าวว่า ไม่อนุญาตให้ชาวยิว และชาวคริสต์ เป็นพยานนอกจากในกรณีที่อยู่ในการเดินทาง และนอกจากในเรื่องพินัยกรรมเท่านั้น

(อัญญอบารี 11/163 และ 164)

และดำรัสของ อัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿โดยที่พวกเจ้าต้องกักตัวเขาทั้งสองไว้หลังจากการละหมาด﴾ อัลเอาฟี ได้เล่าว่า อิบนุ อับบาส ได้กล่าวคือ หลังจากการละหมาดอัศร

(อัญญอบารี 11/172)

และเช่นเดียวกัน สะอีด อิบนุ ญะบัยร, อิบรอฮีม อันนะคออี, กอดาดะฮฺ, อิกริมะฮฺ, มุฮัมมัด อิบนุ ซิรีน ก็กล่าวเช่นนั้น

และ อัซซุฮรี ได้กล่าวว่า หมายถึง การละหมาดของบรรดามุสลิม

(อัญญอบารี 11/174)

จุดมุ่งหมายก็คือ ให้พยานสองคนนั้น มายืนกล่าวเป็นพยานหลังเวลาละหมาดที่มีผู้คนมารวมกันต่อหน้าพวกเขา ﴿แล้วทั้งสองนั้นก็จะสาบานต่ออัลลอฮ์﴾ คือ ให้ทั้งสองคนที่เป็นต่างศาสนิกนั้น สาบานต่ออัลลอฮ์ต่อหน้าผู้คนที่มาร่วมละหมาด ﴿แล้วหากพวกเจ้าสงสัย﴾ คือ หากพวกเจ้าสงสัยพฤติกรรมของทั้งสองว่า ทั้งสองนั้นจะหักหลัง หรือคดโกง ก็ให้เขาทั้งสองสาบานต่ออัลลอฮ์ในขณะนั้น ﴿ว่าเราจะไม่นำการสาบานนั้นไปแลกเปลี่ยนกับราคาใดๆ﴾

มุกอติล อิบนุ ฮัยยาน ได้กล่าวว่า คือ ต้องไม่เอาการเป็นพยานนั้นเพื่อผลประโยชน์ใดๆทั้งสิ้น แม้ว่าเป็นเพียงเล็กน้อยก็ตาม ﴿และแม้ว่าเขาจะเป็นญาติที่ใกล้ชิดก็ตาม﴾ คือ แม้กับผู้ที่เราเป็นพยานให้เขานั้น จะเป็นญาติใกล้ชิดกับเรากก็ตาม ﴿และเราจะไม่ปกปิดหลักฐานของอัลลอฮ์﴾ การที่เอาจำว่าหลักฐานไปพาดพิงกับอัลลอฮ์ เพื่อเป็นการให้เกิดการโต้เถียงกัน ให้ความยิ่งใหญ่แก่พระองค์ เพราะเป็นเรื่องที่พระองค์ทรงสั่งเอาไว้ ﴿ถ้ามีเช่นนั้นแน่นอน เราก็จะอยู่ในหมู่ผู้กระทำความบาปโดยทันที﴾ คือ ถ้าเราฝ่าฝืนกระทำความผิดที่เป็น การบิดเบือนการเป็นพยาน เปลี่ยนแปลง หรือปกปิดมันไว้ เราก็คงกลายเป็นคนทำบาปอย่างแน่นอน

หลังจากนั้น อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿ แล้วหากได้ค้นพบว่า พยานทั้งสองนั้นสมควรได้รับโทษ ﴾ คือ ถ้าปรากฏว่า พยานสองคนที่มาเป็นพยานเกี่ยวกับพินัยกรรมนั้นได้คัดโกง หักหลัง หรือเอาสิ่งหนึ่งสิ่งใดจากพินัยกรรมนั้นไปโดยไม่ชัดตรง ﴿ ก็ให้คนอื่นสองคนทำหน้าที่ในตำแหน่งพยานทั้งสองนั้นแทน จากพยานสองคนในหมู่พวกเขาที่เป็นผู้สมควร ﴾ คือ เมื่อปรากฏว่าพยานสองคนนั้นคัดโกง ไม่ชัดตรง ไม่เที่ยงธรรม ก็ให้หาพยานใหม่อีก 2 คน ทำหน้าที่แทนในพินัยกรรมนั้น ซึ่งจะเป็นผู้ที่มีส่วนรับมรดกก็ได้ ﴿ แล้วเขาทั้งสองคนก็จะสาบานต่ออัลลอฮฺว่า แน่หนอ การเป็นพยานของเรา นั้นสมควรยิ่งกว่าการเป็นพยานของเขาทั้งสอง ﴾ เพราะทั้งสองนั้น ไม่ชัดตรง เราเหมาะสมและถูกต้องชัดเจนกว่าการเป็นพยานของเขาทั้งสอง ﴿ และเรามีได้ละเมิด ﴾ ในสิ่งที่เราพูด เราสาบาน ﴿ ถ้ามีเช่นนั้นแน่หนอ เราก็จะอยู่ในหมู่ผู้อธรรมโดยทันที ﴾ คือ ถ้าเราเป็นคนพูดปดโกหก และการสาบานของผู้มีส่วนรับมรดก และการกลับคำในกรณีเช่นนี้ มันก็คล้ายกับคำสาบานของผู้ปกครองของคนที่ถูกฆ่า ถ้าปรากฏว่าพูดเท็จ โกหก หรือบิดเบือนความจริง ซึ่งเรื่องดังกล่าวนี้จะปรากฏอยู่ในเรื่องของมันโดยเฉพาะ

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ นั้นแหละ คือสิ่งที่ใกล้ยิ่งกว่าในการเป็นพยานที่พวกเขาจะนำมาซึ่งการเป็นพยานตามความเป็นจริงของมัน ﴾ คือ เป็นไปตามหลักศาสนบัญญัติแห่งข้อชี้ขาดในหนทางที่เป็นที่ยอมรับ โดยการสาบานของพยานสองคนซึ่งเป็นคนต่างศาสนาที่อยู่ภายใต้การปกครองของรัฐอิสลาม

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ หรือในการที่พวกเขากลัวว่าคำสาบานจะถูกปฏิเสธ หลังจากที่เขาสาบาน ﴾ คือ ผู้ที่กล่าวคำสาบานในเรื่องนี้ ก็คือการสาบานโดยให้ความยิ่งใหญ่ต่ออัลลอฮฺ และจะต้องระวังรักษาที่จะต้องปฏิบัติตามคำสาบาน โดยกลัวว่าจะเกิดความเสื่อมเสีย ถ้าเขากลับคำสาบาน และด้วยเหตุนี้ อัลลอฮฺ ﷻ จึงได้ตรัสไว้ดังกล่าว หลังจากนั้น พระองค์จึงได้ตรัสอีกว่า ﴿ จงยำเกรงอัลลอฮฺ ﴾ ในกิจการทั้งมวลของพวกเขา ﴿ จงสดับฟังเถิด ﴾ คือ จงเชื่อฟังต่อพระองค์ ﴿ แท้จริง อัลลอฮฺนั้นจะไม่ทรงให้ทางนำแก่พวกที่ทำชั่วทั้งหลาย ﴾ ที่ออกนอกกลุ่มนอกทาง ไม่เชื่อฟังพระองค์ และไม่ปฏิบัติตามบัญญัติของพระองค์

﴿يَوْمَ يَجْمَعُ اللَّهُ الرُّسُلَ فَيَقُولُ مَاذَا أَجَبْتُمْ قَالَوْا لَا عِلْمَ لَنَا

إِنَّكَ أَنْتَ عَلَّمُ الْغُيُوبِ ﴿١٠٩﴾﴾

109. วันที่อัลลอฮ์จะทรงชุมนุมบรรดาศาสนทูต แล้วตรัสว่า สิ่งใดบ้างที่พวกเจ้าได้รับการตอบสนอง พวกเขากล่าวว่า ไม่มีความรู้ใด ๆ แก่พวกเราเลย แท้จริง พระองค์ทรงรอบรู้ความเร้นลับทั้งหลาย

บรรดาศาสนทูตจะถูกถามถึงประชาชาติของพวกเขา

อายะฮ์นี้ เป็นการบอกเล่าให้ทราบถึงเรื่องที่อัลลอฮ์ ตรัสโต้ตอบกับบรรดาศาสนทูตของพระองค์ในวันกิยามะฮ์ ถึงสิ่งที่บรรดาประชาชาติของพวกเขาได้ตอบสนองการเรียกร้อง เชิญชวนของพวกเขา ดังเช่นที่ อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿فَلَنَسْأَلَنَّ الَّذِينَ أُرْسِلَ إِلَيْهِمْ وَلَنَسْأَلَنَّ الْمُرْسَلِينَ﴾

“แน่นอน เราจะถามบรรดาศาสนทูตที่ได้ถูกส่งไปยังพวกเขา และแน่นอน เราจะถามบรรดาศาสนทูตทั้งหลายด้วย”

(ซูเราะฮ์ อัลอะอฺรอฟ อายะฮ์ที่ 6)

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿فَوَرَبِّكَ لَنَسْأَلَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٩٢﴾ عَمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾

“ดังนั้น ขอสาบานต่อพระผู้อภิบาลของเจ้า แน่นอน เราจะถามพวกเขาทั้งหมดถึงสิ่งที่พวกเขากระทำไว้”

(ซูเราะฮ์ อัลฮัจญ์ร อายะฮ์ที่ 92 และ 93)

และคำตอบของบรรดารอซูล (ศาสนทูต) ที่ว่า ﴿ไม่มีความรู้ใด ๆ แก่พวกเราเลย﴾

มูญาฮิด, อัลฮะซัน อัลบัศรี และ อัลสุตดีรีย์ ได้กล่าวว่า ที่พวกเขาตอบเช่นนั้น เพราะความโกลาหลในวันนั้น (วันกิยามะฮ์)

(อัญมณี 11/174)

อับดุลรอซซัค ได้กล่าวโดยนำมาจาก อัษชะรี จาก อัลอะอัม্ম จาก มุญาฮิด เกี่ยวกับอายะฮฺที่ว่า ﴿ วันที่อัลลอฮฺจะทรงชุมนุมบรรดาศาสนทูต แล้วตรัสว่า สิ่งใดบ้างที่พวกเจ้าได้รับการตอบสนอง ﴾ แล้วพวกเขา (บรรดาศาสนทูต) ก็ตกใจกลัว แล้วตอบไปว่า ﴿ พวกเขากล่าวว่า ไม่มีความรู้ใด ๆ แก่พวกเราเลย ﴾

(อับดุลรอซซัค 1/201)

อิบนุ ญะรूर และ อิบนุ อปีฮาติม ก็ได้รายงานเช่นนั้นด้วย

(อัญญาบารี 11/210)

อะลี อิบนุ อปีฏอลสะฮฺ ได้กล่าวโดยนำมาจาก อิบนุ อับบาส เกี่ยวกับอายะฮฺที่ว่า ﴿ วันที่อัลลอฮฺจะทรงชุมนุมบรรดาศาสนทูต แล้วตรัสว่า สิ่งใดบ้างที่พวกเจ้าได้รับการตอบสนอง พวกเขากล่าวว่า ไม่มีความรู้ใด ๆ แก่พวกเราเลย แท้จริง พระองค์ทรงรอบรู้ความเร้นลับทั้งหลาย ﴾ บรรดาศาสนทูตได้ตอบกับพระผู้อภิบาล ผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงสูงส่งว่า ไม่มีความรู้ใด ๆ แก่พวกเราเลย พระองค์ทรงรอบรู้ดีกว่าพวกเรา

(อัญญาบารี 11/211)

อิบนุ ญะรूर ได้รายงานเรื่องนี้ แล้วเขาได้อธิบายเอาทรรศนะที่ว่า มันเป็นการยากอันดีกับพระผู้อภิบาล ผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงสูงส่ง คือ พวกเราไม่มีความรู้ใด ๆ เลย เมื่อเทียบกับความรู้ของพระองค์ที่ครอบคลุมไปทั่วทุกสิ่งอย่าง ดังนั้น ถ้าพวกเราตอบไปว่า เรารู้ เราทราบ แต่เราก็เพียงรู้เฉพาะเปลือกนอกที่เราเห็นเท่านั้น ความดั้นด้นหาบาง เราไม่ทราบอย่างแน่นอน เพราะพระองค์ทรงรอบรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง ทั้งที่เปิดเผยและเร้นลับ

إِذْ قَالَ اللَّهُ يٰعِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ اذْكُرْ نِعْمَتِي عَلَيْكَ وَعَلَىٰ
وَلَدَتِكَ إِذْ أَيَّدْتُكَ بِرُوحِ الْقُدُسِ تُكَلِّمُ النَّاسَ فِي الْمَهْدِ وَكَهْلًا وَإِذْ
عَلَّمْتُكَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَالتَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ وَإِذْ تَخْلُقُ مِنَ
الطِّينِ كَهَيْئَةِ الطَّيْرِ بِإِذْنِي فَتَنْفُخُ فِيهَا فَتَكُونُ طَيْرًا بِإِذْنِي وَتُبْرِئُ
الْأَكْمَهَ وَالْأَبْرَصَ بِإِذْنِي وَإِذْ تُخْرِجُ الْمَوْتَىٰ بِإِذْنِي وَإِذْ كَفَفْتُ بَنِي

إِسْرَءِيلَ عَنْكَ إِذْ جِئْتَهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ إِنْ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُبِينٌ ﴿١١٠﴾ وَإِذَا وَحْيُكَ إِلَى الْخَوَارِجِ أَنْ آمِنُوا بِى وَبِرَسُولِى قَالُوا آمَنَّا وَأَشْهَدُ بِأَنَّا مُسْلِمُونَ ﴿١١١﴾

110. จงระลึกถึงขณะที่อัลลอฮฺตรัสแก่อีซา บุตรของมัรยัมว่า จงระลึกถึงความโปรดปรานของข้าที่มีต่อเจ้า และมารดาของเจ้า ขณะที่ข้าได้สนับสนุนเจ้าด้วยวิญญานอันบริสุทธิ์ (หมายถึง ญิบริล) โดยที่เจ้าพูดกับผู้คนขณะนอนแบเบาะอยู่ และขณะที่อยู่ในวัยกลางคน และขณะที่ข้าได้สอนเจ้าซึ่งคัมภีร์ และความมุ่งหมายแห่งบัญญัติศาสนา และคัมภีร์เตารอต และคัมภีร์อินญิล และขณะที่เจ้าถูกสร้างขึ้นจากดินดังรูปนกด้วยอนุมัติของข้า แล้วเป่าเข้าไปในรูปนั้น มันก็กลายเป็นนกด้วยอนุมัติของข้า และขณะที่เจ้าทำให้คนตาบอดแต่กำเนิด และคนเป็นโรคผิวหนังหาย ด้วยอนุมัติของข้า และขณะที่เจ้าทำให้คนตายฟื้นขึ้นมาจากหลุมด้วยอนุมัติของข้า และขณะที่ข้าได้ยับยั้งและหันเหวงศ์วานอิสราอิลออกจากเจ้า เมื่อเจ้าได้นำหลักฐานอันชัดแจ้งมายังพวกเขา แล้วบรรดาผู้ฝ่าฝืนในหมู่พวกเขาก็กล่าวว่า สิ่งนี้มิใช่อื่นใด นอกจากมายากลอันชัดแจ้งเท่านั้น

111. และจงระลึกถึงขณะที่ข้าได้ลงใจแก่อัลฮะวารียีน ว่า จงศรัทธาต่อข้า และต่อศาสนทูตของข้าเถิด พวกเขา กล่าวว่า พวกเราศรัทธากันแล้ว และโปรดได้ทรงเป็นพยานด้วยว่า แท้จริง พวกเรานั้นเป็นผู้สวามิภักดิ์ต่อพระองค์แล้ว

ให้นบีอีซา ระลึกถึงความโปรดปรานของอัลลอฮฺ

อัลลอฮฺ ทรงให้ข่าว และศาสนทูตของพระองค์ คือ อีซา บุตรของมัรยัม ได้ระลึกถึงความโปรดปรานของพระองค์ที่ได้ประทานให้แก่เขา อันได้แก่ มัวะอูญฮาด (สิ่งมหัศจรรย์) ต่างๆ โดยพระองค์ตรัสว่า ﴿ จงระลึกถึงความโปรดปรานของข้าที่มีต่อเจ้า ﴾ คือ ให้เกิดมาจากมารดา โดยไม่มีพ่อ ไม่มีชายใดเคยแตะต้องตัวนาง ซึ่งเป็นหลักฐานแสดงให้เห็นความสามารถ

และเดชานุภาพของพระองค์ ﴿ และมารดาของเจ้า ﴾ โดยพระองค์ทรงบันดาลให้นางเป็นหญิงบริสุทธิ์พ้นไปจากคำกล่าวหาของคนที่อธรรม และคนที่ไม่รู้ ซึ่งพวกเขาได้กล่าวหานางว่าเป็นหญิงชั่ว ﴿ ขณะที่ข้าได้สนับสนุนเจ้าด้วยวิญญาณอันบริสุทธิ์ ﴾ นั่นก็คือ ญิบรียล และข้าได้ให้เจ้าเป็นนบี (ศาสดา) เป็นผู้เรียกร้องเชิญชวนไปสู่อัลลอฮฺ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเล็กหรือเรื่องใหญ่ ข้าได้ให้เจ้าพูดได้ตั้งแต่ขณะยังเป็นเด็กเล็กแบเบาะอยู่ ซึ่งเจ้าได้พูดยืนยันถึงความบริสุทธิ์ของแม่เจ้า และกล่าวยอมรับเป็นผู้เคารพภักดีต่อข้า และเจ้ายังได้บอกให้ทราบว่เจ้าเป็นผู้นำสาส์นของข้าไปเรียกร้องเชิญชวนมนุษย์ให้เคารพภักดีต่อข้า ด้วยเหตุนี้ พระองค์ได้ตรัสว่า ﴿ โดยที่เจ้าพูดกับผู้คนขณะนอนแบเบาะอยู่ และขณะที่อยู่ในวัยกลางคน ﴾ คือพูดเรียกร้องเชิญชวนผู้คนขณะเจ้าเป็นเด็กเล็กแบเบาะ และเมื่อเจ้าเติบโตใหญ่ คำว่า (ตุกัลลิมุ) คือ เรียกร้องเชิญชวน เพราะคำพูดของเขาในขณะที่อยู่ในวัยกลางคนไม่ใช่เป็นเรื่องแปลก แต่ที่เขาพูดได้ขณะเป็นเด็กแบเบาะอยู่นั้น ถือเป็นสิ่งมหัศจรรย์อย่างแน่นอน

และตำราของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ และขณะที่ข้าได้สอนเจ้าซึ่งคัมภีร์ และความมุ่งหมายแห่งบัญญัติศาสนา ﴾ โดยให้เจ้าเขียนได้ และเข้าใจความหมาย ﴿ และคัมภีร์เตารอต ﴾ คือ อยู่ในสถานภาพเช่นเดียวกับนบีมูซา บุตรของอิมรอน ผู้ที่พูดกับอัลลอฮฺ

และตำราของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ และขณะที่เจ้าถูกสร้างขึ้นจากดิน ดั่งรูปนก ด้วยอนุมัตของข้า ﴾ คือ เป็นนกปั้นมาจากดินโดยอนุมัตของข้า แล้วมันก็กลายเป็นนก คือด้วยการเป่าวิญญาณเข้าไป แล้วมันก็กลายเป็นนกจริงๆ บินได้ มีชีวิตชีวา โดยอนุมัตของอัลลอฮฺ

และตำราของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ และขณะที่เจ้าทำให้คนตาบอดแต่กำเนิด และคนเป็นโรคผิวหนังหาย ด้วยอนุมัตของข้า ﴾ ข้อความนี้ได้เคยกล่าวไว้แล้วในซูเราะฮฺ อาลิอิมรอน อายะฮฺที่ 49 จึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องอธิบายซ้ำอีก

และตำราของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ และขณะที่เจ้าทำให้คนตายฟื้นขึ้นมาด้วยอนุมัตของข้า ﴾ คือ ทำการร้องเรียกพวกเขา แล้วพวกเขาก็ลุกขึ้นยืนออกมาจากสุสานด้วยอนุมัตของอัลลอฮฺ และเดชานุภาพ และเป็นความประสงค์ของพระองค์ที่จะให้เกิดขึ้นเช่นนั้น

และตำราของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ และขณะที่ข้าได้ยับยั้ง และหันเหวงศ์วานอิสรออีลออกจากเจ้า เมื่อเจ้าได้นำหลักฐานอันชัดแจ้งมายังพวกเขา แล้วบรรดาผู้ฝ่าฝืนในหมู่พวกเขาก็กล่าวว่า สิ่งนี้มีใช่อื่นใด นอกจากมายากลอันชัดแจ้งเท่านั้น ﴾ คือ เจ้าจงระลึกถึงความโปรดปรานของข้าที่มีต่อเจ้า ในการที่ข้าได้ปกป้องเจ้าให้พ้นจากพวกเขา ขณะที่เจ้าได้นำหลักฐานชัดแจ้งมา และสาส์นแห่งพระผู้เป็นเจ้ามายืนยันต่อพวกเขา แต่พวกเขาไม่เชื่อ โดยกล่าวหาว่าเจ้าเป็นนักมายากล และพยายามที่จะฆ่าเจ้า และจับเจ้าตรึงบนไม้กางเขน

เสียบประจานเจ้า แล้วข้าได้ให้เจ้าปลอดภัย รอดพ้นจากพวกเขา โดยยกเจ้าขึ้นไปยังข้า ทำให้เจ้า รอดพ้นอันตรายจากพวกเขาไปได้ ที่กล่าวมานั้น แสดงให้เห็นถึงความโปรดปรานของข้า โดยที่ มันเกิดขึ้นอย่างแน่อน และสำนวนภาษาอาหรับที่ใช้ นั้น เป็นสำนวนในอดีต เพื่อแสดงให้เห็น ว่าเรื่องราวดังกล่าวจะต้องเกิดขึ้นอย่างแน่อน ซึ่งเรื่องนี้ก็เป็นส่วนหนึ่งของเรื่องเร้นลับที่อัลลอฮฺ ทรงแจ้งให้มุฮัมมัด ﷺ ทราบนั่นเอง

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿และจงระลึกถึงขณะที่ข้าได้คลายแก่อัลฮะวารียีน ว่า จงศรัทธาต่อข้า และต่อศาสนทูตของข้าเถิด﴾ เรื่องนี้ก็เป็นเรื่องความโปรดปรานของข้า ที่มีต่อเจ้าอีกเช่นกัน ที่บันดาลให้มีพรรคพวก ผู้ช่วยเหลือ นั่นก็คือ ให้มีพวกอัลฮะวารียีนนั่นเอง และจุดมุ่งหมายของคำว่า “วะฮฺ” นั่นก็คือ การคลาย ดังเช่นที่อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ أُمِّ مُوسَىٰ أَنْ أَرْضِعِيهِ... الْآيَةِ﴾

“และเราได้คลายแก่มารดาของมุซา จงให้นมแก่เขา....” จนจบอายะฮ์

(ซูเราะฮ์ อัลเกาะศ็อศ อายะฮ์ที่ 7)

คำว่า “วะฮฺ” ในอายะฮ์นี้ แปลว่า “อิละฮาม” การคลาย โดยไม่มีผู้ใดขัดแย้ง

และดังเช่นดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿وَأَوْحَىٰ رَبُّكَ إِلَى النَّحْلِ أَنْ اتَّخِذِي مِنَ الْجِبَالِ بُيُوتًا وَمِنَ الشَّجَرِ وَمِمَّا يَعْرِشُونَ ﴿٦٨﴾ ثُمَّ كُلِي مِن كُلِ الثَّمَرَاتِ فَاسْلُكِي سُبُلَ رَبِّكِ ذُلًّا... الْآيَةِ﴾

“และพระผู้อภิบาลของเจ้าทรงคลายแก่ผึ้งว่า จงทำรังตามภูเขา และตามต้นไม้ และตามที่พวกเขาทำร้านขึ้น แล้วเจ้า (ผึ้ง) จงกินจากผลไม้ทั้งหมด แล้วจงดำเนิน ตามทางของพระผู้อภิบาลของพวกเจ้าอย่างสะดวกสบาย.....” จนจบอายะฮ์

(ซูเราะฮ์ อันนะฮฺล อายะฮ์ที่ 68, 69)

อัลฮะซัน อัลบัศรี ได้กล่าวว่า อัลลอฮฺได้ทรงคลายให้พวกมันทำรัง และหากินดังที่ ได้กล่าวมาแล้ว

อิสลุคดียฺ ได้กล่าวว่า อัลลอฮฺได้ให้หัวใจของพวกเขาทราบ แล้วพวกเขา (พวกฮะวารียีน) ก็กล่าวว่า ﴿พวกเราศรัทธากันแล้ว และโปรดได้ทรงเป็นพยานด้วยว่า แท้จริง พวกเรา นั้นเป็นผู้สวามิภักดิ์ต่อพระองค์แล้ว﴾

﴿ إِذْ قَالَ الْحَوَارِيُّونَ يَٰعِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ هَلْ يَسْتَطِيعُ رَبُّكَ أَنْ
يُنْزِلَ عَلَيْنَا مَائِدَةً مِنَ السَّمَاءِ ۖ قَالَ اتَّقُوا اللَّهَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ
﴿١١٢﴾ قَالُوا نُرِيدُ أَنْ نَأْكُلَ مِنْهَا وَتَطْمَئِنَّ قُلُوبُنَا وَنَعْلَمَ أَنْ قَدْ
صَدَقْتَنَا وَنَكُونَ عَلَيْنَا مِنَ الشَّاهِدِينَ ۖ ﴿١١٣﴾ قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ
اللَّهُمَّ رَبَّنَا أَنْزِلْ عَلَيْنَا مَائِدَةً مِنَ السَّمَاءِ تَكُونُ لَنَا عِيدًا لِأَوَّلِنَا
وَأَآخِرِنَا وَآيَةً مِنْكَ وَارْزُقْنَا وَأَنْتَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ ۖ ﴿١١٤﴾ قَالَ
اللَّهُ إِنِّي مُنَزِّلُهَا عَلَيْكُمْ فَمَنْ يَكْفُرْ بَعْدُ مِنْكُمْ فَإِنِّي أُعَذِّبُهُ
عَذَابًا لَا أُعَذِّبُهُ أَحَدًا مِنَ الْعَالَمِينَ ۖ ﴿١١٥﴾ ﴾

112. ขณะที่อัลฮะวารียูน กล่าวว่ ้ออีซา บุตรของมัรยัมเอ๋ย พระเจ้า
ของท่านสามารถที่จะให้สำรับอาหารลงมาจากฟากฟ้าแก่พวกเรา
ได้ไหม ? เขา (คือนบีอีซา) กล่าวว่ พวกเจ้าจงยำเกรงอัลลอฮ์เถิด
หากพวกเจ้าเป็นผู้ศรัทธา

113. พวกเขา กล่าวว่ พวกเราต้องการที่จะบริโภคจากมัน และเพื่อที่
หัวใจของพวกเราจะได้สงบ และเพื่อที่พวกเราจะได้รู้ว่าท่านพูดจริง
กับพวกเรา และเพื่อที่พวกเราจะได้เป็นพยานยืนยันในเรื่องนี้ด้วย

114. อีซา บุตรของมัรยัมได้กล่าวว่ ้ออัลลอฮ์ ผู้เป็นพระผู้อภิบาลของ
พวกเรา โปรดได้ประทานสำรับอาหารลงมาจากฟากฟ้าแก่พวกเรา
ด้วยเถิด จะได้เป็นวันรื่นเริงแก่พวกเรา ทั้งแก่คนแรกของเรา
และแก่คนสุดท้ายของเรา และจะได้เป็นสัญญาณหนึ่งจาก
พระองค์ และโปรดได้ประทานปัจจัยยังชีพแก่พวกเราด้วยเถิด และ
พระองค์นั้นเป็นผู้ที่ดีเยี่ยมในหมู่ผู้ประทานปัจจัยยังชีพ

115. อัลลอฮ์ตรัสว่ แท้จริง ข้าจะให้มันลงมาแก่พวกเจ้า และผู้ใดในหมู่
พวกเจ้าปฏิเสธศรัทธาหลังจากนั้น แน่หนอ ข้าจะลงโทษเขา โดยที่
ข้าจะไม่ลงโทษนั้นแก่ผู้ใดในสากลโลก

อธิบายการประทานสำหรับอาหารลงมาจากฟากฟ้า

เรื่องของสำหรับอาหาร ซึ่งได้กลายมาเป็นชื่อของซูเราะฮ์ โดยเรียกกันว่า “ซูเราะฮ์ อัลมาอิดะฮ์” (ซูเราะฮ์ ที่มีชื่อว่า สำหรับอาหาร) ซึ่งถือเป็นส่วนหนึ่งจากความโปรดปรานที่ได้ประทานตามคำขอของปาว และศาสนทูตของพระองค์ คือท่านนบีอิซา عليه السلام ซึ่งถือเป็นสัญญาณอันยิ่งใหญ่ และเป็นหลักฐานชั้นเด็ดขาดแสดงให้เห็นเดชานุภาพของพระองค์ ดังที่ดำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ ขณะที่อัลฮะวารีญ์ กล่าวว่า ﴾ อัลฮะวารีญ์ ก็คือ บรรดาผู้ที่ติดตามนบีอิซา عليه السلام ﴿ โอ้อิซา บุตรของมัรยัมเอ๋ย พระเจ้าของท่านสามารถที่จะให้สำหรับอาหารลงมาจากฟากฟ้าแก่พวกเราได้ไหม ? ﴾ คำว่า “มาอิดะฮ์” ก็คือ สำหรับที่มีอาหารรับประทานได้ทันที เป็นอาหารที่ปรุงเสร็จแล้ว พร้อมทั้งจะรับประทานได้เลย

นักปราชญ์บางท่านกล่าวว่า ที่พวกเขาขอเช่นนั้น เพราะพวกเขาอยากจน มีความต้องการอยากที่จะให้ประทานสำหรับมาให้ทุกวัน และเพื่อที่จะได้มีกำลังวังชาในการปฏิบัติศาสนกิจต่อพระองค์อีกด้วย ﴿ เขา (คือ นบีอิซา عليه السلام) กล่าวว่า พวกเจ้าจงยำเกรงอัลลอฮ์เถิด หากพวกเจ้าเป็นผู้ศรัทธา ﴾ คือ นบีอิซา عليه السلام ได้กล่าวตอบกับพวกเขาไปว่า พวกท่านจงยำเกรงต่ออัลลอฮ์เถิด อย่าได้ขอเช่นนั้น มันอาจจะเป็นความไม่ดีแก่พวกท่านได้ แต่พวกท่านจงมอบหมายต่ออัลลอฮ์ ในการแสวงหาเรื่องยังชีพ หากพวกท่านเป็นผู้ศรัทธา ﴿ พวกเขากล่าวว่า พวกเราต้องการที่จะบริโภคมัน ﴾ คือ พวกเรามีความต้องการที่จะรับประทานมัน ﴿ และเพื่อที่หัวใจของพวกเราจะได้สงบ ﴾ เมื่อเราได้เห็นอาหารลงมาจากฟากฟ้าให้แก่พวกเรา ﴿ และเพื่อที่พวกเราจะได้รู้ว่าท่านพูดจริงกับพวกเรา ﴾ คือ พวกเราจะได้เพิ่มการศรัทธาต่อท่านมากยิ่งขึ้น และยอมรับในศาสนที่ท่านได้นำมายังพวกเรามากยิ่งขึ้น ﴿ และเพื่อที่พวกเราจะได้เป็นพยานยืนยันในเรื่องนี้ด้วย ﴾ โดยเราจะเป็นพยานยืนยันว่า มันเป็นสัญญาณหลักฐานแสดงให้เห็นการเป็นศาสนทูตของท่านอย่างมั่นใจอีกด้วย ﴿ อิซา บุตรของมัรยัมได้กล่าวว่า โอ้อัลลอฮ์ ผู้เป็นพระผู้อภิบาลของพวกเรา โปรดได้ประทานสำหรับอาหารลงมาจากฟากฟ้าแก่พวกเราด้วยเถิด จะได้เป็นวันรื่นเริงแก่พวกเรา ทั้งแก่คนแรกของเรา และแก่คนสุดท้ายของเรา ﴾ อัสดุดียได้กล่าวว่า คือ เราจะได้ถือเอาวันนั้นเป็นวันตรุษของพวกเรา และแก่คนรุ่นหลังจากพวกเราด้วย

(อัญญอบารี 11/225)

ซุฟยาน อัษชะรี ได้กล่าวว่า หมายถึง เป็นวันที่พวกเขาจะทำการละหมาดขอพรกันในวันนั้น

(อัญญอบารี 11/225)

﴿ และจะเป็นสัญญาณหนึ่งจากพระองค์ ﴾ คือ เป็นหลักฐานแสดงให้เห็นถึงเดชสามารถต่อสิ่งต่างๆ ของพระองค์ และเป็นการตอบรับการขอของฉัน แล้วพวกเขาก็จะเชื่อฉันถึงสาส์นที่ฉันเอามาบอกกล่าวจากพระองค์ ﴿ และโปรดได้ประทานปัจจัยยังชีพแก่พวกเราด้วยเถิด ﴾ โดยเป็นปัจจัยยังชีพที่ถูกประทานลงมาจากพระองค์ โดยที่ไม่ต้องลำบากและเหน็ดเหนื่อย ﴿ และพระองค์นั้นเป็นผู้ที่ติเตียนในหมู่ผู้ประทานปัจจัยยังชีพ ﴾

﴿ อัลลอฮฺ ตรัสว่า แท้จริง ข้าจะให้มันลงมาแก่พวกเจ้า และผู้ใดในหมู่พวกเจ้าปฏิเสธศรัทธาหลังจากนั้น ﴾ คือ ผู้ใดในประชาชาติของท่านปฏิเสธไม่ยอมรับ และดื้อดึงแล้วละก็ ﴿ แน่หนอ ข้าจะลงโทษเขา โดยที่ข้าจะไม่ลงโทษนั้นแก่ผู้ใดในสากลโลก ﴾ คือ ในโลกที่พวกเจ้าอาศัยอยู่

ข้อความนี้ ก็ดังเช่นคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿ يَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ أَدْخِلُوا آلَ فِرْعَوْنَ أَشَدَّ الْعَذَابِ ﴾

“และในวันกิยามะฮฺนั้น จะมีเสียงกล่าวว่า จงให้บริวารของฟิรอะฮฺ เข้าไปรับการลงโทษที่สาหัสยิ่งเถิด”

(ซูเราะฮฺ มอไฟรฺ อายะฮฺที่ 46)

และคำรัสของพระองค์ที่ว่า

﴿ إِنَّ الْمُنَافِقِينَ فِي الدَّرَكِ الْأَسْفَلِ مِنَ النَّارِ وَلَنْ تَجِدَهُمْ صَرِيحًا ﴾

“แท้จริง บรรดาผู้กลับกลอกนั้นอยู่ในชั้นต่ำสุดของนรก และเจ้าจะไม่พบผู้ช่วยเหลือใดๆ แก่พวกเขาเป็นอันขาด”

(ซูเราะฮฺ อันนิซาอฺ อายะฮฺที่ 145)

อิบนุ ญะรียร์ ได้รายงานมาจาก อับดุลลาฮฺ อิบนิ อัมรฺ ได้เล่าว่า แท้จริง ผู้คนที่จะได้รับโทษอย่างรุนแรงที่สุดในวันกิยามะฮฺ มีอยู่ 3 ประเภทด้วยกัน คือ (1) คนที่กลับกลอก (2) พวกที่อยู่ในเหตุการณ์การประหารสำหรับอาหารจากฟากฟ้า แต่กลับปฏิเสธศรัทธา และ (3) วงศ์วานของฟิรอะฮฺ

(อัญญอบารี 11/233)

และ อิบนุ อับิฮาดิม ได้รายงานอีกโดยนำมาจาก อิบนิ อับบาส ว่า แท้จริง อีซา บุตรของมัรยัมนั้น กลุ่มชนของเขาได้กล่าวแก่เขาว่า “ท่านจงขออัลลอฮฺให้ประทานสำหรับอาหาร

ลงมาจากฟากฟ้าแก่พวกเราด้วยเถิด เขาเล่าว่า แล้วบรรดามลาอิกะฮ์ ก็ได้แบกสำหรับอาหารลงมาจากฟากฟ้า โดยในสำหรับอาหารนั้นมีปลาตัวใหญ่ 7 ตัว และขนมปังแผ่นใหญ่ 7 แผ่น จนกระทั่งเอามาวางต่อหน้าพวกเขา แล้วพวกเขาก็รับประทานกันโดยคนสุดท้ายที่ได้รับประทาน ก็ยังได้รับประทานไม่ต่างจากคนแรก

(อัมฎอबारี 132)

และ อิบน์ อับีฮาทิม ได้รายงานอีกโดยนำมาจาก อิสฮาก อิบน์ อับดิลลาฮ์ ว่า แท้จริงสำหรับนั้นได้ถูกประทานลงมาให้แก่อีซา บุตรของมัรยัม ~~عليه السلام~~ โดยมีขนมปังแผ่นใหญ่ 7 แผ่น และปลาตัวใหญ่ (ปรุงเป็นอาหารแล้ว) 7 ตัว พวกเขาก็กินประทานกันตามที่พวกเขาประสงค์ (อย่างอิมหฺนําสํารํญกันทํวหน้า) ผู้รายงานฮะดีษเล่าว่า มีบางคนในหมู่พวกเขาแอบขโมยอาหารไปเก็บไว้ ด้วยเกรงว่า วันพรุ่งนี้จะไม่มีสำหรับอาหารลงมาเช่นนี้อีก สำหรับจึงถูกยกขึ้นไปและไม่ลงมาอีก

(อัมฎอबारี 5/134)

เรื่องที่ได้ถูกรายงานมานี้ และอื่นๆ เป็นหลักฐานชี้ให้เห็นว่า สำหรับอาหารจากฟากฟ้า นั้นได้ถูกประทานลงมาให้แก่วงศ์วานอิสรออีล ในสมัยนบีมูฮัมมัด บุตรของมัรยัม ~~عليه السلام~~ เป็นการตอบรับจากอัลลอฮ์ อันเนื่องจากการขอของท่าน ตามที่ได้บ่งชี้จากข้อความของคัมภีร์อัลกุรอานที่ได้ตรัสว่า ﴿อัลลอฮฺตรัสว่า แท้จริง ข้าจะให้มันลงมาแก่พวกเจ้า....﴾ จนจบอายะฮ์

เรื่องประหลาดที่เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์

นักประวัติศาสตร์ได้เล่าว่า มูซา อิบน์ นุศัยร ซึ่งเป็นแม่ทัพของราชวงศ์อุมัยยะฮ์ ในการพิชิตดินแดนมัชรีย (แอฟริกาตะวันตกเฉียงเหนือ - ผู้แปล) ได้พบสำหรับอาหารที่โน่น ซึ่งได้รับการประดับประดาด้วยไข่มุก และเพชรพลอยชนิดต่างๆ มากมาย เขาจึงได้จัดส่งมันไปยังคอลีฟะฮ์ผู้ปกครองรัฐอิสลาม คือ อัลวะลีด อิบน์ อับดิลมะลิก แต่สิ่งที่ส่งไปนั้นยังไม่ทันจะถึงกรุงดามัสกัส คอลีฟะฮ์ก็เสียชีวิตไปก่อน จึงได้เอาไปส่งให้แก่น้องชายของท่านคือ ท่านคอลีฟะฮ์ สุลัยมาน อิบน์ อับดิลมะลิก แล้วเมื่อผู้คนได้เห็นก็รู้สึกประหลาดใจมาก เพราะมันถูกประดับด้วยไข่มุก และเพชรพลอยที่หายากในสมัยนั้น และได้ถูกกล่าวกันว่า มันเป็นสำหรับอาหารในสมัยนบีมุฮัมมัด บุตรของนบีดาอูด ~~عليه السلام~~ วัลลอฮุอะอะลัม (อัลลอฮ์ทรงทราบดี)

وَإِذْ قَالَ اللَّهُ يٰعِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ ۖ أَنْتَ قُلْتَ لِلنَّاسِ اتَّخِذُونِي
وَأُمِّي إِلَهَيْنِ مِن دُونِ اللَّهِ ۖ قَالَ سُبْحٰنَكَ مَا يَكُونُ لِي أَنْ أَقُولَ مَا
لَيْسَ لِي بِحَقِّ إِنْ كُنْتَ قُلْتُهُ ۖ فَقَدْ عَلِمْتَهُ ۚ تَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِي وَلَا
أَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِكَ ۚ إِنَّكَ أَنْتَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ ﴿١١٦﴾ مَا قُلْتُ لَهُمْ إِلَّا
مَا أَمَرْتَنِي بِهِ ۖ أَنْ أَعْبُدُوا اللَّهَ رَبِّي وَرَبَّكُمْ ۚ وَكُنْتُ عَلَيْهِمْ
شَهِيدًا مَّا دُمْتُ فِيهِمْ ۖ فَلَمَّا تَوَفَّيْتَنِي كُنْتَ أَنْتَ الرَّقِيبَ عَلَيْهِمْ
وَأَنْتَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿١١٧﴾ إِنْ تُعَذِّبُهُمْ فَإِنَّهُمْ عَبَادُكَ ۖ وَإِنْ تُغْفِرُ
لَهُمْ فَإِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١١٨﴾

116. และจงระลึกถึงขณะที่อัลลอฮฺตรัสว่า โอ้อีซา บุตรของมัรยัมเอ๋ย เจ้าพูดกับผู้คนหรือว่า จงยึดถือฉัน และมารดาของฉันเป็นพระเจ้า ทั้งสองอื่นจากอัลลอฮฺ เขากล่าวว่า พระองค์ทรงมหาบาริสฤทธิ์ ฉันไม่เคยที่จะกล่าวสิ่งที่มีใช้สิทธิ์ของฉัน หากฉันเคยกล่าวสิ่งนั้นแน่นอน พระองค์ย่อมรู้ดี โดยที่พระองค์จะทรงรู้สิ่งที่อยู่ในใจของฉัน แต่ฉันไม่รู้สิ่งที่อยู่ในใจของพระองค์ แท้จริง พระองค์นั้นทรงรอบรู้ความเร้นลับทั้งหลาย

117. ฉันมิได้กล่าวแก่พวกเขา นอกจากสิ่งที่พระองค์ทรงบัญชาฉันเท่านั้น ที่ว่าพวกเจ้าจงเคารพสักการะต่ออัลลอฮฺ ผู้เป็นพระผู้อภิบาลของฉัน และเป็นพระผู้อภิบาลของพวกเจ้าด้วย และฉันย่อมเป็นพยานยืนยันต่อพวกเขาในช่วงเวลาที่ฉันอยู่ในหมู่พวกเขา ครั้นเมื่อพระองค์ได้ทรงรับฉันไปแล้ว พระองค์ก็เป็นผู้ดูแลพวกเขา และพระองค์ทรงเป็นสักขีพยานต่อทุกสิ่ง

118. หากพระองค์จะทรงลงโทษพวกเขา แท้จริง พวกเขาก็คือบ่าวของพระองค์ และหากพระองค์จะทรงอภัยโทษให้แก่พวกเขา แท้จริงพระองค์ก็คือ ผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงปรีชาญาณ

อัลมะซีฮฺ (นบีอีซา) ได้ทำตัวให้บริสุทธิ์จากการทำซิริก และยืนยันในการให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์

เรื่องนี้ก็เหมือนกันเป็นส่วนหนึ่งที่อัลลอฮ์ ตรัสสนทนากับบ่าว และรอซูลของพระองค์ คือ อีซา บุตรของมัรยัม โดยตรัสกับเขาในวันกียามะฮฺ ต่อหน้าผู้ที่ยึดเอาเขาและมารดาของเขาเป็นพระเจ้าทั้งสองอื่นจากอัลลอฮ์ ในข้อความที่ว่า ﴿ โอ้อีซา บุตรของมัรยัมเอ๋ย เจ้าพูดกับผู้คนหรือว่า จงยึดถือฉัน และมารดาของฉันเป็นพระเจ้าทั้งสองอื่นจากอัลลอฮ์ ﴾ ข้อความนี้เป็นการขู่ส้าทักชาวคริสต์ เป็นการประจาน และเป็นการแจ้งข้อกล่าวหาอย่างฉกาจ ฉกรรจ์แก่ระดับหัวหน้าของพวกเขา ความหมายอย่างนี้แหละที่ กอดาดะฮฺ และคนอื่นๆ ได้กล่าว และ กอดาดะฮฺ ยังได้อ้างหลักฐานในเรื่องนี้เกี่ยวกับดำรัสของอัลลอฮ์ ที่ว่า

﴿ هَذَا يَوْمُ يَنْفَعُ الصَّادِقِينَ صِدْقُهُمْ ﴾

“นี่แหละ คือวันที่การพูดความจริงของพวกเขาจะอำนวยประโยชน์แก่ผู้ที่พูดจริง”
(ซูเราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ อายะฮฺที่ 119)

และดำรัสของอัลลอฮ์ ที่ว่า ﴿ พระองค์ทรงมหาบริสุทธิ์ ฉันไม่เคยที่จะกล่าวสิ่งที่มิใช่สิทธิของฉัน ﴾ นี่ถือเป็นคำตอบที่มีมารยาทเป็นที่สุด และสมบูรณ์แบบ ดังเช่นที่ อิบน์ อบีฮาดิม ได้รายงานมาจาก อบีฮุร็อยเราะฮฺ ว่า เหตุผลของนบีอีซา ได้รับการตอบรับจากอัลลอฮ์ ซึ่ง อบูฮุร็อยเราะฮฺ ได้รายงานมาจากท่านนบี เช่นนั้น

(อิบน์ อบีฮาดิม 4/1253)

และความจริง อัษษะอ์รี้ ก็ได้รายงานคำกล่าวนี้ มาจาก มะอุมัร จาก อิบน์ ฏอวูส จาก ฏอวูส เช่นเดียวกัน

และดำรัสของอัลลอฮ์ ที่ว่า ﴿ หากฉันเคยกล่าวสิ่งนั้น แน่نون พระองค์ย่อมรู้ดี ﴾ คือ ถ้าปรากฏว่าเรื่องนี้ออกไปจากฉัน แน่نون พระองค์ก็ย่อมรู้ดี โอ้พระผู้อภิบาลของฉัน เพราะว่าไม่มีสิ่งใดในโลกนี้จะซ่อนเร้นไปจากพระองค์ได้ ฉะนั้น ฉันไม่ได้พูดเรื่องนี้อย่างแน่نون ไม่มีแม้แต่ในใจของฉัน และด้วยเหตุนี้ เขาจึงกล่าวว่า ﴿ โดยที่พระองค์จะทรงรู้สิ่งที่อยู่ในใจของฉัน แต่ฉันไม่รู้สิ่งที่อยู่ในใจของพระองค์ แท้จริง พระองค์นั้นทรงรอบรู้ความเร้นลับทั้งหลาย ฉันมิได้กล่าวแก่พวกเขา นอกจากสิ่งที่พระองค์ทรงบัญชาฉันเท่านั้น ﴾ ให้บอกกล่าวแก่ผู้คน ﴿ ที่ว่าพวกเจ้าจงเคารพสักการะต่ออัลลอฮ์ ผู้เป็นพระผู้อภิบาลของฉัน และเป็นพระผู้อภิบาลของพวกเขาเจ้าด้วย ﴾ นี่คือนั่นที่ฉันได้บอกกล่าวแก่พวกเขา

และดำรัสของอัลลอฮ์ ที่ว่า ﴿ และฉันยอมเป็นพยานยืนยันต่อพวกเขาในช่วงเวลาที่ฉันอยู่ในหมู่พวกเขา ﴾ คือ ฉันจะเป็นพยานยืนยันต่อผลงานของพวกเขาขณะที่ฉันยัง

อยู่กับพวกเขา ﴿ ครั้นเมื่อพระองค์ได้ทรงรับฉันไปแล้ว พระองค์ก็เป็นผู้ดูแลพวกเขา และพระองค์ทรงเป็นสักขีพยานต่อทุกสิ่ง ﴾

อบูดาวูด อัฏฏอยาลีซี ได้รายงานโดยนำมาจาก อิบนิ อับบาส ได้เล่าว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้ลุกขึ้นยืนตักเตือนพวกเรา โดยท่านได้กล่าวว่า

(يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّكُمْ مَحْشُورُونَ إِلَى اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ حُفَاةٌ عُرَاةٌ غُرُلَا
(كَمَا بَدَأْنَا أَوَّلَ خَلْقٍ نُعِيدُهُ) وَإِنَّ أَوَّلَ الْخَلَائِقِ يُكْسَى يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِبْرَاهِيمُ ،
أَلَا وَإِنَّهُ يُجَاءُ بِرِجَالٍ مِنْ أُمَّتِي فَيُؤْخَذُ بِهِمْ ذَاتَ الشِّمَالِ ، فَأَقُولُ : أَصْحَابِي ،
فَيَقَالُ : إِنَّكَ لَا تَدْرِي مَا أَحْدَثُوا بَعْدَكَ ، فَأَقُولُ كَمَا قَالَ الْعَبْدُ الصَّالِحُ
(وَكُنْتُ عَلَيْهِمْ شَهِيدًا مَا دُمْتُ فِيهِمْ فَلَمَّا تَوَفَّيْنِي كُنْتَ أَنْتَ الرَّقِيبَ عَلَيْهِمْ
وَأَنْتَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ إِنَّ تُعَذِّبُهُمْ فَإِنَّهُمْ عِبَادُكَ وَإِنْ تَغْفِرْ لَهُمْ فَإِنَّكَ أَنْتَ
الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ) فَيَقَالُ إِنَّ هَؤُلَاءِ لَمْ يَزَالُوا مُرْتَدِّينَ عَلَى أَعْقَابِهِمْ مِنْذُ فَرَّقْتَهُمْ)
(رواه البخاري عند هذه الآية)

“โอ้มนุษย์ทั้งหลาย ความจริงพวกเจ้านั้นจะถูกดันไปสู่อัลลอฮ์ ﷻ โดยเดิน
เท้าเปล่า เปลือยกาย และมีหนังหุ้มปลายอวัยวะเพศอยู่ ‘ดังเช่นที่เราได้ให้มีการ
บังเกิดในครั้งแรกเราจะให้มันกลับเป็นขึ้นมามีอีก’ และแท้จริง คนแรกที่จะถูกให้
มีอาภรณ์สวมใส่ คือ (นบี) อิบรอฮีม ﷺ และพึงทราบเถิดว่าจะมีชายจากบรรดา
ประชาชาติของฉัน จะถูกนำมา พวกเขาจะถูกจัดให้อยู่ทางด้านซ้าย แล้วฉันได้
กล่าวว่า นั่นพวกของฉัน แล้วได้มีเสียงกล่าวว่า ความจริงท่านไม่ทราบดอกว่า
หลังจากท่านได้จากไปแล้ว พวกเขาได้ทำอะไรใหม่ๆ ขึ้นมา แล้วฉันกล่าวดังเช่น
บ่าวที่ดีคนนั้นได้กล่าวว่า ‘และฉันยอมเป็นพยานยืนยันต่อพวกเขาในช่วงเวลาที่
ฉันอยู่ในหมู่พวกเขา ครั้นเมื่อพระองค์ได้ทรงรับฉันไปแล้ว พระองค์ก็เป็นผู้ดูแล
พวกเขา และพระองค์ทรงเป็นสักขีพยานต่อทุกสิ่ง หากพระองค์จะทรงลงโทษ
พวกเขาก็คือบ่าวของพระองค์ และหากพระองค์จะทรงอภัยโทษ
ให้แก่พวกเขา แท้จริง พระองค์ก็คือผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงปรีชาญาณ’ แล้วมี
เสียงกล่าวว่า แท้จริง พวกนั้นเป็นผู้ตักศาสนา หันกลับไปหาศาสนาเดิมของ
พวกเขา นับตั้งแต่ท่านได้จากพวกเขาไปแล้ว”

(จากหนังสือ มุสนัดอัฏฏอยาลีซี 343)

และ อัลบะคอรี ก็ได้รายงานเรื่องนี้ เมื่ออธิบายถึงอายะฮ์นี้

(พัตฮุลบารี 8/135)

และคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿หากพระองค์จะทรงลงโทษพวกเขา แท้จริง พวกเขา ก็คือบ่าวของพระองค์ และหากพระองค์จะทรงอภัยโทษให้แก่พวกเขา แท้จริง พระองค์ ก็คือผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงปรีชาญาณ﴾

คำพูดนี้ได้ครอบคลุมไปถึงเรื่องที่ขึ้นอยู่กับความประสงค์ของพระองค์ ผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงสูงส่ง โดยในความเป็นจริง พระองค์ทรงกระทำตามที่พระองค์ทรงประสงค์ โดยไม่มีใครจะไปคัดค้าน หรือถามไถ่พระองค์ได้ โดยที่มนุษย์นั้นจะถูกสอบสวน และถูกถามอยู่เสมอ และคลุมไปถึงการกระทำของชาวนัศรอญี ที่พูดโกหกต่ออัลลอฮ์ และโกหกต่อศาสนทูตของพระองค์ พวกเขาทำให้อัลลอฮ์มีภาคีมีบุตร ซึ่งในความเป็นจริงแล้ว อัลลอฮ์ทรงมหาวริสุทฺธิ์ จากเรื่องดังกล่าว อายะฮ์นี้เป็นอายะฮ์ที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง เป็นเหตุการณ์ที่แปลกประหลาด โดยมีระบุในฮะดีษที่ว่า ท่านนบี ﷺ ได้ลุกขึ้นมาในตอนกลางคืนจนกระทั่งเช้า โดยท่านได้กล่าว ข้าไปเข้ามาในเรื่องนี้อยู่ตลอด

قَالَ اللَّهُ هَذَا يَوْمُ يَنْفَعُ الصَّادِقِينَ صِدْقُهُمْ لَهُمْ جَنَّاتٌ تَجْرِي مِنْ
تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ
ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿١١٩﴾ لِلَّهِ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا فِيهِنَّ
وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٢٠﴾

119. อัลลอฮ์ตรัสว่า นี่แหละ คือวันที่การพูดความจริงของพวกเขาจะ
อำนวยประโยชน์แก่ผู้ที่พูดจริง พวกเขาจะได้รับสวนสวรรค์ ซึ่งมี
แม่น้ำหลายสายไหลอยู่เบื้องล่างนั้น โดยที่พวกเขาจะพำนักอยู่ใน
นั้นตลอดกาล โดยที่อัลลอฮ์ทรงพอพระทัยพวกเขา และพวกเขาก็
พึงพอใจต่อพระองค์ นั่นแหละ คือ ชัยชนะอันยิ่งใหญ่

120. อำนาจแห่งบรรดาชั้นฟ้าและแผ่นดิน และสิ่งที่อยู่ในบรรดาชั้นฟ้า
และแผ่นดิน เป็นสิทธิของอัลลอฮ์ทั้งสิ้น และพระองค์คือ ผู้ทรง
เดชานุภาพเหนือทุกสิ่ง

ในวันกียามะฮุ คำพูดใดๆ ไม่มีประโยชน์ นอกจากความจริง

อัลลอฮุ ﷻ ตรัสตอบแก่ปาวของพระองค์ และศาสนทูตของพระองค์ คือ อีซา บุตรของมัรยัม ﷺ หลังจากที่อีซาได้ตอบคำถามพระองค์ด้วยการปฏิเสธการโกหกบิดเบียนของพวกนัศอรอ ซึ่งได้กล่าวเท็จต่ออัลลอฮุและรอซูลของพระองค์ รวมไปถึงการที่อีซาได้มอบหมายความรู้เกี่ยวกับสภาพความศรัทธาของพวกเขาไปยังพระองค์ โดยพระองค์ อัลลอฮุ ﷻ ตรัสว่า ﴿ นี่แหละ คือวันที่การพูดความจริงของพวกเขาจะอำนวยประโยชน์แก่ผู้ที่พูดจริง ﴾

อัญญาฮาก ได้เล่าโดยนำมาจาก อิบนิ อับบาส กล่าวว่า นี่แหละคือ วันที่การให้เอกภาพของพวกเขาต่ออัลลอฮุ จะอำนวยประโยชน์แก่บรรดาผู้ที่ให้เอกภาพต่ออัลลอฮุ ﴿ พวกเขาจะได้รับสวนสวรรค์ ซึ่งมีแม่น้ำหลายสายไหลอยู่เบื้องล่างนั้น โดยที่พวกเขาจะพำนักอยู่ในนั้นตลอดกาล ﴾ คือ พวกเขาจะพำนักอยู่ในนั้น โดยไม่เปลี่ยนแปลง และไม่หายไปไหน ﴿ โดยที่อัลลอฮุทรงพอพระทัยพวกเขา และพวกเขาก็พึงพอใจต่อพระองค์ ﴾ ดังที่อัลลอฮุ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿ وَرِضْوَانٌ مِّنَ اللَّهِ كَرِيمٌ ﴾ ซึ่งมีความหมายว่า และความปิติยินดีจากอัลลอฮุนั้นยิ่งใหญ่กว่า (ซูเราะฮุ อัดเตาบะฮุ อายะฮุที่ 72) โดยจะนำชะติษที่เกี่ยวกับอายะฮุนีมาอธิบายเมื่อถึงที่ของมัน

และดำรัสของอัลลอฮุ ﷻ ที่ว่า ﴿ นั้นแหละ คือ ชัยชนะอันยิ่งใหญ่ ﴾ คือ ไม่มีชัยชนะใดที่จะยิ่งใหญ่ไปกว่านี้อีกแล้ว ดังที่อัลลอฮุ ﷻ ได้ตรัสไว้ว่า

﴿ لِمَثَلٍ هَذَا فَلَْيَعْمَلِ الْعَمِلُونَ ﴾

“เพื่อเยี่ยง (การตอบแทน) นี้ บรรดาผู้ต่อสู้ดิ้นรนจะต้องต่อสู้ต่อไปเกิด”

(ซูเราะฮุ อัคศ็อฟฟาต อายะฮุที่ 61)

และเช่นที่พระองค์ได้ตรัสว่า

﴿ وَفِي ذَٰلِكَ فَلْيَتَنَافَسِ الْمُتَنَافِسُونَ ﴾

“และในการนี้ บรรดาผู้แข่งขัน (ที่จะให้ได้มาซึ่งความสุขสำราญนี้) จงแข่งขันกันเกิด”

(ซูเราะฮุ อัลมุญ็อฟฟีฟีน อายะฮุที่ 26)

และดำรัสของพระองค์ที่ว่า ﴿ อำนาจแห่งบรรดาชั้นฟ้าและแผ่นดิน และสิ่งที่อยู่ในบรรดาชั้นฟ้าและแผ่นดินเป็นสิทธิของอัลลอฮุทั้งสิ้น และพระองค์คือ ผู้ทรงเดชานุภาพเหนือทุกสิ่ง ﴾ พระองค์ คือ ผู้ทรงบังเกิดทุกสรรพสิ่ง และเป็นผู้ทรงอภิสิทธิ์ เป็นผู้บริหาร

เป็นผู้ทรงสามารถ ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์ อยู่ภายใต้อำนาจของพระองค์ และอยู่ในพระประสงค์ของพระองค์ ไม่มีคู่แข่งสำหรับพระองค์ ไม่มีผู้ที่มีอำนาจเสมอเหมือนพระองค์ ไม่มีผู้เที่ยงธรรมเช่นพระองค์ ไม่มีบิดา ไม่มีบุตร ไม่มีภรรยา ไม่มีพระเจ้าอื่นจากพระองค์ และไม่มีพระผู้อภิบาล นอกจากพระองค์

อิบนุ ฆะษบีน ได้เล่าว่า ฉันได้ยิน ฮุัยย อิบนะ अबดิลลาฮฺ รายงานจาก อบีอับดิลเราะฮฺมาน อัลฮุบลี จาก अबดิลลาฮฺ อิบนิ อัมรฺ ว่า ซุเราะฮฺสุดท้ายที่ถูกประทานลงมาก็คือ ซุเราะฮฺ อัลดมาอิดะฮฺ

(อัตติรุมดี 3063)

تَفْسِيرُ سُورَةِ الْاَنْعَامِ

อธิบายซูเราะฮฺ อัลอันอาม

ซึ่งเป็นซูเราะฮฺ มักกียะฮฺ

ความประเสริฐของซูเราะฮฺ อัลอันอาม และเวลาที่ถูกประทานลงมา

อัลเอาฟี, อิกริมะฮฺ และ อะฆออุ ได้เล่าโดยนำมาจาก อิบนิ อับบาส ว่า ซูเราะฮฺ อัลอันอามได้ถูกประทานลงมาที่เมืองมักกะฮฺ

(จากหนังสือ อัดดุรุลมันซูร 3/243)

อับดุลบารี ได้รายงานมาจาก อิบนิ อับบาส ว่า ซูเราะฮฺ อัลอันอาม ได้ถูกประทานลงมาที่เมืองมักกะฮฺทั้งหมดเลยที่เดียวในเวลากลางคืน โดยที่รอบๆ เมืองมักกะฮฺนั้น มีบรรดามลาอิกะฮฺจำนวน 7 หมื่นท่าน ส่งเสียงกล่าวตัสเบียฮฺ (ซุบฮันลลอฮฺ) ดังกระหึ่ม

(อับดุลบารี 12/215)

อัสสุตดีย์ ได้เล่าโดยนำมาจากมุรเราะฮฺ จากอับดิลลาฮฺ ว่า ซูเราะฮฺ อัลอันอาม ได้ถูกประทานลงมา โดยได้รับการห้อมล้อมจากมลาอิกะฮฺ ถึง 7 หมื่นท่าน

(จากหนังสือ อัดดุรุลมันซูร 3/243)

سُورَةُ الْأَنْعَامِ

ซูเราะฮ์ อัลอันอาม

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮ์ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَجَعَلَ الظُّلُمَاتِ
وَالنُّورَ ثُمَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ يَعْدِلُونَ ﴿١﴾ هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ
مِّن طِينٍ ثُمَّ قَضَىٰ أَجَلًا وَأَجَلٌ مُّسَمًّى عِنْدَهُ ثُمَّ أَنْتُمْ تَمْتَرُونَ
﴿٢﴾ وَهُوَ اللَّهُ فِي السَّمَوَاتِ وَفِي الْأَرْضِ يَعْلَمُ سِرَّكُمْ وَجَهْرَكُمْ
وَيَعْلَمُ مَا تَكْسِبُونَ ﴿٣﴾

1. การสรรเสริญนั้นเป็นสิทธิ์ของอัลลอฮ์ ผู้ทรงสร้างบรรดาชั้นฟ้า และ
แผ่นดิน และได้ทรงให้ความมืด และแสงสว่าง แต่แล้วบรรดา
ผู้ปฏิเสธศรัทธานั้นก็ยังให้มีสิ่งอื่นเท่าเทียมกับพระผู้อภิบาลของ
พวกเขา
2. พระองค์คือ ผู้ทรงบังเกิดพวกเจ้ามาจากดิน แล้วได้ทรงกำหนดเวลา
แห่งความตายไว้ และกำหนดที่ถูกระบุไว้อีกอย่างหนึ่งนั้นอยู่ที่พระองค์
แต่แล้วพวกเจ้าก็ยังสงสัยกันอยู่
3. และพระองค์คือ อัลลอฮ์ ทั้งในบรรดาชั้นฟ้าและแผ่นดิน และทรงรู้
สิ่งที่พวกเจ้าปกปิด และเปิดเผย และทรงรู้สิ่งที่พวกเจ้ากำลังชวน
ขวยอยู่

การสรรเสริญเป็นสิทธิ์แต่อัลลอฮ์ ﷻ ผู้ทรงสามารถอย่างสูงส่ง และอำนาจอันยิ่งใหญ่

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสสรรเสริญพระองค์เอง ในการที่พระองค์ทรงสร้างชั้นฟ้า และแผ่นดิน เพื่อให้เป็นที่พำนักอาศัยแก่บ่าวของพระองค์ ทรงกำหนดให้มีความมืดและแสงสว่าง เพื่อเป็นประโยชน์แก่บ่าวของพระองค์ในเวลากลางคืนและกลางวัน ในสำนวนของอายะฮ์ที่กล่าวมานี้ พระองค์ทรงกำหนดคำว่า อัซซุลูมาต ในรูปของพหูพจน์ แต่คำว่า อันนูรุ เป็นรูปของเอกพจน์ นั่นก็เพราะว่า แสงสว่างนั้นย่อมดีและมีประโยชน์มากกว่าความมืด ดังเช่นเดียวกับที่พระองค์ได้ตรัสไว้ว่า

﴿ يَتَفَيَّؤُاْظِلَالَهُۥۖ عَنِ الْيَمِيْنِ وَالشَّامَالِ ۖ ﴾

“เงาของมันเป็นจะทอดไปทางขวา และทางซ้าย”

(ซูเราะฮ์ อันนะฮูลิ อายะฮ์ที่ 48)

และเช่นเดียวกับที่อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสไว้ในตอนท้ายของซูเราะฮ์ นี้ ว่า

﴿ وَاَنْ هٰذَا صِرَاطِيْ مُسْتَقِيْمًا فَاتَّبِعُوْهُ وَلَا تَتَّبِعُوْا السُّبُلَ فَتَفَرَّقَ بِكُمْ عَنْ سَبِيْلِهٖ ۚ ﴾

“และแท้จริง นี่คื้่ทางของข้าอันเที่ยงตรง พวกเจ้าจงปฏิบัติตามมันเถิด และจงอย่าปฏิบัติตามหลาย ๆ ทาง เพราะมันจะเป็นเหตุให้พวกเจ้าแยกออกไปจากทางของพระองค์”

(ซูเราะฮ์ อัลอันอาม อายะฮ์ที่ 153)

หลังจากนั้น อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า ﴿ แต่แล้วบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธานั้นก็ยังให้มีสิ่งอื่นเท่าเทียมกับพระผู้อภิบาลของพวกเขา ﴾ พร้อมกันนี้บางคนในหมู่พวกเขาก็ยังปฏิเสธ และยั้งให้มีภาคีต่อพระองค์ ให้พระองค์มีภรรยา และบุตร อัลลอฮ์ ผู้ทรงเดชานุภาพ และสูงส่ง เกินกว่าที่พวกเขาจะกล่าวหาและพูดเช่นนั้น

และคำรัสของพระองค์ที่ว่า ﴿ พระองค์คือ ผู้ทรงบังเกิดพวกเจ้ามาจากดิน ﴾ หมายถึงบรรพบุรุษของมนุษย์ นั่นก็คือ อาดัม ﷺ ซึ่งเป็นมนุษย์คนแรก เป็นต้นกำเนิดของพวกเขา พวกเขาเกิดมาจากอาดัม และกระจัดกระจายกันไปอยู่ทั้งด้านตะวันออก และด้านตะวันตก

และคำรัสของพระองค์ที่ว่า ﴿ แล้วได้ทรงกำหนดเวลาแห่งความตายไว้ และกำหนดที่ถูกกระทำไว้อีกอย่างหนึ่งนั้นอยู่ที่พระองค์ ﴾

สะอีด อิบน์ ญุบัยร ได้กล่าวโดยนำมาจาก อิบนิ อับบาส เกี่ยวกับดำรัสของพระองค์ที่ว่า ﴿ แล้วได้ทรงกำหนดเวลาแห่งความตายไว้ ﴾ ว่ามันหมายถึง หมดอายุขัยในโลกนี้นั้นก็คือความตายนั่นเอง ﴿ และกำหนดที่ถูกระบุไว้อีกอย่างหนึ่งนั้นอยู่ที่พระองค์ ﴾ หมายถึงในโลกอาคิเราะฮฺ (ในปรโลก)

(อัญญอบารี 11/257)

และอย่างนี้แหละ ที่ได้มีรายงานมาจากมุญาฮิด, อิกริมะฮฺ, สะอีด อิบน์ ญุบัยร, อัลชะฮัน, กอตาตะฮฺ, อัญญะฮาก, ซัยด อิบน์ อัลลัม, อะฏีเยฮฺ, อัลสุตดีย์, มุกอติล อิบน์ ฮัยยาน และคนอื่นๆ

(อัญญอบารี 11/256 - 258)

รายงานจาก อิบน์ อับบาส และ มุญาฮิด เกี่ยวกับอายะฮฺที่ว่า ﴿ แล้วได้ทรงกำหนดเวลาแห่งความตายไว้ ﴾ ว่า หมายถึง ระยะเวลาที่มีชีวิตอยู่ในโลกนี้

(อัญญอบารี 11/256)

และเกี่ยวกับดำรัสของพระองค์ที่ว่า ﴿ และกำหนดที่ถูกระบุไว้อีกอย่างหนึ่งนั้นอยู่ที่พระองค์ ﴾ ว่าหมายถึง อายุขัยของมนุษย์ไปจนกระทั่งถึงเวลาตาย เสมือนว่าข้อความนี้ได้ถูกนำมาจากดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ หลังจากนั้นที่ว่า

﴿ وَهُوَ الَّذِي يَتَوَفَّاكُم بِاللَّيْلِ وَيَعْلَمُ مَا جَرَحْتُم بِالنَّهَارِ.....الَايَةِ ﴾

“และพระองค์ คือผู้ที่ทรงให้พวกเจ้า (นอนหลับ) ในเวลากลางคืน และทรงรู้ในสิ่งที่พวกเจ้ากระทำขึ้นในเวลากลางวัน.....” ไปจนกระทั่งจบอายะฮฺ

(ซูเราะฮฺ อัลอันอาม อายะฮฺที่ 60)

และความหมายของดำรัสของพระองค์ที่ว่า ﴿ عِنْدَ ﴾ คือ ไม่มีผู้ใดทราบได้ นอกจากพระองค์เท่านั้น เสมือนกับดำรัสของพระองค์ที่ว่า

﴿ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ رَبِّي لَا يُجَلِّيهَا لِوَقْتِهَا إِلَّا هُوَ ﴾

“แท้จริง ความรู้ในเรื่องนั้นอยู่ที่พระผู้อภิบาลของฉันเท่านั้น เวลาของมัน ไม่มีใครจะเผยมันให้ทราบได้ นอกจากพระองค์เท่านั้น”

(ซูเราะฮฺ อัลอะอรอฟ อายะฮฺที่ 187)

และเช่นเดียวกับดำรัสของพระองค์ที่ว่า

﴿يَسْأَلُونَكَ عَنِ السَّاعَةِ أَيَّانَ مُرْسَاهَا ۖ فِيمَ أَنْتَ مِنْ ذِكْرِهَا ۚ﴾ (٤٣) إِلَىٰ رَبِّكَ مُتَهَيِّئًا

﴿٤٤﴾

“พวกเขาจะถามเจ้าถึงวันอาสาน (วันกิยามะฮฺ) ว่า เมื่อใดเล่ามันจะเกิดขึ้น ? ด้วยเหตุอันใดเล่า ? เจ้าจึงชอบกล่าวถึงมันนัก ยังพระผู้อภิบาลของเจ้า นั่น คือ วาระสุดท้ายของมัน”

(ซูเราะฮฺ อันนาซีอัด อายะฮฺที่ 42 - 44)

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ แต่แล้วพวกเจ้าก็ยังสงสัยกันอยู่ ﴾

อัลสุตตี และคนอื่นๆ กล่าวว่า หมายถึง ยังสงสัยในเรื่องวันสิ้นโลกกันอยู่

(อัญญอบารี 11/260)

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ และพระองค์คือ อัลลอฮฺ ทั้งในบรรดาชั้นฟ้า และแผ่นดิน และทรงรู้สิ่งที่พวกเจ้าปกปิด และเปิดเผย และทรงรู้สิ่งที่พวกเจ้ากำลังชวนขายอยู่ ﴾ พระองค์คือ ผู้ที่ถูกเรียกว่า อัลลอฮฺ เป็นพระเจ้าแห่งบรรดาชั้นฟ้า และแผ่นดิน คือทั้งผู้ที่อยู่บนฟากฟ้าและบนหน้าแผ่นดิน ต่างกราบไหว้เคารพภักดี สวามิภักดิ์ให้ออกภาพ และยอมรับว่าพระองค์เป็นพระเจ้า โดยพวกเขาเรียกพระองค์ว่า “อัลลอฮฺ” วิงวอนขอต่อพระองค์ด้วยความหวังและความเกรงกลัว ยกเว้นผู้ที่ปฏิเสธทั้งที่เป็นมนุษย์และญิน และพระองค์ทรงทราบ ทรงรู้ถึงสิ่งที่พวกเจ้าปกปิด และเปิดเผย ดังเช่นดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿وَهُوَ الَّذِي فِي السَّمَاءِ إِلَهُ فِي الْأَرْضِ إِلَهُ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْعَلِيمُ﴾

“และพระองค์ คือ พระผู้เป็นเจ้าแห่งชั้นฟ้า และพระผู้เป็นเจ้าแห่งแผ่นดิน และพระองค์ คือ ผู้ทรงปรีชาญาณ ผู้ทรงรอบรู้”

(ซูเราะฮฺ อัซซุครุฟ อายะฮฺที่ 84)

คือ เป็นพระเจ้าทั้งในฟากฟ้า และแผ่นดิน พระองค์ทรงรอบรู้ความลับ และสิ่งเปิดเผย

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ และทรงรู้สิ่งที่พวกเจ้ากำลังชวนขายอยู่ ﴾ คือ ทรงรู้การกระทำของพวกเจ้าทุกอย่าง ทั้งที่ดีและชั่ว

وَمَا تَأْتِيهِمْ مِنْ آيَةٍ مِنْ آيَاتِ رَبِّهِمْ إِلَّا كَانُوا عَنْهَا مُعْرِضِينَ ﴿٤﴾ فَقَدْ كَذَّبُوا بِالْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُمْ فَسَوْفَ يَأْتِيهِمْ أَنْبَاءُ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٥﴾ أَلَمْ يَرَوْا كَمَا أَهْلَكْنَا مِنْ قَبْلِهِمْ مِنْ قَرْنٍ مَكَّنَّهُمْ فِي الْأَرْضِ مَا لَمْ تُمَكِّنْ لَكُمْ وَأَرْسَلْنَا السَّمَاءَ عَلَيْهِمْ مِدْرَارًا وَجَعَلْنَا الْأَنْهَارَ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهِمْ فَأَهْلَكْنَا مَنْ بُدِّلُوا عَنْ بَنَاتِهِمْ وَأَنْشَأْنَا مِنْ بَعْدِهِمْ قَرْنًا آخَرِينَ ﴿٦﴾

4. และไม่มีอายะฮ์ใดจากบรรดาอายะฮ์แห่งพระผู้อภิบาลของพวกเขา มาถึงพวกเขา นอกจากได้ปรากฏว่าพวกเขาผินหลังให้แก่อายะฮ์นั้น
5. แน่نون พวกเขาได้ปฏิเสธความจริง เมื่อความจริงนั้นได้มาถึง พวกเขา แล้วข่าวคราวของสิ่งที่พวกเขาเคยเย้ยหยันไว้ั้นก็จะมาถึง พวกเขา
6. พวกเขาได้เห็นดอกหรือว่า ก็ประชาชาติมาแล้วที่เราได้ทำลาย มาก่อนหน้าพวกเขา ซึ่งเราได้ให้พวกเขาเคยมีอำนาจ และความสามารถในแผ่นดิน ซึ่งสิ่งที่เราได้มีให้พวกเขเจ้า และเราได้ส่งฝน มาถึงพวกเขาอย่างมากมาย เราได้ให้มีแม่น้ำหลายสายไหลผ่านอยู่ เบื้องล่างของพวกเขา แล้วเราก็ทำลายพวกเขา เนื่องด้วยบรรดา ความผิดของพวกเขา และเราได้ให้มีประชาชาติอื่นเกิดขึ้นหลังจาก พวกเขา

บรรดาพวกกราบไหว้เจว็ดคือดั่ง และการสัญญาลงโทษพวกเขา

อัลลอฮ์ ﷻ ทรงบอกให้ทราบเกี่ยวกับพวกบูชาเจว็ดที่ปฏิเสธ และคือดั่ง ว่า พวกเขานั้น ถึงแม้จะมีหลักฐาน และเหตุผลอย่างไรมาถึงพวกเขาเกี่ยวกับการให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ และ ให้เชื่อฟังศาสนทูตของพระองค์ พวกเขาก็ผินหลังให้ ไม่พินิจพิจารณา ไม่สนใจคำเรียกร้อง เชิญชวนเลย ดังนั้น อัลลอฮ์ ﷻ จึงตรัสว่า ﴿ แน่نون พวกเขาได้ปฏิเสธความจริง เมื่อ

ความจริงนั้นได้มายังพวกเขา แล้วข่าวคราวของสิ่งที่พวกเขาเคยเหยยหันไว้ นั่นก็จะมายังพวกเขา 》 นี่ถือเป็นการขู่สาทั้บแก่พวกเขา และเป็นสัญญาณการลงโทษอย่างรุนแรงที่พวกเขาปฏิเสธความจริง และพวกเขาจะต้องพบกับมัน และต้องได้ลิ้มรสการลงโทษอย่างแน่นอน หลังจากนั้น อัลลอฮฺ ﷻ ได้ทรงแนะนำพวกเขา ทรงเตือนพวกเขาว่า พวกเขาจะต้องประสบกับการลงโทษ การทรมานในโลกนี้ เช่นเดียวกับพวกก่อนจากพวกเขาเคยประสบมาแล้ว ทั้งๆ ที่คนรุ่นก่อนๆ จากพวกเขา ซึ่งมีกำลังแข็งแรงกว่าพวกเขา มีทรัพย์สินมากกว่าพวกเขา และมีลูกมีหลานมากกว่าพวกเขา มีบ้านเรือนที่พักอาศัยแข็งแรงกว่าพวกเขาเสียอีก

หลังจากนั้น อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿ พวกเขามีได้เห็นดอกหรือว่า ก็ประชาชาติมาแล้วที่เราได้ทำลายมาก่อนหน้าพวกเขา ซึ่งเราได้ให้พวกเขาเคยมีอำนาจ และความสามารถในแผ่นดิน ซึ่งสิ่งที่เรามีได้มีให้พวกเขา 》 คือ ให้มีทรัพย์สิน ลูกหลาน อายุยืนยาว ความยิ่งใหญ่ ความกว้างขวาง และบรรดาทหารอันมากมาย แล้วด้วยเหตุนี้ อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿ และเราได้ส่งฝนมายังพวกเขาอย่างมากมาย 》 คือ ตกแล้วตกอีก ﴿ เราได้ให้มีแม่น้ำหลายสายไหลผ่านอยู่เบื้องล่างของพวกเขา 》 คือ เราได้ให้ฝนลงมาจากฟากฟ้า และให้น้ำพุ่งขึ้นมาจากแผ่นดิน เกิดน้ำท่วมสูงๆ ขึ้นทำให้เกิดความลำบากแก่พวกเขา ﴿ แล้วเราก็ทำลายพวกเขา เนื่องด้วยบรรดาความผิดของพวกเขา 》 และความชั่วที่พวกเขาได้กระทำขึ้น ﴿ และเราได้ให้มีประชาชาติอื่นเกิดขึ้นหลังจากพวกเขา 》 คือ รุ่นก่อนๆ ได้ถูกทำลายไป แล้วมีรุ่นต่อๆ มาเข้ามาแทนจนเป็นเรื่องเล่าขานกัน

وَلَوْ نَزَّلْنَاهُ عَلَيْكَ كِتَابًا فِي قِرْطَاسٍ فَلَمَسُوهُ بِأَيْدِيهِمْ لَقَالَ
الَّذِينَ كَفَرُوا إِنَّ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿٧﴾ وَقَالُوا لَوْلَا أَنْزَلَ عَلَيْهِ
مَلَكٌ وَلَوْ أَنْزَلْنَا مَلَكَ الْقَضَىٰ الْأَمْرُ ثُمَّ لَا يَنْظُرُونَ ﴿٨﴾ وَلَوْ
جَعَلْنَاهُ مَلَكَ الْجَعْلَنَّهُ رَجُلًا وَلَلْبَسْنَاهُ عَلَيْهِمْ مَا يَلْبِسُونَ ﴿٩﴾
وَلَقَدْ أَسْتَهْزِئَ بِرُسُلٍ مِّن قَبْلِكَ فَحَاقَ بِالَّذِينَ سَخِرُوا مِنْهُمْ مَا
كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿١٠﴾ قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ ثُمَّ أَنْظِرُوا كَيْفَ
كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكْذِبِينَ ﴿١١﴾

7. และหากเราได้ให้ลงมาแก่เจ้าซึ่งคัมภีร์ฉบับหนึ่ง (ที่ถูกบันทึกไว้) ในกระดาษ แล้วพวกเขาก็ได้สัมผัสคัมภีร์นั้นด้วยมือของพวกเขาเอง แน่หนอน บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาย่อมกล่าวว่า สิ่งนี้ มิใช่อื่นใด นอกจากเป็นมายากลอันชัดแจ้งเท่านั้น
8. และพวกเขาก็กล่าวว่า ไฉนเล่ามะลักจึงมิได้ให้ถูกลงมาแก่เขา ? และหากว่าเราได้ให้มะลักลงมาแล้ว แน่หนอน กิจการทั้งหลายนั้น ก็ย่อมถูกชี้ขาด แล้วพวกเขาก็จะไม่ถูกรอคอย
9. และหากว่าเราได้ให้เขาเป็นมะลัก แน่หนอน เรากีย่อมให้เขาเป็นผู้ชาย และแน่หนอน เรากิได้ให้สิ่งที่พวกเขาคลุมเครือกันอยู่เป็นที่คลุมเครือแก่พวกเขาต่อไป
10. และแน่หนอน บรรดาศาสนทูตก่อนเจ้านั้นได้ถูกเย้ยหยันมาแล้ว ดังนั้น จึงได้ล้อมบรรดาผู้ที่เย้ยหยันศาสนทูตเหล่านั้นไว้ ซึ่งสิ่งที่พวกเขาเคยเย้ยหยันกัน
11. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า พวกเจ้าจงเดินไปในแผ่นดินเถิด แล้วจงพิจารณาดูว่า บั้นปลายของบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธานั้นเป็นอย่างไรบ้าง ?

ดำหนิผู้ที่ต้อดิง และต้อรันไมยอมเชื่อวารอซูล ﷺ เป็นมนุษย์

อัลลอฮฺ ﷻ ทรงบอกให้ทราบเกี่ยวกับพวกบูซาเจวิดถึงความต้อรัน และความโอหังต่อความจริง แสดงตัวต่อต้าน คัดค้าน ไม่ยอมรับสัจธรรม โดยพระองค์ตรัสว่า ﴿และหากเราได้ให้ลงมาแก่เจ้าซึ่งคัมภีร์ฉบับหนึ่ง (ที่ถูกบันทึกไว้) ในกระดาษ แล้วพวกเขาก็ได้สัมผัสคัมภีร์นั้นด้วยมือของพวกเขาเอง﴾ คือ เห็นการประทานลงมา และสัมผัสด้วยมือของพวกเขา ﴿แน่หนอน บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาย่อมกล่าวว่า สิ่งนี้มิใช่อื่นใด นอกจากเป็นมายากลอันชัดแจ้งเท่านั้น﴾ เช่นเดียวกับที่อัลลอฮฺ ﷻ ได้บอกให้ทราบถึงความมโหฬารของพวกเขาคัมภีร์ได้เอาไว้ ว่า

﴿وَلَوْ فَتَحْنَا عَلَيْهِم بَابًا مِّنَ السَّمَاءِ فَظَلُّوا فِيهِ يَعْرُجُونَ ﴿١٤﴾ لَقَالُوا إِنَّمَا سُكَّرَتْ

﴿ ۱۵ ۝ أَبْصَرْنَا بَلْ نَحْنُ قَوْمٌ مَّسْحُورُونَ ﴾

“และหากเราเปิดประตูแห่งชั้นฟ้าแก่พวกเขา แล้วพวกเขาก็จะขึ้นไปเรื่อยๆ แน่หนอน พวกเขาจะกล่าวว่า แท้จริง สายตาของพวกเราถูกปิดกั้นไม่เพียงเท่านั้น พวกเรายังเป็นกลุ่มที่ถูกเวทมนตร์อีกด้วย”

(ซูเราะฮฺ อัลอิญญ์รฺ อายะฮฺที่ 14 และ 15)

และเช่นเดียวกับดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿ وَإِنْ يَرَوْا كِسْفًا مِّنَ السَّمَاءِ سَاقِطًا يَقُولُوا سَحَابٌ مَّرْكُومٌ ﴾

“ครั้นเมื่อพวกเขาเห็นชิ้นส่วนหล่นลงมาจากฟากฟ้า พวกเขาจะกล่าวว่า มันเป็นเพียงก้อนเมฆรวมตัวกัน”

(ซูเราะฮฺ อัลญุญรฺ อายะฮฺที่ 44)

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ และพวกเขาได้กล่าวว่า ไฉนเล่ามะลักจึงมิได้ให้ถูกลงมาแก่เขา ? ﴾ เพื่อที่จะเป็นผู้ตักเตือนร่วมกับเขา อัลลอฮฺ ﷻ จึงตรัสว่า ﴿ และหากว่าเราได้ให้มะลักลงมาแล้ว แน่หนอน กิจการทั้งหลายนั้นก็ย่อมถูกชี้ขาด แล้วพวกเขาก็จะไม่ถูกรอคอย ﴾ คือ ถ้าหากมลาอิกะฮฺได้ถูกให้ลงมาตามที่พวกเขาคิดกันแล้ว แน่หนอน การลงโทษจากอัลลอฮฺ ก็จะมายังพวกเขา ดังเช่น อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสเอาไว้ว่า

﴿ مَا نُنَزِّلُ الْمَلَائِكَةَ إِلَّا بِالْحَقِّ وَمَا كَانُوا إِذَا مُنْظَرِينَ ﴾

“เราได้ส่งมลาอิกะฮฺลงมา เว้นแต่ด้วยความจริง (ต้องการลงโทษพวกเขา) ดังนั้นจึงไม่ปรากฏว่า พวกเขาต้องรอคอย”

(ซูเราะฮฺ อัลอิญญ์รฺ อายะฮฺที่ 8)

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿ يَوْمَ يَرَوْنَ الْمَلَائِكَةَ لَا بُشْرَىٰ يَوْمَئِذٍ لِلْمُجْرِمِينَ ﴾

“วันที่พวกเขาเห็นมลาอิกะฮฺ ในวันนั้นจะไม่มีข่าวดีสำหรับผู้กระทำความผิด”

(ซูเราะฮฺ อัลฟุรกอฮฺ อายะฮฺที่ 22)

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ และหากว่าเราได้ให้เขาเป็นมะลัก แน่หนอน เรากีย่อมให้เขาเป็นผู้ชาย และแน่หนอน เราก็ได้ให้สิ่งที่พวกเขาคลุมเครือกันอยู่เป็นทีคลุมเครือแก่พวกเขาต่อไป ﴾ คือ ถ้าเราให้มะลักลงมาพร้อมกับศาสนทูตที่เป็นมนุษย์

หมายความว่า ถ้าเราส่งศาสนทูตที่เป็นมะลักมายังมนุษย์ แน่หนอน ก็ต้องมาในรูปของผู้ชาย แต่ถึงแม้ว่าจะเป็นเช่นนั้น มันก็ยังคงมีความคลุมเครือและความสงสัยแก่พวกเขาอยู่วันยังค่ำ เพราะมนุษย์ชอบสงสัยอยู่ร่ำไป ดังเช่นดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿ قُلْ لَوْ كَانَ فِي الْأَرْضِ مَلَائِكَةٌ يَمْشُونَ مُطْمَئِنِّينَ لَنَزَّلْنَا عَلَيْهِم مِّنَ السَّمَاءِ مَلَكًا رَّسُولًا ﴾

“จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า หากมลาอิกะฮ์เดินไปมาอย่างสงบในแผ่นดิน แน่หนอน เราจะส่งมะลักท่านหนึ่งลงมาจากฟากฟ้า เป็นศาสนทูตแก่พวกเขา”

(ซูเราะฮฺ อัลอิสรออฺ อายะฮ์ที่ 95)

ดังนั้น อันเนื่องจากความเมตตาของอัลลอฮฺ ﷻ ที่มีต่อมนุษย์ พระองค์จึงได้แต่งตั้งมนุษย์เช่นเดียวกับพวกเขามาเป็นศาสนทูต เพื่อที่พวกเขาจะได้หลุดจากภาษาเดียวกันรู้เรื่อง และได้รับประโยชน์มากกว่า ดังเช่นที่ อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿ لَقَدْ مَنَّ اللَّهُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ إِذْ بَعَثَ فِيهِمْ رَسُولًا مِّنْ أَنفُسِهِمْ يَتْلُوا عَلَيْهِمْ ءَايَاتِهِ وَزُكْرِيَّتِهِمْ... الْآيَةُ ﴾

“แน่หนอนยิ่ง อัลลอฮ์นั้นทรงมีพระคุณแก่ผู้ที่ศรัทธาทั้งหลาย โดยที่พระองค์ได้ทรงส่งรอสูลท่านหนึ่งจากพวกเขามาในหมู่พวกเขา โดยที่เขาจะได้อ่านบรรดาอายะฮ์ของพระองค์ให้พวกเขาฟัง และจะทำให้พวกเขาสะอาด....” จนนอบอายะฮ์

(ซูเราะฮฺ อาลิอิมรอน อายะฮ์ที่ 164)

อฏเฐาะฮาก ได้เล่า โดยนำมาจาก อิบนิ อับบาส เกี่ยวกับอายะฮ์นี้ว่า ถ้าแม้ว่าให้มะลักลงมาหาพวกเขา ก็จะมาในรูปของผู้ชาย เพราะพวกเขาไม่สามารถจะมองเห็นมลาอิกะฮ์ที่เป็นรัศมีได้

(อฏเฐอบารี 11/268)

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ และแน่หนอน เราก็ดำเนินการให้สิ่งที่พวกเขาคลุมเครือกันอยู่ เป็นที่คลุมเครือแก่พวกเขาต่อไป ﴾ คือ จะเกิดความคลุมเครือ สับสนกันต่อไป

อัลละวาลีบี ได้กล่าวเกี่ยวกับอายะฮ์นี้ว่า มันจะเกิดความสับสนกับพวกเขา

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ และแน่หนอน บรรดาศาสนทูตก่อนเจ้านั้นได้ถูกเย้ยหยันมาแล้ว ดังนั้น จึงได้ล้อมบรรดาผู้ที่เย้ยหยันศาสนทูตเหล่านั้นไว้ ซึ่งสิ่งที่พวกเขาเคยเย้ยหยันกัน ﴾

เรื่องนี้ เป็นการปลอบใจท่านนบี ﷺ ในการที่กลุ่มชนของท่านปฏิเสธ ไม่ยอมเชื่อท่าน และเป็นสัญญาให้แก่ท่านนบี และบรรดาผู้ศรัทธาที่ได้รับชัยชนะ และบั้นปลายที่ดีทั้งในโลกนี้ และโลกหน้า

หลังจากนั้น อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสต่อไปอีกว่า ﴿ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า พวกเจ้าจงเดินไปในแผ่นดินเถิด แล้วจงพิจารณาดูว่า บั้นปลายของบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา นั้นเป็นอย่างไรบ้าง ? ﴾ คือ พวกเขาจงคิดดูด้วยตัวของพวกเขาเอง และจงพิจารณาดูสิ่งที่ประสบกับชนรุ่นก่อนๆ จากพวกเจ้าที่ปฏิเสธศาสนาของพวกเขาคือ รัน คือ ดั่ง จะได้รับการลงโทษในโลกนี้ และจะถูกลงโทษในโลกหน้าด้วย และพิจารณาดูว่า ศาสนทูตและบรรดาผู้ศรัทธาเหล่านั้นได้รอดพ้นจากผลกรรมของพวกปฏิเสธได้อย่างไร ?

﴿ قُلْ لِّمَن مَّا فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ قُلْ لِّلّٰهِ كَتَبَ عَلٰى نَفْسِهٖ الرَّحْمَۃُ لِيَجْمَعَنَّكُمْ اِلٰى يَوْمِ الْقِيٰمَةِ لَا رَيْبَ فِيْهِ الَّذِيْنَ خَسِرُوْا اَنْفُسَهُمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُوْنَ ۝۱۲ وَلَهُ مَآسَكُنْ فِى الْيَلِّ وَالنَّهَارِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيْمُ ۝۱۳ قُلْ اَغَيْرَ اللّٰهِ اتَّخِذُوْا لِىَافَاطِرِ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَهُوَ يُطْعِمُهُمْ وَلَا يُطْعَمُ قُلْ اِنِّىْ اَمَرْتُ اَنْ اَكُوْنَ اَوَّلَ مَنْ اَسْلَمَ وَلَا تَكُوْنَنَّ مِنَ الْمُشْرِكِيْنَ ۝۱۴ قُلْ اِنِّىْ اَخَافُ اِنْ عَصَيْتُ رَبِّىْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيْمٍ ۝۱۵ مَّنْ يُضْرَفْ عَنْهُ يَوْمَ يَدْفَعُ رَحْمَهُ وَذٰلِكَ الْفَوْزُ الْمُبِيْنُ ۝۱۶ ﴾

12. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า สิ่งที่อยู่ในบรรดาชั้นฟ้าและแผ่นดินนั้น เป็นของใคร ? จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า เป็นของอัลลอฮฺ พระองค์ได้ทรงกำหนดความเมตตาไว้ในตัวของพระองค์ แน่อน พระองค์จะทรงรวบรวมพวกเจ้าไปสู่วันกียามะฮฺ โดยไม่มีการสงสัยใดๆ ในวันนั้น บรรดาผู้ที่ทำตัวของพวกเขาขาดทุนนั้น พวกเขาจะไม่ศรัทธา

13. และสิ่งที่สงบเงียบอยู่ในเวลากลางคืน และกลางวันนั้นเป็นสิทธิของพระองค์ โดยที่พระองค์เป็นผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงรอบรู้
14. จงกล่าวเถิด ฉันจะยึดถือผู้คุ้มครองอื่นจากอัลลอฮฺกระนั้นหรือ ? ซึ่งพระองค์เป็นผู้ทรงประดิษฐ์บรรดาชั้นฟ้า และแผ่นดิน และพระองค์นั้นเป็นผู้ทรงให้อาหาร และไม่ถูกให้อาหาร จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า แท้จริง ฉันนั้นถูกกำหนดให้เป็นคนแรกในหมู่ผู้สวามิภักดิ์ และพวกเจ้าจงอย่าอยู่ในหมู่ผู้ให้มีภาคีเป็นอันขาด
15. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า แท้จริง ฉันกลัวการลงโทษในวันอันยิ่งใหญ่ หากฉันฝ่าฝืนพระผู้อภิบาลของฉัน
16. ผู้ใดที่การลงโทษได้หันเหออกจากเขาในวันนั้นแล้ว แน่หนอน พระองค์ทรงเมตตาเขา และนั่นคือชัยชนะอันชัดเจน

อัลลอฮฺ ﷻ คือ ผู้ทรงบังเกิด ผู้ทรงประทานเครื่องยังชีพ และผู้ทรงให้ความโปรดปราน ดังนั้น จึงจำเป็นต้องปฏิบัติตามพระองค์

อัลลอฮฺ ﷻ ทรงบอกให้ทราบ พระองค์ทรงเป็นเจ้าของแห่งบรรดาชั้นฟ้า และแผ่นดิน และผู้เลือกสิ่งต่างๆ ที่อยู่ในระหว่างทั้งสอง และพระองค์ได้ทรงบันทึกไว้ ดังที่มีระบุอยู่ในอะติษะฮะฮ์ทั้งสอง รายงานจากอบีฮุร็อยเราะฮฺ رضي الله عنه ว่า ท่านนบี ﷺ ได้กล่าวว่า

(إِنَّ اللَّهَ لَمْ يَخْلُقْ الْخَلْقَ ، كَتَبَ كِتَابًا عِنْدَهُ فَوْقَ الْعَرْشِ : إِنَّ رَحْمَتِي تَغْلِبُ غَضَبِي)

“แท้จริง อัลลอฮฺนั้น เมื่อพระองค์ได้บังเกิดมนุษย์ พระองค์ได้เขียนข้อความบันทึกเอาไว้บนบัลลังก์ ณ ที่พระองค์ว่า แท้จริง ความเมตตาของข้ามีมากกว่าความโกรธกริ้วของข้า”

(ฟัตฮุลบารี 13/395 และ มุสลิม 4/2107)

และคำรัสของพระองค์ที่ว่า ﴿ แน่หนอน พระองค์จะทรงรวบรวมพวกเจ้าไปสู่วันที่ยามะฮฺ โดยไม่มีการสงสัยใดๆ ในวันนั้น ﴾ อักษร ๒ ที่เริ่มประโยคเป็นการตอบคำถาม

โดยที่พระองค์ได้ทรงสาบานเอาไว้ พระองค์จะทรงรวบรวมป่าวของพระองค์อย่างแน่นอน **إِلَىٰ مِيقَاتِ يَوْمٍ مَّعْلُومٍ** ซึ่งมีความหมายว่า จนถึงวันอันเป็นที่รู้จักกันดี (วันกิยามะฮฺ) (ซูเราะฮฺ อัลวาเกอะฮฺ อายะฮฺที่ 50) คือวันกิยามะฮฺ ซึ่งมีมาอย่างแน่นอน ไม่มีการสงสัยใดๆ อีกแล้ว สำหรับป่าวผู้ศรัทธา ส่วนผู้ที่ปฏิเสธที่ไม่ยอมเชื่อ พวกเขายังคงสับสนและสงสัยกันอยู่

และคำรัสของอัลลอฮฺ **عَلَّمَ** ที่ว่า ﴿บรรดาผู้ที่ทำตัวของพวกเขาสอดซัดกันนั้น﴾ คือ ซอดซัดกันในวันกิยามะฮฺ ﴿พวกเขาจะไม่ศรัทธา﴾ คือ ไม่ยอมเชื่อเรื่องวันกิยามะฮฺ ไม่กลัวความเลวร้ายในวันนั้น หลังจากนั้น อัลลอฮฺ **عَلَّمَ** ได้ตรัสว่า ﴿และสิ่งที่สงบเงียบอยู่ในเวลากลางคืน และกลางวันนั้น เป็นสิทธิของพระองค์﴾ คือ สัตว์ทุกตัวในชั้นฟ้า และแผ่นดิน และมนุษย์ทุกคนที่เชื่อฟังอัลลอฮฺนั้น ถือว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใด นอกจากพระองค์เท่านั้น ﴿โดยที่พระองค์เป็นผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงรอบรู้﴾ คือ พระองค์ทรงได้ยินคำพูดจากป่าวของพระองค์ ทรงรู้ความเคลื่อนไหว ความในใจของพวกเขา

หลังจากนั้น อัลลอฮฺ **عَلَّمَ** ได้ตรัสกับป่าวและรอซูลของพระองค์ คือ มุฮัมมัด **ﷺ** ซึ่งพระองค์ได้ทรงแต่งตั้งท่านมา และใช้ให้ท่านประกาศเรียกร้องผู้คนไปสู่หลักการ และแนวทางที่เที่ยงตรง ว่า ﴿จงกล่าวเถิด ฉันจะยึดถือผู้คุ้มครองอื่นจากอัลลอฮฺกระนั้นหรือ ? ซึ่งพระองค์เป็นผู้ทรงประดิษฐ์บรรดาชั้นฟ้า และแผ่นดิน﴾ ดังเช่นคำรัสของพระองค์ ที่ว่า

﴿قُلْ أَفَغَيْرَ اللَّهِ تَأْمُرُونِي أَعْبُدُ أَيُّهَا الْجَاهِلُونَ﴾

“จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า พวกเจ้าจะใช้ให้ฉันเคารพสักการะสิ่งอื่นจากอัลลอฮฺกระนั้นหรือ ? โอ้ปวงป่าวผู้โง่เขลาเอ๋ย”

(ซูเราะฮฺ อัลฮุญรฺ อายะฮฺที่ 64)

ความหมายก็คือ ฉันจะไม่เอาผู้คุ้มครองอื่นเป็นอันขาด นอกจากอัลลอฮฺเพียงองค์เดียว โดยไม่มีภาคีใดๆ สำหรับพระองค์ เพราะพระองค์เป็นผู้สร้างชั้นฟ้า และแผ่นดิน โดยไม่มีแบบอย่างมาก่อน ﴿และพระองค์นั้นเป็นผู้ทรงให้อาหาร และไม่ถูกให้อาหาร﴾ คือ เป็นผู้ประทานปัจจัยยังชีพแก่ผู้ที่อยู่ในโลกนี้โดยไม่หวังสิ่งใด ดังเช่นคำรัสของอัลลอฮฺ **عَلَّمَ** ที่ว่า

﴿وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ﴾

“และข้ามิได้สร้างญิน และมนุษย์เพื่ออื่นใด เว้นแต่เพื่อเคารพภักดีต่อข้า”

(ซูเราะฮฺ อัลฮาริยาต อายะฮฺที่ 56)

นักอ่านบางท่านได้อ่านอายะฮฺนี้ **وَهُوَ يُطْعَمُ وَلَا يَطْعَمُ** คือ พระองค์ไม่ทรงกิน และในอะดิษรายนงานจาก อิบน์อัยยูบะฮฺ **رضي الله عنه** ว่า

(دَعَا رَجُلٌ مِنَ الْأَنْصَارِ - مِنْ أَهْلِ قُبَاءٍ - النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَلَى طَعَامٍ ، فَأَنْطَلَقْنَا مَعَهُ ، فَلَمَّا طَعِمَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَغَسَلَ يَدَيْهِ قَالَ : (الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي يُطْعِمُ وَلَا يُطْعَمُ ، وَمَنْ عَلَيْنَا فَهَدَانَا وَأَطْعَمَنَا ، وَسَقَانَا مِنَ الشَّرَابِ وَكَسَانَا مِنَ الْعُرْيِ وَكُلَّ بَلَاءٍ حَسَنٍ أَبْلَانَا ، الْحَمْدُ لِلَّهِ غَيْرَ مُودِّعٍ رَبِّي ، وَلَا (مُكَافِي) وَلَا مَكْفُورٍ ، وَلَا مُسْتَغْنَى عَنْهُ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَطْعَمَنَا مِنَ الطَّعَامِ وَسَقَانَا مِنَ الشَّرَابِ وَكَسَانَا مِنَ الْعُرْيِ وَهَدَانَا مِنَ الضَّلَالِ ، وَبَصَّرَنَا مِنَ الْعَمَى وَفَضَّلَنَا عَلَى كَثِيرٍ مِمَّنْ خَلَقَ تَفْضِيلًا ، الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ)

“ชายชาวอันศอรคนหนึ่ง - ที่เป็นชาวตำบลกุกบา ได้เชิญท่านนบี ﷺ รับประทานอาหาร แล้วพวกเขาก็ออกเดินทางไปด้วยพร้อมกับท่าน แล้วเมื่อท่านนบี ﷺ จะรับประทานอาหาร ท่านได้ล้างมือทั้งสองของท่าน ท่านได้กล่าวว่า ‘การสรรเสริญเป็นสิทธิแต่อัลลอฮ์ ผู้ประทานอาหาร แต่จะไม่ถูกให้รับประทาน และพระองค์ได้ให้ความโปรดปรานแก่พวกเรา และให้ทางนำแก่พวกเรา และให้อาหารแก่พวกเรา และให้เครื่องดื่มแก่พวกเรา และให้เครื่องนุ่งห่มแก่พวกเรา ปกปิดความเปลือยกาย และการทดสอบที่ดีทุกอย่างที่พระองค์ทรงทดสอบกับพวกเรา การสรรเสริญเป็นสิทธิแต่อัลลอฮ์ โดยที่ฉันมิได้เป็นผู้ร่ำลาพระผู้อภิบาลของฉัน และมิได้ถูกให้พอเพียง และมิได้ถูกชดเชย และมิได้ถูกให้มั่งคั่งจากพระองค์ การสรรเสริญเป็นสิทธิแต่อัลลอฮ์ ผู้ซึ่งให้อาหารแก่พวกเรา ให้เครื่องดื่มแก่พวกเรา ให้เครื่องนุ่งห่มแก่พวกเราให้พ้นจากการเปลือยกาย ให้ทางนำแก่พวกเราจากการหลงผิด ให้เรามองเห็นโดยไม่เป็นคนตาบอด และให้เกียรติแก่พวกเราอย่างมากมายเหนือกว่าสิ่งที่ถูกสร้างอื่น ๆ และการสรรเสริญเป็นสิทธิแต่อัลลอฮ์ พระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก’ ”

(บันทึกโดย อันนะซาอี ในหนังสือ अबุกรอบ 6/82)

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า ﴿ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า แท้จริง ฉันนั้นถูกกำหนดให้เป็นคนแรกในหมู่ผู้สวามิภักดิ์ ﴾ ความจริง ฉันเป็นคนหนึ่งจากประชาชาตินี้ ﴿ และพวกเขาก็จงอย่าอยู่ในหมู่ผู้ให้มีภาคีเป็นอันขาด จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า แท้จริง ฉันกลัวการลงโทษในวันอันยิ่งใหญ่ หากฉันฝ่าฝืนพระผู้อภิบาลของฉัน ﴾ หมายถึง ในวันกิยามะฮ์ ﴿ ผู้ใดที่การลงโทษได้หันเหออกจากเขาในวันนั้นแล้ว แน่หนอ พระองค์ทรงเมตตาเขา และนั่นคือชัยชนะอันชัดเจน ﴾ ดังเช่นคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า

﴿فَمَنْ زُحِرَ حَ عَنِ النَّارِ وَأُدْخِلَ الْجَنَّةَ فَقَدْ فَازَ﴾

“แล้วผู้ใดที่ถูกห่างไกลจากไฟนรก และถูกให้เข้าสวรรค์แล้วไซ้ร้ แนนอน เขาก็ชนะแล้ว”

(ซูเราะฮฺ อาลิอิมรอน อายะฮฺที่ 185)

คำว่า فَازَ หรือ الْفَوْزُ คือ ได้ชัยชนะ ได้ผลกำไร ไม่มีการเสียหายหรือขาดทุนแต่ประการใดเลย

وَإِنْ يَمَسُّكَ اللَّهُ بِضُرٍّ فَلَا كَاشِفَ لَهُ إِلَّا هُوَ وَإِنْ يَمَسُّكَ
بِخَيْرٍ فَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٧﴾ وَهُوَ الْقَاهِرُ فَوْقَ عِبَادِهِ
وَهُوَ الْحَكِيمُ الْخَبِيرُ ﴿١٨﴾ قُلْ أَيْ شَيْءٍ أَكْبَرُ شَهَادَةً قُلِ اللَّهُ شَهِيدُ
بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ وَأُوحِيَ إِلَيَّ هَذَا الْقُرْآنُ أَنْ لَا نَذِرَكُمْ بِهِ وَمَنْ
بَلَغَ أَبْنَكُمْ لَتَشْهَدُونَ أَنَّ مَعَ اللَّهِ إِلَهَةً أُخْرَىٰ قُلْ لَا أَشْهَدُ
قُلْ إِنَّمَا هُوَ إِلَهُ وَاحِدٌ وَإِنِّي بَرِيءٌ مِّمَّا تُشْرِكُونَ ﴿١٩﴾ الَّذِينَ
آتَيْنَهُمُ الْكِتَابَ يَعْرِفُونَهُ كَمَا يَعْرِفُونَ أَبْنَاءَهُمُ الَّذِينَ خَسِرُوا
أَنْفُسَهُمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٢٠﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ
كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِآيَاتِهِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ ﴿٢١﴾

17. และหากว่า อัลลอฮฺทรงให้ความเดือดร้อนอย่างหนึ่งอย่างใดประสบแก่เจ้าแล้ว ก็ไม่มีผู้ใดจะปลดเปลื้องมันได้ นอกจากพระองค์เท่านั้น และหากพระองค์ทรงให้ความดีอย่างหนึ่งอย่างใดประสบแก่เจ้า แท้จริง พระองค์นั้นทรงเดชานุภาพเหนือทุกสิ่ง

18. และพระองค์ คือ ผู้ทรงอำนาจเหนือปวงบ่าวของพระองค์ และพระองค์ คือ ผู้ทรงปรีชาญาณ ผู้ทรงรอบรู้อย่างดียิ่ง

19. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า สิ่งใดใหญ่ยิ่งกว่าในการเป็นพยาน จงกล่าวเถิดว่า อัลลอฮ์ นั่นคือ ผู้เป็นพยานระหว่างฉันกับพวกเจ้า และอัลกุรอานนี้ก็ได้ถูกประทานลงมาแก่ฉัน เพื่อที่ฉันจะได้ใช้ อัลกุรอานนี้ตักเตือนพวกเจ้า และผู้ที่อัลกุรอานนี้ไปถึง พวกเจ้า จะยืนยันโดยแน่นอนกระนั้นหรือว่า มีพระเจ้าอื่นร่วมกับอัลลอฮ์ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า ฉันจะไม่ยืนยัน จงกล่าวเถิด แท้จริง พระองค์นั้นคือ พระเจ้าแต่เพียงพระองค์เดียวเท่านั้น และแท้จริง ฉันขอปลีกตัวออกจากสิ่งที่พวกเจ้าให้เป็นภาคีแก่อัลลอฮ์
20. บรรดาผู้ที่เราได้ประทานคัมภีร์ให้แก่พวกเขานั้น พวกเขารู้จักเขาเหล่านั้นเช่นเดียวกับที่พวกเขารู้จักลูกๆ ของพวกเขาเอง บรรดาผู้ที่ทำให้ตัวของพวกเขามาจากดินนั้น พวกเขาจะไม่ศรัทธา
21. และผู้ใดเล่าที่อธรรมยิ่งกว่าผู้ที่อุปโลกน์ความเท็จให้แก่อัลลอฮ์ หรือปฏิเสธบรรดาอายะฮ์ของพระองค์ แท้จริง บรรดาผู้ธรรมนั้น จะไม่ได้รับความสำเร็จ

อัลลอฮ์ ﷻ คือผู้ให้คุณประโยชน์ ผู้ให้โทษ ผู้มีอำนาจ

อัลลอฮ์ ﷻ ทรงบอกให้ทราบว่า พระองค์ คือ ผู้ที่มีอำนาจในการให้โทษ ให้ประโยชน์ ซึ่งพระองค์จะดำเนินการกับสิ่งที่ถูกบังเกิดมาตามที่พระองค์ทรงประสงค์ โดยไม่มีการวิพากษ์วิจารณ์ข้อชี้ขาดของพระองค์ และไม่มีใครจะคัดค้านการตัดสินของพระองค์ได้ ﴿ และหากว่าอัลลอฮ์ทรงให้ความเดือดร้อนอย่างหนึ่งอย่างใดประสบแก่เจ้าแล้ว ก็ไม่มีผู้ใดจะปลดเปลื้องมันได้ นอกจากพระองค์เท่านั้น และหากพระองค์ทรงให้ความดีอย่างหนึ่งอย่างใดประสบแก่เจ้า แท้จริง พระองค์นั้นทรงเดชานุภาพเหนือทุกสิ่ง ﴾ อายะฮ์นี้ก็เช่นเดียวกับคำรัสของพระองค์ที่ว่า

﴿ مَا يَفْتَحُ اللَّهُ لِلنَّاسِ مِنْ رَحْمَةٍ فَلَا مُمْسِكَ لَهَا وَمَا يُمْسِكُ فَلَا مُرْسِلَ لَهُ مِنْ بَعْدِهِ ﴾

“สิ่งใดที่อัลลอฮ์ทรงประทานให้จากความเมตตาแก่มนุษยชาติ ไม่มีผู้ใดยับยั้งมันได้ และสิ่งใดที่พระองค์ทรงยับยั้งไว้ ก็ไม่มีผู้ใดห้ามมันได้หลังจากการยับยั้งของพระองค์”

(ซูเราะฮ์ ฟาฏีร อายะฮ์ที่ 2)

ในหนังสือเศาะฮี้หฺระบุว่า แท้จริง ท่านรอซูล ﷺ กล่าวว่า

(اَللّٰهُمَّ لَا مَانِعَ لِمَا اَعْطَيْتَ وَلَا مُعْطِيَ لِمَا مَنَعْتَ وَلَا يَنْفَعُ ذَا جَدِّكَ مِنْكَ الْجَدُّ)

“โอ้อัลลอฮฺ ไม่มีผู้ใดขัดขวางในสิ่งที่พระองค์ประทานให้ และไม่มีผู้ใดให้ได้ในสิ่งที่พระองค์ทรงขัดขวางไว้ และความพยายามจะไม่เกิดประโยชน์แก่ผู้พยายาม (นอกจาก) มาจากพระองค์”

(พัตฮุลบาริ 2/379)

และด้วยเหตุนี้ อัลลอฮฺ ﷻ จึงได้ตรัสว่า ﴿ และพระองค์ คือ ผู้ทรงอำนาจเหนือปวงบ่าวของพระองค์ ﴾ พระองค์ คือ ผู้ที่ทุกคนจะต้องยอมจำนน ผู้ที่ยโสโอหังจะต้องต่ำต้อยต่อพระองค์ บรรดาสาวยตาต้องจ้องมองมายังพระองค์ พระองค์ทรงอำนาจเหนือทุกสิ่ง มนุษย์ทั่วโลกต้องเข้าใกล้ชิดต่อพระองค์ นอบน้อมต่อความยิ่งใหญ่ของพระองค์ ความสูงส่งของพระองค์และความสามารถเหนือทุกสิ่งของพระองค์ และอยู่ภายใต้อำนาจของพระองค์ ภายใต้คำสั่งของพระองค์ ﴿ และพระองค์ คือ ผู้ทรงปรีชาญาณ ﴾ ในการกระทำทั้งมวล ﴿ ผู้ทรงรอบรู้อย่างดียิ่ง ﴾ ในทุกสิ่งทุกอย่าง ทุกสภาพการณ์ พระองค์จะไม่ประทานให้ใครนอกจากผู้ที่สมควรและมีสิทธิ์เท่านั้น

หลังจากนั้น อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า สิ่งใดใหญ่ยิ่งกว่าในการเป็นพยาน ﴾ คือ ถือเป็นสิ่งที่สำคัญยิ่งในการเป็นพยาน ﴿ จงกล่าวเถิดว่า อัลลอฮฺนั้นคือ ผู้เป็นพยานระหว่างฉันกับพวกเจ้า ﴾ คือ พระองค์ทรงทราบดีในสิ่งที่ฉันได้นำมายังพวกท่าน และสิ่งที่พวกท่านกล่าวเกี่ยวกับฉัน ﴿ และอัลกุรอานนี้ก็ได้ออกประทานลงมาแก่ฉัน เพื่อที่ฉันจะได้ใช้อัลกุรอานนี้ตักเตือนพวกเจ้า และผู้ที่อัลกุรอานนี้ไปถึง ﴾ คือ มันจะตักเตือนผู้ที่อัลกุรอานไปถึงเขา อายะฮฺนี้ก็ดังเช่นคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

(وَمَنْ يَكْفُرْ بِهِ مِنْ آلِ حَزَابٍ فَلَنَأْرُقُدَّهُ)

“และผู้ใดจากพรรคพวกต่าง ๆ ปฏิเสธศรัทธาต่อมัน ไฟนรกก็คือ ที่นัดหมายของเขา”

(ซูเราะฮฺ ฮูด อายะฮฺที่ 17)

อรรวเบียฮฺ อิบน์ อนัส ได้กล่าวว่า ถือเป็นหน้าที่ของผู้ที่ปฏิบัติตามท่านรอซูล ﷺ ที่จะต้องขอพรเช่นที่ท่านรอซูล ﷺ ได้ขอ และให้คำตักเตือนเช่นที่ท่านเตือน

และคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ พวกเจ้าจะยืนยันโดยแน่นอนกระนั้นหรือว่ามีพระเจ้าอื่นร่วมกับอัลลอฮฺ ﴾ โอ้พวกบูซาเจวิดทั้งหลาย ﴿ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า

ฉันจะไม่ยืนยัน ﴿อายะฮ์นี้ก็เช่นเดียวกับอายะฮ์ที่ว่า

﴿فَإِنْ شَهِدُوا فَلَا تَشْهَدُ مَعَهُ﴾

“แล้วถ้าพวกเขาคือพยานยืนยัน เจ้าก็จงอย่ายืนยันกับพวกเขาด้วย”

(ซูเราะฮ์ อัลอันอาม อายะฮ์ที่ 150)

และ ﴿จงกล่าวเถิด แท้จริง พระองค์นั้นคือ พระเจ้าแต่เพียงพระองค์เดียวเท่านั้น และแท้จริง ฉันขอปลีกตัวออกจากสิ่งที่พวกเจ้าให้เป็นภาคีต่ออัลลอฮ์﴾

ชาวคัมภีร์นั้นรู้จักท่านนบี ﷺ ดังเช่นที่พวกเขารู้จักลูกๆ ของพวกเขาดี

หลังจากนั้น อัลลอฮ์ ﷻ ทรงบอกให้ทราบเกี่ยวกับชาวคัมภีร์ว่า พวกเขาทราบดีถึงผู้ที่ได้นำสาส์นจากพระผู้เป็นเจ้ามายังพวกเขา อย่างเช่นที่พวกเขารู้ถึงสิ่งที่มีอยู่กับพวกเขา ไม่ว่าจะเป็นชาวคราวต่างๆ ของบรรดานบี ทั้งที่เป็นรอซูล (ศาสนทูต) และเป็นนบีธรรมดา และบรรดาศาสนทูตทั้งหมดนั้นก็เคยแจ้งข่าวว่า จะมีมุฮัมมัดถูกแต่งตั้งมาเป็นศาสนทูตท่านสุดท้าย โดยแจ้งให้ทราบถึงคุณลักษณะ ถิ่นที่กำเนิด และกลุ่มประชาชาติของท่านเอาไว้ด้วย และด้วยเหตุนี้ อัลลอฮ์ ﷻ จึงได้ตรัสไว้หลังจากนั้นว่า ﴿บรรดาผู้ที่ทำให้ตัวของพวกเขามาตทุนนั้น พวกเขาจะไม่ศรัทธา﴾ นี่คือนิยามที่ประจักษ์ชัดแจ้งจากการบอกกล่าวของบรรดาศาสนทูตก่อนๆ หลังจากนั้นอัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿และผู้ใดเล่าที่อธรรมยิ่งกว่าผู้ที่อุปโลกน์ความเท็จให้แก่อัลลอฮ์ หรือปฏิเสธบรรดาอายะฮ์ของพระองค์﴾ คือ ไม่มีใครจะอธรรมยิ่งไปกว่านั้นอีกแล้ว ที่ปฏิเสธบรรดาอายะฮ์ของอัลลอฮ์ หลักฐาน และสิ่งบ่งชี้จากพระองค์ ﴿แท้จริง บรรดาผู้ธรรมนั้นจะไม่ได้ประสบความสำเร็จ﴾ คือ ผู้ธรรมทั้งที่เป็นผู้บิดเบือนความจริง ไม่ยอมเชื่ออัลลอฮ์ ปฏิเสธต่อพระองค์ และศาสนทูตของพระองค์จะไม่ได้ประสบความสำเร็จอย่างแน่นอน

وَيَوْمَ نَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ نَقُولُ لِلَّذِينَ أَشْرَكُوا أَيْنَ شُرَكَاءُكُمْ
الَّذِينَ كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿٢٢﴾ ثُمَّ لَمْ تَكُنْ فَتَنْتَهُمْ إِلَّا أَنْ قَالُوا أَوَّالِلَّهِ
رَبِّنَا مَا كُنَّا مُشْرِكِينَ ﴿٢٣﴾ أَنْظِرْ كَيْفَ كَذَبُوا عَلَى أَنْفُسِهِمْ

وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٢٤﴾ وَمِنْهُمْ مَّنْ يَسْتَمِعُ إِلَيْكَ
وَجَعَلْنَا عَلَى قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً أَنْ يَفْقَهُوهُ وَفِي آذَانِهِمْ وَقْرًا وَإِنْ يَرَوْا
كُلَّ آيَةٍ لَا يُؤْمِنُوا بِهَا حَتَّى إِذَا جَاءُوكَ يُجَادِلُونَكَ يَقُولُ الَّذِينَ
كَفَرُوا إِنْ هَذَا إِلَّا أَسْطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿٢٥﴾ وَهُمْ يَنْهَوْنَ عَنْهُ وَيَنْتَوْنَ
عَنْهُ وَإِنْ يُبْلَغُونَ إِلَّا أَنْفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿٢٦﴾

22. และในวันที่เราชุมนุมพวกเขาทั้งหมด แล้วเราจะกล่าวแก่บรรดาผู้ที่
ให้มีภาคีขึ้นว่า ไหนเล่าบรรดาภาคีของพวกเขาเจ้าที่พวกเจ้าอ้างกัน
23. แล้วผลแห่งการทดสอบพวกเขาก็มิได้เป็นอย่างอื่น นอกจากพวกเขา
กล่าวว่า ขอสาบานต่ออัลลอฮ์ ผู้เป็นพระผู้อภิบาลของเราว่า พวกเรา
ไม่เคยเป็นผู้ให้มีภาคีขึ้นแต่อย่างใด
24. (มุฮัมมัด) จงพิจารณาดูเถิดว่า พวกเขาได้โกหกตัวของพวกเขาเอง
อย่างไร ? และสิ่งที่พวกเขาอุปโลกน์ขึ้นก็ได้หายไปจากพวกเขา
25. และในหมู่พวกเขานั้นมีผู้ที่สดับฟังเจ้าอยู่บ้าง และเราได้ให้มีสิ่งปิด
กั้นอยู่บนหัวใจของพวกเขา ในการที่พวกเขาจะเข้าใจอัลกุรอาน และ
ได้ให้ในหูของพวกเขามีความหนวกอยู่ด้วย และหากพวกเขาเห็น
สัญญาณทุกอย่าง พวกเขาก็จะไม่ศรัทธา จนกระทั่งพวกเขาได้มา
หาเจ้า ทั้งยังโต้เถียงกับเจ้า บรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธานั้นจะกล่าวว่า
นี่มิใช่อะไรอื่น นอกจากเป็นเพียงนิยายโบราณเท่านั้น
26. และพวกเขาก็ห้ามเกี่ยวข้องกับอัลกุรอาน และพวกเขาก็ปลีกตัวออก
ห่างจากอัลกุรอานด้วย และพวกเขาจะไม่ทำให้ใครพินาศ นอกจาก
ตัวของพวกเขาเองเท่านั้น แต่พวกเขาไม่รู้สีก

บรรดาพวกบูชาเจี๊วดจะถูกถามเกี่ยวกับเจี๊วดของพวกเขา

อัลลอฮฺ ﷻ ทรงบอกให้ทราบเกี่ยวกับพวกบูชาเจี๊วดว่า ﴿ และในวันที่เราชุมนุมพวกเขาทั้งหมด ﴾ คือ ในวันกียามะฮฺ แล้วพระองค์จะถามพวกเขาถึงเจี๊วดรูปปั้นที่พวกเขาเคยกราบไหว้ในโลกนี้ โดยพระองค์ตรัสว่า ﴿ ไหนเล่าบรรดาภาคีของพวกเจ้าที่พวกเจ้าอ้างกัน ﴾ อายะฮฺนี้ ก็เช่นเดียวกับดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่อยู่ในซูเราะฮฺ อัลเกาะศ็อศ ที่ว่า

﴿ وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ أَيْنَ شُرَكَّائِيَ الَّذِينَ كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ ﴾

“และ (จงระลึกถึง) วันที่พระองค์ทรงเรียกพวกเขา แล้วตรัสว่า ไหนเล่า ? เหล่าภาคีของข้าที่พวกเจ้ากล่าวอ้าง”

(ซูเราะฮฺ อัลเกาะศ็อศ อายะฮฺที่ 62)

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ แล้วผลแห่งการทดสอบพวกเขา ﴾ คือ หลักฐานของพวกเขา และอะฏอฮฺ อัลคอรอฮานี ได้กล่าวว่าอายะฮฺนี้มีความหมายว่า หลักฐานจากผลของการสอบสวน ﴿ นอกจากพวกเขากล่าวว่า ขอสาบานต่ออัลลอฮฺ ผู้เป็นพระผู้อภิบาลของเราว่า พวกเราไม่เคยเป็นผู้ให้มีภาคีขึ้นแต่อย่างใด ﴾

(อัญญอบารี 11/299)

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ (มุฮัมมัด) จงพิจารณาเหตุเกิดว่า พวกเขาได้โกหกตัวของพวกเขาเองอย่างไร ? และสิ่งที่พวกเขาอุปโลกนขึ้นก็ได้หายไปจากพวกเขา ﴾ อายะฮฺนี้ดังดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿ ثُمَّ قِيلَ لَهُمْ أَيْنَ مَا كُنْتُمْ تُشْرِكُونَ ﴿٧٣﴾ مِنْ دُونِ اللَّهِ قَالُوا ضَلُّوا عَنَّا بَلْ لَمْ نَكُنْ

نَدْعُوا مِنْ قَبْلُ شَيْئًا كَذَلِكَ يَضِلُّ اللَّهُ الْكَافِرِينَ ﴿٧٤﴾ ﴾

“แล้วจะมีเสียงกล่าวแก่พวกเขาว่า ไหนเล่าสิ่งที่พวกเจ้าตั้งภาคีอื่นจากอัลลอฮฺ ? พวกเขากล่าวว่า มันได้หลงหายไปจากพวกเราแล้ว แต่ว่าพวกรามีได้วิ่งวอนขอต่อสิ่งใดก่อนหน้านี้นี้ดอก เช่นนั้นแหละ อัลลอฮฺทรงให้บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาหลงทาง”

(ซูเราะฮฺ มุอฟิร อายะฮฺที่ 73 และ 74)

คนชั่วจะไม่ได้รับประโยชน์จากคัมภีร์อัลกุรอาน

และคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ และในหมู่พวกเขาที่มีผู้ที่สดับฟังเจ้าอยู่ข้าง และเราได้ให้มีสิ่งปิดกันอยู่บนหัวใจของพวกเขา ในการที่พวกเขาจะเข้าใจอัลกุรอาน และได้ให้ในหูของพวกเขา มีความหนวกอยู่ด้วย และหากพวกเขาเห็นสัญญาณทุกอย่าง พวกเขาก็จะไม่ศรัทธา ﴾ (คือ พวกเขามาเพื่อที่จะฟังการอ่านของท่านรอซูล แต่ก็ไม่ให้ประโยชน์อันใดแก่พวกเขา เพราะอัลลอฮฺได้ให้มีสิ่งปิดกันหัวใจของพวกเขาเอาไว้ เพื่อไม่ให้พวกเขาเข้าใจอัลกุรอาน และหูของพวกเขา ก็หนวกไม่ได้ฟังสิ่งที่เป็นประโยชน์ ข้อความของอายะฮฺนี้ ก็เช่นเดียวกับคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿ وَمَثَلُ الَّذِينَ كَفَرُوا كَمَثَلِ الَّذِي يَنْعِقُ بِمَا لَا يَسْمَعُ إِلَّا دُعَاءٌ وَنِدَاءٌ.... الْآيَةُ ﴾

“และอุปมาบรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธานั้น ดังผู้ที่ส่งเสียงตะคอกสิ่งที่มันฟังไม่รู้เรื่อง นอกจากเสียงเรียก และเสียงตะโกนเท่านั้น.....” จนกระทั่งจบอายะฮฺ

(ซูเราะฮฺ อัลบะเกาะเราะฮฺ อายะฮฺที่ 171)

และถึงแม้ว่า พวกเขาเห็นสัญญาณจากหลักฐานทุกอย่าง พวกเขาก็ไม่ศรัทธา ดังนั้น พวกเขายังไม่เข้าใจ ไม่เกิดความกระจำง ดังเช่นคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ وَلَوْ عَلِمَ اللَّهُ فِيهِمْ خَيْرًا لَّأَسْمَعَهُمْ ﴾ และหากอัลลอฮฺทรงรู้ว่าในตัวพวกเขานั้นมีความดี แน่หนอน ก็จะทรงให้พวกเขาได้ยิน

(ซูเราะฮฺ อัลอัมฟาล อายะฮฺที่ 23)

และคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ จนกระทั่งพวกเขาได้มาหาเจ้า ทั้งยังโต้เถียงกับเจ้า ﴾ คือ พวกเขาจะโต้เถียงขัดแย้งกับเจ้า ในเรื่องความจริงกับความเท็จ ﴿ บรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธา นั้นจะกล่าวว่า นี่มิใช่อะไรอื่น นอกจากเป็นเพียงนิยายโบราณเท่านั้น ﴾ คือ เป็นนิยายโบราณที่นำมาจากหนังสือหรือคัมภีร์รุ่นก่อนๆ ทั้งนี้

และคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ และพวกเขาห้ามเกี่ยวข้องกับอัลกุรอาน และพวกเขาก็ปลีกตัวออกห่างจากอัลกุรอานด้วย ﴾ คือ ห้ามมิให้เชื่อความจริง เชื่อท่านรอซูล และปฏิบัติตามอัลกุรอาน ให้ออกห่าง อย่าได้เข้าไปยุ่งเกี่ยว ห้ามไปฟัง ดังนั้น พวกเขาจึงไม่ได้รับความรู้ และประโยชน์อันใดเลย

อะลี อิบนิ อบีฏอลฮะฮฺ ได้กล่าวโดยนำมาจาก อิบนิ อับบาส เกี่ยวกับอายะฮฺที่มีความว่า ﴿ และพวกเขาห้ามเกี่ยวข้องกับอัลกุรอาน ﴾ คือ ให้ผู้คนกลับออกไปจากมุฮัมมัด มิให้ฟังเขา หรือเชื่อเขา

(อัญญอบารี 11/311)

และมุฮัมมัด อิบnul ฮะนะฟียะฮฺ ได้กล่าวว่า ปากฎว่า ชาวกุฟฟารุเกรซนั้นจะไม่มาที่
ท่านนบี ﷺ จะออกห่างจากท่าน

(อัญญอบารี 11/311)

เช่นเดียวกับ กอดาตะฮฺ, มุญาฮิด, อัญญะฮาก และคนอื่นๆ ก็กล่าวเช่นนั้น

(อัญญอบารี 11/312)

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿และพวกเขาจะไม่ทำให้ใครพินาศ นอกจากตัวของ
พวกเขาเองเท่านั้น แต่พวกเขาไม่รู้สิ่ง﴾ คือ ไม่ทำให้ใครพินาศ และผลแห่งความพินาศ
จะไม่กลับไปหาใคร นอกจากตัวเองเท่านั้น แต่พวกเขาก็ไม่สำนึก

وَلَوْ تَرَىٰ إِذْ ذُقُوا عَلَى النَّارِ فَقَالُوا يٰلَيْتَنَا نُرَدُّوْا وَلَا نُكَذِّبُ
بِآيَاتِ رَبِّنَا وَنَكُوْنُ مِنَ الْمُؤْمِنِيْنَ ﴿٢٧﴾ بَلْ بَدَالَهُمْ مَا كَانُوْا
يُخْفُوْنَ مِنْ قَبْلُ وَلَوْ رُدُّوْا لَعَادُوْا لِمَانِهِمْ وَاعْنَهُ وَانَّهُمْ لَكٰذِبُوْنَ
﴿٢٨﴾ وَقَالُوْا اِنْ هٰى اِلَّا حَيٰثِنَا الدُّنْيَا وَمَا نَحْنُ بِمَبْعُوْثِيْنَ ﴿٢٩﴾
وَلَوْ تَرَىٰ إِذْ ذُقُوا عَلَى رَبِّهِمْ قَالَ اٰلَيْسَ هٰذَا بِالْحَقِّ قَالُوْا بَلٰى
وَرَبِّنَا قَالَ فَذُوْقُوْا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُوْنَ ﴿٣٠﴾

27. และหากเจ้าได้เห็น ขณะที่พวกเขาถูกให้หยุดยืนอยู่เบื้องหน้าไฟนรก
แล้วพวกเขาได้กล่าวว่า โอ้ หวังว่าเราจะถูกนำกลับไป และเราก็จะ
ไม่ปฏิเสธบรรดาอายะฮฺของพระผู้อภิบาลของเราอีก และเราก็จะได้
กลายเป็นผู้ที่อยู่ในหมู่ผู้ศรัทธา

28. แต่ทว่า ได้ประจักษ์แก่พวกเขาแล้ว สิ่งที่เขาปกปิดไว้แต่กาลก่อน
และหากว่าพวกเขาถูกนำกลับไป แน่نون พวกเขาก็จะกลับไปกระทำ
สิ่งที่พวกเขาถูกห้ามไว้อีก และแท้จริง พวกเขาคือผู้กล่าวเท็จ

29. และพวกเขากล่าวว่า มันมิใช่อะไรอื่น นอกจากชีวิตความเป็นอยู่
ของพวกเราในโลกนี้เท่านั้น และเรานั้นไ้ว่าจะเป็นผู้ถูกให้ฟื้นคืนชีพ
ก็หาไม่
30. และหากว่าเจ้าจะได้เห็นขณะที่พวกเขาถูกให้ยืนอยู่เบื้องหน้าพระผู้
อภิบาลของพวกเขา โดยที่พระองค์ได้ทรงกล่าวว่า นี่มิใช่ความจริง
ดอกหรือ ? พวกเขาตอบว่า ใช่ครับ ขอสาบานต่อพระผู้อภิบาลของ
พวกเรา พระองค์ตรัสว่า พวกเจ้าจงลืมนการลงโทษเถิด เนื่องจาก
การที่พวกเจ้าปฏิเสธศรัทธา

ความหวังลมๆ แล้งๆ จะไม่ให้ประโยชน์ใดๆ ขณะที่เห็นการลงโทษ

อัลลอฮฺ ﷻ ได้กล่าวถึงสภาพของพวกปฏิเสธศรัทธา เมื่อถูกให้ยืนอยู่ต่อหน้าไฟนรก และพวกเขาถูกใช้ตรวน และได้มองเห็นสภาพอันเลวร้าย ทุกข์ทรมานด้วยตาของพวกเขาเอง ขณะนั้นพวกเขาก็กล่าวว่า ﴿ โอ้ หวังว่าเราจะถูกนำกลับไป และเราก็จะไม่ปฏิเสธบรรดา
อายะฮ์ของพระผู้อภิบาลของเราอีก และเราก็จะได้กลายเป็นผู้ที่อยู่ในหมู่ผู้ศรัทธา ﴾ โดย
พวกเขาหวังว่าจะถูกนำกลับไปยังโลกดุนยาอีก เพื่อที่พวกเขาจะได้ศรัทธาและไม่ปฏิเสธอายะฮ์
ของอัลลอฮฺ ซึ่งเป็นความหวังลมๆ แล้งๆ อัลลอฮฺ ﷻ จึงตรัสว่า ﴿ แต่ทว่า ได้ประจักษ์แก่
พวกเขาแล้ว สิ่งที่พวกเขาปกปิดไว้แต่กาลก่อน ﴾ คือ สิ่งที่พวกเขาปกปิดเอาไว้แต่กาลก่อน
ได้ปรากฏขึ้นอย่างชัดเจนในขณะนั้น เช่น การปฏิเสธ การไม่ยอมรับ การตื้อดึง และการปฏิเสธ
ทั้งในโลกนี้ และโลกหน้า ดังเช่นที่เขาได้กล่าวก่อนหน้านี้ว่า ﴿ แล้วผลแห่งการทดสอบ
พวกเขาก็มิได้เป็นอย่างอื่น นอกจากพวกเขากล่าวว่า ขอสาบานต่ออัลลอฮฺ ผู้เป็นพระ
ผู้อภิบาลของเราว่า พวกเราไม่เคยเป็นผู้ให้มีภาคีขึ้นแต่อย่างใด (มุฮัมมัด) จงพิจารณา
ดูเถิดว่า พวกเขาได้โกหกตัวของพวกเขาเองอย่างไร ? และสิ่งที่พวกเขาอุปโลกน์ขึ้น
ก็ได้หายไปจากพวกเขา ﴾ ซึ่งอาจจะเป็นไปได้ว่าสิ่งนั้นๆ ได้ปรากฏขึ้นโดยตัวของพวกเขาเอง
ทราบดี เมื่อพวกเขาได้มาหาท่านรอซูล ﷺ ในโลกนี้ แล้วพวกเขาได้แสดงออกในสิ่งที่
ตรงกันข้าม สภาพเช่นนั้น ก็เช่นเดียวกับคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ซึ่งบอกให้ทราบเกี่ยวกับ
นบีมุซา ﷺ ที่ได้กล่าวกับฟิรอะอน ว่า

﴿ قَالَ لَقَدْ عَلِمْتَ مَا أَنْزَلَ هَؤُلَاءِ إِلَّا رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ بَصَائِرَ وَإِنِّي
لَأَظُنُّكَ يَفِرُّ عَوْنُ مَثْبُورًا ﴾

“โดยแน่นอน ท่านย่อมรู้ว่า ไม่มีผู้ประทานสิ่งเหล่านี้ให้แก่พวกนั้น นอกจาก พระผู้อภิบาลแห่งบรรดาชั้นฟ้า และแผ่นดิน เพื่อเป็นพยาน และแท้จริง ฉันคิดว่า แน่หนอนท่าน โอไฟรุเอานะเอ๋ย เป็นผู้หายหน้าแล้ว”

(ซูเราะฮฺ อัลอิสรออฺ อายะฮฺที่ 102)

และคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่บอกให้ทราบเกี่ยวกับไฟรุเอานะ และกลุ่มชนของเขา ว่า

﴿وَجَدُوا بِهَا وَاسْتَيَقَنَتْهَا أَنْفُسُهُمْ ظُلْمًا وَعُلُوًّا﴾

“และพวกเขาได้ปฏิเสธมันอย่างอยุติธรรมและเย่อหยิ่ง ทั้ง ๆ ที่จิตใจของพวกเขาเชื่อมั่นมัน”

(ซูเราะฮฺ อัลนัมลฺ อายะฮฺที่ 14)

ส่วนการ الضراب การหันเหออกจากข้อความก่อนมาสู่ข้อความใหม่ในคำรัสของพระองค์ ที่ว่า ﴿แต่ทว่า ได้ประจักษ์แก่พวกเขาแล้ว สิ่งที่พวกเขาปกปิดไว้แต่กาลก่อน﴾ การที่พวกเขาขอกลับไปยังโลกดุนยาอีกครั้งนั้น ไม่ได้เป็นเพราะพวกเขาประสงค์ที่จะศรัทธา แต่เป็นเพราะพวกเขากลัวการลงโทษ อันเนื่องจากพวกเขาปฏิเสธสาส์นของพระองค์ ดังนั้น พวกเขาจึงขอกลับไปยังโลกดุนยา เพื่อให้หลุดพ้นไปจากไฟนรกนั่นเอง ด้วยเหตุนี้ อัลลอฮฺ ﷻ จึงตรัสว่า ﴿และหากว่าพวกเขาถูกนำกลับไป แน่หนอน พวกเขาก็จะกลับไปกระทำการที่พวกเขาถูกห้ามไว้อีก และแท้จริง พวกเขาคือผู้กล่าวเท็จ﴾ คือ กล่าวเท็จว่าพวกเขาหวังจะกลับไปในโลกดุนยาอีกเพื่อจะได้ศรัทธา และอัลลอฮฺก็ได้บอกให้ทราบไว้แล้วว่า ถ้าพวกเขากลับไปก็คงไปทำอย่างเดิมอีก ก็คือปฏิเสธ และฝ่าฝืนต่ออัลลอฮฺ เพราะพวกเขาชอบโกหกจนเป็นสันดานไปแล้ว และพวกเขายังกล่าวอีกว่า ﴿ฉันมิใช่อะไรอื่น นอกจากชีวิตความเป็นอยู่ของพวกเราในโลกนี้เท่านั้น และเรานั้นไฉนจะเป็นผู้ถูกให้ฟื้นคืนชีพอีกได้ไม่﴾

หลังจากนั้น พระองค์ได้ตรัสว่า ﴿และหากว่าเจ้าจะได้เห็นขณะที่พวกเขาถูกให้ยืนอยู่เบื้องหน้าพระผู้อภิบาลของพวกเขา โดยที่พระองค์ได้ทรงกล่าวว่า นี่มิใช่ความจริงดอกหรือ ?﴾ คือ เรื่องของการฟื้นคืนชีพ มิใช่ความจริงดอกหรือ ? มันไม่ใช่เป็นเรื่องเหลวไหลอย่างที่พวกเจ้าคิดดอก ﴿พวกเขาตอบว่า ใช่ครับ ขอสาบานต่อพระผู้อภิบาลของพวกเรา พระองค์ตรัสว่า พวกเจ้าจงลิ้มรสการลงโทษเถิด เนื่องจากการที่พวกเจ้าปฏิเสธศรัทธา﴾ อย่างที่พวกเจ้าเคยปฏิเสธมาแล้ว ดังนั้น วันนี้จึงลิ้มรสการลงโทษเถิด ดังเช่นที่พระองค์ตรัสว่า

﴿أَفَسِحْرُ هَذَا أَمْ أَنْتُمْ لَا تُبْصِرُونَ﴾

“นี่คือเล่ห์กลหรือ ? หรือว่าพวกเจ้ายังมองไม่เห็น”

(ซูเราะฮฺ ยะญูจฺ อายะฮฺที่ 15)

قَدْ خَسِرَ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِإِلْقَاءِ اللَّهِ حَتَّىٰ إِذَا جَاءَهُمُ السَّاعَةُ
بَغْتَةً قَالُوا يَحْسِرُ تَنَا عَلَىٰ مَا فَرَّطْنَا فِيهَا وَهُمْ يَحْمِلُونَ أَوْ زَارَهُمْ عَلَىٰ
ظُهُورِهِمْ أَلْسَاءٌ مَا يَزِرُونَ ﴿٣١﴾ وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا لَعِبٌ وَلَهُوَ
وَلِلْآخِرَةِ خَيْرٌ لِلَّذِينَ يَتَّقُونَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٣٢﴾

31. แนนอน ได้ขาดทุนไปแล้ว บรรดาผู้ปฏิเสธต่อการพบอัลลอฮ์ จนกระทั่ง เมื่อวันกิยามะฮ์ได้มายังพวกเขาอย่างกะทันหัน พวกเขา ก็กล่าวว่า **โอ้ความเสียใจของพวกเรา ในสิ่งที่เราได้ทำให้บกพร่อง ในโลกนี้ โดยที่พวกเขาจะแบกความผิดของพวกเราไว้บนหลังของ พวกเราด้วย** ฟังทราบเถิดว่า ช่างเลวร้ายเสียจริง สิ่งที่พวกเขากำลัง แบกอยู่
32. และชีวิตความเป็นอยู่แห่งโลกนี้นั้น มิใช่อะไรอื่น นอกจากการเล่น และการเพลิดเพลินเท่านั้น และแนนอน สำหรับบ้านแห่งอาคิเราะฮ์ นั้นดียิ่งกว่าสำหรับบรรดาผู้ย่ำเกรง พวกเจ้าไม่ใช่ปัญญาตอกรหรือ ?

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสบอกให้ทราบถึงความเสียหายของคนที่ไม่ยอมเชื่อว่าเขาต้องพบกับ พระองค์ และความผิดหวังของเขา เมื่อวันสิ้นโลกได้มาถึงเขาโดยกะทันหัน และเกี่ยวกับ ความเสียใจของเขาที่ได้กระทำผิดเอาไว้ และความน่าเกลียดต่างๆ ด้วยเหตุนี้ อัลลอฮ์ ﷻ จึงได้ตรัสว่า ﴿จนกระทั่ง เมื่อวันกิยามะฮ์ได้มายังพวกเขาอย่างกะทันหัน พวกเขาก็กล่าวว่า โอ้ความเสียใจของพวกเรา ในสิ่งที่เราได้ทำให้บกพร่องในโลกนี้﴾ คำสรรพนาม **هَؤُلَاءِ** นั้น คือการกลับไปหาชีวิตความเป็นอยู่และการงานต่างๆ ในโลกนี้ และในโลกอาคิเราะฮ์ ซึ่งดำรัส ของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿โดยที่พวกเขาจะแบกความผิดของพวกเราไว้บนหลังของพวกเรา ด้วย ฟังทราบเถิดว่า ช่างเลวร้ายเสียจริง สิ่งที่พวกเขากำลังแบกอยู่﴾

อัสบาฏ ได้กล่าวโดยนำมาจากอัสสุตดีย ว่า เขาได้เล่าว่า ทุกคนที่อธรรมต่อตนเอง (ด้วยการปฏิเสธศรัทธา) เมื่อเขาได้อยู่ในหลุมฝังศพแล้ว จะมีชายคนหนึ่งหน้าตาน่าเกลียด มาหาเขา ผิวดำสนิท มีกลิ่นเหม็น สวมเสื้อผ้าหยาบๆ เข้าไปที่หลุมฝังศพของเขา เมื่อคน ในหลุมฝังศพเห็นเขา ก็ถามว่า **ทำไมใบหน้าของท่านจึงน่าเกลียดเช่นนั้น ?** เขาตอบว่า

นั่นแหละคือผลงานของท่านที่น่าเกลียด เขาถามว่า ทำไมกลิ่นของท่านจึงเหม็นเช่นนั้น ? เขาตอบว่า นั่นก็คือน้ำของท่านที่เหม็นเหม็น เขาถามว่า ทำไมเสื้อผ้าของเจ้าจึงแย่งเช่นนั้น ? เขาตอบว่า นั่นก็คือผลงานของท่านที่แย่งเอามากๆ เขาถามว่า ท่านเป็นใคร ? เขาตอบว่า เป็นงานของท่านนั่นแหละ เขากล่าวว่า มันจะอยู่กับเขาในสุสาน แล้วเมื่อถึงวันกิยามะฮฺ มันก็จะกล่าวแก่เขาว่า ความจริงฉันได้แบกท่านไว้ในโลกดุนยา แต่วันนี้ท่านจะต้องแบกฉันบ้าง เขากล่าวว่า แล้วมันก็โดดขึ้นบนหลังเขา แล้วเขาก็นำมันไปจนกระทั่งเข้าสู่ไฟนรก ดังกล่าวนั้น ก็คือคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ โดยที่พวกเขาจะแบกความผิดของพวกเขาไว้บนหลังของพวกเขาด้วย ฟิงทราบเถิดว่า ช่างเลวร้ายเสียจริง ๆ สิ่งที่พวกเขา กำลังแบกอยู่ ﴾

และคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ และชีวิตความเป็นอยู่แห่งโลกนี้นั้น มิใช่อะไรอื่น นอกจากการเล่น และการเพลิดเพลินเท่านั้น และแน่นอน สำหรับบ้านแห่งอาคิเราะฮฺนั้นดียิ่งกว่าสำหรับบรรดาผู้ย่ำเเกรง พวกเจ้าไม่ใช้ปัญญาดอกหรือ ? ﴾

﴿ قَدْ نَعْلَمُ إِنَّهُ لَيَحْزُنُكَ الَّذِي يَقُولُونَ فَإِنَّهُمْ لَا يُكَذِّبُونَكَ وَلَكِنَّ الظَّالِمِينَ بِآيَاتِ اللَّهِ يَجْحَدُونَ ﴾ (33) وَلَقَدْ كَذَّبْتَ رَسُولٌ مِّن قَبْلِكَ فَصَبْرٌ وَعَلَىٰ مَا كَذَّبُوا وَأَوْدُوا حَتَّىٰ أَتَاهُمْ نَصْرُنَا وَلَا مُبَدِّل لِكَلِمَاتِ اللَّهِ وَلَقَدْ جَاءَكَ مِن تَبَائِ الْمُرْسَلِينَ ﴾ (34) وَإِنْ كَانَ كِبْرُكَ عَلَيْكَ إِعْرَاضُهُمْ فَإِنِ اسْتَطَعْتَ أَنْ تَبْتَغِيَ نَفَقًا فِي الْأَرْضِ أَوْ سُلَّمًا فِي السَّمَاءِ فَتَأْتِيَهُمْ بِآيَةٍ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَمَعَهُمْ عَلَىٰ الْهَدَىٰ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْجَاهِلِينَ ﴾ (35) إِنَّمَا يَسْتَجِيبُ الَّذِينَ يَسْمَعُونَ وَالْمَوْتَىٰ يَبْعَثُهُمُ اللَّهُ إِلَيْهِ يَرِ جَعُونَ ﴾ (36)

33. เราทราบดีว่า สิ่งที่พวกเขาเหล่านั้นทำให้เจ้าเสียใจ แท้จริง พวกเขาหาได้ปฏิเสธเจ้าไม่ แต่ทว่า บรรดาผู้ที่อธรรมนั้นปฏิเสธอายะฮ์ต่างๆ ของอัลลอฮ์ต่างหาก

34. และแน่นอน บรรดาศาสนทูตก่อนเจ้านั้น ได้ถูกปฏิเสธมาแล้ว แล้ว พวกเขาก็คือคนที่พวกเขาถูกปฏิเสธ และถูกทำร้าย จนกระทั่ง ความช่วยเหลือของเราได้มายังพวกเขา และไม่มีใครเปลี่ยนแปลง คำรัสของอัลลอฮ์ได้ และแท้จริงนั้น ได้มายังพวกเจ้าแล้วถึง ข้าราชการของบรรดาผู้ที่ถูกส่งมา

35. และหากว่า การผินหลังให้ของพวกเขานั้นมันใหญ่โตแก่เจ้าแล้ว หากว่าเจ้าสามารถจะแสวงหาช่องทางใดๆ ลงในแผ่นดิน หรือบันไดสู่ ฟากฟ้า แล้วนำสัญญาณหนึ่งมายังพวกเขา และหากอัลลอฮ์ทรง ประสงค์แล้ว แน่หนอ พระองค์ก็จะทรงรวบรวมพวกเขาให้อยู่ใน ทางนำ ดังนั้น พวกเจ้าจงอย่าเป็นคนหนึ่งในหมู่บรรดาผู้โง่เขลาเลย

36. แท้จริงที่จะตอบรับนั้น เพียงบรรดาผู้ที่ได้ยืนยันเท่านั้น ส่วนบรรดา คนดวายนั้น อัลลอฮ์จะทรงให้พวกเขาฟื้นคืนชีพ แล้วพวกเขาก็จะถูก นำกลับไปยังพระองค์

เขียน ไม่ผิดแต่

การปลอบใจให้แก่ท่านนบี ﷺ

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสปลอบใจท่านนบี ﷺ ในการที่กลุ่มชนของท่านไม่ยอมเชื่อฟังท่าน และ ฝ่าฝืนต่อท่าน โดยพระองค์ตรัสว่า ﴿เราทราบดีว่า สิ่งที่พวกเขาเหล่านั้นทำให้เจ้าเสียใจ﴾ โดยที่อายะฮ์นี้ ก็ดังเช่นคำรัสของพระองค์ที่ว่า

﴿فَلَا تَذْهَبْ نَفْسُكَ عَلَيْهِمْ حَسْرَتٍ﴾

“ดังนั้น เจ้าอย่าทำให้จิตใจของเจ้า กลั่นกลายเป็นระทมทุกข์ เนื่องจากพวกเขา”
(ซูเราะฮ์ ฟาฏีร อายะฮ์ที่ 8)

และดังเช่นคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ในอายะฮ์อื่นที่ว่า

﴿لَعَلَّكَ بَئِخْ نَفْسُكَ لَا يَكُونُوا مُؤْمِنِينَ﴾

“บางทีเจ้า (มุฮัมมัด) อาจเป็นผู้ทำลายชีวิตของเจ้า เพราะพวกเขาไม่ศรัทธา”

(ซูเราะฮ์ อัชชอโรอ อายะฮ์ที่ 3)

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿ فَلَعَلَّكَ بَاخِعٌ نَفْسَكَ عَلَىٰ آثَرِهِمْ إِنْ لَمْ يُؤْمِنُوا بِهَذَا الْحَدِيثِ أَسَفًا ﴾

“ดังนั้น บางทีเจ้าอาจเป็นผู้ทำลายชีวิตของเจ้าด้วยความเสียใจ เนื่องจากการ
ผิดพลาดของพวกเขา หากพวกเขาไม่ศรัทธาต่ออัลกุรอานนี้”

(ซูเราะฮฺ อัลกะฮ์ฟิ อายะฮฺที่ 6)

และคำรัสของพระองค์ที่ว่า ﴿ แท้จริง พวกเขาหาได้ปฏิเสธเจ้าไม่ แต่ทว่า บรรดาผู้ที่
อธรรมนั้นปฏิเสธอายะฮฺต่าง ๆ ของอัลลอฮฺต่างหาก ﴾ คือ พวกเขานั้นคือร้าย คือถึงต่อ
ความจริง ไม่ยอมรับความจริงจากอัลลอฮฺ ﷻ

มุฮัมมัด อิบน์ อิสฮาก ได้กล่าวโดยนำมาจากอัชชูษรี เกี่ยวกับเรื่องของอบีญะฮัล ขณะที่
เขาได้มาฟังการอ่านอัลกุรอานของท่านนบี ﷺ ในเวลากลางคืน โดยที่เขา อับดุลฟาน คือ คือคร
ิบน์ ฮัรบิน และ อัลอัคนัส อิบน์ ชะริก โดยที่ต่างคนต่างไม่รู้ว่ามีผู้อื่นแอบฟังอยู่ด้วย พวกเขา
นั่งฟังจนกระทั่งเวลาศุบฮฺ เมื่อรุ่งสางแล้วพวกเขาก็แยกย้ายกันไป เมื่อพวกเขาพบกันในระหว่าง
ทาง พวกเขาก็ถามไถ่ซึ่งกันและกันว่า มาทำอะไร ? หลังจากนั้นก็ตกลงกันว่าจะไม่กลับไปฟัง
อีก เพราะกลัวว่าหนุ่มๆ ชาวกุเรชจะรู้ เพื่อจะได้ไม่เกิดปัญหากับพวกเขา แล้วในคืนที่ 2 แต่ละ
คนก็มาอีก โดยคิดว่าเพื่อนอีก 2 คนจะไม่มา เพราะได้ให้สัญญากันว่าจะไม่มา เมื่อพวกเขา
เดินทางกลับตอนรุ่งสางก็พบเจอกันอีก ต่างคนจึงต่างตำหนิซึ่งกันและกันพร้อมสัญญากันว่า
จะไม่มาอีกแล้ว พอเช้าคืนที่ 3 พวกเขาก็มาอีก แล้วเมื่อรุ่งสางก็สัญญากันอีกว่าจะไม่มา
อีกเช่นคืนก่อน หลังจากนั้นก็แยกจากกัน แล้วเมื่อตอนสายๆ อัลอัคนัส อิบน์ ชะริก ก็คว้า
ไม้เท้าแล้วก็ออกไปจากบ้าน จนกระทั่งเขาได้ไปถึงบ้านอับดุลฟาน อิบน์ ฮัรบิน แล้วได้
กล่าวว่า โอ้ อะบาฮันซอลละฮฺ ขอท่านได้บอกให้ฉันทราบที่ ถึงความเห็นของท่านตามที่ไดยิน
มุฮัมมัดพูด เขาได้กล่าวว่า โอ้ อะบาษะอะละบะฮฺ ขอสาบานต่ออัลลอฮฺ ความจริง ฉันไดยิน
หลายสิ่งหลายอย่างซึ่งฉันก็ทราบมันดี และทราบถึงสิ่งที่เขาหมายถึง และฉันไดยินหลายสิ่ง
หลายอย่างซึ่งฉันไม่ทราบความหมาย หรือจุดประสงค์ของคำพูดเหล่านั้น

อัลอัคนัส ได้กล่าวว่า ส่วนฉันขอสาบานต่อผู้ที่ท่านสาบาน ฉันก็เป็นเช่นนั้น หลังจากนั้น
เขาก็ได้ออกไปจากบ้านนั้น จนกระทั่งเขามาที่อะบาญะฮัล แล้วเข้าไปในบ้านของเขา และ
กล่าวว่า โอ้อะบัลชะกัม ท่านมีความเห็นอย่างไรกับสิ่งที่ท่านไดยินมาจากมุฮัมมัด ? เขาถาม
ฉันไดยินอะไรนะหรือ ? พวกเรา และตระกูลอับดุลมะนาฟ แข่งขันชิงดีชิงเด่นกัน ในเรื่อง
ความมีเกียรติ พวกเราให้อาหาร เราก็คให้อาหาร พวกเราแบกภาระ เราก็คแบกภาระ และ
พวกเราให้ เราก็คให้ จนกระทั่งเมื่อพวกเราอยู่ในระดับที่สูสีกัน เปรียบเสมือนม้าแข่งที่มี

การวางพนันกัน พวกเขาทั้งสองฝ่ายว่า ฝ่ายพวกเรานั้นมีนบี มีวะฮीलมาจากฟากฟ้า แล้วเมื่อไรที่เราจะมีเช่นดังพวกเขา ขอสาบานต่ออัลลอฮฺ เราไม่เชื่อเลย และจะไม่เชื่อเป็นอันขาดด้วย เขาเล่าว่า แล้วอัลลอฮ์ก็ลุกขึ้น แล้วก็จากไป

(อิบนุอิตาม 1/337)

และคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿และแน่นอน บรรดาศาสนทูตก่อนเจ้านั้น ได้ถูกปฏิเสธมาแล้ว แล้วพวกเขาก็อดทนต่อสิ่งที่พวกเขาถูกปฏิเสธ และถูกทำร้าย จนกระทั่งความช่วยเหลือของเราได้มายังพวกเขา﴾ นี่ถือเป็นการปลอบใจท่านนบี ﷺ เกี่ยวกับผู้ที่ปฏิเสธ ไม่ยอมเชื่อท่าน และพระองค์ทรงใช้ให้ท่านอดทนอย่างเช่นที่บรรดารอซูลฯ ก่อนๆ ได้อดทน และให้สัญญาแก่ท่านว่า จะได้รับชัยชนะในบั้นปลาย หลังจากนั้น ชัยชนะและความสำเร็จก็ได้ประสบกับท่านนบีในโลกนี้ เช่นเดียวกับในปรโลก และด้วยเหตุนี้ อัลลอฮฺ ﷻ จึงตรัสว่า ﴿และไม่มีการเปลี่ยนแปลงคำรัสของอัลลอฮฺได้﴾ คือ ที่อัลลอฮฺได้บันทึกไว้แล้วว่าจะได้รับชัยชนะในโลกหน้าให้แก่บ่าวผู้ศรัทธาของพระองค์ ดังเช่นที่พระองค์ได้ตรัสไว้ว่า

﴿وَلَقَدْ سَبَقَتْ كَلِمَتُنَا لِعِبَادِنَا الْمُرْسَلِينَ ﴿١٧١﴾ إِنَّهُمْ لَهُمُ الْمَنْصُورُونَ ﴿١٧٢﴾﴾

﴿وَإِنْ جُنَدُنَا لَهُمُ الْغَالِبُونَ ﴿١٧٣﴾﴾

“และโดยแน่นอน ลิขิตของเราได้บันทึกไว้ก่อนแล้วแก่บ่าวของเราที่เป็นศาสนทูตว่า แน่แน่นอน พวกเขาจะได้รับความช่วยเหลือ และแท้จริง ไฟรพลของเรานั้น สำหรับพวกเขาจะเป็นผู้มีชัยชนะ”

(ซูเราะฮฺ อัลค็อฟฟาต อายะฮฺที่ 171 – 173)

และอัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสอีกว่า

﴿كَتَبَ اللَّهُ لَا غَلِبَ لَنَا أَنْأَوْرُسُلِي إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿٢١﴾﴾

“อัลลอฮฺทรงกำหนดไว้ว่า แน่แน่นอนข้า และรอซูลของข้า จะมีชัยชนะเหนือกว่า แท้จริง อัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงพลัง ผู้ทรงเดชานุภาพ”

(ซูเราะฮฺ อัลมุนาอะละฮฺ อายะฮฺที่ 21)

และอัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿และแท้จริงนั้น ได้มายังพวกเจ้าแล้วถึงข่าวคราวของบรรดาผู้ที่ถูกส่งมา﴾ คือ ข่าวชัยชนะของพวกเขา พระองค์ทรงช่วยเหลือพวกเขาอย่างไร ?

หลังจากนั้น อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿และหากว่า การผินหลังให้ของพวกเขา นั้นใหญ่โตแก่เจ้าแล้ว หากว่าเจ้าสามารถจะแสวงหาช่องทางใด ๆ ลงในแผ่นดิน หรือ

บันไดสู่ฟากฟ้า 》 อะลี อิบน์ อบีฏ็อลฮะซุ ได้กล่าวโดยนำมาจาก อิบนิ อับบาส คำว่า فُتِّقَ แปลว่า ช่องทางไต่ดิน หรือหมายถึง มีบันไดสำหรับท่านเพื่อขึ้นไปบนฟากฟ้า ﴿ แล้วนำสัญญาณหนึ่งมายังพวกเขา 》 คือ แล้วท่านก็ขึ้นไปเอาสัญญาณนั้นลงมา ซึ่งเป็นการดีกว่าที่ข้าได้นำมาให้แก่ท่าน ก็จงทำเถิด

(อัญญอบารี 11/338)

และเช่นเดียวกัน กอตาตะฮุ, อัซซุดดีย์ และคนอื่นๆ ก็กล่าวเช่นนั้น

(อัญญอบารี 11/338)

และดำรัสของอัลลอฮุ ﷻ ที่ว่า ﴿ และหากอัลลอฮุทรงประสงค์แล้ว แน่หนอน พระองค์ก็จะทรงรวบรวมพวกเขาให้อยู่ในทางนำ ดังนั้น พวกเจ้าจงอย่าเป็นคนหนึ่งในหมู่บรรดาผู้โง่เขลาเลย 》 อาเยฮุนี้ก็เช่นเดียวกับดำรัสของอัลลอฮุ ﷻ ที่ว่า

﴿ وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ لَكَاَمَنَ مَن فِي الْأَرْضِ كُلُّهُم جَمِيعًا الْآيَةُ 》

“และหากพระผู้อภิบาลของเจ้าทรงประสงค์ แน่หนอน ผู้ที่อยู่ในแผ่นดินทั้งมวลจะศรัทธา.....” ไปจนจบอาเยฮุ

(ซูเราะฮุ ยูनुส อาเยฮุที่ 99)

อะลี อิบน์ อบีฏ็อลฮะซุ ได้กล่าวโดยนำมาจาก อิบนิ อับบาส เกี่ยวกับดำรัสของอัลลอฮุ ﷻ ที่ว่า ﴿ และหากอัลลอฮุทรงประสงค์แล้ว แน่หนอน พระองค์ก็จะทรงรวบรวมพวกเขาให้อยู่ทางนำ 》 โดยเขาได้กล่าวว่า แท้จริง ท่านรอซูล ﷺ เอาใจใส่ที่จะให้ผู้คนที่ทั้งมวลศรัทธา และปฏิบัติตามทางนำที่ถูกต้อง แล้วอัลลอฮุทรงบอกให้ท่านทราบว่าจะไม่มีใครศรัทธา นอกจากผู้ที่อัลลอฮุได้บันทึกไว้ก่อนแล้ว พวกเขาจะศรัทธาและมีความสุข

และดำรัสของอัลลอฮุ ﷻ ที่ว่า ﴿ แท้จริงที่จะตอบรับนั้น เพียงบรรดาผู้ที่ได้ยินเท่านั้น 》 คือ ผู้ที่จะตอบรับคำเรียกร้องเชิญชวนของท่านนบี ก็คือ ผู้ที่ได้ยินคำพูดของท่านสนใจฟัง และเข้าใจเท่านั้น อาเยฮุนี้ก็ดังเช่นดำรัสของอัลลอฮุ ﷻ ที่ว่า

﴿ لِيُنذِرَ مَن كَانَ حَيًّا وَيَحِقَّ الْقَوْلُ عَلَى الْكَافِرِينَ 》

“เพื่อตักเตือนผู้มีชีวิต และเพื่อข้อตักเตือนนั้นเป็นหลักฐานยืนยันแก่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา”

(ซูเราะฮุ ยาซีน อาเยฮุที่ 70)

และดำรัสของอัลลอฮุ ﷻ ที่ว่า ﴿ ส่วนบรรดาคนตายนั้น อัลลอฮุจะทรงให้พวกเขา

พื้นดินซีฟ แล้วพวกเขาก็จะถูกนำกลับไปยังพระองค์) หมายถึง บรรดาผู้ปฏิเสธ เพราะหัวใจของพวกเขาตายด้าน อัลลอฮ์จึงเปรียบเสมือนว่า ร่างกายของพวกเขาตายไปแล้วนั่นเอง ซึ่งเป็นเรื่องที่เป็นไปเช่นนั้น

وَقَالُوا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِنْ رَبِّهِ قُلْ إِنَّ اللَّهَ قَادِرٌ عَلَى أَنْ يُنْزِلَ آيَةً وَلَكِنْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٧﴾ وَمِمَّنْ ذَا آبَةُ فِي الْأَرْضِ وَلَا طَيْرٍ يَطِيرُ بِجَنَاحَيْهِ إِلَّا أُمَمٌ أَمْثَالُكُمْ مَا فَرَّطْنَا فِي الْكِتَابِ مِنْ شَيْءٍ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّهِمْ يُحْشَرُونَ ﴿٣٨﴾ وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا صُمُّ وَبُكْمٌ فِي الظُّلُمَاتِ مَنْ يَشَأِ اللَّهُ يُضِلِّهِ وَمَنْ يَشَأِ يَجْعَلْهُ عَلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٣٩﴾

37. และพวกเขากล่าวว่า **ไฉนเล่าจึงไม่มีสัญญาณหนึ่งจากพระผู้อภิบาล** ของเขา ถูกประทานลงมาให้แก่เขา ? จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า แท้จริง อัลลอฮ์นั้นทรงสามารถที่จะให้สัญญาณหนึ่งลงมา แต่ทว่า พวกเขาส่วนมากไม่รู้
38. และไม่มีสัตว์ใด ๆ ในแผ่นดิน และไม่มีสัตว์ปีกใด ๆ ที่บินด้วยสองปีก ของมัน นอกจากประหนึ่งเป็นประชาชาติเยี่ยงพวกเจ้านั่นเอง เรา มิได้ให้บทพร่องแต่อย่างใดในคัมภีร์ และยังพระผู้อภิบาลของพวกเขา นั้น พวกเขาจะถูกนำไปข่มขู่
39. และบรรดาผู้ปฏิเสธอายะฮ์ทั้งหลายของเรานั้น คือ ผู้ที่หูหนวก และ เป็นใบ้ ซึ่งอยู่ในความมืด ผู้ใดที่อัลลอฮ์ทรงประสงค์ พระองค์ก็จะ ทรงให้พวกเขาหลงทาง และผู้ใดที่พระองค์ทรงประสงค์ ก็จะทรงให้ พวกเขาอยู่บนทางอันเที่ยงตรง

๓๕๓
๓๕๔
๓๕๕
๓๕๖
๓๕๗
๓๕๘
๓๕๙
๓๖๐

บรรดาพวกมุชริกีน (พวกบูชาเจว็ด) ขอให้้นำสัญญาณหนึ่งมา

อัลลอฮฺ ﷻ ทรงบอกให้ทราบเกี่ยวกับพวกมุชริกีนว่า พวกเขานั้นกล่าวว่า หากนบี มุฮัมมัดไม่นำหลักฐานหนึ่งหลักฐานใดที่มหัศจรรย์ลงมาให้เห็นแล้ว พวกเขาก็จะไม่เชื่ออย่างเช่น คำพูดของคนรุ่นก่อนๆ ที่ว่า

﴿لَنْ تُؤْمِنَ لَكَ حَتَّى تَفْجُرَ لَنَا مِنَ الْأَرْضِ يَنْبُوعًا﴾

“และพวกเขากล่าวว่า เราจะไม่ศรัทธาต่อเจ้า จนกว่าเจ้าจะทำให้แผ่นดินแตก ออกเป็นลำธารแก่เรา”

(ซูเราะฮฺ อัลอิสรออฺ อายะฮฺที่ 90)

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า แท้จริง อัลลอฮฺนั้นทรงสามารถ ที่จะให้สัญญาณหนึ่งลงมา แต่ทว่า พวกเขาส่วนมากไม่รู้﴾ คือ อัลลอฮฺ ﷻ นั้นทรง สามารถที่จะกระทำได้ดังกล่าวได้ แต่ทว่า ปริชาญาณของพระองค์นั้นทรงต้องการให้ล่าช้าไปกว่า นั้นคือ ถ้าพระองค์ตอบสนองคำขอของพวกเขาทันทีทันใด แล้วพวกเขายังไม่ศรัทธาอีก พระองค์ ก็อาจจะลงโทษพวกเขาทันทีก็ได้ ดังเช่นที่พระองค์ได้ทรงกระทำให้มาแล้วกับประชาชาติก่อนๆ นั้น ดังเช่น อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿وَمَا مَنَعَنَا أَنْ نُرْسِلَ بِالْكَافِرِ إِلَّا أَنْ كَذَّبَ بِهَا الْأُولُونَ وَءَاتَيْنَا ثَمُودَ النَّاقَةَ مُبْصِرَةً فَظَلَمُوا بِهَا وَمَا نُرْسِلُ بِالْكَافِرِ إِلَّا تَخْوِيفًا﴾

“ไม่มีสิ่งใดยับยั้งเราได้ โดยที่เราจะส่งสัญญาณต่าง ๆ เว้นแต่พวกสมัยก่อนๆ ได้ ปฏิเสธมัน และเราได้ให้ อูฐตัวเมีย เป็นที่ประจักษ์แก่พวกษะมูด แต่พวกเขาได้ ทารุณมัน และเราได้ส่งสัญญาณต่าง ๆ เพื่ออื่นใด เว้นแต่เพื่อเป็นการเตือน สำทับเท่านั้น”

(ซูเราะฮฺ อัลอิสรออฺ อายะฮฺที่ 59)

และอัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสอีกว่า

﴿إِنْ نَشَأْ نُنْزِلْ عَلَيْهِم مِّنَ السَّمَاءِ آيَةً فَظَلَّتْ أَعْنَاقُهُمْ لَهَا خَاضِعِينَ﴾

“หากเราประสงค์ เราจะให้มีสัญญาณหนึ่งจากฟากฟ้าลงมายังพวกเขา แล้วคอ ของพวกเขาก็ยอมก้มลงต่อมัน”

(ซูเราะฮฺ อัลชุอะรออฺ อายะฮฺที่ 4)

คือ พวกเขายอมศรัทธาอย่างแท้จริง แต่เราไม่ทำเช่นนั้น เพราะเราต้องการให้การศรัทธาเป็นไปโดยการสมัครใจ มิใช่เป็นการบังคับ

ความหมายของคำว่า “ประชาชาติ” (ในอายะฮ์ที่ 38)

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ และไม่มีสัตว์ใด ๆ ในแผ่นดิน และไม่มีสัตว์ปีกใด ๆ ที่บินด้วยสองปีกของมัน นอกจากประหนึ่งเป็นประชาชาติเยี่ยงพวกเจ้านั่นเอง ﴾

มูญาฮิด ได้กล่าวว่า เป็นชนิดและประเภทต่าง ๆ ซึ่งมีชื่อเรียกเฉพาะ

(อัญญอบารี 11/345)

กอดาดะฮฺ ได้กล่าวว่า นกก็เป็นประชาชาติหนึ่ง, มนุษย์ก็เป็นประชาชาติหนึ่ง และญินก็เป็นประชาชาติหนึ่ง

(อัญญอบารี 11/345)

และ อัสนุดดีน ได้กล่าวว่า ﴿ นอกจากประหนึ่งเป็นประชาชาติเยี่ยงพวกเจ้านั่นเอง ﴾ คือถูกบังเกิดมาเยี่ยงพวกเจ้า

(อัญญอบารี 11/345)

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ เรามิได้ให้บกพร่องแต่อย่างใดในคัมภีร์ ﴾ คือทั้งหมดในคัมภีร์อัลลอฮฺทรงทราบเป็นอย่างดี ไม่มีส่วนหนึ่งส่วนใดที่พระองค์จะลืม ไม่ว่าจะเป็นเครื่องยังชีพ การบริหารจัดการ ไม่ว่าจะเป็นสัตว์บก หรือสัตว์น้ำ ดังเช่นดำรัสของพระองค์ที่ว่า

﴿يَوْمًا مِّن دَآبَّةٍ فِي الْأَرْضِ إِلَّا عَلَى اللَّهِ رِزْقُهَا وَيَعْلَمُ مُسْتَقَرَّهَا وَمُسْتَوْدَعَهَا كُلِّ فِي كِتَابٍ مُّبِينٍ﴾

“ไม่ว่าสัตว์ตัวใดที่เหยียบย่ำลงในแผ่นดิน เว้นแต่เครื่องยังชีพของมันเป็นหน้าที่ของอัลลอฮฺ และพระองค์ทรงรู้ที่พำนักของมัน และที่พักชั่วคราวของมัน ทุกสิ่งอยู่ในบันทึกอันชัดแจ้งอยู่แล้ว”

(ซูเราะฮฺ ฮุด อายะฮ์ที่ 6)

คือ พระองค์ทรงทราบชื่อ จำนวนของมันอย่างชัดเจน ตลอดจนความเคลื่อนไหว และการพักผ่อนของมันด้วย

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿وَكَايْنٍ مِّن دَآبَّةٍ لَا تَحْمِلُ رِزْقَهَا اللَّهُ يَرْزُقُهَا وَإِيَّاكُمْ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ﴾

“และสัตว์ก็ชนิดที่มันไม่สามารถแสวงหาเครื่องยังชีพของมัน อัลลอฮฺประทานเครื่องยังชีพให้แก่พวกมันและพวกเจ้า และพระองค์เป็นผู้ทรงไถ่ยิน ผู้ทรงรอบรู้”
(ซูเราะฮฺ อัลอังกะบูต อายะฮฺที่ 60)

และคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿และยังพระผู้อภิบาลของพวกเขาเหล่านั้น พวกเขาจะถูกนำไปชุมนุม﴾

อิบน์ อับีฮาทิม ได้รายงานมาจาก อิบน์ อับบาส เกี่ยวกับอายะฮฺนี้ว่า คือ การถูกนำไปชุมนุมในกรณีของสัตว์นั้นเกิดขึ้นหลังจากมันตายแล้ว

(อิบน์ อับีฮาทิม 4/1286)

บางท่านบอกว่า คือ การถูกต้อนไปในวันที่ฟื้นคืนชีพแห่งวันกิยามะฮฺ เพราะคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿وَإِذَا لَوْحُشُ حُشِرَتْ﴾ ซึ่งมีความหมายว่า และเมื่อสัตว์ป่าถูกนำมารวมกัน (ซูเราะฮฺ อัลดักวีร์ อายะฮฺที่ 5)

อับดุลรอซซัค ได้รายงานมาจาก อับดุลร็อยเราะฮฺ เกี่ยวกับคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿นอกจากประหนึ่งเป็นประชาชาติเยี่ยงพวกเจ้านั้นเอง เรามิได้ให้บกพร่องแต่อย่างใดในคัมภีร์ และยังพระผู้อภิบาลของพวกเขาเหล่านั้น พวกเขาจะถูกนำไปชุมนุม﴾ โดยเขากล่าวว่า อัลลอฮฺจะทรงต้อนพวกเขาทั้งหมดมาในวันกิยามะฮฺ ไม่ว่าจะเป็นสัตว์เดรัจฉาน, สัตว์ป่า, สัตว์เลี้ยง, นก และสัตว์ทุกชนิด จะได้รับความเที่ยงธรรมจากอัลลอฮฺในวันนั้น หลังจากนั้น อัลลอฮฺก็ได้ตรัสกับพวกมันว่า จงกลายเป็นดินไปเถิด ด้วยเหตุนี้ พวกกาฟิร (พวกปฏิเสธไม่ยอมเชื่ออัลลอฮฺ และรอซูล) จึงกล่าวว่า ﴿يَلَيِّنِي كُنْتُ زَبًّا﴾ “โอ้ถ้าฉันเป็นดินเสียก็จะดี” (ซูเราะฮฺ อันนะบะฮฺ อายะฮฺที่ 40) สะดีย์บหนี่ได้ถูกรายงานมาเป็นสะดีย์บรฺฟะฮฺ เกี่ยวกับสะดีย์บรฺรูปาฟ

พวกกาฟิร (พวกปฏิเสธ) เสมือนคนหูหนวก และเป็นใบ้ในความมืด

และคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿และบรรดาผู้ปฏิเสธอายะฮฺทั้งหลายของเรานั้นคือผู้ที่หูหนวก และเป็นใบ้ ซึ่งอยู่ในความมืด﴾ คือ อุปมาพวกเขาตั้งคนโง่เขลา ขาดความรู้ ความเข้าใจ ดังคนหูหนวกฟังอะไรไม่รู้เรื่อง เป็นใบ้พูดไม่ได้ อีกทั้งยังอยู่ในความมืดสนิท มองอะไรไม่เห็นแล้วจะได้รับความทางนำที่ถูกต้องได้อย่างไร หรือจะออกมาจากความมืดสนิทได้อย่างไร ? สภาพเช่นนี้ก็เช่นเดียวกับคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿مَثَلُكُمْ كَمَثَلِ الَّذِي اسْتَوْقَدَ نَارًا فَلَمَّا أَضَاءَتْ مَا حَوْلَهُ ذَهَبَ اللَّهُ بِنُورِهِمْ وَتَرَكَهُمْ

فِي ظُلُمَاتٍ لَا يُبْصِرُونَ ﴿١٧﴾ صُمُّ بَعْضُكُمْ عُمًى فَمَا لَا يَرْجِعُونَ ﴿١٨﴾﴾

“อุปมาพวกเขานั้น ดังผู้ที่จุดไฟขึ้น ครั้นเมื่อไฟได้ให้แสงสว่างแก่สิ่งที่อยู่รอบ ๆ เขาแล้ว อัลลอฮ์ก็นำเอาแสงสว่างของพวกเขาไป และปล่อยให้พวกเขาอยู่ในความมืด ซึ่งพวกเขาไม่สามารถจะมองเห็นได้ เขาเหล่านั้นเป็นคนหูหนวก เป็นใบ้ และตาบอด ดังนั้น พวกเขาจึงไม่สามารถที่จะกลับเข้าสู่ทางที่ถูกต้อได้”

(ซูเราะฮ์ อัลอะกะอะเราะฮ์ อายะฮ์ที่ 17 และ 18)

และดังเช่นอัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿ أَوْ كَظُلُمَاتٍ فِي بَحْرٍ لُّجِّيٍّ يَغْشَاهُ مَوْجٌ مِّنْ فَوْقِهِ مَوْجٌ مِّنْ فَوْقِهِ سَحَابٌ ظُلُمَاتٌ بَعْضُهَا فَوْقَ بَعْضٍ إِذَا أَخْرَجَ يَدَهُ لَمْ يَكْدِيرْهَا وَمَن لَّمْ يَجْعَلِ اللَّهُ لَهُ نُورًا فَمَا لَهُ مِن نُّورٍ ﴾

“หรือเปรียบเสมือนความมืดมนในท้องทะเลลึก มีคลื่นซ้อนคลื่น ท่วมมืดตัวเขา และเบื้องบนของมันก็ยังมีเมฆหนาที่บดบังกันชั้นแล้วชั้นเล่า เมื่อเขาเอามือของเขาออกมา เขาแทบจะมองไม่เห็นมัน และผู้ใดที่อัลลอฮ์ทรงทำให้ไม่ได้รับแสงสว่าง เขาก็จะไม่ได้รับแสงสว่างเลย”

(ซูเราะฮ์ อันนุร อายะฮ์ที่ 40)

และด้วยเหตุนี้ อัลลอฮ์ ﷻ จึงตรัสว่า ﴿ ผู้ใดที่อัลลอฮ์ทรงประสงค์ พระองค์ก็จะทรงให้พวกเขาหลงทาง และผู้ใดที่พระองค์ทรงประสงค์ ก็จะทรงให้พวกเขาอยู่บนทางอันเที่ยงตรง ﴾ คือ พระองค์จะดำเนินแก่ทุกสิ่งที่ถูกบังเกิดตามที่พระองค์ทรงประสงค์

﴿ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنِ اتَّكُمُ الْعَذَابُ اللَّهُ أَوْ اتَّكُمُ السَّاعَةُ
أَغَيْرَ اللَّهِ تَدْعُونَ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٤٠﴾ بَلْ إِلَٰهُهُ تَدْعُونَ فَيَكْشِفُ
مَا تَدْعُونَ إِلَيْهِ إِن شَاءَ وَتَنْسَوْنَ مَا تُشْرِكُونَ ﴿٤١﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا
إِلَىٰ أُمَمٍ مِّن قَبْلِكَ فَأَخَذْنَاهُم بِالْبَأْسَاءِ وَالضَّرَّاءِ لَعَلَّهُمْ يَتَضَرَّعُونَ

﴿٤٠﴾ فَلَوْلَا إِذْ جَاءَهُمْ بَأْسُنَا تَضَرَّعُوا وَلَكِنْ قَسَتْ قُلُوبُهُمْ وَزَيَّنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٤١﴾ فَلَمَّا نَسُوا مَا ذُكِّرُوا بِهِ فَتَحْنَا عَلَيْهِمُ أَبْوَابَ كُلِّ شَيْءٍ حَتَّى إِذَا فَرِحُوا بِمَا أُوتُوا أَخَذْنَاهُمْ بَغْتَةً فَإِذَا هُمْ مُبْلِسُونَ ﴿٤٢﴾ فَقُطِعَ دَابِرُ الْقَوْمِ الَّذِينَ ظَلَمُوا وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٤٣﴾

40. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า เราได้เห็นพวกเขาล้มแล้วมิใช่หรือ ? หากการลงโทษของอัลลอฮ์มายังพวกเขาล้ม หรือวันกิยามะฮ์ได้มายังพวกเขาล้ม อื่นจากอัลลอฮ์ กระนั้นหรือที่พวกเขาล้มจะวิงวอน หากพวกเขาล้มเป็นผู้พูดจริง
41. หามิได้ เฉพาะพระองค์เท่านั้นที่พวกเขาล้มจะวิงวอนขอ แล้วพระองค์จะทรงปลดปล่อยสิ่งที่พวกเขาล้มวิงวอนให้ช่วยเหลือ หากพระองค์ทรงประสงค์ และพวกเขาล้มก็จะลืมสิ่งที่พวกเขาล้มให้มีภาคีขึ้น
42. และแท้จริงแล้ว เราได้ส่งไปยังประชาชาติก่อนหน้าเจ้า แล้วเราก็ได้ลงโทษพวกเขาด้วยความแค้นแค้น และการเจ็บป่วย เพื่อว่าพวกเขาจะได้นอบน้อม
43. แล้วไหนเล่า ? พวกเขาจึงไม่นอบน้อม เมื่อการลงโทษของเราได้มายังพวกเขา แต่ทว่า หัวใจของพวกเขาแข็งกระด้าง และชัยฏอนก็ได้ทำให้สวยงามแก่พวกเขาด้วยสิ่งที่พวกเขาล้มกระทำกัน
44. ครั้นเมื่อพวกเขาลืมสิ่งที่พวกเขาล้มถูกเตือนให้ระลึก เราก็เปิดประตูของทุกสิ่งให้แก่พวกเขา จนกระทั่งเมื่อพวกเขาล้มหลงระเหิดต่อสิ่งที่พวกเขาล้มได้รับ เราก็ลงโทษพวกเขาโดยกะทันหัน แล้วทันใดนั้นพวกเขาล้มก็หมดหวัง
45. แล้วได้ถูกตัดขาด จนคนสุดท้ายของกลุ่มผู้ชั่วธรรม และการสรรเสริญนั้นเป็นสิทธิ์ของอัลลอฮ์ ผู้เป็นพระเจ้าแห่งสากลโลก

ยืนยันหลักฐานต่อพวกมุชริกีน (พวกบูชาเจว็ด) โดยพวกเขาขอวิงวอนต่ออัลลอฮฺ ﷻ เพียงองค์เดียว ขณะถูกลงโทษ

อัลลอฮฺ ﷻ ทรงบอกให้เราทราบว่า พระองค์ทรงกระทำตามที่พระองค์ทรงประสงค์ และจะดำเนินการกับสิ่งที่พระองค์ทรงบังเกิดตามที่พระองค์ทรงประสงค์ ไม่มีใครที่จะดำหนิการตัดสินชี้ขาดของพระองค์ และไม่มีคนใดสามารถจะจัดการชี้ขาดกับสิ่งที่พระองค์ทรงบังเกิดได้ และพระองค์ทรงเป็นองค์เดียวเท่านั้น ไม่มีภาคีใดๆ สำหรับพระองค์ ซึ่งเมื่อพระองค์ได้รับการวิงวอนขอ พระองค์ก็จะทรงตอบรับแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ ทรงปรารถนา ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงตรัสว่า ﴿ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า เจ้าได้เห็นพวกเจ้าแล้วมิใช่หรือ ? หากการลงโทษของอัลลอฮฺมายังพวกเจ้า หรือวันกิยามะฮ์ได้มายังพวกเจ้า ﴾ คือ ไม่ว่าสิ่งนี้หรือสิ่งนั้นประสพกับพวกเจ้า ﴿ อื่นจากอัลลอฮฺ กระนั้นหรือที่พวกเจ้าจะวิงวอน หากพวกเจ้าเป็นผู้พูดจริง ﴾ คือ พวกท่านจะไม่วิงวอนขอผู้ใดอื่นจากพระองค์ เพราะพวกเจ้าทราบดีว่าไม่มีผู้ใดสามารถจะปกป้องพวกเจ้าได้ นอกจากพระองค์เท่านั้น และด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงตรัสว่า ﴿ หากพวกเจ้าเป็นผู้พูดจริง ﴾ ในการที่พวกเจ้าจะนำพระเจ้าอื่นมาร่วมกับพระองค์ ﴿ หามิได้ เฉพาะพระองค์เท่านั้นที่พวกเจ้าจะวิงวอนขอ แล้วพระองค์จะทรงปลดเปลื้องสิ่งที่พวกเจ้าวิงวอนให้ช่วยเหลือ หากพระองค์ทรงประสงค์ และพวกเจ้าก็จะลืมสิ่งที่พวกเจ้าให้มีภาคีขึ้น ﴾ ในเวลาที่เกิดความจำเป็น พวกเจ้าจะไม่วิงวอนขอผู้ใด นอกจากพระองค์เท่านั้น และเจว็ดของพวกเจ้า และภาคีของพวกเจ้าก็จะหายไปจากพวกเจ้า ดังเช่นคำรัสของพระองค์ที่ว่า

﴿ وَإِذَا مَسَّكُمُ الضُّرُّ فِي الْبَحْرِ ضَلَّ مَنْ تَدْعُونَ إِلَّا إِلَٰهَ... الْآيَةِ ﴾

“และเมื่อมีภัยประสพแก่พวกเจ้าในทะเล ผู้ที่พวกเจ้าวิงวอนขอก็จะสูญหายไป เว้นแต่พระองค์เท่านั้น.....” จนจบอายะฮ์

(ซูเราะฮ์ อัลอิสรออ์ อายะฮ์ที่ 67)

และคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ และแท้จริงแล้ว เราได้ส่งไปยังประชาชาติก่อนหน้าเจ้า แล้วเราก็ได้ลงโทษพวกเขาด้วยความแค้นแค้น ﴾ หมายถึง ให้อากจน ลำบากในการครองชีพ ﴿ และการเจ็บป่วย ﴾ เกิดโรคระบาด เกิดความเจ็บป่วย ﴿ เพื่อว่าพวกเขาจะได้หอบน้อม ﴾ ขอวิงวอนต่ออัลลอฮฺ นอบน้อมต่อพระองค์ และสำรวมตัวต่อพระองค์ไม่ยโสโอหัง

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า ﴿ แล้วไหนเล่า ? พวกเขาจึงไม่หอบน้อม เมื่อการลงโทษของเราได้มายังพวกเขา ﴾ คือ เมื่อเราได้ทดสอบพวกเขา พวกเขาก็นอบน้อม หันมาให้ความสำคัญต่อเรา ﴿ แต่ทว่า หัวใจของพวกเขายังกระด้าง และชัยฏอนก็ได้ทำให้สวยงามแก่พวกเขาด้วยสิ่งที่พวกเขากระทำกัน ﴾ นั่นก็คือ การตั้งภาคี การถือดี และทำชั่วนั่นเอง

﴿ ครั้นเมื่อพวกเขาชิมสิ่งที่พวกเขาถูกเตือนให้ระลึก ﴾ คือ หันเหออกจากพระองค์ ลืมเลือน เหวี่ยงมันไปไว้ข้างหลังของพวกเขา ﴿ เราก็ดึงประตูของทุกสิ่งให้แก่พวกเขา ﴾ ก็คือ เปิดอำนวยความสะดวกให้พวกเขา ตามที่พวกเขาจะเลือกเอา และด้วยเหตุนี้ อัลลอฮ์ ﷻ จึงตรัสว่า ﴿ จนกระทั่งเมื่อพวกเขาหลงระเรีงต่อสิ่งที่พวกเขาได้รับ ﴾ จากทรัพย์สิน เงินทอง ลูกหลาน และเครื่องยังชีพต่างๆ ﴿ เราก็ลงโทษพวกเขาโดยกะทันหัน ﴾ ขณะที่พวกเขากำลังเพลิดเพลินอยู่กับสิ่งต่างๆ เหล่านั้น ﴿ แล้วทันใดนั้น พวกเขาก็หมดหวัง ﴾ คือ หมดหวังจากทุกสิ่ง หมดหวังจากความดีทุกอย่าง อย่าง

อัลลาลบี ได้กล่าวโดยนำมาจาก อิบนิ อับบาส เกี่ยวกับคำว่า الْمُبْلِسُ ซึ่งมีความหมายว่า الْيَسْ แปลว่า หมดหวัง

อัลอะซัน อัลบัสรี ได้กล่าวว่า ใครที่อัลลอฮ์ได้ให้ความกว้างขวาง สะดวกสบายแก่เขา โดยที่เขาเองไม่เห็นความไม่ดีของตนเองเลย ก็ไม่มีความเห็นใดๆ สำหรับเขา และผู้ใดประสบกับความยากจนข้นแค้น โดยไม่ได้รับบทเรียนอะไรเลย (คือ ไม่ได้คิดทบทวนถึงเหตุการณ์เหล่านั้น) ก็ไม่มีความเห็นใดๆ สำหรับเขาเช่นกัน หลังจากนั้น เขาก็ได้อ่านอายะฮ์ที่ว่า

﴿ فَلَمَّا نَسُوا مَا ذُكِّرُوا بِهِ فَتَحْنَا عَلَيْهِمْ أَبْوَابَ كُلِّ شَيْءٍ حَتَّى إِذَا فَرِحُوا بِمَا أُوتُوا أَخَذْنَاهُمْ بَغْتَةً فَإِذَا هُمْ مُبْلِسُونَ ﴾

อัลอะซัน อัลบัสรี ได้กล่าวว่า มันเป็นการทดสอบต่อกลุ่มชนนั้น ขอสาบานต่อพระผู้อภิบาลแห่งอัลกะอับะฮ์ ว่า พวกเขาได้รับตามที่พวกเขาต้องการ หลังจากนั้นก็ถูกเก็บเอาไปทั้งหมด

(บันทึกโดยเรื่องนี้โดย อิบน์ อับฮาติม

จากหนังสือ อัลดุรุลมันซุร 3/270 และ อิบน์ อับฮาติม 4/1291)

﴿ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَخَذَ اللَّهُ سَمْعَكُمْ وَأَبْصَارَكُمْ وَخَمَّ عَلَى قُلُوبِكُمْ مَنْ إِلَهٌ غَيْرُ اللَّهِ يَأْتِيكُمْ بِهِ أَنْظُرْ كَيْفَ نُصَرِّفُ الْكَاتِبِ ثُمَّ هُمْ يَصْذِفُونَ ﴿٦﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَتَيْنَاكُمْ عَذَابٌ

اللَّهُ بَغْتَةً أَوْ جَهْرَةً هَلْ يُهْلِكُ إِلَّا الْقَوْمَ الظَّالِمُونَ ﴿٤٧﴾ وَمَا
نُرْسِلُ الْمُرْسَلِينَ إِلَّا مُبَشِّرِينَ وَمُنْذِرِينَ فَمَنْ ءَامَنَ وَأَصْلَحَ فَلَا
خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٤٨﴾ وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا يَمَسُّهُمْ
الْعَذَابُ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿٤٩﴾

46. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า พวกเจ้าเห็นแล้วมิใช่หรือ ? หากอัลลอฮ์ทรงเอาหู และตาของพวกเจ้าไป และได้ทรงประทับตราบนหัวใจของพวกเจ้าแล้ว ใครเล่า คือพระเจ้าอื่นจากอัลลอฮ์ที่จะนำมันมาให้แก่พวกเจ้าได้ จงพิจารณาเถิดว่า อย่างไรเล่าที่เราแจกแจงอายะฮ์ทั้งหลาย แล้วพวกเขาก็ยังหันเหออกไปได้
47. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า เจ้าเห็นแล้วมิใช่หรือว่า หากการลงโทษของอัลลอฮ์มายังพวกเจ้าโดยกะทันหัน หรือโดยเปิดเผยนั้นจะไม่มีใครถูกทำลาย นอกจากบรรดากลุ่มชนผู้ธรรมเท่านั้น
48. และเราจะไม่ส่งบรรดาศาสนทูตมา นอกจากในฐานะผู้แจ้งข่าวดี และผู้แจ้งข่าวร้ายเท่านั้น ดังนั้น ผู้ใดที่ศรัทธาและปรับปรุงแก้ไขแล้ว ก็ไม่มีความหวาดกลัวใดๆ แก่พวกเขา และพวกเขาก็จะไม่เสียใจ
49. และบรรดาผู้ที่ปฏิเสธอายะฮ์ต่างๆ ของเรานั้น การลงโทษจะประสบแก่พวกเขา เนื่องจากการที่พวกเขาทำชั่ว

อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสแก่รอซูลของพระองค์ ﷺ ว่า มุฮัมมัด จงกล่าวแก่บรรดาผู้ที่ปฏิเสธและดื้อรั้นเหล่านั้นว่า ﴿ พวกเจ้าเห็นแล้วมิใช่หรือ ? หากอัลลอฮ์ทรงเอาหู และตาของพวกเจ้าไป ﴾ คือ พระองค์ทรงเอาหู และเอาตาพวกเจ้าไป ดังเช่นที่พระองค์ทรงให้พวกเจ้ามาดังเช่นอัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า

﴿ هُوَ الَّذِي أَنْشَأَكُمْ وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَرَ... الْآيَةُ ﴾

“พระองค์ คือ พระผู้ทรงบังเกิดพวกเจ้า และทรงทำให้พวกเจ้ามีหู มีตา.....”

จนจบอายะฮ์

(ซูเราะฮ์ อัลมุลก อายะฮ์ที่ 23)

และอาจจะเป็นไปได้ว่า ส่วนของอายะฮ์นี้ คือ ขัดขวางมิให้ใช้ประโยชน์จากทั้งสองได้ และด้วยเหตุนี้ อัลลอฮ์ ﷻ จึงตรัสว่า ﴿ และได้ทรงประทับตราบนหัวใจของพวกเจ้าแล้ว ﴾ อายะฮ์นี้ก็ดังเช่นที่อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿ أَمَّنْ يَمْلِكُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَرَ ﴾

“หรือใครเป็นเจ้าของการได้ยิน และการมองเห็น”

(ซูเราะฮ์ ยูनुส อายะฮ์ที่ 31)

และพระองค์ตรัสว่า

﴿ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَحُولُ بَيْنَ الْمَرْءِ وَقَلْبِهِ ﴾

“และพึงรู้เถิดว่า แท้จริง อัลลอฮ์นั้นทรงกั้นระหว่างบุคคลกับหัวใจของเขา”

(ซูเราะฮ์ อัลอัมฟาล อายะฮ์ที่ 24)

และคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ ใครเล่า คือพระเจ้าอื่นจากอัลลอฮ์ที่จะนำมันมาให้แก่พวกเจ้าได้ ﴾ คือ จะมีผู้ใดอื่นจากอัลลอฮ์ที่สามารถจะนำมันมาให้แก่เจ้าได้ ซึ่งไม่มีใครสามารถจะทำได้ และด้วยเหตุนี้ อัลลอฮ์ ﷻ จึงตรัสว่า ﴿ จงพิจารณาเถิดว่า อย่างไรเล่า ที่เราแจกแจงอายะฮ์ทั้งหลาย ﴾ โดยการอธิบายไว้อย่างชัดเจน ชี้ให้เห็นว่า ไม่มีพระเจ้าอื่นใด นอกจากอัลลอฮ์ที่ทรงเดชาสาสามารถ ﴿ แล้วพวกเขาก็ยังหันเหออกไปได้ ﴾ คือ หันเหออกไปจากความจริง จากทางนำที่ถูกต้อง ไม่ยอมเชื่อ ไม่ยอมศรัทธา

และคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า เจ้าเห็นแล้วมิใช่หรือว่า หากการลงโทษของอัลลอฮ์มายังพวกเจ้าโดยกะทันหัน ﴾ โดยที่พวกท่านไม่ทันรู้ตัวมาโดยทันทีทันใด ไม่ทันตั้งตัว ﴿ หรือโดยเปิดเผยนั้น ﴾ คือ มองเห็นต่อหน้าต่อตา ﴿ จะไม่มีใครถูกทำลาย นอกจากบรรดากลุ่มชนผู้ธรรมเท่านั้น ﴾ คือ บรรดาผู้ที่ธรรมนั้น จิตใจของพวกเขาถูกล้อมไว้ด้วยการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ และพวกเขาจะถูกทำลาย ส่วนผู้ที่จะรอดปลอดภัยได้นั้น คือผู้ที่เคารพภักดีต่ออัลลอฮ์ ปฏิบัติตามคำสั่งของพระองค์ และเชื่อฟังศาสนาของพระองค์ โดยที่พวกเขาจะไม่เสียใจและไม่หวาดกลัวสิ่งใด ดังเช่นคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า

﴿ الَّذِينَ آمَنُوا وَلَمْ يَلْبِسُوا إِيمَانَهُمْ بِظُلْمٍ أُولَٰئِكَ لَهُمُ الْأَمْنُ وَهُمْ مُهْتَدُونَ ﴾

“บรรดาผู้ที่ศรัทธา โดยที่มิได้ให้การศรัทธาของพวกเขาปะปนกับการตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ ชนเหล่านี้แหละ พวกเขาจะได้รับความปลอดภัย และพวกเขาคือผู้ที่รับเอาทางนำอันถูกต้องไว้”

(ซูเราะฮฺ อัลอันอาม อายะฮฺที่ 82)

และคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ และเราจะไม่ส่งบรรดาศาสนทูตมา นอกจากในฐานะผู้แจ้งข่าวดี และผู้แจ้งข่าวร้ายเท่านั้น ﴾ คือ แจ้งข่าวดีแก่ปาวของอัลลอฮฺที่ศรัทธา และแจ้งข่าวร้ายแก่ผู้ที่ปฏิเสธไม่ยอมเชื่อฟังว่าจะต้องได้รับโทษ และการทรมานต่างๆ ด้วยเหตุนี้ อัลลอฮฺ ﷻ จึงตรัสว่า ﴿ ดังนั้น ผู้ใดที่ศรัทธาและปรับปรุงแก้ไขแล้ว ﴾ คือ ผู้ใดที่ศรัทธาด้วยหัวใจด้วยสิ่งที่ศาสนทูตได้นำมา และปรับปรุงตัวให้ดีขึ้น ﴿ ก็ไม่มีความหวาดกลัวใดๆ แก่พวกเขา และพวกเขาก็จะไม่เสียใจ ﴾ เพราะอัลลอฮฺทรงดูแลคุ้มครองพวกเขา หลังจากนั้นพระองค์อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿ และบรรดาผู้ปฏิเสธอายะฮฺต่างๆ ของเรานั้น การลงโทษจะประสบแก่พวกเขา เนื่องจากการที่พวกเขาทำชั่ว ﴾ พวกเขาจะได้รับการลงโทษอันเนื่องจากพวกเขาปฏิเสธ ไม่ยอมเชื่อฟังอัลลอฮฺ และไม่ยอมเชื่อฟังรอซูลของพระองค์ ทำแต่ความชั่วอยู่รำไป

﴿ قُلْ لَا أَقُولُ لَكُمْ عِنْدِي خَزَائِنُ اللَّهِ وَلَا أَعْلَمُ الْغَيْبُ وَلَا أَقُولُ لَكُمْ إِنِّي مَلَكٌ إِنَّا تَبِعُ إِلَّا مَا يُوحَىٰ إِلَىٰ قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الْأَعْمَىٰ وَالْبَصِيرُ أَفَلَا تَتَفَكَّرُونَ ٥٠ ﴾ وَأَنْذِرْ بِهِ الَّذِينَ يَخَافُونَ أَنْ يُحْشَرُوا إِلَىٰ رَبِّهِمْ لَيْسَ لَهُمْ مِنْ دُونِهِ وَلِيٌّ وَلَا شَفِيعٌ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ٥١ ﴾ وَلَا تَطْرُدِ الَّذِينَ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ بِالْغَدَاةِ وَالْعَشِيِّ يُرِيدُونَ وَجْهَهُ مَا عَلَيْكَ مِنْ حِسَابِهِمْ مِنْ شَيْءٍ وَمَا مِنْ حِسَابِكَ عَلَيْهِمْ مِنْ شَيْءٍ فَتَطْرُدَهُمْ فَتَكُونَ مِنَ الظَّالِمِينَ ٥٢ ﴾ وَكَذَلِكَ فَتَنَّا بَعْضَهُم بِبَعْضٍ لِيَقُولُوا أَهَؤُلَاءِ مَنَّ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنْ بَيْنِنَا أَلَيْسَ اللَّهُ بِأَعْلَمَ بِالشَّاكِرِينَ ٥٣ ﴾ وَإِذَا جَاءَكَ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِنَا

فَقُلْ سَلِّمٌ عَلَيْكُمْ كَتَبَ رَبُّكُمْ عَلَى نَفْسِهِ الرَّحْمَةَ أَنَّهُ مَنْ
عَمِلَ مِنْكُمْ سُوءًا بِجَهْلَةٍ ثُمَّ تَابَ مِنْ بَعْدِهِ وَأَصْلَحَ فَأَنَّهُ
غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٥١﴾

50. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า ฉันจะไม่กล่าวแก่พวกเจ้าว่า ฉันมีคำสั่ง
สมบัติของอัลลอฮ์ และฉันก็ไม่ใช่สิ่งไร้พลัง และฉันก็จะไม่กล่าวแก่
พวกเจ้าว่าฉันคือ มะลัก ฉันจะไม่ปฏิบัติตาม นอกจากสิ่งที่ถูกให้เป็น
อายะฮ์แก่ฉันเท่านั้น จงกล่าวเถิดว่า คนตาบอดกับคนตาดีนั้นจะ
เท่าเทียมกันไหม ? พวกเจ้าไม่มีใครตรวจดูดอกหรือ ?
51. และเจ้าจงตักเตือนด้วยอัลกุรอานแก่บรรดาผู้ที่เกรงกลัวว่า พวกเขา
จะถูกนำไปชุมนุมยังพระผู้อภิบาลของพวกเขา โดยที่อื่นจากพระองค์
แล้ว ไม่มีผู้คุ้มครองใดๆ และไม่มีผู้ช่วยเหลือใดๆ สำหรับพวกเขา
เพื่อว่า พวกเขาจะได้ยำเกรง
52. เจ้าจงอย่าขับไล่บรรดาผู้ที่วิงวอนต่อพระผู้อภิบาลของพวกเขาทั้งใน
ยามเช้าและยามเย็น โดยปรารถนาความโปรดปรานจากพระองค์
สภาพของพวกเขาไม่เป็นภัยแก่เจ้าแต่อย่างใด และสภาพของเจ้าก็
ไม่เป็นภัยแก่พวกเขาแต่อย่างใด แล้วเหตุใดเล่า เจ้าจึงจะขับไล่
พวกเขา ? (ถ้าเจ้าทำเช่นนั้น) เจ้าก็จะกลายเป็นผู้หนึ่งในหมู่ผู้อธรรม
53. และในทำนองนั้น เราได้ทดสอบบางคนของพวกเขาด้วยอีกบางคน
เพื่อพวกเขาจะได้กล่าวว่า ชนเหล่านี้กระนั้นหรือ ที่อัลลอฮ์ทรงกรุณา
แก่พวกเขาในหมู่พวกเรา อัลลอฮ์นั้นมิได้เป็นผู้ทรงรู้ดียิ่งต่อบรรดา
ผู้ที่รู้คุณดอกหรือ ?
54. แล้วเมื่อบรรดาผู้ที่ศรัทธาต่ออายะฮ์ของเราได้มาหาเจ้า ก็จงกล่าว
เถิดว่า ขอความสันติจงมีแด่พวกท่านเถิด พระผู้อภิบาลของพวกเขา
ได้กำหนดความเอ็นดู เมตตาไว้ที่พระองค์แล้วว่า ผู้ใดในหมู่พวกเจ้า
กระทำความชั่วโดยไม่รู้ แล้วเขาสำนึกผิดกลับตัวกลับใจหลังจากนั้น
และปรับปรุงแก้ไขแล้ว แท้จริง พระองค์คือ ผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรง
เมตตาเสมอ

ท่านรอซูล ﷺ ไม่ได้ครอบครองคลังสมบัติของอัลลอฮ์ ﷻ และไม่รู้สิ่งเร้นลับ

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสแก่ รอซูลของพระองค์ ﷺ ว่า ﴿ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า ฉันจะไม่กล่าวแก่พวกเจ้าว่า ฉันมีคลังสมบัติของอัลลอฮ์ ﴾ คือ ฉันไม่ได้ครอบครองคลังสมบัติของพระองค์ และไม่ได้เป็นผู้ดำเนินการในเรื่องนั้น ﴿ และฉันก็ไม่รู้สิ่งเร้นลับ ﴾ และฉันก็จะไม่กล่าวแก่พวกเจ้าว่า ฉันรู้สิ่งเร้นลับ ที่จริงสิ่งเร้นลับนั้นอยู่ในความรอบรู้ของอัลลอฮ์ ผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงสูงส่งเท่านั้น และฉันก็ไม่เห็นอะไร นอกจากสิ่งที่พระองค์ทรงเปิดเผยให้ฉันเห็นเท่านั้น ﴿ และฉันก็จะไม่กล่าวแก่พวกเจ้าว่าฉันคือ มะลัก ﴾ คือ ฉันไม่เคยอ้างเลยว่าฉันเป็นมะลัก ที่จริงแล้ว ฉันเป็นมนุษย์คนหนึ่ง ที่อัลลอฮ์ได้วะฮียาให้ฉัน โดยให้เกียรติฉัน และให้ความโปรดปรานแก่ฉันเท่านั้น และด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงตรัสเกี่ยวกับฉันว่า ﴿ ฉันจะไม่ปฏิบัติตาม นอกจากสิ่งที่ถูกให้เป็นอายะฮ์แก่ฉันเท่านั้น ﴾ คือ ฉันจะไม่ขัดคำสั่งของพระองค์แม้แต่คืบเดียว หรือน้อยกว่านั้น ﴿ จงกล่าวเถิดว่า คนตาบอดกับคนตาดีนั้นจะเท่าเทียมกันไหม ? ﴾ คือ ไม่เท่าเทียมกันแน่ ระหว่างคนที่ปฏิบัติตามสัจธรรม และทางนำที่ถูกต้องกับคนที่หลงทางกุ่มไม่กลับ ﴿ พวกเจ้าไม่ใคร่ครวญดูดอกหรือ ? ﴾ อายะฮ์นี้ก็เช่นเดียวกับคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า

﴿ أَفَمَنْ يَعْلَمُ أَنَّ مَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ الْحَقُّ كَمَنْ هُوَ أَعْمَىٰ إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ أُولُو الْأَلْبَابِ ﴾

“ดังนั้น ผู้ที่รู้ว่าแท้จริง สิ่งที่ถูกประทานลงมาจากพระผู้อภิบาลของเจ้านั้นเป็นความจริง จะเหมือนกับผู้ที่ตาบอดกระนั้นหรือ ? / แท้จริง บรรดาผู้มีสติปัญญาเท่านั้นที่จะใคร่ครวญ”

(ซูเราะฮ์ อีรเราะฮุด อายะฮ์ที่ 19)

และคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ และเจ้าจงตกเตือนด้วยอัลกุรอานแก่บรรดาผู้ที่เกรงกลัวว่า พวกเขาจะถูกนำไปชุมนุมยังพระผู้อภิบาลของพวกเขา โดยที่อื่นจากพระองค์แล้ว ไม่มีผู้คุ้มครองใด ๆ และไม่มีผู้ช่วยเหลือใด ๆ สำหรับพวกเขา ﴾ คือ มุฮัมมัด จงตกเตือนพวกเขาด้วยกับอัลกุรอานนี้ กับผู้ที่อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสไว้ว่า

﴿ إِنَّ الَّذِينَ هُمْ مِنْ خَشْيَةِ رَبِّهِمْ مُشْفِقُونَ ﴾

“แท้จริง บรรดาผู้ยำเกรงเนื่องจากความเกรงกลัวต่อพระผู้อภิบาลของพวกเขา”

(ซูเราะฮ์ อัลมูมินูน อายะฮ์ที่ 57)

และอัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿ وَيَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ وَيَخَافُونَ سُوءَ الْحِسَابِ ﴾

“และยำเกรงพระผู้อภิบาลของพวกเขา และกลัวการมีบัญชีชั่ว”
(ซูเราะฮฺ อีรเราะฮุด อายะฮฺที่ 21)

ก็ดังเช่นคำรัสของอัลลอฮฺ ที่อยู่ในอายะฮฺที่ 51 ของซูเราะฮฺ อัลอันอามที่กำลังอธิบายอยู่ซึ่งมีความหมายว่า ﴿ พวกเขาจะถูกนำไปชุมนุมยังพระผู้อภิบาลของพวกเขา ﴾ ในวันกิยามะฮฺ ﴿ โดยที่อื่นจากพระองค์แล้ว ไม่มีผู้คุ้มครองใดๆ และไม่มีผู้ช่วยเหลือใดๆ สำหรับพวกเขา เพื่อว่าพวกเขาจะได้ยำเกรง ﴾ คือ มุฮัมมัดเจ้าจงเตือนให้รู้ถึงวันที่ไม่มีผู้ตัดสินใดๆ นอกจากอัลลอฮฺ ผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงสูงส่งเท่านั้น โดยให้พวกเขาปฏิบัติตัวในโลกนี้ด้วยกับผลงานที่อัลลอฮฺจะทรงให้พวกเขารอดพ้นจากการลงโทษในวันกิยามะฮฺ และให้ได้รับผลบุญอย่างมากมาย

อัลลอฮฺ ﷻ ทรงห้ามมิให้ท่านรอซูล ﷺ ขับไล่บรรดาสาวกของผู้ที่อ่อนแอออกไป แต่ทรงใช้ให้ท่านให้เกียรติพวกเขา เมื่อพวกเขามาหาท่าน

คำรัสของของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ เจ้าจงอย่าขับไล่บรรดาผู้ที่วิงวอนต่อพระผู้อภิบาลของพวกเขาทั้งในยามเช้าและยามเย็น โดยปรารถนาความโปรดปรานจากพระองค์ ﴾ คือ ท่านจงอย่าให้พวกที่มีลักษณะเช่นนั้นออกห่างจากท่าน และให้พวกเขานั่งอยู่ใกล้ๆ ท่าน ดังคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿ وَأَصْبِرْ نَفْسَكَ مَعَ الَّذِينَ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ بِالْغَدَاةِ وَالْعَشِيِّ يُرِيدُونَ وَجْهَهُ وَلَا تَعْدُ عَيْنَاكَ عَنْهُمْ تُرِيدُ زِينَةَ الدُّنْيَا وَلَا تُطِعْ مَنْ أَغْفَلْنَا قَلْبَهُ عَنْ ذِكْرِنَا وَاتَّبَعَ هَوَاهُ وَكَانَ أَمْرُهُ فُرُطًا ﴾

“และจงอดทนต่อตัวของเจ้าร่วมกับผู้วิงวอนขอต่อพระผู้อภิบาลของพวกเขา ทั้งยามเช้าและยามเย็น โดยปรารถนาความโปรดปรานของพระองค์ และอย่าให้สายตาของเจ้าหันเหออกจากพวกเขา ขณะที่เจ้าประสงค์ความสวยงามแห่งชีวิตในโลกนี้ และเจ้าอย่าเชื่อฟังผู้ที่เราได้ทำให้หัวใจของเขาละเลยจากการระลึกถึงเรา และปฏิบัติตามอารมณ์ใฝ่ต่ำของเขา และกิจการของเขาก็พินาศสิ้น”

(ซูเราะฮฺ อัลกะฮ์ฟ อายะฮฺที่ 28)

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿บรรดาผู้ที่วิงวอนต่อพระผู้อภิบาลของพวกเขา﴾ คือ เคารพภักดี และขอต่อพระองค์ ﴿ทั้งในยามเช้าและยามเย็น﴾ สะอีด อิบnul มุซัยยิบ, มุญาฮิด, อัลสะซัน และ กอดาตะฮฺ ได้กล่าวว่า จุดมุ่งหมายของข้อความนี้ก็คือ การละหมาด ห้าเวลานั่นเอง

✂ และข้อความนี้ ก็เหมือนกับดำรัสของพระองค์ที่ว่า

﴿وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ﴾

“และพระผู้อภิบาลของเจ้า (ตรัสว่า) จงวิงวอนขอต่อข้าเถิด ข้าจะตอบรับแก่พวกเจ้า (คือข้าจะรับการขอจากพวกเจ้า)”

(ซูเราะฮฺ มอเฟีรฺ อายะฮฺที่ 60)

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿โดยปรารถนาความโปรดปรานจากพระองค์﴾ คือ พวกเขากำลังต้องการผลลัพธ์จากการกระทำเช่นนั้น นั่นคือ ความโปรดปรานจากอัลลอฮฺ ผู้ทรงไพบุญ โดยที่พวกเขามีความบริสุทธิ์ใจในการเคารพภักดี และเชื่อฟังพระองค์

และดำรัสของพระองค์ที่ว่า ﴿สภาพของพวกเขาไม่เป็นภัยแก่เจ้าแต่อย่างใด และสภาพของเจ้าก็ไม่เป็นภัยแก่พวกเขาแต่อย่างใด﴾ ข้อความนี้ก็ดังเช่นคำกล่าวของนบี หะซฺรฺ ในการตอบแก่บรรดาผู้ที่กล่าวแก่เขา ว่า

﴿أَتُؤْمِنُ لَكَ وَاتَّبَعَكَ إِلَّا زُذُلُونَ ۖ قَالَ وَمَا عَلِمِي بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ۝﴾

“จะให้พวกเราศรัทธาต่อท่าน กระจั้นหรือ ? พวกต่ำต้อยเท่านั้นที่เชื่อฟังท่าน เขา (หะซฺรฺ) กล่าวว่า ฉันไม่มีความรู้อันใดเลย ในสิ่งที่พวกเขาปฏิบัติกัน”

(ซูเราะฮฺ อัซซุรอฮฺ อายะฮฺที่ 111 และ 112)

คือ ที่จริงแล้วการคิดบัญชีกับพวกเขานั้นอยู่กับอัลลอฮฺ ผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงสูงส่งเท่านั้น ไม่ใช่ฉันเป็นผู้คิดบัญชีกับพวกเขาแต่อย่างใด เช่นเดียวกัน พวกเขาก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะคิดบัญชีกับฉันเลย

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿แล้วเหตุใดเล่า เจ้าจึงจะขับไล่พวกเขา ? (ถ้าเจ้าทำเช่นนั้น) เจ้าก็จะกลายเป็นผู้หนึ่งในหมู่ผู้อธรรม﴾ คือ ถ้าเจ้าทำเช่นนั้น สภาพของเจ้าก็เช่นเดียวกับพวกเขา

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿และในทำนองนั้น เราได้ทดสอบบางคนของพวกเขาด้วยอีกบางคน เพื่อพวกเขาจะได้กล่าวว่า ชนเหล่านี้กระจั้นหรือ ที่อัลลอฮฺทรง

กรุณาแก่พวกเขาในหมู่พวกเรา 》 ทั้งนี้ ก็เพราะว่าคนที่เชื่อฟัง และปฏิบัติตามรอซูล ﷺ ในช่วงแรกๆ นั้น เป็นคนอ่อนแอจากผู้ชายและผู้หญิงที่เป็นทาส ส่วนคนที่ร่ำรวยมีชื่อเสียงระดับแนวหน้านั้นน้อยมาก ดังเช่นกลุ่มชนของนบีนิวฮุ เคยกล่าวแก่นิวฮุ ว่า

﴿ وَمَا تَرْكَكَ أَتَّبَعَكَ إِلَّا الَّذِينَ هُمْ أَرَادُوا بِادِّىَ الرَّأْيِ وَمَا نَرَىٰ لَكُمْ عَلَيْنَا مِنْ فَضْلٍ بَلْ نَظُنُّكُمْ كَاذِبِينَ ﴾

“เราได้เห็นผู้ใดปฏิบัติตามท่าน นอกจากบรรดาผู้ต่ำต้อยจากพวกเราที่มีความคิดตื้นๆ และเราได้เห็นพวกท่านประเสริฐกว่าพวกเรา แต่พวกเราคิดว่าพวกท่านเป็นพวกโกหก”

(ซูเราะฮฺ ฮูด อายะฮฺที่ 27)

และเช่นเดียวกับที่เฮราคลิอุสจักรพรรดิโรมันได้ถามอบูซุฟยานเกี่ยวกับมุฮัมมัด และอุปสรรคต่างๆ โดยเฮราคลิอุสถามว่า คนมีเกียรติ หรือคนอ่อนแอที่ปฏิบัติตามมุฮัมมัด ? อบูซุฟยาน ตอบว่า ผู้ปฏิบัติตามส่วนใหญ่เป็นพวกอ่อนแอ แล้วเฮราคลิอุสจึงกล่าวว่า คนอ่อนแอแหละที่จะปฏิบัติตามศาสนาทุก โดยจุดมุ่งหมายก็คือชาวกุเรชที่ปฏิเสธนั้น พวกเขาได้ดูถูกเหยียดหยามคนอ่อนแอที่ศรัทธา และพวกเขาจะลงโทษกับผู้ที่พวกเขามีอำนาจ โดยพวกเขา กล่าวว่า ﴿ ชนเหล่านี้กระนั้นหรือ ที่อัลลอฮฺทรงกรุณาแก่พวกเขาในหมู่พวกเรา 》 คืออัลลอฮฺไม่เคยให้ทางนำแก่พวกเขาไปสู่ความดี แล้วก็ปรากฏว่า พวกเขาก็ไม่ได้ดีแต่อย่างใด

และดังเช่นคำกล่าวของพวกเขาก็ว่า

﴿ لَوْ كَانَ خَيْرًا مَّا سَبَقُونَا إِلَيْهِ ﴾

“หากอัลกุรอานนี้มีความดี พวกเขา (ผู้ศรัทธา) ก็จะไม่รุดหน้าไปก่อนเราเป็นแน่”

(ซูเราะฮฺ อัลอะฮฺกอฟ อายะฮฺที่ 11)

และเช่นเดียวกับคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿ وَإِذَا تُلِيَتْ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ قَالِ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ ءَامَنُوا أَيُّ الْفَرِيقَيْنِ خَيْرٌ مَّقَامًا وَأَحْسَنُ نَدِيًّا ﴾

“เมื่ออายะฮฺทั้งหลายอันแจ่มแจ้งของเรา ถูกอ่านขึ้นแก่พวกเขา บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาได้กล่าวแก่บรรดาผู้ศรัทธาว่า ฝ่ายใดในสองฝ่ายนี้จะมีฐานะเหนือกว่า และมีเกียรติทางสังคมมากกว่า ?”

(ซูเราะฮฺ มَرْยัม อายะฮฺที่ 73)

อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสตอบในเรื่องดังกล่าวว่า

﴿ وَكَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِنْ قَرْنٍ هُمْ أَحْسَنُ أَتْشَاوِرِيَا ﴾

“และก็มากน้อยแล้วที่เราได้ทำลายประชาชาติก่อนพวกเขา โดยที่พวกเขามีสิ่งของ
เครื่องใช้ และรูปร่างดีเลิศกว่า”

(ซูเราะฮฺ มัรยัม อายะฮฺที่ 74)

อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสตอบโต้พวกเขาว่า ﴿ อัลลอฮฺนั้น มิได้เป็นผู้ทรงรู้ดียิ่งต่อบรรดา
ผู้ที่รู้คุณดอกหรือ ﴾ คือ อัลลอฮฺมิได้เป็นผู้รู้ดียิ่งต่อบรรดาผู้กตัญญูรู้คุณดอกหรือ ? ด้วยกับ
คำพูดของพวกเขา การกระทำของพวกเขา และจิตใจของพวกเขา แล้วพระองค์ก็ได้ทรงให้
พวกเขาได้รับความสำเร็จ ได้รับทางนำแห่งความสันติ ให้พวกเขาออกจากความมืดไปสู่แสง
สว่าง โดยอนุมัติของพระองค์ และชี้แนะพวกเขาไปสู่หนทางที่เที่ยงตรง ดังที่ อัลลอฮฺ ﷻ ได้
ตรัสว่า

﴿ وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا وَإِنَّ اللَّهَ لَمَعَ الْمُحْسِنِينَ ﴾

“และบรรดาผู้ที่ต่อสู้ในหนทางของเรา แน่หนอ เราจะชี้แนะแนวทางที่ถูกต้องแก่
พวกเขาสู่ทางของเรา และแท้จริง อัลลอฮฺทรงอยู่ร่วมกับผู้กระทำความดีทั้งหลาย”

(ซูเราะฮฺ อัลอังกะบุต อายะฮฺที่ 69)

ในอะดิษเศาะฮี้ฮฺ ระบุว่า

(إِنَّ اللَّهَ لَا يَنْظُرُ إِلَى صُورِكُمْ وَلَا إِلَى أَلْوَانِكُمْ وَلَكِنْ يَنْظُرُ إِلَى قُلُوبِكُمْ
وَأَعْمَالِكُمْ)

“แท้จริง อัลลอฮฺจะไม่ทรงมองดูรูปร่างของพวกเจ้า และสีผิวของพวกเจ้า แต่
พระองค์จะทรงมองดูหัวใจของพวกเจ้า และผลงานของพวกเจ้า”

(มุสลิม 4/1987)

และคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ แล้วเมื่อบรรดาผู้ที่ศรัทธาต่ออายะฮฺของเราได้
มาหาเจ้า ก็จงกล่าวเถิดว่า ขอความสันติจงมีแด่พวกท่านเถิด ﴾ คือ เจ้าจงให้เกียรติด้วย
การกล่าวสลามแก่พวกเขา และแจ้งข่าวดีกับพวกเขาด้วยความเมตตาของเจ้าอย่างกว้างขวาง
แก่พวกเขา และด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงตรัสว่า ﴿ พระผู้อภิบาลของพวกเจ้าได้กำหนดความ
เอ็นดู เมตตาไว้ที่พระองค์แล้วว่า ﴾ คือ พระองค์ได้ทรงกำหนดไว้ ณ ที่พระองค์แล้ว ซึ่ง
ความมีเกียรติ ความดี และความโปรดปราน ﴿ ผู้ใดในหมู่พวกเจ้ากระทำความชั่วโดยไม่รู้ ﴾

คือคนที่ฝ่าฝืนต่ออัลลอฮ์ทุกครั้งโดยที่เขาไม่รู้ ﴿ แล้วเขาสำนึกผิดกลับตัวกลับใจหลังจากนั้น และปรับปรุงแก้ไขแล้ว ﴾ คือ กลับตัวกลับใจไม่ไปทำความชั่ว และฝ่าฝืนอัลลอฮ์อีก ถอนตัวและตั้งใจอย่างแน่วแน่ว่าจะไม่กลับไปทำชั่ว และจะปรับปรุงตัวให้ดีขึ้น ﴿ แท้จริง พระองค์คือ ผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเมตตาเสมอ ﴾

อิมามอะหมัด ได้รายงานมาจาก อับดุลลอฮ์เราะฮ์ ว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(لَمَّا قَضَى اللَّهُ الْخَلْقَ كَتَبَ فِي كِتَابٍ فَهُوَ عِنْدَهُ فَوْقَ الْعَرْشِ : إِنَّ

رَحْمَتِي غَلَبَتْ غَضَبِي)

“เมื่ออัลลอฮ์ ได้เสร็จจากการสร้างสรรพสิ่งในโลก พระองค์ได้บันทึกไว้ในแผ่นบันทึกอยู่ ณ ที่พระองค์บนบัลลังก์ ว่า แท้จริง ความเมตตาของข้าฉันได้ชนะความโกรธกริ้วของข้าแล้ว”

(บันทึกโดย อะหมัด 2/313 และทั้งสองคือ อัลบุคอรี และมุสลิม

ได้บันทึกไว้ในหนังสือเศาะฮีฮ์ของทั้งสองด้วย พัตฮุลบารี 13/395 และมุสลิม 4/2107)

وَكَذَلِكَ نَقُصُّ عَلَيْكَ لَوْلَا تَتَّبِعِينَ سَبِيلَ الْمُجْرِمِينَ ﴿٥٥﴾ قُلْ إِنِّي نُهَيْتُ أَنْ أَعْبُدَ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ قُلْ لَا أَتَّبِعُ أَهْوَاءَكُمْ قَدْ ضَلَلْتُ إِذْ أَوْمَأَ أَنْ أَمِنَ الْمُهْتَدِينَ ﴿٥٦﴾ قُلْ إِنِّي عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّي وَكَذَّبْتُمْ بِهِ ۚ مَا عِندِي مَا تَسْتَعْجِلُونَ بِهِ ۚ إِنِ الْحُكْمُ إِلَّا لِلَّهِ يَقُصُّ الْحَقُّ وَهُوَ خَيْرُ الْفَصِلِينَ ﴿٥٧﴾ قُلْ لَّوْ أَن عِندِي مَا تَسْتَعْجِلُونَ بِهِ ۚ لَقُضِيَ الْأَمْرُ بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ ۚ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِالظَّالِمِينَ ﴿٥٨﴾ وَعِنْدَهُ مَفَاتِحُ الْغَيْبِ لَا يَعْلَمُهَا إِلَّا هُوَ وَيَعْلَمُ مَا فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَمَا تَسْقُطُ مِنْ وَرَقَةٍ إِلَّا يَعْلَمُهَا وَلَا حَبَّةٍ فِي

ظُلِمَتْ الْأَرْضُ وَلَا رَظَبٌ وَلَا يَاقِسٌ إِلَّا فِي كِتَابِ مُبِينٍ ﴿٥٩﴾

55. และในทำนองนั้น เราจะแจกแจงอายะฮ์ทั้งหลาย และเพื่อที่วิถีทางของผู้กระทำผิดจะได้ประจักษ์ชัด
56. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า แท้จริง ฉันถูกห้ามมิให้เคาะรพัสการะบรรดาผู้ที่พวกเจ้าวิงวอนกันอยู่ อื่นจากอัลลอฮ์ จงกล่าวเถิดว่า ฉันจะไม่ปฏิบัติตามความใคร่ของพวกเจ้า ถ้าเช่นนั้น ฉันก็ย่อมหลงผิดไปด้วยอย่างแน่นอนและฉันก็จะไม่ใช่เป็นคนหนึ่งในหมู่ผู้ได้รับทางนำ
57. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า แท้จริง ฉันอยู่บนหลักฐานอันชัดเจนจากพระผู้อภิบาลของฉัน ในขณะที่พวกเจ้าก็ปฏิเสธหลักฐานนั้น ที่ฉันนั้นไม่มีสิ่งที่พวกเจ้าริบเร่งกันดอก แท้จริง การชี้ขาดนั้นมิใช่สิทธิของใครอื่น นอกจากเป็นสิทธิของอัลลอฮ์เท่านั้น โดยที่พระองค์จะทรงเล่าความจริง และพระองค์เป็นผู้ที่เยี่ยมที่สุดในบรรดาผู้จำแนกความจริงออกจากความเท็จ
58. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า หากฉันมีอำนาจตามที่พวกเจ้าริบเร่งกันแล้ว แน่หนอน กิจการทั้งหลายก็จะถูกชี้ขาดระหว่างฉันกับพวกเจ้าแล้ว และอัลลอฮ์นั้นเป็นผู้ทรงรู้อย่างดีต่อผู้ธรรมทั้งหลาย
59. และที่พระองค์ทรงมีบรรดาญะอ์แห่งความเร้นลับ โดยที่ไม่มีใครรู้ ญะอ์เหล่านั้น นอกจากพระองค์เท่านั้น และพระองค์ทรงรู้อะเสาะฮ์ในแผ่นดิน ในทะเล และไม่มีใบบนไม้ใดร่วงหล่น นอกจากพระองค์จะทรงรู้ และไม่มีเมล็ดพืชใด ซึ่งอยู่ในความมืดของแผ่นดิน และไม่มีสิ่งเปี้ยกชุ่มใด ๆ และสิ่งที่แห้งผากใด ๆ นอกจากจะอยู่ในบันทึกอันชัดแจ้งทั้งสิ้น

ท่านรอซูล ﷺ อยู่บนหลักฐานอันชัดเจนในสิ่งที่ท่านเชิญชวน และการตอบแทนนั้นอยู่ในพระหัตถ์ของอัลลอฮ์ ﷻ ไม่ใช่อยู่ในมือของท่าน

อัลลอฮ์ ﷻ ทรงอธิบายถึงเหตุผล และหลักฐานต่างๆ ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ถึงวิถีทาง

การให้ทางนำ และแนะนำ การตำหนิผู้ที่โต้เถียง ดื้อดึง และดื้อรั้น ﴿ และในทำนองนั้น เราจะแจกแจงอายะฮ์ทั้งหลาย ﴾ ที่บรรดาผู้โต้ตอบต้องการที่จะให้อธิบาย ﴿ และเพื่อที่วิถีทางของผู้กระทำความผิดจะได้ประจักษ์ชัด ﴾ คือ วิถีทางของบรรดาผู้กระทำความผิด บรรดาผู้ที่ฝ่าฝืนท่านรอซูลฯ จะได้ปรากฏชัดออกมา

และคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า แท้จริง ฉันอยู่บนหลักฐานอันชัดเจนจากพระผู้อภิบาลของฉัน ﴾ คือ ฉันอยู่บนบัญญัติของอัลลอฮ์ที่ชัดเจนที่พระองค์ประทานให้แก่ฉัน ﴿ ในขณะเดียวกันพวกเจ้าก็ปฏิเสธหลักฐานนั้น ﴾ คือ ปฏิเสธสัจธรรมที่อัลลอฮ์ประทานมาให้แก่ฉัน ﴿ ที่ฉันนั้นไม่มีสิ่งที่พวกเจ้าริบเร่งกันดอก ﴾ คือ การลงโทษ ﴿ แท้จริง การชี้ขาดนั้นมิใช่สิทธิของใครอื่น นอกจากเป็นสิทธิของอัลลอฮ์เท่านั้น ﴾ คือ เป็นอำนาจของพระองค์แต่เพียงผู้เดียว หากพระองค์ทรงประสงค์ก็จะทรงริบเร่งให้แก่พวกเจ้าตามที่ขอ และหากพระองค์ทรงประสงค์ก็จะประวิงเอาไว้ เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ปรีชาญาณ และด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงตรัสว่า ﴿ โดยที่พระองค์จะทรงเล่าความจริง และพระองค์เป็นผู้ที่เยี่ยมที่สุดในบรรดาผู้จำแนกความจริงออกจากความเท็จ ﴾ คือ พระองค์ทรงเป็นผู้ที่ดีที่สุดในการตัดสินคดีความ และตัดสินระหว่างป่าวของพระองค์

และคำรัสของพระองค์ ที่ว่า ﴿ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า หากฉันมีอำนาจตามที่พวกเจ้าริบเร่งกันแล้ว แน่หอน กิจการทั้งหลายก็จะถูกชี้ขาดระหว่างฉันกับพวกเจ้าแล้ว ﴾ คือ ถ้าปรากฏว่าที่มาแห่งอำนาจอยู่ที่ฉันแล้วละก็ ฉันก็จะให้มันเกิดขึ้นกับพวกท่านให้สาสมกับพวกท่านไปแล้ว ﴿ และอัลลอฮ์นั้นเป็นผู้ทรงรู้ดียิ่งต่อผู้ธรรมทั้งหลาย ﴾ ถ้ามีผู้ถามว่า เราจะรวมกันได้อย่างไร ระหว่างอายะฮ์นี้กับสิ่งที่ปรากฏอยู่ในอะดิษเศาะฮิฮ์ทั้งสองที่รายงานโดย อาอิชะฮ์ ว่า นางได้ถามท่านรอซูล ﷺ ว่า โอ้ท่านรอซูลของอัลลอฮ์ เคยมีวันไหนที่มีความรุนแรงมากไปกว่าวันสมรภูมิมุฮุซุคไหม ? แล้วท่านได้ตอบว่า

(لَقَدْ لَقِيتُ مِنْ قَوْمِكَ ، وَكَانَ أَشَدَّ مَا لَقِيتُ مِنْهُمْ يَوْمَ الْعَقَبَةِ ، إِذْ عَرَضْتُ نَفْسِي عَلَى ابْنِ عَبْدِ يَالِيلَ بْنِ عَبْدِ كَلَالٍ ، فَلَمْ يُجِبْنِي إِلَى مَا أَرَدْتُ ، فَأَنْطَلَقْتُ وَأَنَا مَهْمُومٌ عَلَى وَجْهِهِ ، فَلَمْ أَسْتَفِقْ إِلَّا بِقَرْنِ الثَّعَالِبِ ، فَرَفَعْتُ رَأْسِي ، فَإِذَا أَنَا بِسَحَابَةٍ قَدْ ظَلَّلَتْنِي ، فَتَطَرْتُ فَإِذَا فِيهَا جَبْرِيلُ عَلَيْهِ السَّلَامُ ، فَتَادَانِي فَقَالَ : إِنَّ اللَّهَ قَدْ سَمِعَ قَوْلَ قَوْمِكَ لَكَ ، وَمَا رَدُّوا عَلَيْكَ ، وَقَدْ بَعَثَ إِلَيْكَ مَلَكَ الْجِبَالِ ، لِتَأْمُرَهُ بِمَا شِئْتَ فِيهِمْ ، قَالَ فَتَادَانِي مَلَكُ الْجِبَالِ وَسَلَّمْ)

عَلَيَّ ، ثُمَّ قَالَ : يَا مُحَمَّدُ ، إِنَّ اللَّهَ قَدْ سَمِعَ قَوْلَ قَوْمِكَ لَكَ ، وَقَدْ بَعَثَنِي رَبُّكَ إِلَيْكَ ، لِتَأْمُرَنِي بِأَمْرِكَ فِيمَا شِئْتَ ، إِنَّ شَيْئًا أَطَبَقْتُ عَلَيْهِمُ الْأَخَشِينَ ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ : بَلْ أَرْجُو أَنْ يُخْرِجَ اللَّهُ مِنْ أَصْلَابِهِمْ ، مَنْ يَعْبُدُ اللَّهَ لَا يُشْرِكُ بِهِ شَيْئًا)

“ความจริง ฉันได้พบกับกลุ่มชนของเธอ และปรากฏว่า ที่รุนแรงที่สุดที่ฉันได้พบกับพวกเขาก็คือ วันอัลอะกะบะฮ์ เมื่อฉันได้เสนอตัวต่อ อิบน์ อับดี ยาสิล อิบน์ อับดีกุลาล แต่เขาไม่ตอบรับฉันอย่างที่ฉันต้องการ แล้วฉันจึงเดินออกไปโดยที่ใบหน้าของฉันหม่นหมอง มารู้สึกตัวอีกทีก็เมื่อเดินไปถึงก็อรุน อัชชะอาลิบ แล้วฉันได้เงยศีรษะขึ้นไปยังท้องฟ้า ก็บังเอิญเห็นก้อนเมฆลอยอยู่เหนือฉัน ฉันเพ่งมองดู ก็เห็นญิบริล ﷺ แล้วเขาได้ร้องเรียกฉัน แล้วกล่าวว่า แท้จริง อัลลอฮ์นั้นทรงได้ยินคำพูดของกลุ่มชนของท่านที่ได้พูดกับท่าน และคำที่พวกเขาได้ตอบกับท่าน แล้ว และพระองค์ได้ส่งเจ้าแห่งภูเขามายังท่าน เพื่อที่ท่านจะใช้ให้เขาทำกับพวกนั้นตามที่ท่านประสงค์ เขาเล่าว่า แล้วเจ้าแห่งภูเขาได้ร้องเรียกฉัน และกล่าวสลามแก่ฉัน หลังจากนั้นเขาได้กล่าวว่า โอ้มุฮัมมัด แท้จริง อัลลอฮ์ทรงได้ยินคำพูดของกลุ่มชนของท่านที่ได้พูดกับท่านแล้ว และพระผู้อภิบาลของท่านได้ส่งฉันมา เพื่อที่ท่านจะใช้ให้ฉันจัดการในสิ่งที่ท่านประสงค์ หากท่านประสงค์ ฉันจะพบบัณฑิตระหว่างสองภูเขาจัดการกับพวกเขา แล้วท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า อย่าเลย หวังว่าอัลลอฮ์จะทรงให้มีผู้ที่เคารพภักดีต่ออัลลอฮ์ โดยไม่เอาสิ่งใดเป็นภาคีต่อพระองค์ ออกมาจากกันกบของพวกเขาด้วยเถิด”

(พัตฮุลบาริ 6/360 และ มุสลิม 3/1420)

ที่กล่าวมานี้ เป็นสำนวนที่บันทึกโดยมุสลิม กล่าวคือ ความจริงเขา (เจ้าแห่งภูเขา) เสนอให้ท่านนบิลงโทษพวกเขาให้ราบคาบ แล้วท่านได้ขอให้หยุดเอาไว้ก่อน ให้ล่าช้าออกไป หวังว่าอัลลอฮ์จะทรงให้มีผู้ที่ไม่ตั้งสิ่งหนึ่งสิ่งใดเป็นภาคีต่ออัลลอฮ์ ออกมาจากกันกบของพวกเขา (คือเป็นลูกหลานของพวกเขา) และจะรวมข้อความในอะดีษกับคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ในอายะฮ์ที่ 58 ซูเราะฮ์ อัลอันอาม ได้อย่างไร ? นั่นคือข้อความที่ว่า

﴿ قُلْ لَوْ أَنَّ عِنْدِي مَا تَسْتَعْجِلُونَ بِهِ لَفُضِّى الْأَمْرُ بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِالظَّالِمِينَ ﴾

คำตอบก็คือ วัลลอฮุอะอ์ลัม (อัลลอฮ์ทรงทราบดี) อายะฮ์นี้บ่งชี้ว่า หากอำนาจการลงโทษอยู่ในมือของท่านรอซูล ขณะที่พวกเขาเร่งเร้าให้ลงโทษนั้น ท่านก็ควรจะลงโทษพวกเขา

ตามที่ขอ แต่ในชะติษนี้ ไม่ได้มีการขอแต่ประการใดที่เป็นการทำให้มีการลงโทษ เพียงแต่เจ้าแห่งภูเขาเสนอ ถ้าท่านรอสูลประสงค์ เขาจะพับพื้นที่ระหว่างภูเขา 2 ลูกเข้าด้วยกัน คือล้างบางไปเลย ส่วนภูเขาทั้งสองก็คือ ลูกหนึ่งอยู่ทางทิศเหนือของเมืองมักกะฮ์ ส่วนอีกลูกหนึ่งอยู่ทางใต้ของเมืองมักกะฮ์ ด้วยเหตุนี้ ท่านจึงขอเลื่อนออกไป และขอความอ่อนโยนนุ่มนวลแก่พวกเขา

ไม่มีใครจะรู้สิ่งเร้นลับ นอกจากอัลลอฮฺ ﷻ เท่านั้น

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿และที่พระองค์ทรงมีบรรดาญะแแห่งความเร้นลับ โดยที่ไม่มีใครรู้ญะแเหล่านั้น นอกจากพระองค์เท่านั้น﴾

อัลบุคอรี ได้บันทึกรายงานชะติษจาก ซาลิม อิบนิ अबดิลลาฮฺ จากบิดาของเขาว่า แท้จริง ท่านรอสูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(مَفَاتِيحُ الْغَيْبِ خُمْسٌ لَا يَعْلَمُهُنَّ إِلَّا اللَّهُ) ﴿إِنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ عِلْمُ السَّاعَةِ وَيُنَزِّلُ الْغَيْثَ وَيَعْلَمُ مَا فِي الْأَرْحَامِ وَمَا تَدْرِي نَفْسٌ مَّاذَا تَكْسِبُ غَدًا وَمَا تَدْرِي نَفْسٌ بِأَيِّ أَرْضٍ تَمُوتُ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ﴾)

“บรรดาญะแแห่งความเร้นลับนั้น มีอยู่ 5 ประการ โดยไม่มีใครจะทราบมันได้ นอกจากอัลลอฮฺเท่านั้น (แท้จริง อัลลอฮฺนั้น ความรู้แห่งวันอวสานนั้นมีอยู่ ณ ที่พระองค์ และพระองค์จะประทานฝนลงมา และพระองค์ทรงรอบรู้สิ่งที่อยู่ในมดลูก และไม่มีชีวิตใดรู้สิ่งที่จะหามาได้ในวันรุ่งขึ้น และไม่มีชีวิตใดรู้ว่า ณ แผ่นดินใดเขาจะตาย แท้จริง อัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงรอบรู้อย่างละเอียดถี่ถ้วน)”

(ซูเราะฮฺ ลุคมาน อายะฮฺที่ 34)

(ฟัตฮุลบาริ 6/141)

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿และพระองค์ทรงรู้สิ่งที่อยู่ในแผ่นดิน ในทะเล﴾ คือ ความรู้ของพระองค์นั้นครอบคลุมทุกสิ่งที่อยู่บนบก และในทะเล ไม่มีสิ่งใดที่จะซ่อนเร้นไปจากพระองค์ได้ ไม่ว่าจะเล็กหรือใหญ่ทั้งในแผ่นดิน และฟากฟ้า

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿และไม่มิไบไมใดร่วงหล่น นอกจากพระองค์จะทรงรู้﴾ คือ พระองค์ทรงรอบรู้ความเคลื่อนไหวทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นสสาร หรือสิ่งมีชีวิต โดยเฉพาะผู้ที่ถูกบังคับให้ปฏิบัติบัญญัติของพระองค์ทั้งที่เป็นมนุษย์ และญิน ดังที่อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสไว้ว่า

﴿يَعْلَمُ خَائِنَةَ الْأَعْيُنِ وَمَا تُخْفِي الصُّدُورُ﴾

“พระองค์ทรงรอบรู้การทรยศของดวงตา และสิ่งที่ทรวงอกปกปิดอยู่”

(ซูเราะฮ์ มอฟิร อายะฮ์ที่ 19)

﴿وَهُوَ الَّذِي يَتَوَفَّاكُم بِاللَّيْلِ وَيَعْلَمُ مَا جَرَحْتُم بِالنَّهَارِ
ثُمَّ يَبْعَثُكُم فِيهِ لِيُقْضَىٰ أَجَلٌ مُّسَمًّى ثُمَّ إِلَيْهِ مَرْجِعُكُمْ ثُمَّ
يُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٦٠﴾ وَهُوَ الْقَاهِرُ فَوْقَ عِبَادِهِ
وَيُرْسِلُ عَلَيْكُمْ حَفَظَةً حَتَّىٰ إِذَا جَاءَ أَحَدُكُمُ الْمَوْتُ تَوَفَّتْهُ
رُسُلْنَا وَهُمْ لَا يُفَرِّطُونَ ﴿٦١﴾ ثُمَّ رُدُّوْا إِلَى اللَّهِ مَوْلَاهُمُ الْحَقُّ ۖ أَلَا لَهُ
الْحُكْمُ وَهُوَ أَسْرَعُ الْحَاسِبِينَ ﴿٦٢﴾﴾

60. และพระองค์ คือ ผู้ที่ทรงให้พวกเจ้าตายในเวลากลางคืน และทรงรู้ในสิ่งที่พวกเจ้ากระทำให้ในเวลากลางวัน แล้วก็ทรงให้พวกเจ้าฟื้นคืนชีพในเวลาหนึ่ง เพื่อให้เวลาแห่งอายุขัยที่ถูกกำหนดไว้ นั้น จะได้ถูกใช้ให้หมดไป แล้วยังพระองค์นั้นคือ การกลับไปของพวกเจ้า แล้วพระองค์จะทรงบอกแก่พวกเจ้าให้ทราบสิ่งที่พวกเจ้าเคยกระทำไว้
61. พระองค์ คือ ผู้ทรงอำนาจเหนือปวงบ่าวของพระองค์ และทรงส่งผู้บันทึกความดี และความชั่วมายังพวกเจ้าด้วย จนกระทั่ง เมื่อความตายได้มายังคนใดในหมู่พวกเจ้า แล้วบรรดาทูตของเราก็จะรับชีวิตของพวกเขาไปโดยที่พวกเขาจะไม่ทำให้บกพร่องเลย
62. แล้วพวกเขาก็ถูกนำกลับไปยังอัลลอฮ์ ผู้เป็นนายอันแท้จริงของพวกเข เขา ฟังทราบเถิดว่า การตัดสินชี้ขาดนั้นเป็นสิทธิของพระองค์เท่านั้น และพระองค์ทรงเป็นผู้ที่รวดเร็วยิ่งในหมู่ผู้ชำระสอบสวนทั้งหลาย

บรรดาบ่าวผู้นั้นอยู่ในอุ้งพระหัตถ์ของอัลลอฮฺ ﷻ ทั้งก่อนตาย และหลังจากตายแล้ว

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า พระองค์ทรงให้ปาวของพระองค์ตายในเวลาที่พักผ่อนนอนในตอนกลางคืน คือ นอนหลับนั่นเอง ดังเช่นพระองค์ตรัสว่า

﴿إِذْ قَالَ اللَّهُ يٰعِيسَىٰ إِنِّي مُتَوَفِّيكَ وَرَافِعُكَ إِلَيَّ﴾

“จงระลึกถึงขณะที่อัลลอฮฺ ตรัสว่า โอ้อีซา ข้าจะเป็นผู้รับเจ้าไป และจะเป็นผู้ยกเจ้าขึ้นไปยังข้า”

(ซูเราะฮฺ อาลิอิมรอน อายะฮฺที่ 55)

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿اللَّهُ يَتَوَفَّى الْأَنفُسَ حِينَ مَوْتِهَا وَالَّتِي لَمْ تَمُتْ فِي مَنَامِهَا فَيُمْسِكُ الَّتِي قَضَىٰ عَلَيْهَا الْمَوْتَ وَيُرْسِلُ الْأُخْرَىٰ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى﴾

“อัลลอฮฺทรงปลิดชีวิตในยามที่มันจะตาย และมันจะยังไม่ตายในขณะที่นอนหลับ พระองค์จะทรงปลิดชีวิตตามที่พระองค์ทรงกำหนดความตายให้แก่มัน และพระองค์จะทรงยึดชีวิตอื่น ๆ ไปจนถึงเวลาที่ถูกกำหนดไว้”

(ซูเราะฮฺ อัซซุมัร อายะฮฺที่ 42)

ในอายะฮฺนี้ อัลลอฮฺ ﷻ ได้กล่าวถึงความตาย 2 อย่าง คือ ตายใหญ่ (ตายจริง) และ ตายเล็ก (คือการนอนหลับ)

และพระองค์ได้ตรัสไว้ในอายะฮฺที่ 60 ของซูเราะฮฺ นี้ว่า ﴿และพระองค์ คือ ผู้ที่ทรงให้พวกเจ้าตายในเวลากลางคืน และทรงรู้ในสิ่งที่พวกเจ้ากระทำขึ้นในเวลากลางวัน﴾ คือ ทรงรู้ถึงการทำงานที่พวกเจ้าทำ หรือชวนชวายเป็นเวลากลางวัน

(อัญญาบารี 5/212)

อายะฮฺนี้เป็นประโยคที่มากันบ่งบอกให้ทราบว่า ความรู้ของพระองค์นั้นทรงครอบคลุมไปทั่วทั้งกลางวัน และกลางคืน ในขณะที่หยุด และเคลื่อนไหว ดังเช่นพระองค์ได้ตรัสว่า

﴿سَوَاءٌ مِنْكُمْ مَنْ أَسْرَ الْقَوْلَ وَمَنْ جَهَرَ بِهِ وَمَنْ هُوَ مُسْتَخْفٍ بِاللَّيْلِ وَسَارِبٌ

بِالنَّهَارِ﴾

“เท่ากันในหมู่พวกเจ้า ผู้ที่ปกปิดคำพูด และผู้ที่เปิดเผยมัน และผู้ที่ซ่อนการกระทำ
ในเวลากลางคืน และผู้ที่เดินทางอย่างเปิดเผยในเวลากลางวัน”

(ซูเราะฮฺ อัลอะอฺลุ อายะฮฺที่ 10)

และดังเช่นที่ อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า

﴿وَمِنْ رَّحْمَتِهِ جَعَلَ لَكُمُ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ لِتَسْكُنُوا فِيهِ وَلِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ﴾

“และจากความเมตตาของพระองค์ พระองค์ทรงทำให้มีกลางคืน และกลางวัน
เพื่อพวกเจ้าจะได้พักผ่อนในเวลานั้น (กลางคืน) และเพื่อพวกเจ้าจะได้แสวงหา
ความโปรดปรานของพระองค์ (ในเวลากลางวัน)”

(ซูเราะฮฺ อัลอะอฺลุ อายะฮฺที่ 73)

และดังเช่นที่อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า

﴿وَجَعَلْنَا اللَّيْلَ لِبَاسًا ۖ وَجَعَلْنَا النَّهَارَ مَعَاشًا ۚ﴾

“และเราได้ทำให้กลางคืนเป็นเครื่องปกปิดร่างกาย และเราได้ทำให้กลางวันเป็น
ที่แสวงหาเครื่องยังชีพ”

(ซูเราะฮฺ อันนะบะฮฺ อายะฮฺที่ 10 และ 11)

ด้วยเหตุนี้ อัลลอฮฺ ﷻ จึงตรัสไว้ ณ ที่นี้ว่า ﴿และพระองค์ คือ ผู้ที่ทรงให้พวกเจ้า
ตายในเวลากลางคืน และทรงรู้ในสิ่งที่พวกเจ้ากระทำขึ้นในเวลากลางวัน﴾ หมายถึง
งานที่พวกเจ้าทำในเวลากลางวัน ﴿แล้วก็ทรงให้พวกเจ้าฟื้นคืนชีพในเวลาอันนั้น﴾ คือ
ในเวลากลางวัน โดยที่ มุญาฮิด, กอดาตะฮฺ และ อัลฮุคคิม ได้กล่าวเอาไว้

และคำรัสของพระองค์ที่ว่า ﴿เพื่อให้เวลาแห่งอายุขัยที่ถูกกำหนดไว้ นั้น จะได้ถูกใช้
ให้หมดไป﴾ ตามกำหนดอายุขัยของแต่ละคน ﴿แล้วยังพระองค์นั้นคือ การกลับไปของ
พวกเจ้า﴾ ในวันกิยามะฮฺ ﴿แล้วพระองค์จะทรงบอกแก่พวกเจ้าให้ทราบสิ่งที่พวกเจ้าเคย
กระทำไว้﴾ ถ้าเป็นความดีก็จะตอบแทนด้วยความดี และถ้าเป็นความชั่ว ก็จะตอบแทนด้วย
ความชั่ว

และคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿พระองค์ คือ ผู้ทรงอำนาจเหนือปวงบ่าวของ
พระองค์﴾ พระองค์มีอำนาจเหนือทุกสิ่ง และทุกสิ่งทุกอย่างต้องยอมสยบต่อความยิ่งใหญ่
ของพระองค์ ﴿และทรงส่งผู้บันทึกความดี และความชั่วมายังพวกเจ้าด้วย﴾ หมายถึง
มลาอิกะฮฺที่คอยสอดส่องดูแลมนุษย์อยู่ตลอด ดังเช่นคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿لَهُ مُعَقِّبَاتٌ مِّنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ يَحْفَظُونَهُ مِنْ أَمْرِ اللَّهِ﴾

“สำหรับเขามีมลาอิกะฮ์ ผู้เฝ้าติดตาม ทั้งด้านหน้า และด้านหลัง เขา คຸ້ມครองเขาตามพระบัญชาของอัลลอฮ์”

(ซูเราะฮ์ อีรเราะฮุด อายะฮ์ที่ 11)

และดำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า

﴿وَإِنَّ عَلَيْكُمْ لَحَافِظِينَ ۝۱๐ كِرَامًا كَاتِبِينَ ۝۱๑ يَعْلَمُونَ مَا تَفْعَلُونَ ۝۱๒﴾

“และแท้จริง มีผู้คຸ້ມครองรักษาพวกเจ้าอยู่ คือ (มลาอิกะฮ์) ผู้ทรงเกียรติ เป็นผู้บันทึก พวกเขารู้ถึงสิ่งที่พวกเจ้ากระทำ”

(ซูเราะฮ์ อัลอิมฟิฏีร อายะฮ์ที่ 10, 11 และ 12)

และอัลลอฮ์ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿إِذْ يَتَلَقَّى الْمُتَلَقِّيَانِ عَنِ الْيَمِينِ وَعَنِ الشِّمَالِ قَعِيدٌ ۝۱۷ مَا يَلْفِظُ مِنْ قَوْلٍ إِلَّا لَدَيْهِ

رَقِيبٌ عَتِيدٌ ۝۱۸﴾

“จงระลึกขณะที่มลาอิกะฮ์ผู้บันทึก 2 ท่านจดบันทึกอยู่ ท่านหนึ่งนั่งอยู่ทางด้านขวา และอีกท่านหนึ่งอยู่ทางด้านซ้าย ไม่มีคำพูดใดกล่าวออกมา เว้นแต่ใกล้เขานั้น มี (มะลัก) ผู้เฝ้าติดตาม ผู้เตรียมพร้อม (ที่จะบันทึก)”

(ซูเราะฮ์ ก็อฟ อายะฮ์ที่ 17 และ 18)

และดำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ จงกระทั้ง เมื่อความตายได้มายังคนใดในหมู่พวกเจ้า ﴾ คือ ขณะใกล้จะตาย ﴿ แล้วบรรดาทูตของเราก็จะรับชีวิตของพวกเขาไป ﴾ คือ บรรดา มลาอิกะฮ์ที่ได้รับมอบหมายในการเอาชีวิต

อิบนุ อับบาส และคนอื่นๆ ได้กล่าวว่า สำหรับ มาลิกิลเมาตุ นั้น มีผู้ช่วยมากมาย (อัญญอบารี 11/410) โดยพวกเขาจะช่วยกันนำวิญญาณออกมา เมื่อวิญญาณมาถึงคอหอย มาลิกิลเมาตุ ก็จะดึงวิญญาณออกมา ﴿ โดยที่พวกเขาจะไม่ทำให้บกพร่องเลย ﴾ ในการดูแลรักษาวิญญาณของผู้ตาย พวกเขาจะระมัดระวังดูแลมัน โดยนำมันออกมา ตามที่อัลลอฮ์ ผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงสูงส่งทรงประสงค์ ถ้าวิญญาณนั้นออกมาจากคนดีๆ ก็จะนำไปเก็บไว้ในสวรรค์ แต่ถ้าเป็นของคนชั่วๆ ก็จะนำไปเก็บไว้ในนรก ขออัลลอฮ์ได้โปรดคຸ້ມครองพวกเราด้วย

และดำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ แล้วพวกเขาก็ถูกนำกลับไปยังอัลลอฮ์ ผู้เป็นนายอันแท้จริงของพวกเขา ﴾

อิมามอะหมัด ได้รายงานมาจากอบีฮุร็อยเราะฮฺ رضي الله عنه จากท่านนบี ﷺ ได้กล่าวว่า

(إِنَّ أَلَمِيَّتَ تَحْضُرُهُ الْمَلَائِكَةُ ، فَإِذَا كَانَ الرَّجُلُ الصَّالِحُ ، قَالُوا : أَخْرِجِي أَيْتَهَا النَّفْسَ الطَّيِّبَةَ ، كَانَتْ فِي الْجَسَدِ الطَّيِّبِ ، أَخْرِجِي حَمِيدَةً وَأَبْشِرِي بِرُوحٍ وَرَيْحَانٍ ، وَرَبِّ غَيْرِ غَضْبَانَ ، فَلَا تَرَالُ يُقَالُ لَهَا ذَلِكَ حَتَّى تَخْرُجَ ، ثُمَّ يُعْرَجُ بِهَا إِلَى السَّمَاءِ ، فَيُسْتَفْتَحُ لَهَا ، فَيُقَالُ : مَنْ هَذَا ؟ فَيُقَالُ : فَلَانٌ ، فَيُقَالُ : مَرْحَبًا بِالنَّفْسِ الطَّيِّبَةِ ، كَانَتْ فِي الْجَسَدِ الطَّيِّبِ ، أُدْخِلِي حَمِيدَةً ، وَأَبْشِرِي بِرُوحٍ وَرَيْحَانٍ وَرَبِّ غَيْرِ غَضْبَانَ ، فَلَا تَرَالُ يُقَالُ لَهَا ذَلِكَ حَتَّى يُنْتَهَى بِهَا إِلَى السَّمَاءِ الَّتِي فِيهَا اللَّهُ ﷻ)

“แท้จริง คน (ใกล้จะ) ตายนั้น บรรดา ملاอิกะฮฺจะมาปรากฏตัว (ห้อมล้อม) เขาอยู่ แล้วถ้าปรากฏว่า ชายคนนั้นเป็นคนดี พวกเขาก็กล่าวว่า โอ้วิญญาณที่ดีที่อยู่ในร่างที่ดี จงออกมาเถิด ออกมาอย่างได้รับการสรรเสริญ และรับข่าวดีด้วยกลิ่นหอมอบอวล และพระผู้อภิบาลที่ไม่กริ้วโกรธ โดยคำกล่าวยังคงเป็นไปอย่างนั้น จนกระทั่งวิญญาณออกมา หลังจากนั้น วิญญาณก็จะถูกนำขึ้นสู่ฟากฟ้า แล้วขอให้เปิดประตูฟ้าต้อนรับ มีเสียงถามว่า นี่เป็นใคร ? มีเสียงตอบว่า คนนั้น และมีเสียงกล่าวว่า ยินดีต้อนรับวิญญาณที่ดีที่อยู่ในร่างที่ดี จงเข้ามาอย่างได้รับการสรรเสริญ และรับข่าวดีด้วยกลิ่นหอมอบอวล และพระผู้อภิบาลที่ไม่กริ้วโกรธ โดยคำกล่าวยังคงเป็นไปอย่างนั้น จนกระทั่งไปสุดชั้นฟ้า ณ ที่อัลลอฮฺผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงสูงส่ง”

(وَإِذَا كَانَ الرَّجُلُ السُّوءُ قَالُوا : أَخْرِجِي أَيْتَهَا النَّفْسُ الْخَبِيثَةُ ، كَانَتْ فِي الْجَسَدِ الْخَبِيثِ ، أَخْرِجِي ذَمِيمَةً وَأَبْشِرِي بِحَمِيمٍ وَغَسَاقٍ ، وَآخِرَ مَنْ شَكَلِهِ أَزْوَاجٌ ، فَلَا تَرَالُ يُقَالُ لَهَا ذَلِكَ حَتَّى تَخْرُجَ ، ثُمَّ يُعْرَجُ بِهَا إِلَى السَّمَاءِ ، فَيُسْتَفْتَحُ لَهَا فَيُقَالُ : مَنْ هَذَا ؟ فَيُقَالُ : فَلَانٌ فَيُقَالُ : لَا مَرْحَبًا بِالنَّفْسِ الْخَبِيثَةِ كَانَتْ فِي الْجَسَدِ الْخَبِيثِ ، ارْجِعِي ذَمِيمَةً ، فَإِنَّهُ لَا يُفْتَحُ لِكَ أَبْوَابِ السَّمَاءِ ، فَتُرْسَلُ مِنَ السَّمَاءِ ثُمَّ تَصِيرُ إِلَى الْقَبْرِ فَيُجْلَسُ الرَّجُلُ الصَّالِحُ فَيُقَالُ لَهُ مِثْلُ مَا قِيلَ

فِي الْحَدِيثِ الْأَوَّلِ ، وَيَجْلِسُ الرَّجُلُ السُّوءُ فَيَقَالُ لَهُ مِثْلُ مَا قِيلَ فِي الْحَدِيثِ
(الْأَوَّلِ)

“และถ้าปรากฏว่าชายคนนั้นเป็นคนชั่ว พวกเขาก็กล่าวว่า โอ้วิญญาณชั่วที่อยู่ในร่างชั่ว จงออกมาเสียที จงออกมาในสภาพที่น่าเกลียด ต่ำต้อย และรับข่าวดีด้วยกับน้ำร้อน และความมืด และรูปร่างสุดท้ายของมันมีหลายรูปดูไม่ออก โดยคำกล่าวยังคงเป็นไปอย่างนั้น จนกระทั่งวิญญาณออกมา แล้วถูกนำขึ้นสู่ฟากฟ้า แล้วเปิดประตูฟ้า มีเสียงกล่าวว่า นี่เป็นใคร ? มีเสียงตอบว่า คนนั้น แล้วมีเสียงกล่าวว่า ไม่ต้อนรับวิญญาณชั่วที่อยู่ในร่างชั่ว จงกลับไปในสภาพที่น่าเกลียด ต่ำต้อย บรรดาประตูฟ้าไม่เปิดให้เข้า แล้ววิญญาณก็ถูกส่งลงมาจากฟากฟ้า แล้วก็ไปอยู่ที่หลุมฝังศพ แล้วชายคนดีก็ถูกให้ขึ้นมานั่ง แล้วคำกล่าวเช่นในตอนแรกก็ถูกกล่าวให้แก่เขา และชายชั่วยังถูกให้ขึ้นมานั่ง แล้วเสียงกล่าวที่ถูกกล่าวในตอนแรกก็ถูกกล่าวให้แก่เขา”

(อะหฺมัด 2/364)

และอาจจะเป็นไปได้ว่า จุดมุ่งหมายของคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ แล้วพวกเขาก็ถูกนำกลับ ﴾ หมายถึงมนุษย์ทั้งมวล ﴿ ไปยังอัลลอฮฺ ﴾ ในวันกิยามะฮฺ แล้วพระองค์ก็จะตัดสินพวกเขาด้วยความยุติธรรม ดังที่พระองค์ได้ตรัสว่า

﴿ قُلْ إِنَّ الْأَوَّلِينَ وَالْآخِرِينَ ﴿٤٩﴾ لَمَجْمُوعُونَ إِلَىٰ مِيقَاتٍ يَوْمَ مَعْلُومٍ ﴿٥٠﴾ ﴾

“จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า แท้จริง ชนรุ่นก่อน และรุ่นหลัง ๆ นั้น จะถูกรวบรวมไว้จนกระทั่งถึงวันอันเป็นที่รู้จักกันดี (วันกิยามะฮฺ)”

(ซูเราะฮฺ อัลวาเกอะฮฺ อายะฮฺที่ 49 และ 50)

และพระองค์ตรัสอีกว่า

﴿ وَحَشَرْنَاهُمْ فَلَمْ نُغَادِرْ مِنْهُمْ أَحَدًا ﴾ إِلَىٰ قَوْلِهِ ﴿ وَلَا يَظْلِمُ رَبُّكَ أَحَدًا ﴾

“และเราได้ชุมนุมพวกเขา ดังนั้น เราจะไม่ให้ผู้ใดออกไปจากพวกเขาเลย” ไปจนกระทั่งถึงคำรัสของพระองค์ที่ว่า “โดยที่พระผู้อภิบาลของเจ้าจะไม่อธรรมต่อผู้ใดเลย”

(ซูเราะฮฺ อัลกะฮฟฺ อายะฮฺที่ 47 - 49)

และด้วยเหตุนี้ อัลลอฮฺ ﷻ จึงตรัสว่า ﴿ ผู้เป็นนายอันแท้จริงของพวกเขา ฟังทราบเถิดว่า การตัดสินใจขาดนั้นเป็นสิทธิ์ของพระองค์เท่านั้น และพระองค์ทรงเป็นผู้ที่รวดเร็วยิ่งในหมู่ผู้ชำระสอบสวนทั้งหลาย ﴾

﴿ قُلْ مَنْ يُنَجِّيكُمْ مِّنْ ظُلُمَاتِ الْبَرِّ وَالْبَحْرِ تَدْعُونَهُ تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً لَّئِنْ أَنجَيْنَا مِنْ هَذِهِ لَنُكَوِّنَنَّ مِنَ الشَّاكِرِينَ ﴿٦٣﴾ قُلْ اللَّهُ يُنَجِّيكُمْ مِّنْهَا وَمِنْ كُلِّ كَرْبٍ ثُمَّ أَنْتُمْ تُشْرِكُونَ ﴿٦٤﴾ قُلْ هُوَ الْقَادِرُ عَلَىٰ أَن يَبْعَثَ عَلَيْكُمْ عَذَابًا مِّنْ فَوْقِكُمْ أَوْ مِّنْ تَحْتِ أَرْجُلِكُمْ أَوْ يَلْبَسَكُمْ شِيعًا وَيُذِيقَ بَعْضَكُمْ بَأْسَ بَعْضٍ أَنظُرْ كَيْفَ نُصَرِّفُ الْكَاتِبَ لَعَلَّهُمْ يَفْقَهُونَ ﴿٦٥﴾ ﴾

63. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า ใครเล่า ? จะช่วยพวกเจ้าให้พ้นจากความมืดของทางบก และทางทะเล โดยที่พวกเจ้าวิงวอนขอพระองค์ด้วยความนอบน้อม และแผ่วเบาว่า ถ้าหากพระองค์ทรงช่วยเราให้รอดพ้น (จากสิ่งนี้แล้ว) แน่หนอน พวกเราก็คจะเป็นผู้ที่อยู่ในหมู่ผู้รู้คุณ
64. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า อัลลอฮฺจะช่วยพวกเจ้าให้รอดพ้นจากมัน และจากความทุกข์ยากทุกอย่างด้วย แต่แล้วพวกเจ้าก็ให้มีภาคีขึ้นแก่พระองค์อีก
65. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า พระองค์ คือ ผู้ทรงสามารถที่จะส่งการลงโทษมายังพวกเจ้าจากเบื้องบนของพวกเจ้า หรือจากใต้เท้าของพวกเจ้า หรือโดยปนเปกันหลายพวก และทำให้บางส่วนของพวกเจ้าลิ้มรส การทำร้ายของอีกบางส่วนของพวกเจ้า จงพิจารณาเถิด (มุฮัมมัด) ว่า เรากำลังแจกแจงอายะฮ์ต่าง ๆ อยู่อย่างไร ? เพื่อว่าพวกเขาจะได้เข้าใจ

อธิบายถึงความโปรดปราน ความใญ่บุญของพระองค์ ความรุนแรง และอำนาจของพระองค์

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสให้ความมั่นใจแก่บรรดาบ่าวของพระองค์ในการที่พระองค์ช่วยให้ผู้ประสบภัยทั้งทางบก และทางทะเล ได้รอดพ้นปลอดภัยจากอันตรายเหล่านั้น ด้วยการวิงวอนขอความช่วยเหลือต่อพระองค์เพียงองค์เดียว โดยไม่เอาสิ่งใดมาเป็นภาคีต่อพระองค์ ข้อความดังกล่าว นั้น ก็เหมือนกับดำรัสของพระองค์ที่ว่า

﴿وَإِذَا مَسَّكُمُ الضُّرُّ فِي الْبَحْرِ ضَلَّ مَنْ تَدْعُونَ إِلَّا إِلَٰهُهُ... الْآيَةُ﴾

“และเมื่อมีภัยประสบแก่พวกเจ้าในทะเล ผู้ที่พวกเจ้าวิงวอนขอก็จะสูญหายไป เว้นแต่ พระองค์เท่านั้น...” จนจบอายะฮ์

(ซูเราะฮ์ อัลอิสรออฺ อายะฮ์ที่ 67)

และดำรัสของพระองค์ที่ว่า

﴿هُوَ الَّذِي يُسِيرُكُمُ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ حَتَّىٰ إِذَا كُنْتُمْ فِي الْفُلِكِ وَجَرَيْنَ بِهِم بِرِيحٍ طَيِّبَةٍ وَفَرِحُوا بِهَا جَاءَتْهَا رِيحٌ عَاصِفٌ وَجَاءَهُمُ الْمَوْجُ مِنْ كُلِّ مَكَانٍ وَظَنُّوا أَنَّهُمْ أُحِيطَ بِهِمْ دَعَوُا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ لَئِنْ أَنْجَيْنَا مِنْ هَذِهِ لَنَكُونَنَّ مِنَ الشَّاكِرِينَ﴾

“พระองค์ทรงให้พวกเจ้าเดินทางโดยทางบก และทางทะเล จนกระทั่งเมื่อพวกเจ้าอยู่ในเรือ และมันได้นำพวกเขาแล่นไปด้วยลมที่ดี พวกเขาดีใจกับมัน ทันใดนั้นลมพายุได้พัดกระหน่ำ และคลื่นก็ซัดมายังพวกเขาจากทุกด้าน และพวกเขาคิดว่า แท้จริง พวกเขาถูกล้อมด้วยสิ่งเหล่านั้น พวกเขาจึงวิงวอนต่ออัลลอฮ์ด้วย ความบริสุทธิ์ใจต่อศาสนาของพระองค์ว่า หากพระองค์ทรงให้เราพ้นภัยอันตรายนี้แน่นอนยิ่ง พวกเราจะอยู่ในหมู่ผู้กตัญญูทั้งหลาย”

(ซูเราะฮ์ ยูनुส อายะฮ์ที่ 22)

และดำรัสของพระองค์ที่ว่า

﴿أَمِنْ يَهْدِيكُمْ فِي ظُلُمَاتِ الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَمَنْ يُرْسِلُ الرِّيَّحَ بُشْرًا بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهِ أَلَيْسَ اللَّهُ تَعَالَى اللَّهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ﴾

“หรือผู้ใดเล่า ? จะชี้ทางนำแกพวกเจ้าในความมืดทึบของแผ่นดิน และน่านน้ำ และผู้ใดเล่าทรงส่งลมแจ้งข่าวดีท่ามกลางความมืดตาของพระองค์ จะมีพระเจ้าอื่นใดเคียงคู่กับอัลลอฮ์อีกหรือ ? อัลลอฮ์ทรงสูงส่งเหนือสิ่งที่พวกเขาดังภาคี”

(ซูเราะฮ์ อัลนัมลียะฮ์ อายะฮ์ที่ 63)

และในอายะฮ์นี้ อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า ﴿ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า ใครเล่า ? จะช่วยพวกเจ้าให้พ้นจากความมืดของทางบก และทางทะเล โดยที่พวกเจ้าวิงวอนขอพระองค์ด้วยความนอบน้อม และแผ่วเบาว่า ﴾ คือ ขอด้วยเสียงดัง และเสียงเบา ﴿ ถ้าหากพระองค์ทรงช่วยเราให้รอดพ้น (จากสิ่งนี้แล้ว) แน่หนอ พวกเราก็คจะเป็นผู้ที่อยู่ในหมู่ผู้รู้คุณ ﴾ หลังจากนั้น อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า อัลลอฮ์จะช่วยพวกเจ้าให้รอดพ้นจากมัน และจากความทุกข์ยากทุกอย่างด้วย แต่แล้วพวกเจ้าก็ให้มีภาคีขึ้นแก่พระองค์อีก ﴾ คือ พวกเจ้าก็ขอต่อพระเจ้าอื่นพร้อมกับพระองค์ในเวลาที่ไม่สบาย

และดำรัสของพระองค์ที่ว่า ﴿ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า พระองค์ คือ ผู้ทรงสามารถที่จะส่งการลงโทษมายังพวกเจ้าจากเบื้องบนของพวกเจ้า หรือจากใต้เท้าของพวกเจ้า ﴾ ซึ่งข้อความนี้ ก็คล้ายกับดำรัสของพระองค์ในซูเราะฮ์ อัลอิสรอ อายะฮ์ที่ 66 – 69 ว่า

﴿ رَبُّكُمْ الَّذِي يُزْجِي لَكُمْ الْفُلْكَ فِي الْبَحْرِ لِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ إِنَّهُ كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا ۝٦٦ وَإِذَا مَسَّكُمُ الضُّرُّ فِي الْبَحْرِ ضَلَّ مَنْ تَدْعُونَ إِلَّا إِلَٰهُهُ فَلَمَّا نَجَّكُمْ إِلَى الْبَرِ أَعْرَضْتُمْ وَكَانَ الْإِنْسَانُ كَفُورًا ۝٦٧ أَفَأَمِنْتُمْ أَنْ يَخْسِفَ بِكُمْ جَانِبَ الْبَرِّ أَوْ يُرْسِلَ عَلَيْكُمْ حَاصِبًا ثُمَّ لَا تَجِدُوا آلَكُمْ وَكِيلًا ۝٦٨ أَمْ أَمِنْتُمْ أَنْ يُعِيدَ كُمْ فِيهِ تَارَةً أُخْرَىٰ فَيُرْسِلَ عَلَيْكُمْ قَاصِفًا مِنَ الرِّيحِ فَيُغْرِقَكُم بِمَا كَفَرْتُمْ ثُمَّ لَا تَجِدُوا آلَكُمْ عَلَيْهِ ۝٦٩ تَبِعَا ۝٧٠﴾

66. พระผู้อภิบาลของพวกเจ้าเป็นผู้ทรงให้เรือแล่นไปในทะเล เพื่อพวกเจ้าจะได้แสวงหาความโปรดปรานของพระองค์ แท้จริง พระองค์เป็นผู้ทรงเมตตาแก่พวกเจ้าเสมอ

67. และเมื่อมีภัยประสบแก่พวกเจ้าในทะเล ผู้ที่พวกเจ้าวิงวอนขอก็จะสูญหายไป เว้นแต่พระองค์เท่านั้น ต่อมาเมื่อพระองค์ทรงช่วยให้พวกเจ้ารอดพ้นขึ้นบก พวกเจ้าก็หันหลังให้ และปรากฏว่ามนุษย์นั้นเป็นผู้เนรคุณเสมอ

68. พวกเจ้าจะปลอดภัยหรือ ? หากพระองค์จะทรงให้ริมฝั่งนั้นถล่มลงไปกับพวกเจ้า หรือจะส่งลมหอบกรวดกระหน่ำลงมาให้พวกเจ้า แล้วพวกเจ้าก็จะ

ไม่พบผู้ใดเป็นผู้คุ้มครองพวกเจ้าเลย

69. พวกเจ้าจะปลอดภัยหรือ ? หากพระองค์ทรงนำพวกเจ้ากลับไปในทะเลอีกครั้งหนึ่ง แล้วส่งลมพายุร้ายกระหน่ำพวกเจ้า แล้วให้พวกเจ้าจมน้ำตายเพราะพวกเจ้าเผลอ หลังกอนั้นพวกเจ้าก็จะไม่พบผู้ใดแก้แค้นแทนเรา

อัลบุคอรี ได้รับความงานเกี่ยวกับดำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า

﴿قُلْ هُوَ الْقَادِرُ عَلَىٰ أَنْ يَبْعَثَ عَلَيْكُمْ عَذَابًا مِّنْ فَوْقِكُمْ أَوْ مِنْ تَحْتِ أَرْضِكُمْ أَوْ يَلْبِسَكُمْ شِيْعًا وَيُذِيقَ بَعْضَكُمْ بَأْسَ بَعْضٍ ۚ أَنْظُرْ كَيْفَ تُصَرِّفُ الْكَافِرِينَ لَعَلَّهُمْ يَفْقَهُونَ﴾

คำว่า يَلْبِسَكُمْ คือ الْإِلْتِبَاسُ แปลว่า ปนเปกกัน โดยมาจากคำว่า “อัลอิติบาส” หรือแปลว่า “ปนเปกกัน (หลายกลุ่มหลายพวก)”

รายงานจาก ญาบิร อิบนิ อับดิลลาฮฺ เล่าว่า เมื่ออายะฮ์นี้ได้ถูกประทานลงมา

﴿قُلْ هُوَ الْقَادِرُ عَلَىٰ أَنْ يَبْعَثَ عَلَيْكُمْ عَذَابًا مِّنْ فَوْقِكُمْ﴾

ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า بَوَّجِهَكَ “ฉันขอความคุ้มครองด้วยพระพักตร์ของพระองค์”

และข้อความต่อมาที่ว่า أَوْ مِنْ تَحْتِ أَرْضِكُمْ ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า بَوَّجِهَكَ “ฉันขอความคุ้มครองด้วยพระพักตร์ของพระองค์”

และข้อความต่อมาที่ว่า أَوْ يَلْبِسَكُمْ شِيْعًا وَيُذِيقَ بَعْضَكُمْ بَأْسَ بَعْضٍ

ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า أَوْ أَيْسَرُ أَوْ أَهْوَنُ กรณีนี้ยังดีกว่า

อัลบุคอรี ได้รายงานด้วยสำนวนเดียวกันนี้ในบทที่ว่าด้วยเตาฮีด

(พัตฮุลบารี 13/400)

และรายงานโดย อันนะซาอี ในบทที่ว่าด้วยการอธิบายอัลกุรอาน

(อันนะซาอี ในหนังสือ อัลกุบรอ 6/340)

(อะติษะฮ์อีกบทหนึ่ง) อิมามอะหมัด ได้รายงานจาก สะอัด อิบนิ อบีวักก็อศ เล่าว่า พวกเราได้มุ่งหน้ามาพร้อมกับท่านรอซูล ﷺ จนกระทั่งเราได้ผ่านมาที่มัสญิดเผ่ามูอาวิยะฮฺ แล้วได้เข้าไปละหมาดสองร็อกอะฮฺ พร้อมกับท่านรอซูลแล้วท่านได้วิงวอนขอต่อพระผู้อภิบาลของท่าน ผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงสูงส่ง เป็นเวลานาน หลังจากนั้น ท่านได้กล่าวว่า

(سَأَلْتُ رَبِّي ثَلَاثًا : سَأَلْتُهُ أَنْ لَا يُهْلِكَ أُمَّتِي بِالْغَرَقِ فَأَعْطَانِيهَا ، وَسَأَلْتُهُ أَنْ لَا يُهْلِكَ بِالسَّنَةِ فَأَعْطَانِيهَا ، وَسَأَلْتُهُ أَنْ لَا يَجْعَلَ بَأْسَهُمْ بَيْنَهُمْ فَمَنْعَنِيهَا)

“ฉันได้ขอพระผู้อภิบาลของฉัน 3 อย่าง คือ ฉันได้ขอพระองค์ มิให้ทำลายประชาชาติของฉันด้วยการจมน้ำ พระองค์ก็ให้มันแก่ฉัน ฉันได้ขอพระองค์ มิให้ทำลายประชาชาติของฉันด้วยปีที่เกิดความแห้งแล้งหนัก พระองค์ก็ให้ฉัน และฉันขอพระองค์ มิให้อันตรายของพวกเขาเกิดขึ้นกับพวกเขาเอง แต่พระองค์ไม่ยอมให้ฉัน”
(มุสลิมได้แยกอะดิษนี้ บันทึกไว้ในเรื่องอัลฟิถัน อิมามอะหมัด 1/175, มุสลิม 2890)

(อะดิษอีกบทหนึ่ง) อิมามอะหมัด ได้รายงานจาก ค็อบบ๊าบ อิบนิล อะรือตติ ซึ่งเป็นคนรับใช้ของเผ่าซุซเราะฮฺ และปรากฏว่าเขานั้นเคยออกสงครามบะดร์ร่วมกับท่านรอซูล ﷺ เขาเล่าว่า เขาได้มาประสบกับท่านรอซูล ﷺ ในคืนหนึ่งที่ท่านได้ละหมาดทั้งคืน จนกระทั่งถึงเวลาย่ำรุ่ง เมื่อท่านรอซูลให้สลามเสร็จจากการละหมาด เขาก็กล่าวกับท่านว่า โอ้ท่านรอซูลของอัลลอฮฺ เมื่อคืนนี้ท่านได้ละหมาด ซึ่งฉันไม่เคยเห็นท่านละหมาดเช่นนี้มาก่อน แล้วท่านรอซูล ﷺ ได้ตอบว่า

(أَجَلٌ إِنَّهَا صَلَاةٌ رَغِبَ وَرَهَبَ ، سَأَلْتُ رَبِّي عَزَّ وَجَلَّ فِيهَا ثَلَاثَ خِصَالٍ فَأَعْطَانِي اثْنَتَيْنِ وَمَنْعَنِي وَاحِدَةً ، سَأَلْتُ رَبِّي عَزَّ وَجَلَّ أَنْ لَا يُهْلِكَنَا بِمَا أَهْلَكَ بِهِ الْأُمَمَ قَبْلَنَا فَأَعْطَانِيهَا ، وَسَأَلْتُ رَبِّي عَزَّ وَجَلَّ أَنْ لَا يُظْهَرَ عَلَيْنَا عَدُوٌّ مِنْ غَيْرِنَا فَأَعْطَانِيهَا ، وَسَأَلْتُ رَبِّي عَزَّ وَجَلَّ أَنْ لَا يُلْبِسَنَا شَيْعًا فَمَنْعَنِيهَا)

“ใช่แล้ว มันเป็นละหมาดแห่งการขอที่ยากได้ และขอให้พ้นไปจากสิ่งที่กลัว ฉันได้ขอต่อพระผู้อภิบาลของฉัน ผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงสูงส่ง สามอย่าง แล้วพระองค์ได้ให้ฉันสองอย่าง แต่ไม่ยอมให้ฉันหนึ่งอย่าง (คือ) ฉันขอต่อพระผู้อภิบาลของฉัน ผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงสูงส่ง ขออย่าให้พระองค์ทรงทำให้พวกเราพินาศ เช่นวิธีการที่พระองค์ทรงทำให้ประชาชาติก่อนหน้าพวกเราพินาศมาแล้ว พระองค์ได้ยอมให้ฉัน และฉันขอต่อพระผู้อภิบาลของฉัน ผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงสูงส่ง ขออย่าให้มีศัตรูอื่นจากพวกเรา มีชัยชนะเหนือพวกเรา พระองค์ได้ยอมให้ฉัน และฉันขอต่อพระผู้อภิบาลของฉัน ผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงสูงส่ง ขออย่าให้พวกเราแตกแยกเป็น ก๊กเป็นเหล่า แต่พระองค์ไม่ยอมให้มันแก่ฉัน”

(อะหมัด 5/108)

และอันนะฮาอี และ อิบну อิบบาน ได้บันทึกอะดิษบทนี้ไว้ในหนังสือเศาะฮิฮ์ของเขา, อัตติรุมิซี ในเรื่องอัลฟิดัน โดยกล่าวว่า เป็นอะดิษอะชันเศาะฮิฮ์
(อันนะฮาอี 3/217, อิบну อิบบาน 9/179, ตัวะฮฺฟะตุลละฮฺวะซี 6/397)

และตำราของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ หรือโดยปนเปกันหลายพวก ﴾ หมายถึง ทำให้พวกเจ้าแตกแยกเป็นหลายกลุ่มหลายพวก ซึ่งมีความขัดแย้งระหว่างกัน

อัลวาลิบี้ ได้เล่า โดยนำมาจาก อิบนิ อับบาส ว่า หมายถึง การปฏิบัติตามอารมณ์ใฝ่ต่ำ ยุ่งเหยิงไปหมด
(อัญญอบารี 11/420)

และเช่นเดียวกัน มุญาฮิด และคนอื่นๆ ก็กล่าวอย่างนั้น
(อัญญอบารี 11/419)

ความจริงได้มีอะดิษที่ถูกรายงานมาจากหลายสาย จากท่านนบี ﷺ ว่า

(وَسَتَفْرَقُ هَذِهِ الْأُمَّةُ عَلَى ثَلَاثٍ وَسَبْعِينَ فِرْقَةً ، كُلُّهَا فِي النَّارِ إِلَّا وَاحِدَةً)

“ในอนาคตประชาชาตินี้จะแตกออกเป็น 73 กลุ่ม ทุกกลุ่มอยู่ในนรกหมด ยกเว้นกลุ่มเดียวเท่านั้น”

(อบูดาวูด 5/5, ตัวะฮฺฟะตุลละฮฺวะซี 7/399 และ อิบนุมาญะฮฺ 2/1322)

และตำราของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ และทำให้บางส่วนของพวกเจ้าลิ้มรส การทำร้ายของอีกบางส่วน ﴾

อิบนุ อับบาส และคนอื่นๆ ได้กล่าวว่า หมายถึง บางส่วนจากกลุ่มชนของพวกเจ้าใช้อำนาจจัดการทำร้าย และสังหารอีกบางส่วน

(อัญญอบารี 11/421)

และตำราของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ จงพิจารณาดูเถิด (มุฮัมมัด) ว่า เรากำลังแจกแจงอายะฮ์ต่างๆ อยู่อย่างไร ? ﴾ คือ อธิบายมันอย่างชัดเจนก่อน และอธิบายเป็นรายละเอียดอีกครั้งหนึ่งในภายหลัง ﴿ เพื่อที่พวกเจ้าจะได้เข้าใจ ﴾ โดยเข้าใจอย่างถ่องแท้ มีหลักฐานยืนยันเป็นอย่างดี

وَكَذَّبَ بِهِ قَوْمُكَ وَهُوَ الْحَقُّ قُلْ لَسْتُ عَلَيْكُمْ بِوَكِيلٍ
 ٦٦ لِكُلِّ نَبَأٍ مُسْتَقَرٌّ وَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ٦٧ وَإِذَا رَأَيْتَ الَّذِينَ
 يَخُوضُونَ فِي آيَاتِنَا فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ حَتَّى يَخُوضُوا فِي حَدِيثٍ
 غَيْرِهِ وَإِمَّا يُنْسِيَنَّكَ الشَّيْطَانُ فَلَا تَقْعُدْ بَعْدَ الذِّكْرِىٰ مَعَ الْقَوْمِ
 الظَّالِمِينَ ٦٨ وَمَا عَلَى الَّذِينَ يَتَّقُونَ مِنْ حِسَابِهِمْ مِنْ شَيْءٍ وَلَكِنْ
 ذِكْرٌ لِّعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ٦٩

66. และกลุ่มชนของเจ้านั้นได้ปฏิเสธคำภีร์อัลกุรอาน ทั้ง ๆ ที่อัลกุรอาน
 นั้นเป็นสัจธรรม จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า ฉันมิได้เป็นผู้พิทักษ์
 พวกท่านดอก
67. สำหรับแต่ละข่าวคราวนั้น ย่อมมีเวลาที่เกิดขึ้น และพวกเจ้าจะรับรู้
68. และเมื่อเจ้าเห็นบรรดาผู้ที่กำลังวิพากษ์วิจารณ์บรรดาอายะฮ์ของเรา
 แล้ว ก็จงออกห่างจากพวกเขาเสีย จนกว่าพวกเขาจะวิพากษ์วิจารณ์
ในเรื่องอื่น และถ้าช่วยฏอนทำให้เจ้าลืมแล้ว ก็จงอย่านั่งร่วมกับ
 พวกที่อธรรมเหล่านั้น หลังจากที่มีการเตือนให้นึกขึ้นได้
69. และไม่เป็นภัยแก่ผู้ยำเกรงแต่อย่างใดจากสภาพของพวกเขา แต่ทว่า
 ต้องตักเตือนพวกเขา เพื่อว่าพวกเขาจะได้ยำเกรง

การเรียกร้องเชิญชวน คือ การแนะนำโดยไม่บังคับ

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿ และกลุ่มชนของเจ้า ﴾ หมายถึง ชาวกุเรช (ได้ปฏิเสธ) อัลกุ
 ราน ทางนำ และคำอธิบายต่างๆ ที่ท่านนบีได้นำมายังพวกเขา ﴿ ทั้ง ๆ ที่อัลกุรอานนั้น
 เป็นสัจธรรม ﴾ คือ เป็นสิ่งที่มาจากอัลลอฮฺจริง ๆ ไม่มีอะไรที่จะต้องสงสัย ﴿ จงกล่าวเถิด
 (มุฮัมมัด) ว่า ฉันมิได้เป็นผู้พิทักษ์พวกท่านดอก ﴾ คือ ฉันมิได้เป็นผู้คอยดูแลพวกท่าน
 ข้อความนี้ก็ดังเช่นคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿ وَقُلِ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكُمْ فَمَنْ شَاءَ فَلْيُؤْمِنْ وَمَنْ شَاءَ فَلْيُكْفُرْ ﴾

“จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า สัจธรรมนั้นมาจากพระผู้อภิบาลของพวกเขาเจ้า ดังนั้น ผู้ใดประสงค์ก็จงศรัทธา และผู้ใดไม่ประสงค์ก็จงปฏิเสธ”

(ซูเราะฮฺ อัลกะฮฟู อายะฮฺที่ 29)

และที่จริงแล้วหน้าที่ของฉัน คือ การประกาศเผยแผ่เท่านั้น หน้าที่ของพวกเขาท่าน คือ ฟัง และเชื่อฟัง ดังนั้น ผู้ใดปฏิบัติตามฉัน เขาก็มีความสุขทั้งในโลกนี้และโลกหน้า และผู้ใดฝ่าฝืนฉัน เขาก็มีความทุกข์ ทั้งในโลกนี้และโลกหน้า

และด้วยเหตุนี้ อัลลอฮฺ ﷻ จึงตรัสว่า ﴿ สำหรับแต่ละชาวยุคเวลานั้น ย่อมมีเวลาที่เกิดขึ้น ﴾ อิบน์ อับบาส และคนอื่นๆ ได้กล่าวว่า ทุกชาวยุคที่เป็นสัจธรรม เป็นความจริง ก็ต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอน ถึงแม้จะใช้เวลาระยะหนึ่งก็ตาม ดังเช่น อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿ وَلَتَعْلَمُنَّ نَبَأَهُ بَعْدَ حِينٍ ﴾

“และแน่นอน เจ้าจะรู้ข่าวคราวของคัมภีร์อัลกุรอานในระยะเวลาอันใกล้”

(ซูเราะฮฺ ศอด อายะฮฺที่ 88)

และพระองค์ตรัสอีกว่า

﴿ لِكُلِّ أَجَلٍ كِتَابٌ ﴾

“สำหรับทุกสิ่งนั้น มีบันทึกไว้แล้ว”

(ซูเราะฮฺ อรฺเราะอูด อายะฮฺที่ 38)

และด้วยเหตุนี้ อัลลอฮฺ ﷻ จึงตรัสภายหลังจากนั้นว่า ﴿ และพวกเขาก็จะได้รู้ ﴾

และพระองค์ตรัสอีกว่า ﴿ และเมื่อเจ้าเห็นบรรดาผู้ที่กำลังวิพากษ์วิจารณ์บรรดาอายะฮฺของเราแล้ว ﴾ โดยการพูดโกหก ดูถูกเหยียดหยาม ﴿ ก็จงออกห่างจากพวกเขาเสีย จนกว่าพวกเขาจะวิพากษ์วิจารณ์ในเรื่องอื่น ﴾ คือ จนกระทั่งเริ่มพูดถึงเรื่องอื่นที่ไม่ใช่เรื่องโกหก ﴿ และถ้าชัฎฏอนทำให้เจ้าลืมแล้ว ﴾ จุดมุ่งหมายก็คือ แต่ละคนในประชาชาตินี้จะต้องหลีกเลี่ยง ไม่นั่งร่วมกับคนที่พูดโกหกทั้งหลายที่บิดเบือนอายะฮฺของอัลลอฮฺ และสับเปลี่ยนที่ของมัน ﴿ ก็จงอยู่ห่างร่วมกับพวกที่อธรรมเหล่านั้น หลังจากที่มีการเตือนให้หนักขึ้นได้ ﴾ ได้มีระบุอยู่ในอะดิษว่า

﴿ رَفَعَ عَنْ أُمَّتِي الْخَطَأَ وَالنِّسْيَانَ وَمَا اسْتَكْرِهُوا عَلَيْهِ ﴾

“สิ่งที่ประชาชาติของฉันกระทำลงไปด้วยความผิดพลาด หลงลืม หรือเพราะถูกบีบบังคับนั้น จะไม่มีการเอาโทษ”

(อิบนาญะฮฺ 1/659)

อายะฮฺนี้ ได้บ่งชี้ไปถึงข้อความในคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿ وَقَدْ نَزَّلَ عَلَيْكُمْ فِي الْكِتَابِ أَنْ إِذَا سَمِعْتُمْ آيَاتِ اللَّهِ يُكْفَرُ بِهَا وَيُسْتَهْزَأُ بِهَا فَلَا تَقْعُدُوا مَعَهُمْ حَتَّى يَخُوضُوا فِي حَدِيثٍ غَيْرِهِ ۚ إِنَّكُمْ إِذَا مِثْلُهُمْ الْآيَةُ ﴾

“แท้จริง อัลลอฮฺได้ประทานลงมาแก่พวกเจ้าในคัมภีร์ว่า เมื่อพวกเจ้าได้ยินบรรดาอายะฮฺของอัลลอฮฺเหล่านั้นถูกปฏิเสธศรัทธา และถูกเย้ยหยัน ดังนั้น พวกเจ้าจงอย่านั่งร่วมกับพวกเขา จนกว่า พวกเขาจะพูดคุยกันในเรื่องอื่น แท้จริง พวกเจ้านั้น ถ้าเป็นเช่นนั้นแล้วก็เหมือนกับพวกเขา.....” จนจบอายะฮฺ

(ซูเราะฮฺ อันนิซาอฺ อายะฮฺที่ 140)

คือ ถ้าพวกเจ้ายังนั่งร่วมกับพวกเขา ก็เท่ากับยอมรับพวกเขา เห็นด้วยกับพวกเขา พวกเจ้าก็เหมือนกับพวกเขา เป็นพวกเดียวกัน

และคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ และไม่เป็นภัยแก่ผู้ยำเกรงแต่อย่างใดจากสภาพของพวกเขา ﴾ คือ ถ้าพวกเจ้าเลิ้งออกมาจากพวกเขา ไม่นั่งร่วมกับพวกเขา พวกเจ้าก็จะบริสุทธิ์ หลุดพ้นจากความผิด และบาปกรรมได้ และพระองค์ตรัสว่า ﴿ แต่ทว่า ต้องตักเตือนพวกเขา เพื่อว่าพวกเขาจะได้ยำเกรง ﴾ คือ เราได้ชี้ให้พวกเจ้าเห็นเหออกจากพวกเขาเสีย ขณะเดียวกันก็ให้ตักเตือนพวกนั้นในสิ่งที่พวกนั้นคิด และพูด โดยหวังว่าพวกเขาจะยำเกรงอัลลอฮฺ โดยไม่กลับไปพูดและทำเช่นนั้นอีก

﴿ وَذَرِ الَّذِينَ اتَّخَذُوا دِينَهُمْ لَعِبًا هَلْوَا وَغَرَّتَّهُمُ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا وَذَكَّرَ بِهِ أَنْ تُبْسَلَ نَفْسٌ بِمَا كَسَبَتْ لَيْسَ لَهَا مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلِيٌّ وَلَا شَفِيعٌ وَإِنْ تَعْدِلْ كُلُّ عَدْلٍ لَا يُؤْخَذُ مِنْهَا ۚ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ أُبْسِلُوا

بِمَا كَسَبُوا لَهُمْ شَرَابٌ مِّنْ حَمِيمٍ وَعَذَابٌ أَلِيمٌ بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ

70. และจงอย่ายุ่งเกี่ยวกับบรรดาผู้ที่ยึดเอาศาสนาเป็นของเล่น และเป็น
 สิ่งให้ความเพลิดเพลิน และชีวิตความเป็นอยู่ในโลกนี้ได้หลอกลวง
 พวกเขา และจงตักเตือนเขาด้วยอัลกุรอาน การที่ชีวิตหนึ่งถูกสังกัด
อยู่กับสิ่งที่ชีวิตได้แสวงหาไว้ โดยที่อื่นจากอัลลอฮ์แล้ว จะไม่มีผู้คุ้ม
 ครองใดๆ และไม่มีผู้ช่วยเหลือใดๆ สำหรับชีวิตนั้น และถ้าชีวิต
 นั้นจะไถ่ถอนด้วยสิ่งไถ่ถอนทุกอย่าง มันก็จะไม่ถูกรับจากชีวิตนั้น
 ชนเหล่านี้ คือ บรรดาผู้ที่ถูกให้สังกัดอยู่กับสิ่งที่พวกเขาได้แสวงหา
 ไว้ ซึ่งพวกเขาจะได้รับเครื่องดื่มที่ร้อนจัด และจะได้รับการลงโทษ
 อันเจ็บแสบ เนื่องจากสิ่งที่พวกเขาเคยปฏิเสธการศรัทธาต่อ
 อัลลอฮ์

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า ﴿ และจงอย่ายุ่งเกี่ยวกับบรรดาผู้ที่ยึดเอาศาสนาเป็นของเล่น
 และเป็นสิ่งให้ความเพลิดเพลิน และชีวิตความเป็นอยู่ในโลกนี้ได้หลอกลวงพวกเขา ﴾
 คือ จงทิ้งพวกเขา หันเหออกจากพวกเขา อย่างยุ่งเกี่ยวกับพวกเขา เพราะพวกเขากลายเป็นผู้
 จะได้รับโทษจากอัลลอฮ์ไปแล้ว และด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงตรัสว่า ﴿ และจงตักเตือนเขาด้วย
 อัลกุรอาน ﴾ คือ ให้ใช้อัลกุรอานเตือนผู้คนให้ระลึก และสำทับพวกเขา ถึงการลงโทษจาก
 อัลลอฮ์อันเจ็บแสบในวันกิยามะฮ์

และคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ การที่ชีวิตหนึ่งถูกสังกัดอยู่กับสิ่งที่ชีวิตได้แสวงหา
ไว้ ﴾ เพื่อที่ชีวิตนั้นจะได้ไม่ผูกพันอยู่เช่นนั้น อัญญาอะฮาก ได้กล่าวโดยนำมาจาก อิบนิ
 อับบาส, มุญาฮิด, อิกริมะฮ์, อัลอะซัน และ อัลสุตตีว่า คำว่า بُسِّلُ มีความหมายว่า نَسَلُ
 แปลว่า ถูกทำให้ยอมจำนน หรือจำกัติดอยู่

(อัญญาบารี 11/443)

อัลวาลีบี ได้กล่าว โดยนำมาจาก อิบนิ อับบาส ว่าคำว่า بُسِّلُ มีความหมายว่า
 نُفِضَ แปลว่า ถูกทำให้อภัย

และ กอตาตะฮฺ กล่าวว่า تُحْبَسُ แปลว่า ถูกกักขังอยู่

มูเราะฮฺ และ อิบน์ ซัยด์ กล่าวว่า اخَذَ แปลว่า ถูกเอาเป็นอย่างนั้น

อัลกัลบี กล่าวว่า تُجْزَى แปลว่า ถูกตอบแทน

คำกล่าวต่างๆ นั้น มีความหมายใกล้เคียงกัน สรุปก็คือ เกิดความเสียหาย ชังตัวจากความดี และถูกคำประกันโดยไม่บรรลุเป้าหมายที่แท้จริง ดังเช่น อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า

﴿ كُلُّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ رَهِيْنَةٌ ۖ إِلَّا أَصْحَابُ الْيَمِيْنِ ۚ ﴾ (38)

“แต่ละชีวิตย่อมถูกค้ำประกันด้วยสิ่งที่มันชวนขวายไว้ ยกเว้นบรรดาผู้อยู่เบื้องขวา”

ตีความตาม
วลีในวงเล็บ

(ซูเราะฮฺ อัลมุดดัษษิรฺ อายะฮฺที่ 38 และ 39)

และคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ โดยที่อื่นจากอัลลอฮฺแล้ว จะไม่มีผู้คุ้มครองใดๆ และไม่มีผู้ช่วยเหลือใดๆ สำหรับชีวิตนั้น และถ้าชีวิตนั้นจะไถ่ถอนด้วยสิ่งไถ่ถอนทุกอย่าง มันก็จะไม่ถูกรับจากชีวิตนั้น ﴾ ถึงแม้เขาจะพยายามไถ่ถอนทุกวิถีทางก่อนที่จะถึงวันนั้นก็ตาม ดังคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَمَاتُوا وَهُمْ كُفَّارٌ فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْ أَحَدِهِمْ مِلْءُ الْأَرْضِ ذَهَبًا وَلَوْ افْتَدَى بِهِ ۚ ﴾

“แท้จริง บรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธา และได้ตายไปขณะที่พวกเขาเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา นั้น ทองเต็มแผ่นดินก็จะไม่ถูกรับจากคนใดในพวกเขาเป็นอันขาด และแม้ว่าเขาจะใช้ทองนั้นไถ่ตัวเขาก็ตาม”

(ซูเราะฮฺ อาลิอิมรอน อายะฮฺที่ 91)

และเช่นเดียวกัน อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสไว้ ณ ที่นี้ว่า ﴿ ชนเหล่านี้ คือ บรรดาผู้ที่ถูกให้สังกัดอยู่กับสิ่งที่พวกเขาได้แสวงหาไว้ ซึ่งพวกเขาจะได้รับเครื่องดื่มที่ร้อนจัด และจะได้รับการลงโทษอันเจ็บแสบ เนื่องจากสิ่งที่พวกเขาเคยปฏิเสธการศรัทธาต่ออัลลอฮฺ ﴾

قُلْ أَدْعُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُنَا وَلَا يَضُرُّنَا وَنُرَدُّ عَلَىٰ
 أَعْقَابِنَا بَعْدَ إِذْ هَدَيْنَا اللَّهَ كَالَّذِي اسْتَهْوَتْهُ الشَّيَاطِينُ فِي الْأَرْضِ
 حَيْرَانًا لَهُ أَصْحَابٌ يَدْعُونَهُ إِلَى الْهُدَىٰ أَتُنَاقِلُ إِنَّ هُدَى اللَّهِ هُوَ
 الْهُدَىٰ وَأُمِرْنَا لِنُسَلِّمَ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٧١﴾ وَأَنْ أَقِيمُوا الصَّلَاةَ
 وَآتَوْهُ وَهُوَ الَّذِي إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٧٢﴾ وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ
 وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ وَيَوْمَ يَقُولُ كُنْ فَيَكُونُ قَوْلُهُ الْحَقُّ وَلَهُ الْمُلْكُ
 يَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ عِلْمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْخَبِيرُ
 ﴿٧٣﴾

71. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า เราจะวิงวอนขอต่อสิ่งที่ไม่ให้คุณแก่เรา และไม่ให้โทษทัณฑ์แก่เราอื่นจากอัลลอฮฺ กระนั้นหรือ ? และเราก็ จะถูกให้หันส้นเท้าของเรากลับ หลังจากที่อัลลอฮฺได้ทรงให้ทางนำ แก่เราแล้ว ดังผู้ที่พวกชัยฏอนได้ทำให้พวกเขาหลงเข้าไปในแผ่นดิน ในสภาพที่งงวาย ซึ่งเขามีเพื่อน ๆ เรียกร้องให้ไปสู่ทางนำที่ถูกต้อง ว่า จงมาหาพวกเราเถิด จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า แท้จริง ทางนำ ของอัลลอฮฺเท่านั้น คือ ทางนำที่ถูกต้อง และพวกเราได้รับบัญชาให้ สวามิภักดิ์แด่พระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก
72. และ (พวกเราได้รับบัญชา) ว่า จงปฏิบัติละหมาด และจงยำเกรง พระองค์เถิด และพระองค์ คือ ผู้ที่พวกเจ้าจะถูกนำกลับไปชุมนุม
73. และพระองค์ คือ ผู้ที่ทรงสร้างบรรดาชั้นฟ้า และแผ่นดินด้วยความ จริง และวันที่พระองค์ตรัสว่า เจ้าจงเป็นขึ้น แล้วมันก็จะขึ้น พระดำรัสของพระองค์ คือ ความจริง และอำนาจทั้งหลายนั้นเป็น ของพระองค์ ในวันที่แดดจะถูกเป่า พระองค์ คือ ผู้ทรงรอบรู้สิ่ง เร้นลับและสิ่งเปิดเผย และพระองค์ คือ ผู้ทรงปรีชาญาณ ผู้ทรง รอบรู้อย่างดียิ่ง

อุปมาผู้ที่กลับไปสู่การปฏิเสธหลังจากศรัทธา และทำความดีแล้ว

อัลสุตดีได้กล่าวว่า พวกมุชริกีน ได้กล่าวแก่บรรดามุสลิมว่า พวกท่านจงหันมาตามทางของเรา และทิ้งศาสนาที่มุฮัมมัดนำมาเกิด แล้วอัลลอฮ์ ผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงสูงส่ง ก็ได้ประทานอายะฮ์ลงมาว่า ﴿ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า เราจะวิงวอนขอต่อสิ่งที่ไม่ให้คุณแก่เรา และไม่ให้โทษแก่เราอื่นจากอัลลอฮ์ กระนั้นหรือ ? และเราก็จะถูกให้หันกลับ ﴾ ไปสู่การปฏิเสธ ﴿ หลังจากที่อัลลอฮ์ได้ทรงให้ทางนำแก่เราแล้ว ﴾ ดังนั้น พวกเราก็จะเหมือนกับผู้ที่พวกชัยฏอนได้ทำให้พวกเขาหลงเข้าไปในแผ่นดิน เขากล่าวว่า เหมือนกับพวกท่าน หากพวกท่านปฏิเสธศรัทธา หลังจากที่พวกท่านศรัทธาแล้ว ก็เปรียบดังชายคนหนึ่งที่ย่อออกมาจากชนกลุ่มหนึ่งตามทาง และเขาก็หลงทาง จากนั้นชัยฏอนก็ทำให้เขางงวาย หลงทาง แล้วเพื่อนของเขาที่อยู่ตามทางได้ร้องเรียกเขาให้มาที่พวกเขา โดยพวกเขา กล่าวว่า ท่านมาหาเราเถิด พวกเราก็อยู่บนทางนี้แหละ แต่เขาคิดไม่ถึงยอมไปหาเพื่อนกลุ่มนั้น อย่างนี้ ก็เหมือนกับผู้ที่ปฏิบัติตามพวกเขา หลังจากรู้จักกับมุฮัมมัด ﷺ เป็นอย่างดีแล้ว และมุฮัมมัดนั้นแหละที่เรียกร้องเชิญชวนให้เขาไปสู่หนทางนั้น ซึ่งหนทางนั้นก็คือ ศาสนาอิสลามนั่นเอง เรื่องนี้รายงานโดย อิบน์ ญะรีร์

(อัญญาบารี 11/452)

และคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ ดังผู้ที่พวกชัยฏอนได้ทำให้พวกเขาหลงเข้าไปในแผ่นดินในสภาพที่งงวาย ﴾ พวกเขา คือ อสูรร้ายที่คอยเรียกชื่อเขา ชื่อบิดาของเขา และชื่อปู่ของเขา แล้วเขาก็ตามพวกมัน เพื่อเห็นกับบางสิ่งบางอย่าง แล้วเขาก็กลายเป็นผู้ที่ถูกโยนลงสู่ความพินาศ และบางทีเขาก็ถูกพวกมันรุมกิน หรือถูกโยนลงไปสู่ความมืดมิดของแผ่นดินอย่างทรมาณหิวกระหายอย่างนี้ มันก็เช่นเดียวกับ คนที่ตอบรับเจรีดที่พวกเขากราบไหว้กันอื่นจากอัลลอฮ์ ผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงสูงส่ง ข้อความนี้บันทึกโดย อิบน์ ญะรีร์

(อัญญาบารี 11/452)

และด้วยเหตุนี้ อัลลอฮ์ ﷻ จึงตรัสว่า ﴿ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า แท้จริง ทางนำของอัลลอฮ์เท่านั้น คือ ทางนำที่ถูกต้อง ﴾ ข้อความนี้ก็ดังเช่นที่ อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿ وَمَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ مُضِلٍّ ﴾

“และผู้ใดที่อัลลอฮ์ทรงชี้ทางนำให้ ก็ไม่มีผู้จะทำให้เขาหลงทางไปได้”

(ซูเราะฮ์ อัซซุมัร อายะฮ์ที่ 37)

และอัลลอฮฺ ﷻ ตรัสไว้อีกว่า

﴿ إِن تَحَرَّصَ عَلَىٰ هُدَاهُمْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ يُضِلُّ وَمَالَهُمْ مِّن تَنصِيرٍ ﴾

“หากเจ้าห่วงใยต่อการชี้แนะทางให้แก่พวกเขา แท้จริง อัลลอฮฺนั้น จะไม่ทรงชี้ทางนำแก่ผู้ที่พระองค์ทรงให้เขาหลงทาง และสำหรับพวกเขาจะไม่มีผู้ช่วยเหลือใดๆ”

(ซูเราะฮฺ อันนะฮฺลียะฮฺ อายะฮฺที่ 37)

และคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ และพวกเราได้รับบัญชาให้สวามิภักดิ์แต่พระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก ﴾ คือ ให้ความบริสุทธิ์ใจในการเคารพภักดีต่อพระองค์เพียงพระองค์เดียว โดยไม่ตั้งภาคีต่อพระองค์ ﴿ และ (พวกเราได้รับบัญชา) ว่า จงปฏิบัติละหมาด และจงยำเกรงพระองค์เถิด ﴾ คือ เราถูกใช้ให้ดำรงละหมาด และยำเกรงต่อพระองค์ในทุกสภาพ ﴿ และพระองค์ คือ ผู้ที่พวกเจ้าจะถูกนำกลับไปชุมนุม ﴾ ในวันกิยามะฮฺ ﴿ และพระองค์ คือ ผู้ที่ทรงสร้างบรรดาชั้นฟ้า และแผ่นดินด้วยความจริง ﴾ ด้วยความเที่ยงธรรมในฐานะผู้ทรงเป็นผู้สร้างมันทั้งสอง เป็นผู้ครอบครองมันทั้งสอง เป็นผู้บริหารมันทั้งสอง รวมทั้งผู้ที่อาศัยอยู่ด้วย

และคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ และวันที่พระองค์ตรัสว่า เจ้าจงเป็นขึ้น แล้วมันก็เป็นขึ้น ﴾ หมายถึง ในวันกิยามะฮฺ วันที่อัลลอฮฺตรัสว่า จงเป็นขึ้น แล้วมันก็จะขึ้นตามคำสั่งของพระองค์ เพียงพริบตาเดียว หรือเร็วกว่านั้น

คำว่า **يَوْمَ** ตามหลักไวยากรณ์อาหรับ ตกเป็น “มันศุบ” อ่านใส่สระฟัดฮะฮฺ บางทีก็ไปเชื่อม (อะฎีฟ) ที่คำว่า **وَأَنْتُمْ** จึงสมมุติประโยคขึ้นมาว่า **كُنْ فَيَكُونُ** หรือเชื่อมจากคำรัสของพระองค์ที่ว่า ﴿ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ ﴾ ก็จะเป็นประโยคเช่นนี้ คือ **يَوْمَ** وَخَلَقَ **يَوْمَ** وَأَكْزَرَ **يَوْمَ** يَقُولُ และบางทีก็เชื่อมที่สรรพนามของคำกริยา โดยสมมุติขึ้นมาว่า **يَوْمَ** يَقُولُ **كُنْ** فَيَكُونُ

ส่วนคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ قَوْلُ الْحَقِّ وَلَهُ الْمُلْكُ ﴾ ทั้งสองประโยคนั้น ตำแหน่งของมันทั้งสองเป็นญัร ในฐานะเป็นศิฟะฮฺให้แก่พระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก **رَبِّ الْعَالَمِينَ**

อธิบายให้ทราบถึงการเป่าแตร

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿ يَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ ﴾ ตามไวยากรณ์อาหรับนั้น อาจจะตกในตำแหน่ง

เป็น “บะดัล” จากดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿يَوْمَ يَقُولُ كُنْ فَيَكُونُ﴾ ก็คือ ﴿يَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ﴾ และอาจเป็นชื่อรูป الظَرْفُ ให้แก่ดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿وَلَهُ الْمُلْكُ يَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ﴾ ซึ่งก็เหมือนกับดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿لِمَنِ الْمُلْكُ الْيَوْمَ لِلَّهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ﴾

“อำนาจในวันนี้เป็นของผู้ใดเล่า แน่نون มันเป็นของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเอกะ ผู้ทรงพิชิตโดยเด็ดขาด”

(ซูเราะฮฺ มุฮอฟิรฺ อายะฮฺที่ 16)

และเช่นเดียวกับดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿الْمُلْكُ يَوْمَئِذٍ الْحَقُّ لِلرَّحْمَنِ وَكَانَ يَوْمًا عَلَى الْكَافِرِينَ عَسِيرًا﴾

“ในวันนั้น อำนาจอันแท้จริงเป็นสิทธิ์ของพระผู้ทรงกรุณา และมันเป็นวันที่ลำบากแก่ผู้ปฏิเสธศรัทธา”

(ซูเราะฮฺ อัลฟุรกอน อายะฮฺที่ 26)

จุดมุ่งหมายของคำว่า الصُّور คือ เครื่องเป่าที่ทำจากเขาสัตว์ที่มลาอิกะฮฺอิสรอเฟิล   ใช้เป่า มีรายงานจากท่านร่อซูล   ได้กล่าวว่า

(إِنَّ إِسْرَافِيلَ قَدْ أَلْقَمَ الصُّورَ ، وَحَتَّى جَبْهَتُهُ يَنْتَظِرُ مَتَى يُؤْمَرُ فَيَنْفَخُ)

“แท้จริง อิสรอเฟิลนั้น ใช้ปากจ๋ออยู่ที่แดร และกั้มใบหน้าของเขาลง ร่อว่าเมื่อไร จะมีคำสั่งมา (ให้เป่า) เขาก็จะเป่า (ทันที)”

(บันทึกโดย มุสลิม ในหนังสือเศาะฮีฮฺของเขา)

(อัญญอบาริ 5/238)

และอิมามอะหมัด ได้รายงานจาก अबدิลลาฮฺ อิบนิ อัมรฺ เล่าว่า ชาวอาหรับชนบทคนหนึ่ง ได้กล่าวว่า โอ้ท่านร่อซูลของอัลลอฮฺ อัศศุรฺ คืออะไร ? ท่านตอบว่า قَرْنٌ يُنْفَخُ فِيهِ คือ เขาสัตว์ที่ใช้เป่า (เพื่อเป็นสัญญาณอย่างหนึ่ง)

(ตัวะฮฺฟะตุลอะฮฺวะซี 7/117 และ 2/162)

وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ لِأَبِيهِ أَرَزَرَأْتَنِّخِذُ أَصْنَاءَ إِلَهَةٍ إِنِّي أَرَنُكَ
وَقَوْمَكَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٧٤﴾ وَكَذَلِكَ نُرِي إِبْرَاهِيمَ مَلَكُوتَ
السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلِيَكُونَ مِنَ الْمُوقِنِينَ ﴿٧٥﴾ فَلَمَّا جَنَّ عَلَيْهِ
الَّيْلُ رَأَى كَوْكَبًا قَالَ هَذَا رَبِّي فَلَمَّا أَفَلَ قَالَ لَا أُحِبُّ الْكَافِلِينَ ﴿٧٦﴾
فَلَمَّا رَأَى الْقَمَرَ بَازِعًا قَالَ هَذَا رَبِّي فَلَمَّا أَفَلَ قَالَ لَيْسَ إِلَهِي بِنِي
لَأَكُونَنَّ مِنَ الْقَوْمِ الضَّالِّينَ ﴿٧٧﴾ فَلَمَّا رَأَى الشَّمْسَ بَازِعَةً قَالَ
هَذَا رَبِّي هَذَا أَكْبَرُ فَلَمَّا أَفَلَتْ قَالَ يُقِيمُ إِلَهِي مِمَّا تَشْرِكُونَ
﴿٧٨﴾ إِنِّي وَجَّهْتُ وَجْهِيَ لِلَّذِي فَطَرَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ حَنِيفًا
وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿٧٩﴾

74. และจงรำลึกถึงขณะที่อิบรอฮีม ได้กล่าวแก่บิดาของเขา คือ อาซัร ว่า
ท่านจะยึดเอาบรรดาเจว็ดเป็นพระเจ้า กระนั้นหรือ ? แท้จริง ฉันเห็น
ว่าท่าน และกลุ่มชนของท่านอยู่ในกลุ่มผู้ที่หลงผิดอันชัดแจ้ง
75. และในทำนองนั้นแหละ เราได้ให้อิบรอฮีมเห็นอำนาจอันยิ่งใหญ่
ในบรรดาชั้นฟ้าและแผ่นดิน และเพื่อที่เขาจะได้เป็นผู้หนึ่งในหมู่ผู้
เชื่อมั่นทั้งหลาย
76. ครั้นเมื่อความมืดของกลางคืนปกคลุมเขา เขาได้เห็นดาวดวงหนึ่ง
เขากล่าวว่า นี่คือพระเจ้าของฉัน แต่เมื่อมันหายลับไป เขาก็กล่าวว่า
ฉันไม่ชอบบรรดาสิ่งที่หายลับไป
77. ครั้นเมื่อเขาเห็นดวงจันทร์กำลังขึ้น เขาก็กล่าวว่า นี่คือพระเจ้าของ
ฉัน แต่เมื่อมันหายลับไป เขาก็กล่าวว่า ถ้าพระเจ้าของฉันมีทรงให้
ทางนำแก่ฉันแล้ว แน่หนอน ฉันก็จะกลายเป็นคนหนึ่งในกลุ่มชนที่
หลงผิด

78. ครั้นเมื่อเขาเห็นดวงอาทิตย์กำลังขึ้น เขาก็กล่าวว่า นี่แหละคือ พระเจ้าของฉัน นี่แหละใหญ่กว่า แต่เมื่อมันหายลับไป เขาก็กล่าวว่า โอ้อีกกลุ่มชนของฉัน แท้จริง ฉันขอปลีกตัวออกจากสิ่งที่พวกเจ้า ตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์

79. แท้จริง ฉันขอผินโบหน้าของฉันแด่พระผู้ทรงสร้างบรรดาชั้นฟ้า และ แผ่นดิน ในฐานะผู้ที่ไต่หาความจริง และฉันไม่ใช่คนหนึ่งในกลุ่มผู้ ตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์

อิบรอฮีม عليه السلام แนะนำบิดาของเขา

จุดมุ่งหมายในการที่ อิบรอฮีม ได้แนะนำตักเตือนบิดาของเขาเกี่ยวกับการกราบไหว้ เจว็ด ก็เพื่อให้เขาเลิกทำเช่นนั้น ดังเช่นที่อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า ﴿และจงรำลึกถึงขณะที่ อิบรอฮีม ได้กล่าวแก่บิดาของเขา คือ อาซัร ว่า ท่านจะยึดเอาบรรดาเจว็ดเป็นพระเจ้า กระนั้นหรือ ?﴾ ท่านจะเอาเจว็ดเหล่านั้นมาเคารพบูชานอกจากอัลลอฮ์ กระนั้นหรือ ? ﴿ แท้จริง ฉันเห็นว่าท่าน และกลุ่มชนของท่าน ﴾ คือ ผู้ที่ปฏิบัติตามท่านนั้น ﴿ อยู่ใน กลุ่มผู้ที่หลงผิดอันชัดแจ้ง ﴾ หลงออกไปจากทางนำที่ถูกต้อง สับสนอยู่ในความโง่เขลาอย่าง เห็นได้ชัด คนที่มีสติสมบูรณ์จะไม่ทำเช่นนั้น

อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสเกี่ยวกับนบีอิบรอฮีมไว้ในซูเราะฮ์ มัรยัม อายะฮ์ที่ 41 - 48 ว่า

﴿أَذْكُرُ فِي الْكِتَابِ إِبْرَاهِيمَ إِنَّهُ كَانَ صِدِّيقًا نَبِيًّا ٤١﴾

41. จงรำลึกถึง (เรื่องของ) อิบรอฮีมที่อยู่ในคัมภีร์ แท้จริง เขาเป็นผู้ซื่อสัตย์ เป็นนบี

﴿إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ يَا أَبَتِ لِمَ تَعْبُدُ مَا لَا يَسْمَعُ وَلَا يُبْصِرُ وَلَا يُغْنِي عَنْكَ شَيْئًا ٤٢﴾

42. และจงรำลึกถึงขณะที่เขากล่าวแก่บิดาของเขาว่า โอ้พ่อเจ้า ทำไม ท่านจึงเคารพ บูชาสิ่งอื่นที่ไม่ได้ยิน และไม่เห็น และไม่ให้ประโยชน์อันใดแก่ท่านเลย ?

﴿يَا أَبَتِ إِنِّي قَدْ جَاءَنِي مِنَ الْعِلْمِ مَا لَمْ يَأْتِكَ فَاتَّبِعْنِي أَهْدِكَ صِرَاطًا سَوِيًّا ٤٣﴾

43. โอ้พ่อจำ แท้จริง ความรู้ได้มีมายังฉันแล้ว ซึ่งไม่เคยมีมายังท่าน ดังนั้น ท่านจงเชื่อฟังและปฏิบัติตามฉันเถิด ฉันจะนำท่านสู่ทางที่ราบรื่น

﴿يَتَابَتِ لَا تَعْبُدِ الشَّيْطَانَ إِنَّ الشَّيْطَانَ كَانَ لِلرَّحْمَنِ عَصِيًّا ۝١١﴾

44. โอ้พ่อจำ อย่าเคารพบูชาชัยฎอนเป็นอันขาด แท้จริง ชัยฎอนนั้น มันคือรันด่อ พระผู้ทรงกรุณา

﴿يَتَابَتِ إِنِّي أَخَافُ أَنْ يَمَسَّكَ عَذَابٌ مِّنَ الرَّحْمَنِ فَتَكُونَ لِلشَّيْطَانِ وَلِيًّا ۝١٥﴾

45. โอ้พ่อจำ แท้จริง ฉันกลัวว่าการลงโทษจากพระผู้ทรงกรุณาจะประสบแก่ท่าน แล้วท่านก็จะเป็นสหายของชัยฎอน

﴿قَالَ أَرَأَيْتَ أَنْتَ عَنْ ءِلهِي يَتَابَرُ هِيْمٌ لِّمَن لَّمْ تَنْتَهَ لِزُجْمِكَ وَأَهْجُرْنِي مَلِيًّا ۝١٦﴾

46. เขา (บิดา) กล่าวว่า เจ้ารังเกียจพระเจ้าของฉัน กระนั้นหรือ ? โอ้อิบรอฮีมเอ๋ย หากเจ้าไม่หยุดยั้ง (จากการตำหนิ) แน่หนอน ฉันจะขว้าง (ด้วยก้อนหิน) และเจ้าจงไปให้พ้นจากฉันเถิด

﴿قَالَ سَلِمْتُ عَلَيْكَ سَأَسْتَغْفِرُكَ رَبِّي إِنَّهُ كَانَ بِي حَفِيًّا ۝١٧﴾

47. เขา (อิบรอฮีม) กล่าวว่า ขอความสันติจงมีแก่ท่าน ฉันจะขอภัยโทษจากพระผู้อภิบาลของฉันให้แก่ท่าน แท้จริง พระองค์เป็นผู้ทรงกรุณาต่อฉันมาก

﴿وَأَعْتَزِلُكُمْ وَمَا تَدْعُونَ مِن دُونِ اللَّهِ وَأَدْعُوا رَبِّي عَسَىٰ أَلَا أَكُونَ بِدُعَاءِ رَبِّي شَقِيًّا ۝١٨﴾

48. และฉันจะปลีกตัวออกจากพวกท่าน และสิ่งที่พวกท่านวิงวอนขออื่นจากอัลลอฮ์ และฉันจะขอวิงวอนต่อพระผู้อภิบาลของฉัน หวังว่าด้วยการวิงวอนขอต่อพระผู้อภิบาลของฉันจะไม่ทำให้ฉันได้รับความทุกข์เข็ญ

อิบรอฮีม ได้ขอภัยโทษให้แก่บิดาของเขาตลอดระยะเวลาที่บิดาของเขายังมีชีวิตอยู่ แต่เมื่อเป็นที่ประจักษ์แล้วว่า บิดาของเขาตายไปในสภาพของผู้ที่ตั้งภาคี เขาก็เลิกขอภัยโทษให้ และประกาศไม่เกี่ยวข้องกับการตั้งภาคีของผู้เป็นบิดา ดังเช่นที่ อัลลอฮ์ ได้ตรัสว่า

﴿وَمَا كَانَ اسْتِغْفَارُ إِبْرَاهِيمَ لِأَبِيهِ إِلَّا عَن مَّوْعِدَةٍ وَعَدَهَا إِيَّاهُ فَلَمَّا تَبَيَّنَ لَهُ أَنَّهُ عَدُوٌّ

لِّلّٰهِ تَدْرَآ مِنْهُ اِنَّ اِبْرٰهِيْمَ لَآوٰهٖ حَلِيْمٌ ﴿١١٤﴾

“และการขอกฎโทษของอิบรอฮีมให้แก่บิดาของเขานั้น มิได้ปรากฏขึ้น นอกจากเป็นสัญญาที่เขาได้ให้ไว้แก่บิดาของเขาเท่านั้น แต่เมื่อได้เป็นที่ประจักษ์แก่เขาแล้วว่า แท้จริง บิดาของเขานั้นเป็นศัตรูของอัลลอฮ์ เขาก็ปลีกตัวจากบิดาของเขา แท้จริง อิบรอฮีมนั้นเป็นผู้อ่อนโยน และเป็นผู้มีขันติ”

(ซูเราะฮ์ อัตเตาบะฮ์ อายะฮ์ที่ 114)

ได้มีปรากฏในหนังสือเศาะฮิฮฺ ว่า อิบรอฮีม ได้พบกับบิดาของเขา คือ อาซุร ในวันกียามะฮ์ อาซุร กล่าวแก่อิบรอฮีมว่า โอ้ลูกเอ๋ย วันนี้ฉันจะไม่ฝ่าฝืนเจ้าแล้ว แล้วอิบรอฮีมได้กล่าวว่า โอ้พระผู้อภิบาลของฉัน พระองค์มิได้ให้สัญญาแก่ฉันไว้หรือว่า พระองค์จะไม่ทำให้ฉันเสียใจในวันฟื้นคืนชีพ และจะมีความเสียใจอะไรที่แย่ไปกว่าการที่บิดาฉันไปอยู่ห่างไกล แล้วมีเสียงกล่าวว่า โอ้อิบรอฮีมเอ๋ย จงมองดูสิ่งที่อยู่ข้างหลัง ท่านจึงเห็นสัตว์ที่ถูกเชือดเป็นอนเลียด แล้วมันก็ถูกจับรวมแล้วโยนลงนรกไป

(ฟัตฮุลบาริ 6/445)

เปิดเผยบรรดาหลักฐานในการให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ ﷻ แก่อิบรอฮีม ﷺ

คำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ และในทำนองนั้นแหละ เราได้ให้อิบรอฮีมเห็นอำนาจอันยิ่งใหญ่ในบรรดาชั้นฟ้าและแผ่นดิน และเพื่อที่เขาจะได้เป็นผู้หนึ่งในหมู่ผู้เชื่อมั่นทั้งหลาย ﴾ คือ เราได้ให้อิบรอฮีมเห็นสิ่งบ่งชี้ที่ทำให้เขาคิดถึงพระผู้ทรงสร้างมัน เห็นความสามารถของพระองค์ ทั้งในการเป็นผู้สร้าง ผู้มีอำนาจ ดังนั้น จึงไม่มีพระเจ้าอื่นนอกจากพระองค์เท่านั้น และไม่มีการสงสัยใดๆ อีก ดังเช่นคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า

﴿ قُلْ اَنْظُرُوْا مَاذَا فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ﴾

“จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า พวกเจ้าจงดูว่า มีอะไรในชั้นฟ้าทั้งหลาย และในแผ่นดิน”

(ซูเราะฮ์ ยูนุส อายะฮ์ที่ 101)

และ อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿ اَفَلَمْ يَرَوْا اِلٰى مَا بَيْنَ اَيْدِيْهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ مِّنَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ اِنْ نَّشَأْ نَخْسِفُ بِهِمُ الْاَرْضَ اَوْ نُسْقِطُ عَلَيْهِمْ كِسْفًا مِّنَ السَّمٰوٰتِ اِنْ فِيْ ذٰلِكَ لَآيَةٌ لِّكُلِّ عَبْدٍ مُّنِيْبٍ ﴾

“พวกเขามีเห็นดอกหรือ ถึงสิ่งที่อยู่เบื้องหน้าพวกเขา และสิ่งที่อยู่เบื้องหลังของ พวกเขาที่มีอยู่ในฟากฟ้า และแผ่นดิน ? หากเราประสงค์ เราจะให้แผ่นดินสูบ พวกเขาลงไป หรือเราจะให้ส่วนต่าง ๆ จากท้องฟ้าหล่นลงมาบนพวกเขา แท้จริง ในการนี้ ย่อมเป็นสัญญาณหนึ่งอย่างแน่นอนแก่พวกบ่าวที่กลับตัวสู่อัลลอฮ์”

(ซูเราะฮฺ สะบะอฺ อายะฮฺที่ 9)

และคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ ครั้นเมื่อความมืดของกลางคืนปกคลุมเขา ﴾ ปกปิดเขาทำให้เขามองอะไรไม่เห็น ﴿ เขาได้เห็นดาวดวงหนึ่ง ﴾ บนท้องฟ้าส่องแสงระยิบ ระยับ ﴿ เขากล่าวว่า นี่คือพระเจ้าของฉัน แต่เมื่อมันหายลับไป ﴾ มองไม่เห็นอีก ﴿ เขาก็กล่าวว่า ฉันไม่ชอบบรรดาสิ่งที่หายลับไป ﴾ กอดาอะฮฺ กล่าวว่า เขาทราบมาว่า พระเจ้าของเขานั้นจะต้องคงอยู่เสมอไปไม่หายไปไหน

(อัมฎอबारี 11/480)

﴿ ครั้นเมื่อเขาเห็นดวงจันทร์กำลังขึ้น ﴾ อยู่บนท้องฟ้าในเวลากลางคืน ﴿ เขาก็กล่าว ว่า นี่คือพระเจ้าของฉัน แต่เมื่อมันหายลับไป เขาก็กล่าวว่า ถ้าพระเจ้าของฉันมีทรงให้ ทางนำแก่ฉันแล้ว แน่หนอ ฉันก็จะกลายเป็นคนหนึ่งในกลุ่มชนที่หลงผิด ﴾

﴿ ครั้นเมื่อเขาเห็นดวงอาทิตย์กำลังขึ้น เขาก็กล่าวว่า นี่แหละคือ พระเจ้า ของฉัน ﴾ คือ ดวงอาทิตย์ที่ใหญ่ส่องแสงจ้าที่กำลังขึ้น พระเจ้าของฉันองค์นี้ ﴿ นี่แหละ ใหญ่กว่า ﴾ คือ มีขนาดใหญ่กว่าดวงดาวและดวงจันทร์ มีแสงจ้าและสว่างกว่า ﴿ แต่เมื่อ มันหายลับไป ﴾ คือ เมื่อมันตกในตอนเย็น ﴿ เขาก็กล่าวว่า โอ้กลุ่มชนของฉัน แท้จริง ฉัน ขอปลีกตัวออกจากสิ่งที่พวกเจ้าตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ แท้จริง ฉันขอผินโบหน้าของฉัน ﴾ ฉันขอให้ความบริสุทธิ์ใจต่อศาสนาของอัลลอฮ์ และให้ความเคารพภักดี ﴿ แต่พระผู้ทรงสร้าง บรรดาชั้นฟ้า และแผ่นดิน ﴾ ที่พระองค์ทรงสร้างมันทั้งสอง และประดิษฐ์มันไว้อย่างดียิ่ง โดยไม่มีตัวอย่างมาก่อน ﴿ ในฐานะผู้ที่ไต่หาความจริง ﴾ ในสภาพหันเหออกจากการตั้งภาคี ไปสู่การให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ และด้วยเหตุนี้ เขาจึงกล่าวว่า ﴿ และฉันไม่ใช่คนหนึ่งในกลุ่ม ผู้ตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ ﴾

นี่คือการถามตอบให้ข้อคิดแก่กลุ่มชนของเขา

นักอรรถาธิบายอัลกุรอานมีความเห็นแตกต่างกันว่ากรณีดังกล่าวนี้ เป็นบริบทของการไคร่ครวญพิจารณา หรือเป็นการตั้งคำถามเชิงโต้แย้ง ? โดย อิบน์ ญะรียฺ ได้รายงานจาก อิบน์ อับบาส ว่าเป็นบริบทของการไคร่ครวญ ซึ่ง อิบน์ ญะรียฺ ก็ได้ให้น้ำหนักต่อทรรศนะนี้ โดยยกคำรัสที่ว่า ﴿ ถ้าพระเจ้าของฉันมีทรงให้ทางนำแก่ฉันแล้ว... ﴾ เป็นหลักฐานยืนยัน

แต่ที่ถูกต้องคือ อิบรอฮีม عليه السلام นั้น ได้ตั้งคำถามเชิงโต้แย้งกับกลุ่มชนของเขาเพื่อให้ได้คิด และพิจารณา โดยอธิบายให้พวกเขาทราบถึงความจอมปลอมของการเคารพบูชาเจว็ดและรูปปั้น โดยในขั้นแรก อิบรอฮีม ได้แจกแจงข้อผิดพลาดของพวกเขาที่ได้กราบไหว้บูชาเจว็ดรูปปั้น ซึ่งถูกทำขึ้นตามรูปในจินตนาการของมลาอิกะฮ์ที่อยู่บนฟากฟ้า โดยหวังให้รูปปั้นเหล่านั้นเป็นสื่อกลางเชื่อมไปสู่อัลลอฮ์ ทั้งนี้ ในมุมมองของพวกเขาเหล่านั้น พระองค์ไม่มีความสำคัญมากพอที่จะกราบไหว้โดยตรง พวกเขาจึงใช้มลาอิกะฮ์เป็นสื่อกลางนำไปสู่การกราบไหว้อัลลอฮ์ และเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือเพื่อให้ได้มาซึ่งปัจจัยยังชีพ และชัยชนะในศึกสงคราม ตลอดจนความช่วยเหลือในด้านอื่นๆ ตามที่พวกเขาต้องการ

หลังจากนั้น อิบรอฮีม ก็กล่าวถึงความผิดพลาดและหลงผิดของพวกเขาที่ได้กราบไหว้ดวงดาวต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นดวงอาทิตย์, ดวงจันทร์, ดาวอังคาร, ดาวพุธ, ดาวพฤหัสบดี, ดาวศุกร์ หรือดาวเสาร์ ซึ่งดาวที่มีแสงสว่างและสำคัญที่สุดสำหรับพวกเขาคือ ดวงอาทิตย์ ตามด้วยดวงจันทร์และดาวศุกร์ นบีอิบรอฮีม จึงชี้แจงว่าดาวศุกร์นั้นไม่ควรค่าแก่การเป็นพระเจ้า เพราะมันถูกสร้างและถูกกำหนดให้โคจรไปในทิศทางจักรราศีเฉพาะ ไร้อิสระ และไม่อาจกำหนดทิศทางของตนเองได้ เพราะมันเป็นเพียงเทหวัตถุหนึ่งที่อัลลอฮ์ทรงสร้างขึ้นให้มีแสงสุกสว่างด้วยเหตุผลและพระประสงค์ของพระองค์ โดยมันขึ้นทางทิศตะวันออกแล้วโคจรไปทางทิศตะวันตก กระทั่งหายลับไปจากสายตา ในคืนถัดไปมันก็เคลื่อนตัวไปในลักษณะเดียวกัน ซึ่งสิ่งที่มีลักษณะเช่นนี้ย่อมไม่คู่ควรแก่การเป็นพระเจ้าอย่างแน่นอน

หลังจากนั้น ก็มาพิจารณาดวงจันทร์ ซึ่งมันก็มีทางโคจรคล้ายๆ กัน ปรากฏออกมาบางเวลา และก็หายลับไปในบางเวลา ก็เป็นพระเจ้าไม่ได้

ต่อจากนั้น ก็มาพิจารณาพิจารณาดวงอาทิตย์ ซึ่งนบีอิบรอฮีม ก็กล่าวเช่นเดียวกับที่เคยกล่าวไป เมื่อได้ข้อสรุปอย่างชัดเจนไร้ข้อสงสัยแล้วว่า เทหวัตถุทั้งสามซึ่งเป็นสิ่งที่มีขนาดใหญ่และส่องสว่างมากที่สุดนั้น มีอาจเป็นพระเจ้าได้ ท่านก็กล่าวว่า ﴿ เขาก็กล่าวว่า โอ้กลุ่มชนของฉัน แท้จริง ฉันขอปลีกตัวออกจากสิ่งที่พวกเจ้าตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ ﴾ คือ ฉันขอปลีกตัวออกจากการกราบไหว้ภักดีต่อสิ่งเหล่านั้น หากพวกมันเป็นพระเจ้าอย่างแท้จริง พวกเจ้าก็จงขอให้พวกมันทำอันตรายแก่ฉันเลย อย่าได้รอช้า ﴿ แท้จริง ฉันขอผินหน้าของฉันแต่พระผู้ทรงสร้างบรรดาชั้นฟ้า และแผ่นดิน ในฐานะผู้ที่ไต่หาความจริง และฉันไม่ใช่คนหนึ่งในหมู่ผู้ตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ ﴾ คือ ฉันจะเคารพภักดีต่อพระผู้ทรงสร้างสิ่งต่างๆ เหล่านั้น ผู้ควบคุมดูแลสิ่งเหล่านั้น ซึ่งพระองค์เป็นผู้บังเกิดทุกสิ่งเป็นผู้ควบคุมดูแลบริวารดังเช่นที่ อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสไว้ว่า

﴿ إِنَّ رَبَّكُمْ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ

يُغْشَى اللَّيْلَ النَّهَارُ يَطْلُبُهُ حَثِيثًا وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ وَالنُّجُومُ مُسَخَّرَاتٌ بِأَمْرِهِ ۚ أَلَا لَهُ
الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ تَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿

“แท้จริง พระผู้อภิบาลของพวกเจ้า คือ อัลลอฮ์ ผู้ทรงสร้างบรรดาชั้นฟ้า และ
แผ่นดินภายในหกวัน แล้วทรงสถิตอยู่บนบัลลังก์ พระองค์ทรงให้กลางวันคืน
ครอบคลุมกลางวันในสภาพที่กลางวันไล่ตามกลางวันอย่างรวดเร็ว และทรงสร้าง
ดวงอาทิตย์ และดวงจันทร์ และบรรดาดวงดาวขึ้น โดยถูกกำหนดให้ทำหน้าที่
บริการตามบัญชาของพระองค์ ฟังรู้เถิดว่า การสร้าง และกิจการทั้งหลายนั้น
เป็นสิทธิของพระองค์เท่านั้น อัลลอฮ์ ผู้ทรงมหابริสุทธิ ผู้เป็นพระผู้อภิบาลแห่ง
สากลโลก”

(ซูเราะฮ์ อัลอะอรอฟ อายะฮ์ที่ 54)

อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสเกี่ยวกับนบีอิบรอฮีม ﷺ อีกว่า

﴿وَلَقَدْ آتَيْنَا إِبْرَاهِيمَ رُشْدَهُ مِن قَبْلُ وَكُنَّا بِهِ عَالِمِينَ ﴿٥١﴾ إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ مَا
هَذِهِ التَّمَاثِيلَ الَّتِي أَنْتُمْ لَهَا عَاكِفُونَ ﴿٥٢﴾﴾

“และโดยแน่นอน เราได้ให้ความเฉลียวฉลาดแก่อิบรอฮีมแต่ครั้งก่อน โดยที่เรา
รู้จักเขาดี ขณะที่เขากล่าวแก่บิดาของเขา และกลุ่มชนของเขาว่า รูปปั้นอะไรกันนี้
ที่พวกเจ้าเฝ้าบูชากันอยู่.....” จนจบอายะฮ์

(ซูเราะฮ์ อัลอัมบิยาอ อายะฮ์ที่ 51 - 52)

สิ่งที่เป็นข้อสนับสนุนว่าในบริบทนี้ ท่านนบีอิบรอฮีมตั้งคำถามกับกลุ่มชนของท่านในเชิง
โต้แย้ง เพื่อให้พวกเขาคิดได้ และเลิกการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ก็คืออายะฮ์ดังต่อไปนี้

﴿وَحَاجَّهُ قَوْمُهُ قَالَ أَتُحَاجُّونِي فِي اللَّهِ وَقَدْ هَدَانِ وَلَا أَخَافُ
مَا تُشْرِكُونَ بِهِ إِلَّا أَن يَشَاءَ رَبِّي شَيْئًا وَسِعَ رَبِّي كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا أَفَلَا
تَتَذَكَّرُونَ ﴿٨٠﴾ وَكَيْفَ أَخَافُ مَا أَشْرَكْتُمْ وَلَا تَخَافُونَ أَنَّكُمْ
أَشْرَكْتُمْ بِاللَّهِ مَا لَمْ يُنَزِّلْ بِهِ عَلَيْكُمْ سُلْطَانًا فَأَيُّ الْفَرِيقَيْنِ

أَحَقُّ بِالْأَمْنِ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٨١﴾ الَّذِينَ آمَنُوا وَلَمْ يَلْبِسُوا
إِيمَانَهُم بِظُلْمٍ أُولَئِكَ لَهُمُ الْأَمْنُ وَهُمْ مُهْتَدُونَ ﴿٨٢﴾ وَتِلْكَ حُجَّتُنَا
آتَيْنَاهَا إِبْرَاهِيمَ عَلَى قَوْمِهِ نَرْفَعُ دَرَجَاتٍ مَن نَّشَاءُ إِنَّ رَبَّكَ حَكِيمٌ
عَلِيمٌ ﴿٨٣﴾

80. และกลุ่มชนของเขาได้โต้เถียงเขา เขาได้กล่าวว่า พวกเจ้าจะได้เถียงฉันในเรื่องของอัลลอฮ์ กระนั้นหรือ ? และแท้จริง พระองค์ได้ทรงให้ทางนำแก่ฉันแล้ว และฉันจะไม่กลัวสิ่งที่พวกเจ้าตั้งให้เป็นภาคีขึ้น นอกจากพระผู้อภิบาลของฉันจะทรงประสงค์สิ่งใดสิ่งหนึ่งเท่านั้น พระผู้อภิบาลของฉันนั้น มีความรู้อย่างกว้างขวางทั่วทุกสิ่ง แล้วพวกเจ้าไม่ระลึกันบ้างหรือ ?
81. และอย่างไรเล่า ที่ฉันจะกลัวสิ่งที่พวกเจ้าได้ตั้งภาคีขึ้น ? โดยที่พวกเจ้าไม่กลัวการที่พวกเจ้าตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ ซึ่งสิ่งที่พระองค์มิได้ทรงให้มีหลักฐานใด ๆ ลงมาแก่พวกเจ้าในสิ่งนั้น แล้วฝ่ายไหนเล่าในสองฝ่ายนั้น เป็นฝ่ายที่สมควรต่อความปลอดภัยยิ่งกว่า หากพวกเจ้ารู้
82. บรรดาผู้ศรัทธา โดยที่มิได้ให้การศรัทธาของพวกเขาสอดคล้องกับการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์นั้น ชนเหล่านี้แหละ พวกเขาจะได้รับความปลอดภัย และพวกเขาคือ ผู้ที่รับเอาทางนำอันถูกต้องไว้
83. และนั่นคือหลักฐานที่เราได้ให้มันแก่อิบรอฮีม โดยมีฐานะเหนือกลุ่มชนของเขา เราจะยกผู้ที่เราประสงค์ขึ้นหลายชั้น แท้จริง พระผู้อภิบาลของเจ้านั้นเป็นผู้ทรงปรีชาญาณ ผู้ทรงรอบรู้

อัลลอฮ์ ﷻ ทรงบอกให้เราทราบเกี่ยวกับนบีอิบรอฮีม ﷺ ขณะที่กลุ่มชนของเขาได้โต้เถียงต่อการให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ โดยพวกเขาโต้แย้งกันดังนี้

อิบรอฮีม ﷺ กล่าวว่า ﴿ พวกเจ้าจะได้เถียงฉันในเรื่องของอัลลอฮ์ กระนั้นหรือ ? และแท้จริง พระองค์ได้ทรงให้ทางนำแก่ฉันแล้ว ﴾ คือ พวกท่านจะได้เถียงฉัน ซึ่งอัลลอฮ์นั้น

ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์เท่านั้น โดยพระองค์ได้ให้ฉันเห็นและให้ทางนำแก่ฉันไปสู่
 สัจธรรม โดยที่ฉันมีหลักฐานอย่างชัดเจนในเรื่องนี้ แล้วฉันจะฟังคำพูดที่ไร้สาระของพวกท่าน
 ได้อย่างไร ? ซึ่งคำพูดของพวกท่านยังคลุมเครืออยู่มาก และคำพูดของอิบรอฮีมที่ว่า ﴿ และ
 ฉันจะไม่กลัวสิ่งที่พวกเจ้าตั้งให้เป็นภาคีขึ้น นอกจากพระผู้อภิบาลของฉันจะทรงประสงค์
 สิ่งใดสิ่งหนึ่งเท่านั้น ﴾ คือ ส่วนหนึ่งจากหลักฐานที่ชี้ให้เห็นถึงคำพูดของพวกท่านนั้น
 ไร้สาระ และเสียหายก็คือ พระเจ้าที่พวกท่านกราบไหว้อยู่มันไม่มีผลอันใด ฉันไม่กลัวมัน และ
 ไม่สนใจมันด้วย แล้วถ้าปรากฏว่ามันมีอิทธิฤทธิ์ใดๆ พวกท่านก็ให้มันจัดการกับฉันได้โดย
 ทันที ﴿ นอกจากพระผู้อภิบาลของฉันจะทรงประสงค์สิ่งใดสิ่งหนึ่งเท่านั้น ﴾ ข้อความนี้
 เป็นข้อยกเว้นที่ขาดตอนกัน คือ มันไม่ให้โทษ และไม่ให้ประโยชน์ใดๆ เลย นอกจากอัลลอฮ์
 ผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงสูงส่งเท่านั้น ﴿ พระผู้อภิบาลของฉันนั้น มีความรู้อย่างกว้างขวาง
 ทุกสิ่ง ﴾ คือ ความรู้ของพระองค์ครอบคลุมทุกสิ่งไว้ทั้งหมด ไม่มีอะไรจะซ่อนเร้นไปจาก
 พระองค์ได้ ﴿ แล้วพวกเจ้าไม่ระลึกกันบ้างหรือ ? ﴾ ในสิ่งที่ฉันได้อธิบายให้พวกท่านทราบ
 ไม่พินิจพิจารณาดูกันบ้างหรือว่า พระเจ้าเหล่านั้นของพวกเจ้าทำอะไรไม่ได้ แม้แต่ตัวของ
 พวกมันเอง พวกท่านจงเลิกเคารพบูชามันเสียที ซึ่งเหตุผลนี้ก็คล้ายๆ กับที่นบีของอัลลอฮ์ คือ
 นบีสูด ﷺ ก็เคยกล่าวแก่กลุ่มชนอาดำมาแล้วในคัมภีร์ของพระองค์ โดยพระองค์กล่าวว่า

﴿ قَالُوا يَهُودُ مَا جِئْتَنَا بِبَيِّنَةٍ وَمَا نَحْنُ بِتَارِكِي آلِهَتِنَا عَنْ قَوْلِكَ وَمَا نَحْنُ لَكَ
 بِمُؤْمِنِينَ ۝٥٣ إِن نَّقُولُ إِلَّا أَعْرَابُكَ بَعْضُ آلِهَتِنَا بِسُوِّ قَالَ إِنِّي أَشْهَدُ اللَّهَ وَأَشْهَدُ أَنَّ
 بَرِيءٌ مِّمَّا تُشْرِكُونَ ۝٥٤ مِنْ دُونِهِ ۚ فَكِيدُونِي جَمِيعًا ثُمَّ لَا تُنْظَرُونَ ۝٥٥ إِنِّي تَوَكَّلْتُ
 عَلَى اللَّهِ رَبِّي وَرَبِّكُمْ مَا مِنْ دَآئِيَةٍ إِلَّا هُوَ أَخَذُ بِنَاصِيَتِهَا إِنَّ رَبِّي عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ
 ۝٥٦ ﴾

53. พวกเขากล่าวว่า โอ้ฮูดเอ๋ย ท่านมิได้นำหลักฐานอันชัดแจ้งมาให้แก่เรา และ
 พวกเราก็จะไม่ละทิ้งพระเจ้าทั้งหลายของเรา เพราะคำกล่าวของท่าน และ
 พวกเราก็จะไม่ศรัทธาต่อท่าน

54. เราจะไม่กล่าวอย่างใด เว้นแต่พระเจ้าบางองค์ของเราได้นำความชั่วเข้าไป
 สิ่งในตัวท่าน เขา (ฮูด) กล่าวว่า แท้จริง ฉันขอให้อัลลอฮ์ทรงเป็นพยาน และ
 พวกเจ้าจงเป็นพยานด้วยว่า แท้จริง ฉันขอปลีกตัวออกจากสิ่งที่พวกเจ้าได้
 ตั้งภาคีกัน

55. อื่นจากพระองค์ ดังนั้น พวกเจ้าทั้งหมดจงวางแผนทำร้ายฉันเถิด แล้วพวกเจ้าอย่าได้ให้ฉันต้องรอคอยเลย

56. แท้จริง ฉันขอมอบหมายต่ออัลลอฮฺ พระผู้อภิบาลของฉัน และพระผู้อภิบาลของพวกเจ้า ไม่มีสัตว์เลื้อยคลานใด ๆ เว้นแต่พระองค์ทรงกำขมับฉันไว้ แท้จริง พระผู้อภิบาลของฉันนั้นอยู่บนทางที่เที่ยงตรง

(ซูเราะฮฺ ฮุด อายะฮฺที่ 53 - 56)

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿และอย่างไรเล่า ที่ฉันจะกลัวสิ่งที่พวกเจ้าได้ตั้งภาคีขึ้น ?﴾ ฉันจะกลัวบรรดาเจว็ดที่พวกท่านกราบไว้กันอยู่ได้อย่างไร โดยไม่กลัวอัลลอฮฺ ? ﴿โดยที่พวกเจ้าไม่กลัวการที่พวกเจ้าตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ ซึ่งสิ่งที่พระองค์มิได้ทรงให้มีหลักฐานใด ๆ ลงมาแก่พวกเจ้าในสิ่งนั้น﴾ อิบน์ อับบาส และคนอื่น ๆ จากชาวสะลัฟ ได้กล่าวว่า คำว่า سُلْطٰنٌ ก็คือ حُجَّةٌ มีความหมายว่า หลักฐาน

(อัญญอบารี 11/491)

ข้อความดังกล่าวมานั้น ก็คล้ายกับดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿أَمْ لَهُمْ شُرَكَاءُ شَرَعُوا لَهُمْ مِنَ الدِّينِ مَا لَمْ يَأْذَنْ بِهِ اللَّهُ﴾

“หรือว่าพวกเขามีภาคีต่าง ๆ ที่ได้กำหนดศาสนาแก่พวกเขา ซึ่งอัลลอฮฺมิได้ทรงอนุมัติ”

(ซูเราะฮฺ อັซซุรอ อายะฮฺที่ 21)

และ อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿إِنْ هِيَ إِلَّا أَسْمَاءٌ سَمَّيْتُمُوهَا أَنْتُمْ وَآبَاؤُكُمْ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ سُلْطَانٍ﴾

“เหล่านี้มิใช่อื่นใด นอกจากเป็นชื่อที่พวกเจ้า และบรรพบุรุษของพวกเจ้าตั้งมันขึ้นมาเอง อัลลอฮฺมิได้ประทานหลักฐานอันใดลงมาเกี่ยวกับเรื่องนั้นเลย”

(ซูเราะฮฺ อันนัจญ์ม อายะฮฺที่ 23)

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿แล้วฝ่ายไหนเล่าในสองฝ่ายนั้น เป็นฝ่ายที่สมควรต่อความปลอดภัยยิ่งกว่า หากพวกเจ้ารู้﴾ คือ ฝ่ายใดจะเป็นฝ่ายที่ถูกต้องกว่า ระหว่างฝ่ายที่กราบไหว้ผู้ที่ให้โทษ และให้ประโยชน์ได้ หรือฝ่ายที่กราบไหว้สิ่งที่ไม่ให้โทษ และไม่ให้ประโยชน์ใด ๆ (ฝ่ายใดสมควรที่จะปลอดภัยจากการลงโทษของอัลลอฮฺในวันกิยามะฮฺกันแน่)

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿บรรดาผู้ศรัทธา โดยที่มิได้ให้การศรัทธาของพวกเข

ปะปนกับการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์นั้น ชนเหล่านี้แหละ พวกเขาจะได้รับความปลอดภัย และพวกเขาคือผู้ที่รับเอาทางนำอันถูกต้องไว้ 》 พวกเหล่านี้เป็นผู้ที่เคารพภักดีด้วยความบริสุทธิ์ใจต่ออัลลอฮ์เพียงองค์เดียว ไม่ตั้งภาคีต่อพระองค์ และไม่นำสิ่งใดมาเป็นภาคีต่อพระองค์ พวกเขาจะเป็นผู้ปลอดภัยในวันกิยามะฮ์ และได้รับทางนำที่ถูกต้องทั้งในโลกนี้ และโลกหน้า

การตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ ﷻ นั้น ถือเป็นการอธรรมที่ใหญ่หลวง

อัลบุคอรี ได้บันทึกรายงานจาก अबดุลลาฮฺ เล่าว่า เมื่ออายะฮ์อัลกุรอานที่ว่า ﴿وَلَمْ يَلْسُوا﴾ (อายะฮ์ที่ 82 ซูเราะฮ์ อัลอันอาม) บรรดาเศาะฮาบะฮ์ ได้กล่าวว่า มีใครบ้างในหมู่พวกเราที่ไม่อธรรมต่อตนเอง ? แล้วอายะฮ์อัลกุรอานนี้ก็ได้อ้างประทานลงมา คือ ﴿إِنَّ الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ﴾ ซึ่งมีความหมายว่า “แท้จริง การตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์เป็นความผิดอย่างมหันต์” (ซูเราะฮ์ ลุคมาน อายะฮ์ที่ 13)

(ฟัตฮุลบารี 8/144)

อิมามอะหมัด ได้บันทึกรายงานจาก अबดุลลาฮฺ ว่า เมื่ออายะฮ์นี้คือ ﴿الَّذِينَ آمَنُوا وَلَمْ يَلْسُوا﴾ (อายะฮ์ที่ 82 ซูเราะฮ์ อัลอันอาม) ได้ถูกประทานลงมา ดังกล่าวนั้น ก็เกิดความลำบากแก่ผู้คน พวกเขากล่าวว่า โอ้ท่านร่อซูลของอัลลอฮ์ จะมีใครบ้างในหมู่พวกเราที่ไม่เคยอธรรมต่อตัวเอง ท่านร่อซูล ﷺ จึงกล่าวว่า

(إِنَّهُ لَيْسَ الَّذِي تَعْنُونَ ، أَلَمْ تَسْمَعُوا مَا قَالَ الْعَبْدُ الصَّالِحُ (يَا بَنِي لَا تُشْرِكْ بِاللَّهِ إِنَّ الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ) إِنَّمَا هُوَ الشِّرْكُ)

“ที่จริงแล้ว มันไม่ใช่อย่างที่พวกท่านเข้าใจ พวกท่านไม่เคยได้ยินคำพูดที่บ่าวที่ดี (คือ ลุคมาน) ได้พูดว่า ‘โอ้ลูกเอ๋ย เจ้าอย่าได้ตั้งภาคีใดๆ ต่ออัลลอฮ์ เพราะแท้จริง การตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์นั้นเป็นความผิดอย่างมหันต์’ ที่จริงแล้ว เป้าประสงค์ของอายะฮ์นี้ มัน (คำว่า อัชชุลม) คือ การตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์”

(อะหมัด 1/444)

และดำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ และนั่นคือหลักฐานที่เราได้ให้มันแก่อิบรอฮีม โดยมีฐานะเหนือกลุ่มชนของเขา 》

มุญาฮิด และคนอื่นๆ ได้กล่าวว่า ข้อความนั้น มันหมายความว่าถึงคำพูดของเขาที่ว่า ﴿ และอย่างไรเล่า ที่ฉันจะกลัวสิ่งที่พวกเจ้าได้ตั้งภาคีขึ้น ? โดยที่พวกเจ้าไม่กลัวการที่พวกเจ้าตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ ซึ่งสิ่งที่พระองค์มิได้ทรงให้มีหลักฐานใดๆ ลงมาแก่พวกเจ้า

ในสิ่งนั้น แล้วฝ่ายไหนเล่าในสองฝ่ายนั้น เป็นฝ่ายที่สมควรต่อความปลอดภัยยิ่ง.....) ไปจนจบอายะฮ์

(อฎุฮอบารี 11/505)

อัลลอฮ์ได้ให้ความจริงปรากฏแก่เขา และตัดสินใจให้ความปลอดภัยและทางนำประสบแก่เขา โดยพระองค์ได้ตรัสว่า ﴿บรรดาผู้ศรัทธา โดยที่มิได้ให้การศรัทธาของพวกเขาปะปนกับการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์นั้น ชนเหล่านี้แหละ พวกเขาจะได้รับความปลอดภัย และพวกเขาคือผู้ที่รับเอาทางนำอันถูกต้องไว้﴾ หลังจากนั้น อัลลอฮ์ ﷻ ก็ได้ตรัสอีกว่า ﴿และนั่นคือหลักฐานที่เราได้ให้มันแก่อิบรอฮีม โดยมีฐานะเหนือกลุ่มชนของเขา เราจะยกผู้ที่เราประสงค์ขึ้นหลายชั้น แท้จริง พระผู้อภิบาลของเจ้านั้นเป็นผู้ทรงปรีชาญาณ ผู้ทรงรอบรู้﴾ คือ ทรงปรีชาญาณในคำพูด และการกระทำของพระองค์ ทรงรอบรู้ถึงผู้ที่จะได้รับทางนำ และผู้หลงทางเป็นอย่างดี ถึงแม้จะมีเหตุผลและหลักฐานมายืนยัน ดังเช่นพระองค์ได้ตรัสว่า

﴿إِنَّ الَّذِينَ حَقَّتْ عَلَيْهِمْ كَلِمَتُ رَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ ۖ وَلَوْ جَاءَهُمْ كُلُّ آيَةٍ حَتَّىٰ

يَرَوْا الْعَذَابَ الْأَلِيمَ ۖ﴾ (๙๖)

“แท้จริง บรรดาผู้ที่คำรัสของพระผู้อภิบาลของเจ้าได้บัญญัติแก่พวกเขาแล้ว พวกเขาก็จะไม่ศรัทธา และแม้ทุกสัญญาณได้มายังพวกเขา จนกว่าพวกเขาจะแลเห็นการลงโทษอย่างเจ็บปวด”

(ซูเราะฮ์ ยูนุส อายะฮ์ที่ 96 และ 97)

และด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงตรัสไว้ ณ ที่นี้ว่า ﴿ แท้จริง พระผู้อภิบาลของเจ้านั้นเป็นผู้ทรงปรีชาญาณ ผู้ทรงรอบรู้﴾

﴿وَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ كُلًّا هَدَيْنَا وَنُوحًا هَدَيْنَا مِن قَبْلُ وَمِن ذُرِّيَّتِهِ دَاوُدَ وَسُلَيْمَانَ وَأَيُّوبَ وَيُوسُفَ وَمُوسَىٰ وَهَارُونَ وَكَذَٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ۝٨٤ وَزَكَرِيَّا وَيَحْيَىٰ وَعِيسَىٰ وَإِيلَاسَ كُلِّ مِّنَ الصَّالِحِينَ ۝٨٥ وَإِسْمَاعِيلَ وَالْيَسَعَ

وَيُونُسَ وَلُوطًا وَكُلًّا فَضَّلْنَا عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿٨٦﴾ وَمِنْ آبَائِهِمْ
 وَذُرِّيَّاتِهِمْ وَإِخْوَانِهِمْ وَاجْتَبَيْنَاهُمْ وَهَدَيْنَاهُمْ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ
 ﴿٨٧﴾ ذَلِكَ هُدَى اللَّهِ يَهْدِي بِهِ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَلَوْ
 أَشْرَكُوا الْحَبِطَ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٨٨﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ
 آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ وَالْحُكْمَ وَالنُّبُوَّةَ فَإِنْ يَكْفُرْ بِهَا هَؤُلَاءِ فَقَدْ
 وَكَّلْنَا بِهَا قَوْمًا لَيْسُوا بِهَا بِكَافِرِينَ ﴿٨٩﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ هَدَى
 اللَّهُ فَبِهِدَّتْهُمْ أَقْتَدَهُ قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ
 لِلْعَالَمِينَ ﴿٩٠﴾

84. และเราได้ให้แก่เขา คือ อิสฮาก และ ยะอ์กูบ ทั้งหมดนั้นเราได้ให้
 ทางนำ และ นัวฮฺ เราก็ดำเนินทางนำแล้วแต่กาลก่อนโน้น และจาก
 ลูกหลานของเขานั้น คือ ดาวิด สุลัยมาน อัยยูบ ยูซุฟ มูซา และ
 ฮารูน และในทำนองนั้นแหละ เราจะตอบแทนแก่ผู้กระทำความดีทั้งหลาย
85. และ ชะกะรียา, ยะฮฺยา, อีซา และ อิลยาส ทุกคนนั้นอยู่ในหมู่คนดี
86. และ อิสมาอีล, อัลยะสะอฺ, ยูนุส และ ลุฏ แต่ละคนนั้น เราได้ให้ดีเด่น
 เหนือกว่าประชาชาติในสากลโลก
87. และ (เราได้ให้ดีเด่นอีก) ซึ่งส่วนหนึ่งจากบรรดาบิดาของพวกเขา
 และลูกหลานของพวกเขา และพี่น้องของพวกเขา และเราได้เลือก
 พวกเขา ได้แนะนำพวกเขาไปสู่ทางอันเที่ยงตรง
88. นั้นแหละ คำแนะนำของอัลลอฮฺ โดยที่พระองค์จะทรงแนะนำผู้ที่
 พระองค์ทรงประสงค์ในหมู่ปวงบ่าวของพระองค์ ด้วยคำแนะนำนั้น
 และหากพวกเขาดำเนินการดีแล้ว แน่อน สิ่งที่เขาเคยทำกันมา
 ก็สูญสิ้นไปจากพวกเขา

89. คนเหล่านี้ คือ ผู้ที่เราได้ประทานคัมภีร์ให้แก่พวกเขา ให้คำตัดสิน และให้การเป็นนบีด้วย แต่ถ้าคนเหล่านี้ปฏิเสธศรัทธาต่อมัน แน่หอน เราได้มอบมันไว้แล้วแก่กลุ่มชนหนึ่งที่พวกเขามีใช้เป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาต่อมัน

90. คนเหล่านี้ คือ ผู้ที่อัลลอฮ์ได้ทรงแนะนำไว้ ดังนั้น ด้วยคำแนะนำของพวกเขา เจ้าจงเจริญรอยตามเถิด จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า ฉันจะไม่ขอคำจ้างใด ๆ จากพวกเจ้าในการศรัทธาต่ออัลกุรอาน ที่จริงแล้วอัลกุรอานนั้นมีใช้อะไรอื่น นอกจากเป็นคำเตือนสำหรับประชาชาติในสากลโลก

การประทาน อิสฮาก และ ยะอูบ ให้แก่ อิบรอฮีม ﷺ ในช่วงที่ท่านอยู่ในวัยชรา

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า พระองค์ได้ทรงประทานลูกชายให้แก่ นบีอิบรอฮีม ﷺ นั่นก็คือ **อิสฮาก** หลังจากที่ท่านได้ย่างเข้าสู่วัยชรา ซึ่งทั้งนบีอิบรอฮีม และนางซาระฮะ ภรรยาของเขาดังรู้สึกหมดหวังที่จะมีลูกได้อีก โดยที่บรรดาญาติอะฮ์ได้แะมาเยื้อนเขา ขณะที่พวกเขากำลังไปที่กลุ่มชนของลุด แล้วได้แจ้งข่าวดีแก่ทั้งสองว่าจะมีลูกชายชื่อ อิสฮาก ซึ่งภรรยาของนบีอิบรอฮีม ได้ประหลาดใจมากกับเรื่องดังกล่าว และนางได้กล่าวว่า

﴿ قَالَتْ يَوَيْلَتَىٰ ٱلَّذِىۤ ٱنَا عَجُوزٌۭ وَهَٰذَا بَعْلِىۤ شَيْخًا ۖ إِنَّ هَٰذَا لَشَىۡءٌۭ عَجِيبٌۭ ۚ ۭ﴾
 ﴿ قَالُوا۟ أَتَعْجَبِينَ مِّنۢ أَمْرِ ٱللَّهِ رَحْمَتُ ٱللَّهِ وَبَرَكَتُهُۥ عَلَيْكُمْ ۖ ٱهْلُ ٱلْبَيْتِ ۖ إِنَّهُۥ حَمِيدٌۭ ۭ﴾
 مَّحِيدٌۭ ﴿ ۷۲ ﴾

“นางกล่าวว่า ช่างแปลกใจจริง ๆ ฉันจะมีบุตรหรือ ขณะที่ฉันแก่แล้ว ? และนี่สามีของฉันก็แก่หง่อมแล้ว แท้จริง นี่เป็นเรื่องประหลาดแท้ ๆ พวกเขา (มลาอิกะฮ์) กล่าวว่า เธอแปลกใจต่อพระบัญชาของอัลลอฮ์หรือ ? ความเมตตาของอัลลอฮ์ และความจำเริญของพระองค์จงประสบแด่พวกท่าน โอ้ครอบครัว (ของอิบรอฮีม) แท้จริง พระองค์นั้นเป็นผู้ได้รับการสรรเสริญ ผู้ทรงประเสริฐยิ่ง”

(ซูเราะฮ์ ฮูด อายะฮ์ที่ 72 และ 73)

แล้วพวกเขา (มลาอิกะฮฺ) ก็ได้แจ้งข่าวดีแก่อิบรอฮีมและภรรยา ซึ่งอิบรอฮีม ก็ได้รับแต่งตั้งให้เป็นนบียูในขณะนั้น ว่าเขาจะมีลูกมีหลานรับช่วงต่อจากเขา ดังที่ อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสเอาไว้ว่า

﴿وَبَشِّرْنَاهُ بِإِسْحَاقَ نَبِيٍّ مِّنَ الصَّالِحِينَ﴾

“เราได้แจ้งข่าวดีแก่เขา (อิบรอฮีม) ว่า จะได้ (บุตรคนหนึ่ง) ชื่อ อิสฮาก เป็นนบียุคนหนึ่งในหมู่คนดีทั้งหลาย”

(ซูเราะฮฺ อัศศ็อฟฟาต อายะฮฺที่ 112)

นี่ถือเป็นข่าวที่ดีเยี่ยม และเป็นความโปรดปราน และเมตตาอันยิ่งใหญ่ และพระองค์ยังตรัสอีกว่า

﴿فَبَشِّرْنَاهَا بِإِسْحَاقَ وَمِنْ وَرَاءِ إِسْحَاقَ يَعْقُوبَ﴾

“เราจึงแจ้งข่าวดีแก่นาง (นางซาระฮฺ ภรรยาของนบียิบรอฮีม) ด้วย (การมีบุตรชื่อ) อิสฮาก และหลังจาก อิสฮาก คือ ยะอ์กูบ”

(ซูเราะฮฺ ฮูด อายะฮฺที่ 71)

กล่าวคือ เด็กคนนี้จะมียุคในช่วงที่ทั้งสองคนยังมีชีวิตอยู่ ทำให้เป็นที่เจริญใจแก่ผู้เป็นปู่และย่ามาก เช่นเดียวกับที่เคยยินดีกับพ่อของเด็กมาแล้ว และความดีใจในการที่มีหลานเกิดขึ้นมามากที่สุด ก็คือ การมีผู้สืบสกุลต่อไป ในขณะที่ผู้เฒ่าทั้งสองเคยหมดหวังจากการไม่มีผู้สืบสกุลอันเนื่องจากแก่เฒ่า แต่แล้วก็ได้รับข่าวการมีลูกชื่อ อิสฮาก และจะมีหลานชื่อ ยะอ์กูบ ทำให้เกิดความดีใจเป็นที่สุด และเป็นการตอบแทนแก่ อิบรอฮีม ﷺ ในขณะที่เขาได้แยกตัวออกจากกลุ่มชนของเขา และเดินทางไปทีอื่นเพื่อเป็นการยืนยันถึงการเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺ อัลลอฮฺจึงทรงตอบแทนแก่เขาให้มีลูกมีหลานที่ดี และเป็นนบียุคนในกาลต่อมา ดังเช่นที่อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿فَلَمَّا أَعْتَزَلَهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ وَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَكُلًّا

﴿جَعَلْنَا نَبِيًّا﴾

“ครั้นเมื่อเขา (อิบรอฮีม) ปลีกตัวออกไปจากพวกเขา และสิ่งที่พวกเขาเคารพบูชาอื่นจากอัลลอฮฺแล้ว เราได้ประทาน อิสฮาก และ ยะอ์กูบ ให้แก่เขา และแต่ละคนเราได้แต่งตั้งให้เป็นนบียุคน (ศาสดา)”

(ซูเราะฮฺ มَرْยَم อายะฮฺที่ 49)

และ ณ ที่นี้ อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿ และเราได้ให้แก่เขา คือ อิสฮาก และ ยะอฺกูบ ทั้งหมดนั้นเราได้ให้ทางนำ ﴾ และคำรัสของพระองค์ที่ว่า ﴿ และ หะนูส เราก็ดำเนินทางนำแล้วแต่กาลก่อนโน้น ﴾ คือ แต่กาลก่อนโน้น เราได้ให้ทางนำแก่เขาแล้ว ดังเช่นที่เราได้ให้ทางนำ และให้เขาได้มีลูกมีหลานที่ดีๆ

คุณลักษณะพิเศษของนัวซฺ ﷺ และ อิบรอฮีม ﷺ

ทั้งสองมีคุณลักษณะเด่นเป็นพิเศษ สำหรับนบี นัวซฺ ﷺ นั้น อัลลอฮฺทรงให้ชาวโลก ในขณะนั้นจมน้ำตายไปหมด นอกจากคนที่ศรัทธาต่อเขาเท่านั้น พวกนั้นก็คือพวกที่อยู่ร่วมกับนบี นัวซฺ ในเรือ อัลลอฮฺจึงให้ลูกหลานของพวกนั้นเป็นพวกที่เหลืออยู่ในโลก มนุษย์ทั้งมวล จึงมาจากลูกหลานของนบี นัวซฺ ทั้งสิ้น

ส่วนนบี อิบรอฮีม อัลคอสลีล ﷺ อัลลอฮฺ ﷻ มิได้ส่งผู้ใดมาเป็นนบี นอกจากเป็นลูกหลานของเขา ดังที่อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا وَإِبْرَاهِيمَ وَجَعَلْنَا فِي ذُرِّيَّتِهِمَا النُّبُوَّةَ وَالْكِتَابَ فَمِنْهُمْ مُهْتَدٍ وَكَثِيرٌ مِنْهُمْ فَسِقُونَ ﴾

“โดยแน่นอน เราได้ส่งหะนูส และ อิบรอฮีม มา และเราได้ทำให้ลูกหลานของเขา ทั้งสองเป็นนบี (และเราได้ประทาน) คัมภีร์มาให้ ดังนั้น บางคนในหมู่พวกเขาเป็นผู้ที่อยู่ในแนวทางที่ถูกต้อง แต่พวกเขาส่วนมากเป็นผู้ที่ฝ่าฝืน”

(ซูเราะฮฺ อัลอะฮฺดีด อายะฮฺที่ 26)

และ อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿ أُولَئِكَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ مِنْ ذُرِّيَةِ آدَمَ وَمِمَّنْ حَمَلْنَا مَعَ نُوحٍ وَمِنْ ذُرِّيَةِ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْرَءِيلَ وَمِمَّنْ هَدَيْنَا وَاجْتَبَيْنَا إِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُ الرَّحْمَنِ خَرُّوا سُجَّدًا وَبُكِيًّا ۝۸ ﴾

“ชนเหล่านั้น คือ บรรดาผู้ที่อัลลอฮฺทรงโปรดปรานพวกเขาให้เป็นนบี (ศาสดา) ที่มีเชื้อสายมาจากอาดัม และจากเชื้อสายที่เราได้บรรทุกไว้ในเรือกับหะนูส และจากเชื้อสายของอิบรอฮีม และ อิสรออิล และจากเชื้อสายผู้ที่เราได้ให้ทางนำ และเราได้คัดเลือกไว้แล้ว เมื่อบรรดาอายะฮฺของพระผู้ทรงกรุณา ถูกอ่านแก่พวกเขา พวกเขาก็จะก้มลงกราบ และร้องไห้”

(ซูเราะฮฺ มัรยัม อายะฮฺที่ 58)

และคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ในอายะฮ์นี้คือ ﴿ และจากลูกหลานของเขานั้น ﴾ คือ เราได้ให้ทางนำแก่ลูกหลานของเขา ﴿ คือ ดาวูด สุลัยมาน... ﴾ จนกระทั่งจบอายะฮ์ คือ อายะฮ์ที่ 84 ซูเราะฮ์ อัลอันอาม

สรพนามในภาษาอาหรับที่ว่า ที่ติดอยู่กับคำว่า مِنْ نُّنَّกลับไปหานวฺ เพราะถือว่าอยู่ใกล้ที่สุดกับคำที่กล่าวมา พรรคนะนี้ปรากฏชัดเจน โดยไม่มีข้อสงสัยใดๆ ซึ่งเป็น พรรคนะที่ อิบนิ ญะรีร ได้ยึดถือ

(อัญญอบารี 11/507)

อีกพรรคหนึ่งเห็นว่า สรพนามตัวดังกล่าวนั้น กลับไปหา ابراهيم เพราะบริบทของ เรื่อง กล่าวถึงอิบรอฮีมเป็นหลัก ซึ่งก็ถือเป็นพรรคที่น่ารับฟัง แต่ก็มีปัญหาคือกรณีของลูก ซึ่งไม่ได้เป็นลูกหลานของอิบรอฮีม แต่เป็นลูกของพี่ชายของเขา คือ มารอน มุตรของอาซฺร เว้นแต่จะกล่าวว่า ลูก ถือเป็นลูกหลานของอิบรอฮีมโดยอนุโลม เนื่องจากมีความสัมพันธ์ทาง เครือญาติที่ใกล้ชิด ดังเช่นอัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสเอาไว้ว่า

﴿ أَمْ كُنْتُمْ شُهَدَاءَ إِذْ حَضَرَ يَعْقُوبَ الْمَوْتُ إِذْ قَالَ لِبَنِيهِ مَا تَعْبُدُونَ مِنْ بَعْدِي قَالُوا نَعْبُدُ

إِلَهُكَ وَإِلَهُ آبَائِكَ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ إِلَهًُا وَحِدًا وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ ﴾

“หรือว่า พวกเจ้าอยู่ด้วย เมื่อความตายได้มายังยะอกูบ ขณะที่เขากล่าวแก่ ลูกๆ ของเขาว่า พวกเจ้าจะเคารพสักการะอะไร หลังจากฉันตายไปแล้ว พวกเขากล่าวว่า พวกเราจะเคารพสักการะพระเจ้าของท่าน และพระเจ้าแห่งบรรดาบิดาของท่าน คือ อิบรอฮีม, อิสมาอีล และ อิสฮาก แต่เพียงองค์เดียว และพวกเราจะเป็นผู้ยอมจำนนต่อพระองค์เท่านั้น”

(ซูเราะฮ์ อัลบะเกาะเราะฮ์ อายะฮ์ที่ 133)

ซึ่งในกรณีนี้ อิสมาอีล ผู้มีศักดิ์เป็นลุงของเขา ก็ได้ถูกนับรวมอยู่ในบรรดาบิดา (บรรพบุรุษ) ไปด้วย ดังเช่นที่อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสไว้ว่า

﴿ فَسَجَدَ الْمَلَائِكَةُ كُلُّهُمْ أَجْمَعُونَ ﴿٣٠﴾ إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَى أَنْ يَكُونَ مَعَ السَّاجِدِينَ ﴿٣١﴾ ﴾

“ดังนั้น มลาอิกะฮ์ ทั้งหมดได้โค้งคารวะ เว้นแต่อิบลีส มันปฏิเสธที่จะร่วมกับ บรรดาผู้โค้งคารวะ”

(ซูเราะฮ์ อัลฮัจญ์ อายะฮ์ที่ 30 และ 31)

จะเห็นว่าอิบลีสถูกรวมอยู่ในคำสั่งที่อัลลอฮฺทรงบัญชาให้มลาอิกะฮ์สujudด้วย และมันก็ถูกดำเนินที่ฝ่าฝืนคำสั่ง ทั้งนี้ เนื่องจากมันทำตัวเลียนแบบมลาอิกะฮ์ด้วยการเข้าไปร่วมกลุ่ม

มันจึงได้รับการปฏิบัติในทำนองเดียวกับมลาอิกะฮ์ ประหนึ่งว่าเป็นพวกเดียวกัน ทั้งที่ในความเป็นจริงแล้ว มันเป็นญินซึ่งถูกสร้างมาจากไฟ ในขณะที่มลาอิกะฮ์ถูกสร้างมาจากแสงรัศมี

และการกล่าวถึงอีซา عليه السلام รวมอยู่ในกลุ่มลูกหลานของอิบรอฮีม หรือ นัวซ นั้น ก็เป็นอีกพระศนะหนึ่งที่ทำให้เห็นว่าลูกของผู้หญิงก็เข้าร่วมอยู่ในกลุ่มลูกของผู้ชายด้วย เพราะว่านบีอีซา عليه السلام นั้น ที่จริงแล้ว เขาสืบสายสกุลไปถึงนบีอิบรอฮีม عليه السلام ทางด้านแม่ของท่าน เพราะท่านเกิดมาโดยไม่มีพ่อ

อิบนุ อับีฮาดิม ได้บันทึกรายงานอะดีษมาจาก อับีฮัรบุ บุตร์ของอะบิลอัซวัต เล่าว่า อัลอัญญาจ ได้ส่งคนไปที่ ยะฮฺยา อิบนิ ยะฮฺมฺรุ แล้วกล่าวว่า ท่านจงบอกให้ฉันทราบที่ลิวา ท่านคิดว่าอะฮฺซันกับฮุเซน เป็นหลานของท่านนบี ﷺ ท่านพบเรื่องนี้ในคัมภีร์ของอัลลอฮฺหรือไม่ ? ฉันเองก็ได้อ่านคัมภีร์ตั้งแต่ต้นจนจบ ก็ไม่พบเลย ? เขาถามว่า ท่านเคยอ่านซูเราะฮฺ อัลอันอาม หรือไม่ ที่มีข้อความว่า ﴿ และจากลูกหลานของเขานั้น คือ ดาอูด สุลัยมาน ﴾ จนกระทั่งถึง ﴿ ยะฮฺยา อีซา ﴾ เขาตอบว่า เคยอ่านสิ ! ยะฮฺยา อิบนิ ยะฮฺมฺรุ จึงกล่าวว่า แล้วอีซา มิได้มาจากลูกหลานของนบีอิบรอฮีมหรือ โดยที่ท่านไม่มีพ่อ ? เขาตอบว่า ท่านพูดถูกแล้ว

(อัดดุรุลมันซุร 3/311)

แล้วด้วยเหตุนี้ หากชายคนหนึ่งสังเวยแก่ลูกหลานของเขา หรืออุทิศบางสิ่งบางอย่างเพื่อลูกหลานเขา หรือให้บางสิ่งบางอย่างแก่ลูกหลานของเขา ลูกๆ ของทางลูกผู้หญิงก็รวมอยู่ในกลุ่มลูกๆ ของผู้ชายด้วย ส่วนที่ผู้ชายคนนั้นได้ให้แก่ลูกๆ ของเขา หรืออุทิศให้ อันนั้นมันก็เป็นการเจาะจงเฉพาะลูกๆ ของลูกชายเท่านั้น

และคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ และ (เราได้ให้ดีเด่นอีก) ซึ่งส่วนหนึ่งจากบรรดาบิดาของพวกเขา และลูกหลานของพวกเขา และพี่น้องของพวกเขา ﴾ โดยการกล่าวถึงบรรพบุรุษของพวกเขา และลูกหลานของพวกเขาด้วยที่สืบเชื้อสายในวงศ์ตระกูลของพวกเขา เพราะทางนำและการคัดเลือกนั้นครอบคลุมไปยังพวกเขาทั้งหมด และด้วยเหตุนี้ อัลลอฮฺ ﷻ จึงตรัสว่า ﴿ และเราได้เลือกพวกเขา ได้แนะนำพวกเขาไปสู่ทางอันเที่ยงตรง ﴾

การทำซิริก (ตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ ﷻ) จะทำให้ผลงานของมนุษย์สูญเปล่า แม้กระทั่งบรรดารอซูล

หลังจากนั้น อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿ นั้นแหละ คำแนะนำของอัลลอฮฺ โดยที่พระองค์จะทรงแนะนำผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ในหมู่ปวงบ่าวของพระองค์ ด้วยคำแนะนำนั้น ﴾ ที่จริงแล้ว การที่จะได้รับทางนำดังกล่าว นั้น ก็ด้วยการที่อัลลอฮฺทรงให้เขาได้รับความสำเร็จ

อย่างเช่น นบีอิบรอฮีม عليه السلام เป็นต้น ﴿และหากพวกเขาดังภาคีขึ้นแล้ว แน่หนอน สิ่งที่พวกเขาเคยทำกันมากก็สูญสิ้นไปจากพวกเขา﴾ เป็นการชี้ให้เห็นว่าการทำชริกนั้นรุนแรงมาก และเป็นเรื่องใหญ่มาก ใครที่เข้าไปยุ่งเกี่ยวก็ถือว่าเป็นเรื่องใหญ่และอันตรายมากๆ

ดังเช่น อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿وَلَقَدْ أَوْحَىٰ إِلَيْكَ وَإِلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكَ لَئِنْ أَشْرَكَتَ لَيَحْبَطَنَّ عَمَلُكَ وَلَتَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ﴾

“และแน่หนอน ได้มีอายะฮ์มายังเจ้า และยังบรรดาหน้าเจ้า หากเจ้าตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ แน่หนอน การงานของเจ้าก็จะไร้ผล และแน่หนอน เจ้าจะอยู่ในหมู่ผู้ขาดทุน”

(ซูเราะฮ์ อัซซุมัร อายะฮ์ที่ 65)

อายะฮ์นี้ ถือเป็นเงื่อนไขที่สำคัญยิ่ง เมื่อมันเป็นเงื่อนไขที่สำคัญแล้ว ก็ไม่เป็นที่อนุญาตให้มันเกิดขึ้นมา ดังเช่นดำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า

﴿قُلْ إِنْ كَانَ لِلرَّحْمَنِ وَلَدٌ فَأَنَا أَوَّلُ الْعَبْدِينَ﴾

“จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า หากพระผู้ทรงกรุณา ทรงมีโอรส ดังนั้น ฉันจะเป็นคนแรกในหมู่ผู้เคารพภักดีทั้งหลาย”

(ซูเราะฮ์ อัซซุครุฟ อายะฮ์ที่ 81)

และดังเช่นดำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า

﴿لَوْ أَرَدْنَا أَنْ نَتَّخِذَ لَهُوَ لَا تَتَّخِذَنَّهُ مِنْ لَدُنَّا إِنْ كُنَّا فَاعِلِينَ﴾

“หากเราปรารถนาที่จะเอาเป็นเครื่องเล่น เราก็จะเอามันจากที่มีอยู่ที่เรา หากเราปรารถนาที่จะกระทำเช่นนั้น”

(ซูเราะฮ์ อัลอัมบิยาอ อายะฮ์ที่ 17)

และดังเช่นดำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า

﴿لَوْ أَرَادَ اللَّهُ أَنْ يَتَّخِذَ وَلَدًا لَاصْطَفَىٰ مِمَّا يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ سُبْحَنَهُ هُوَ اللَّهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ﴾

“หากอัลลอฮฺทรงประสงค์จะมีพระบุตร แน่نون พระองค์จะทรงเลือกจากสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างตามที่พระองค์ทรงประสงค์ มหาบริสุทธิ์แด่พระองค์ พระองค์คือ อัลลอฮฺ ผู้ทรงเอกะ ผู้ทรงพิชิต”

(ซูเราะฮฺ อัลซุมัรฺ อายะฮฺที่ 4)

และคำรัสของพระองค์ที่ว่า ﴿ชนเหล่านี้ คือ ผู้ที่เราได้ประทานคัมภีร์ให้แก่พวกเขา ให้คำตัดสิน และให้การเป็นนบีด้วย﴾ คือ ให้ความเมตตาแก่พวกเราในเรื่องดังกล่าว โดยถือเป็นความเมตตาแก่บ่าวของพระองค์ ให้ความโปรดปรานในฐานะเป็นตัวแทนมาจากพระองค์ ﴿แต่ถ้าชนเหล่านี้ปฏิเสธศรัทธาต่อมัน﴾ โดยการเป็นนบีแล้ว และอาจจะถือสรพนามนั้นกลับไป ในเรื่องทั้ง 3 คือ คัมภีร์, คำตัดสิน และการเป็นนบีก็ได้

คำว่า **لَهُمْ** นั้น หมายถึง ชาวอักกะซุ ดังที่ อิบน์ อับบาส, สะอีด อิบnul มุซัยยิบ, อัญญาอะฮาก, กอดาดะฮฺ, อัสนุดดียฺ และอื่นๆ ได้กล่าวเอาไว้ (อัญญอบะรี 11/515 และ 516) ﴿แน่อน เราได้มอบมันไว้แล้วแก่กลุ่มชนหนึ่งที่พวกเขามีใช่เป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาต่อมัน﴾ คือ ถ้าหากเขาปฏิเสธความกรุณา และความโปรดปรานนั้น ไม่ว่าจะเป็นชาวกุเรช หรือชาวอื่นบนหน้าผืนแผ่นดิน และไม่ว่าจะเป็นชาวอาหรับ หรือชาวอื่นๆ โดยเราได้มอบหมายภาระหน้าที่อันสำคัญให้กับกลุ่มชนหนึ่งไว้แล้ว นั่นก็คือ ชาวมุฮาญิรีน, ชาวอันศอรฺ และผู้ปฏิบัติตามแนวทางของพวกเขา ไปจนถึงวันกียามะฮฺ ﴿ที่พวกเขามีใช่เป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาต่อมัน﴾ คือ เป็นผู้ที่ยึดศรัทธาจริง ศรัทธาอย่างไม่มีการเปลี่ยนแปลง และหย่อนยาน หลังจากนั้น อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสกับบ่าวของพระองค์ และรอซูลของพระองค์ คือ มุฮัมมัด ﷺ ว่า ﴿ชนเหล่านี้﴾ หมายถึง บรรดานบีที่ได้กล่าวมาแล้ว รวมทั้งบรรดาบรรพบุรุษ ลูกหลาน และบรรดาพี่น้องของพวกเขาด้วย ﴿คือ ผู้ที่อัลลอฮฺได้ทรงแนะนำไว้﴾ พวกเขาเป็นพวกที่ได้รับการแต่งตั้งที่ถูกต้อง ﴿ดังนั้น ด้วยคำแนะนำของพวกเขา เจ้าจงเจริญรอยตามเถิด﴾ คือ ถ้าปรากฏว่า เป็นคำสั่งใช้ของท่านรอซูล ﷺ แล้วประชาชาติของท่านก็ต้องปฏิบัติตาม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เรื่องที่เป็นบทบัญญัติ

อัลบุคอรี ได้รายงานเมื่อมาถึงอายะฮฺนี้ ว่า แท้จริง มุญาฮิด ได้ถาม อิบน์ อับบาส ในซูเราะฮฺ **ص** คืออด มีการสุญุดการอ่านไหม ? เขาตอบว่า มีสิ หลังจากนั้นเขาก็ได้อ่าน อัลกุรอานที่ว่า ﴿وَوَهَبْنَا لِمُوسَى الْكِتَابَ وَتِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ﴾ ไปจนถึงคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿فَبِمَا نُنْزِلُ﴾ หลังจากนั้น เขาได้กล่าวว่า เขาก็อยู่ในหมู่พวกนั้น

ได้มีรายงานเพิ่มเติมจากมุญาฮิด ว่า ฉันได้ถาม อิบน์ อับบาส แล้วเขาได้ตอบว่า นบีของพวกท่านก็เป็นคนหนึ่งที่ถูกใช้ให้ปฏิบัติด้วย

(พัตสุลบารี 8/44)

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า ฉันจะไม่ขอค่าจ้างใดๆ จากพวกเจ้าในการศรัทธาต่ออัลกุรอาน ﴾ คือ ไม่ขอค่าจ้างในการนำอัลกุรอานมายังพวกเจ้า และไม่ต้องการสิ่งใดเป็นการตอบแทนทั้งสิ้น ﴿ ที่จริงแล้ว อัลกุรอานนั้นมีประโยชน์อื่น นอกจากเป็นคำเตือนสำหรับประชาชาติในสากลโลก ﴾ คือ เป็นคำเตือนให้ระลึก เป็นคำแนะนำให้คนตาบอดไปสู่ทางนำที่ถูกต้อง ให้คนโง่ได้ฉลาด และให้คนปฏิเสธได้ศรัทธา

وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ إِذْ قَالُوا مَا أَنزَلَ اللَّهُ عَلَىٰ بَشَرٍ مِّن شَيْءٍ قُلْ مَنْ أَنزَلَ الْكِتَابَ الَّذِي جَاءَ بِهِ مُوسَىٰ نُورًا وَهُدًى لِّلنَّاسِ تَجْعَلُونَهُ قُرْآنًا طَائِفَاتٌ تُبَدِّلُونَهَا وَتُخْفُونَ كَثِيرًا وَاعْلَمْتُمْ مَا لَمْ تَعْلَمُوا أَنْتُمْ وَلَا آبَاؤُكُمْ قُلِ اللَّهُ ثُمَّ ذَرْهُمْ فِي خَوْضِهِمْ يَلْعَبُونَ ﴿٩١﴾ وَهَذَا كِتَابٌ أَنزَلْنَاهُ مُبَارَكٌ مُّصَدِّقُ الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ وَلِتُنذِرَ أُمَّ الْقُرَىٰ وَمَنْ حَوْلَهَا وَالَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ يُؤْمِنُونَ بِهِ ۖ وَهُمْ عَلَىٰ صَلَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ ﴿٩٢﴾

91. และพวกเขาไม่ได้ให้ความยิ่งใหญ่แก่อัลลอฮฺ ตามความยิ่งใหญ่ของพระองค์ ของระลึกขณะที่พวกเขากล่าวว่า อัลลอฮฺมิได้ประทานสิ่งใดให้แก่มนุษย์คนใด จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า ผู้ใดเล่า ? ที่ได้ประทานลงมาซึ่งคัมภีร์ที่นบีมุซานำมาเป็นแสงสว่าง และคำแนะนำแก่มนุษย์ ซึ่งพวกเจ้าได้บันทึกมันไว้ในกระดาด โดยที่จะเปิดเผยมัน และก็ปกปิดมันไว้มากมาย และพวกเจ้าถูกสอนในสิ่งที่พวกเจ้าและบรรพบุรุษของพวกเจ้ามิได้รู้มาก่อน จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า (ผู้ประทาน) คือ อัลลอฮฺนั่นเอง แล้วจงปล่อยพวกเขาสนุกสนานกันในการวิพากษ์วิจารณ์ของพวกเขาดต่อไป

92. นี่คือการที่เรานำประทอนลงมา อันเป็นคำที่มี ความจำเริญ ที่จะ ยืนยันสิ่งที่ยู่ก่อนหน้าคำนี้ และเพื่อที่เจ้าจะได้ตักเตือนคนใน หัวเมือง และผู้ที่อยู่รอบๆ หัวเมืองนั้น และบรรดาผู้ที่ศรัทธาต่อ พรโลกนั้น พวกเขาย่อมศรัทธาต่อคำนี้ และขณะเดียวกันพวกเขา ก็จะรักษาการละหมาดของพวกเขา

รอซูลนั้นเป็นมนุษย์ และการประทอนคำนี้ให้แก่เขา

ในอายะฮ์ที่ 91 ซูเราะฮ์ อัลอันอาม อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿และพวกเขามีได้ให้ ความยิ่งใหญ่แก่อัลลอฮ์ ตามความยิ่งใหญ่ของพระองค์﴾ เมื่อพวกเขาปฏิเสธไม่ยอมรับรอซูล ที่พระองค์ได้ส่งมายังพวกเขา อิบน์ อับบาส, มุญาฮิด และ อับดุลลอฮ์ อิบน์ กะษีร ได้กล่าวว่า อายะฮ์นี้ถูกประทอนลงมาเกี่ยวกับพวกกุเรช

(อัญญอบารี 11/524)

บางท่านบอกว่า อายะฮ์นี้ถูกประทอนลงมาเกี่ยวกับชาวยิวกลุ่มหนึ่ง ที่กล่าวว่า ﴿อัลลอฮ์ มิได้ประทอนสิ่งใดให้แก่มนุษย์คนใด﴾ ก็ดังเช่นที่อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿أَكَاٰنَ لِلنَّاسِ عِجَابًا اَنْ اَوْحَيْنَاۤ اِلٰى رَجُلٍ مِّنْهُمْ اَنْ اَنْذِرِ النَّاسَ﴾

“เป็นเรื่องราวประหลาดแก่มนุษย์หรือที่เราได้ประทอนอายะฮ์แก่ชายคนหนึ่งจาก พวกเขาให้ตักเตือนมนุษย์?”

(ซูเราะฮ์ ยูनुส อายะฮ์ที่ 2)

และดังเช่นดำรัสของพระองค์ที่ว่า

﴿وَمَا مَنَعَ النَّاسَ اَنْ يُؤْمِنُوْا اِذْ جَاۤءَهُمُ الْهُدٰى اِلَّا اَنْ قَالُوْۤا اَبَعَثَ اللّٰهُ بُشْرًا رَّسُوْلًا ۝۱۶ قُلْ لَوْ كَاٰنَ فِى الْاَرْضِ مَلٰٓئِكَةٌ يَّمْشُوْنَ مُطْمَئِنِّينَ لَنَزَّلْنَا عَلَیْهِم مِّنَ السَّمَآءِ مَلٰٓئِكًا رَّسُوْلًا ۝۱۷﴾

“และไม่มีสิ่งใดที่จะห้ามมนุษย์ที่พวกเขาจะศรัทธา เมื่อทางนำที่ถูกต้องได้มายัง พวกเขาแล้ว นอกจากพวกเขาจะกล่าวว่า อัลลอฮ์จะทรงแต่งตั้งมนุษย์ธรรมดา

เป็นรอซูล (ศาสนทูต) กระนั้นหรือ ? จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า หากมลาอิกะฮ์เดินไปมาอย่างสงบในแผ่นดิน แฉ่นอน เราจะส่งมะลักท่านหนึ่งลงมาจากฟากฟ้าเป็นศาสนทูตแก่พวกเขา"

(ซูเราะฮ์ อัลอิสรออฺ อายะฮ์ที่ 94 และ 95)

และ ณ ที่นี้ อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿ และพวกเขามีได้ให้ความยิ่งใหญ่แด่อัลลอฮฺตามความยิ่งใหญ่ของพระองค์ จงระลึกขณะที่พวกเขา กล่าวว่า อัลลอฮฺมิได้ประทานสิ่งใดให้แก่มนุษย์คนใด จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า ผู้ใดเล่า ? ที่ได้ประทานลงมาซึ่งคัมภีร์ที่นบีมุซานำมาเป็นแสงสว่าง และคำแนะนำแก่มนุษย์ ﴾ มุฮัมมัด จงกล่าวกับพวกที่ปฏิเสธเหล่านั้นที่ว่า อัลลอฮฺมิได้ประทานสิ่งใดลงมาให้แก่มนุษย์ เป็นการโต้ตอบความคิดที่เป็นลบของพวกเขา โดยยืนยันให้พวกเขารู้ และทราบจากประวัติศาสตร์ในอดีตที่ว่า ﴿ ผู้ใดเล่า ? ที่ได้ประทานลงมาซึ่งคัมภีร์ที่นบีมุซานำมาเป็นแสงสว่าง และคำแนะนำแก่มนุษย์ ﴾ นั่นก็คือคัมภีร์เตารอต ซึ่งพวกท่านก็ทราบกันดี ที่อัลลอฮฺได้ประทานให้แก่ นบีมุซา บุตรของอิมรอน ใช้เป็นแสงสว่างทางนำแก่ประชาชาติของท่าน ในการแก้ปัญหาต่างๆ และชี้แนะให้ผู้คนเห็นทางสว่าง และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ต่อมาที่ว่า ﴿ ซึ่งพวกเจ้าได้บันทึกมันไว้ในกระดาด โดยที่จะเปิดเผยมัน และก็ปกปิดมันไว้มากมาย ﴾ คือ พวกเจ้าบันทึกมันทั้งหมดไว้ในกระดาด ซึ่งบางส่วนบางตอนเขียนมันตามตัวบทเดิมด้วยมือของพวกเจ้าเอง และบางตอนก็บิดเบือน เปลี่ยนแปลง และกล่าวว่ามันไหลมาจากอัลลอฮฺ ตามที่ได้ประทานลงมา อย่างนี้แหละที่อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿ ซึ่งพวกเจ้าได้บันทึกมันไว้ในกระดาด โดยที่จะเปิดเผยมัน และก็ปกปิดมันไว้มากมาย ﴾ และพระองค์ตรัสต่อไปว่า ﴿ และพวกเจ้าถูกสอนในสิ่งที่พวกเจ้าและบรรพบุรุษของพวกเจ้ามิได้รู้มาก่อน ﴾ และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ต่อมาว่า ﴿ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า (ผู้ประทาน) คือ อัลลอฮฺนั่นเอง ﴾ อะลี อิบน์ อบีฏอลฮะฮฺ ได้กล่าวโดยนำมาจาก อิบน์ อับบาส ว่า คือ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า อัลลอฮฺเป็นผู้ทรงประทานมันลงมา

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ตรัสว่า ﴿ แล้วจงปล่อยพวกเขาสนุกสนานกันในการวิพากษ์วิจารณ์ของพวกเขาต่อไป ﴾ คือ จงปล่อยพวกเขาให้อยู่ในความโง่เขลาเบาปัญญาหลงทางต่อไป จนกว่าความจริงจาก อัลลอฮฺ จะมายังพวกเขา แล้วพวกเขาก็จะรู้ว่ามันปลายอันเลวร้ายจะประสบกับพวกเขา หรือกับป่าวของอัลลอฮฺ ผู้ที่มีความยำเกรง

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ นี่คือนคัมภีร์ ﴾ หมายถึง คัมภีร์อัลกุรอาน ﴿ ที่เราได้ประทานลงมา อันเป็นคัมภีร์ที่มีความจำเรญ ที่จะยืนยันสิ่งที่ยู่ก่อนหน้าคัมภีร์นี้ และเพื่อที่เจ้าจะได้ตักเตือนคนในหัวเมือง ﴾ หมายถึง เมืองมักกะฮ์ ﴿ และผู้ที่อยู่รอบๆ หัวเมืองนั้น ﴾ จากอาหารับเผ่าต่างๆ และกลุ่มอื่นๆ ที่ไม่ใช่ชาวอาหารับ ดังเช่น อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสไว้ในอีกอายะฮ์หนึ่งว่า

﴿قُلْ يٰٓأَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ ٱللّٰهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا﴾

“จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า โอ้มนุษย์ทั้งหลาย แท้จริง ฉันคือศาสนทูตของอัลลอฮ์มายังพวกเจ้าทั้งหลาย”

(ซูเราะฮ์ อัลอะอฺรอฟ อายะฮ์ที่ 158)

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า

﴿لَا نُنْذِرُكُمْ بِهِۦٓ وَمَنْ بَلَغَ﴾

“เพื่อที่ฉันจะได้ใช้อัลกุรอานนี้ ตักเตือนพวกเจ้า และผู้ที่อัลกุรอานนี้ไปถึง”

(ซูเราะฮ์ อัลอันอาม อายะฮ์ที่ 19)

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า

﴿وَمَنْ يَكْفُرْ بِهِۦٓ مِنَ ٱلْأَحْزَابِ فَٱلنَّارُ مَوْعِدُهُۥ﴾

“และผู้ที่ไต่จากพรรคต่าง ๆ ปฏิเสธศรัทธาต่อมัน (อัลกุรอาน) ไฟนรก คือสัญญาของเขา”

(ซูเราะฮ์ ฮูด อายะฮ์ที่ 17)

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า

﴿تَبَارَكَ ٱلَّذِى نَزَّلَ ٱلْفُرْقَانَ عَلَىٰ عَبْدِهِۦ لِيَكُونَ لِلْعٰلَمِينَ نَذِيرًا﴾

“ความจำเริญยิ่งแด่พระองค์ ผู้ประทานอัลฟุรกอน (อัลกุรอาน) แก่บ่าวของพระองค์ (มุฮัมมัด) เพื่อเขาจะได้เป็นผู้ตักเตือนแก่ปวงบ่าวทั้งมวล”

(ซูเราะฮ์ อัลฟุรกอน อายะฮ์ที่ 1)

และพระองค์ตรัสอีกว่า

﴿وَقُلْ لِلَّذِينَ أُوتُوا ٱلْكِتَٰبَ وَٱلْأُمِّيِّينَ ٱسْلَمُوْا فَاِنْ أَسْلَمُوْا فَقَدْ هَتَدُوْا وَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْكَ ٱلْبَلَاغُ وَٱللّٰهُ بَصِيْرٌ بِٱلْعِبَادِ﴾

“และเจ้า (มุฮัมมัด) จงกล่าวแก่บรรดาผู้ที่ได้รับคัมภีร์ และบรรดาผู้ที่อ่านเขียน ไม่เป็นว่า พวกเจ้ามอบ (ตัวต่ออัลลอฮ์) แล้วหรือ ? ถ้าหากพวกเจ้าได้มอบแล้วแน่นอน พวกเขาก็ได้รับทางนำอันถูกต้องแล้ว และถ้าหากพวกเขาคิดหลงให้

แท้จริง หน้าทีของเจ้านั้นเพียงประกาศให้พวกเขาทราบเท่านั้น และอัลลอฮุนั้นทรงเป็นผู้เห็นปวงป่าวทั้งหลาย”

(ซูเราะฮฺ อาลิอิมรอน อายะฮฺที่ 20)

ได้ปรากฏในหนังสือเศาะฮิฮฺทั้งสองว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(أُعْطِيتُ خَمْسًا لَمْ يُعْطَهُنَّ أَحَدٌ مِّنَ الْأَنْبِيَاءِ قَبْلِي) (وَذَكَرَ مِنْهُنَّ : (وَكَانَ النَّبِيُّ يُبْعَثُ إِلَى قَوْمِهِ خَاصَّةً وَبُعِثْتُ إِلَى النَّاسِ عَامَّةً)

“ฉันได้รับ 5 ประการ ที่ไม่เคยมีใครได้จากบรรดานบีมาก่อนจากฉันเคยได้รับมันมาก่อน และท่านได้กล่าวส่วนหนึ่งจากนั้น คือ ‘และปรากฏว่า นบี (ก่อนๆ) นั้นได้ถูกส่งมายังกลุ่มชนของเขาโดยเฉพาะ และฉันนั้นถูกส่งมายังมนุษย์ทั้งมวล’ ”

(ฟัตฮุลบาริ 519, มุสลิม 1/370)

และด้วยเหตุนี้ อัลลอฮฺ ﷻ จึงตรัสว่า ﴿และบรรดาผู้ที่ศรัทธาต่อปรโลกนั้น พวกเขาย่อมศรัทธาต่อคัมภีร์นี้﴾ คือ ทุกคนที่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และวันปรโลกนั้น เขาจะต้องศรัทธาต่อคัมภีร์อัลกุรอานที่อัลลอฮฺได้ประทานลงมาให้แก่เขา โอ้มุฮัมมัดเอ๋ย ﴿และขณะเดียวกันพวกเขาก็จะรักษาการละหมาดของพวกเขา﴾ คือ ปฏิบัติละหมาดตามที่อัลลอฮฺ ได้กำหนดไว้ทุกเวลา

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ قَالَ أُوحِيَ إِلَيَّ وَلَمْ يُوحَ إِلَيْهِ شَيْءٌ وَمَنْ قَالَ سَأُنْزِلُ مِثْلَ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ الظَّالِمُونَ فِي غَمَرَاتِ الْمَوْتِ وَالْمَلَائِكَةُ بَاسِطُو أَيْدِيهِمْ أَخْرِجُوا أَنْفُسَكُمُ الْيَوْمَ تُجْزَوْنَ عَذَابَ الْهُونِ بِمَا كُنْتُمْ تَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ غَيْرَ الْحَقِّ وَكُنْتُمْ عَنْ آيَاتِهِ تَسْتَكْبِرُونَ ۝١٣ وَلَقَدْ جِئْتُمُونَا فَرَادَىٰ كَمَا خَلَقْتَكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَتَرَكْتُمْ

مَا خَوْلَنَّكُمْ وَرَاءَ ظُهُورِكُمْ وَمَا نَرَىٰ مَعَكُمْ شُفَعَاءَكُمْ
الَّذِينَ زَعَمْتُمْ أَنَّهُمْ فِيكُمْ شُرَكَاءُ لَقَدْ تَقَطَّعَ بَيْنَكُمْ وَضَلَّ
عَنْكُمْ مَا كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿٩٤﴾

93. และใครเล่า ? คือ ผู้ที่อธรรมยิ่งกว่าผู้ที่อุปโลกน์ความเท็จต่ออัลลอฮ์ หรือกล่าวว่า ได้ถูกประทานแก่ฉัน ทั้ง ๆ ที่มิได้มีสิ่งใดถูกประทานให้เป็นอายะฮ์แก่เขา และผู้ที่กล่าวว่า ฉันจะให้ลงมาเช่นเดียวกับสิ่งที่อัลลอฮ์ให้ลงมา และหากเจ้าได้เห็น ขณะที่ผู้ธรรมอยู่ในภาวะใกล้จะตาย และมลาอิกะฮ์กำลังแบมือของพวกเขา (โดยกล่าวว่า) จงให้ชีวิตของพวกเขาออกมา วันนี้พวกเจ้าจะได้รับการตอบแทน ซึ่งการลงโทษอันต่ำต้อย เนื่องจากการที่พวกเจ้าเคยกล่าวให้ร้ายต่ออัลลอฮ์ โดยปราศจากความจริง และเนื่องจากการที่พวกเจ้าใส่ต่อบรรดาอายะฮ์ของพระองค์
94. และแน่นอน พวกเจ้าได้มาที่เราโดยลำพัง (ดังที่เราได้บังเกิดพวกเจ้ามาในครั้งแรก และพวกเจ้าได้ละทิ้งสิ่งที่เราได้ให้แก่พวกเจ้าไว้เบื้องหลังของพวกเจ้า และเราไม่เห็นอยู่กับพวกเจ้าบรรดาผู้ที่จะช่วยเหลือพวกเจ้า ตามที่พวกเจ้าได้อ้างไว้ พวกเขาเป็นผู้มีส่วนร่วมกับพวกเจ้า แน่หนอ ได้ขาดเป็นเสี่ยง ๆ แล้วในระหว่างพวกเจ้า และสิ่งที่พวกเจ้าได้อ้างไว้ได้หายไปจากพวกเจ้าแล้ว

ไม่มีใครจะอธรรมยิ่งไปกว่าผู้ที่อุปโลกน์ความเท็จต่ออัลลอฮ์ ﷻ และอ้างว่า วะฮีย์ จะถูกให้ลงมาที่เขา

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า ﴿ และใครเล่า ? คือ ผู้ที่อธรรมยิ่งกว่าผู้ที่อุปโลกน์ความเท็จต่ออัลลอฮ์ ﴾ คือ ไม่มีใครจะอธรรมยิ่งไปกว่าคนที่โกหกต่ออัลลอฮ์ โดยเขาได้กำหนดให้พระองค์มีผู้หุ้นส่วนหรือมีบุตร หรืออ้างว่าอัลลอฮ์ได้ส่งเขามายังมนุษย์ โดยที่เขามิได้ถูกส่งมา หรือถูกแต่งตั้งมาแต่อย่างใดเลย และด้วยเหตุนี้ อัลลอฮ์ ﷻ จึงตรัสว่า ﴿ หรือกล่าวว่า ได้ถูกประทานแก่ฉัน ทั้ง ๆ ที่มิได้มีสิ่งใดถูกประทานให้เป็นอายะฮ์แก่เขา ﴾ อิกริมะฮ์ และ กอดาดะฮ์

ได้กล่าวว่า เรื่องนี้ได้ถูกประทานลงมาเกี่ยวกับมุฮัมมัด อะลี และผู้ที่กล่าวว่า
ฉันจะให้ลงมาเช่นเดียวกับสิ่งที่อัลลอฮ์ให้ลงมา)

(อัญญอบารี 11/533 -535)

หมายถึง ผู้ที่อ้างว่า เขาได้ขัดแย้งกับสิ่งที่อัลลอฮ์ได้ประทานลงมา ก็คือ เขาผู้นั้นได้
อุปโลกน์ความเท็จให้แก่อัลลอฮ์แล้ว ดังเช่น อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿ وَإِذْ تَتْلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا قَالُوا قَدْ سَمِعْنَا لَوْ نَشَاءُ لَقُلْنَا مِثْلَ هَذَا...الآيَةِ ﴾

“และเมื่อบรรดาอายะฮ์ของเราได้ถูกอ่านให้แก่พวกเขาฟัง พวกเขา ก็กล่าวว่า เรา
ได้ยินแล้ว หากเราประสงค์ แ่่นอน เราก็พูดเช่นนี้แล้ว.....” จนจบอายะฮ์

(ซูเราะฮ์ อัลอัมฟาล อายะฮ์ที่ 31)

สภาพของพวกอธรรมขณะจะตาย และในวันกิยามะฮ์

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า ﴿ และหากเจ้าได้เห็น ขณะที่ผู้อธรรมอยู่ในภาวะใกล้จะตาย ﴾
คือ ขณะที่จะหมดสติ มีนเมา อยู่ในภาวะลำบากมาก ﴿ และมลาอิกะฮ์กำลังแบมือของ
พวกเขา ﴾ คือ จะตบตี อายะฮ์นี้ ก็ดังเช่นคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า

﴿ لَيْنَ بَسَطْتَ إِلَىٰ يَدِكَ لِتَقْتُلَنِي...الآيَةِ ﴾

“หากท่านยื่นมือของท่านมายังฉันเพื่อที่จะฆ่าฉัน.....” ไปจนจบอายะฮ์

(ซูเราะฮ์ อัลมาอิดะฮ์ อายะฮ์ที่ 28)

และคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า

﴿ وَيَبْسُطُوا إِلَيْكُمْ أَيْدِيَهُمْ وَأَلْسِنَتُهُم بِالْأَسْوَاءِ...الآيَةِ ﴾

“และจะยื่นมือของพวกเขาเข้าไปทำร้ายพวกเจ้า และลิ้นของพวกเขาจะกล่าวร้าย
สาปแช่ง.....” ไปจนจบอายะฮ์

(ซูเราะฮ์ มุมตะฮะนะฮ์ อายะฮ์ที่ 2)

อัญญะฮาก และ อบูตอลิบ ได้กล่าวว่า คำว่า بَسَطُوا أَيْدِيَهُمْ มีความหมายว่า ยื่นมือ
ลงโทษด้วยการทุบตี ฯลฯ

(อัญญอบารี 11/539)

ดังเช่นคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿ وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ اتَّوَفَىٰ الَّذِينَ كَفَرُوا ۖ أَلْمَلَكُ يُضْرِبُونَ وُجُوهُهُمْ وَأَدْبَرَهُمْ ۖ ﴾

“และหากว่า พวกเจ้าเห็นขณะที่มลาอิกะฮ์เอาวิญญาณของบรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธานั้น พวกเขา (มลาอิกะฮ์) จะตีใบหน้าของพวกเขา และหลังของพวกเขา”
(ซูเราะฮฺ อัลอัมฟาล อายะฮฺที่ 50)

และ ณ ที่นี้ อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿ และมลาอิกะฮ์กำลังแบมือของพวกเขา ﴾ เพื่อตบตีพวกเขา จนกว่าวิญญาณของพวกเขาจะออกมาจากร่างกายของพวกเขา และมลาอิกะฮ์ก็กล่าวแก่พวกเขาว่า ﴿ จงให้ชีวิตของพวกเขาออกมา ﴾ นั่นก็เพราะผู้ปฏิเสธศรัทธา (คนกาฟิร) นั้น เมื่อใกล้จะตาย บรรดามลาอิกะฮ์จะแจ้งให้เขาทราบถึงการลงโทษ การถูกทรมาน การถูกตรึง การล่ามโซ่ตรวน การเข้าสู่กองไฟ น้ำที่ร้อนจัด การกริ้วโกรธของพระผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตา (ดังนั้น วิญญาณของเขาจึงแตกกระเจิงไปทั่วร่างกายของเขา ลำบากมากที่จะนำออกมาได้ ดังนั้น มลาอิกะฮ์ จึงต้องตบตีพวกเขา จนกว่าวิญญาณจะออกมาจากร่างกาย โดยมลาอิกะฮ์จะกล่าวว่า ﴿ จงให้ชีวิตของพวกเขาออกมา วันนี้พวกเจ้าจะได้รับการตอบแทน ซึ่งการลงโทษอันต่ำต้อย เนื่องจากการที่พวกเจ้าเคยกล่าวให้ร้ายต่ออัลลอฮฺ โดยปราศจากความจริง..... ﴾ ไปจนจบอายะฮฺ คือ พวกเขาจะอยู่ในสภาพที่ดกดำที่สุด ดังที่พวกเขากล่าวเท็จต่ออัลลอฮฺ และยโสโอหังไม่ยอมปฏิบัติตามอายะฮฺของพระองค์ และดื้อดึงต่อศาสนทูตของพระองค์

ได้มีมาในบรรดาอะดีษมุตะวาดีเราะฮฺ เกี่ยวกับสภาพใกล้จะตายของมุอฺมิน (ผู้ศรัทธา) และกาฟิร (ผู้ปฏิเสธศรัทธา) ซึ่งได้มีกล่าวเอาไว้ ณ ที่คำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿ يُثَبِّتُ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا بِالْقَوْلِ الثَّابِتِ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ ۖ ﴾

“อัลลอฮฺจะทรงให้บรรดาผู้ศรัทธามั่นคง ด้วยคำกล่าวที่มั่นคงในการมีชีวิตอยู่ทั้งในโลกนี้ และในปรโลก”

(ซูเราะฮฺ อิบรอฮีม อายะฮฺที่ 27)

และคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ และแน่นอน พวกเจ้าได้มาที่เราโดยลำพัง ดังที่เราได้บังเกิดพวกเจ้ามาในครั้งแรก ﴾ คือ จะถูกกล่าวแก่พวกเขาในวันที่พวกเขากลับมาในวันกิยามะฮฺ ซึ่งข้อความนี้ก็คล้ายกับคำรัสของพระองค์ที่ว่า

﴿ وَغُرُّوا عَلَىٰ رَبِّكَ صَفًّا لَّقَدْ جِئْتُمُونَا كَمَا خَلَقْنَاكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ ۖ ﴾

“และพวกเขาจะถูกนำมาขึ้นเป็นแถวต่อหน้าพระผู้อภิบาลของเจ้า โดยแน่นอน พวกเจ้าจะถูกนำมายังเรา ดังที่เราได้บังเกิดพวกเจ้ามาในครั้งแรก”

(ซูเราะฮ์ อัลกะฮ์ฟี อายะฮ์ที่ 48)

คือ ดังเช่นในตอนที่เราได้เริ่มให้พวกเจ้าเกิดมา และความจริง เจ้าก็ปฏิเสธเรื่องดังกล่าว และพยายามออกห่าง ไม่ทำความเข้าใจ และนี่คือวันที่พวกเจ้าถูกให้ฟื้นคืนชีพ

และตำราของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ และพวกเจ้าได้ละทิ้งสิ่งที่เราได้ให้แก่พวกเจ้าไว้ เบื้องหลังของพวกเจ้า ﴾ จากความโปรดปรานต่างๆ และทรัพย์สินต่างๆ ที่พวกเจ้าเคยใช้จ่าย มันในขณะที่อยู่ในโลกดุนยา

ได้มีปรากฏในหนังสือเศาะฮียุ ว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(يَقُولُ ابْنُ آدَمَ : مَا لِي مَالِي ، وَهَلْ لَكَ مِنْ مَالِكَ إِلَّا مَا أَكَلْتُ فَأَفْنَيْتَ ، أَوْ لَبَسْتَ فَأَبْلَيْتَ ، أَوْ تَصَدَّقْتَ فَأَمْضَيْتَ ، وَمَا سِوَى ذَلِكَ فَذَاهِبٌ وَتَارِكُهُ لِلنَّاسِ)

“ลูกของอาดัม (มนุษย์) มักกล่าวกันว่า ทรัพย์สินของฉัน ทรัพย์สินของฉัน ทั้งที่ในความเป็นจริงแล้ว ไม่มีทรัพย์สินใดๆ เป็นของฉัน นอกจากสิ่งที่ท่านกินเข้าไป แล้วมันก็สูญหายไป หรือท่านได้สวมใส่ แล้วมันก็ขาดวินไป หรือที่ท่านบริจาคไป แล้วท่านก็ให้เป็นไป และนอกจากที่กล่าวมา มันก็หายไป และทิ้งมันไว้ให้แก่ผู้คน (ที่อยู่หลังจากท่าน)”

(มุสลิม 4/2273)

อัลอะซัน อัลบัสรี ได้กล่าวว่า

(يُوتَى بِابْنِ آدَمَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ كَأَنَّهُ بَذَجٌ ، فَيَقُولُ اللَّهُ عَزَّوَجَلَّ : أَيْنَ مَا جَمَعْتَ ؟ فَيَقُولُ يَا رَبِّ ! جَمَعْتُهُ وَتَرَكْتُهُ أَوْفَرَ مَا كَانَ ، فَيَقُولُ لَهُ : يَا ابْنَ آدَمَ أَيْنَ مَا قَدَّمْتَ لِنَفْسِكَ ؟ فَلَا يَرَاهُ قَدَّمَ شَيْئًا ، وَتَلَا هَذِهِ الْآيَةَ ﴿ وَلَقَدْ جِئْتُمُونَا فُرَادَى كَمَا خَلَقْنَاكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَتَرَكْتُمْ مَا خَوَّلْنَاكُمْ وَرَاءَ ظُهُورِكُمْ ﴾)
..... الْآيَةُ)

“ในวันกียามะฮฺ มนุษย์จะถูกนำมาในสภาพที่เหมือนกับลูกแกะตัวน้อยๆ แล้ว อัลลอฮฺ ผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงสูงส่ง ถามว่า สิ่งที่เราได้สั่งสมไว้อยู่ที่ไหน ? เขาตอบว่า โอ้พระผู้อภิบาลของฉัน ฉันได้สั่งสมไว้ และได้ทิ้งมันอย่างมากมาย แล้วพระองค์ถามเขาอีกว่า โอ้มนุษย์เอ๋ย สิ่งที่เราได้ทำมันไว้เพื่อตัวของเจ้าอยู่ที่ไหน ? ซึ่งเขาก็ไม่เห็นจะมีสิ่งใดที่ทำไว้เลย แล้ว อัลอะฮ์ซัน ก็ได้อ่านอายะฮฺนี้ที่มีความหมายว่า “และแน่นอน พวกเจ้าได้มาที่เราโดยลำพัง ดังที่เราได้บังเกิดพวกเจ้ามาในครั้งแรก และพวกเจ้าได้ละทิ้งสิ่งที่เราได้ให้แก่พวกเจ้าไว้เบื้องหลังของพวกเจ้า.....” ไปจนจบอายะฮฺ

(อิบนุ อบีฮาดิม)

และคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ต่อจากนั้นที่ว่า ﴿ และเราไม่เห็นอยู่กับพวกเจ้าบรรดาผู้ที่ จะช่วยเหลือพวกเจ้า ตามที่พวกเจ้าได้อ้างไว้ พวกเขาเป็นผู้มีหุ้นส่วนกับพวกเจ้า ﴾ ข้อความนี้เป็นการเย้ยหยัน ประจานในสิ่งที่พวกเคยตั้งเป็นภาคี ไม่ว่าจะเป็นเจรีด, รูปปั้น, รูปเคารพ ที่พวกเขาคิดว่าพวกมันจะช่วยพวกเขาได้ในวันนี้ คือ ในวันกียามะฮฺ มันก็ปรากฏอย่างชัดเจนว่า สัมพันธภาพระหว่างพวกเขามันขาดสะบั้นลงโดยสิ้นเชิง ไม่มีใครที่จะช่วยพวกเขาได้เลย แล้วพระผู้อภิบาลแห่งสากลโลกก็ประกาศออกไปว่า

﴿ أَيْنَ شُرَكَائِيَ الَّذِينَ كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ ﴾

“ไหนเล่า เหล่าภาคีของข้าที่พวกเจ้ากล่าวอ้าง ?”

(ซูเราะฮฺ อัลเกาะศ็อศ อายะฮฺที่ 62)

และจะถูกกล่าวแก่พวกเขาว่า

﴿ وَقِيلَ لَهُمْ أَيْنَ مَا كُنْتُمْ تَعْبُدُونَ ﴿١٢﴾ مِنْ دُونِ اللَّهِ هَلْ يَنْصُرُوكُمْ أَوْ يَنْتَصِرُونَ ﴾

﴿ ١٣ ﴾

“และมีเสียงกล่าวแก่พวกเขาว่า ไหนเล่าที่เจ้าเคารพภักดีอื่นจากอัลลอฮฺ พวกมัน จะช่วยเหลือพวกเจ้า หรือจะช่วยตัวมันเองได้ไหม ?”

(ซูเราะฮฺ อัลฮุรออ อายะฮฺที่ 92 และ 93)

และด้วยเหตุนี้ อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสไว้ ณ ที่นี้ ว่า ﴿ และเราไม่เห็นอยู่กับพวกเจ้า บรรดาผู้ที่ จะช่วยเหลือพวกเจ้า ตามที่พวกเจ้าได้อ้างไว้ พวกเขาเป็นผู้มีหุ้นส่วนกับ พวกเจ้า ﴾ ในการที่พวกเจ้าเคารพกราบไหว้พวกมัน ดังนั้น พวกเจ้าก็มีส่วนร่วมด้วยพวกมันด้วย

หลังจากนั้น อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿ แน่نون ได้ขาดเป็นเสียง ๆ แล้วในระหว่างพวกเจ้า ﴾ คือ สัมพันธภาพ, การติดต่อ และการสื่อสารระหว่างพวกเจ้ากับหุ้นส่วน หรือภาคีเหล่านั้น ﴿ และสิ่งที่พวกเจ้าได้อ้างไว้ได้หายไปจากพวกเจ้าแล้ว ﴾ ข้อความนี้ก็คล้ายกับคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿ اذْتَبَرُوا الَّذِينَ اتَّبَعُوا مِنَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا وَرَأُوا الْعَذَابَ وَتَقَطَّعَتْ بِهِمُ الْأَسْبَابُ ۝ وَقَالَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا لَوْ أَنَّا كَرِهْنَا لَنَكْتَتِبَنَّ مِنْهُمْ كَمَا تَدْرَأُوْنَا كَذَلِكَ يُرِيهِمُ اللَّهُ أَعْمَلَهُمْ حَسْرَاتٍ عَلَيْهِمْ وَمَا هُمْ بِخَارِجِينَ مِنَ النَّارِ ۝﴾

“(และ) ขณะที่บรรดาผู้ที่ถูกตามได้ปลีกตัวออกจากบรรดาผู้ตาม และขณะที่พวกเขาเห็นการลงโทษ และขณะที่สัมพันธภาพที่มีต่อกันได้ขาดสะบั้นลง และบรรดาผู้ที่ตามได้กล่าวว่า หากเรามีโอกาสกลับไปมีชีวิตใหม่ในโลกนี้อีกครั้งหนึ่ง เราก็จะปลีกตัวออกจากพวกเขาบ้าง เช่นเดียวกับที่พวกเขาได้ปลีกตัวออกจากพวกเรา ในทำนองเดียวกันนั้นแหละ อัลลอฮฺจะทรงให้พวกเขาเห็นงานต่าง ๆ ของพวกเขา เป็นที่น่าเสียใจแก่พวกเขา และโดยที่พวกเขาจะไม่ได้ออกจากไฟนรกด้วย”

(ซูเราะฮฺ อัลบะเกาะเราะฮฺ อายะฮฺที่ 166 และ 167)

และอัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿ فَإِذَا نُفِخَ فِي الصُّورِ فَلَا أَنسَابَ بَيْنَهُمْ يَوْمَئِذٍ وَلَا يَتَسَاءَلُونَ ۝﴾

“ดังนั้น เมื่อแตรได้ถูกเป่าขึ้น ความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขาเป็นอันหมดสิ้นกันในวันนั้น และพวกเขาจะไม่ได้ถามซึ่งกันและกัน”

(ซูเราะฮฺ อัลมูมินูน อายะฮฺที่ 101)

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿ وَقَالَ إِنَّمَا اتَّخَذْتُم مِّن دُونِ اللَّهِ أَوْثَانًا مَّوَدَّةَ بَيْنِكُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ثُمَّ يَوْمَ الْقِيَمَةِ يَكْفُرُ بَعْضُكُم بِبَعْضٍ وَيَلْعَنُ بَعْضُكُم بَعْضًا وَمَأْوَاكُمُ النَّارُ وَمَا لَكُم مِّن تَصْرِيحٍ ۝﴾

“และเขา (อิบรอฮีม) กล่าวว่า แท้จริง พวกเจ้าได้ยึดเอารูปปั้นต่าง ๆ อื่นจากอัลลอฮฺ เพื่อให้เป็นที่รักใคร่ระหว่างพวกเจ้าในชีวิตแห่งโลกนี้ แล้วในวันกิยามะฮฺ บางคนในหมู่พวกเจ้าก็จะปฏิเสธอีกบางคน และบางคนในหมู่พวกเจ้าก็จะแข่งด่า

อีกบางคน และที่พำนักของพวกเขา คือ ไฟนรก และสำหรับพวกเขาจะไม่มีผู้ช่วยเหลือเลย”

(ซูเราะฮฺ อัลอังกะบูต อายะฮฺที่ 25)

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿وَقِيلَ ادْعُوا شُرَكَاءَكُمْ فَدَعَوْهُمُ فَلَمْ يَسْتَجِيبُوا لَهُمْ... الْآيَةُ﴾

“จะมีเสียงกล่าวว่า จงเรียกร้องภาคีของพวกเขา พวกเขาก็เรียกร้องพวกมัน แต่พวกมันไม่ขานรับพวกเขา.....” จนจบอายะฮฺ

(ซูเราะฮฺ อัลเกาะศอศ อายะฮฺที่ 64)

และอัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿وَيَوْمَ نَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ نَقُولُ لِلَّذِينَ أَشْرَكُوا﴾ إِلَى قَوْلِهِ ﴿وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ﴾

“และในวันที่เราจะชุมนุมพวกเขาทั้งหมด แล้วเราจะกล่าวแก่บรรดาผู้ที่ให้มีภาคีขึ้นว่า” ไปจนถึงอายะฮฺที่ว่า “และสิ่งที่พวกเขาอุปโลกน์ขึ้น ก็ได้หายไปจากพวกเขา”

(ซูเราะฮฺ อัลอันอาม อายะฮฺที่ 22 - 24)

บรรดาอายะฮฺที่เกี่ยวกับเรื่องนี้ มีมากมายในคัมภีร์อัลกุรอาน

﴿إِنَّ اللَّهَ فَالِقُ الْحَبِّ وَالنَّوَى يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَمُخْرِجُ الْمَيِّتِ مِنَ الْحَيِّ ذَلِكَمُ اللَّهُ فَأَنَّى تُؤْفَكُونَ ﴿١٥﴾ فَالِقُ الْإِصْبَاحِ وَجَعَلَ اللَّيْلَ سَكَنًا وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ حُسْبَانًا ذَلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ ﴿١٦﴾ وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ النُّجُومَ لِتَهْتَدُوا بِهَا فِي ظُلُمَاتِ الْبَرِّ وَالْبَحْرِ قَدْ فَصَّلْنَا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿١٧﴾﴾

95. แท้จริง อัลลอฮฺ เป็นผู้ทรงให้เมล็ดพืช และเมล็ดอินทผลัมปรือออก
ทรงให้สิ่งที่มีชีวิตออกมาจากสิ่งที่ไม่มีชีวิต และเป็นผู้ทรงให้สิ่งที่ไม่มี
ชีวิตออกมาจากสิ่งที่มีชีวิต นั่นแหละคือ อัลลอฮฺ แล้วอย่างไรเล่า
ที่พวกเจ้าถูกให้หันเหออกไปจากความจริงได้ ?
96. ผู้ทรงเผยออุโมงค์ และทรงให้กลางคืนเป็นเวลาพักผ่อน และทรง
ให้ดวงอาทิตย์ และดวงจันทร์เกิดการคำนวณ นั่นคือการกำหนดให้
มีขึ้นของผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงรอบรู้
97. และพระองค์ คือ ผู้ทรงให้มีดวงดาวทั้งหลายเป็นประโยชน์แก่พวกเจ้า
เพื่อพวกเจ้าจะได้รับการนำทางด้วยดวงดาวเหล่านั้น ทั้งในความมืด
แห่งทางบก และทางทะเล แน่นอน เราได้แจกแจงอายะฮ์ทั้งหลายไว้
แล้วสำหรับกลุ่มชนที่รู้

แนะนำให้รู้จักกับอัลลอฮฺ ﷻ ด้วยสัญญาณต่างๆ บางอย่าง

อัลลอฮฺ ﷻ ทรงบอกให้ทราบว่า พระองค์ คือ ผู้ทรงให้เมล็ดพืช และเมล็ดอินทผลัม
ปรือออก หมายถึงให้เปลือกที่หุ้มเมล็ดแยกออก แล้วมันก็จะออกมาตามชนิดของมัน ตาม
ผลิตผลที่เป็นเมล็ดหรือผลไม้ โดยมีสี สัน รูปร่าง และรสชาติแตกต่างกันไปตามชนิดของมัน
และด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงทรงอธิบายดำรัสของพระองค์ที่ว่า **وَالْحَبِّ وَالنَّوَى** ด้วยพระดำรัส
ของพระองค์ที่ว่า ﴿ ทรงให้สิ่งที่มีชีวิตออกมาจากสิ่งที่ไม่มีชีวิต และเป็นผู้ทรงให้สิ่งที่ไม่
มีชีวิตออกมาจากสิ่งที่มีชีวิต ﴾ เช่น พืชที่มีชีวิตออกมาจากเมล็ด ซึ่งเมล็ดเปรียบเสมือน
สิ่งที่ไม่มีชีวิต ข้อความนี้ก็ดังเช่นดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿ وَءَايَةٌ لَهُمُ الْأَرْضُ الْمَيِّتَةُ أَحْيَيْنَاهَا وَأَخْرَجْنَا مِنْهَا حَبًّا فَمِنْهُ يَأْكُلُونَ ﴾ إِلَى قَوْلِهِ
﴿ وَمِنْ أَنْفُسِهِمْ وَمِمَّا لَا يَعْلَمُونَ ﴾

“และสัญญาณหนึ่งสำหรับพวกเขา ก็คือ แผ่นดินที่แห้งแล้งนั้น เราได้ให้มันมี
ชีวิตชีวาขึ้นมา และเราได้นำเมล็ดพืชออกมาจากมัน ซึ่งส่วนหนึ่งจากเมล็ดพืช
นั้น พวกเขาก็ใช้รับประทาน” ไปจนถึงดำรัสของพระองค์ที่ว่า “และจากตัวของ
พวกเขาเอง และจากสิ่งที่พวกเขาไม่รู้”

(ซูเราะฮฺ ยาสีน อายะฮ์ที่ 33 - 36)

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَمِيتِ﴾ ข้อความที่ถูกเชื่อม **مَعْطُوف** ในประโยคที่ว่า **وَالنَّوَى وَالْحَبِّ** และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿وَمُخْرِجُ الْمَمِيتِ مِنَ الْحَيِّ﴾ มาเชื่อมประโยคที่อยู่ข้างหน้ามัน ซึ่งข้อความในอายะฮฺนี้ได้ถูกใช้เป็นสำนวนอย่างนี้ **وَيُخْرِجُ** และสำนวนนั้น คือ **وَيُخْرِجُ** ซึ่งทั้งหมดนั้นมีความหมายใกล้เคียงกัน แล้วจากส่วนหนึ่งก็มีคำกล่าวของคนหนึ่งว่า เช่น พระองค์ทรงให้แม่ไก่ออกมาจากไข่ และกลับกัน คือ ให้ไข่ออกมาจากแม่ไก่ จากคำพูดของอีกคนหนึ่งว่า เด็กที่ได้ออกมาจากคนที่ชั่ว และกลับกัน คือ คนชั่วออกมาจากคนดี และตัวอย่างอื่นๆ อีกมากมายที่อายะฮฺอัลกุรอานนี้ครอบคลุมไปถึง

หลังจากนั้น อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿ **นั่นแหละคือ อัลลอฮฺ** ﴾ คือ พระองค์เป็นผู้กระทำ เช่นนั้นเพียงองค์เดียว ไม่มีภาคีใดๆ สำหรับพระองค์ ﴿ **แล้วอย่างไรเล่า ที่พวกเจ้าถูกให้หันเหออกไปจากความจริงได้ ?** ﴾ คือ ทำไม พวกเจ้าจึงหันเหออกจากสัจธรรมความจริงไปสู่ความเท็จได้ แล้วไปเคารพบูชาสิ่งอื่นจากอัลลอฮฺ หรือไปนำสิ่งอื่นมาร่วมกับอัลลอฮฺได้ ?

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ **ผู้ทรงเผยอโรเงทัย และทรงให้กลางวันเป็นเวลาพักผ่อน** ﴾ คือ พระองค์เป็นผู้ทรงบังเกิดแสงสว่าง และความมืด ดังที่พระองค์ได้ตรัสเอาไว้ในตอนต้นของซูเราะฮฺ ว่า ﴿ **وَجَعَلَ الظُّلُمَاتِ وَالنُّورَ** ﴾ ซึ่งมีความหมายว่า “และได้ทรงให้มีความมืดและแสงสว่าง” คือ อัลลอฮฺ ﷻ ทรงปิดความมืดในเวลากลางคืนเมื่อรุ่งเช้า ทำให้ท้องฟ้าฉายแสงออกมา โดยที่ความมืดก็ค่อยๆ จางหายไป และเมื่อสิ้นสุดเวลากลางวัน กลางคืนก็ย่างเข้ามา ซึ่งข้อความนี้ก็คล้ายกับดำรัสของพระองค์ที่ว่า

﴿ **يُنْعَشِي اللَّيْلَ النَّهَارَ يَطْلُبُهُ حَثِيثًا** ﴾

“พระองค์ทรงให้กลางวันครอบคลุมกลางวัน ในสภาพที่กลางวันไล่ตามกลางวันอย่างรวดเร็ว”

(ซูเราะฮฺ อัลอะอรอฟ อายะฮฺที่ 54)

อัลลอฮฺ ﷻ ได้อธิบายให้เห็นถึงความสามารถของพระองค์ในการสร้างสรรค์สิ่งต่างๆ ที่ตรงกันข้ามกันและแตกต่างกัน ชี้ให้เห็นถึงความยิ่งใหญ่อันสมบูรณ์แบบ พระองค์นั้นทรงเป็นผู้เผยอโรเงทัย และที่ตรงกันข้ามกับดังกล่าวก็คือ ดำรัสของพระองค์ที่ว่า ﴿ **และทรงให้กลางวันเป็นเวลาพักผ่อน** ﴾ ให้มันมืดสนิท เพื่อให้คนและสัตว์พักผ่อน ดังเช่นที่พระองค์ได้ตรัสว่า

﴿ **وَالضُّحَىٰ ۝۱ وَاللَّيْلِ إِذَا سَجَىٰ ۝۲** ﴾

“ขอสาบานด้วยเวลาสาย และด้วยเวลากลางคืนเมื่อมันมืด”

(ซูเราะฮฺ อัลญุซอา อายะฮฺที่ 1 และ 2)

และพระองค์ตรัสอีกว่า

﴿وَاللَّيْلِ إِذَا يَغْشَىٰ ۖ وَالنَّهَارِ إِذَا تَجَلَّىٰ ۖ﴾

“ขอสาบานด้วยเวลากลางคืน เมื่อมันปกคลุม และด้วยเวลากลางวันเมื่อมันประกายแสง”

(ซูเราะฮ์ อัลลัลล์ อายะฮ์ที่ 1 และ 2)

และพระองค์ตรัสอีกว่า

﴿وَالنَّهَارِ إِذَا جَلَّهَا ۖ وَاللَّيْلِ إِذَا يَغْشَاهَا ۖ﴾

“และด้วยเวลากลางวัน เมื่อมันประกายแสง และด้วยเวลากลางคืนเมื่อมันปกคลุม (จักรวาล)”

(ซูเราะฮ์ อัลซัจญะฮ์ อายะฮ์ที่ 3 และ 4)

และคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿และทรงให้ดวงอาทิตย์ และดวงจันทร์เกิดการคำนวณ﴾ คือ ให้มันโคจรไปตามวงโคจรของมัน โดยไม่มีการเปลี่ยนแปลง และไม่มีการล่าช้า แต่เส้นทางโคจรของทั้งสองเป็นไปตามที่อัลลอฮ์ทรงกำหนดในช่วงฤดูร้อนและฤดูหนาว ดังนั้นมันจึงเกิดความแตกต่างระหว่างกลางวันและกลางคืน ยาวและสั้น เป็นต้น ดังเช่นที่ อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿هُوَ الَّذِي جَعَلَ الشَّمْسُ ضِيَاءً وَالْقَمَرَ نُورًا وَقَدَرَهُ مَنَازِلَ لِتَعْلَمُوا عَدَدَ السِّنِينَ وَالْحِسَابَ ۚ... الْآيَةُ﴾

“พระองค์ทรงทำให้ดวงอาทิตย์มีแสงจ้า และดวงจันทร์มีแสงนวล และทรงกำหนดให้มีทางโคจร เพื่อพวกเจ้าจะได้รู้จำนวนปี และการคำนวณ.....” จนจบอายะฮ์

(ซูเราะฮ์ ยูนุส อายะฮ์ที่ 5)

และดังเช่นที่อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสไว้ว่า

﴿لَا الشَّمْسُ يَنْبَغِي لَهَا أَنْ تُدْرِكَ الْقَمَرَ وَلَا اللَّيْلُ سَابِقُ النَّهَارِ ۚ وَكُلٌّ فِي فَلَكٍ يَسْبَحُونَ﴾

“ดวงอาทิตย์ก็จะไม่ได้รับอนุมัติแก่มันที่จะไล่ตามใกล้ดวงจันทร์ และกลางคืนก็จะไม่ล้ำหน้ากลางวัน และทั้งหมดนั้นจะเวียนว่ายอยู่ในจักรวาล”

(ซูเราะฮ์ ยาซีน อายะฮ์ที่ 40)

และ อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿ وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ وَالنُّجُومُ مُسَخَّرَاتٌ بِأَمْرِهِ ۚ ﴾

“และทรงสร้างดวงอาทิตย์ และดวงจันทร์ และบรรดาดวงดาวขึ้น โดยถูกกำหนดให้ทำหน้าที่บริการตามบัญชาของพระองค์”

(ซูเราะฮฺ อัลอะอฺรอฟ อายะฮฺที่ 54)

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿ ذَلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ ﴾

“นั่นคือ การกำหนดให้มีขึ้นของผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงรอบรู้”

(ซูเราะฮฺ อัลอันอาม อายะฮฺที่ 96)

กล่าวคือ ทั้งหมดดำเนินไปด้วยการกำหนดของพระผู้ทรงเดชานุภาพ ซึ่งไม่มีใครจะมาขัดขวางและฝ่าฝืนได้ พระองค์ทรงรอบรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง ดังนั้น จึงไม่มีอะไรจะทำให้หลงลืมไปจากความรู้ของพระองค์ แม้เพียงเท่าผงธุลี ทั้งในแผ่นดินและในฟากฟ้า และมีกล่าวไว้เป็นจำนวนมากซึ่งสิ่งที่อัลลอฮฺ ﷻ ทรงทำให้ระลึกถึงการทำให้มีกลางวัน และการสร้างดวงอาทิตย์ และดวงจันทร์ และก็จะจบลงด้วยดำรัสของพระองค์ ผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงรอบรู้ ดังที่ได้มีกล่าวไว้ในอายะฮฺนี้ คือ อายะฮฺที่ 96 ของซูเราะฮฺ อัลอันอาม และดังเช่นในดำรัสของพระองค์ที่ว่า

﴿ وَءَايَةٌ لَهُمُ اللَّيْلُ نَسْلَخُ مِنْهُ النَّهَارَ فَإِذَا هُمْ مُظْلِمُونَ ۝ ۳۷ وَالشَّمْسُ تَجْرِي لِمُسْتَقَرٍّ ۚ

لَهَا ذِكْرُكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ ۝ ۳۸

“และสัญญาณหนึ่งสำหรับพวกเขาก็คือ กลางคืน โดยที่เราได้ถอดถอนกลางวันออกจากกัน แล้วพวกเขาก็อยู่ในความมืด และดวงอาทิตย์ก็จะโคจรตามวิถีของมัน นั่นคือ การกำหนดของพระผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงรอบรู้”

(ซูเราะฮฺ ยาซีน อายะฮฺที่ 37 และ 38)

และเมื่ออัลลอฮฺ ได้ให้เราะลึกถึงการสร้างบรรดาชั้นฟ้าและแผ่นดิน และสิ่งที่อยู่ในระหว่างทั้งสอง ในตอนต้นของซูเราะฮฺ ฮามิม อัลฮัจญะฮฺ พระองค์ก็ได้ตรัสว่า

﴿ وَزَيْنَا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِمَصْبِيحٍ وَحِفْظٍ ۚ ذَلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ ﴾

“และเราได้ประดับท้องฟ้าแห่งโลกนี้ด้วยดวงดาวทั้งหลาย และเป็นการป้องกัน (ชัยฏอน) นั้นเป็นการกำหนดของพระผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงรอบรู้”

(ซูเราะฮ์ ฟุศศิลัต อายะฮ์ที่ 12)

และอัลลอฮ์ ﷻ ตรัสอีกว่า ﴿ และพระองค์ คือ ผู้ทรงให้มีดวงดาวทั้งหลายเป็น ประโยชน์แก่พวกเจ้า เพื่อพวกเจ้าจะได้รับการนำทางด้วยดวงดาวเหล่านั้น ทั้งในความมืดแห่งทางบก และทางทะเล ﴾

ชาวสะลัฟบางคนได้กล่าวว่า ใครที่เชื่อเกี่ยวกับดวงดาว นอกจาก 3 ประการ ที่กล่าวมานั้น ถือว่าผิดพลาด ไม่เชื่ออัลลอฮ์ ﷻ คือ อัลลอฮ์ได้ทรงกำหนดให้บรรดาดวงดาวมีหน้าที่ดังต่อไปนี้ คือ :-

- ประดับประดับให้เกิดความสวยงามแก่ท้องฟ้า
- เอาไว้ขว้างชัยฏอนที่ละเมิดขอบเขต
- ชี้ทางบนบก และในทะเลในเวลาที่มีมืด หรือในเวลากลางคืน

และอัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿ แน่หนอ เราได้แจกแจงอายะฮ์ทั้งหลายไว้แล้ว ﴾ คือ ได้อธิบาย และให้ความกระจ่างชัด ﴿ สำหรับกลุ่มชนที่รู้ ﴾ คือ มีสติปัญญาพิจารณาเข้าใจความจริง และออกห่างจากความเท็จ

وَهُوَ الَّذِي أَنشَأَكُم مِّن نَّفْسٍ وَاحِدَةٍ فَمُسْتَقَرٌّ وَمُسْتَوْدَعٌ
قَدْ فَصَّلْنَا لَكُمُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يُفْقَهُونَ ﴿٩٨﴾ وَهُوَ الَّذِي أَنزَلَ مِنَ السَّمَاءِ
مَاءً فَأَخْرَجْنَا بِهِ نَبَاتَ كُلِّ شَيْءٍ فَأَخْرَجْنَا مِنْهُ خَضِرًا نُّخْرِجُ
مِنْهُ حَبًّا مُّتَرَاكِبًا وَمِنَ النَّخْلِ مِن طَلْعِهَا قِنْوَانٌ دَانِيَةٌ وَجَنَّاتٍ
مِّنْ أَعْنَابٍ وَالزَّيْتُونَ وَالرُّمَّانَ مُشْتَبِهًا وَغَيْرَ مُتَشَبِهٍ ۚ انظُرُوا
إِلَى ثَمَرِهِ إِذَا أَثْمَرَ وَيَنْعِهِ ۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكُمْ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ

98. และพระองค์คือ ผู้ทรงให้พวกเจ้าเกิดขึ้นมาจากชีวิตหนึ่ง โดยให้มี
ที่พัก และให้มีที่ฝาก แนนอน เราได้แจกแจงอายะฮ์ทั้งหลายไว้แล้ว
สำหรับกลุ่มชนที่เข้าใจ
99. และพระองค์ คือ ผู้ทรงให้น้ำหลังลงมาจากฟากฟ้า แล้วทรงให้ออก
มาด้วยน้ำนั้น ซึ่งพืชพรรณของทุกสิ่ง แล้วเราได้ให้ออกจากพรรณพืช
นั้น ซึ่งสิ่งที่มีสีเขียว จากสิ่งที่มีสีเขียวนั้น เราได้ให้ออกมาซึ่งเมล็ดที่
ซ่อนตัวกันอยู่ และจากต้นอินทผลัมนั้น จั่นของมันห้อยต่ำลงมา และ
สวนองุ่น และมะกอก และทับทิม โดยมีสภาพคล้ายกัน และไม่คล้าย
กัน พวกเจ้าจงพิจารณาดูผลของมัน เมื่อมันเริ่มออกผล และเมื่อ
มันแก่สุก แท้จริงสิ่งเหล่านี้ แนนอน มีสัญญาณอันมากมายสำหรับ
กลุ่มชนผู้ศรัทธา

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า ﴿และพระองค์ คือ ผู้ทรงให้พวกเจ้าเกิดขึ้นมาจากชีวิตหนึ่ง ﴾
หมายถึง จาก อาดัม ﷺ ดังเช่นที่พระองค์ได้ตรัสว่า

﴿يَتْلِيهَا النَّاسُ آتَقُوا رَبَّكُمْ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَخَلَقَ مِنْهَا زَوْجَهَا
وَبَثَّ مِنْهُمَا رِجَالًا كَثِيرًا وَنِسَاءً﴾

“โอ้มนุษย์ทั้งหลาย จงยำเกรงพระผู้อภิบาลของพวกเจ้าที่ได้บังเกิดพวกเจ้ามาจาก
ชีวิตหนึ่ง และได้ทรงบังเกิดจากชีวิตนั้นซึ่งคู่ครองของมัน และได้ทรงให้มีชาย และ
หญิงจำนวนมากแพร่สะพัดไปจากทั้งสองนั้น”

(ซูเราะฮ์ อันนิซาอฺ อายะฮ์ที่ 1)

และดำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿โดยให้มีที่พัก และให้มีที่ฝาก ﴾

อิบนุ มัสอูด, อิบนุ อับบาส, อนุอับดิรเราะฮฺมาน อัลสุละมี, กิอยสฺ อิบนุ อบีฮาซิม,
มุญาฮิด, อะฏออ, อิบรอฮีม อันนะคออี, อฏเฏาะฮาก, กอดาดะฮฺ อัลสุตดี, อะฏออ
อัลคุรอซานี และคนอื่นๆ ได้กล่าวว่า คำว่า مُسْقَرُّ ที่แปลว่า “ที่พัก” นั้นหมายถึง “ในครรภ์
ของสตรี” ส่วนคำว่า مُسَوَّدٌ ที่แปลว่า “ที่ฝาก” นั้นหมายถึง “ที่ก้นกบของผู้ชาย”

รายงานจาก อิบนิ มัสอูด และกลุ่มหนึ่งบอกว่า กลับกัน คือ ที่พักนั้น คือ ก้นกบของผู้ชาย ส่วนที่ฝาก คือ ครรภ์ของสตรี

และรายงานจาก อิบนิ มัสอูด และกลุ่มหนึ่งว่า ที่พัก คือ โลกนี้ ส่วนที่ฝาก คือ ขณะที่เขาตายไปอยู่ในหลุมฝังศพ

และคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ แน่หนอ เราได้แจกแจงอายะฮฺทั้งหลายไว้แล้ว สำหรับกลุ่มชนที่เข้าใจ ﴾ คือ เข้าใจความหมายของคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ

และคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ และพระองค์ คือ ผู้ทรงให้น้ำหลั่งลงมาจากฟากฟ้า ﴾ ในจำนวนที่เหมาะสม เป็นเครื่องยังชีพแก่บรรดาบ่าว เกิดชีวิตชีวาแก่ชาวโลก และเป็นความเมตตาจากอัลลอฮฺแก่สิ่งที่พระองค์สร้างสรรค์ ﴿ แล้วทรงให้ออกมาด้วยน้ำนั้น ซึ่งพืชพรรณของทุกสิ่ง ﴾ ซึ่งข้อความนี้ก็ดังเช่นคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿ وَجَعَلْنَا مِنَ الْمَاءِ كُلَّ شَيْءٍ حَيٍّ ﴾

“และเราได้ทำให้ทุกสิ่งมีชีวิตมาจากน้ำ”

(ซูเราะฮฺ อัลอัมบิยาฮฺ อายะฮฺที่ 30)

แล้วอัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿ แล้วเราได้ให้ออกมาจากพืชพรรณนั้น ซึ่งสิ่งที่มีสีเขียว ﴾ คือ เป็นพืช เป็นต้นไม้เขียวชอุ่ม แล้วหลังจากนั้นก็ทรงทำให้ออกเมล็ด ออกผล และด้วยเหตุนี้ อัลลอฮฺ ﷻ จึงตรัสว่า ﴿ จากสิ่งที่มีสีเขียวนั้น เราได้ให้ออกมาซึ่งเมล็ดที่ซ่อนตัวกันอยู่ ﴾ คือ บางส่วนซ่อนอยู่กับอีกบางส่วน เช่น รวงข้าว และอื่นๆ ที่คล้ายๆ กัน ﴿ และจากต้นอินทผลัมนั้น จันของมันห้อยต่ำลงมา ﴾ คือ จันของมันทั้งหมดห้อยต่ำลงมาใกล้ สำหรับผู้ที่จะบริโภคมัน ดังเช่น อะลี อิบน์ อบีฏอลฮะฮฺ อัลวาสิบี ได้กล่าวโดยนำมาจาก อิบนิ อับบาส เกี่ยวกับคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ قِنْوَانٍ ﴾ หมายถึง จันของมันห้อยลงมาต่ำติดกับลำต้น ซึ่งต้นของมันก็ไม่สูง และรวมกันเป็นพวงอยู่ใกล้ๆ พื้นดิน

(รายงานโดย ญะรีร, อัญญอบารี 11/576)

และคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ และสวนองุ่น ﴾ คือ เราได้ให้อองุ่นออกผลมาเป็นสวนๆ ซึ่งผลไม้ทั้ง 2 ชนิดนี้ คือ อินทผลัม และองุ่นนั้นเป็นผลไม้ที่ดีงามสำหรับชาวแคว้นอิญญาซ บางทีอาจจะเป็นผลไม้ที่ดีที่สุดในโลกทีเดียว ซึ่งอัลลอฮฺได้ประทานมันให้แก่บ่าวของพระองค์ ดังที่คำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ได้ระบุว่า

﴿ وَمِنْ ثَمَرَاتِ النَّخِيلِ وَالْأَعْنَابِ تَتَّخِذُونَ مِنْهُ سَكَرًا وَرِزْقًا حَسَنًا ﴾

“และจากผลของต้นอินทผลัม และองุ่น พวกเจ้าได้เอามาเป็นของมีนเมา และเครื่องยังชีพที่ดี”

(ซูเราะฮฺ อันนะฮฺลีย์ อายะฮฺที่ 67)

ข้อความดังกล่าวมานั้นได้ถูกกล่าวก่อนที่จะมีการห้ามสุรา

และอัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿และมะกอก และทับทิม โดยมีสภาพคล้ายกัน และไม่คล้ายกัน﴾

กอดาดะฮฺ และคนอื่นๆ ได้กล่าวว่า ใบและรูปร่างของมันคล้ายกัน ใกล้เคียงกัน ผลของมันมีรูปร่าง รสชาติ และธรรมชาติที่แตกต่างกัน

(อัญญอบารีย์ 11/578)

และคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสอีกว่า ﴿พวกเจ้าจงพิจารณาผลของมัน เมื่อมัน เริ่มออกผล และเมื่อมันแก่สุก﴾ คือ ผลแก่นำมารับประทานได้

อัลบะรอฮฺ อิบนิ อาชิบ, อิบนิ อับบาส , อัญญะฮาก, อะญอฮฺ อัลคอรอฮานี, อัสนุดดีย, กอดาดะฮฺ และคนอื่นๆ ได้กล่าวว่า พวกท่านจงพิจารณาถึงความสามารถของอัลลอฮฺ ผู้ทรงสร้าง พระองค์ทรงบังเกิดจากสภาพที่ยังไม่มีไปจนกระทั่งมีผล กลายเป็นองุ่น และอินทผลัม และอื่นๆ ที่อัลลอฮฺ ﷻ ได้ให้มันเกิดขึ้น โดยมีสี สัน รูปร่าง รสชาติ กลิ่น แตกต่างกันไปดังเช่น คำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿وَفِي الْأَرْضِ قِطْعٌ مُتَجَاوِرٌ وَجَنَّتٌ مِّنْ أَعْنَابٍ وَزَرْعٌ وَنَخِيلٌ صِنَوَانٌ وَغَيْرُ صِنَوَانٍ يُسْقَىٰ بِمَاءٍ وَاحِدٍ وَنُفِضَ لِّبَعْضِهَا عَلَىٰ بَعْضٍ فِي الْأُكُلِ إِن فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ﴾

“และในแผ่นดินนั้นมีเขตแดนติดต่อใกล้เคียงกัน มีสวนพฤษา เช่น ต้นองุ่น และต้นที่มีเมล็ด และต้นอินทผลัม ที่มาจากรากเดียวกัน และมีใช้รากเดียวกัน ได้รับแหล่งน้ำเดียวกัน และเราได้ให้บางชนิดเด่นกว่าอีกบางชนิดในรสชาติ แท้จริงในการนั้น แน่นอน เป็นสัญญาณสำหรับกลุ่มชนผู้ใช้ปัญญา”

(ซูเราะฮฺ อัลอะเราะฮฺ อายะฮฺที่ 4)

และด้วยเหตุนี้ อัลลอฮฺ ﷻ จึงได้ตรัสไว้ ณ ที่นี้ว่า ﴿แท้จริงสิ่งเหล่านี้﴾ โอ้มนุษย์ทั้งหลาย ﴿แน่นอน มีสัญญาณอันมากมาย﴾ เป็นหลักฐานที่บ่งชี้ให้เห็นถึงความสามารถ

อันสมบูรณแบบของพระผู้ทรงสร้างสิ่งต่างๆ เหล่านี้เป็นข้อควรคิด และเป็นความเมตตาของพระองค์ (สำหรับกลุ่มชนผู้ศรัทธา) ที่เชื่อและปฏิบัติตามรอซูลของพระองค์

وَجَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ الْجِنَّ وَخَلَقَهُمْ وَخَرَقُوا لَهُ بَنِينَ وَبَنَاتٍ
بَغَيْرِ عِلْمٍ سُبْحَنَهُ وَتَعَالَى عَمَّا يُصِفُونَ ﴿١٠٠﴾

100. และพวกเขาได้ให้มีขึ้นแก่อัลลอฮ์ ซึ่งบรรดาภาคีแห่งญิน ทั้ง ๆ ที่พระองค์ทรงบังเกิดมัน แต่พวกเขาได้อุปโลกน์ให้แก่พระองค์ ซึ่งบรรดาบุตรชาย และบุตรหญิง โดยปราศจากความรู้ พระองค์ผู้ทรงบริสุทธิ และทรงสูงส่งเกินกว่าที่พวกเขาให้ลักษณะอย่างนั้น

โทษของพวกมุชริกีน

อายะฮ์นี้ อัลลอฮ์ ﷻ ทรงได้ตอบพวกมุชริกีนที่กราบไหว้เคารพภักดีสิ่งอื่นพร้อมกับอัลลอฮ์ และตั้งภาคีในการเคารพภักดีต่อพระองค์ ด้วยการกราบไหว้พวกญิน ทำให้มันเป็นภาคีต่ออัลลอฮ์ ในการเคารพภักดีอัลลอฮ์ ทรงสูงส่งเกินกว่าที่พวกเขาจะให้มีภาคี และปฏิเสธพระองค์ หากจะมีผู้ถามว่า อย่างไรที่เขากราบไหว้ญิน โดยที่จริงแล้ว พวกเขาเคยกราบไหว้เจี๊วดและรูปปั้น ? คำตอบก็คือ พวกเขาไม่ได้กราบไหว้ญิน นอกจากว่าพวกเขาเชื่อฟังญิน มันใช้ให้พวกเขาทำตามคำสั่งของมัน เรื่องนี้ก็เช่นเดียวกับดำรัส ของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า

﴿ إِن يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ إِلَّا إِنْتًا وَإِنْ يَدْعُونَ إِلَّا شَيْطَانًا مَرِيدًا ﴾ ﴿١١٧﴾ لَعَنَهُ اللَّهُ وَقَالَ
لَأَتَّخِذَنَّ مِنْ عِبَادِكَ نَصِيبًا مَفْرُوضًا ﴿١١٨﴾ وَلَا ضَلَّتْهُمْ وَلَا مَنِيَّتْهُمْ وَلَكَأْمُرُهُمْ فَلْيُبَيِّنَنَّ
إِذَا نَأَى الْأَنْعَامُ وَلَكَأْمُرُهُمْ فَلْيُغَيِّرَنَّ خَلْقَ اللَّهِ وَمَنْ يَتَّخِذِ الشَّيْطَانَ وَلِيًّا مِنْ دُونِ اللَّهِ فَقَدْ
خَسِرَ خُسْرًا مُبِينًا ﴿١١٩﴾ يَعِدُهُمْ وَيُمَنِّيهِمْ وَمَا يَعِدُهُمُ الشَّيْطَانُ إِلَّا غُرُورًا ﴿١٢٠﴾

117. พวกเขาจะไม่วิงวอนขออื่นจากพระองค์ นอกจากเจี๊วดหญิง และพวกเขาจะไม่วิงวอนขอ นอกจากชัยฏอนที่ชั่วร้ายเท่านั้น

118. อัลลอฮ์ได้สาปแช่งมันแล้ว และมันได้กล่าวว่า แน่หนอนยิ่ง ฉันจะเอาจากปวงบ่าวของพระองค์ให้ได้
119. และแน่หนอนยิ่ง ฉันจะทำให้พวกเขาหลงผิด และแน่หนอนยิ่ง ฉันจะทำให้พวกเขาเพื่อฝัน และแน่หนอนยิ่ง ฉันจะใช้พวกเขา และแน่หนอน พวกเขาก็จะฝ่าหูปศุสัตว์ และแน่หนอนยิ่ง ฉันจะใช้พวกเขา แล้วแน่หนอน พวกเขาก็จะเปลี่ยนแปลงสิ่งที่อัลลอฮ์ทรงสร้าง และผู้ใดที่ยึดเอาชัยฏอนเป็นผู้ช่วยเหลือ นอกจากอัลลอฮ์แล้ว แน่หนอน เขาก็จะขาดทุนอย่างชัดเจน
120. มันจะสัญญาแก่พวกเขา และจะทำให้พวกเขาเพื่อฝัน และชัยฏอนจะไม่เอาสัญญา นอกจากการหลอกลวงเท่านั้น

(ซูเราะฮ์ อันนิซาอฺ อายะฮ์ที่ 117 - 120)

และเช่นเดียวกับคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า

﴿ أَفَتَتَّخِذُونَهُ وَذُرِّيَّتَهُ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِي وَهُمْ لَكُمْ عَدُوٌّ بِئْسَ لِلظَّالِمِينَ بَدَلًا ﴾

“และพวกเจ้าจะยึดเอามัน และวงศ์วานของมัน เป็นผู้คุ้มครองอื่นจากข้า กระนั้นหรือ ? ทั้ง ๆ ที่พวกมันเป็นศัตรูกับพวกเจ้า มันช่างชั่วช้าจริง ๆ ในการแลกเปลี่ยนสำหรับพวกอธรรม”

(ซูเราะฮ์ อัลกะฮ์ฟิ อายะฮ์ที่ 50)

และนบีอิบรอฮีม ﷺ เคยกล่าวแก่บิดาของเขาว่า

﴿ يٰٓأَبَتِ لَا تَعْبُدِ الشَّيْطَانَ إِنَّ الشَّيْطَانَ كَانَ لِلرَّحْمٰنِ عَصِيًّا ﴾

“โอ้พ่อเจ้า อย่าเคารพบูชาชัยฏอนเป็นอันขาด แท้จริง ชัยฏอนนั้นมันดื้อรั้นต่อพระผู้ทรงกรุณา”

(ซูเราะฮ์ มَرْยัม อายะฮ์ที่ 44)

และดังเช่นคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า

﴿ اَلَمْ اَعٰهْدْ اِلَيْكُمْ يٰٓاٰدَمُ اَنْ لَا تَعْبُدُوْا الشَّيْطٰنَ ۚ اِنَّهٗ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِيْنٌ ﴿٦٠﴾

﴿ وَاَنْ اَعْبُدُوْنِيْ هٰذَا صِرَاطٌ مُّسْتَقِيْمٌ ﴿٦١﴾ ﴾

“ข้ามิได้สัญญาแก่พวกเจ้าดอกหรือ ? โอ้ลูกหลานของอาดัม ว่า พวกเจ้าอย่าได้เคารพบูชาชัยฏอนมารร้าย แท้จริง มันเป็นศัตรูตัวฉกาจของพวกเจ้า และพวกเจ้า

จงเคารพภักดีต่อข้า นี่คือแนวทางอันเที่ยงตรง”

(ซูเราะฮฺ ยาซีน อายะฮฺที่ 60 และ 61)

และบรรดาโมลาอิกะฮฺ ก็กล่าวในวันกียามะฮฺ ว่า

﴿سُبْحَنَكَ أَنْتَ وَلِيِّنَا مَنْ دُونِهِمْ بَلْ كَانُوا يَعْبُدُونَ الْجِنَّ أَكْثَرُهُمْ بِهِمْ مُؤْمِنُونَ﴾

“มหาบริสุทธิ์แห่งพระองค์ พระองค์ทรงเป็นผู้คุ้มครองข้าพระองค์ มิใช่พวกเขา แต่พวกเขาเคารพภักดีญิน พวกเขาส่วนมากเป็นผู้ศรัทธาต่อพวกมัน”

(ซูเราะฮฺ สะบะอฺ อายะฮฺที่ 41)

และด้วยเหตุนี้ อัลลอฮฺ ﷻ จึงตรัสว่า ﴿ และพวกเขาได้ให้มีขึ้นแก่อัลลอฮฺ ซึ่งบรรดาภาคีแห่งญิน ทั้ง ๆ ที่พระองค์ทรงบังเกิดมัน ﴾ คือ พระองค์ทรงสร้างพวกมัน โดยที่พระองค์ทรงเป็นผู้สร้างแต่เพียงองค์เดียว ไม่มีภาคีหุ้นส่วนกับพระองค์ แล้วเพราะอะไรพวกเขาจึงกราบไหว้มัน ซึ่งประโยคนี้ก็คล้ายกับคำกล่าวของนบีอิบรอฮีม ﷺ ที่ว่า

﴿قَالَ أَتَعْبُدُونَ مَا تَنْحِتُونَ ﴿٩٥﴾ وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ وَمَا تَعْمَلُونَ ﴿٩٦﴾﴾

“(อิบรอฮีม) กล่าวว่า พวกเจ้าเคารพภักดีสิ่งที่พวกเจ้าแกะสลัก (มัน) กระนั้นหรือ ? ทั้ง ๆ ที่ อัลลอฮฺ ทรงสร้างพวกเจ้า และสิ่งที่พวกเจ้าทำมันขึ้นมา”

(ซูเราะฮฺ ฮัคคฺอ์ฟฟาต อายะฮฺที่ 95 และ 96)

ความหมายของอายะฮฺก็คือ อัลลอฮฺ ﷻ ทรงเป็นผู้สร้างโดยเอกเทศแต่เพียงองค์เดียว ด้วยเหตุนี้ จึงจำเป็นที่พวกเขาต้องให้ความเคารพภักดีต่อพระองค์เพียงองค์เดียว โดยไม่มีภาคีต่อพระองค์

และคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ แต่พวกเขาได้อุปโลกน์ให้แก่พระองค์ ซึ่งบรรดาบุตรชาย และบุตรหญิง โดยปราศจากความรู้ ﴾ อัลลอฮฺ ﷻ ทรงเตือนพวกเขาถึงความหลงผิดอย่างใหญ่หลวง ที่เอาบุตรไปยึดเย็ดให้กับพระองค์ ดังเช่นที่ชาวยิวได้กล่าวว่า อุซซา เป็นบุตรของอัลลอฮฺ และชาวคริสต์ได้กล่าวว่า อีซา เป็นบุตรของอัลลอฮฺ และพวกมุชริกีนชาวอาหรับได้กล่าวว่า บรรดาโมลาอิกะฮฺ เป็นบุตรของอัลลอฮฺ ซึ่งอัลลอฮฺทรงบริสุทธิ์ และสูงส่งเกินกว่าคำกล่าวอ้างเช่นนั้น

ความหมายของคำว่า خَرَفُوا แปลว่า พุดเทจ บิดเบือน ยัดเยียด พุดพล่อยๆ และด้วยเหตุนี้ อัลลอฮฺ ﷻ จึงตรัสว่า ﴿ พระองค์ผู้ทรงบริสุทธิ์ และทรงสูงส่งเกินกว่าที่พวกเขาให้ลักษณะอย่างนั้น ﴾ คือ พระองค์ทรงบริสุทธิ์ และสูงส่งเกินกว่าลักษณะที่พวกโง่เง่าเหล่านั้นกล่าว

﴿ بَدِيعُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ أَتَىٰ يَكُونُ لَهُ وَلَدٌ وَلَمْ تَكُنْ لَهُ
صَحِيبَةٌ ۖ وَخَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ ۖ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ۝۱۰۱ ﴾

101. พระผู้ทรงประดิษฐ์บรรดาชั้นฟ้าและแผ่นดิน อย่างไรเล่าที่พระองค์
จะทรงมีพระบุตร โดยที่พระองค์มิได้ทรงมีคู่ครอง ? พระองค์นั้นทรง
ได้บังเกิดทุกสิ่ง และพระองค์ทรงรอบรู้ทุกสิ่งด้วย

ความหมายของคำว่า “الْبَدِيعُ” “อัลบะดีอู”

﴿ พระผู้ทรงประดิษฐ์บรรดาชั้นฟ้าและแผ่นดิน ﴾ คือ เป็นผู้ประดิษฐ์ทั้งสองให้มีขึ้นมา
เป็นผู้บังเกิดทั้งสอง เป็นผู้สร้างทั้งสอง และเป็นผู้ให้ทั้งสองมีขึ้นมาใหม่ โดยไม่มีแบบอย่างมาก่อน
ดังเช่น มูญฮิด และ อัลสุตดีย ได้กล่าวไว้ และจากคำนั้น สิ่งที่ถูกประดิษฐ์ขึ้นมาจะเรียกว่า
“บิตอะฮฺ” เพราะว่าไม่มีสิ่งที่คล้ายกันมาก่อน

(อัญญาบารี 2/540)

﴿ อย่างไรเล่าที่พระองค์จะทรงมีพระบุตร ﴾ คือ พระองค์จะมีบุตรได้อย่างไร ? ﴿ โดย
ที่พระองค์มิได้ทรงมีคู่ครอง ? ﴾ คือ เด็กนั้นที่จริงแล้วมันจะต้องคลอดออกมาระหว่างสองสิ่ง
ที่เหมาะสมกัน แต่อัลลอฮฺ ผู้ทรงสูงส่งนั้น ไม่เหมาะสมกับใคร ไม่มีสิ่งใดเสมอเหมือนพระองค์
เพราะพระองค์นั้นเป็นผู้สร้าง และบังเกิดทุกสิ่ง ดังนั้น พระองค์จึงไม่มีคู่ครอง และไม่มีบุตร
ดังเช่นพระองค์ ผู้ทรงสูงส่ง ได้ตรัสว่า

﴿ وَقَالُوا اتَّخَذَ الرَّحْمَنُ وَلَدًا ۖ لَقَدْ جِئْتُمْ شَيْئًا إِدًّا ۝۸۸ ﴾ إِلَىٰ قَوْلِهِ ﴿ وَكُلُّكُمْ
ۖ آتِيهِ يَوْمَ الْقِيَمَةِ فَرْدًا ۝۹۰ ﴾

“และพวกเขา (ยะฮูด และ นะศอรอ) กล่าวว่า พระผู้ทรงกรุณา ทรงตั้งพระบุตร
ขึ้นเพื่อพระองค์ แน่หนอนที่สุด พวกเจ้าได้นำมาซึ่งสิ่งที่ร้ายแรงยิ่งใหญ่อ...” ไปจนถึง
“และทุกคนในพวกเขาจะมายังพระองค์ในวันกิยามะฮฺอย่างโดดเดี่ยว”

(ซูเราะฮฺ มัรยัม-ฮาญะฮฺที่ 88 - 90)

﴿ พระองค์นั้นทรงได้บังเกิดทุกสิ่ง และพระองค์ทรงรอบรู้ทุกสิ่งด้วย ﴾ อัลลอฮฺ ﷻ
ได้ทรงอธิบายว่า พระองค์ คือ ผู้สร้างทุกสิ่ง และพระองค์ก็ทรงรอบรู้ทุกสิ่งด้วย แล้วพระองค์จะ

มีคู่ครองที่เหมาะสมกับพระองค์จากสิ่งที่พระองค์ทรงบังเกิดมากระนั้นหรือ ? เพราะไม่มีอะไรที่จะเสมอเหมือนพระองค์เลย แล้วพระองค์จะมีบุตรได้อย่างไร ? พระองค์ทรงบริสุทธิ์ และทรงสูงส่งเกินกว่าที่จะกล่าวมาทั้งหมด

ذَٰلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمْ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ خَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ فَأَعْبُدُوهُ
وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ ﴿١٠٢﴾ لَا تَدْرِكُهُ الْأَبْصَارُ وَهُوَ يُدْرِكُ
الْأَبْصَارَ وَهُوَ اللَّطِيفُ الْخَبِيرُ ﴿١٠٣﴾

102. นั่นแหละ คือ อัลลอฮ์ ผู้เป็นพระผู้อภิบาลของพวกเจ้า ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์ ผู้ทรงบังเกิดทุกสิ่ง พวกเจ้าจงเคารพสักการะพระองค์เถิด โดยที่พระองค์ทรงเป็นผู้รับภาระในทุกสิ่ง

103. สายตาทั้งหลายย่อมไม่ถึงพระองค์ แต่พระองค์ทรงถึงสายตาเหล่านั้น และพระองค์คือ ผู้ทรงปราณี ผู้ทรงรอบรู้อย่างดียิ่ง

อัลลอฮ์ ﷻ คือ พระผู้อภิบาลของพวกเจ้า

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า ﴿ นั่นแหละ คือ อัลลอฮ์ ผู้เป็นพระผู้อภิบาลของพวกเจ้า ﴾ คือ พระองค์ทรงสร้างทุกสิ่ง พระองค์ไม่มีบุตร และไม่มีคู่ครอง ﴿ ไม่มีพระเจ้าอื่นใด นอกจากพระองค์ ผู้ทรงบังเกิดทุกสิ่ง พวกเจ้าจงเคารพสักการะพระองค์เถิด ﴾ คือ จงกราบไหว้พระองค์เพียงองค์เดียว ไม่มีภาคีหุ้นส่วนสำหรับพระองค์ และพวกเจ้าจงยอมรับการเป็นเอกะของพระองค์ แท้จริง ไม่มีพระเจ้าที่สมควรจะเคารพสักการะ นอกจากพระองค์เท่านั้น พระองค์ไม่ทรงมีบุตร และไม่ทรงมีคู่ครอง ไม่มีใคร และสิ่งใดเสมอเหมือนพระองค์ ﴿ โดยที่พระองค์ทรงเป็นผู้รับภาระในทุกสิ่ง ﴾ คือ เป็นผู้ดูแลรักษา ปกป้อง วางแผนทุกสิ่งทุกอย่าง ประทานเครื่องยังชีพ รับภาระต่อพวกเขาทั้งกลางวัน และกลางคืน

เราจะเห็นอัลลอฮ์ ﷻ ได้ในโลกอาคิเราะฮ์

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า ﴿ สายตาทั้งหลายย่อมไม่ถึงพระองค์ ﴾ คือ ในโลกนี้สายตา

ทั้งหลายจะไม่เห็นพระองค์ แต่จะเห็นพระองค์ได้ในโลกอาคิเราะฮ์ ดังที่มีข่าวคราวที่ยืนยันได้ จากท่านรอซูล ﷺ มาจากหลายสายที่ชัดเจนในหนังสือเศาะฮี้ฮ์ อัลมะซานีด และหนังสือสุนันทั้งหลาย ดังเช่นที่ มัสรูก ได้เล่า โดยนำมาจาก อาอิชะฮ์ رضي الله عنها ได้กล่าวว่า

(مَنْ زَعَمَ أَنَّ مُحَمَّدًا أَبْصَرَ رَبَّهُ فَقَدْ كَذَبَ)

“ใครที่เชื่อว่า มุฮัมมัด เห็นพระผู้อภิบาลของเขาละก็ เขาพูดโกหกอย่างแน่อน”

และมีระบุเพิ่มเติมในรายงานหนึ่ง ว่า

(عَلَى اللَّهِ فَإِنَّ اللَّهَ تَعَالَى قَالَ : ﴿ لَا تُدْرِكُهُ الْأَبْصَارُ وَهُوَ يُدْرِكُ الْأَبْصَارَ ﴾)

“เป็นการกล่าวเท็จเกี่ยวกับอัลลอฮ์ เพราะอัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า ‘สายตาทั้งหลายย่อมไม่ถึงพระองค์ แต่พระองค์ทรงถึงสายตาเหล่านั้น’ ”

(ฟัตฮุลบาริ 8/472, มุสลิม 1/109, ตัวะฮฺฟะตุลอะฮฺวะซี 8/441,

อันนะซาอี ในหนังสือ อัลกุบรอ 6/335 และมุสลิม 6/49)

ได้มีปรากฏในหนังสือเศาะฮี้ฮ์ จากอะดิษที่รายงานโดย อบีมุซา อัลอัซหะรี رضي الله عنه เป็นอะดิษมรฺฟะอฺ ว่า

(إِنَّ اللَّهَ لَا يَنَامُ ، وَلَا يَنْبَغِي لَهُ أَنْ يَنَامَ ، يَخْفِضُ الْقِسْطَ وَيَرْفَعُهُ ، يُرْفَعُ إِلَيْهِ عَمَلُ النَّهَارِ قَبْلَ اللَّيْلِ ، وَعَمَلُ اللَّيْلِ قَبْلَ النَّهَارِ ، حِجَابُهُ النَّوْرُ - أَوِ النَّارُ ، لَوْ كَشَفَهُ لَأَخْرَقَتْ سُبُحَاتُ وَجْهِهِ مَا انْتَهَى إِلَيْهِ بَصَرُهُ مِنْ خَلْقِهِ)

“แท้จริง อัลลอฮ์ นั้นจะไม่นอน และไม่สมควรที่พระองค์จะนอน พระองค์ประทานปัจจัยยังชีพให้แก่บ่าวของพระองค์ มากบ้าง น้อยบ้าง ผลงานในเวลากลางวันจะถูกส่งมายังพระองค์ ก่อนเวลากลางคืน และผลงานในเวลากลางคืนจะถูกส่งมายังพระองค์ก่อนเวลากลางวัน ม่านของพระองค์ (ทำจาก) รัศมีหรือไฟ หากพระองค์ทรงเปิดมันออก แสงรัศมีแห่งพระพักตร์ของพระองค์จะเผาไหม้สรรพสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างจนราบเรียบอย่างแน่อน”

(มุสลิม 1/162)

มีระบุในคัมภีร์ก่อนหน้าอัลกุรอานว่า อัลลอฮ์ ﷻ เคยตรัสแก่นบีมุซา عليه السلام เมื่อท่านขอเห็นพระองค์

(يَا مُوسَى إِنَّهُ لَا يَرَانِي حَيًّا إِلَّا مَاتَ ، وَلَا يَابِسُ إِلَّا تَذْهَدَهُ أَيْ تَدَعَّرَ ،
وَقَالَ تَعَالَى ﴿ فَلَمَّا تَجَلَّى رَبُّهُ لِلْجَبَلِ جَعَلَهُ دَكًّا وَخَرَّ مُوسَى صَبِقًا فَلَمَّا أَفَاقَ قَالَ
سُبْحَنَكَ تُبْتُ إِلَيْكَ وَأَنَا أَوَّلُ الْمُؤْمِنِينَ ﴾)

“โอ้โมฮาเอ๋ย ความจริงคนเป็นจะไม่เห็นข้า นอกจากเขาต้องตาย และของที่แห้ง
จะไม่เห็น นอกจากมันจะแหลกละเอียด คือ กระจัดกระจายเป็นพิเศษเล็กเศษน้อย
และอัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า ‘ครั้นเมื่อพระผู้อภิบาลของเขาได้ปรากฏที่ภูเขานั้น
ก็ทำให้มันทลายตัวลงอย่างราบเรียบ และมุซาก็ล้มลงในสภาพที่หมดสติ ครั้น
เมื่อเขาฟื้นขึ้น เขาก็กล่าวว่า พระองค์ท่านผู้ทรงมหาบริสุทธิ จันทรอลูแกโทษต่อ
พระองค์ และฉันนั้นคือ คนแรกในหมู่ผู้ศรัทธาทั้งหลาย’ ”

(ซูเราะฮฺ อัลอะอฺรอฟ อายะฮฺที่ 143)

รายงานบทนี้ ได้ปฏิเสธการเห็นพระองค์ในโลกนี้ แต่ไม่ได้ปฏิเสธการเห็นพระองค์ของ
บรรดาบ่าวผู้ศรัทธาในวันกิยามะฮฺ ตามที่เขาประสงค์ ส่วนความสูงส่ง ยิ่งใหญ่ของพระองค์
ก็เป็นไปตามสถานภาพของพระองค์ คือ พระองค์ทรงสูงส่ง ยิ่งใหญ่ บริสุทธิ โดยไม่มีสายตา
ดวงไหนจะไปถึงพระองค์ได้

และด้วยเหตุนี้ จึงปรากฏว่ามารดาของศรัทธาชน ท่านหญิงอาอิชะฮฺ رضي الله عنها นั้น ยืนยัน
การเห็นอัลลอฮฺในโลกอาคิเราะฮฺ แต่นางปฏิเสธการเห็นพระองค์ในโลกนี้ โดยนางได้อ้าง
หลักฐานจากอายะฮฺนี้ ว่า

﴿ لَا تُدْرِكُهُ الْأَبْصَارُ وَهُوَ يُدْرِكُ الْأَبْصَارَ ﴾

“สายตาทั้งหลายย่อมไม่ถึงพระองค์ แต่พระองค์ทรงถึงสายตาเหล่านั้น”

สิ่งที่นางปฏิเสธ คือคำว่า “อัลอิद्रอก” ซึ่งมีความหมายว่า “การมองเห็น” ซึ่งการเห็น
ดังกล่าวนี้ ไม่สามารถจะเกิดขึ้นแก่มนุษย์ในโลกนี้ได้ ไม่ว่าจะเป็น มลาอิกะฮฺ หรืออะไรก็ตาม
สามารถเห็นพระองค์ได้

และดำรัสของพระองค์ที่ว่า ﴿ แต่พระองค์ทรงถึงสายตาเหล่านั้น ﴾ คือ พระองค์ทรงเห็น
ทรงทราบดีถึงสายตาเหล่านั้น และเจ้าของสายตาเหล่านั้น เพราะพระองค์เป็นผู้ทรงสร้าง
พวกเขา มา ดังเช่น อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสเอาไว้ว่า

﴿ أَلَا يَعْلَمُ مَنْ خَلَقَ وَهُوَ اللَّطِيفُ الْخَبِيرُ ﴾

“พระผู้ทรงสร้างจะไม่รู้ดอกหรือ ? พระองค์คือ ผู้ทรงรอบรู้อย่างถี่ถ้วน”

(ซูเราะฮฺ อัลมุลก อายะฮฺที่ 14)

ในอายะฮฺอัลกุรอานได้ใช้คำว่า الْأَبْصَارُ ที่แปลว่า “สายตา” แทน คำว่า الْمُبْصِرِينَ ที่แปลว่า “บรรดาผู้ที่มองเห็น” ก็ดังเช่น คำกล่าวของ อัลลอฮ์เกี่ยวกับดำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿لَا تُدْرِكُهُ الْأَبْصَارُ وَهُوَ يُدْرِكُ الْأَبْصَارَ﴾ โดยเขากล่าวว่า ไม่มีใครหรือสิ่งใดที่จะเห็นพระองค์ (ในโลกนี้ แต่พระองค์ทรงเห็นสิ่งที่ถูกสร้างทั้งหลาย)

และ อบุลอาลีเยฮฺ ได้กล่าวเกี่ยวกับดำรัสของพระองค์ที่ว่า ﴿وَهُوَ اللَّطِيفُ الْخَبِيرُ﴾ ว่า คำว่า اللَّطِيفُ หมายถึง การที่พระองค์ทรงนำมันออก โดยที่พระองค์ย่อมทราบมันเป็นเป็นอย่างดี ส่วน คำว่า الْخَبِيرُ คือ พระองค์ทรงทราบถึงสถานที่ของมันดี (วัลลอฮุอะอะลัม) อย่างนี้ก็ดังเช่นที่ อัลลอฮ์ ﷻ ได้บอกให้ทราบเกี่ยวกับลูกมาน ในเรื่องที่เขาได้เตือนลูกของเขาว่า

﴿يَبْنِيْ اِيَّهَا اِنْ تَكُ مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِّنْ خَرْدَلٍ فَتَكُنْ فِيْ صَخْرَةٍ اَوْ فِي السَّمٰوٰتِ اَوْ فِي الْاَرْضِ يٰٓاَبِهَا اللّٰهُ اِنَّ اللّٰهَ لَطِيفٌ خَبِيْرٌ﴾

“โอ้ลูกเอ๋ย แท้จริง หากว่าความผิดนั้น มันจะหนักเท่าเมล็ดผักกาดเม็ดหนึ่ง มันจะซ่อนอยู่ในหิน หรืออยู่ในบรรดาชั้นฟ้า หรืออยู่ในแผ่นดิน อัลลอฮ์ก็จะทรงนำมันออกมา แท้จริง อัลลอฮ์เป็นผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงรอบรู้อยิ่ง”

(ซูเราะฮฺ ลูกมาน อายะฮฺที่ 16)

﴿قَدْ جَاءَكُمْ بَصَائِرُ مِنْ رَبِّكُمْ فَمَنْ أَبْصَرَ فَلِنَفْسِهِ ۖ وَمَنْ عَمِيَٰ فَعَلَيْهَا ۚ وَمَا أَنَا عَلَيْكُمْ بِحَفِيْظٍ ۝۱۰۴﴾
 ﴿كَانَتْ وَلِيَقُولُوا دَرَسْتَ وَلِنُبَيِّنَهُ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ۝۱۰۵﴾

104. แท้จริง บรรดาหลักฐานจากพระผู้อภิบาลของพวกเขาเจ้านั้น ได้มายังพวกเขาแล้ว / ดังนั้น ผู้ใดมองเห็น ก็ย่อมได้แก่ตัวเขาเอง และผู้ใดที่มองไม่เห็น ก็ย่อมเป็นภัยแก่ตัวเขาเอง และฉันมิใช่ผู้พิทักษ์รักษาพวกเขา

105. และในทำนองเดียวกัน เราจะแจกแจงอายะฮ์ทั้งหลายไว้ เพื่อพวกเขา
จะได้กล่าวว่า เจ้า (มุฮัมมัด) ได้ศึกษาแล้ว และเพื่อเราจะได้อธิบาย
ให้แจ่มแจ้งแก่กลุ่มชนที่รู้

อธิบายคำว่า الْبَصَائِرُ “อัลบะศออริ”

คำว่า الْبَصَائِرُ แปลว่า บรรดาคำอธิบาย และหลักฐานที่อัลกุรอานได้ประมวลเอาไว้ และสิ่ง
ที่ทำนอรอซูล ﷺ ได้นำมา ﴿ ดั่งนั้น ผู้ใดมองเห็น ก็ย่อมได้แก่ตัวเขาเอง ﴾ ซึ่งก็ดั่งเช่นดำรัส
ของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿ فَمَنْ أَهْتَدَىٰ فَإِنَّمَا يَهْتَدِي لِنَفْسِهِ ۖ وَمَنْ ضَلَّ فَإِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا وَمَا أَنَا
عَلَيْكُمْ بِوَكِيلٍ ﴾

“ดั่งนั้น ผู้ใดปฏิบัติตามแนวทางที่ถูกต้อง แท้จริง เขาดำเนินตามแนวทางที่ถูกต้อง
เพื่อตัวของเขาเอง และผู้ใดหลงทาง แท้จริง เขาก็หลงทางเพื่อตัวของเขาเอง และ
ฉันมิได้เป็นผู้ปกครองพวกเจ้า”

(ซูเราะฮฺ ยูनुส อายะฮ์ที่ 108)

และด้วยเหตุนี้ อัลลอฮฺ ﷻ จึงตรัสว่า ﴿ และผู้ใดที่มองไม่เห็น ก็ย่อมเป็นภัย
แก่ตัวเขาเอง ﴾ เมื่ออัลลอฮฺ ได้กล่าวถึงคำว่า الْبَصَائِرُ พระองค์ก็ตรัสว่า فَعَلَيْهَا
ที่จริงแล้ว สภาพเช่นนั้นก็จะกลับไปสู่ตัวเขาเอง และเป็นภัยแก่ตัวเอง ข้อความนี้ ก็เช่นเดียวกับ
ดำรัสของพระองค์ที่ว่า

﴿ إِنَّمَا لَا تَعْمَىٰ إِلَّا بَصَرُكَ وَلَكِنْ تَعْمَىٰ الْقُلُوبُ الَّتِي فِي الصُّدُورِ ﴾

“เพราะแท้จริง การมองของตานั้นมิได้บอดดอก แต่ว่าหัวใจที่อยู่ในทรวงอก
ต่างหากที่บอด”

(ซูเราะฮฺ อัลฮัจญ์ อายะฮ์ที่ 46)

﴿ และฉันมิใช่ผู้พิทักษ์รักษาพวกเจ้า ﴾ คือ ไม่ใช่ผู้รักษา ปกป้อง ค้ำครอง ดูแล
แต่ฉันเป็นเพียงผู้เผยแผ่ แจ้งให้ทราบ ซึ่งอัลลอฮฺจะให้ทางนำแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์
และให้หลงทางแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์

และพระองค์ตรัสว่า ﴿ และในทำนองเดียวกัน เราจะแจกแจงอายะฮ์ทั้งหลายไว้ ﴾ คือ ดังเช่นที่เราได้แจกแจงอายะฮ์ต่างๆ ในซูเราะฮ์นี้เอาไว้ โดยการอธิบายให้ทราบในเรื่องการให้เอกภาพ ต่ออัลลอฮ์ ว่า แท้จริง ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรเคารพสักการะ นอกจากพระองค์เท่านั้น อย่างนี้แหละที่อธิบายอายะฮ์ต่างๆ ไว้อย่างชัดเจน แจ่มแจ้ง และอธิบายรายละเอียดเอาไว้อย่างครบถ้วนในทุกๆ ที่ เพื่อคนไม่รู้จะได้รู้ และเพื่อที่พวกมุชริกุน, กาฟิรูน และคนโกหกที่จะกล่าวกับท่านว่า มุฮัมมัด ท่านศึกษาดูก่อนจากนี้หรือยังเกี่ยวกับชาวคัมภีร์ ? อ่านดูแล้วหรือ ? เรียนรู้ดีแล้วหรือยัง อย่างนี้แหละที่ อิบน์ อับบาส, มุญาฮิด, สะอีด อิบน์ ญะบร, อฏเฐาะฮาก และคนอื่นๆ ได้กล่าวไว้

(อฏเฐอบารี 12/27)

และอฏเฐอบรอนี ได้รายงานมาจาก อัมรฺ อิบนิ กัษซาน กล่าวว่า ฉันได้ยิน อิบน์ อับบาส กล่าวคำว่า دَارَسْتُ มีความหมายว่า ท่านได้อ่านแล้ว ถกเถียงกันแล้ว และได้แย้งแล้ว

(อฏเฐอบารี 11/137)

อย่างนี้ก็เช่นเดียวกับคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่บอกให้ทราบถึงการโกหก และการดื้อรั้นของพวกเขาว่า

﴿ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنَّ هَذَا إِلَّا إِفْكُ افْتَرَاهُ وَأَعَانَهُ عَلَيْهِ قَوْمٌ آخَرُونَ فَقَدْ جَاءُوا ظُلْمًا وَزُورًا ۖ ﴾ ﴿٤﴾ وَقَالُوا أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ اكْتَتَبَهَا فَهِيَ تُمْلَى عَلَيْهِ بُكْرَةً وَأَصِيلًا ۖ ﴿٥﴾

“และบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธากล่าวว่า แท้จริง อัลกุรอานนี้มีไข่อื่นใด นอกจากเรื่องโกหกที่ (มุฮัมมัด) ได้กุขึ้นเอง และกลุ่มชนอื่นๆ ได้ช่วยเขาในเรื่องนี้ ความจริง พวกเขานั้นได้นำมาซึ่งความอธรรม และการโกหก และพวกเขากล่าวว่า (อัลกุรอาน) เป็นนิยายของคนสมัยก่อนๆ ได้เขียนขึ้น แล้วถูกนำมาอ่านให้ขึ้นใจทั้งเวลาเช้า และเวลาเย็น”

(ซูเราะฮ์ อัลฟุรกออน อายะฮ์ที่ 4 และ 5)

และอัลลอฮ์ ﷻ ได้บอกให้ทราบถึงผู้นำ และผู้โกหกในหมู่พวกเขาว่า

﴿ إِنَّهُمْ فَكَّرُوا وَقَدَّرُوا ۖ فَقَتَلَ كَيْفَ قَدَّرَ ۖ ثُمَّ قَتَلَ كَيْفَ قَدَّرَ ۖ ثُمَّ نَظَرُوا ۖ ثُمَّ عَبَسَ وَبَسَرَ ۖ ثُمَّ أَدْبَرَ وَاسْتَكْبَرَ ۖ فَفَالَ إِنَّ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ يُؤْتَرُ ۖ إِنَّ هَذَا إِلَّا قَوْلُ الْبَشَرِ ۖ ﴾ ﴿١٨﴾ ﴿١٩﴾ ﴿٢٠﴾ ﴿٢١﴾ ﴿٢٢﴾ ﴿٢٣﴾ ﴿٢٤﴾ ﴿٢٥﴾

“แท้จริง เขาได้ใคร่ครวญ และคาดคะเน **ดังนั้น** เขาต้องได้รับความหายนะ เขาจะคาดคะเนได้อย่างไร ? แล้วเขาต้องได้รับความหายนะ เขาจะคาดคะเนได้อย่างไร ? แล้วเขาได้ตรึกตรอง แล้วเขาทำหน้าบูดบึ้ง และทำหน้านิวคิ้วมวด แล้วเขาก็ผินหลังออกไป และหยิ่งผยอง แล้วเขาได้กล่าวว่า นี่ มิใช่อะไรอื่น นอกจากเป็นมายากลที่สืบทอดกันมา นี่ มิใช่อะไรอื่น นอกจากเป็นคำพูดของ ปุถุชนธรรมดา”

(ซูเราะฮฺ อัลมุดัสซิรฺ อายะฮฺที่ 18 - 25)

และคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿และเพื่อเราจะได้อธิบายให้แจ่มแจ้งแก่กลุ่มชนที่รู้﴾ คือ เพื่อที่เราจะได้อธิบายให้ชัดเจนแก่กลุ่มชนที่รู้ความจริง รู้สัจธรรม แล้วก็ปฏิบัติตาม ส่วนความไม่ดีนั้น พวกเขาง้อออกห่างจากมันเสีย สำหรับอัลลอฮฺ ﷻ นั้น ทรงปรีชาญาณอันล้นเหลือ ในการให้พวกเหล่านั้นหลงทาง และอธิบายข้อเท็จจริงให้พวกเขาทราบ อย่างนี้ ก็ดังเช่นคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ตรัสว่า

﴿يُضِلُّ بِهِ كَثِيرًا وَيَهْدِي بِهِ كَثِيرًا وَمَا يُضِلُّ بِهِ إِلَّا الْفَاسِقِينَ﴾

“พระองค์ทรงให้คนมากมายหลงผิดด้วยอุทาหรณ์นั้น และทรงชี้แนวทางที่ถูกต้อง แก่คนมากมายด้วยอุทาหรณ์นั้น และพระองค์ไม่ทรงให้ใครหลงผิด นอกจากคนชั่วเท่านั้น”

(ซูเราะฮฺ อัลบะเกาะเราะฮฺ อายะฮฺที่ 26)

และดังเช่นอัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสไว้อีกว่า

﴿لِيَجْعَلَ مَا يُلْقَى الشَّيْطَانُ فِتْنَةً لِلَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ وَالْقَاسِيَةِ قُلُوبُهُمْ وَإِنَّ الظَّالِمِينَ لَفِي شِقَاقٍ بَعِيدٍ ﴿٥٣﴾ وَلِيَعْلَمَ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ أَنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ فَيُؤْمِنُوا بِهِ فَتُخْبِتَ لَهُ قُلُوبُهُمْ وَإِنَّ اللَّهَ لَهُدِ الَّذِينَ ءَامَنُوا إِلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٥٤﴾﴾

“เพื่อพระองค์จะทรงทำให้สิ่งที่ชัยฏอนยุแหยงเป็นการทดสอบสำหรับบรรดาผู้ที่ในจิตใจของพวกเขามีโรค และจิตใจของพวกเข แข็งกระด้าง และแท้จริง บรรดาผู้ธรรมนั้นอยู่ในการแตกแยกที่ห่างไกล และเพื่อบรรดาผู้รู้จะตระหนักว่า แท้จริง อัลกุรอานนั้นคือ สัจธรรมที่มาจากพระผู้อภิบาลของเจ้า เพื่อพวกเขาจะได้ศรัทธาต่อมัน แล้วจิตใจของพวกเขจะได้มอบน้อมต่อมัน และแท้จริง อัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงชี้แนะบรรดาผู้ศรัทธาสู่แนวทางที่เที่ยงตรง”

(ซูเราะฮฺ อัลฮัจญ์ อายะฮฺที่ 53 และ 54)

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿وَمَا جَعَلْنَا أَصْحَابَ النَّارِ إِلَّا مَلَائِكَةً وَمَا جَعَلْنَا عِدَّتَهُمْ إِلَّا فِتْنَةً لِلَّذِينَ كَفَرُوا لِيَسْتَيَقِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ وَيَزِدَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا إِيمَانًا وَلَا يَرْتَابَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ وَالْمُؤْمِنُونَ وَلِيَقُولَ الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ وَالْكَافِرُونَ مَاذَا أَرَادَ اللَّهُ بِهَذَا مَثَلًا كَذَلِكَ يُضِلُّ اللَّهُ مَن يَشَاءُ وَيَهْدِي مَن يَشَاءُ وَمَا يَعْلَمُ جُنُودَ رَبِّكَ إِلَّا هُوَ وَمَا هِيَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْبَشَرِ﴾

“และเราได้แต่งตั้งผู้ใดเป็นนยามเฝ้าประตูนรก นอกจากมลาอิกะฮฺเท่านั้น และเราได้กำหนดจำนวนของพวกเขาไว้ เว้นแต่เพื่อเป็นการทดสอบแก่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา เพื่อบรรดาชาวคัมภีร์จะได้เชื่อมั่น และบรรดาผู้ศรัทธาจะได้เพิ่มพูนการศรัทธา และบรรดาชาวคัมภีร์ รวมทั้งบรรดาผู้ศรัทธาจะไม่ต้องสงสัย และเพื่อบรรดาผู้ที่ในหัวใจของพวกเขามีโรค รวมทั้งบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา จงกล่าวว่า อัลลอฮฺทรงประสงค์อะไรด้วยอุปมานี้ เช่นนั้นแหละ พระองค์จะทรงทำให้ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์หลงทาง และจะทรงให้ทางนำแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และไม่มีผู้ใดรู้จำนวนไพร่พลของพระผู้อภิบาลของเจ้า นอกจากพระองค์เท่านั้น และนี่มิใช่อื่นใด นอกจากเป็นข้อตักเตือนแก่มนุษย์”

(ซูเราะฮฺ อัลมุดดษษิรฺ อายะฮฺที่ 31)

และพระองค์ตรัสว่า

﴿وَنُزِّلُ مِنَ الْقُرْءَانِ مَا هُوَ شِفَاءٌ وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ وَلَا يَزِيدُ الظَّالِمِينَ إِلَّا خَسَارًا﴾

“และเราได้ให้ส่วนหนึ่งจากอัลกุรอานลงมา เป็นการบำบัด และความเมตตา แก่บรรดาผู้ศรัทธา และมันมิได้เพิ่มอันใดแก่พวกอธรรม นอกจากการขาดทุนเท่านั้น”

(ซูเราะฮฺ อัลอิสรอฺ อายะฮฺที่ 82)

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿قُلْ هُوَ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا هُدًى وَشِفَاءٌ وَالَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ فِي ءَاذَانِهِمْ وَقْرٌ وَهُوَ عَلَيْهِمْ عَمًى أُولَٰئِكَ يُنَادَوْنَ مِن مَّكَانٍ بَعِيدٍ﴾

“จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า อัลกุรอานนั้นเป็นทางนำที่เที่ยงธรรม และเป็นการ

บَابُدْكَاءُ بَرَدَاةِ مُرْتَدِّاتِهَا سَوَاءٌ بَرَدَاةُ مَنْ لَا مُرْتَدَّاتِهَا أَوْ بَرَدَاةُ مَنْ لَا مُرْتَدَّاتِهَا أَوْ بَرَدَاةُ مَنْ لَا مُرْتَدَّاتِهَا أَوْ بَرَدَاةُ مَنْ لَا مُرْتَدَّاتِهَا
 พวกเขากลับมา และหยิ่งตายเป็นของพวกเขากลับมา ชนเหล่านี้จะถูกร้องเรียกจากสถานที่อันไกลลิบ”

(ซูเราะฮ์ ฟุศสิลัต อายะฮ์ที่ 44)

และอื่นๆ จากนี้ ก็ยังมีบรรดาอายะฮ์ที่บ่งชี้ว่า อัลลอฮ์ ﷻ นั้น ได้ประทานอัลกุรอานลงมาเป็นทางนำแก่บรรดาผู้ยำเกรงพระองค์ และพระองค์จะทรงให้ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์หลงทาง และผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ได้รับทางนำที่ถูกต้อง

﴿ اتَّبِعْ مَا أَوْحَىٰ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَأَعْرِضْ عَنِ
 الْمُشْرِكِينَ ۝۱۰۶ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَشْرَكُوا وَمَا جَعَلْتَنكَ عَلَيْهِمْ
 حَفِظًا وَمَا أَنْتَ عَلَيْهِمْ بِوَكِيلٍ ۝۱۰۷ ﴾

106. จงปฏิบัติตามสิ่งที่ถูกประทานลงมาให้แก่เจ้าจากพระผู้อภิบาลของเจ้าเถิด ไม่มีพระเจ้าอื่นใด นอกจากพระองค์เท่านั้น และเจ้าจงผินหลังให้แก่บรรดาผู้ที่ตั้งภาคีเกิด

107. และหากว่า อัลลอฮ์ทรงประสงค์แล้ว พวกเขาก็ย่อมมิให้มีภาคีเกิดขึ้น และเราก็มิได้ให้เจ้าเป็นผู้พิทักษ์รักษาพวกเขา และเจ้าก็มิใช่เป็นผู้รับมอบหมาย (ให้คุ้มครองรักษา) พวกเขาด้วย

คำสั่งใช้ให้ปฏิบัติตามวะฮีย์ (อายะฮ์ของอัลลอฮ์)

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัส ใช้อรรถาธิบายของพระองค์ ﷻ และผู้ที่ปฏิบัติตามแนวทางของท่าน ว่า ﴿ จงปฏิบัติตามสิ่งที่ถูกประทานลงมาให้แก่เจ้าจากพระผู้อภิบาลของเจ้า ﴾ คือ เจ้าจงทำตามมัน และจงยืนหยัดตามมันอย่างมั่นคง และทำตามมัน เพราะว่าสิ่งที่ถูกประทานลงมาให้แก่เจ้าจากพระผู้อภิบาลของเจ้าเป็นความจริง โดยไม่มีการสงสัยใดๆ ทั้งสิ้น สำหรับพระองค์นั้น ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่สมควรจะเคารพสักการะ นอกจากพระองค์เท่านั้น ﴿ และเจ้าจงผินหลังให้แก่บรรดาผู้ที่ตั้งภาคีเกิด ﴾ คือ จงอภัยให้พวกเขา อย่าเอาเรื่องพวกเขา และจงอดทนจาก

อันตรายของพวกเขา จนกว่าอัลลอฮ์จะให้ชัยชนะเป็นของท่าน และพระองค์จะทรงช่วยเหลือท่าน ให้ชนะเหนือพวกเขา ฟังทราบเถิดว่า แท้จริง อัลลอฮ์นั้นทรงปรีชาญาณในการให้พวกเขาหลงผิด ถ้าพระองค์ทรงประสงค์ พระองค์ก็จะทรงให้ทางนำแก่มุศย็ิบะฮ์ทั้งมวล และถ้าพระองค์ทรงประสงค์ พระองค์ก็จะรวบรวมพวกเขาให้อยู่บนทางนำที่ถูกต้อง ﴿และหากว่า อัลลอฮ์ทรงประสงค์แล้ว พวกเขาก็ย่อมมิให้มีภาคีเกิดขึ้น﴾ แต่มันก็ขึ้นอยู่กับพระประสงค์และปรีชาญาณในการที่พระองค์ทรงประสงค์ และเลือกโดยไม่มีการถามในสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ โดยที่พวกเขาจะถูกถาม

และดำรัสของพระองค์ที่ว่า ﴿และเราก็มิได้ให้เจ้าเป็นผู้พิทักษ์รักษาพวกเขา﴾ คือเป็นผู้ปกป้องคุ้มครองที่จะคอยดูแลปกป้องคำพูด และการกระทำของพวกเขา ﴿และเจ้าก็มิใช่เป็นผู้รับมอบหมาย (ให้คุ้มครองรักษา) พวกเขาด้วย﴾ คือ มิใช่เป็นผู้รับมอบหมายต่อเครื่องยังชีพของพวกเขา และเรื่องต่างๆ ของพวกเขา แท้จริง ท่านนั้นเป็นเพียงผู้เผยแผ่ผู้ประกาศให้ทราบเท่านั้น ดังเช่นที่อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿فَذَكِّرْ إِنَّمَا أَنْتَ مُذَكِّرٌ ۚ لَسْتَ عَلَيْهِمْ بِمُصَيِّرٍ﴾

“ดังนั้น เจ้าจงตักเตือนเถิด เพราะแท้จริง เจ้านั้นเป็นผู้ตักเตือนเท่านั้น เจ้ามิใช่ผู้มีอำนาจเหนือพวกเขา”

(ซูเราะฮ์ อัลฆอซียะฮ์ อายะฮ์ที่ 21 และ 22)

และพระองค์ตรัสอีกว่า

﴿فَاتَّمَا عَلَيْكَ الْبَلْغُ وَعَلَيْنَا الْحِسَابُ﴾

“แท้จริง หน้าที่ของเจ้าคือ การเผยแผ่ และหน้าที่ของเราคือ การชำระบัญชี”

(ซูเราะฮ์ อีรเราะฮุด อายะฮ์ที่ 40)

﴿وَلَا تَسُبُّوا الَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ فَيَسُبُّوا اللَّهَ عَدْوًا بِغَيْرِ عِلْمٍ ۚ كَذَلِكَ زَيْنًا لِكُلِّ أُمَّةٍ عَمَلُهُمْ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّهِمْ مَرْجِعُهُمْ﴾

فَيَنْبِئُهُمْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٠٨﴾

108. และพวกเจ้าจงอย่าตำหนิบรรดาพวกที่วิงวอนขออื่นจากอัลลอฮฺ จะ
เป็นเหตุให้พวกเขาตำหนิอัลลอฮฺอย่างเป็นศัตรู โดยปราศจากความรู
ในทำนองนั้นแหละ เราได้ให้ความสวยงามแก่ทุกประชาชาติ ซึ่ง
การทำงานของพวกเข และยังพระผู้อภิบาลของพวกเขาในที่พวกเขา
จะกลับไป แล้วพระองค์จะทรงบอกแก่พวกเขาในสิ่งที่พวกเขากระทำ

ห้ามมิให้ตำหนิพระเจ้าของพวกมุชริกีน เพื่อที่พวกเขาจะได้ไม่ตำหนิ
อัลลอฮฺ ﷻ

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสห้ามรอซูลของพระองค์ ﷺ และบรรดาผู้ศรัทธาให้ตำหนิพระเจ้าของ
บรรดามุชริกีน (พวกบูชาเจว็ด) ถึงแม้ว่าการกระทำนั้นจะเกิดประโยชน์ก็ตาม นอกจากจะเกิด
ผลเสียตามมหาร้ายแรงกว่า นั่นก็คือ พวกมุชริกีนจะตอบโต้ด้วยการตำหนิพระเจ้าของผู้ศรัทธา
คือ อัลลอฮฺ ซึ่งไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์เท่านั้น ดังที่ อะลี อิบน์ อบีฏีลฮะซฺ ได้กล่าว
โดยนำมาจาก อิบน์ อับบาส เกี่ยวกับอายะฮฺนี้ โดยพวกเขา กล่าวว่า โอ้ มุฮัมมัด เมื่อไร ท่านจะ
ยุติการตำหนิพระเจ้าของเราเสียที ? หรือจะให้ตำหนิพระเจ้าของท่านบ้าง ? แล้วอัลลอฮฺก็ได้ห้าม
มิให้ตำหนิรูปปั้นของพวกเขา ﴿ จะเป็นเหตุให้พวกเขาตำหนิอัลลอฮฺอย่างเป็นศัตรู โดย
ปราศจากความรู ﴾

อับดุลรอซซัค ได้เล่าโดยนำมาจาก มะอัมร์ จาก กอดาดะฮฺ ว่า ปรากฏว่า บรรดามุสลิม
ได้ตำหนิเจว็ดของพวกกุฟฟารฺ แล้วเป็นเหตุให้พวกกุฟฟารฺตำหนิอัลลอฮฺอย่างเป็นศัตรู โดย
ปราศจากความรู แล้ว อัลลอฮฺ ﷻ จึงได้ประทานอัลกุรอานลงมาว่า ﴿ และพวกเจ้าจงอย่า
ตำหนิบรรดาพวกที่วิงวอนขออื่นจากอัลลอฮฺ ﴾

(อับดุลรอซซัค 2/215)

จากเรื่องเช่นนี้ก็คือ ให้ทั้งประโยชน์เพื่อมิให้เกิดความเสียหายที่มากกว่า ได้มีระบุอยู่ใน
หนังสือ เศาะฮิฮฺ ว่า แท้จริง ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(مَلْعُونٌ مَنْ سَبَّ وَالِدَيْهِ قَالُوا يَا رَسُولَ اللَّهِ ، وَكَيْفَ يَسُبُّ الرَّجُلُ
وَالِدَيْهِ ؟ قَالَ : يَسُبُّ أَبَا الرَّجُلِ فَيَسُبُّ أَبَاهُ ، وَيَسُبُّ أُمَّهُ فَيَسُبُّ أُمَّهُ)

“คนที่ด่าพ่อแม่ของเขาจะได้รับการสาปแช่ง พวกเขาบอกว่า โอ้ท่านรอซูลของอัลลอฮ์ ชายคนนั้นจะด่าพ่อแม่ของเขาได้อย่างไร ? ท่านรอซูล ตอบว่า เขาได้ด่าพ่อของชายคนหนึ่ง แล้ว (ชายคนนั้น) ก็ด่าพ่อของเขา และเขาได้ด่าแม่ของเขา (ชายคนนั้น) แล้ว (ชายคนนั้น) ก็ด่าแม่ของเขา”

(พัตฮุลบารี 10/417)

หรือดังเช่นที่ท่านนบี ﷺ กล่าวนั้นแหละ

และคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ ในทำนองนั้นแหละ เราได้ให้ความสวยงามแก่ทุกประชาชาติ ซึ่งการงานของพวกเขา ﴾ คือ ดังเช่นที่เราได้ให้ความสวยงามแก่กลุ่มชนเหล่านั้นที่เขารักเจ็ดของพวกเขา ปกป้องคุ้มครองมัน ช่วยเหลือเกื้อกูลมัน อย่างนั้นแหละ ที่เราได้ให้ความสวยงามแก่ทุกประชาชาติที่มีได้หลงผิดในการกระทำของพวกเขา และสำหรับอัลลอฮ์นั้นทรงมีเหตุผลที่ล้าเลิศ ปรีชาญาณในสิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์ และสิ่งที่พระองค์ทรงเลือก ﴿ และยังพระผู้อภิบาลของพวกเขาที่พวกเขาจะกลับไป ﴾ คือ ณ พระองค์เท่านั้นที่พวกเขาจะกลับไป และเป็นบันปลายของพวกเขา ﴿ แล้วพระองค์จะทรงบอกแก่พวกเขาในสิ่งที่พวกเขากระทำ ﴾ คือ พระองค์จะทรงตอบให้พวกเขาทราบถึงผลงานที่พวกเขาทำ ถ้าเขาทำดี เขาก็ได้ดี และถ้าเขาทำชั่ว เขาก็ได้ชั่ว

وَأَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ لَئِنْ جَاءَهُمْ آيَةٌ لِّيُؤْمِنُوا بِهَا
قُلْ إِنَّمَا الْآيَاتُ عِنْدَ اللَّهِ وَمَا يُشْعِرُكُمْ أَنَّهَا إِذَا جَاءَتْ لَا يُؤْمِنُونَ
(109) وَتَقَلَّبُ أَفْئِدَتُهُمْ وَابْصُرُهُمْ كَمَا لَمْ يُؤْمِنُوا بِهِ أَوَّلَ مَرَّةٍ
وَنَذَرُهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ (110)

109. และพวกเขาได้สาบานต่ออัลลอฮ์อย่างหนักแน่นว่า ถ้าหากมีสัญญาณหนึ่งมายังพวกเขา แน่หนอน พวกเขาจะศรัทธาเนื่องด้วยสัญญาณนั้น จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า แท้จริง สัญญาณทั้งหลายนั้นอยู่ที่อัลลอฮ์เท่านั้น และอะไรเล่าที่จะให้พวกเจ้ารู้ได้ ? แท้จริง สัญญาณนั้นเมื่อมันมาแล้ว พวกเขาก็จะไม่ศรัทธา

110. และเราจะพลิกหัวใจของพวกเขา และดวงตาของพวกเขา เช่นเดียวกับสิ่งที่พวกเขามีได้ศรัทธาต่อสิ่งนั้นในครั้งแรก และเราจะปล่อยให้พวกเขาระเห่ระร้อนอยู่ในความละเมิดของพวกเขาต่อไป

ขอให้มึลสิ่งมหัศจรรย์ และสาบานว่าจะศรัทธาเมื่อสิ่งมหัศจรรย์นั้นมา

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสให้ทราบถึงพวกมุชริกีน ว่า พวกเขาได้สาบานต่ออัลลอฮฺอย่างหนักแน่น ยืนยันอย่างจริงจังว่า ﴿ ถ้าหากมีสัญญาณหนึ่งมายังพวกเขา ﴾ คือ สิ่งมหัศจรรย์ที่ผิดธรรมชาติมาให้เห็น ﴿ แน่หนอน พวกเขาจะศรัทธาเนื่องด้วยสัญญาณนั้น ﴾ คือ พวกเขาจะเชื่อ ﴿ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า แท้จริง สัญญาณทั้งหลายนั้นอยู่ที่อัลลอฮฺเท่านั้น ﴾ จงกล่าวเถิด โอ้มุฮัมมัด แก่พวกที่ถ้ามั่นถึงสัญญาณต่างๆ โดยทำท่ายปฏิเสธ และดื้อดึง ไม่ใช่เพื่อจะอยู่ในทางนำ หรือขอคำแนะนำแต่ประการใด ซึ่งที่จริงที่มาของสัญญาณต่างๆ นั้นอยู่ ณ ที่อัลลอฮฺ ถ้าอัลลอฮฺทรงประสงค์ พระองค์ก็ให้มีมายังพวกเขา แต่ถ้าพระองค์ไม่ประสงค์ พระองค์ก็ไม่ให้มีมายังพวกเขา

และคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ และอะไรเล่าที่จะให้พวกเขาเจ้ารู้ได้ ? แท้จริง สัญญาณนั้นเมื่อมันมาแล้ว พวกเขาก็จะไม่ศรัทธา ﴾

มีผู้กล่าวว่า ผู้ที่ถูกโต้ตอบตามความรู้สึกของพวกเขานั้น คือ พวกมุชริกีน (พวกบูชาเจว็ด) ที่ขอให้มึลสิ่งมหัศจรรย์ลงมา ที่เห็นด้วยกับทรรศนะนี้ก็มีมุญาฮิด คือเสมือนว่า ได้มีการกล่าวแก่พวกเขาว่า อะไรจะทำให้พวกท่านรู้ถึงความจริงใจ และทำให้พวกท่านเชื่อได้ว่า พวกเขาจะศรัทธาตามที่ได้สาบานอย่างแข็งขันเอาไว้ ซึ่งตามทรรศนะนี้แล้ว การอ่านก็จะต้องอ่านอย่างนี้ **لَا يُؤْمِنُونَ إِلَّا بِالْحَقِّ** โดยอ่านใส่กัสระสุที่ว่า **لَا** ในฐานะเริ่มเป็นคำตอบแทนพวกเขาที่ปฏิเสธการศรัทธา เมื่อบรรดาสัญญาณเหล่านั้นที่พวกเขาขอมาปรากฏ และบางท่านบอกว่า ผู้ที่ถูกโต้ตอบ คือ บรรดาผู้ที่ศรัทธาในคำรัสของอัลลอฮฺที่ ﴿ وَمَا يَشْعُرُكُمْ ﴾ คือ บรรดาผู้ศรัทธา (มุอมีนูน) นั้นเอง ข้อความก็จะเป็นว่า “อะไรเล่าทำให้พวกเขาเจ้ารู้ได้ โอ้บรรดาผู้ศรัทธา ?” ตามทรรศนะนี้ ก็อนุญาตให้ในคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ เป็น **لَا** คือ ถ้าเป็นสระกัสระสุ ก็เป็นเช่นทรรศนะแรก แต่ถ้าอ่านเป็นสระฟัดสะฮ์ก็ตามที่ปรากฏในอัลกุรอาน ในฐานะเป็นคำที่ถูกนำมาเกี่ยวข้องกับข้อความที่ว่า **لَا يُؤْمِنُونَ** เมื่อเป็นเช่นนี้ คำว่า **لَا** ในประโยคที่ว่า **لَا يُؤْمِنُونَ** ก็จะเป็นคำที่มาเกี่ยวพันกัน กรณีเช่นนี้ ก็จะเป็นดังคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿ مَا مَنَعَكَ إِلَّا تَسْجُدَ إِذْ أَمَرْتُكَ ﴾

“อะไรที่ขัดขวางเจ้ามิให้คารวะ ขณะที่ข้าได้ใช้เจ้า”

(ซูเราะฮฺ อัลอะอฺรอฟ อายะฮฺที่ 12)

และดำรัสของพระองค์ที่ว่า

﴿ وَحَرَّمَ عَلَىٰ قُرَيْيَةٍ أَهْلَكْنَاهَا أَنَّهُمْ لَا يَرْجِعُونَ ﴾

“และเป็นที่ต้องห้ามแก่ชาวตำบลที่เราได้ทำลายมันแล้ว แน่หนอ พวกเขาจะไม่กลับฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีก”

(ซูเราะฮฺ อัลอัมบิยาอฺ อายะฮฺที่ 95)

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ และเราจะพลิกหัวใจของพวกเขา และสายตาของพวกเขา เช่นเดียวกับสิ่งที่พวกเขาได้ศรัทธาต่อสิ่งนั้นในครั้งแรก ﴾

อัลเอาฟี ได้กล่าวโดยนำมาจาก อิบนิ อับบาส เกี่ยวกับอายะฮฺนี้ว่า เมื่อพวกมุชริกุน ปฏิเสธสิ่งที่อัลลอฮฺได้ประทานลงมา โดยที่หัวใจของพวกเขาได้แสดงอะไรออกมาให้ปรากฏ และถูกตีสลับในทุกเรื่อง

(อัญญอบารี 12/44)

และ มุญาฮิด ได้กล่าวเกี่ยวกับดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ وَتَقَلِّبُ آفِئَّتَهُمْ وَأَبْصَرَهُمْ ﴾ คือ เรา (อัลลอฮฺ) จะทำที่กัณหะหว่างพวกเขากับการศรัทธา ถึงแม้จะมีสัญญาณทุกอย่างมาถึงพวกเขา พวกเขาก็จะไม่ศรัทธา ดังเช่นเราได้เคยกัณหะหว่างพวกเขากับการศรัทธามาแล้วในครั้งแรก

และเช่นเดียวกัน อิกริมะฮฺ, อับดุลเราะฮฺมาน อิบну เซด อิบну อัลลัม ก็ได้กล่าวเช่นนั้น

และ อิบну อับีฏอลฮะฮฺ ได้เล่าโดยนำมาจาก อิบนิ อับบาส رضي الله عنه ว่า เขาได้กล่าวว่า อัลลอฮฺ ได้บอกให้บ่าวของพระองค์ที่กล่าวก่อนที่จะพวกเขากล่าวเช่นนั้น และได้ทำก่อนที่จะพวกเขาจะทำเช่นนั้นแล้ว และ อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿ وَلَا يُبَيِّنُكَ مِثْلُ خَبِيرٍ ﴾ และไม่มีผู้ใดแจ้งแก่เจ้าได้นอกจากผู้ทรงรอบรู้เท่านั้น

(ซูเราะฮฺ ฟาฏีร อายะฮฺที่ 14)

และพระองค์ตรัสอีกว่า

﴿ أَنْ تَقُولَ نَفْسٌ يَحْسَرُنِي عَلَىٰ مَا فَرَّطْتُ فِي جَنْبِ اللَّهِ ﴾ إِلَى قَوْلِهِ ﴿ لَوْ أَنِّي كُنْتُ كَرَّةً ﴾

﴿فَاَكُونَنَّ مِنَ الْمُحْسِنِينَ﴾

“ชีวิตหนึ่งจะกล่าวว่า โอ้ความหายนะจงประสบแก่ฉัน อันเนื่องด้วยฉันได้ทอดทิ้ง (หน้าที่) ที่มีต่ออัลลอฮ์.....” ไปจนถึง “มาตรว่า ฉันมีโอกาสกลับไปสู่โลกนี้อีกครั้งหนึ่ง ฉันก็จะอยู่ในหมู่ผู้กระทำความดี”

(ซูเราะฮ์ อัซซุมัร อายะฮ์ที่ 56 - 58)

อัลลอฮ์ ﷻ ได้บอกให้ทราบว่ พวกเขา (พวกมุชริกีน) นั้น หากพวกเขาถูกให้กลับมา ยังโลกนี้อีกครั้งหนึ่ง พวกเขาก็ไม่อยู่ในทางนำที่ถูกต้อง

และพระองค์ตรัสอีกว่า

﴿وَلَوْ رُدُّوا لَعَادُوا لِمَا هُمْ عَنْهُ وَإِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ﴾

“และหากว่าพวกเขาถูกนำกลับไป แน่หนอน พวกเขาก็จะกลับไปกระทำความชั่วที่พวกเขา ถูกห้ามไว้อีก และแท้จริง พวกเขาคือ ผู้กล่าวเท็จ”

(ซูเราะฮ์ อัลอันอาม อายะฮ์ที่ 28)

และดำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿และเราจะพลิกหัวใจของพวกเขา และดวงตาของพวกเขา เช่นเดียวกับสิ่งที่พวกเขามีได้ศรัทธาต่อสิ่งนั้นในครั้งแรก﴾ คือ ถ้าพวกเขาถูกให้ กลับไปยังโลกนี้อีกครั้งหนึ่ง มันก็จะมีสิ่งขวางกั้นระหว่างพวกเขากับทางนำที่ถูกต้อง เช่นที่เคยมี สิ่งขวางกั้นระหว่างพวกเขากับทางนำที่ถูกต้องมาแล้วในครั้งแรก ในขณะที่พวกเขาอยู่ในโลกนี้

(อัญญอบารี 12/45)

และดำรัสของพระองค์ที่ว่า ﴿และเราจะปล่อยให้พวกเขา﴾ คือ ทั้งพวกเขาเอาไว้ ﴿ระเห่ร่อนอยู่ในความละเมิดของพวกเขาต่อไป﴾

อิบนุ อับบาส และ อัซซุดดีย์ ได้กล่าวว่า อยู่ในการปฏิเสธของพวกเขา

อบุลอาลีเยฮ์, อัรรอเบียฮ์ อิบนุ อนัส และ กอดาดะฮ์ ได้กล่าวว่า ให้อยู่ในความหลงผิด ของพวกเขา

อัลอะอัมช ได้กล่าวว่า คำว่า **وَيُؤْمِنُونَ** มีความหมายว่า **وَيُؤْمِنُونَ** แปลว่า “หลงระเริง”

อิบนุ อับบาส, มุญอาฮิด, อบุลอาลีเยฮ์, อัรรอเบียฮ์ อบูมาลิก และคนอื่นๆ กล่าวว่า คำว่า **وَيُؤْمِنُونَ** มีความหมายว่า “วนเวียนอยู่ในการปฏิเสธของพวกเขาต่อไป”

﴿لَوْ أَنَّا نَزَّلْنَاهُ إِلَيْهِمُ الْمَلٰٓئِكَةَ وَكَلَّمَهُمُ الْمَوْتٰى وَحَشَرْنَا عَلَيْهِمْ كُلَّ شَيْءٍ قُبُلًا مَا كَانُوا لِلْيُؤْمِنُوْا اِلَّا اَنْ يَّشَآءَ اللّٰهُ وَلٰكِنْ اَكْثَرُهُمْ يَجْهَلُوْنَ﴾

111. และแม้ว่า เราได้ให้มลาอิกะฮ์ลงมายังพวกเขา และบรรดาคนตายได้พูดกับพวกเขา และเราได้รวบรวมเอาทุกสิ่งไว้เบื้องหน้าของพวกเขา ก็ใช้ว่าพวกเขาจะศรัทธากัน นอกจากอัลลอฮ์จะทรงประสงค์เท่านั้น แต่ทว่า ส่วนมากในหมู่พวกเขานั้นไม่รู้

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า ถ้าแม้ว่าเราตอบรับการขอของพวกเขา คือพวกที่สาบานต่ออัลลอฮ์ อย่างหนักแน่นว่า พวกเขาจะศรัทธา หากมีสัญญาณหนึ่งสัญญาณใดมายังพวกเขา พวกเขา ก็จะต้องศรัทธาอย่างแน่นอน แล้วถ้าเราได้ให้มลาอิกะฮ์ลงมายังพวกเขา มาบอกให้พวกเขา ทราบถึงศาสนจากอัลลอฮ์ เชื่อในท่านรอซูล อย่างที่พวกเขาขอละก็ พวกเขาก็กล่าวว่า

﴿اَوْتٰى بِاللّٰهِ وَالْمَلٰٓئِكَةِ قَبِيْلًا﴾

“หรือนำอัลลอฮ์ และ มลาอิกะฮ์ มาให้เราเห็นต่อหน้า”

(ซูเราะฮ์ อัลอิสรอฮ์ อายะฮ์ที่ 92)

และพระองค์ตรัสอีกว่า

﴿قَالُوْا لَنْ تُؤْمِنَ حَتّٰى تُؤْتٰى مِثْلُ مَا اُوْتِيَ رُسُلُ اللّٰهِ﴾

“พวกเขาก็กล่าวว่า เราจะไม่ศรัทธาเป็นอันขาด จนกว่าเราจะได้รับอย่างที่เราได้รับมาแล้ว”

(ซูเราะฮ์ อัลอันอาม อายะฮ์ที่ 124)

และอัลลอฮ์ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿وَقَالَ الَّذِيْنَ لَا يَرْجُوْنَ لِقَآءَنَا لَوْلَا اَنْزِلْ عَلَيْنَا الْمَلٰٓئِكَةُ اَوْ نَرٰ رَبَّنَا لَقَدْ اَسْتَكْبَرُوْا فِيْ اَنْفُسِهِمْ وَعَتَوْا عُتُوًّا كَبِيْرًا﴾

“และบรรดาผู้ที่ไม่หวังจะพบเรา กล่าวว่า โฉนเล่มลาอิกะฮ์จึงไม่ถูกส่งลงมายังพวกเรา หรือเราไม่เห็นพระผู้อภิบาลของเรา ? แน่หนอน พวกเขายังยโสในตัวของพวกเขา และพวกเขาได้ละเมิดขอบเขตอย่างมากมาย”

(ซูเราะฮ์ อัลฟุรกอน อายะฮ์ที่ 21)

และคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ และบรรดาคนตายได้พูดกับพวกเขา ﴾ แล้วบอกให้พวกเขาทราบ ให้เชื่อฟังสิ่งที่บรรดารอซูลได้นำมายังพวกเขา ﴿ และเราได้รวบรวมเอาทุกสิ่งไว้เบื้องหน้าของพวกเขา ﴾

บางท่านอ่านคำภาษาอาหรับว่า لَا โดยใส่สระกัสเราะฮ์ ที่อักษร คุ และสระฟัตซะฮ์ ที่อักษร บ ซึ่งแปลว่า “พบปะกันอย่างใกล้ชิด” แต่นักอ่านคนอื่นๆ อ่านว่า لَا ซึ่งมีความหมายเช่นเดียวกัน ดังที่ อะลี อิบน์ อับดุลอะซฮ์ และ อัลเอาฟีได้รายงานมาจาก อิบน์ อับบาส

(อัญญอบารี 12/49)

และเช่นเดียวกันนี้ กอตาตะฮ์, อับดุลเราะฮ์มาน อิบน์ เซด อิบน์ อัสลัม ก็ได้กล่าวเอาไว้

และ มุญาฮิดได้กล่าวว่า คำว่า لَا แปลว่า “เป็นกลุ่มๆ” คือ لَا لَا หมายถึงทุกประชาชาติได้รับการเสนอ แล้วบอกให้พวกเขาทราบถึงสิ่งที่บรรดารอซูลได้นำมานั้นเป็นความจริง

(อัญญอบารี 12/49 และ 50)

และคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ ก็ใช้ว่าพวกเขาจะศรัทธากัน นอกจากอัลลอฮ์ทรงประสงค์เท่านั้น ﴾ คือ ให้ทางนำขึ้นอยู่กับอัลลอฮ์ ไม่ใช่ขึ้นอยู่กับพวกเขา ซึ่งพระองค์จะให้ทางนำแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และจะให้ใครหลงทางก็ขึ้นอยู่ที่พระองค์ทรงประสงค์ พระองค์คือผู้ที่ทรงกระทำตามที่พระองค์ทรงประสงค์ ดังที่พระองค์ตรัสว่า

﴿ لَا يُسْأَلُ عَمَّا يَفْعَلُ وَهُمْ يُسْأَلُونَ ﴾

“พระองค์ไม่ถูกสอบสวนในสิ่งที่พระองค์กระทำ แต่พวกเขาต่างหากที่จะถูกสอบสวน”

(ซูเราะฮ์ อัลอัมบิยาอ์ อายะฮ์ที่ 23)

นั่นก็เพราะความรอบรู้ของพระองค์ ความปรีชาญาณของพระองค์ ความยิ่งใหญ่ของพระองค์ และอำนาจของพระองค์ อายะฮ์นี้ก็คล้ายกับคำรัสของพระองค์ที่ว่า

﴿إِنَّ الَّذِينَ حَقَّتْ عَلَيْهِمْ كَلِمَتُ رَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ ۖ ﴿١٦﴾ وَلَوْ جَاءَتْهُمْ كُلُّ آيَةٍ حَتَّى يَرَوْا
الْعَذَابَ الْأَلِيمَ ۖ ﴿١٧﴾﴾

“แท้จริง บรรดาผู้ที่พระดำรัสของพระผู้อภิบาลของเจ้าได้บัญญัติแก่พวกเขาแล้ว พวกเขาจะไม่ศรัทธา และแม้ทุกสัญญาณได้มายังพวกเขา จนกว่าพวกเขาจะเห็น การลงโทษอย่างเจ็บปวด”

(ซูเราะฮฺ ยูनुส อายะฮฺที่ 96 และ 97)

﴿وَكَذَلِكَ جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ عَدُوًّا شَيْطَانِ الْإِنْسِ وَالْجِنِّ يُوحِي بَعْضُهُمْ إِلَى بَعْضٍ زُخْرُفَ الْقَوْلِ غُرُورًا ۚ وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ مَا فَعَلُوهُ ۖ فَذَرْهُمْ وَمَا يَفْتَرُونَ ۖ ﴿١١٢﴾ وَلِتَصْغَىٰ إِلَيْهِ أَفْئِدَةُ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ وَلِيَرَوْهُ وَهُوَ مُتَوَلِّيٌّ ۚ وَلِيَكْتَرِفُوا مَالَهُمْ مُّكْتَرِفُونَ ۖ ﴿١١٣﴾﴾

112. และในทำนองนั้นแหละ เราได้ให้มีศัตรูขึ้นแก่นบีทุกคน คือ บรรดา ชัยฏอน, มนุษย์ และ จิน โดยบางส่วนของพวกเขาระชิบกระซิบกับอีกบางส่วน ซึ่งคำพูดที่ตกแต่งเพื่อเป็นการหลอกลวง และหากว่า พระผู้อภิบาลของเจ้าทรงประสงค์แล้ว พวกเขาก็มีอาจกระทำความ ขึ้นมาได้ เจ้าจงปล่อยพวกเขา และสิ่งที่พวกเขาอุปโลกน์ขึ้นไปเกิด

113. และเพื่อให้หัวใจของบรรดาผู้ไม่ศรัทธาต่อปรโลก จะได้โน้มเอียง ไปสู่คำพูดที่ตกแต่งนั้น และเพื่อที่พวกเขาจะได้พึงพอใจในคำพูดนั้น และเพื่อที่พวกเขาจะได้กระทำในสิ่งที่พวกเขาเป็นผู้กระทำกันอยู่

นบีทุกคนมีศัตรู

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า โอ้ มุฮัมมัด ดังเช่นที่เราได้ทำให้ท่านมีศัตรูที่คอยฝ่าฝืนท่าน ลองดี กับท่าน ต่อต้านท่าน ดื้อดึงต่อท่าน เราได้ทำให้ท่านมีศัตรูกันทุกคน ดังนั้น ท่าน ไม่ต้องน้อยใจในเรื่องดังกล่าว ดังเช่น อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า

﴿ وَلَقَدْ كَذَّبَتْ رُسُلٌ مِنْ قَبْلِكَ فَصَدُّوا عَنْ مَا كَذَّبُوا وَأَوْدُوا حَتَّى آتَاهُمْ نَصْرُنَا ﴾
 (الآية....)

“และแน่นอน บรรดาศาสนทูตก่อนเจ้านั้นได้ถูกปฏิเสธมาแล้ว พวกเขา^๑ก็อดทนต่อสิ่งที่พวกเขาถูกปฏิเสธ และถูกทำร้าย จนกระทั่งความช่วยเหลือของเราได้มายังพวกเขา.....” จนจบอายะฮ์

(ซูเราะฮ์ อัลอันอาม อายะฮ์ที่ 34)

และ อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿ مَا يُقَالُ لَكَ إِلَّا مَا قَدِيلٌ لِلرُّسُلِ مِنْ قَبْلِكَ إِنَّ رَبَّكَ لَذُو مَغْفِرَةٍ وَذُو عِقَابٍ أَلِيمٍ ﴾
 “ไม่มีสิ่งใดถูกกล่าวแก่เจ้า เว้นแต่ได้มีการกล่าวขึ้นแล้วแก่บรรดารอซูลก่อนหน้าเจ้า แท้จริง พระผู้อภิบาลของเจ้านั้น แน่นอน พระองค์เป็นผู้ทรงอภัยผู้ทรงลงโทษอย่างเจ็บปวด”

(ซูเราะฮ์ ฟุศสิลัต อายะฮ์ที่ 43)

และดำรัสของ อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า

﴿ وَكَذَلِكَ جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ عَدُوًّا مِنَ الْمُجْرِمِينَ وَكَفَى بِرَبِّكَ هَادِيًا وَنَصِيرًا ﴾
 “และเช่นนั้นแหละ เราได้ทำให้บิทุกคนมีศัตรู ผู้กระทำความผิด และพอเพียงแล้วที่พระผู้อภิบาลของเจ้าจะเป็นผู้แนะนำทาง และทรงเป็นผู้ช่วยเหลือ”

(ซูเราะฮ์ อัลฟุรกอน อายะฮ์ที่ 31)

และ ะรรอเกาะฮ์ อิบน์ เนาะฟัล ได้กล่าวแก่ท่านร่อซูล ﷺ ว่า ไม่มีคนใดเคยนำมาเช่นเจ้านำมา นอกจากจะต้องถูกเป็นศัตรู

และดำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ شَاطِئِينَ الْإِنْسِ ﴾ ตามหลักไวยากรณ์ ตกตำแหน่งเป็นบะดัล بُدْل ของคำว่า عَدُوًّا คือ สำหรับพวกเขา (พวกร่อซูล) จะมีศัตรูจากบรรดาชัยฏอน, มนุษย์ และญิน

คำว่า الشَّيْطَانُ ก็คือ ผู้ที่ทำแต่ความชั่ว วางแผนชั่ว ฝ่าฝืนคำสั่งของอัลลอฮ์ และร่อซูลของพระองค์ ซึ่งมีทั้งที่เป็นมนุษย์ และญิน และไม่มีใครที่จะเป็นศัตรูกับบรรดาร่อซูล นอกจากบรรดาชัยฏอนเท่านั้น ขออัลลอฮ์ได้สาปแช่งพวกมันด้วย

อัब्ดุรรอซซัค ได้เล่าว่า มะอุมัร ได้เล่าให้เราฟัง โดยนำมาจากกอดาดะฮ์ เกี่ยวกับดำรัส

ของอัลลอฮฺ ﷻ ﴿ شَیَاطِینَ الْإِنْسِ وَالْجِنَّ ﴾ ว่า ในหมู่ญินก็มีบรรดาชัยฏอน และในหมู่มนุษย์ก็มีบรรดาชัยฏอน ซึ่งบางส่วนมันจะกระซิบกระซาบกับอีกบางส่วน

และคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ โดยบางส่วนของพวกเขากะซิบกระซาบกับอีกบางส่วน ซึ่งคำพูดที่ตกแต่งเพื่อเป็นการหลอกลวง ﴾ คือ พวกมันจะส่งคำไปมากันในทางที่ไม่ดี เพื่อหลอกลวงชักจูงผู้คนไปในทางที่ไม่ดี ﴿ และหากว่าพระผู้อภิบาลของเจ้าทรงประสงค์แล้ว พวกเขาก็มีอำนาจกระทำมันขึ้นมาได้ ﴾ คือ ทั้งหมดนั้นขึ้นอยู่กับอำนาจและการตัดสินใจของพระองค์ ความต้องการ และความประสงค์ของพระองค์ ที่จะให้ทุกๆ นบีมีศัตรูจากพวกเหล่านั้น ﴿ เจ้าจงปล่อยพวกเขา และสิ่งที่พวกเขาอุปโลกน์ขึ้นไปเกิด ﴾ จงอย่าไปยุ่งกับอันตรายของพวกมัน และจงมอบหมายต่ออัลลอฮฺให้พ้นจากการเป็นศัตรูของพวกมัน เพราะอัลลอฮฺทรงเป็นผู้ให้ความพอเพียงกับท่าน และช่วยเหลือท่านให้พ้นจากพวกเขา

และคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ และเพื่อให้หัวใจของบรรดาผู้ไม่ศรัทธาต่อปรโลกจะได้โน้มเอียงไปสู่คำพูดที่ตกแต่งนั้น และเพื่อที่พวกเขาจะได้ฟังพอใจในคำพูดนั้น ﴾

คำว่า لَتَصْغَى إِلَيْهِ มีความหมายว่า لَتَمِيلَ إِلَيْهِ แปลว่า “เอนเอียงไป” ดังที่ อิบน์ อับบาส ได้กล่าวเอาไว้

(อัญญาบารี 12/58)

ส่วนคำว่า หัวใจนั้น ก็รวมไปถึง สติปัญญา และการฟังของพวกเขาด้วย

อัลสุตตี๋ย ได้กล่าวว่า มันหมายถึง บรรดาหัวใจของบรรดาผู้ไม่ศรัทธา

และคำว่า وَلَيَرْضَوْهُ ซึ่งมีความหมายว่า เพื่อพวกเขาจะได้ฟังพอใจ ชอบ และต้องการมัน ที่จริงแล้ว ผู้ที่ตอบรับนั้น คือ ผู้ที่ไม่เชื่อเรื่องวันอาคิเราะฮ์

(อัญญาบารี 12/59)

ดังเช่น อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿ فَإِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُونَ ۖ مَا أَنْتُمْ عَلَيْهِ بِفَتَنِينَ ۖ إِلَّا مَنْ هُوَ صَالِ الْجَحِيمِ ۖ ﴾

“แน่นอน พวกเจ้า และสิ่งที่พวกเจ้าเคารพบูชา นั้น พวกเจ้าไม่สามารถทำให้ผู้ใดหลงทางได้ นอกจากผู้ที่เขาจะไปอยู่ในไฟอันโชติช่วง”

(ซูเราะฮ์ อัลค็อฟฟาต อายะฮ์ที่ 161 – 163)

และ อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿ إِنَّكُمْ لَفِي قَوْلٍ مُّخْتَلِفٍ ﴿٨﴾ يُؤْفَكُ عَنْهُ مَنْ أُفِكَ ﴿٩﴾ ﴾

“แท้จริง พวกเจ้าอยู่ในคำพูดที่ขัดแย้งกัน ผู้ที่หันเหออกจากสัจธรรมนั้น เขาจะถูกให้หันเหออกจากการศรัทธา”

(ซูเราะฮฺ อัซซารียาต อายะฮฺที่ 8 และ 9)

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ และเพื่อที่พวกเขาจะได้กระทำในสิ่งที่พวกเขาเป็นผู้กระทำกันอยู่ ﴾ อะลี อิบน์ อับีฏอลฮะฮฺ ได้กล่าว โดยนำมาจาก อิบนิ อับบาส ว่า เพื่อที่พวกเขาจะได้กระทำตามที่พวกเขาเป็นผู้ชวนขวายกันอยู่

(อัญญาบารี 12/59)

และ อัซซุดดีย์ และอิบน์ ชัยตุ ได้กล่าวว่า เพื่อที่พวกเขาจะได้กระทำอย่างที่เขาเป็นผู้กระทำกันอยู่

(อัญญาบารี 12/60)

﴿ أَفَغَيْرَ اللَّهِ أَبْتَغِي حَكْمًا وَهُوَ الَّذِي أَنْزَلَ إِلَيْكُمُ الْكِتَابَ مُفَصَّلًا وَالَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَعْلَمُونَ أَنَّهُ مُنَزَّلٌ مِّن رَّبِّكَ بِالْحَقِّ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُمْتَرِينَ ﴿١١٤﴾ وَتَمَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ صِدْقًا وَعَدًا لَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَاتِهِ ۚ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿١١٥﴾ ﴾

114. อื่นจากอัลลอฮฺ กระนั้นหรือ ? ที่ฉันจะแสวงหาผู้ชี้ขาด ทั้ง ๆ ที่พระองค์เป็นผู้ประทานคัมภีร์ลงมาแก่พวกเจ้า ในสภาพที่ถูกแจกแจงไว้อย่างละเอียด และบรรดาผู้ที่เราได้ประทานคัมภีร์แก่พวกเขานั้น พวกเขารู้ดีว่า แท้จริง อัลกุรอานนั้นถูกประทานลงมาจากพระผู้อภิบาลของเจ้าด้วยความจริง เจ้าอย่าได้อยู่ในหมู่ผู้สงสัยเป็นอันขาด

115. และถ้อยคำจากพระผู้อภิบาลของเจ้านั้นครบถ้วนแล้วซึ่งความสัจและความยุติธรรม ไม่มีผู้ใดเปลี่ยนแปลงบรรดาถ้อยคำของพระองค์ได้ และพระองค์นั้น คือ ผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงรอบรู้

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสแก่นบีของพระองค์ คือ มุฮัมมัด ﷺ ว่า จงกล่าวเกิดกับบรรดาพวกที่ตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ ซึ่งกำลังกราบไหว้สิ่งอื่นอยู่ว่า ﴿ อื่นจากอัลลอฮฺ กระนั้นหรือ ? ที่ฉันจะแสวงหาผู้ชี้นำ ﴾ ระหว่างฉันกับพวกเจ้า ﴿ ทั้ง ๆ ที่พระองค์เป็นผู้ประทานคัมภีร์ลงมาแก่พวกเจ้า ในสภาพที่ถูกแจกแจงไว้อย่างละเอียด ﴾ คือ ได้อธิบายเป็นรายละเอียดไว้ ﴿ และบรรดาผู้ที่เราได้ประทานคัมภีร์แก่พวกเขานั้น ﴾ ก็คือ ชาวยิว และชาวคริสต์ ﴿ พวกเขารู้ดีว่า แท้จริง อัลกุรอานนั้นถูกประทานลงมาจากพระผู้อภิบาลของเจ้าด้วยความจริง ﴾ อันเนื่องจากพวกเขาทราบข้อบ่งชี้ในเรื่องนี้เกี่ยวกับเจ้า (นบีมุฮัมมัด) จากบรรดานบีก่อนๆ มาแล้ว ﴿ เจ้าอย่าได้อยู่ในหมู่ผู้สงสัยเป็นอันขาด ﴾ ซึ่งข้อความที่กล่าวมาแล้ว ก็ดังเช่นดำรัสของพระองค์ ที่ว่า

﴿ إِن كُنتَ فِي شَكٍّ مِّمَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ فَسْأَلِ الَّذِينَ يَقْرَأُونَ الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكَ لَقَدْ جَاءَكَ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُمْتَرِينَ ﴾

“หากเจ้าอยู่ในการสงสัยในสิ่งที่เราได้ประทานลงมาให้แก่เจ้า ก็จงถามบรรดาผู้ที่อ่านคัมภีร์ก่อนหน้าเจ้า (เตารอต) โดยแน่นอน สัจธรรมจากพระผู้อภิบาลของเจ้าได้มายังเจ้าแล้ว ดังนั้น เจ้าอย่าอยู่ในหมู่ผู้สงสัยเป็นอันขาด”

(ซูเราะฮฺ ยูनुส อายะฮฺที่ 94)

ข้อความจากอัลกุรอานที่กล่าวมาแล้ว ถือเป็นเงื่อนไขซึ่งสิ่งที่เป็นเงื่อนไขนั้นไม่จำเป็นว่า จะต้องเกิดขึ้นจริง (คือไม่ได้เป็นการถือว่าท่านนบีเกิดความสงสัย)

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ตรัสว่า ﴿ และถ้อยคำจากพระผู้อภิบาลของเจ้านั้นครบถ้วนแล้วซึ่งความสัจจะ และความยุติธรรม ﴾

กอดาดะฮฺ ได้กล่าวว่า เป็นความสัจจะในสิ่งที่ได้กล่าวไว้ และเป็นความยุติธรรมในสิ่งที่ได้ตัดสินชี้ขาดไป

(อัญญอบารี 12/63)

และเขายังกล่าวว่า เป็นความจริงในข่าวคราวที่ได้บอกให้ทราบ และเป็นความเที่ยงธรรมในสิ่งที่ต้องการ ดังนั้น ทุกข่าวที่บอกมาเป็นความจริง ไม่มีการสงสัยใดๆ ทั้งสิ้น และทุกสิ่งที่พระองค์ทรงใช้ถือเป็นความยุติธรรม ซึ่งไม่มีความยุติธรรมใดเสมอเหมือน และทุกสิ่งที่พระองค์ทรงห้าม ถือเป็นเรื่องที่เสียหาย เพราะพระองค์จะไม่ทรงห้ามสิ่งใด นอกจากเป็นความเสียหายทั้งนั้น ดังเช่น อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿ يَأْمُرُهُم بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَاهُمْ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُحِلُّ لَهُمُ الطَّيِّبَاتِ وَيُحَرِّمُ عَلَيْهِمُ
الْخَبَائِثَ.... الآية ﴾

“โดยที่ท่าน (นบี) จะใช้ให้พวกเขากระทำความดี และห้ามพวกเขาไม่ให้กระทำความชั่ว และจะอนุมัติสิ่งดี ๆ ให้แก่พวกเขา และจะห้ามสิ่งเลว ๆ แก่พวกเขา.....”
จนจบอายะฮ์

(ซูเราะฮ์ อัลอะอฺรอฟ อายะฮ์ที่ 157)

﴿ ไม่มีผู้ใดเปลี่ยนแปลงบรรดากฎของพระองค์ได้ ﴾ คือ ไม่มีผู้ใดที่จะเปลี่ยนแปลงข้อชี้ขาดของอัลลอฮ์ ﷻ ได้ ทั้งในโลกนี้ และในปรโลก ﴿ และพระองค์นั้น คือ ผู้ทรงไฉน ﴾ คำพูดของบ่าวของพระองค์ ﴿ ผู้ทรงรอบรู้ ﴾ ความเคลื่อนไหว และการหยุดนิ่งของพวกเขาก็โดยพระองค์จะตอบแทนให้แก่ทุกคนตามผลงานของเขา

﴿ وَإِنْ تَطِيعْ أَكْثَرَمَنْ فِي الْأَرْضِ يُضِلُّوكَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ ﴿١١٦﴾ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ مَنْ يَضِلُّ عَنْ سَبِيلِهِ ۖ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ ﴿١١٧﴾ ﴾

116. และหากเจ้าเชื่อฟังคนส่วนมากในแผ่นดิน พวกเขาก็จะทำให้เจ้าหลงจากทางของอัลลอฮ์ไปได้ พวกเขาจะไม่ปฏิบัติตาม นอกจากนึกคิดเอาเอง และพวกเขามีได้ตั้งอยู่บนสิ่งใด นอกจากพวกเขาจะคาดคะเนเอาเองเท่านั้น

117. แท้จริง พระผู้อภิบาลของเจ้านั้น คือ ผู้ที่ทรงรู้ดียิ่งต่อผู้ที่กำลังหลงไปจากทางของพระองค์ และเป็นผู้รู้ดียิ่งต่อบรรดาผู้ที่ได้รับทางนำ

คนส่วนใหญ่อยู่ในการหลงทาง

อัลลอฮ์ ﷻ ทรงบอกให้เราทราบถึงสภาพของคนส่วนใหญ่บนแผ่นดินว่า อยู่ในการหลงทาง ดังเช่นที่ อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿وَلَقَدْ ضَلَّ قَبْلَهُمْ أَكْثَرُ الْأَوَّلِينَ﴾

“และโดยแน่นอน ส่วนมากของชนรุ่นก่อนหน้าพวกเขาได้หลงผิด”

(ซูเราะฮ์ อัลค็อฟฟาต อายะฮ์ที่ 71)

และ อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า

﴿وَمَا أَكْثَرُ النَّاسِ وَلَوْ حَرَصْتَ بِمُؤْمِنِينَ﴾

“และผู้คนส่วนใหญ่จะไม่ศรัทธาต่อเจ้า ถึงแม้เจ้าปรารถนาอย่างยิ่งก็ตาม

(ซูเราะฮ์ ยูซุฟ อายะฮ์ที่ 103)

โดยที่พวกเขาอยู่ในความหลงผิด และไม่แน่ใจกับงานที่พวกเขาทำ เพราะพวกเขายัง สับสนอยู่ ﴿ พวกเขาจะไม่ปฏิบัติตาม นอกจากนึกคิดเอาเอง และพวกเขามิได้ตั้งอยู่ บนสิ่งใด นอกจากพวกเขาจะคาดคะเนเอาเองเท่านั้น ﴾ เพราะคำว่า الْخَرَضُ ก็คือ الْخَزْرُ แปลว่า การคาดคะเน หรือเดาเอา และมีคำกล่าวเป็นภาษาอาหรับว่า خَرَضَ النَّخْلُ คือ การ คาดคะเนผลอินทผลัมน์นั่นเอง ความจริงที่กล่าวมานั้น อยู่ในการกำหนดของอัลลอฮ์ และความ ประสงค์ของพระองค์เท่านั้น ﴿ แท้จริง พระผู้อภิบาลของเจ้านั้น คือ ผู้ที่ทรงรู้ดียิ่งต่อผู้ที่ กำลังหลงไปจากทางของพระองค์ ﴾ ซึ่งดังกล่าวมานั้น เป็นเรื่องง่ายสำหรับพระองค์ ﴿ และ เป็นผู้รู้ดียิ่งต่อบรรดาผู้ที่ได้รับทางนำ ﴾ แล้วมันก็เป็นเรื่องง่ายสำหรับพระองค์ที่จะรู้ดียิ่ง ในเรื่องดังกล่าว เพราะพระองค์เป็นผู้บังเกิดมันมา

﴿فَكُلُوا مِمَّا ذَكَرَ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ إِنْ كُنْتُمْ بِآيَاتِهِ مُؤْمِنِينَ
 وَمَالَكُمْ أَلَّا تَأْكُلُوا مِمَّا ذَكَرَ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَقَدْ
 فَصَّلَ لَكُمْ مَا حَرَّمَ عَلَيْكُمْ إِلَّا مَا اضْطُرِرْتُمْ إِلَيْهِ وَإِنَّ
 كَثِيرًا لَيُضِلُّونَ بِأَهْوَاءِهِمْ بِغَيْرِ عِلْمٍ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ
 بِالْمُعْتَدِينَ﴾

118. ดังนั้น พวกเจ้าจงบริโภคน้ำจากสิ่งที่พระนามของอัลลอฮ์ถูกกล่าวออกมา
บนมันเถิด หากพวกเจ้าเป็นผู้ศรัทธาต่อบรรดาอายะฮ์ของพระองค์

119. และมีอะไรเกิดขึ้นกับพวกเจ้า กระนั้นหรือ ? ที่พวกเจ้าจะไม่บริโภค
สิ่งที่พระนามของอัลลอฮ์ถูกกล่าวบนมัน ทั้ง ๆ ที่พระองค์ทรงแจกแจง
แก่พวกเจ้าแล้ว ซึ่งสิ่งที่พระองค์ได้ทรงห้ามแก่พวกเจ้า นอกจากสิ่งที่
พวกเจ้าได้รับความคับขันให้ต้องการมันเท่านั้น และแท้จริง มีผู้คน
มากมายที่ทำให้ผู้อื่นหลงผิดไปด้วยอารมณ์ใฝ่ต่ำของพวกเขา โดย
ปราศจากความรู้ แท้จริง พระผู้อภิบาลของเจ้า คือ ผู้ทรงรู้ดียิ่งต่อ
ผู้ละเมิดทั้งหลาย

สัตว์ที่ถูกเชือดด้วยพระนามของอัลลอฮ์ ﷻ เป็นที่อนุมัติ

เรื่องนี้เป็นกรณียุติจากอัลลอฮ์ ให้แก่บรรดาบ่าวของพระองค์ที่เป็นผู้ศรัทธาได้รับ
ประทานสัตว์ที่เชือดโดยกล่าวพระนามของพระองค์ โดยที่เข้าใจก็คือ ไม่เป็นที่อนุญาตสำหรับ
สัตว์ที่ไม่ได้กล่าวพระนามของอัลลอฮ์ขณะเชือด ดังเช่นที่ชาวกุฟฟาร์ กุเรช เคยอนุญาตให้
กินสัตว์ที่ตายเองได้ และสัตว์ที่ถูกเชือดบนแท่นบูชา และอื่นๆ หลังจากนั้น ก็ส่งเสริมให้กินสิ่งที่
ถูกกล่าวพระนามของอัลลอฮ์ขณะเชือด แล้วพระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿ และมีอะไร
เกิดขึ้นกับพวกเจ้า กระนั้นหรือ ? ที่พวกเจ้าจะไม่บริโภคสิ่งที่พระนามของอัลลอฮ์ถูกกล่าว
บนมัน ทั้ง ๆ ที่พระองค์ทรงแจกแจงแก่พวกเจ้าแล้ว ซึ่งสิ่งที่พระองค์ได้ทรงห้ามแก่
พวกเจ้า ﴾ คือ พระองค์ได้ทรงอธิบายถึงสิ่งที่เป็นที่ห้ามแก่พวกเจ้าไว้อย่างชัดเจนแล้ว

นักอ่านบางคนได้กล่าวว่า فَصَّلَ ด้วยการใส่สระขัดตะฮ์ที่อักษร ص และบางคนอ่านแบบ
ตัดฟิฟ فَصَّلَ ซึ่งทั้งสองอย่างก็มีความหมายว่า อธิบาย และชัดเจนนั่นเอง ﴿ นอกจากสิ่งที่
พวกเจ้าได้รับความคับขันให้ต้องการมันเท่านั้น ﴾ คือ นอกจากในกรณี หรือสภาพที่เกิด
ความคับขัน หรือเกิดความจำเป็น ก็อนุญาตให้แก่พวกเจ้าบริโภคได้เท่าที่จำเป็น หลังจาก
นั้น อัลลอฮ์ ﷻ ได้ทรงอธิบายให้ทราบถึงความโง่เขลาของพวกมุชริกเกี่ยวกับความคิดที่
ไม่ถูกต้อง และเกิดความเสียหาย นั่นก็คือ พวกเขานุญาตให้บริโภคสัตว์ที่ตายเองได้ และสัตว์
ที่ถูกกล่าวนามอื่นจากอัลลอฮ์ ขณะเชือด

และ อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า ﴿ และแท้จริง มีผู้คนมากมายที่ทำให้ผู้อื่นหลงผิดไป ด้วยอารมณ์ใฝ่ต่ำของพวกเขา โดยปราศจากความรู้ แท้จริง พระผู้อภิบาลของเจ้า คือ ผู้ทรงรู้ดียิ่งต่อผู้ละเมิดทั้งหลาย ﴾ คือ อัลลอฮฺทรงรู้ดียิ่งว่าพวกเขาทำตัวเป็นศัตรู โทก และปลิ้นปล้อน

وَذَرُوا ظَهْرَ الْإِثْمِ وَبَاطِنَهُ إِنَّ الَّذِينَ يَكْسِبُونَ الْإِثْمَ سَيُجْزَوْنَ
بِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ ﴿١٢٠﴾

120. และพวกเจ้าจงละทิ้งสิ่งที่เปิดเผย และบาปที่ปกปิด แท้จริง บรรดาผู้ที่ขวนขวายกระทำสิ่งที่เปิดเผยอยู่ นั้น พวกเขาจะได้รับการตอบแทนตามที่พวกเขากระทำ

มุญาฮิด ได้กล่าวเกี่ยวกับอายะฮ์นี้ที่ว่า ﴿ และพวกเจ้าจงละทิ้งสิ่งที่เปิดเผย และบาปที่ปกปิด ﴾ นั่นก็คือ ความชั่วทั้งที่ปกปิด และเปิดเผยเอาไว้

(อัญญอบารี 12/73)

และ กอตาดะฮฺ ก็ได้กล่าวเกี่ยวกับอายะฮ์เดียวกันนี้ว่า คือ ความชั่วที่ปกปิดเอาไว้ และเปิดเผย ไม่ว่าจะน้อยหรือมากก็ตาม

(อัญญอบารี 12/72)

อายะฮ์นี้ ก็ดังเช่นดำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿ قُلْ إِنَّمَا حَرَّمَ رَبِّي الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنَ الْآيَةُ ﴾

“จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า แท้จริง สิ่งที่พระผู้อภิบาลของฉันทรงห้ามนั้นคือ สิ่งที่น่ารังเกียจทั้งที่เปิดเผย และไม่เปิดเผย.....” จนจบอายะฮ์

(ซูเราะฮฺ อัลอะอรอฟ อายะฮ์ที่ 33)

และด้วยเหตุนี้ อัลลอฮฺ ﷻ จึงตรัสว่า ﴿ แท้จริง บรรดาผู้ที่ขวนขวายกระทำสิ่งที่เปิดเผยอยู่ นั้น พวกเขาจะได้รับการตอบแทนตามที่พวกเขากระทำ ﴾ คือ เท่ากันไม่ว่า จะกระทำความชั่วโดยเปิดเผย หรือปกปิดเอาไว้ อัลลอฮฺ จะทรงตอบแทนแก่พวกเขา

อิบну อบีฮาดิม ได้รายงานจาก อันเนาวัส อิบนิ ซัมอาน ว่า ฉันได้ถามท่านรอซูล ﷺ เกี่ยวกับบาป แล้วท่านได้ตอบว่า

(الْإِثْمُ مَا حَاكَ فِي صَدْرِكَ وَكَرِهْتَ أَنْ يَطَّلَعَ النَّاسُ عَلَيْهِ)

“บาปก็คือ สิ่งตะขิดตะขวงอยู่ในห้วงอกของท่าน และท่านไม่ชอบที่จะให้ใครรู้เกี่ยวกับมัน”

(มุสลิม 4/1980)

وَلَا تَأْكُلُوا مِمَّا لَمْ يُذْكَرِ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَإِنَّهُ لَفِسْقٌ
وَإِنَّ الشَّيْطَانَ لَكُمْ يَؤُوحُونَ إِلَى أَوْلِيَائِهِمْ لِيُجَدِّدُوا كُفْرَكُمْ وَإِنْ أَطَعْتُمُوهُمْ
إِنَّكُمْ لَمُشْرِكُونَ ﴿١٢١﴾

121. และพวกเจ้าจงอย่าบริโภคสิ่งที่พระนามของอัลลอฮฺ มิได้ถูกกล่าวบนมัน และแท้จริง มันเป็นการละเมิดอย่างแน่นอน และแท้จริงบรรดาชัยฏอนนั้นจะกระซิบกระซาบแก่บรรดาสหายของมัน เพื่อพวกเขาจะได้โต้เถียงกับพวกเจ้า และถ้าหากพวกเจ้าเชื่อฟังพวกเขาแน่นอน พวกเจ้าก็เป็นผู้ที่ตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ

ห้ามมิให้รับประทานสัตว์ที่ถูกเชือด โดยมีได้กล่าวพระนามของอัลลอฮฺ ﷻ

อายะฮฺนี้ได้ถูกนำไปอ้างเป็นหลักฐานว่า แท้จริง สัตว์ที่ถูกเชือดนั้นไม่เป็นที่อนุมัติ (ฮาลาล) หากมิได้กล่าวพระนามของอัลลอฮฺ ขณะเชือดมัน ถึงแม้จะปรากฏว่าผู้เชือดนั้นเป็นมุสลิมก็ตาม เช่นเดียวกับคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ในอายะฮฺที่เกี่ยวกับการล่าสัตว์ว่า

(فَكُلُوا مِمَّا أَمْسَكْنَ عَلَيْكُمْ وَاذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ عَلَيْهِ)

“พวกเจ้าจงบริโภคจากสิ่งที่มันจับมาให้แก่พวกเจ้าได้ และจงกล่าวพระนามของอัลลอฮฺบนมันเสียก่อน”

(ซูเราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ อายะฮฺที่ 4)

หลังจากนั้น พระองค์ได้ทรงเน้นไว้ในอายะฮ์นี้ โดยพระองค์ตรัสว่า ﴿และแท้จริง มันเป็นการละเมิดอย่างแน่นอน﴾ สรรพนามคำว่า **عَلَيْكُمْ** ในคำที่ว่า **يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا** บางท่านบอกว่า กลับไปหาการกิน **كُلُوا** แต่บางท่านบอกว่า กลับไปหาการเชือด **ذَبَحُوا** คือ เชือดโดยมิได้กล่าวพระนามของอัลลอฮ์ และด้วยกับบรรดาอะดีษที่มีมาในเรื่องการให้กล่าวพระนามของอัลลอฮ์ในขณะที่เชือดสัตว์ และล่าสัตว์ เช่น อะดีษที่รายงานโดย อะดี อิบนิ ฮาติม และ อับซะอฺละบะฮ์ ที่ว่า

(إِذَا أُرْسِلَتْ كَلْبُكَ الْمَعْلَمَ ، وَذَكَرْتَ اسْمَ اللَّهِ عَلَيْهِ ، فَكُلْ مَا أَمْسَكَ عَلَيْهِ)

“เมื่อท่านปล่อยสุนัขของท่านที่ฝึกให้ล่าสัตว์ออกไป และกล่าว บิสมิลลาฮ์ (พระนามของอัลลอฮ์) ขณะปล่อยมันไป ท่านก็จงกินสิ่งที่มันจับมาให้ท่านได้”

(พัตฮุลบารี 9/524 และมุสลิม 3/1529, พัตฮุลบารี 9/137 และมุสลิม 3/1532)

โดยที่รายงานของทั้งสองนั้นอยู่ในหนังสือเศาะฮี้ฮ์ทั้งสองด้วย)

และอะดีษที่รายงานโดย รอเฟียะฮ์ อิบนิ คอดีญ์ ว่า

(مَا أَنَهَرَ الدَّمَ ، وَذَكَرَ اسْمَ اللَّهِ عَلَيْهِ فَكُلُوهُ)

“สิ่งที่เขาทำให้เลือดไหลพุ่งออกมาโดยที่มีการกล่าวพระนามของอัลลอฮ์ พวกท่านจงกินมันได้”

(พัตฮุลบารี 9/546 และมุสลิม 3/1558)

และอะดีษที่รายงานโดย อิบนิ มัสอูด ว่า แท้จริง ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวแก่ญินว่า

(لَكُمْ كُلُّ عَظْمٍ ذَكَرَ اسْمَ اللَّهِ عَلَيْهِ)

“สิ่งที่เป็อาหารสำหรับพวกท่านนั้น คือ กระดูกสัตว์ทุกอย่างที่มีการกล่าวพระนามของอัลลอฮ์ (ขณะเชือดมัน)”

(บันทึกโดย มุสลิม 1/332)

และอะดีษ ญุนดุบ อิบนิ ซุฟยาน อัลบัจญลี ได้เล่าว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(مَنْ ذَبَحَ قَبْلَ أَنْ يُصَلِّيَ فَلْيَذْبَحْ مَكَانَهَا أُخْرَى ، وَمَنْ لَمْ يَكُنْ ذَبَحَ حَتَّى صَلَّيْنَا فَلْيَذْبَحْ بِاسْمِ اللَّهِ)

“ใครที่เชือด (อุฏฮียะฮฺ) ก่อนละหมาด (อิติลอฎฮา) เขาจงเชือดอีกตัวหนึ่งแทนมัน (เพราะเชือดก่อนเวลาที่กำหนด) และผู้ใดยังไม่ได้เชือด จนกว่าพวกเราได้ละหมาดเสร็จ เขาจงเชือดมันโดยกล่าวพระนามของอัลลอฮฺ”

(บันทึกโดย อัลบุคอรี ในหนังสือ ฟัตฮุลบารี 9/546 และมุสลิม 3/1551)

การกระชับกระซำของชัยฏอน

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿และแท้จริง บรรดาชัยฏอนนั้นจะกระชับกระซำแก่บรรดา สหายของมัน เพื่อพวกเขาจะได้โต้เถียงกับพวกเจ้า﴾

อิบนุ อบีฮาดิม ได้รายงานไว้ว่า ชายคนหนึ่งได้กล่าวแก่ อิบนิ อุมร์ ว่า แท้จริง อัลมุคดาร์ กล่าวอ้างว่าเขาได้รับวะฮีย์ อิบนุ อุมร์ จึงกล่าวว่า เขาพูดถูกแล้วพร้อมกับอ่านอายะฮฺ ที่ว่า ﴿وَإِنَّ الشَّيَاطِينَ لَيُوحُونَ إِلَىٰ أَوْلِيَائِهِمْ﴾

(อบีฮาดิม 4/1379)

และรายงานจาก อบีชะมัล เล่าว่า ฉันเคยนั่งอยู่ที่ อิบนิ อับบาส และ อัลมุคดาร์, อิบนุ อุมัยยะด ได้ไปทำฮัจญ์ แล้วมีชายคนหนึ่งมาหาเขา แล้วกล่าวว่า โอ้ อิบนะ อับบาส อับดุลฮาก (อัลมุคดาร์) กล่าวอ้างว่าเขาได้รับวะฮีย์เมื่อคืนนี้ แล้ว อิบนุ อับบาส ได้กล่าวว่า จริง ฉันจึง แปลกใจมากที่ อิบนุ อับบาส กล่าวว่า สิ่งที่อัลมุคดาร์กล่าวอ้างนั้นเป็นเรื่องจริง แล้ว อิบนุ อับบาส ได้กล่าวว่า วะฮีย์นั้นมีสองประเภท คือ วะฮีย์จากอัลลอฮฺซึ่งประทานแก่ท่านนบี มุฮัมมัด และวะฮีย์จากชัยฏอนซึ่งก็คือ การกระชับกระซำของมันแก่บรรดาพลพรรคของมัน นั่นเอง แล้วเขาก็อ่านอัลกุรอาน ที่ว่า ﴿وَإِنَّ الشَّيَاطِينَ لَيُوحُونَ إِلَىٰ أَوْلِيَائِهِمْ﴾

(อัญญอบารี 12/86)

ความจริงได้กล่าวมาแล้วจากอิกริมะฮฺ เกี่ยวกับคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ว่า

﴿يُوحِي بَعْضُهُمْ إِلَىٰ بَعْضٍ زُخْرُفَ الْقَوْلِ غُرُورًا﴾

“โดยบางส่วนของพวกเขากะชับกระซำกับอีกบางส่วน ซึ่งคำพูดที่ตกแต่งเพื่อ เป็นการหลอกลวง (ซึ่งก็เป็นเช่นเดียวกัน)”

(ซูเราะฮฺ อัลอันอาม อายะฮฺที่ 112)

และคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿เพื่อพวกเขาจะได้โต้เถียงกับพวกเจ้า﴾

อิบนุ ญะรีร ได้รายงานมาจาก อิบนิ อับบาส เกี่ยวกับคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿وَلَا تَأْكُلُوا مِمَّا لَمْ يُذْكَرِ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ.....لِيُجَادِلُكُمْ﴾

โดยเขากล่าวว่า ชัยฏอนมันจะกระตือรือร้นกระซิบกระซาบต่อพวกพ้องของมัน ให้กินสิ่งที่พวกท่านฆ่า อย่าไปกินสิ่งที่อัลลอฮ์ฆ่า

ในบางสำนวน จาก อิบนิ อับบาส ว่า แท้จริง สัตว์ที่พวกท่านฆ่ามัน พระนามของอัลลอฮ์ ถูกกล่าวที่มัน และสัตว์ที่ตายเองนั้น พระนามของอัลลอฮ์ มิได้ถูกกล่าวที่มัน

(อัญญอบารี 12/81)

และ อัสนุดดีย์ ได้กล่าวในการอธิบายอายะฮ์นี้ว่า แท้จริง พวกมุชริกีน ได้กล่าวแก่ บรรดามุสลิมว่า พวกเจ้าจะมั่นใจได้อย่างไรว่า พวกท่านนั้นปฏิบัติตามความพอพระทัยของ อัลลอฮ์ ในเมื่อสัตว์ที่อัลลอฮ์ได้ฆ่ามัน พวกท่านก็ไม่กินมัน และสัตว์ที่พวกเจ้าเชือดมัน พวกเจ้า ถึงกินมัน ? แล้วอัลลอฮ์ ﷻ จึงตรัสว่า ﴿ ถ้าหากพวกเจ้าเชื่อฟังพวกเขา ﴾ แล้วพวกเจ้าก็ กินซากตาย ﴿ แน่หนอ พวกเจ้าก็เป็นผู้ตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ ﴾

(อัญญอบารี 12/81)

และอย่างนี้แหละที่ มุญาฮิด, อัญญะฮาก และ อุละมาอ์ชาวสะลัฟคนอื่น ๆ ได้กล่าว

(อัญญอบารี 12/80)

การให้ความสำคัญกับคำพูดของคนหนึ่งคนใดเหนือบัญญัติของอัลลอฮ์ ﷻ ถือเป็นชิริก

คำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ และถ้าหากพวกเจ้าเชื่อฟังพวกเขา แน่หนอ พวกเจ้า ก็เป็นผู้ตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ ﴾ โดยที่พวกท่านได้หันเหออกจากคำสั่งใช้ของอัลลอฮ์ ไปทำตาม คำของผู้อื่น โดยเอาคำพูดของคนอื่นมานำหน้าคำสั่งของอัลลอฮ์ อย่างนี้ก็ถือว่าเป็นชิริก ดังเช่น คำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า

﴿ اتَّخَذُوا أَحْبَارَهُمْ وَرُهَبَانَهُمْ أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ الْآيَةُ ﴾

“พวกเขาได้ยึดเอาบรรดานักปราชญ์ของพวกเข และบรรดาบาทหลวงของพวกเข เป็นพระเจ้าอื่นจากอัลลอฮ์”

(ซูเราะฮ์ อัตเตาบะฮ์ อายะฮ์ที่ 31)

อัดติรุมิซี ได้รายงานไว้ใน การอธิบายเรื่องนี้โดยนำมาจาก อะดี อิบนิ ฮาติม ว่า เขาได้ กล่าวไว้ว่า โอ้ท่านรอซูลของอัลลอฮ์ พวกเขาไม่ได้กราบไหว้นักปราชญ์และบาทหลวงเหล่านั้น แล้วท่านได้ตอบว่า

(بَلَىٰ إِنَّهُمْ أَحَلُّوا لَهُمُ الْحَرَامَ وَحَرَّمُوا عَلَيْهِمُ الْحَلَالَ ، فَاتَّبَعُوهُمْ فَذَلِكَ عِبَادَتُهُمْ أَيَّاهُمْ)

“มันไม่ใช่อย่างที่พวกท่านเข้าใจ พวกเขา (นักปราชญ์ และบาทหลวง) ทำสิ่งที่หะรอมให้เป็นฮาลาลแก่พวกเขา และทำสิ่งที่ฮาลาลให้เป็นหะรอมแก่พวกเขา แล้วพวกเขาก็ปฏิบัติตามพวกนั้น เช่นนั้นแหละ ถือว่าพวกเขากราบไหว้พวกนั้น”

(ตัวะฮฺอะตุลอะฮฺวะซี 8/492)

﴿ أَوْ مَنْ كَانَ مَيِّتًا فَأَحْيَيْنَاهُ وَجَعَلْنَا لَهُ نُورًا يَمْشِي بِهِ فِي النَّاسِ كَمَنْ مَّثَلُهُ فِي الظُّلُمَاتِ لَيْسَ بِخَارِجٍ مِّنْهَا كَذَلِكَ زُيِّنَ لِلْكَافِرِينَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴾ ١٢٢

122. และผู้ที่ตายแล้วนั้น เราได้ให้เขามีชีวิตขึ้น และเราได้ให้แสงสว่างแก่เขา ซึ่งเขาใช้แสงสว่างนั้นเดินไปในหมู่มนุษย์ ลักษณะดังกล่าว นั้น จะเหมือนกับผู้ที่อยู่ในความมืด โดยมีใช้เป็นผู้ที่จะออกมาจากความมืดได้อย่างไร ในทำนองนั้นแหละ ได้ถูกประดับให้สวยงามแก่ผู้ปฏิเสธศรัทธาทั้งหลาย ซึ่งสิ่งที่พวกเขาได้กระทำการ

อุปมาคนกาฟิร กับคนมูมิน

นี่คือ อุปมาที่ อัลลอฮฺ ﷻ ได้ทรงเปรียบเทียบให้เห็นระหว่างมูมินผู้ศรัทธาที่ เคยตาย (หมายถึง ตกอยู่ในความหลงผิด อยู่ในความหายนะ ไร้จุดหมายหมาย) แล้วพระองค์ ได้ทรงให้เขามีชีวิตใหม่ มีความศรัทธา ได้รับทางนำที่ถูกต้อง และปฏิบัติตามรอซูลของ พระองค์ ﴿ และเราได้ให้แสงสว่างแก่เขา ซึ่งเขาใช้แสงสว่างนั้นเดินไปในหมู่มนุษย์ ﴾ คือ อยู่ในทางนำที่ถูกต้อง รู้วิธีดำเนินชีวิตต่อไป คำว่า نُورٌ นั้นหมายถึง คัมภีร์อัลกุรอาน ดังที่ อัลเอาฟี และ อิบน์ อับดุลอะฮฺ ได้รายงานโดยนำมาจาก อิบน์ อับบาส

(อัญญอบารี 12/91)

อัสสุดดีย์ ได้กล่าวว่า คำว่า แสงสว่าง หรือ นูร ในที่นี้ คือ อัลอิสลามนั่นเอง ซึ่งทั้งสอง
ทรรศนะล้วนถูกต้อง

(อัญญอบารี 12/91)

﴿ ลักษณะดังกล่าว นั้น จะเหมือนกับผู้ที่อยู่ในความมืด ﴾ อยู่ในความโง่เขลาปฏิบัติ
ตามอารมณ์ใฝ่ต่ำ และหลงทาง ﴿ โดยมีใช้เป็นผู้ที่จะออกมาจากความมืดได้อย่างไร ﴾
คือ หาทางออกไม่พบ และไม่มีความมั่นใจอีกด้วย

ในหนังสือมุสนัด ของอิมามอะหมัด จากท่านรอซูล ﷺ โดยท่านได้กล่าวว่า

(إِنَّ اللَّهَ خَلَقَ خَلْقَهُ فِي ظُلْمَةٍ ، ثُمَّ رَشَّ عَلَيْهِمْ مِنْ نُورِهِ ، فَمَنْ أَصَابَهُ
ذَلِكَ النُّورُ اهْتَدَى ، وَمَنْ أَخْطَأَهُ ضَلَّ)

“แท้จริง อัลลอฮ์ได้ทรงบังเกิดสิ่งที่พระองค์ทรงบังเกิด (มนุษย์) อยู่ในความมืด
หลังจากนั้น พระองค์ได้ทรงพรหมบนพวกเขาด้วยรัศมีของพระองค์ ดังนั้น ผู้ใด
ได้ประสบกับรัศมีดังกล่าว นั้น เขาก็ได้รับทางนำ และผู้ใดพลาดไป เขาก็หลงทาง”

(อะหมัด 2/176)

ดังเช่น อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿ اللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ ءَامَنُوا يُخْرِجُهُمْ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا أَوْلِيَآؤُهُمُ
الطَّاغُوتُ يُخْرِجُهُمْ مِنَ النُّورِ إِلَى الظُّلُمَاتِ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴾

“อัลลอฮ์ นั่นคือ ผู้ช่วยเหลือบรรดาผู้ที่ศรัทธา โดยนำพวกเขาออกจากความมืด
สู่แสงสว่าง และบรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธานั้น บรรดาผู้ช่วยเหลือของพวกเขา คือ
อัญญอชุต โดยที่พวกมันจะนำพวกเขาออกจากแสงสว่างไปสู่ความมืด ชนเหล่านี้
แหละ คือ ชานรก โดยที่พวกเขาจะอยู่ในนรกตลอดกาล”

(ซูเราะฮ์ อัลบะเกาะเราะฮ์ อายะฮ์ที่ 257)

ดังเช่น อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿ أَفَمَنْ يَمْشِي مُكِبًّا عَلَىٰ وَجْهِهِ أَهْدَىٰ أَمَّنْ يَمْشِي سَوِيًّا عَلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴾

“ผู้ที่เดินคว่ำหน้าจะอยู่ในแนวทางที่ถูกต้องกว่า หรือว่าผู้ที่เดินตัวตรงอยู่บน
แนวทางที่เที่ยงตรง”

(ซูเราะฮ์ อัลมุลก อายะฮ์ที่ 22)

ดังเช่น อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿ مَثَلُ الْفَرِيقَيْنِ كَالْأَعْمَى وَالْأَصْمَى وَالْبَصِيرِ وَالسَّمِيعِ هَلْ يَسْتَوِيَانِ مَثَلًا أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴾

“อุปมาของทั้งสองฝ่าย ดังเช่น คนตาบอด และหูหนวกกับคนมองเห็น และได้ยิน ทั้งสองนี้จะเท่าเทียมกันหรือ ? พวกเจ้ามิได้ไตร่ตรองดอกหรือ”

(ซูเราะฮฺ ฮูด อายะฮฺที่ 24)

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿ وَمَا يَسْتَوِي الْأَعْمَى وَالْبَصِيرُ ۖ ﴿١٩﴾ وَلَا الظُّلُمَاتُ وَلَا النُّورُ ۖ ﴿٢٠﴾ وَلَا الظِّلُّ وَلَا الْحَرُورُ ۖ ﴿٢١﴾ وَمَا يَسْتَوِي الْأَحْيَاءُ وَلَا الْأَمْوَاتُ ۚ إِنَّ اللَّهَ يُسْمِعُ مَن يَشَاءُ ۚ وَمَا أَنتَ بِمُسْمِعٍ مَّن فِي الْقُبُورِ ۚ ﴿٢٢﴾ إِنَّ أَنتَ إِلَّا نَذِيرٌ ۚ ﴿٢٣﴾ ﴾

“และคนตาบอดกับคนตาดีนั้น ย่อมไม่เหมือนกัน และความมืดกับแสงสว่างก็ ไม่เหมือนกัน และเงาร่มกับที่ร้อนของแดดก็ไม่เหมือนกัน และคนเป็นกับคนตาย นั้น ย่อมไม่เหมือนกัน แท้จริง อัลลอฮฺทรงให้ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ได้ยิน และ เจ้าไม่สามารถที่จะให้ผู้ที่อยู่ในหลุมฝังศพได้ยินได้ เจ้ามิใช่อื่นใด นอกจากเป็นผู้ ดักเตือน (แจ้งข่าวร้าย) เท่านั้น”

(ซูเราะฮฺ ฟาฏีร อายะฮฺที่ 19 - 23)

บรรดาอายะฮฺเช่นนี้มีมากมาย (ในคัมภีร์อัลกุรอาน) และเรื่องที่ยกมาเปรียบเทียบกัน อย่างเหมาะสม ณ ที่นี้ ก็คือ ความสว่างและความมืดกับตอนต้นของซูเราะฮฺที่อัลลอฮฺ ﷻ ตรัส เอาไว้ก็คือ ﴿ وَجَعَلَ الظُّلُمَاتِ وَالنُّورَ ﴾ ซึ่งมีความหมายว่า และได้ทรงให้มีความมืด และแสงสว่าง

และคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ในตอนท้ายของอายะฮฺ 122 ก็คือ ﴿ إِن تَأْنِسْكَ مِنَ الْقُلُوبِ وَالْأَفْئِدَةِ ۚ إِنَّا جَاعِلٌ لِّلْإِنسَانِ أَعْيُنًا ۚ وَمَا يَشَاءُ ۚ وَمَا أَنتَ بِمُسْمِعٍ مَّن فِي الْقُبُورِ ۚ إِنَّ أَنتَ إِلَّا نَذِيرٌ ۚ ﴾ ในทำนองนั้นแหละ ได้ ถูกประดับให้สวยงามแก่ผู้ปฏิเสธศรัทธาทั้งหลาย ซึ่งสิ่งที่พวกเขาได้กระทำกัน ﴾ คือ ทำให้สวยงามแก่พวกเขาในสิ่งที่พวกเขาได้เคยกระทำกันมา อันเนื่องจากความโง่ การหลงทาง ตามจำนวน และปริมาณที่อัลลอฮฺทรงกำหนด และเป็นความปรีชาญาณ อันสูงส่งของ พระองค์ ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์ องค์เดียวเท่านั้น ไม่มีภาคีใดๆ สำหรับพระองค์

وَكَذَلِكَ جَعَلْنَا فِي كُلِّ قَرْيَةٍ أَكْبَرًا مُجْرِمِينَ ۚ لِيَمْكُرُوا فِيهَا
وَمَا يَمْكُرُونَ إِلَّا بِأَنْفُسِهِمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿١٢٣﴾ وَإِذَا جَاءَهُمْ آيَةٌ
قَالُوا لَنْ نُؤْمِنَ حَتَّى نُؤْتَىٰ مِثْلَ مَا أُوتِيَ رُسُلُ اللَّهِ ۗ اللَّهُ أَعْلَمُ
حَيْثُ يَجْعَلُ رِسَالَتَهُ ۗ سَيُصِيبُ الَّذِينَ أَجْرَمُوا صَغَارٌ عِنْدَ اللَّهِ
وَعَذَابٌ شَدِيدٌ بِمَا كَانُوا يَمْكُرُونَ ﴿١٢٤﴾

123. และในทำนองนั้นแหละ เราได้ให้มีขึ้นในแต่ละตำบล ซึ่งบรรดาบุคคล
สำคัญ ๆ เป็นผู้กระทำความผิดในตำบลนั้น ๆ เพื่อที่พวกเขาจะได้
วางกลอุบายหลอกลวงในตำบลนั้น และพวกเขาจะไม่วางกลอุบาย
หลอกลวงใคร นอกจากตัวของพวกเขาเองเท่านั้น แต่พวกเขาหา
รู้สึกไม่

124. และเมื่อได้มีอายะฮ์ใดมายังพวกเขา พวกเขาก็กล่าวว่า เราจะไม
ศรัทธาเป็นอันขาด จนกว่าเราจะได้รับอย่างที่ยะฮ์ยาและอิสฮาก
อัลลอฮ์ได้รับมาแล้ว อัลลอฮ์ทรงรู้ดียิ่ง ณ ที่พระองค์จะทรงให้มี
สาส์นของพระองค์ บรรดาความต่ำต้อย และการลงโทษอันรุนแรง
จากอัลลอฮ์นั้น จะประสบแก่บรรดาผู้ที่กระทำความผิด อันเนื่องจาก
การที่พวกเขาวางอุบายหลอกลวงกัน

หัวหน้าบรรดาผู้ก่ออาชญากรรม เล่ห์กล และปั่นปลายของพวกเขา

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า อย่างที่เราได้ให้มันเกิดในตำบลของเจ้า โอัมมัมมัต ที่มีบรรดา
หัวหน้าอาชญากร มีผู้นำ ผู้เรียกร้องไปสู่การปฏิเสธ ขัดขวางหนทางของอัลลอฮ์ ผู้ที่ฝ่าฝืน
ขัดขวาง และเป็นศัตรูกับเจ้า เหตุการณ์เช่นอย่างนี้ ก็เคยเกิดขึ้นมาแล้วกับบรรดารอซูล
ก่อนหน้าเจ้า พวกเขาก็ถูกทดสอบเช่นนั้นมาแล้ว หลังจากนั้นมันก็ประสบแก่พวกเขา
ดังเช่นที่อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿وَكَذَلِكَ جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ عَدُوًّا مِنَ الْمُجْرِمِينَ الْآيَةُ﴾

“และเช่นนั้นแหละ เราได้ทำให้มีทุกคนมีศัตรูผู้กระทำความผิด.....” จนจบอายะฮ์
(ซูเราะฮ์ อัลฟุรกอน อายะฮ์ที่ 31)

และอัลลอฮ์ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿وَإِذَا أَرَدْنَا أَنْ نُهْلِكَ قَرْيَةً أَمَرْنَا مُتْرَفِيهَا فَفَسَقُوا فِيهَا فَحَقَّ عَلَيْهَا الْقَوْلُ فَدَمَّرْنَاهَا تَدْمِيرًا﴾

“และเมื่อเราปรารถนาที่จะทำลายหมู่บ้านใด เราได้บัญชาให้พวกฟุมเพื่อยของมัน แล้วพวกเขาก็ฝ่าฝืน ดังนั้น พระดำรัส (การลงโทษ) สมควรแก่มันแล้ว ฉะนั้น เรา ก็ได้ทำให้มันพินาศ”

(ซูเราะฮ์ อัลอิสรออ์ อายะฮ์ที่ 16)

บางท่านกล่าวว่า ความหมายก็คือ เราได้ใช้ให้พวกเขาเชื่อฟัง แต่พวกเขาก็ฝ่าฝืน เราจึง ทำลายพวกเขาให้พินาศ

บางท่านกล่าวว่า เราได้ใช้ให้พวกเขาปฏิบัติตามอายะฮ์นี้ ก็ดังเช่นที่อัลลอฮ์ ﷻ ได้ ตรัสไว้ ณ ที่นี้ว่า ﴿ เพื่อที่พวกเขาจะได้วางกลอุบายหลอกลวงในตำบลนั้น ﴾

และดำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ ซึ่งบรรดาบุคคลสำคัญ ๆ เป็นผู้กระทำความผิดใน ตำบลนั้น ๆ เพื่อที่พวกเขาจะได้วางกลอุบายหลอกลวงในตำบลนั้น ﴾

อิบนุ อับีอัสฮะฮ์ ได้กล่าวโดยนำมาจาก อิบนิ อับบาส เกี่ยวกับข้อความในอัลกุรอาน ที่ว่า ﴿ أَكْبَارُ مُجْرِمِيهَا لِيَمْكُرُوا فِيهَا ﴾ โดยกล่าวว่า เราได้ให้อำนาจแก่คนชั่ว ๆ ในหมู่บ้านเขา แล้วพวกเขาก็ทำชั่ว ฝ่าฝืน และเมื่อพวกเขาทำเช่นนั้น เราก็ได้ทำลายพวกเขาด้วยการลงโทษ อย่างรุนแรง

มูญาฮิด และ กอตาดะฮ์ ได้กล่าวว่า คำว่า أَكْبَارُ مُجْرِمِيهَا คือ บรรดาผู้ยิ่งใหญ่ หรือคน สำคัญ ๆ ในตำบล

และเช่นเดียวกัน คำว่าดำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า

﴿وَمَا أَرْسَلْنَا فِي قَرْيَةٍ مِّنْ نَّذِيرٍ إِلَّا قَالَ مُتْرَفُوهَا إِنَّا بِمَا أُرْسِلْتُمْ بِهِءٍ كَافِرُونَ﴾

﴿ وَقَالُوا نَحْنُ أَكْثَرُ أَمْوَالًا وَأَوْلَدًا وَمَا نَحْنُ بِمُعَذَّبِينَ﴾

“และเราได้ส่งผู้ตักเตือนคนใดไปยังตำบลใด นอกจากบรรดาผู้ฟุ่มเฟือยในตำบลนั้น จะกล่าวว่า แท้จริง เราเป็นผู้ปฏิเสธสิ่งที่พวกเจ้าถูกส่งมา และพวกเขาได้กล่าวอีกว่า พวกเรามีทรัพย์สิน และลูกหลานมากกว่า และพวกเราจะไม่ถูกลงโทษ”
(ซูเราะฮฺ สะบะฮฺ อายะฮฺที่ 34 และ 35)

และอัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿ وَكَذَلِكَ مَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ فِي قَرْيَةٍ مِنْ نَذِيرٍ إِلَّا قَالَ مُتْرَفُوهَا إِنَّا وَجَدْنَا آبَاءَنَا عَلَىٰ أَمَّةٍ وَإِنَّا عَلَىٰ آثَرِهِمْ مُقْتَدُونَ ﴾

“และเช่นนั้นแหละ เราได้ส่งผู้ตักเตือนคนใดก่อนหน้าเจ้าไปยังตำบลใด เว้นแต่บรรดาผู้ฟุ่มเฟือยของตำบลนั้น จะกล่าวว่า แท้จริง เราได้พบเห็นบรรพบุรุษของเราอยู่ในแนวทางนี้ ดังนั้น เราจึงดำเนินตามแนวทางของพวกเรา

(ซูเราะฮฺ อัชชูครุฟ อายะฮฺที่ 23)

จุดมุ่งหมายของคำ الْمَكْرُ ณ ที่นี้คือ การเรียกร้องเชิญชวนของพวกเขไปสู่ความหลงผิด โดยใช้คำพูด และการกระทำที่มีการตกแต่งอย่างสวยงาม เพื่อให้ผู้คนเชื่อและทำตาม ดังเช่นคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ได้บอกให้เราทราบถึงกลุ่มชนของนบีฮะซัน ฎ ที่ว่า ﴿ وَمَكَرُوا مَكْرًا كَبِيرًا ﴾ ซึ่งมีความหมายว่า “และพวกเขาได้วางแผนร้ายอันยิ่งใหญ่”

(ซูเราะฮฺ นัฮฺ อายะฮฺที่ 22)

และอัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿ وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ الظَّالِمُونَ مَوْقُوفُونَ عِنْدَ رَبِّهِمْ يَرْجِعُ بَعْضُهُمْ إِلَىٰ بَعْضٍ الْقَوْلَ يَقُولُ الَّذِينَ اسْتَضَعِفُوا لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا الْوَلَا أَنْتُمْ لَكُنَّا مُؤْمِنِينَ ۝ ٣١ ۝ قَالَ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا لِلَّذِينَ اسْتَضَعِفُوا أَنَحْنُ صَدَدْتَكُمْ عَنْ آلِهَتِي بَعْدَ إِذْ جَاءَكُمْ بِبَلْ كُنْتُمْ مُجْرِمِينَ ۝ ٣٢ ۝ وَقَالَ الَّذِينَ اسْتَضَعِفُوا لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا بَلْ مَكْرُ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ إِذْ تَأْمُرُونَنَا أَنْ نَكْفُرَ بِاللَّهِ وَنَجْعَلَ لَهُمْ آندَادًا ۝ ۝ الْآيَةُ

“และหากเจ้า (มุฮัมมัด) ได้เห็นเมื่อบรรดาผู้อธรรมจะถูกให้หยุดยืนต่อหน้าพระผู้อภิบาลของพวกเขา บางคนจะกล่าวถ้อยคำแก่อีกคนหนึ่ง บรรดาผู้อ่อนแอ(ลูกน้อง) จะกล่าวแก่บรรดาผู้หยิ่งยโส (หัวหน้า) ว่า หากมิใช่พวกเจ้าแล้ว

แน่นอน พวกเราคงได้เป็นผู้ศรัทธากันแล้ว บรรดาผู้หยิ่งยโส (หัวหน้า) ก็กล่าวแก่บรรดาผู้อ่อนแอ (ลูกน้อง) ว่า พวกเรานะหรือที่ได้ขัดขวางพวกเจ้าจากแนวทางที่ถูกต้อง หลังจากที่มันได้มายังพวกเจ้า มิใช่เช่นนั้น แต่พวกเจ้าเองต่างหากที่เป็นผู้กระทำผิด บรรดาผู้อ่อนแอ (ลูกน้อง) กล่าวแก่บรรดาผู้ยโส (หัวหน้า) ว่า มิใช่เช่นนั้นดอก แต่มันเป็นแผนการทั้งกลางคืน และกลางวัน เมื่อพวกเจ้าใช้ให้เราปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮ์ และเราได้ตั้งภาคีคู่เคียงกับพระองค์.....” จนจบอายะฮ์ (ซูเราะฮ์ สะบะอ์ อายะฮ์ที่ 31 - 33)

อิบนุ อบีฮาดิม ได้เล่าว่า บิดาของตนได้เล่าให้เราฟังว่า อิบนุ อบีอุมร์ ได้เล่าให้เราฟังว่า ซุฟยาน ได้เล่าให้เราฟัง โดยกล่าวว่า คำว่า **مَكْرٌ** ที่แปลว่า เล่ห์กล หรือกลอุบายทุกคำในอัลกุรอานนั้นคือ การกระทำ

และคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ และพวกเขาจะไม่วางกลอุบายหลอกลวงใคร นอกจากตัวของพวกเขาเองเท่านั้น แต่พวกเขาหารู้สึกไม่ ﴾ คือ กลอุบายหลอกลวงดังกล่าวนั้น มันจะไม่กลับไปหาใคร นอกจากตัวของพวกเขาเอง ดังเช่นที่อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสไว้ว่า

﴿ وَلِيَحْمِلُنَّ أَثْقَالَهُمْ وَأَثْقَالًا مَّعَ أَثْقَالِهِمْ ﴾

“และแน่นอน พวกเขาจะแบกรับความผิดของพวกเขา และความผิดอื่น ๆ รวมกับความผิดของพวกเขา”

(ซูเราะฮ์ อังกะบูต อายะฮ์ที่ 13)

และพระองค์ตรัสอีกว่า

﴿ وَمِنْ أَوْزَارِ الَّذِينَ يُضِلُّوهُمْ بَغَيْرِ عِلْمٍ وَلَا سَاءَ مَا يَزُرُونَ ﴾

“และ (จะแบก) ความผิดของบรรดาผู้ที่พวกเขาทำให้เขาเหล่านั้นหลงผิดโดยไม่รู้พึงทราบเถิดว่า สิ่งที่เขาทำผิดนั้นชั่วช้ายิ่ง”

(ซูเราะฮ์ อันนะฮฺล อายะฮ์ที่ 25)

และคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ และเมื่อได้มีอายะฮ์ใดมายังพวกเขา พวกเขาก็กล่าวว่า เราจะไม่ศรัทธาเป็นอันขาด จนกว่าจะได้รับอย่างที่ยับยั้งศรัทธาของอัลลอฮ์ ได้รับมาแล้ว ﴾ คือ เมื่ออายะฮ์หนึ่งอายะฮ์ใด หลักฐานและเหตุผลชั้นเด็ดขาดจะมายังพวกเขา พวกเขาก็กล่าวว่า เราจะไม่ศรัทธา จนกว่าจะมีมลาอิกะฮ์นำสิ่งนั้นจากอัลลอฮ์มาให้แก่พวกเขา ดังเช่น ได้เอามาให้บรรดารอซูลก่อนๆ นั้น ดังเช่นคำรัสของอัลลอฮ์ ผู้ทรงสูงส่ง ตรัสว่า

﴿ وَقَالَ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَاءَنَا لَوْلَا أُنْزِلَ عَلَيْنَا الْمَلَيِكَةُ أَوْ نَرَى رَبَّنَا ﴾ الآية

“และบรรดาผู้ที่ไม่หวังจะพบเรา กล่าวว่า ไฉนเล่ามลาอิกะฮ์จึงไม่ถูกส่งลงมายังพวกเรา หรือเราไม่เห็นพระผู้อภิบาลของเรา ?.....” จนจบอายะฮ์

(ซูเราะฮ์ อัลฟุรกออน อายะฮ์ที่ 21)

และคำรัสของ อัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ อัลลอฮ์ทรงรู้ดียิ่ง ณ ที่พระองค์จะทรงให้มีสาส์นของพระองค์ ﴾ คือ พระองค์ทรงทราบดีว่าจะนำสาส์นของพระองค์ไปให้ใคร และใครเป็นผู้ที่เหมาะสมที่รับสาส์นนั้น และดังเช่นคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า

﴿ وَقَالُوا لَوْلَا نُزِّلَ هَذَا الْقُرْآنُ عَلَى رَجُلٍ مِّنَ الْقَرْيَتَيْنِ عَظِيمٍ ۚ أَهَمْ يَقْسِمُونَ رَحْمَتَ رَبِّكَ ﴾ الآية

“และพวกเขากล่าวว่า ทำไมอัลกุรอาน จึงไม่ถูกประทานลงมาให้แก่ผู้มีความสำคัญยังสองเมืองนี้ พวกเขาเป็นผู้แบ่งปันความเมตตาแห่งพระผู้อภิบาลของเจ้า กระนั้นหรือ ?” จนจบอายะฮ์

(ซูเราะฮ์ อัชชูครุฟ อายะฮ์ที่ 31 และ 32)

คำว่า الْقَرْيَتَيْنِ ในที่นี้หมายถึง เมืองมักกะฮ์ กับเมืองฏออิฟ เพราะคนสองเมืองนั้นอัลลอฮ์ไม่ทรงชอบพวกเขา พวกเขาแสดงกริยาไม่ดีต่อท่านรอซูล ﷺ กล่าวร้าย อิจฉา ดื้อดึง และโยโสโอหังต่อท่าน ดังที่คำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ทรงบอกให้ทราบเกี่ยวกับพวกเขาว่า

﴿ وَإِذَا رَأَوْكَ إِن يَتَّخِذُونَكَ إِلَّا هُزُوءًا أَهَذَا الَّذِي بَعَثَ اللَّهُ رَسُولًا ﴾

“และเมื่อพวกเขาเห็นเจ้า (มุฮัมมัด) พวกเขาก็จะไม่ถือเอาเจ้าเป็นอย่างอื่นนอกจากเพื่อเป็นที่ล้อเลียน นี่แหละหรือที่อัลลอฮ์ทรงส่งให้มาเป็นศาสนทูต ?”

(ซูเราะฮ์ อัลฟุรกออน อายะฮ์ที่ 41)

และ อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿ وَإِذَا رَأَوْكَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِن يَتَّخِذُونَكَ إِلَّا هُزُوءًا أَهَذَا الَّذِي يَذْكُرُ آلِهَتَكُمْ وَهُمْ يَذْكُرُ الرَّحْمَنَ مُمْ كَفِرُونَ ﴾

“และเมื่อบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา (ชาวมักกะฮ์) พบเห็นเจ้า พวกเขาก็จะถือเอาเจ้าเป็นที่ล้อเลียน คนนั้นหรือที่กล่าวคำหิพเจ้าของพวกเจ้า ทั้ง ๆ ที่พวกเขากล่าว

ตำหนิพระผู้ทรงกรุณา โดยที่พวกเขาก็เป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา”

(ซูเราะฮฺ อัลอัมมียาฮฺ อายะฮฺที่ 36)

และ อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿وَلَقَدْ أَسْتَهْزِئُ بِرُسُلٍ مِّن قَبْلِكَ فَحَاقَ بِالَّذِينَ سَخِرُوا مِنْهُمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ﴾

“และโดยแน่นอน บรรดาศาสนทูตก่อนหน้าเจ้าได้เคยถูกเย้ยหยันมาแล้ว แล้ว การลงโทษได้ประสพแก่บรรดาผู้ที่เย้ยหยันต่อบรรดาศาสนทูต ในสิ่งที่พวกเขาได้ เย้ยหยันไปแล้ว”

(ซูเราะฮฺ อัลอัมมียาฮฺ อายะฮฺที่ 41)

บรรดาพวกปฏิเสธได้ยอมรับว่า เชื่อสายของท่านนบี ﷺ นั้นสูงส่ง

เรื่องนี้ พวกกุฟฟารฺ (ปฏิเสธ) ได้ยอมรับถึงความประเสริฐของท่านนบี ﷺ ความมีเกียรติของท่าน ตระกูลของท่าน ความสะอาดของท่าน และบรรดาแม่นม คนเลี้ยงดูท่าน และแหล่งกำเนิดของท่าน รวมทั้งบรรดามลาอิกะฮฺ และผู้ศรัทธาทั้งมวลก็ยอมรับด้วย จนกระทั่งพวกเขาได้ขนานนามท่าน ก่อนที่ท่านจะได้รับการแต่งตั้งให้เป็นนบีว่า อัลอะมีน (เป็นผู้ที่ซื่อสัตย์) เรื่องดังกล่าวนี้ แม้แต่หัวหน้าชาวกุฟฟารฺ (ปฏิเสธ) คือ อับดุลมุญญิซ ก็ยังยอมรับด้วย ขณะที่เฮราคลิอุส จักรพรรดิโรมันได้ถาม อับดุลมุญญิซ ว่า พวกท่านเคยกล่าวหาว่าเขาพูดโกหกก่อนที่เขาจะพูดเรื่องพระเจ้าไหม ? อับดุลมุญญิซ ตอบว่า ไม่เคยเลย สะดือในเรื่องนี้ยาวมาก ซึ่ง จักรพรรดิโรมันได้อ้างเป็นหลักฐานว่า ท่านเป็นคนสะอาดบริสุทธิ์ การเป็นนบีของท่านก็เป็นเรื่องจริง และศาสนที่ท่านได้นำมาก็ถูกต้องด้วย

อิมามอะหมัด ได้รายงานจาก วาฆิละฮฺ อิบนิล อัสเกาะอฺ ﷺ ว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَىٰ مِنْ وَلَدِ إِبْرَاهِيمَ إِسْمَاعِيلَ ، وَاصْطَفَىٰ مِنْ بَنِي إِسْمَاعِيلَ بَنِي كِنَانَةَ ، وَاصْطَفَىٰ مِنْ بَنِي كِنَانَةَ قُرَيْشًا ، وَاصْطَفَىٰ مِنْ قُرَيْشٍ بَنِي هَاشِمٍ ، وَاصْطَفَانِي مِنْ بَنِي هَاشِمٍ)

“แท้จริง อัลลอฮฺทรงเลือกอิสมาอีลมาจากลูกของอิบรอฮีม ทรงเลือกเผ่ากินานะฮฺมาจากลูกๆ ของอิสมาอีล ทรงเลือกเผ่ากูเรซมาจากลูกๆ ของกินานะฮฺ ทรงเลือกตระกูลฮาซิมมาจากเผ่ากูเรซ และทรงเลือกฉันมาจากตระกูลฮาซิม”

(อะหมัด 4/107)

มุสลิม ได้นำเสนอฮะดีษนี้โดยเอกเทศ

(มุสลิม 4/1682)

และในหนังสือเศาะฮี้ฮอัลบุคอรี รายงานจาก อับดุลลอฮฺ รัฎฏอ เล่าว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(بُعِثْتُ مِنْ خَيْرِ قُرُونِ بَنِي آدَمَ قَرْنَا فَقَرْنَا ، حَتَّى بُعِثْتُ مِنَ الْقَرْنِ الَّذِي كُنْتُ فِيهِ)

“ฉันได้ถูกแต่งตั้งมาจากหลายๆ ศตวรรษที่ดีๆ ของลูกๆ อาดัม ศตวรรษแล้ว ศตวรรษเล่า จนกระทั่งฉันได้ถูกแต่งตั้งขึ้นในศตวรรษที่ฉันมีชีวิตอยู่นั้นแหละ”

(พัตฮุลบารี 6/653)

และคำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿บรรดาความต่ำต้อย และการลงโทษอันรุนแรง จากอัลลอฮฺนั้น จะประสบแก่บรรดาผู้ที่กระทำความผิด﴾ นี่เป็นสัญญาณการลงโทษจาก อัลลอฮฺ เป็นการขู่สาทัพบกผู้ยโสโอหัง ไม่ยอมปฏิบัติตามบรรดารอซูลของพระองค์ และต้อถึง ถึงที่จะกระทำตามใจตัวเอง ในวันกิยามะฮฺพวกเขาจะถูกลงโทษต่อหน้าอย่างตกต่ำ เพราะ พวกเขายโสโอหัง และจะอยู่ในสภาพต่ำต้อยอย่างสุดๆ อันเนื่องจากพวกเขายโสโอหังในโลก ดุนยานี้ ดังเช่นคำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ﴾

“แท้จริง บรรดาผู้ที่โอหังต่อการเคารพภักดีแก่ข้าฉันนั้น จะเข้าไปอยู่ในนรกในสภาพ อันต่ำต้อย (คืออยู่ในสภาพที่เล็ก ตกต่ำ และต่ำต้อยเป็นที่สุด)”

(ซูเราะฮฺ มอฟิร อายะฮฺที่ 60)

และคำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿อันเนื่องจากการที่พวกเขาว่างอบายหลอกลวงกัน﴾ อันเนื่องจากการหลอกลวงกันเป็นประจำ ซอนเรน มีเลห์กล และเลห์เหลี่ยมแบบนิ่มนวล แต่พวกเขาจะได้รับการลงโทษที่รุนแรงในวันกิยามะฮฺเป็นการตอบแทน และสอดคล้องกับ คำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿وَلَا يَطْمَئِنُّ قُلُوبُهُمْ حَتَّى يُؤْتَوِيَ إِلَهُهُمْ﴾ “และพระผู้อภิบาลของท่านนั้น จะไม่เออธรรม ต่อผู้ใด” (ซูเราะฮฺ อัลกะฮ์ฟ อายะฮฺที่ 49) ดังเช่นอัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿يَوْمَ تُبْلَى السَّرَائِرُ﴾ “วันที่สิ่งเร้นลับจะถูกเปิดเผย (สิ่งที่มันซอนเรนอยู่ ปกปิดอยู่ หรืออยู่ในใจ จะถูกเปิดเผย)” (ซูเราะฮฺ อัลญุญุส อายะฮฺที่ 9)

ได้มีระบุอยู่ในหนังสือเศาะฮี้ฮทั้งสอง ว่าท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(يُنْصَبُ لِكُلِّ غَادِرٍ لَوَاءٌ عِنْدَ اسْتِهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فَيَقَالُ : هَذِهِ غَدْرَةُ فُلَانِ بْنِ فُلَانٍ)

“ในวันกิยามะฮฺ คนที่หลอกลวงจะถูกปักธงไว้ที่แก้มก้นของเขา แล้วจะมีเสียงกล่าวว่า นี่คือ การหลอกลวงของคนนั้น ลูกของคนนั้น”

(ฟัตฮุลบาริ 6/327 และมุสลิม 3/1361)

เหตุผลในเรื่องนี้ก็คือ เมื่อการหลอกลวงนั้นเกิดขึ้นซึ่งเป็นความลับที่ไม่มีใครจะรู้เห็นได้ ในวันกิยามะฮฺ คนที่หลอกลวง จึงมีธงติดและปลิวสะบัดอยู่ที่เขา เพื่อเป็นการประจานการกระทำให้ทุกคนได้ทราบ

﴿فَمَنْ يُرِدِ اللَّهُ أَنْ يَهْدِيَهُ يَشْرَحْ صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ وَمَنْ يُرِدْ أَنْ يُضِلَّهُ يَجْعَلْ صَدْرَهُ ضَيِّقًا حَرَجًا كَأَنَّمَا يَصَّعَّدُ فِي السَّمَاءِ كَذَلِكَ يَجْعَلُ اللَّهُ الرِّجْسَ عَلَى الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ﴾ (125)

125. ผู้ใดที่อัลลอฮฺทรงต้องการจะให้เขาได้รับทางนำ พระองค์ก็จะทรงให้หัวอกของเขาเบิกบานเพื่ออิสลาม และผู้ใดที่พระองค์ทรงต้องการที่จะปล่อยให้เขาหลงทาง ก็จะทรงให้หัวอกของเขาแคบ อึดอัด ประหนึ่งว่าเขากำลังขึ้นไต่บันไดขึ้นฟ้า ในทำนองนั้นแหละ อัลลอฮฺจะทรงให้มีความโสมมแก่บรรดาผู้ไม่ศรัทธา

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿ผู้ใดที่อัลลอฮฺทรงต้องการให้เขาได้รับทางนำ พระองค์ก็จะทรงให้หัวอกของเขาเบิกบานเพื่ออิสลาม﴾ คือ ให้เขาเกิดความสะดวก (ตื่นตัว) และง่ายดาย ซึ่งดังกล่าวนั้น เป็นเครื่องหมายแห่งความดี ดังเช่นดำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿أَفَمَنْ شَرَحَ اللَّهُ صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ فَهُوَ عَلَى نُورٍ مِّنْ رَبِّهِ ۗ..... الْآيَةُ

“ผู้ใดที่อัลลอฮฺทรงเปิดทรวงอกของเขาเพื่ออิสลามแล้ว เขายู่บนแสงสว่างจาก พระผู้อภิบาลของเขา (จะเหมือนกับผู้ที่หัวใจบอด กระนั้นหรือ?).....” จนจบอายะฮฺ (ซูเราะฮฺ อัลซุหมฺรฺ อายะฮฺที่ 22)

และอัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿ وَلَكِنَّ اللَّهَ حَبَبٌ إِلَيْكُمُ الْإِيمَنُ وَزَيَّنَّهُ فِي قُلُوبِكُمْ وَكَرَّهَ إِلَيْكُمُ الْكُفْرَ وَالْفُسُوقَ وَالْعِصْيَانَ أُولَئِكَ هُمُ الرَّاشِدُونَ ﴾

“แต่อัลลอฮฺทรงให้การศรัทธาเป็นที่รักแก่พวกเจ้า และทรงประดับมันไว้ในดวงใจ ของพวกเจ้า และทรงให้การปฏิเสธศรัทธา และความชั่ว และการฝ่าฝืนเป็นที่ น่ารังเกียจชังแก่พวกเจ้า ชนเหล่านี้แหละ คือพวกที่ดำเนินอยู่ในแนวทางที่ถูกต้อง” (ซูเราะฮฺ อัลซุญญุด อายะฮฺที่ 7)

อิบนุ อับบาส ؓ ได้กล่าวเกี่ยวกับดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ فَمَنْ يُرِدِ اللَّهُ أَنْ يَهْدِيَهُ ﴾ โดย อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า “พระองค์ทรงให้หัวใจของเขาเปิดกว้างเพื่อ การให้เอกภาพต่อพระองค์ และศรัทธาเชื่อมั่นต่อพระองค์”

(อัดดุรุลมันซุร 3/356)

และเช่นเดียวกับ อบูมาลิก และคนอื่นๆ ก็ได้กล่าวเช่นเดียวกัน ซึ่งชัดเจนที่สุด

และดำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ และผู้ใดที่พระองค์ทรงต้องการที่จะปล่อยให้เขา หลงทาง ก็จะทำให้หัวใจของเขาแคบ อึดอัด ﴾

คำว่า ضَيِّقٌ บางท่านอ่าน ضَيْقٌ คือ ใส่สระฟัดฮะฮฺ ที่อักษร ض และใส่สระสุกุนที่ อักษร ى แต่นักวิชาการส่วนใหญ่จะอ่าน ضَيِّقٌ ซึ่งการอ่านทั้งสองอย่างนั้นก็มีความหมาย ไกลเคียงกัน อย่างเช่น هَيْنٌ กับ هَيْئٌ

ส่วนคำว่า حَرْجٌ นักอ่านบางท่านอ่าน حَرْجٌ โดยใส่สระฟัดฮะฮฺที่อักษร ح และใส่สระ กัสเราะฮฺที่อักษร ر ซึ่งบางท่านแปลว่า มีบาป ซึ่ง อัลสุตตี๊ ก็ได้กล่าวเช่นนั้น แต่บางท่าน อ่านว่า حَرْجٌ ซึ่งมีความหมายว่า หัวอกของเขาคับแคบไม่ยอมรับทางนำที่ถูกต้อง ไม่มีความ บริสุทธิ์ใจในเรื่องการศรัทธา จึงไม่ดำเนินการไปในทางที่ดี

ความจริง ท่านอุมัรฺ อิบนุล คือฎอบ ؓ เคยถามชาวอาหรับชนบท จากเผ่ามุดลิจ คนหนึ่งถึงความหมายของคำว่า الْحَرْجَةُ เขาตอบว่า มันเป็นต้นไม้ซึ่งอยู่ลึกเข้าไปในดงไม้หนาทึบ โดยมีต้นไม้อื่นๆ ล้อมรอบทำให้ไม่มีใครเข้าไปถึงได้ ไม่ว่าจะเป็นคนเลี้ยงสัตว์หรือแม้แต่สัตว์เอง

ก็เข้าไปไม่ถึง แล้วท่านอุมัร رضي الله عنه ก็กล่าวว่า เช่นเดียวกับหัวใจของคนมุนาฟิกนั้นแหละ
ที่ความดีจะเข้าไปถึงไม่ได้

(อัญญอบารี 12/104)

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสต่อไปอีกว่า ﴿ ประหนึ่งว่าเขากำลังขึ้นไปบนฟากฟ้า ﴾ อันเนื่องจาก
มันสูงมาก และอันตรายมาก

และ สะอีด อิบน์ ญะบร ได้กล่าวว่า มันทำให้หัวใจของเขาคับแคบ อึดอัดมาก คือ เขา
ไม่พบทางเลือกที่เป็นอย่างอื่น นอกจากต้องขึ้นไปทำให้เขากลับ และอึดอัดกังวลมาก

(อัญญอบารี 12/105)

อัลชะกัม อิบน์ อะบาน ได้เล่า โดยนำมาจาก อิkrimะฮฺ จาก อิบน์ อับบาส เกี่ยวกับ
อายะฮ์ที่ว่า لَا يَصْعَدُ فِي السَّمَاءِ إِلَّا بإِذْنِهِ โดยเขากล่าวว่า เตาฮีดและอิมานไม่สามารถเข้าสู่หัวใจของ
มนุษย์ได้ เว้นแต่อัลลอฮ์จะทรงทำให้มันเข้าไปอยู่ในหัวใจของเขา ซึ่งเปรียบได้กับการที่มนุษย์
ไม่อาจบรรลุสู่ฟากฟ้าได้

(อัตตุรมันซุร 3/356)

อิมามอบูญะฮะฮฺ อิบน์ ญะรีร ได้กล่าวว่า อย่างนี้ก็คือ อัลลอฮ์ได้อุปมาหัวใจของคน
ปฏิเสธนั้น ดังหัวใจที่มันอึดอัด ตีบเอามากๆ จนอิมาน (การศรัทธา) ต่ออัลลอฮ์ ไม่สามารถ
จะเข้าไปในใจได้ มันก็เป็นเช่นคนที่รู้ตัวว่าไม่สามารถจะขึ้นที่สูงได้ ถ้าจะถูกให้ขึ้นไป มันก็
เกิดความกว้าง ความอึดอัด ความกังวลเป็นที่สุด

(อัญญอบารี 12/09)

และเขายังได้กล่าวเกี่ยวกับคำรัสของ อัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ ในทำนองนั้นแหละ อัลลอฮ์
จะทรงให้มีความโสมมแก่บรรดาผู้ไม่ศรัทธา ﴾ โดยเขากล่าวว่า ดังเช่น อัลลอฮ์ทรงให้หัวใจ
ของผู้ที่พระองค์ประสงค์ให้เขาอึดอัด คับแคบ พระองค์ก็ทรงให้ชัยฏอนครอบงำเขา เช่นเดียวกับ
ผู้ที่ไม่ยอมศรัทธาต่ออัลลอฮ์ และรอซูลของพระองค์ และขัดขวางหนทางของอัลลอฮ์ด้วย

(อัญญอบารี 12/110)

อิบนุ อบีญะฮะฮฺ ได้รายงานมาจาก อิบน์ อับบาส ว่า คำว่า الرَّجْسُ ก็คือ “ชัยฏอน”
นั่นเอง

(อัญญอบารี 12/111)

ส่วนมุญาฮิด ได้กล่าวว่า คำว่า الرَّجْسُ ก็คือ “ทุกอย่างที่ไม่มีความดี”

(อัญญอบารี 12/111)

และอัปดุลเราะฮฺมาน อิบน์ ซัยด์ อิบน์ อัสลัม ได้กล่าวว่า الرَّجْسُ ก็คือ الْعَذَابُ “การลงโทษ” นั่นเอง

وَهَذَا صِرَاطُ رَبِّكَ مُسْتَقِيمًا قَدْ فَصَّلْنَا الْكَائِبَاتِ لِقَوْمٍ
يَذْكُرُونَ ﴿١٢٦﴾ لَهُمْ دَارُ السَّلَامِ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَهُوَ وَلِيُّهُمْ بِمَا كَانُوا
يَعْمَلُونَ ﴿١٢٧﴾

126. และนี่แหละ คือ ทางแห่งพระผู้อภิบาลของเจ้าที่เที่ยงตรง เราได้
แจกแจงอาะยะฮ์ทั้งหลายไว้แล้ว สำหรับกลุ่มชนที่ระลึก

127. สำหรับพวกเขานั้น คือ บ้านแห่งความสันติ ณ พระผู้อภิบาลของ
พวกเขา โดยที่พระองค์ทรงเป็นผู้คุ้มครองพวกเขา เนื่องจากสิ่งที่
พวกเขาเคยกระทำเอาไว้

เมื่ออัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวถึงพวกที่หลงออกจากทางของพระองค์ และขัดขวางผู้ที่
ไปสู่ทางของพระองค์ และพระองค์ได้เตือนให้พวกเขาทราบถึงความประเสริฐ และความมีเกียรติ
ถึงสิ่งที่รอซูลของพระองค์ได้นำมา นั่นก็คือ ทางนำที่ถูกต้องและศาสนาที่แท้จริง แล้วพระองค์
ก็ได้ตรัสว่า ﴿และนี่แหละ คือ ทางแห่งพระผู้อภิบาลของเจ้าที่เที่ยงตรง﴾ คำว่า مُسْتَقِيمًا
อ่านเป็น มัสนูบ ในฐานะตำแหน่งเป็น “ฮาล” ตามหลักไวยากรณ์อาหรับ ความหมายก็คือ
ศาสนานี้ (ศาสนาอิสลาม) ที่อัลลอฮ์ทรงลงบัญญัติให้แก่เจ้า โอัมมุฮัมมัด ตามที่เราได้ประทาน
อัลกุรอานลงมาให้แก่เจ้านั้น เป็นทางของอัลลอฮ์ที่เที่ยงตรง ﴿เราได้แจกแจงอาะยะฮ์ทั้งหลาย
ไว้แล้ว﴾ คือ เราได้อธิบายไว้อย่างชัดเจนแจ่มแจ้งแล้ว ﴿สำหรับกลุ่มชนที่ระลึก﴾ คือ
สำหรับผู้ที่เกี่ยวข้อง ตั้งใจฟัง มีสติปัญญา เข้าใจเกี่ยวกับอัลลอฮ์ และรอซูลของพระองค์
﴿สำหรับพวกเขานั้น คือ บ้านแห่งความสันติ﴾ นั่นก็คือ สวนสวรรค์ ﴿ณ พระผู้อภิบาล
ของพวกเขา﴾ ในวันกิยามะฮ์ ที่อัลลอฮ์ได้ทรงให้ลักษณะสวรรค์ ณ ที่นี้ว่า ดารุสสลาม
(บ้านแห่งความสันติ) ก็เพราะพวกเขาจะได้รับสันติสุขในสถานที่นั้น อันเนื่องจากพวกเขาได้อยู่
ในหนทางที่เที่ยงตรง ตามเป้าหมายที่รอซูลของพระองค์ได้นำมาบอกกล่าว และจะไม่มี ความ

ยุ่งเหยิงแต่ประการใด ﴿ โดยที่พระองค์ทรงเป็นผู้คุ้มครองพวกเขา ﴾ คอยดูแล คุ้มครองช่วยเหลือ และสนับสนุนพวกเขา ﴿ เนื่องจากสิ่งที่พวกเขาเคยกระทำเอาไว้ ﴾ ในโลกดุนยา เพื่อเป็นการตอบแทนผลงานที่ดีๆ ของพวกเขา ซึ่งการตอบแทนนั้นก็คือ สวรรค์นั่นเอง

وَيَوْمَ يَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا يَمْعَشَرُ الْجِنَّ قَدْ اسْتَكْتَرْتُمْ مِنَ الْإِنْسِ
وَقَالَ أَوْلِيَاؤُهُمْ مِنَ الْإِنْسِ رَبَّنَا اسْتَمْتَعَ بَعْضُنَا بِبَعْضٍ وَبَلَّغْنَا
أَجَلَنَا الَّذِي أَجَلْتَ لَنَا قَالَ النَّارُ مَثْوَاكُمْ خَالِدِينَ فِيهَا إِلَّا مَا
شَاءَ اللَّهُ إِنَّ رَبَّكَ حَكِيمٌ عَلِيمٌ ﴿١٢٨﴾

128. และวันที่พระองค์จะทรงชุมนุมพวกเขาไว้ทั้งหมด (โดยตรัสขึ้นว่า) โอ้ญินทั้งหลาย แท้จริง พวกเจ้าได้กระทำแก่พวกมนุษย์มากมาย และบรรดาสหายของพวกเขามาจากหมู่มนุษย์ได้กล่าวว่า โอ้พระผู้อภิบาลของเรา บางส่วนของพวกเรานั้น ได้รับประโยชน์ด้วยกับอีกบางส่วน และพวกเราก็ตีถึงซึ่งกำหนดเวลาของพวกเรา ที่พระองค์ได้ทรงกำหนดไว้แก่พวกเรา พระองค์ตรัสว่า นรกนั้นคือที่อยู่ของพวกเจ้าโดยที่จะอยู่ในนั้นตลอดกาล นอกจากสิ่งที่อัลลอฮ์ทรงประสงค์เท่านั้น แท้จริง พระผู้อภิบาลของเจ้านั้น เป็นผู้ทรงปรีชาญาณ ผู้ทรงรอบรู้

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสโดยกล่าวว่า โอ้มุฮัมมัด ในเรื่องที่เจ้าได้เล่าให้พวกเขาฟัง และเตือนพวกเขานั้น ﴿ และวันที่พระองค์จะทรงชุมนุมพวกเขาไว้ทั้งหมด ﴾ หมายถึง พวกญิน และพรรคพวกของพวกมันที่เป็นมนุษย์ที่กราบไหว้พวกญินในโลกดุนยา โดยขอความคุ้มครองจากพวกมัน เชื่อฟังพวกมัน และการกระซิบกระซาบของพวกมันด้วยคำพูดที่ดีๆ เพื่อมันจะได้ล่อลวงมนุษย์ และพระองค์จะตรัสว่า ﴿ โอ้ญินทั้งหลาย แท้จริง พวกเจ้าได้กระทำแก่พวกมนุษย์มากมาย ﴾ คือ พระองค์ตรัสหลังจากข้อความที่ว่า โอ้ญินทั้งหลาย เพราะว่าจากประโยคนั้นชี้ให้เห็นว่า มีข้อความที่ถูกตัดออกไป และความหมายของข้อความที่ว่า ﴿ قَدْ اسْتَكْتَرْتُمْ مِنَ الْإِنْسِ ﴾

คือ จากการล่อลวงพวกมนุษย์ และทำให้พวกมนุษย์หลงเชื่อ ซึ่งข้อความดังกล่าวนี้ ก็เหมือนกับคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿ أَلَمْ أَعْهَدْ إِلَيْكُمْ يَبْنَىءِ آدَمَ أَنْ لَا تَعْبُدُوا الشَّيْطَانَ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ ﴿٦٠﴾
وَأَنْ أَعْبُدُونِي هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ ﴿٦١﴾ وَلَقَدْ أَضَلَّ مِنْكُمْ جِبِلًّا كَثِيرًا أَفَلَمْ تَكُونُوا
تَعْقِلُونَ ﴿٦٢﴾

“ข้ามิได้สัญญาแก่พวกเจ้าดอกหรือ โอ้ลูกหลานของอาดัมว่า พวกเจ้าอย่าได้เคารพบูชาชัยฏอนมารร้าย แท้จริง มันเป็นศัตรูตัวฉกาจของพวกเจ้า และพวกเจ้าจงเคารพภักดีต่อข้า นี่คือนำทางอันเที่ยงตรง และโดยแน่นอน มันได้ทำให้กลุ่มชนจำนวนมากของพวกเจ้าหลงทาง ทำไมพวกเจ้าจึงไม่ใช่สติปัญญาใคร่ครวญเล่า ?”

(ซูเราะฮฺ ยาซีน อายะฮฺที่ 60 - 62)

﴿ และบรรดาเสียหายของพวกเขามาจากหมู่มนุษย์ได้กล่าวว่า โอ้พระผู้อภิบาลของเรา บางส่วนของพวกเรานั้น ได้รับประโยชน์ด้วยกับอีกบางส่วน ﴾ หมายความว่า บรรดาเสียหายของพวกญินที่เป็นมนุษย์ ได้กล่าวยอมรับกับอัลลอฮฺ ﷻ ในเรื่องดังกล่าว

อัลอะซัน ได้กล่าวว่า ทั้งสองฝ่ายนั้นไม่มีประโยชน์อะไรร่วมกัน นอกจากญินออกคำสั่งและมนุษย์ก็ทำตาม

(อิรฺรูรุลมันซุร 3/357)

อิบนุ ญุรียญ์ ได้กล่าวว่า ปรากฏว่า มีชายชาวญะฮิลียะฮฺคนหนึ่งกำลังจะลงพักอยู่ในพื้นที่แห่งหนึ่ง แล้วเขาก็กล่าวว่า ฉันขอความคุ้มครองต่อหัวหน้าแห่งหุบเขานี้ ดังกล่าวนี้อือ ประโยชน์ร่วมของพวกเรา ดังนั้น พวกเจ้าจงอย่าไปยุ่งกับมัน เพราะมันจะทำให้พวกท่านหายหน้าในวันกิยามะฮฺ ส่วนประโยชน์ของพวกญินที่จะได้จากมนุษย์ คือ มนุษย์จะให้เกียรติพวกมันในการที่ช่วยเหลือมนุษย์ ﴿ และพวกเราก็ตึงซึ่งกำหนดเวลาของพวกเรา ที่พระองค์ได้ทรงกำหนดไว้แก่พวกเรา ﴾ อัซซุติย ได้กล่าวว่า คือ ความตาย ﴿ พระองค์ตรัสว่า นรกนั้นคือที่อยู่ของพวกเจ้า ﴾ คือ เป็นที่พำนัก เป็นที่อยู่อาศัยของพวกท่าน พวกเขา และพรรคพวกของเจ้า ﴿ โดยที่จะอยู่ในนั้นตลอดกาล ﴾ คือ พำนักอยู่ในนั้นตลอดกาล นอกจากอัลลอฮฺทรงประสงค์เท่านั้น

وَكَذَلِكَ نُوَلِّي بَعْضَ الظَّالِمِينَ بَعْضًا بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ

129. ในทำนองนั้นแหละ เราจะให้บางส่วนของผู้ธรรมทั้งหลายเป็นสหาย
กับอีกบางส่วน เนื่องจากสิ่งที่พวกเขาเคยชวนชวายเป็น

บางส่วนของผู้ธรรมทั้งหลายเป็นสหายกับอีกบางส่วน

มะอุมัร ได้เล่าโดยนำมาจาก กอตาดะฮฺ ในการอธิบายอายะฮฺที่ว่า อัลลอฮฺจะทรงให้
พวกอธรรมบางคนเป็นสหายซึ่งกันและกันในนรก โดยบางส่วนจะทำอีกบางส่วน

(อับดุลร็อซซัค 2/218)

และ อับดุลเราะฮฺมาน อิบน์ เซด อิบน์ อัซลัม ได้กล่าวเกี่ยวกับคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า
(وَكَذَلِكَ نُوَلِّي بَعْضَ الظَّالِمِينَ بَعْضًا) โดยเขากล่าวว่า เป็นพวกอธรรมที่เป็นญินกับพวกอธรรม
ที่เป็นมนุษย์ (อิฎฏอบารี 12/119) และเขาได้อ่านอายะฮฺที่ว่า (وَمَنْ يَعْمَلْ خَيْرًا يَنْفَعْهُ لِرَبِّهِ وَكَرَّ الْوَحْمَنَ) “และผู้ที่ทำดีหลังจากการระลึกถึงพระผู้ทรงกรุณา เราจะเตรียม
ชัยฏอนคนหนึ่งไว้ให้แก่เขา แล้วมันก็จะเป็สหายของเขา” (ซูเราะฮฺ อัชชูครุฟ อายะฮฺที่ 36)
คือ เรา (อัลลอฮฺ) จะให้ญินที่อธรรมมีอำนาจเหนือมนุษย์ที่อธรรม

และนักกลอนบางคนได้กล่าวว่า

(وَمَا مِنْ يَدٍ إِلَّا يَدُ اللَّهِ فَوْقَهَا وَلَا ظَالِمٍ إِلَّا سَيِّئِلَىٰ بَظَالِمٍ)

“ไม่มีจากมือใด นอกจากพระหัตถ์ของอัลลอฮฺอยู่เหนือมือนั้น
และไม่มีผู้ธรรมคนใด นอกจากจะถูกทดสอบด้วยกับผู้ธรรมอีกคนหนึ่ง”

ความหมายของอายะฮฺดังกล่าวนั้นก็คือ ดังเช่นที่เราได้ให้ผู้ขาดทุนเหล่านั้น ถูกญิน
ล่อลวงไป เช่นเดียวกัน เราจะทำให้บรรดาผู้ธรรมบางคนมีอำนาจเหนือกว่าอีกบางคน และ
เราจะให้บางคนในหมู่พวกเขาหายนะด้วยกับอีกบางคน และเราจะให้บางคนแก้แค้นอีกบางคน
เพื่อเป็นการตอบแทนต่อการอธรรมของพวกเขา และความเลวของพวกเขา

يَمَعَشَرِ الْجِنَّ وَالْإِنْسِ أَلَمْ يَأْتِكُمْ رُسُلٌ مِّنْكُمْ يَقُصُّونَ
عَلَيْكُمْ آيَاتِي وَيُنذِرُونَكُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هَٰذَا قَالُوا
شَٰهَدْنَا عَلَىٰ أَنْفُسِنَا وَغَرَّتْهُمْ الْحَيَوةُ الدُّنْيَا وَشَٰهَدُوا عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ
أَنَّهُمْ كَانُوا كَافِرِينَ ﴿١٣٠﴾

130. ไอ้ญินและมนุษย์ทั้งหลาย บรรดาศาสนทูตของพวกเจ้ามิได้มายัง
พวกเจ้าดอกหรือ ? โดยที่พวกเขาจะเล่าให้พวกเจ้าถึงบรรดาอายะฮ์
ของข้า และจะเตือนพวกเจ้าถึงการพบกับวันของพวกเจ้านี้ พวกเขา
กล่าวว่า พวกเราขอยืนยันด้วยตัวของพวกเราเองว่า ชีวิตความเป็น
อยู่แห่งโลกนี้ได้หลอกลวงพวกเรา และพวกเขาก็ได้ยืนยันแก่ตัวของ
พวกเราเองว่า แท้จริง พวกเขานั้นเป็นผู้ปฏิเสธการศรัทธา

การดำหนิญินและมนุษย์ โดยถาถึงการส่งศาสนทูตมา และการสาบาน
ของพวกเขารวเรื่องดังกล่าว

อายะฮ์นี้ก็เช่นกัน เป็นการดำหนิของอัลลอฮ์ต่อพวกปฏิเสธที่เป็นญิน และมนุษย์ใน
วันกียามะฮ์ ซึ่งพระองค์จะทรงถามพวกเขา โดยที่พระองค์ทรงทราบดีว่า บรรดาศาสนทูต
ได้แจ้งสาส์นของพระองค์ให้พวกเขาได้ทราบหรือเปล่า ? นี่ถือเป็นการถามเกี่ยวกับอายะฮ์ที่ว่า
﴿ ไอ้ญินและมนุษย์ทั้งหลาย บรรดาศาสนทูตของพวกเจ้ามิได้มายังพวกเจ้าดอกหรือ ? ﴾
หรือส่วนหนึ่งจากพวกเจ้าดอกหรือ ส่วนศาสนทูตนั้นเป็นมนุษย์ มิได้เป็นญิน ดังที่มูญาฮิด,
อิบนุ ญะเรจ และคนอื่นๆ ทั้งที่เป็นชาวสะลัฟ และชาวคอลลัฟได้กล่าวเอาไว้

(อัญญอบารี 12/122)

หลักฐานที่บ่งบอกว่า ศาสนทูตนั้นเป็นมนุษย์ ก็คือคำรัสของ อัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า

﴿ نَا أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ كَمَا أَوْحَيْنَا إِلَىٰ نُوحٍ وَالنَّبِيِّينَ مِنْ بَعْدِهِ ۚ إِلَىٰ قَوْلِهِ ۖ رُسُلًا
مُّبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ لِئَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَى اللَّهِ حُجَّةٌ بَعْدَ الرُّسُلِ ۚ ﴾

“แท้จริง เราได้มีอายะฮ์แก่เจ้า เช่นเดียวกับที่เราได้มีอายะฮ์แก่หิวฮ์ และบรรดา
นบีหลังจากเขา ไปจนถึงคำรัสของพระองค์ที่ว่า คือ บรรดาศาสนทูตในฐานะผู้แจ้ง
ข่าวดี และในฐานะผู้แจ้งข่าวร้าย เพื่อว่ามนุษย์จะได้ไม่มีหลักฐานใด ๆ อ้างแก้ตัว
กับอัลลอฮ์ หลังจากบรรดาศาสนทูตเหล่านั้น”

(ซูเราะฮ์ อันนิซาฮ์ อายะฮ์ที่ 163 - 165)

และคำรัสของ อัลลอฮ์ ﷻ เกี่ยวกับนบีอิบรอฮีมที่ว่า

﴿ وَجَعَلْنَا فِي ذُرِّيَّتِهِ النُّبُوَّةَ وَالْكِتَابَ ﴾

“และเราได้ให้การเป็นนบี และคัมภีร์แก่ลูกหลานของเขา”

(ซูเราะฮ์ อัลอังกะบูต อายะฮ์ที่ 27)

อัลลอฮ์ ﷻ ได้ทรงจำกัดการเป็นนบี และคัมภีร์ หลังจากอิบรอฮีมแก่ลูกหลานของเขา
โดยที่พระองค์มิได้กล่าวว่า คนหนึ่งคนใดจากบรรดามุฮ์ยั แท้จริง การเป็นนบีนั้นเคยปรากฏ
แก่พวกญินสมัยก่อนนบีอิบรอฮีม หลังจากนั้นก็ขาดตอนไปจากพวกเขาหลังจากอัลลอฮ์ได้
แต่งตั้งอิบรอฮีมเป็นนบีและรอซูลเป็นต้นมา

และ อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสอีกว่า

﴿ وَمَا أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ مِنَ الْمُرْسَلِينَ إِلَّا إِنَّهُمْ لَيَأْكُلُونَ الطَّعَامَ وَيَمْشُونَ فِي الْأَسْوَاقِ ﴾

“เราได้ส่งคนใดในบรรดารอซูลก่อนหน้าเจ้า นอกจากพวกเขาจะรับประทาน
อาหาร และเดินไปในตลาด”

(ซูเราะฮ์ อัลฟุรกอน อายะฮ์ที่ 20)

และ อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสอีกว่า

﴿ وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ إِلَّا رِجَالًا نُوْحِيَ إِلَيْهِمْ مِنْ أَهْلِ الْقُرَى ﴾

“และเราได้ส่งผู้ใดมาก่อนเจ้า นอกจากบรรพบุรุษจากชาวเมืองที่เราได้ประทาน
อายะฮ์แก่พวกเขา”

(ซูเราะฮ์ ยูซุฟ อายะฮ์ที่ 109)

และเป็นที่ยอมรับกันว่า ญินนั้นถือว่าอยู่ในกลุ่มผู้ที่ต้องศรัทธาและเชื่อฟังเช่นเดียวกับ
มนุษย์ และด้วยเหตุนี้ อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสให้เราทราบเกี่ยวกับพวกมันว่า

﴿ وَإِذْ صَرَفْنَا إِلَيْكَ نَفَرًا مِّنَ الْجِنِّ يَسْتَمِعُونَ الْقُرْءَانَ فَلَمَّا حَضَرُوهُ قَالُوا أَنصِتُوا فَلَمَّا قُضِيَ وَلَّوْا إِلَىٰ قَوْمِهِم مُّنْذِرِينَ ۖ ﴿٢٩﴾ قَالُوا يَنْقُومَنَا إِنَّا سَمِعْنَا كِتَابًا أُنزِلَ مِنۢ بَعْدِ مُوسَىٰ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ يَهْدِي إِلَى الْحَقِّ وَإِلَىٰ طَرِيقٍ مُّسْتَقِيمٍ ۖ ﴿٣٠﴾ يَنْقُومَنَا أَجِيبُوا دَاعِيَ اللَّهِ وَآمِنُوا بِهِ ۖ يَعْفِرْ لَكُمْ مِّن ذُنُوبِكُمْ وَيُجِرْكُمْ مِّنۢ مِّنۢ عَذَابٍ أَلِيمٍ ۖ ﴿٣١﴾ وَمَن لَّا يُجِبْ دَاعِيَ اللَّهِ فَلَيْسَ بِمُعْجِزٍ فِي الْأَرْضِ وَلَيْسَ لَهُ مِن دُونِهِ أَوْلِيَاءُ ۚ أُولَٰئِكَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ۖ ﴿٣٢﴾ ﴾

“และจงระลึกถึงเมื่อเราได้ให้ญินจำนวนหนึ่งมุ่งไปยังเจ้า เพื่อฟังอัลกุรอาน ครั้นเมื่อพวกเขาปรากฏตัวต่อหน้าอัลกุรอาน พวกเขาบอกว่า จงนิ่งฟังซิ เมื่อการอ่านจบลงแล้ว พวกเขาก็หันหลัง กลับไปยังกลุ่มชนของพวกเขา เพื่อทำหน้าที่เป็นผู้ตักเตือน พวกเขาบอกว่า โอ้กลุ่มชนของเรา แท้จริง เราได้ฟังคัมภีร์ (อัลกุรอาน) ซึ่งถูกประทานลงมาจากมุซา เป็นการยืนยันในสิ่งที่มาก่อนอัลกุรอาน เพื่อชี้แนะทางไปสู่สัจธรรม และแนวทางที่เที่ยงตรง โอ้กลุ่มชนของเรา จงตอบรับต่อผู้เรียกร้องของอัลลอฮฺเถิด และจงศรัทธาต่อเขา พระองค์จะทรงอภัยความผิดของพวกเขาเจ้าให้แก่พวกเขา และจะทรงให้พวกเขาหลุดพ้นจากการลงโทษอันเจ็บปวด และผู้ใดที่ไม่ตอบรับข้อเรียกร้องของอัลลอฮฺ เขาจะไม่รอดพ้น (จากการลงโทษ) ในแผ่นดินนี้ และสำหรับพวกเขาจะไม่มีผู้คุ้มครองอื่นจากพระองค์ ชนเหล่านี้ อยู่ในการหลงผิดอย่างชัดแจ้ง”

(ซูเราะฮฺ อัลอะฮฺกอฟ อายะฮฺที่ 29 - 32)

ความจริงได้มีอยู่ในชะติษที่รายงานโดย อัตติรมิซีย และคนอื่นๆ ว่า แท้จริง ท่านรอซูล ﷺ ได้อ่านซูเราะฮฺ อัลอะฮฺกอฟให้พวกเขาฟัง ซึ่งในซูเราะฮฺ อัลอะฮฺกอฟนั้น มีดำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿ سَنَفْرُغُ لَكُمْ أَيَّهَ الثَّقَلَانِ ۖ ﴿٣١﴾ فَبَايَآءَ الْآرِبِكُمَا تُكَذِّبَانِ ۖ ﴿٣٢﴾ ﴾

“อีกไม่ช้า เราจะจัดการกับพวกเขาเจ้า โอ้มนุษย์ และญินเอ๋ย ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าแห่งพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ ? ”

(ซูเราะฮฺ อัลอะฮฺกอฟ อายะฮฺที่ 31 และ 32)

(ตัฟซีรอะลอะฮฺกอฟ 9/177)

อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสไว้ในอายะฮ์นี้ว่า ﴿ อนุมัติและมนุษย์ทั้งหลาย บรรดาศาสนทูต
ของพวกเจ้ามิได้มายังพวกเจ้าดอกหรือ ? โดยที่พวกเขาจะเล่าให้พวกเจ้าถึงบรรดา
อายะฮ์ของข้า และจะเตือนพวกเจ้าถึงการพบกับวันของพวกเจ้านี้ พวกเขากล่าวว่า
พวกเราขอยืนยันด้วยตัวของพวกเราเองว่า ﴾ พวกเราขอยืนยันว่า บรรดารอซูลนั้นได้บอกให้
เราทราบถึงสาส์นของพระองค์แล้ว และพวกเขาได้เตือนพวกเราถึงการพบพระองค์แล้ว และ
แท้จริง วันนั้นต้องปรากฏขึ้นอย่างแน่นอนไม่มีทางจะหลีกเลี่ยงไปได้ และอัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า
﴿ ชีวิตความเป็นอยู่แห่งโลกนี้ได้หลอกลวงพวกเขา ﴾ คือ พวกเขาได้หลงระเหิรไปกับ
ชีวิตความเป็นอยู่ในโลกดุนยา และพวกเขาก็หายหน้าโดยไม่ยอมเชื่อฟังบรรดารอซูล ฝ่าฝืนต่อ
มัวะอฺญิฮาดต่าง ๆ ปลอมตัวไปตามอารมณ์ใฝ่ต่ำ หลงระเหิรไปกับความสวยงามของโลกดุนยา
﴿ และพวกเขาก็ได้ยืนยันแก่ตัวของพวกเราเองว่า ﴾ ในวันกิยามะฮ์ ﴿ แท้จริง พวกเขานั้น
เป็นผู้ปฏิเสธการศรัทธา ﴾ ในโลกนี้ ไม่ยอมรับสาส์นที่บรรดารอซูลได้นำมาแจ้งแก่พวกเขา

ذٰلِكَ اَنْ لَّمْ يَكُنْ رَبُّكَ مُهْلِكَ الْقُرٰى بِظُلْمٍ وَّاَهْلُهَا غٰفِلُوْنَ
وَلِكُلِّ دَرَجَتٍ مِّمَّا عَمِلُوْا وَّمَا رَبُّكَ بِغٰفِلٍ عَمَّا يَعْمَلُوْنَ ﴿ ١٣١ ﴾

﴿ ١٣٢ ﴾

131. นั่นก็เพราะว่า พระผู้อภิบาลของเจ้านั้น มิเคยเป็นผู้ทำลายเมืองต่าง ๆ
ด้วยความอธรรม โดยที่ชาวเมืองเหล่านั้นมิรู้อะไร

132. และสำหรับแต่ละคนนั้นมีหลายระดับชั้น เนื่องจากสิ่งที่พวกเขาได้
ประกอบเอาไว้ และพระผู้อภิบาลของเจ้านั้น ไม่เคยเผลอโผล่ในสิ่ง
ที่พวกเขาได้กระทำกัน

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿ นั่นก็เพราะว่า พระผู้อภิบาลของเจ้านั้น มิเคยเป็นผู้ทำลาย
เมืองต่าง ๆ ด้วยความอธรรม โดยที่ชาวเมืองเหล่านั้นมิรู้อะไร ﴾ ที่จริงแล้ว พระองค์
ได้เปิดโอกาสให้มนุษย์ และญิน ไว้อย่างกว้างขวาง โดยการส่งร่อซูลมาเรียกร้องเชิญชวน
และประทานคัมภีร์ให้แก่ร่อซูลนำมาเผยแผ่ เพื่อที่จะได้ไม่หลงโทษแก่ผู้ใดด้วยความอธรรม โดยที่
การเรียกร้องเชิญชวนไปไม่ถึง สรุปลก็คือ พระองค์จะไม่ลงโทษผู้ใด นอกจากหลังจากที่ได้มี
ร่อซูล (ศาสนทูต) ไปประกาศให้ทราบ ดังเช่นที่อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿وَأِنْ مِنْ أُمَّةٍ إِلَّا خَلَا فِيهَا نَذِيرٌ﴾

“และไม่มีประชาชาติใด (ในอดีต) เว้นแต่จะต้องมีผู้ตักเตือนถูกส่งมายังพวกเขา”
(ซูเราะฮฺ ฟาฏีรฺ อายะฮฺที่ 24)

และ อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنْ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ﴾

“และโดยแน่นอน เราได้ส่งรอสูล (ศาสนทูต) มาในทุกประชาชาติ (โดยบัญญัติว่า) พวกเขาเจ้าจงเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺ และจงออกห่างจากพวกเจว็ด”
(ซูเราะฮฺ อันนะฮฺลฺ อายะฮฺที่ 36)

และดังเช่นคำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿وَمَا كُنَّا مُعَذِّبِينَ حَتَّىٰ تَبْعَثَ رَسُولًا﴾

“และเรามีเคยลงโทษผู้ใด จนกว่าจะส่งศาสนทูตมา”
(ซูเราะฮฺ อัลอิสรออฺ อายะฮฺที่ 15)

และ อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿كُلَّمَا أَلْقَىٰ فِيهَا فَوْجٌ سَأَلْتُمْ خَزَنَتَهَا أَلَمْ يَأْتِكُمْ نَذِيرٌ ۖ قَالُوا بَلَىٰ قَدْ جَاءَنَا نَذِيرٌ فَكَذَّبْنَا﴾

“ทุกครั้งที่พวกหนึ่งถูกโยนลงไป therein ยามเผ้านรกจะถามพวกเขาว่า มิได้มีผู้ตักเตือนมายังพวกเจ้าดอกหรือ ? พวกเขา กล่าวว่า มิ ได้มีผู้ตักเตือนมายังเรา แต่พวกเราได้ปฏิเสธ”

(ซูเราะฮฺ อัลมุลกฺ อายะฮฺที่ 8 และ 9)

บรรดาอายะฮฺที่เกี่ยวกับเรื่องนี้มีมากมายในอัลกุรอาน

และคำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿และสำหรับแต่ละคนนั้นมีหลายระดับชั้น เนื่องจากสิ่งที่พวกเขาได้ประกอบเอาไว้﴾ แต่ละคนที่ทำการภักดีต่ออัลลอฮฺ หรือกระทำความชั่วนั้นมีระดับที่แตกต่างกัน โดยที่อัลลอฮฺนั้นทรงทราบดี และพระองค์จะตอบแทนให้พวกเขา ถ้าทำดีก็ได้ดี แต่ถ้าทำชั่วก็ได้ชั่ว

และฉันขอกล่าวว่า คำรัสของพระองค์ที่ว่า ﴿وَلِكُلِّ دَرَجَاتٍ مِّمَّا عَمِلُوا﴾ อาจหมายถึง พวกปฏิเสธที่เป็นญินและมนุษย์ คือ แต่ละคนมีระดับชั้นที่อยู่ในนรกแตกต่างกัน ตามผลงานของพวกเขา ดังเช่นคำรัสของพระองค์ที่ว่า ﴿قَالَ لِكُلِّ ضِعْفٌ﴾ ความว่า “พระองค์ตรัสว่า แต่ละกลุ่มนั้นจะได้รับสองเท่า” (ซูเราะฮฺ อัลอะอรอฟ อายะฮฺที่ 38)

และคำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ زِدْنَاهُمْ عَذَابًا فَوْقَ الْعَذَابِ بِمَا كَانُوا يُفْسِدُونَ﴾

“บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา และปิดกั้นทางของอัลลอฮฺ เราได้เพิ่มการลงโทษให้แก่พวกเขามากขึ้น เนื่องจากพวกเขาก่อกรรมทำชั่ว”

(ซูเราะฮฺ อันนะฮฺล อายะฮฺที่ 88)

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿และพระผู้อภิบาลของเจ้านั้น ไม่เคยเผลอไผลในสิ่งที่พวกเขาได้กระทำการ﴾

อิบนุ ญะรียร์ ได้กล่าวว่า คือ ทุกอย่างนั้นมาจากผลงานของพวกเขา ไหม้หมั่มัด ท่านทราบจากพระผู้อภิบาลของท่านดี พระองค์ทรงจดบันทึกไว้อย่างชัดเจน ณ ที่พระองค์ เพื่อที่พระองค์จะทรงตอบแทนพวกเขาต่อผลงานนั้นๆ ในวันที่พวกเขากลับไปพบพระองค์

(อัญญอบารี 12/125)

وَرَبُّكَ الْغَنِيُّ ذُو الرَّحْمَةِ إِنْ يَشَأْ يُذْهِبْكُمْ وَيَسْتَخْلِفْ مِنْ بَعْدِكُمْ مَا يَشَاءُ كَمَا أَنْشَأَكُمْ مِنْ ذُرِّيَّةِ قَوْمٍ آخَرِينَ ﴿١٣٣﴾ إِنْ مَا تُوْعَدُونَ لَأَتِيَنَّكُمْ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ ﴿١٣٤﴾ قُلْ يَسْقُومُ أَعْمَلُوا عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ إِنِّي عَامِلٌ فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ مَنْ تَكُونُ لَهُ عَاقِبَةُ الدَّارِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ ﴿١٣٥﴾

133. และพระผู้อภิบาลของเจ้านั้น คือ ผู้ทรงมั่งคั่ง ผู้ทรงเมตตาเสมอ หากพระองค์ทรงประสงค์ พระองค์ก็จะทรงให้พวกเจ้าหมดสิ้นไป และจะทรงให้สืบแทนต่อจากพวกเจ้าตามที่พระองค์ทรงประสงค์ ดังที่ได้ทรงบังเกิดพวกเจ้ามาจากลูกหลานของกลุ่มชนอื่น

134. แท้จริง สิ่งที่พวกเจ้าถูกสัญญาไว้ นั้นจะมีมาอย่างแน่นอน และพวกเจ้านั้นมิสามารถรอดพ้นไปได้

135. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า โอ้กลุ่มชนของฉัน จงปฏิบัติตามสภาพของพวกเจ้าเถิด แท้จริง ฉันก็เป็นผู้ปฏิบัติด้วย แล้วพวกเจ้าจะได้รู้ว่า ใครกันที่บั่นปลายแห่งปรโลกนั้นจะเป็นของเขา แท้จริง บรรดาผู้ธรรมนั้นจะไม่สามารถประสบความสำเร็จ

สัญญาให้พวกเขาพินาศไปเมื่อพวกเขาทำชั่ว

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿และพระผู้อภิบาลของเจ้านั้น﴾ โอ้มุฮัมมัด ﴿คือ ผู้ทรงมั่งคั่ง﴾ กว่าสิ่งที่พระองค์ทรงบังเกิดมา และทุกๆ คนในโลกนี้ต้องการความช่วยเหลือจากพระองค์ในทุกสภาพ ﴿ผู้ทรงเมตตาเสมอ﴾ พร้อมกันนั้น พระองค์ก็ทรงเมตตาต่อพวกเขา ดังเช่น พระองค์ผู้ทรงสูงส่งได้ตรัสว่า

﴿إِنَّ اللَّهَ بِالنَّاسِ لَرَّءُوفٌ رَحِيمٌ﴾

“แท้จริง อัลลอฮ์นั้นเป็นผู้ทรงอ่อนโยน ผู้ทรงเมตตาต่อมนุษย์เสมอ”

(ซูเราะฮฺ อัลฮัจญ์ อายะฮฺที่ 65)

และอัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿หากพระองค์ทรงประสงค์ พระองค์ก็จะทรงให้พวกเจ้าหมดสิ้นไป﴾ คือ เมื่อพวกเจ้าฝ่าฝืนคำสั่งของพระองค์ ﴿และจะทรงให้สืบแทนต่อจากพวกเจ้าตามที่พระองค์ทรงประสงค์﴾ คือ ให้มีกลุ่มชนอื่นมาแทน โดยที่พวกเขาจะภักดีต่อพระองค์ ﴿ดังที่ได้ทรงบังเกิดพวกเจ้ามาจากลูกหลานของกลุ่มชนอื่น﴾ คือ พระองค์ทรงสามารถที่จะกระทำได้ เป็นการง่ายสำหรับพระองค์ที่จะดำเนินการเปลี่ยนแปลง ดังเช่นที่พระองค์ได้ทำให้คนรุ่นแรกหายไป และนำคนรุ่นหลังจากนั้นมาแทน เช่นเดียวกับที่พระองค์สามารถทำให้คนเหล่านั้นพินาศไป และนำผู้อื่นมาแทนที่ ดังเช่นที่ อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า

﴿إِنْ يَشَأْ يُذْهِبْكُمْ أَيُّهَا النَّاسُ وَيَأْتِ بِآخَرِينَ وَكَانَ اللَّهُ عَلَىٰ ذَٰلِكُمْ قَدِيرًا﴾

“หากพระองค์ทรงประสงค์แล้วละก็ จะทรงให้พวกเจ้าทั้งหมดไป โอ้มนุษย์เอ๋ย และจะทรงนำพวกอื่นมาแทน และปรากฏว่าอัลลอฮ์ทรงเดชานุภาพเหนือสิ่งนั้น”

(ซูเราะฮ์ อันนิซาอ์ อายะฮ์ที่ 133)

และพระองค์ตรัสอีกว่า

﴿يَأَيُّهَا النَّاسُ أَنْتُمُ الْفُقَرَاءُ إِلَى اللَّهِ وَاللَّهُ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ ۝١٥﴾

﴿وَيَأْتِ بِخَلْقٍ جَدِيدٍ ۝١٦ وَمَا ذَٰلِكَ عَلَى اللَّهِ بِعَزِيزٍ ۝١٧﴾

“โอ้มนุษย์ทั้งหลาย พวกเจ้าเป็นผู้ขาดสนต้องการพึ่งอัลลอฮ์ แต่อัลลอฮ์นั้น พระองค์ทรงมั่งมีอย่างล้นเหลือ ผู้ทรงได้รับการสรรเสริญ หากพระองค์ทรงประสงค์ พระองค์ก็จะทรงให้พวกเจ้าสูญสิ้นไป และจะทรงนำมาซึ่งกลุ่มชนรุ่นใหม่ และในการนี้ มิใช่เป็นเรื่องยากแก่อัลลอฮ์ ผู้ทรงเดชานุภาพเลย”

(ซูเราะฮ์ ฟาฏีร อายะฮ์ที่ 15 - 17)

และพระองค์ตรัสอีกว่า

﴿وَاللَّهُ الْغَنِيُّ وَأَنْتُمُ الْفُقَرَاءُ ۚ وَإِنْ تَتَوَلَّوْا يَسْتَبْدِلْ قَوْمًا غَيْرَكُمْ ثُمَّ لَا يَكُونُوا أَمْثَلَكُمْ﴾

“เพราะอัลลอฮ์เป็นผู้มั่งมี แต่พวกเจ้าเป็นผู้ขาดสน และถ้าพวกเจ้าผินหลังให้ พระองค์ก็จะทรงเปลี่ยนกลุ่มชนอื่นมาแทนพวกเจ้า แล้วพวกเขาเหล่านั้นจะไม่ใช่พวกเจ้า”

(ซูเราะฮ์ มุฮัมมัด อายะฮ์ที่ 38)

และ มุฮัมมัด อิบน์ อิสฮาก ได้เล่าโดยนำมาจาก ยะอฺกูบ บิน อุตบะฮ์ ว่า ฉันได้ยิน อะบาน อิบนะ อุษมาน กล่าวเกี่ยวกับอายะฮ์นี้

﴿كَمَا أَنْشَأَكُمْ مِنْ ذُرِّيَّةِ قَوْمٍ آخَرِينَ﴾

ว่า คำว่า ذُرِّيَّةٌ หมายถึง บรรพบุรุษ ผู้ที่สืบสกุล หรือสืบสายเลือด เอาไว้

(อัดดุรุลมันซุร 3/261)

และตำราของ อัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿แท้จริง สิ่งที่พวกเจ้าถูกสัญญาไว้แล้วจะมีมาอย่าง

แน่นอน และพวกเจ้านั้นมิสามารถจะรอดพ้นไปได้ 》 คือ มุฮัมมัดจงบอกพวกเขาให้ทราบเถิดว่า สิ่งที่เขาถูกสัญญาไว้ เรื่องการฟื้นคืนชีพใหม่ในวันกิยามะฮฺ จะต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอน ไม่มีทางจะหลีกเลี่ยงไปได้ ﴿ และพวกเจ้านั้นมิสามารถจะรอดพ้นไปได้ 》 คือ อัลลอฮ์นั้นทรงสามารถทำให้พวกเจ้ากลับไปหาพระองค์ได้อย่างแน่นอน ถึงแม้พวกเจ้าจะกลายเป็นดินและมีกระดูกเป็นผุยผงไปแล้วก็ตาม พระองค์ก็ทรงสามารถทำได้ ไม่มีสิ่งใดที่พระองค์ทำไม่ได้

และ อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า โอ้อีกกลุ่มชนของฉัน จงปฏิบัติตามสภาพของพวกเจ้าเถิด แท้จริง ฉันก็เป็นผู้ปฏิบัติด้วย แล้วพวกเจ้าจะได้รู้ 》 ข้อความนี้เป็นการขู่ว่าอย่างรุนแรง เป็นการสัญญาลงโทษที่เน้นให้ทราบ คือ พวกท่านจงทำไปตามทางของท่าน ในเมื่อพวกท่านคิดว่าเป็นทางที่ถูกต้อง ส่วนฉันก็จะดำเนินตามทางของฉัน ข้อความนี้ก็ดังเช่นคำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿ وَقُلْ لِلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ أَعْمَلُوا عَلَىٰ مَكَاتِبِكُمْ إِنَّا عَمِلُونَ ﴿١٢١﴾ وَانتظِرُوا إِنَّا مُنْتَظِرُونَ ﴿١٢٢﴾ 》

“จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) แก่บรรดาผู้ไม่ศรัทธาว่า พวกเจ้าจงกระทำตามแนวทางของพวกเจ้าเถิด แท้จริง เราก็เป็นผู้กระทำเช่นกัน และพวกเจ้าจงคอยดูเถิด แท้จริง เราก็เป็นผู้คอยดู”

(ซูเราะฮฺ ฮูด อายะฮฺที่ 121 และ 122)

อะลี อิบน์ อับดุลอะซฮฺ ได้เล่าโดยนำมาจาก อิบน์ อับบาส ว่า คำว่า مَكَاتِبِكُمْ แปลว่า ทางของเจ้า หรือ แบบของพวกเจ้า

(อัญญอบารี 12/129)

﴿ แล้วพวกเจ้าจะได้รู้ว่า ใครกันที่มันปลายแห่งปรโลกนั้นจะเป็นของเขา แท้จริงบรรดาผู้ธรรมนั้นจะไม่ได้ประสบความสำเร็จ 》 คือ ชัยชนะในมันปลายนั้นจะเป็นของฉันหรือจะเป็นของพวกเจ้า ทั้งนี้ อัลลอฮฺทรงทำตามสิ่งที่พระองค์เคยสัญญาไว้กับท่านรอซูล โดยพระองค์ทรงให้ท่านมีอำนาจปกครองดินแดนต่างๆ และมีชัยชนะเหนือบรรดาศัตรู ได้พิชิตมักกะฮฺ และมีชัยชนะเหนือกลุ่มชนของท่านที่เคยปฏิเสธและตั้งตนเป็นศัตรูกับท่าน กระทั่งดินแดนแห่งคาบสมุทรอาหรับทั้งหมดรวมถึงเยเมนและบะฮฺเรน ต่างตกอยู่ภายใต้การปกครองของท่านในช่วงที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ และหลังจากที่ท่านนบี ﷺ ได้จากโลกนี้ไปแล้ว บรรดาสาวกของท่านก็ได้ดำเนินการต่อ จนกระทั่งดินแดนแคว้นต่างๆ ได้กลายเป็นรัฐอิสลามไปเป็นจำนวนมาก ดังเช่นที่ อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿ كَتَبَ اللَّهُ لَأَغْلِبَنَّ أَنَا وَرُسُلِي إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿٦١﴾ ﴾

“อัลลอฮ์ทรงกำหนดไว้ว่า แน่หนอนข้า และบรรดาอัครทูตของข้า จะมีชัยชนะเหนือกว่า แท้จริง อัลลอฮ์นั้นเป็นผู้ทรงพลัง ผู้ทรงเดชานุภาพ”

(ซูเราะฮ์ อัลมูญาดะละฮ์ อายะฮ์ที่ 21)

และพระองค์ตรัสอีกว่า

﴿ إِنَّا لَنَنْصُرُ رُسُلَنَا وَالَّذِينَ ءَامَنُوا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ يَقُومُ الْأَشْهُدُ ﴿٥١﴾ يَوْمَ لَا يَنْفَعُ الظَّالِمِينَ مَعَذِرَتُهُمْ وَلَهُمُ اللَّعْنَةُ وَلَهُمْ سُوءُ الدَّارِ ﴿٥٢﴾ ﴾

“แท้จริง เราจะช่วยเหลือบรรดาอัครทูตของเรา และบรรดาผู้ศรัทธาอย่างแน่หนอนทั้งในชีวิตความเป็นอยู่ในโลกนี้ และวันที่พยานทั้งหลายจะยืนขึ้นเป็นพยาน วันที่ การแก้ตัวของพวกเขาจะไม่อำนวยประโยชน์แก่บรรดาผู้อธรรม และสำหรับพวกเขาจะได้รับการสาปแช่ง และสำหรับพวกเขาจะมีที่พำนักอันเลวร้าย”

(ซูเราะฮ์ มอฟิร อายะฮ์ที่ 51 และ 52)

และ อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿ وَلَقَدْ كَتَبْنَا فِي الزَّبُورِ مِن بَعْدِ الذِّكْرِ أَنَّ الْأَرْضَ يَرْثُهَا عِبَادِيَ الصَّالِحُونَ ﴾

“และแท้จริงนั้น เราได้บันทึกไว้ในคัมภีร์อิซซะบูร์ หลังจากที่เราได้บันทึกไว้ในเลาฮุลมะฮ์ฟูซ ว่า แผ่นดินนั้นปวงบ่าวของข้าที่ดีมีคุณธรรม จะเป็นผู้สืบมรดกมัน”

(ซูเราะฮ์ อัลอัมมียาฮ์ อายะฮ์ที่ 105)

﴿ وَجَعَلُوا لِلَّهِ مِمَّا ذَرَأَ مِنَ الْحَرْثِ وَالْأَنْعَامِ نَصِيبًا فَقَالُوا هَذَا لِلَّهِ بِزَعْمِهِمْ وَهَذَا لِشُرَّاكِنَا فَمَا كَانَ لَشُرِّكَائِهِمْ فَلَا يَصِلُ إِلَى اللَّهِ وَمَا كَانَ لِلَّهِ فَهُوَ يَصِلُ إِلَى شُرِّكَائِهِمْ سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴾

﴿ ١٣ ﴾

136. และพวกเขาได้ให้มีส่วนหนึ่งสำหรับอัลลอฮ์ ซึ่งสิ่งที่พระองค์ได้ให้มีขึ้นอันได้แก่ พืช และปศุสัตว์ โดยที่พวกเขากล่าวว่า นี่สำหรับอัลลอฮ์ ตามการอ้างของพวกเขา และนี่สำหรับภาคีของพวกเขา แล้วส่วนที่เป็นของบรรดาภาคีของพวกเขา นั้น ก็จะไม่ถึงอัลลอฮ์ แต่ส่วนที่เป็นของอัลลอฮ์นั้น จะถึงบรรดาภาคีของพวกเขาด้วย ช่างชั่วช้าเสียจริง สิ่งที่เขาตัดสินชี้ขาดกัน

อธิบายให้ทราบถึงการทำงานบางอย่างที่ซิริก (ภาคีต่ออัลลอฮ์ ﷻ)

อายะฮ์นี้ เป็นการดำหนิ และประจานจากอัลลอฮ์ต่อพวกมุชริกีน (พวกที่ตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์) ที่ได้ทำอุตริกรรม ปฏิเสธ และตั้งภาคี โดยพวกเขาได้กำหนดสิ่งที่อัลลอฮ์ได้บังเกิดขึ้นในโลกเพียงส่วนหนึ่ง ทั้งๆที่ อัลลอฮ์ ﷻ ได้เป็นผู้สร้าง ผู้บังเกิดทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ และด้วยเหตุนี้ อัลลอฮ์ ﷻ จึงตรัสว่า ﴿ และพวกเขาได้ให้มีส่วนหนึ่งสำหรับอัลลอฮ์ ซึ่งสิ่งที่พระองค์ได้ให้มีขึ้น ﴾ ได้สร้างขึ้น และกำหนดให้มีขึ้น ﴿ อันได้แก่ พืช ﴾ คือ พืช, ผัก, ผลไม้ ﴿ และปศุสัตว์ ﴾ คือ แบ่งให้เป็นของอัลลอฮ์เพียงส่วนหนึ่ง นิดหน่อย จำนวนเล็กน้อย ﴿ โดยที่พวกเขากล่าวว่า นี่สำหรับอัลลอฮ์ ตามการอ้างของพวกเขา และนี่สำหรับภาคีของพวกเขา แล้วส่วนที่เป็นของบรรดาภาคีของพวกเขา นั้น ก็จะไม่ถึงอัลลอฮ์ แต่ส่วนที่เป็นของอัลลอฮ์นั้น จะถึงบรรดาภาคีของพวกเขาด้วย ﴾

อะลี อิบน์ อับฏอลอะฮ์ และ อัลเอาฟี ได้กล่าวโดยนำมาจาก อิบน์ อับบาส ว่า เขาได้กล่าวในการอธิบายอายะฮ์นี้ว่า ศัตรูของอัลลอฮ์ เมื่อพวกเขาเพาะปลูกพืช, ผัก หรือผลไม้ เมื่อได้ผลพวกเขาก็ได้กำหนดส่วนหนึ่งเป็นของอัลลอฮ์ และอีกส่วนเป็นของเจี๊วต์ของพวกเขา แล้วในส่วนที่เป็นของเจี๊วต์ของพวกเขา พวกเขาจะเก็บมันไว้เป็นอย่างดี ดังคำนวณไว้อย่างละเอียดถี่ถ้วน หากมีสิ่งใดตกหล่นไป พวกเขาจะต้องหามาชดเชยไว้ให้ครบถ้วน เรื่องน้ำที่ไ้รดพืชผักต้นไม้ก็เช่นเดียวกัน จะเอาใจใส่พิถีพิถันในส่วนที่เป็นของพวกเจี๊วต์ และส่วนใดที่จะเป็นของอัลลอฮ์ พวกเขาจะเผื่อแผ่ไปให้เจี๊วต์ด้วย แต่ส่วนที่เป็นของเจี๊วต์จะไม่มีทางนำไปใช้ในส่วนของอัลลอฮ์เลย และพวกเขายังกล่าวว่า อัลลอฮ์ นั้นยากจน พวกเขาจะให้ความสำคัญแก่เจี๊วต์ของพวกเขาเป็นอย่างยิ่ง ไม่ว่าจะเป็นอัลบะฮิเราะฮ์, อัชชาฮิบะฮ์, อัลวะคีละฮ์ และ อัลฮาม ซึ่งพวกเขายังคิดว่า การทำความใกล้ชิดกับอัลลอฮ์นั้น เป็นที่ต้องห้ามอีกด้วย อัลลอฮ์ ﷻ จึงตรัสว่า ﴿ และพวกเขาได้ให้มีส่วนหนึ่งสำหรับอัลลอฮ์ ซึ่งสิ่งที่พระองค์ได้ให้มีขึ้นอันได้แก่

พืชและปศุสัตว์..... ﴿ จนจบอายะฮ์

(อัญญอบารี 12/131, 132)

อย่างนี้แหละที่ มุญาฮิด, กอตาดะฮฺ, อัสนุดดีย และคนอื่นๆ ได้กล่าวไว้

(อัญญอบารี 12/133)

และอับดุลเราะฮฺมาน อิบน์ เซด อิบน์ อัสลัม ได้กล่าวในการอธิบายอายะฮ์นี้ว่า ทุกสิ่ง พวกเขากำหนดให้แก่อัลลอฮฺ เช่น การเชือดสัตว์ คือ สัตว์ที่พวกเขาเชือด เขาจะไม่รับประทาน นอกจากจะต้องกล่าวนามของเจวีดเหล่านั้น ร่วมกับพระนามของอัลลอฮฺด้วย พวกเขาจึงจะรับประทาน ส่วนสัตว์ใดที่เชือดเพื่อเจวีด พวกเขาจะไม่กล่าวพระนามของอัลลอฮฺร่วมด้วยเลย และเขาได้อ่านอายะฮ์นี้ไปจนกระทั่งถึงข้อความที่ว่า ﴿ سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴾

(อัญญอบารี 12/134)

คือ สิ่งที่พวกเขาแบ่งช่วงชั่วช้าจริงๆ ความจริงแล้ว พวกเขาทำผิดตั้งแต่เริ่มแรกเลย เพราะว่า อัลลอฮฺ ﷻ นั้น เป็นพระผู้อภิบาลแก่ทุกสิ่ง เป็นผู้มีสิทธิ์แต่เพียงองค์เดียว เป็นผู้บังเกิดสิ่งต่างๆ เหล่านั้นมา พระองค์ทรงมีกรรมสิทธิ์เหนือทุกสิ่งในการที่จะดำเนินการจัดการไปตามความประสงค์ของพระองค์ ไม่มีพระเจ้าอื่นใด นอกจากพระองค์เท่านั้น และไม่มีพระผู้อภิบาลอื่นใด นอกจากพระองค์เท่านั้น แล้วเมื่อพวกเขาได้จัดการแบ่งตามความคิดของพวกเขา ก็ช่างเลวร้ายสินดี เอารู้อาชีแก่พวกเจวีด จนกระทั่งเกิดความเอนเอียง เช่นเดียวกับคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ผู้ทรงสูงส่งที่ว่า

﴿ وَيَجْعَلُونَ لِلَّهِ الْبَنَاتِ سُبْحَنَهُ وَلَهُمْ مَا يَشْتَهُونَ ﴾

“และพวกเขาดังบุตรให้แก่อัลลอฮฺ พระองค์ผู้ทรงมหาบริสุทธิ์ และสำหรับพวกเขา นั้น มีสิ่งที่พวกเขาอยากจะมี (คือ บุตรชาย)”

(ซูเราะฮฺ อัลนะฮฺลี อายะฮ์ที่ 57)

และ อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿ وَجَعَلُوا لَهُ مِنْ عِبَادِهِ جُزْءًا إِنَّ الْإِنْسَانَ لَكَفُورٌ مُّبِينٌ ﴾

“และพวกเขาได้ตั้งบางส่วนของพวกบ่าวของพระองค์คู่เคียงกับพระองค์ แท้จริง มนุษย์นั้นเผลออย่างชัดแจ้ง”

(ซูเราะฮฺ อัชชูครุฟ อายะฮ์ที่ 15)

และ อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿أَلَيْسَ لَكُمُ الدَّكْرُ وَلَهُ الْأُنْثَى﴾

“สำหรับพวกเจ้ามีเพศชาย และสำหรับพระองค์ให้เพศหญิง กระนั้นหรือ ? ”

(ซูเราะฮ์ อันนัจญุม อายะฮ์ที่ 21)

และ พระองค์ตรัสอีกว่า

﴿تِلْكَ إِذْ قَسَمْتَ لِي﴾

“ดูซิ นั่นเป็นการแบ่งส่วนที่ไม่ยุติธรรมเลย”

(ซูเราะฮ์ อันนัจญุม อายะฮ์ที่ 22)

وَكَذَلِكَ زَيْنٌ لِّكَ كَثِيرٍ مِّنَ الْمُشْرِكِينَ قَتَلَ أَوْلَادَهُمْ
شُرَكَاءُهُمْ لِيُكُونُوا عَلَيْهِمْ دِينُهُمْ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا
فَعَلُوهُ فَذَرْهُمْ وَمَا يَفْتَرُونَ ﴿١٣٧﴾

137. และในทำนองนั้นแหละ บรรดาภาคีของพวกเขา นั้น ได้ทำให้
สวยงามแก่พวกตั้งภาคีจำนวนมาก โดยการฆ่าลูกๆ ของพวกเขา
เพื่อที่จะทำลายพวกเขา และเพื่อที่จะให้เกิดความสับสนต่อศาสนา
ของพวกเขา และหากว่าอัลลอฮ์ทรงประสงค์แล้ว พวกเขาย่อม
ไม่กระทำมัน เจ้า (มุฮัมมัด) จงปล่อยพวกเขา และสิ่งที่พวกเขา
อุปโลกน์เกิด

ชัยฏอนได้ล่อลวงพวกมุชริกีนให้คิดว่าการฆ่าลูกๆ ของพวกเขานั้นเป็น
เรื่องที่ดี

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า ดังเช่นบรรดาชัยฏอนได้ทำให้พวกเหล่านั้นเห็นดีเห็นงามในการ
กำหนดพิชผล และปลุสตุรส่วนหนึ่งให้เป็นของอัลลอฮ์ พวกมันยังทำให้เห็นดีเห็นงามในการฆ่า
ลูกผู้ชาย เพราะกลัวความยากจน และฆ่าลูกผู้หญิงเพราะกลัวความเสื่อมเสีย

อะลี อิบน์ อับีฏอลฮะฮ์ ได้เล่า โดยนำมาจาก อิบน์ อับบาส ว่า เช่นนั้นที่บรรดาชัยฏอน

ได้ทำให้พวกมุชริกินเห็นดีเห็นงาม ในการฆ่าลูกทั้งผู้ชายและผู้หญิง

(อัญญอบารี 12/136)

และ มุญาอิด ได้กล่าวว่า คำว่า سُكْرًا คือ บรรดาชัยฏอน พวกมันได้ใช้ให้พวกมุชริกินฆ่าลูกชายทั้งเป็น เพราะกลัวความยากจน

(อัญญอบารี 12/136)

และ อัสนุดดีย์ ได้กล่าวว่า บรรดาชัยฏอนได้ใช้ให้พวกเขาฆ่าลูกสาวทั้งเป็น เพราะ (เพื่อที่จะทำลายพวกเขา) และเพราะ (เพื่อที่จะให้เกิดความสับสนต่อศาสนาของพวกเขา) คือ เพื่อให้ความคิดที่ปนเปกันยุ่งไปหมด ไม่มีอะไรเป็นหลักที่แน่นอนในศาสนา

(อัญญอบารี 12/137)

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า ﴿ และหากว่าอัลลอฮ์ทรงประสงค์แล้ว พวกเขาย่อมไม่กระทำมัน ﴾ คือ ทุกสิ่งทุกอย่างเกิดขึ้นตามความประสงค์ของอัลลอฮ์ ﷻ ตามความต้องการของพระองค์ และเป็นไปตามที่พระองค์ทรงเลือก ซึ่งดังกล่าวมานั้น เป็นไปตามความปรีชาญาณของพระองค์ โดยไม่มีใครที่จะไปหักท้วงสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ แต่ที่มนุษย์นั้นจะถูกสอบถามและถูกไต่สวน ﴿ เจ้า (มุฮัมมัด) จงปล่อยพวกเขา และสิ่งที่พวกเขาอุปโลกน์เกิด ﴾ คือ จงปล่อยพวกเขา อย่าไปยุ่งกับพวกเขา และจงออกห่างจากพวกเขา แล้วอัลลอฮ์จะทรงตัดสินพวกเขาเอง

وَقَالُوا هَذِهِ أَنْعَمُ وَحَرْتُ حِجْرًا لَا يَطْعُمَهَا إِلَّا مَنْ نَشَاءُ
بِزَعْمِهِمْ وَأَنْعَمُ حُرِّمَتْ ظُهُورُهُمْ وَأَنْعَمُ لَا يَذْكُرُونَ أَسْمَ اللَّهِ
عَلَيْهَا أَفْتَرَاءٌ عَلَيْهِ سَيَجْزِيهِمْ بِمَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿١٣٨﴾

138. และพวกเขากล่าวว่า นี่คือ ปศุสัตว์ และพืชผลที่หวงห้ามไว้ ซึ่งไม่มีใครจะบริโภคมันได้ นอกจากผู้ที่เราประสงค์เท่านั้น ด้วยการกล่าวอ้างของพวกเขา และปศุสัตว์ที่หลังของมันถูกห้าม และปศุสัตว์ที่พวกเขาจะไม่กล่าวนามของอัลลอฮ์บนมัน ทั้งนี้ เป็นการอุปโลกน์ความเท็จให้แก่พระองค์ ซึ่งพระองค์จะทรงลงโทษพวกเขาในสิ่งที่พวกเขาได้อุปโลกน์ขึ้น

ส่วนหนึ่งจากข้อห้ามของพวกมุชริกีนเกี่ยวกับปศุสัตว์

อะลี อิบนิ อับดุลอะซฺ ได้เล่าโดยนํามาจาก อิบนิ อับบาส ว่า คำว่า **أَحْجَرُ** แปลว่า ที่ต้องห้าม หรือที่ทรงห้ามไว้สำหรับเจี๊วดที่ชื่อว่า อัลวะคีละฮฺ

(อัญญอบารี 12/143)

และเช่นเดียวกัน มุญาฮิด, อัญญะฮาก, อัซซุดดี, กอดาดะฮฺ, อับดุลเราะฮฺมาน อิบนิ เซด อิบนิ อัสลัม และคนอื่นๆ ก็ได้กล่าวเช่นนั้น

(อัญญอบารี 12/143)

และ กอดาดะฮฺ ได้กล่าวเกี่ยวกับอายะฮฺนี้ที่ว่า ﴿ และพวกเขาเล่าว่า นี่คือ ปศุสัตว์ และพืชผลที่หวงห้ามไว้ ﴾ คือ เป็นที่ต้องห้ามที่ปรากฏว่า บรรดาชัยฏอนได้ห้ามพวกเขาเอาไว้ ทั้งๆ ที่มันเป็นทรัพย์สินของพวกเขา การห้ามเช่นนั้น มิได้มาจากอัลลอฮฺแต่ประการใด

และ อิบนิ เซด อิบนิ อัสลัม ได้กล่าวเกี่ยวกับคำว่า **أَحْجَرُ** ที่แปลว่า หวงห้าม ที่จริงแล้ว พวกเขาได้ห้ามมันไว้สำหรับบรรดาเจี๊วดของพวกเขา

(อัญญอบารี 12/143)

และ อัซซุดดี ได้กล่าวเกี่ยวกับความหมายของ ﴿ ซึ่งไม่มีใครจะบริโภคมันได้ นอกจากผู้ที่เราประสงค์เท่านั้น ด้วยการกล่าวอ้างของพวกเขา ﴾ โดยพวกเขากล่าวว่า เป็นที่ต้องห้ามที่จะบริโภค นอกจากผู้ที่เราประสงค์เท่านั้น

(อัญญอบารี 12/143)

อายะฮฺนี้ ก็ดังเช่นคำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿ قُلْ أَرَأَيْتُمْ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ لَكُمْ مِنْ رِزْقٍ فَجَعَلْتُمْ مِنْهُ حَرَامًا وَحَلَالًا قُلْ إِنَّ اللَّهَ أَدْنٰكُمْ أَمَّ عَلَى اللَّهِ تَفْتَرُونَ ﴾

“จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า พวกเจ้าเห็นแล้วมิใช่หรือ ? ซึ่งเครื่องยังชีพที่อัลลอฮฺประทานให้แก่พวกเจ้า แล้วพวกเจ้าก็ทำให้บางส่วนเป็นที่ต้องห้าม (หะรอม) และบางส่วนเป็นที่อนุมัติ (ฮาลาล) จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า อัลลอฮฺทรงอนุมัติให้แก่พวกเจ้า หรือพวกเจ้าอุปโลกน์ให้แก่อัลลอฮฺกันแน่”

(ซูเราะฮฺ ยูนุส อายะฮฺที่ 59)

และดังเช่นคำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿ مَا جَعَلَ اللَّهُ مِنْ بَحِيرَةٍ وَلَا سَائِبَةٍ وَلَا وَصِيلَةٍ وَلَا حَامٍ وَلَكِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا يَفْتَرُونَ ﴾

عَلَى اللَّهِ الْكَذِبُ وَأَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ ﴿١٠٣﴾

“อัลลอฮฺ มิได้ทรงให้มีขึ้น ซึ่ง บะฮิเราะฮฺ และ ซาอิบะฮฺ และ วะคีละฮฺ และ ฮาม แต่ทว่า บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาต่างหากที่อุปโลกน์ความเท็จให้แก่อัลลอฮฺ และ ส่วนมากในหมู่พวกเขาเหล่านั้นเป็นผู้ไม่ใช้ปัญญา”

(ซูเราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ อายะฮฺที่ 103)

และ อัลสุตตี ได้กล่าวว่า สำหรับปศุสัตว์ที่ถูกห้ามมิให้ฆ่า มิให้บรรทุกสัมภาระนั้น ก็คือ สำหรับบะฮิเราะฮฺ, อัซซาอิบะฮฺ, อัลวะคีละฮฺ และ ฮาม ส่วนปศุสัตว์ที่ถูกห้ามมิให้กล่าวพระนาม ของอัลลอฮฺ เวลาเชือด ไม่เกี่ยวกับลูกๆ ของมัน

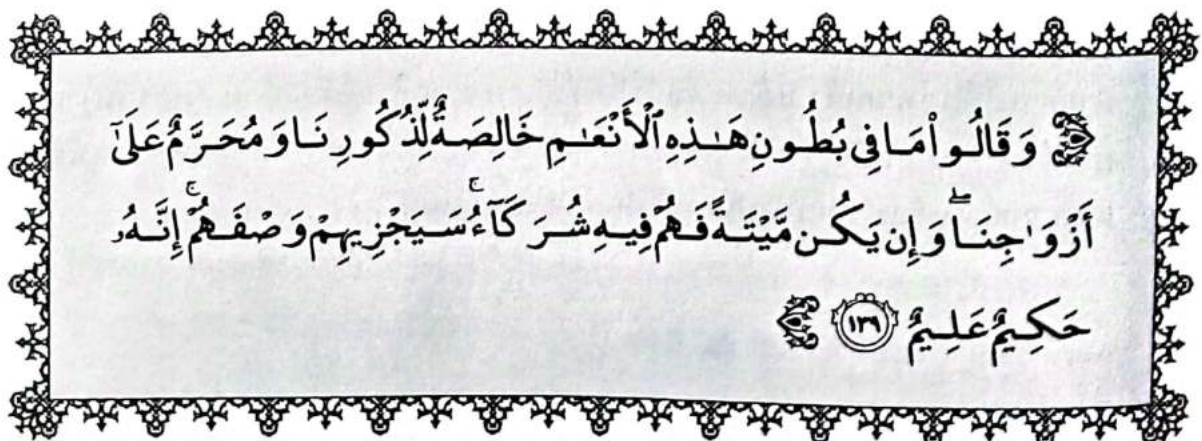
และ อนุบักร อิบน์ อัยยาซ ได้กล่าวโดยนำมาจาก อาติม อิบน์ อะบินนุญด ว่า อนุวาอิล ได้กล่าวแก่ฉันว่า ท่านทราบหรือไม่ว่า มีอะไรอยู่ในตำราของอัลลอฮฺ ﴿وَأَنْتُمْ حُرِّمْتُمْ عَلَيْهَا﴾ ﴿وَأَنْتُمْ لَا تَذْكُرُونَ اِسْمَ اللَّهِ عَلَيْهِ﴾ ฉันได้กล่าวว่า ไม่รู้ เขาจึงตอบว่า มันก็คือ สำหรับบะฮิเราะฮฺ โดยที่พวกเขาไม่ขี่มันไปทำฮัจญ์

(อัญญอบารี 12/144)

และมุญาฮิดได้กล่าวว่า ปรากฏว่า บางส่วนจากอูฐของพวกเขามีอยู่กลุ่มหนึ่งจะไม่กล่าวพระนามของอัลลอฮฺที่มัน ไม่ว่าในกรณีใด เช่น เมื่อขี่มัน เมื่อรีดนมมัน เมื่อบรรทุกของบนมัน และไม่ว่าจะทำสิ่งใด

(อัญญอบารี 12/145)

﴿ทั้งนี้ เป็นการอุปโลกน์ความเท็จให้แก่พระองค์﴾ คือ โทษต่ออัลลอฮฺ ด้วยการพาดพิงไปยังศาสนาของอัลลอฮฺ และบัญญัติของพระองค์ โดยที่พระองค์มิได้อนุญาตให้พวกเขาทำเช่นนั้น และไม่ทรงยินยอมให้กระทำ ﴿ซึ่งพระองค์จะทรงลงโทษพวกเขาในสิ่งที่พวกเขาได้อุปโลกน์ขึ้น﴾ ต่ออัลลอฮฺ และพาดพิงไปยังพระองค์

139. และพวกเขากล่าวว่า สิ่งที่อยู่ในท้องของปศุสัตว์เหล่านี้ อนุมัติเฉพาะบรรดาผู้ขายของเราเท่านั้น และเป็นที่ต้องห้ามแก่บรรดาภรรยาของเรา และหากว่ามันตาย พวกเขาก็เป็นผู้มีส่วนในมัน และพระองค์จะทรงลงโทษพวกเขา ในการที่พวกเขาได้กำหนดลักษณะไว้ แท้จริง พระองค์เป็นผู้ทรงปรีชาญาณ ผู้ทรงรอบรู้

อบูอิสฮาก อัสนะบีอี ได้เล่าโดยนำมาจาก अबдиллах อิบนิ อะบิล หุซัยล จาก อิบนิ अबباس เกี่ยวกับดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿และพวกเขากล่าวว่า สิ่งที่อยู่ในท้องของปศุสัตว์เหล่านี้ อนุมัติเฉพาะบรรดาผู้ขายของเรา.....﴾ จนจบอายะฮฺ เขาเล่าว่า หมายถึง นมของมัน

(อัญญอบารี 12/146)

และ อัลเอาฟี ได้กล่าวโดยนำมาจาก อิบนิ अबباس เกี่ยวกับอายะฮฺเดียวกันว่า หมายถึง นมของปศุสัตว์เหล่านั้น โดยพวกเขาเคยห้ามนมของมันแก่บรรดาสตรีของพวกเขา แต่บรรดาผู้ขายของพวกเขาจะดื่มมัน และปรากฏว่าแก่นั้น เมื่อมันคลอดลูกออกมาเป็นตัวผู้ พวกเขาก็เชือดมัน และบริโภคนมเฉพาะผู้ขาย ผู้หญิงเป็นที่ต้องห้าม และถ้าปรากฏว่า ลูกที่คลอดออกมาเป็นตัวเมีย จะถูกปล่อยเอาไว้โดยไม่เชือด และถ้าปรากฏว่าลูกที่คลอดมาตาย ผู้ขายและผู้หญิงมีส่วนร่วมในการบริโภคนม แล้วอัลลอฮฺก็ได้ทรงห้ามในเรื่องดังกล่าว

(อัญญอบารี 12/147)

และเช่นเดียวกัน อัสนุดดีย์ ก็กล่าวเช่นนั้น

(อัญญอบารี 12/148)

อัชชะอบี ได้กล่าวว่า ปศุสัตว์ที่เป็นส่วนของเจวิดอัลบะฮีเราะฮฺ นมของมันจะไม่ถูกดื่ม นอกจากบรรดาผู้ขายเท่านั้น และถ้ามีสิ่งหนึ่งสิ่งใด (หมายถึงลูกของมัน) ได้ตายไป ผู้ขายและหญิงก็จะกินได้ และเช่นเดียวกันที่กล่าวเช่นนั้น ก็มี อิกริมะฮฺ, กอดาดะฮฺ และ अबดุลเราะฮฺมาน อิบน์ เซด อิบน์ อัสลัม

และ มุญาฮิด ได้กล่าวเกี่ยวกับดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿وَالْأَخْيَارُ يُطَوَّنُ هَذِهِ الْأَنْعَامُ﴾ ว่า มันเป็นสัตว์ของเจวิด อัชชะอบีเราะฮฺ และ อัลบะฮีเราะฮฺ

(อัญญอบารี 12/148)

และ อบุลอาลีเยฮฺ, มุญอาฮิด และ กอตาตะฮฺ ได้กล่าวเกี่ยวกับดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿سَيَجْزِيَنَّهُمْ وَصْفُهُمْ﴾ คำว่า وَصْفُهُمْ คือ คำพูดที่โกหกของพวกเข

(อัมฎอบารี 12/152)

บรรดาข้อความที่ผ่านมานั้น มันก็เหมือนดังเช่นดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿وَلَا تَقُولُوا لِمَا تَصِفُ أَلْسِنَتُكُمُ الْكَذِبَ هَذَا حَلَلٌ وَهَذَا حَرَامٌ لِّتَقْتُلُوا عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ إِنَّ الَّذِينَ يَقْتُلُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ لَا يُفْلِحُونَ ﴿١١٦﴾ مَتَّعْ قَلِيلٌ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١١٧﴾﴾

“และพวกเจ้าอย่ากล่าวตามลิ้นของพวกเจ้ากล่าวเท็จขึ้นว่า นี่เป็นที่อนุมัติ (ฮาลาล) และนี่เป็นที่ต้องห้าม (หะรอม) เพื่อที่พวกเจ้าจะอุปโลกน์ความเท็จต่ออัลลอฮฺ แท้จริง บรรดาผู้กล่าวความเท็จต่ออัลลอฮฺนั้น พวกเขาจะไม่ได้รับความสำเร็จ แม้ผลประโยชน์เพียงเล็กน้อย และสำหรับพวกเขาจะได้รับการลงโทษอย่างเจ็บปวด”

(ซูเราะฮฺ อันนะฮฺลีย์ อายะฮฺที่ 116 และ 117)

และดำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ แท้จริง พระองค์เป็นผู้ทรงปรีชาญาณ ﴾ ในการกระทำของพระองค์ ในคำตรัสของพระองค์ ในบัญญัติของพระองค์ และในความสามารถของพระองค์ ﴿ ผู้ทรงรอบรู้ ﴾ ต่อการกระทำของบ่าวของพระองค์ ไม่ว่าจะเป็นความดี หรือความชั่ว และพระองค์จะทรงตอบแทนพวกเขาอย่างครบถ้วนสมบูรณ์

﴿قَدْ خَسِرَ الَّذِينَ قَتَلُوا أَوْلَادَهُمْ سَفَهًا بِغَيْرِ عِلْمٍ وَحَرَّمُوا مَا رَزَقَهُمُ اللَّهُ افْتِرَاءً عَلَى اللَّهِ قَدْ ضَلُّوا وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ ﴿١٤٠﴾﴾

140. แท้จริง ได้ขาดทุนแล้ว บรรดาผู้ที่ฆ่าลูก ๆ ของพวกเขา เพราะความโง่เขลาโดยปราศจากความรู้ และห้ามสิ่งที่อัลลอฮฺให้เป็นปัจจัยยังชีพแก่พวกเขา ทั้งนี้ เป็นการอุปโลกน์ความเท็จให้แก่อัลลอฮฺ แท้จริงพวกเขาหลงผิดไปแล้ว โดยที่พวกเขาไม่เคยได้รับคำแนะนำเลย

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า บรรดาผู้ที่กระทำเช่นนั้นได้ขาดทุนแล้วทั้งในโลกนี้ และในปรโลก ส่วนในโลกนี้นั้น พวกเขาได้ขาดทุนโดยการฆ่าลูกๆ ของพวกเขา แล้วทำให้เกิดความคับแค้นกับทรัพย์สินที่พวกเขาจะได้ และได้ห้ามบางสิ่งบางอย่างที่ฮาลาลด้วยตัวของพวกเขาเอง สำหรับในปรโลก พวกเขาจะกลายเป็นคนชั่ว มีที่พำนักอันเลวร้าย เพราะพวกเขาโกหกต่ออัลลอฮ์ และอุปโลกน์ความเท็จให้แก่พระองค์ ดังเช่นคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า

﴿ قُلْ إِنَّ الَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ لَا يُفْلِحُونَ ﴿٦٩﴾ مَتَّعٌ فِي الدُّنْيَا ثُمَّ إِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ ثُمَّ نُذِيقُهُمُ الْعَذَابَ الشَّدِيدَ بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ ﴿٧٠﴾ ﴾

“จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า แท้จริง บรรดาผู้กล่าวเท็จต่ออัลลอฮ์นั้น จะไม่ประสบความสำเร็จดอก เป็นความเฟลิดเฟลินในโลกนี้ แล้วพวกเขาก็กลับคืนมาสู่เรา แล้วเราจะให้พวกเขาลิ้มรสการลงโทษอย่างหนัก เพราะเหตุที่พวกเขาปฏิเสธศรัทธา”

(ซูเราะฮ์ ยูनुส อายะฮ์ที่ 69 และ 70)

อัลฮาฟิซ อบูบักร อิบน์ มัรฎะวัยฮ์ ได้กล่าวในการอธิบายอายะฮ์นี้ โดยนำมาจาก อิบน์ อับบาส ؓ ว่า หากท่านต้องการจะรู้ถึงความโง่เขลาเบาปัญญาของชาวอาหรับ ก็จงอ่าน อัลกุรอาน ซูเราะฮ์ อัลอันอาม อายะฮ์ที่ 140 ขึ้นไปที่ว่า

﴿ قَدْ خَسِرَ الَّذِينَ قَتَلُوا أَوْلَادَهُمْ سَفَهًا بِغَيْرِ عِلْمٍ وَحَرَّمُوا مَا رَزَقَهُمُ اللَّهُ افْتِرَاءً عَلَى اللَّهِ قَدْ ضَلُّوا وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ ﴾

อย่างนี้แหละที่ อัลบุคอรี ได้บันทึกไว้โดยเอกเทศในเรื่อง มะนากิบกุเรช ไว้ในหนังสือ เศาะฮิฮของเขา

(ฟัตฮุลบาริ 6/666)

﴿ وَهُوَ الَّذِي أَنْشَأَ جَنَّاتٍ مَعْرُوشَاتٍ وَغَيْرَ مَعْرُوشَاتٍ وَالنَّخْلَ وَالزَّرْعَ مُخْتَلِفًا أَكْلُهُ وَالزَّيْتُونَ وَالرَّمَانَ مُتَشَابِهًا وَغَيْرَ

مُتَشَبِّهِ كُلُوا مِنْ ثَمَرِهِ إِذَا أَثْمَرَ وَآتُوا حَقَّهُ يَوْمَ حَصَادِهِ وَلَا تُسْرِفُوا إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِينَ ﴿١٤١﴾ وَمِنْ الْأَنْعَامِ حُمْلَةٌ وَفَرَسًا كُلُوا مِنْ مَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوتِ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ ﴿١٤٢﴾

141. และพระองค์นั้น คือ ผู้ที่ทรงให้มีสวนทั้งหลายขึ้น ทั้งที่ถูกให้มีร้าน และไม่ถูกให้มีร้าน และต้นอินทผลัม และพืช โดยผลของมันมีรสชาติแตกต่างกัน และต้นชัยตูน (มะกอก) และต้นทับทิม โดยที่มันมีลักษณะคล้ายกัน และไม่ละม้ายคล้ายกัน จึงบริโภคผลของมันเกิด เมื่อมันออกผล และจงจ่ายส่วนที่เป็นสิทธิ์ของมันด้วยในวันที่เก็บเกี่ยว และจงอย่าฟุ่มเฟือย แท้จริง พระองค์ไม่ทรงชอบผู้ที่ฟุ่มเฟือยทั้งหลาย

142. และจากปศุสัตว์นั้น (ได้ทรงให้มีสัตว์) ที่ใช้บรรทุก และใช้ชนเป็นประโยชน์ จงบริโภคจากสิ่งที่อัลลอฮ์ได้ทรงให้เป็นปัจจัยยังชีพแก่พวกเจ้าเกิด และจงอย่าตามก้าวเดินของชัยฏอน แท้จริง มันคือศัตรูอันชัดแจ้งของพวกเจ้า

อัลลอฮ์ ﷻ ผู้ทรงบังเกิดผลไม้, เมล็ด และปศุสัตว์

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสอธิบายให้ทราบว่า พระองค์ คือ ผู้ทรงบังเกิดทุกสิ่ง ไม่ว่าจะเป็นพืชพรรณต่างๆ ผลไม้ต่างๆ และสัตว์ต่างๆ ซึ่งบรรดาพวกมุขริกีนเหล่านั้น ได้ดำเนินการตามทรรศนะชั่วๆ ของพวกเขา โดยพวกเขาได้จัดแบ่งเป็นส่วนๆ แล้วทำให้ส่วนนั้นเป็นที่ต้องห้าม และส่วนนี้เป็นที่อนุมัติ แล้วอัลลอฮ์ ﷻ จึงตรัสว่า ﴿และพระองค์นั้น คือ ผู้ที่ทรงให้มีสวนทั้งหลายขึ้น ทั้งที่ถูกให้มีร้าน และไม่ถูกให้มีร้าน﴾

อะลี อิบน์ อบีฏอลฮะฮ์ ได้กล่าวโดยนำมาจาก อิบนิ อับบาส ว่า คำว่า مَعْرُوشَات คือ มันเลื้อยติดแน่นอยู่บนร้านของมัน และบางรายงานบอกว่าคำว่า مَعْرُوشَات คือ สิ่งที่มีมนุษย์ใช้ทำเป็นที่พำนัก และคำว่า مَعْرُوشَات وَغَيْرُهَا คือ ไม่เป็นไม้เลื้อย แต่มีลำต้น มันขึ้นอยู่ตามพื้นดิน และภูเขา มีทั้งผล และไม่มีผล

(อัญญาบารี 12/156)

อะฆออุ อัลคอรอซานี้ ได้กล่าวโดยนำมาจาก อิบนิ อับบาส ว่า คำว่า **مَغْرُوسَاتٍ** คือ ไม่เลื้อย เช่น องุ่น หรือน้ำเต้า และคำว่า **وَعَرٍ مَغْرُوسَاتٍ** คือ ไม่ใช่ไม่เลื้อย และเช่นเดียวกับที่ อัลฮุคคิม ได้กล่าวเอาไว้

อิบนุ ญุรียญ์ ได้บอกเกี่ยวกับข้อความที่ว่า **مُتَشَابِهًا وَغَيْرَ مُتَشَابِهًا** ว่า คำว่า **مُتَشَابِهًا** คือ รูปร่างละม้ายคล้ายกันเมื่อมองดู และคำว่า **وَعَرٍ مُتَشَابِهًا** คือ มีรสชาติละม้ายคล้ายกัน
(อัมมออบารี 12/157)

และ มุฮัมมัด อิบนุ กะอับ ได้กล่าวเกี่ยวกับข้อความที่ว่า **كُلُوا مِنْ ثَمَرِهِ إِذَا أَثْمَرَ** ว่า จากผลอินทผลัมห้ามๆ และผลองุ่น
(อัมมออบารี 12/157)

และตำราของ อัลลอฮุ ﷻ ที่ว่า ﴿และจงจ่ายส่วนที่เป็นสิทธิของมันด้วยในวันทีเก็บเกี่ยว﴾

มุญาฮิด กล่าวว่า เมื่อมีบรรดาผู้ขัดสนมาหาท่าน ก็ให้สิทธิของพวกเขาไป
(อัมมออบารี 12/163)

อับดุลรอซซัค ได้รายงานจาก มุญาฮิด เกี่ยวกับอายะฮ์ที่ว่า ﴿وَأَتُوا حَقَّهُ يَوْمَ حَصَادِهِ﴾ โดยเขากล่าวว่า ขณะเพาะปลูกให้หนึ่งกอบ และขณะเก็บเกี่ยวให้หนึ่งกอบ แล้วปล่อยเขาไป แล้วพวกเขาก็จะติดตามดูที่ๆ มีการเก็บเกี่ยว
(อับดุลรอซซัค 2/129)

อันษารี ได้รายงานจาก อิบรอฮีม อันนะคออ์ ได้กล่าวว่า ให้มัดเป็นข้อไป
(อัมมออบารี 12/165)

และ อิบнул มุบาร็อก ได้รายงานจาก สะอีด อิบนิ ญุบัยร เกี่ยวกับตำราของอัลลอฮุ ﷻ ที่ว่า ﴿وَأَتُوا حَقَّهُ يَوْمَ حَصَادِهِ﴾ ว่า ปรากฏว่า เรื่องนี้ก่อนที่จะมีการบัญญัติเรื่องชะกาต คือ ให้แก่บรรดาผู้ขัดสนหนึ่งกอบ และหนึ่งมัด เพื่อเป็นอาหารของสัตว์เลี้ยง

และความจริง อัลลอฮุ ﷻ ได้ดำเนินบรรดาผู้ที่เก็บสะสมเอาไว้ โดยไม่ยอมบริจาค ดังที่พระองค์ได้กล่าวเกี่ยวกับชาวสวนไว้ในซูเราะฮ์ ที่ว่า ۞ อัลกอลัม อายะฮ์ที่ 17-33 ว่า

﴿إِنَّا بَلَوْنَهُمْ كَمَا بَلَوْنَا أَصْحَابَ الْجَنَّةِ إِذْ أَقْسَمُوا لَيَصْرِمُنَّهَا مُصْبِحِينَ ۝١٧﴾

17. แท้จริง เราได้ทดสอบพวกเขา ดังเช่นที่เราได้ทดสอบบรรดาเจ้าของสวน เมื่อพวกเขาสาบานว่า จะเก็บเกี่ยวผลของมันในยามรุ่ง

﴿وَلَا يَسْتَنْوُونَ﴾ (18)

18. และพวกเขามีได้กล่าวคำว่า "อินชาอัลลอฮ์"

﴿فَطَافَ عَلَيْهَا طَآئِفٌ مِّن رَّبِّكَ وَهُمْ نَائِمُونَ﴾ (19)

19. ดังนั้น การลงโทษจากพระผู้อภิบาลของเจ้าก็ได้ทำลายสวนนั้น ขณะที่พวกเขากำลังนอนหลับอยู่

﴿فَأَصْبَحَتْ كَالصَّرِيمِ﴾ (20)

20. ครั้นเมื่อตอนเช้า มันก็กลายเป็นเช่นสิ่งถูกตัดอย่างราบเรียบ

﴿فَتَنَادَوْا مُصْبِحِينَ﴾ (21)

21. ดังนั้น พวกเขากำลังตะโกนให้ตื่นแต่เช้าตรู่

﴿أَنِ اغْدُوا عَلَىٰ حَرْثِكُمْ إِن كُنْتُمْ صَارِمِينَ﴾ (22)

22. จงเข้าไปในสวนของพวกเจ้า ในตอนเช้าตรู่เถิด หากพวกเจ้าต้องการจะเห็นผลไม้

﴿فَانْطَلِقُوا وَهُمْ يَتَخَفَتُونَ﴾ (23)

23. แล้วพวกเขาพากันออกไป โดยพวกเขาพูดกระซิบซึ่งกันและกันอย่างเบา ๆ

﴿أَن لَّا يَدْخُلْنَهَا الْيَوْمَ عَلَيْكُمْ مَّسْكِينٌ﴾ (24)

24. ว่า วันนี้อ่าได้ให้คนยากจนขัดสนสักคนหนึ่งเข้าไปหาพวกเจ้าในสวน

﴿وَعَدُوا عَلَىٰ حَرِّ دَقْدَرٍ﴾ (25)

25. และพวกเขาก็ได้ออกไปแต่เช้า ตั้งใจว่าจะเก็บผลไม้ให้หมดก่อนที่จะคนยากจนจะเข้าไปในสวน

﴿فَلَمَّارًا وَهَاقَالُوا إِنَّا لَضَالُونَ﴾ (26)

26. ครั้นเมื่อพวกเขาเห็นสวน (อยู่ในสภาพที่ถูกทำลาย) พวกเขาก็กล่าวขึ้นว่า แท้จริง เราหลงทางเสียแล้ว

﴿ بَلْ نَحْنُ مَحْرُومُونَ ﴾ (๒๗)

27. (บางคนกล่าวว่า) เปล่าดอก พวกเราถูกหวงห้ามสิทธิเสียแล้ว

﴿ قَالَ أَوْسَطُهُمْ أَلَمْ أَقُلْ لَكُمْ لَوْلَا تُسَبِّحُونَ ﴾ (๒๘)

28. คนที่มีสติปัญญาคนหนึ่งในกลุ่มพวกเขา กล่าวว่า ฉันมิได้บอกพวกเจ้าดอก หรือว่า ทำไมพวกเจ้าจึงไม่กล่าวสดุดีต่ออัลลอฮ์ ?

﴿ قَالُوا سُبْحَنَ رَبِّنَا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ ﴾ (๒๙)

29. พวกเขาก็คงกล่าวว่า พระผู้อภิบาลของเรา ผู้ทรงมหาบริสุทธิ์ แท้จริง เรานั้น เป็นผู้อธรรม

﴿ فَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَى بَعْضٍ يَتَلَوْمُونَ ﴾ (๓๐)

30. แล้วบางคนในกลุ่มพวกเขาก็หันไปต่อว่าซึ่งกันและกัน

﴿ قَالُوا يَوَيْلَنَا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ ﴾ (๓๑)

31. พวกเขากล่าวว่า โอ้ความหายนะประสบแก่พวกเราแล้ว เพราะเราเป็นผู้ฝ่าฝืน

﴿ عَسَىٰ رَبُّنَا أَنْ يُبَدِّلَنَا خَيْرًا مِّنْهَا إِنَّا إِلَىٰ رَبِّنَا رَاغِبُونَ ﴾ (๓๒)

32. บางทีพระผู้อภิบาลของเรา จะทรงเปลี่ยนสิ่งที่ดีกว่าให้แก่เรา แท้จริง เราหวังในความอภัยต่อพระผู้อภิบาลของเรา

﴿ كَذَٰلِكَ الْعَذَابُ وَالْعَذَابُ الْآخِرَةُ أَكْبَرُ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴾ (๓๓)

33. เช่นนั้นแหละ คือการลงโทษ และแน่นอน การลงโทษในปรโลกนั้นยิ่งใหญ่กว่า หากพวกเจ้ารู้

อธิบายให้ทราบถึงการสุรุษสุร่าย

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า ﴿ และจงอย่าฟุ้งเฟ้อ แท้จริง พระองค์ไม่ทรงชอบผู้ที่ฟุ้งเฟ้อทั้งหลาย ﴾

บางท่านกล่าวว่า ความหมายอายะฮ์นี้ก็คือ พวกเจ้าจงอย่าสุร่ยสุร่าย หรือฟุ่มเฟือย ในการให้ โดยให้มากเกินไป

อิบนุ ญุร็อยญ์ ได้กล่าวว่า อายะฮ์นี้ได้ถูกประทานลงมาเกี่ยวกับ ซาบิต อิบนิ กิอัยส อิบนิ ซัมมาส ได้เก็บผลอินทผลัมของเขา แล้วเขาได้กล่าวว่า วันนี้ถ้ามีใครมา ฉันจะให้ผลอินทผลัมเป็นอาหารแก่เขา แล้วเขาก็แจกจ่ายอินทผลัมจนกระทั่งเวลาเย็น และผลอินทผลัมก็หมดเกลี้ยงไม่เหลือเลย แล้วอัลลอฮ์ ﷻ จึงได้ประทานอายะฮ์ลงมาว่า ﴿لَا تُسْرِفُوا إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِينَ﴾ โดย อิบนุ ญะร็ร ก็ได้รายงานด้วย แต่ที่ปรากฏชัดเจนนั้น วัลลอฮุอะอ์ลัม อัลลอฮ์ทรงทราบดีเกี่ยวกับข้อความของอายะฮ์นี้ โดยที่อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿จงบริโภคผลของมันเถิด เมื่อมันออกผล และจงจ่ายส่วนที่เป็นสิทธิของมันด้วยในวันที่เก็บเกี่ยว และจงอย่าฟุ่มเฟือย﴾ ข้อความตรงที่ว่า “จงอย่าฟุ่มเฟือย” นั้น กลับไปที่การกิน คือ จงอย่ากินอย่างฟุ่มเฟือย เพราะมันเป็นอันตรายต่อสติปัญญา และร่างกาย ด้วยดำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า

﴿وَكُلُوا وَاشْرَبُوا وَلَا تُسْرِفُوا﴾..... الْآيَةُ

“และจงกิน และจงดื่ม แต่จงอย่าฟุ่มเฟือย....” จนจบอายะฮ์

(ซูเราะฮ์ อัลอะอฺรอฟ อายะฮ์ที่ 31)

ในหนังสือเศาะฮี้ฮ์อัลบุคอรี เป็นฮะดีษมุอัลลัก ที่ว่า

﴿كُلُوا وَاشْرَبُوا وَابْسُؤا فِي غَيْرِ إِسْرَافٍ وَلَا مَخِيلَةٍ﴾

“พวกท่านจงกิน และจงดื่ม และสวมใส่โดยไม่สุร่ยสุร่าย ฟุ่มเฟือยและไม่คิดเฟื่อง”
(เรื่องเครื่องนุ่งห่ม)

ประโยชน์ของปศุสัตว์

และดำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿และจากปศุสัตว์นั้น (ได้ทรงให้มีสัตว์) ที่ใช้บรรทุก และใช้ชนเป็นประโยชน์﴾ คือ อัลลอฮ์ ได้ทรงบังเกิดปศุสัตว์มาให้แก่พวกเจ้า โดยสัตว์บางประเภทใช้บรรทุกสิ่งของสัมภาระ และบางประเภทก็ใช้ชนของมันเป็นประโยชน์ได้

บางท่าน บอกว่า จุดมุ่งหมายของคำว่า مَحْمُولٌ ก็หมายถึง อูฐที่สามารถบรรทุกสิ่งของไว้บนหลังได้ ส่วนคำว่า فَرْشٌ หมายถึง อูฐตัวเล็ก ข้อความนี้รายงานโดย อัลฮากิม โดยเขากล่าวว่า สายรายงานของฮะดีษนี้ถูกต้อง แต่อัลบุคอรี และมุสลิม มิได้นำเสนอ

(อัลฮากิม 2/317)

และอับดุลเราะฮ์มาน อิบน์ เซด อิบน์ อัศลาม ได้กล่าวว่าคำว่า **مُؤَلَّ** หมายถึง สัตว์ที่ใช้เป็นพาหนะด้วย ส่วนคำว่า **فَرْ** หมายถึง สัตว์ที่พวกท่านกินเป็นอาหาร และรีดนมไว้ดื่ม เช่น แกะไม่ได้ใช้บรรทุกสิ่งของ แต่ใช้เนื้อมันกินเป็นอาหาร และเอาขนของมันทำเป็นเครื่องนุ่งห่ม ทำเป็นฟูกนอน และใช้เป็นประโยชน์อย่างอื่นอีกด้วย

(อัญญาบารี 12/181)

และสิ่งที่ อับดุลเราะฮ์มาน ได้กล่าวในการอธิบายอายะฮ์นี้เป็นสิ่งที่ดี โดยได้นำเอาคำรัสของอัลลอฮ์ **عَلَّمَ** มายืนยัน ที่พระองค์ตรัสว่า

﴿أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّا خَلَقْنَا لَهُمْ مِمَّا عَمِلَتْ أَيْدِينَا أَنْعَمًا لَهُمْ مَا مَلِكُونَ ۖ وَذَلَّلْنَاهَا لَهُمْ فَمِنْهَا رَكُوبُهُمْ وَمِنْهَا يَأْكُلُونَ ۝ ۷۲﴾

“และพวกเขามีได้พิจารณาดูดอกหรือว่า เราได้สร้างปศุสัตว์ขึ้นมา เพื่อพวกเขาจากสิ่งที่มีของเราได้ทำขึ้น แล้วพวกเขาก็ได้ครอบครองมัน และเราได้ทำให้พวกมันยอมจำนนต่อพวกเขา ดังนั้น บางชนิดมันก็เป็นพาหนะแก่พวกเขา และบางชนิดพวกเขาก็ใช้กินเป็นอาหาร”

(ซูเราะฮ์ ยะซีน อายะฮ์ที่ 71 และ 72)

และ อัลลอฮ์ **عَلَّمَ** ตรัสอีกว่า

﴿وَإِنَّ لَكُمْ فِي الْأَنْعَامِ لَعِبْرَةً ۚ نُسْقِيكُمْ مِمَّا فِي بُطُونِهِ ۖ مِنْ بَيْنِ فَرْثٍ وَدَمٍ لَبَنًا خَالِصًا يَغِي لِلشَّرِبِينَ ۝ ۷۶﴾ إِلَى أَنْ قَالَ ﴿وَمِنْ أَصْوَابِهَا وَأَوْبَارِهَا وَأَشْعَارِهَا أَتَتْكُمْ وَمَتَاعًا إِلَىٰ حِينٍ ۝ ۸۰﴾

“และแท้จริง ในปศุสัตว์ย่อมมีบทเรียนอย่างแน่นอนแก่พวกเจ้า เราจะให้พวกเจ้าดื่มจากสิ่งที่อยู่ในท้องของมัน ซึ่งกลั่นมาจากระหว่างมูล และเลือดเป็นน้ำนมบริสุทธิ์ เป็นที่โอชาแก่ผู้ดื่มทั้งหลาย” ไปจนถึงคำรัสของพระองค์ที่ว่า “และจากขนของมัน และปุยของมัน และผมของมัน ทำเป็นเครื่องใช้ และสิ่งที่มีประโยชน์ชั่วเวลาหนึ่ง”

(ซูเราะฮ์ อันนะฮ์ล อายะฮ์ที่ 66 – 80)

พวกท่านจงรับประทานจากปศุสัตว์เหล่านี้ และจงอย่าเดินตามก้าวเดินของชัยฏอนในเรื่องนั้น

และดำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ จงบริโภคจากสิ่งที่อัลลอฮฺได้ทรงให้เป็นปัจจัยยังชีพแก่พวกเจ้าเถิด ﴾ จากผลไม้ต่างๆ พืช และสัตว์ เพราะทั้งหมดนั้นอัลลอฮฺได้ทรงบังเกิดมา และกำหนดให้มันเป็นปัจจัยยังชีพแก่พวกเจ้า ﴿ และจงอย่าตามก้าวดำเนินของชัยฏอน ﴾ คือ อย่าตามทางของมัน และคำสั่งใช้ของมัน อย่างเช่นที่พวกมุชริกได้ห้ามสิ่งที่อัลลอฮฺได้ประทานมาให้ ไม่ว่าจะเป็นผลไม้ และพืชต่างๆ โดยอุปโลกน์ความเท็จให้แก่อัลลอฮฺ ﴿ แท้จริง มันคือศัตรูอันชัดแจ้งของพวกเจ้า ﴾ ดังเช่นที่ อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿ إِنَّ الشَّيْطَانَ لَكُمْ عَدُوٌّ فَاتَّخِذُوهُ عَدُوًّا إِنَّمَا يَدْعُوا حِزْبَهُ لِيَكُونُوا مِنْ أَصْحَابِ السَّعِيرِ ﴾

“แท้จริง ชัยฏอนนั้นเป็นศัตรูกับพวกเจ้า ดังนั้น พวกเจ้าจงถือว่ามันเป็นศัตรู แท้จริง มันเรียกร้องพลพรรคของมัน เพื่อให้พวกมันเป็นสหายแห่งไฟที่ลุกโชติช่วง”
(ซูเราะฮฺ ฟาฏีร อายะฮฺที่ 6)

และ อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿ يَبْنِيءُ آدَمَ لَا يَفْتِنَنَّكُمْ الشَّيْطَانُ كَمَا أَخْرَجَ أَبَوَيْكُمْ مِنَ الْجَنَّةِ يَنْزِعُ عَنْهُمَا لِبَاسَهُمَا لِيُرِيَهُمَا سَوْءَ تَرَاهُمَا ﴾ الآية

“โอ้อูกหลานอาดัมเอ๋ย จงอย่าให้ชัยฏอนหลอกลวงพวกเจ้า เช่นเดียวกับที่มันได้เคยหลอกลวงพ่อแม่ของพวกเจ้าออกจากสวนสวรรค์มาแล้ว โดยที่มันได้ถอดเครื่องนุ่งห่มของเขาทั้งสองออก เพื่อที่จะได้ให้เขาทั้งสองเห็นสิ่งที่น่าละอายของเขาทั้งสอง.....” จนกระทั่งจบอายะฮฺ

(ซูเราะฮฺ อัลอะอฺรอฟ อายะฮฺที่ 27)

และ อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿ أَفَتَتَّخِذُونَهُ وَذُرِّيَّتَهُ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِي وَهُمْ لَكُمْ عَدُوٌّ بِئْسَ لِلظَّالِمِينَ بَدَلًا ﴾

“แล้วพวกเจ้าจะยึดเอามัน และวงศวานของมันเป็นผู้คุ้มครองอื่นจากข้า กระนั้นหรือ ? ทั้ง ๆ ที่พวกมันเป็นศัตรูกับพวกเจ้า มันช่างชั่วช้าจริง ๆ ในการเปลี่ยนแปลงสำหรับพวกอธรรม”

(ซูเราะฮ์ อัลกะฮ์ฟิ อายะฮ์ที่ 50)

บรรดาอายะฮ์ที่เกี่ยวกับเรื่องนี้ มีมากมายในอัลกุรอาน

﴿ثَمَنِيَّةٌ أَزْوَاجٍ مِّنَ الضَّأْنِ اثْنَيْنِ وَمِنَ الْمَعَزِ اثْنَيْنِ قُلْ^{١٤٣}
 ءَالِدَ كَرِيمٍ حَرَّمَ أُمَّ الْاِثْنَيْنِ أَمَّا اشْتَمَلَتْ عَلَيْهِ أَرْحَامُ الْاِثْنَيْنِ
 نَبِّئُونِي بِعِلْمٍ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٤٣﴾ وَمِنَ الْاِبِلِ اثْنَيْنِ وَمِنَ الْبَقَرِ
 اِثْنَيْنِ قُلْ ءَالِدَ كَرِيمٍ حَرَّمَ أُمَّ الْاِثْنَيْنِ أَمَّا اشْتَمَلَتْ عَلَيْهِ أَرْحَامُ
 الْاِثْنَيْنِ أَمْ كُنْتُمْ شُهَدَاءَ إِذْ وَصَّيْكُمُ اللّٰهُ بِهٰذَا فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّن
 افْتَرٰى عَلَى اللّٰهِ كَذِبًا لِّيُضِلَّ النَّاسَ بِغَيْرِ عِلْمٍ إِنَّ اللّٰهَ لَا يَهْدِي
 الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿١٤٤﴾﴾

143. และ (ทรงให้มี) สัตว์แปดตัว เป็นคู่ๆ คือ จากแกะสองตัว และจากแพะสองตัว จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า ตัวผู้สองตัวนั้นหรือที่พระองค์ทรงห้าม หรือว่าตัวเมียสองตัวนั้น หรือที่มดลูกของตัวเมียทั้งสองนั้นได้คุ้มครองรักษาไว้ พวกเจ้าจงแจ้งให้ข้าทราบด้วยความรู้อันใดก็ได้ หากพวกเจ้าพูดจริง

144. และจากอูฐสองตัว และจากวัวสองตัว จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า ตัวผู้สองตัวนั้นหรือที่พระองค์ทรงห้าม หรือว่าตัวเมียสองตัวนั้น หรือที่มดลูกของตัวเมียทั้งสองนั้นได้คุ้มครองรักษาไว้ หรือว่าพวกเจ้าร่วมอยู่ ขณะที่อัลลอฮ์ทรงรับสั่งแก่พวกเจ้าด้วยสิ่งนี้ ก็ใครเล่าเป็นผู้ธรรมยิ่งกว่าผู้ที่อุปโลกน์ความเท็จให้แก่อัลลอฮ์ เพื่อจะทำให้มนุษย์หลงผิดโดยไม่มีความรู้ แท้จริง อัลลอฮ์นั้นจะไม่ทรงให้ทางนำแก่กลุ่มชนที่อธรรม

สองอายะฮ์นี้คือ อายะฮ์ที่ 143 และ 144 ซูเราะฮ์ อัลอันอาม ได้อธิบายให้ทราบถึงความโง่เขลาเบาปัญญาของชาวอาหรับก่อนอิสลาม ในเรื่องที่เขาได้วางข้อห้ามเกี่ยวกับปศุสัตว์อันได้แก่ อูฐ, วัว, แพะ และ แกะ โดยที่แบ่งเป็นส่วนนั้น ส่วนนี้ เป็นประเภทนั้น ประเภทนี้สำหรับเจี๊ยะของพวกเขาก็อย่างนั้น เช่น บะฮีเราะฮ์, ซาอิบะฮ์, วะซีละฮ์ และ ฮาม เป็นต้น ซึ่งส่วนต่างๆ ที่พวกเขาแบ่งยังรวมไปถึงพืชและผลไม้อีกด้วย ดังนั้น อัลลอฮ์ ﷻ จึงได้อธิบายให้ทราบว่าพระองค์ได้ทรงให้มีสวนเกิดขึ้นมากมาย ทั้งที่ทรงให้มีไร่ และไม่มีไร่ และพระองค์ได้ทรงให้มีสัตว์ต่างๆ เกิดขึ้นในโลกนี้ โดยที่บางประเภทใช้บรรทุกสิ่งของที่เป็นพาหนะ และบางประเภทใช้ขนของมันเป็นประโยชน์ หลังจากนั้น พระองค์ก็ได้อธิบายให้ทราบถึงประเภทต่างๆ เช่น แกะสีขาวทั้งตัวผู้และตัวเมีย หรือที่เรียกกันอีกชื่อหนึ่งว่า “อฏฏะฮะนุ” และเป็นแพะสีดำทั้งตัวผู้และตัวเมีย และเป็นอูฐทั้งตัวผู้และตัวเมีย และเป็นวัวทั้งตัวผู้และตัวเมียรวมเป็น 4 คู่ 8 ตัว โดยที่ความจริงแล้ว พระองค์มิได้ห้ามสิ่งใดจากพวกมัน และลูกๆ ของมันเลย เพราะว่าทั้งหมดนั้นเป็นสิ่งที่อัลลอฮ์ได้ให้มันเกิดมาในโลกนี้เพื่อมนุษย์ทั้งสิ้น เพื่อให้มนุษย์ได้ใช้มันเป็นอาหาร ใช้ขี่พาหนะ ใช้บรรทุกสัมภาระ และให้ดื่มนมของมันได้ รวมถึงในเรื่องอื่นๆ ที่เป็นประโยชน์ ดังเช่นที่ อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿ และ (ทรงให้มี) สัตว์แปดตัว เป็นคู่ๆ ﴾ จนจบอายะฮ์ และคำรัสของพระองค์ที่ว่า ﴿ หรือที่มดลูกของตัวเมียทั้งสองนั้นได้คุ้มครองรักษาไว้ ﴾ และพระองค์ได้ตอบโต้พวกเขาในคำพูดของพวกเขาที่ว่า

﴿ مَا فِي بُطُونِ هَذِهِ الْأَنْعَامِ خَالِصَةٌ لِّذُكُورِنَا وَمُحَرَّمٌ عَلَى أَزْوَاجِنَا ﴾

“สิ่งที่อยู่ในท้องของปศุสัตว์เหล่านี้นั้น อนุมัติเฉพาะบรรดาผู้ชายของเราเท่านั้น และเป็นสิ่งต้องห้ามแก่บรรดาภรรยาของเรา.....” จนจบอายะฮ์

(ซูเราะฮ์ อัลอันอาม อายะฮ์ที่ 139)

และคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ พวกเจ้าจงแจ้งให้ข้าทราบด้วยความรู้อันใดก็ได้ หากพวกเจ้าพูดจริง ﴾ คือ พวกเจ้าจงบอกให้ข้าทราบอย่างมั่นใจด้วยเถิดว่า อัลลอฮ์ได้ทรงห้ามพวกเจ้าอย่างไร ? ตามที่พวกเจ้ามั่นใจว่าเป็นข้อห้ามมาจากบะฮีเราะฮ์, อัซซาอิบะฮ์, อัลวะซีละฮ์ และ ฮาม ดังเช่นที่ท่านได้กล่าว

อัลเอาฟี ได้กล่าว โดยนำมาจาก อิบนิ อับบาส เกี่ยวกับคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ และ (ทรงให้มี) สัตว์แปดตัว เป็นคู่ๆ คือ จากแกะสองตัว และจากแพะสองตัว ﴾ รวมเป็น 4 ตัว 2 คู่ ﴿ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า ตัวผู้สองตัวนั้นหรือที่พระองค์ทรงห้าม หรือว่าตัวเมียสองตัวนั้น ﴾ คือ ถามว่า เพราะอะไร จึงห้ามจากที่กล่าวมา ﴿ หรือที่มดลูกของตัวเมียทั้งสองนั้นได้คุ้มครองรักษาไว้ ﴾ หรือคลุมไปถึงลูกที่อยู่ในมดลูกของมันด้วย นอกจากตัวผู้หรือตัวเมีย ? ที่พวกท่านห้ามบางกลุ่ม และอนุญาตแก่บางกลุ่ม ? ﴿ พวกเจ้า

จงแจ้งให้ข้าทราบด้วยความรู้อันใดก็ได้ หากพวกเจ้าพูดจริง ﴿ แต่ อัลลอฮฺ   ตรีว่า
ทั้งหมดนั้นเป็นที่ฮาลาล

(อัญญอบารี 12/187)

และดำรัสของอัลลอฮฺ   ที่ว่า ﴿ หรือว่าพวกเจ้าร่วมอยู่ ขณะที่อัลลอฮฺได้ทรงรับสั่ง
แก่พวกเจ้าด้วยสิ่งนี้ ﴾ ข้อความนี้เป็นการเย้ยหยันในสิ่งที่พวกเขาแต่งเรื่องขึ้นมาเอง หรือ
อุปโลกน์ความเท็จให้แก่อัลลอฮฺ ﴿ ก็ใครเล่าเป็นผู้ธรรมยิ่งกว่าผู้ที่อุปโลกน์ความเท็จให้
แก่อัลลอฮฺ เพื่อจะทำให้มนุษย์หลงผิดโดยไม่มีความรู้ ﴾ คือ ไม่มีใครจะเลวยิ่งไปกว่า
พวกเขาอีกแล้ว ﴿ แท้จริง อัลลอฮฺนั้นจะไม่ทรงให้ทางนำแก่กลุ่มชนที่อธรรม ﴾ และคนแรก
ที่จะเข้าอยู่ในความหมายของอายะฮฺนี้ก็คือ อัมรฺ อิบนุ ลุฮัย อิบนุ กอมะอะฮฺ เพราะเขาเป็น
คนแรกที่เปลี่ยนศาสนาของบรรดานบี และเป็นคนแรกที่แยกตัวไม่ยอมรับเจวิดอัชฮาอิบะฮฺ
เข้าไปเกี่ยวข้องกับเจวิดอัลวะซีละฮฺ และปกป้องเจวิดฮาม ดังปรากฏเรื่องดังกล่าวอยู่ในหนังสือ
เศาะฮีฮฺ

(ฟัตฮุลบารี 8/132)

قُلْ لَا أَجِدُ فِي مَا أُوحِيَ إِلَيَّ مُحَرَّمًا عَلَى طَاعِمٍ يَطْعُمُهُ إِلَّا أَنْ
يَكُونَ مَيْتَةً أَوْ دَمًا مَسْفُوحًا أَوْ لَحْمَ خِنزِيرٍ فَإِنَّهُ رِجْسٌ أَوْ فِسْقًا
أَهْلًا لِغَيْرِ اللَّهِ بِهِ فَمَنْ اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَإِنَّ رَبَّكَ
غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٤٥﴾

145. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า ฉันไม่พบในสิ่งที่ถูกให้เป็นอายะฮฺ (วะฮีย์)
แก่ฉันนั้น มีสิ่งต้องห้ามแก่ผู้บริโภคที่จะบริโภคมัน นอกจากสิ่งนั้น
เป็นสัตว์ที่ตายเอง หรือเลือดที่ไหล หรือเนื้อสุกร แท้จริงมันเป็น
สิ่งสกปรก หรือเป็นสิ่งละเมิด ซึ่งถูกกล่าวนามอื่นจากอัลลอฮฺที่มัน
ถ้าผู้ใดได้รับความคับขัน โดยมีใช่เป็นผู้แสวงหา และมีใช่ผู้ละเมิด
แล้วไซ้ร้ แท้จริง พระผู้อภิบาลของเจ้านั้น เป็นผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรง
เมตตาเสมอ

อธิบายให้ทราบถึงสิ่งต่างๆ ที่ต้องห้าม

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสใช้บ่าว และรอซูลของพระองค์ คือ มุฮัมมัด ﷺ ว่า ﴿จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด)﴾ แก่พวกเหล่านั้น ที่ห้ามสิ่งที่อัลลอฮ์ประทานให้เป็นเครื่องยังชีพ โดยอุปโลกน์ความเท็จให้แก่อัลลอฮ์ ﴿ว่า ฉันไม่พบในสิ่งที่ถูกให้เป็นอายะฮ์ (วะฮีย์) แก่ฉันนั้น มีสิ่งต้องห้ามแก่ผู้บริโภคมที่จะบริโภคมัน﴾ ความหมายก็คือ ฉันไม่พบจากบรรดาสัตว์ต่างๆ ว่ามีสิ่งใดที่เป็นที่ต้องห้าม นอกจากที่กล่าวมานั้น และหลังจากนี้ก็มีสิ่งต้องห้ามที่กล่าวไว้ในซูเราะฮ์ อัลมาอิดะฮ์ และในอะดีษมฺรฺฟะฮ์ ที่ได้มีมาเป็นการอธิบายอายะฮ์นี้เท่านั้น ในข้อความ อัลกุรอานที่ว่า ﴿หรือเลือดที่ไหล﴾ กอตาตะฮ์ ได้กล่าวว่า เลือดที่เป็นที่ต้องห้ามนั้นคือ เลือดที่ไหลพุ่งออกมา ส่วนเลือดที่ปะปนอยู่ในเนื้อก็ถือว่าไม่เป็นไร

(อัญญาบารี 12/193)

อัลฮุมัยดี ได้กล่าวว่า ซุฟยานได้เล่าให้เราฟังว่า อัมรฺ อิบน์ ดินารฺ ได้เล่าให้เราฟังโดยกล่าวว่า ฉันได้กล่าวแก่ ญาบิรฺ อิบน์ अबّดิลลาฮฺ ว่า ความจริงพวกเขาคิดกันว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้ห้ามกินเนื้อลาบ้านในสมัยสมรภูมิค็อยบ์รฺ เขาได้กล่าวว่า ผู้ที่พูดเช่นนั้นคือ อัลอะกัม อิบน์ อัมรฺ จากท่านรอซูล ﷺ แต่เรื่องนี้ ท่านน้ำหมึกแห่งประชาชาติ ไม่เชื่อ หมายถึง ท่าน อิบน์ अबّบาส และเขาได้อ่านอายะฮ์

﴿قُلْ لَا أَجِدُ فِي مَا أُوحِيَ إِلَيَّ مُحَرَّمًا عَلَى طَاعِمٍ يَطْعَمُهُ..... الْآيَةِ

ไปจนกระทั่งจบอายะฮ์

(อัลฮุมัยดี 2/379)

และเช่นเดียวกัน อัลบุคอรี ได้รายงานอะดีษนี้ และ อบูดาวูด ก็ได้นำเสนออะดีษนี้ด้วย
(ฟัตฮุลบารี 9/570 และอบูดาวูด 4/162)

อบูบักรฺ อิบน์ มุรฺตะวัยฮฺ ได้รายงาน และอัลฮากิมได้บันทึกไว้ในหนังสือมุสตัดดรอิกของเขา จาก อิบน์ अबّบาส กล่าวว่า ปรากฏว่า ชาวญะฮิลียะฮฺ นั้นเคยกินบางสิ่งบางอย่าง และไม่กินบางสิ่งบางอย่าง อันเนื่องจากเห็นว่าสกปรก แล้วอัลลอฮ์ก็ได้แต่งตั้งนบีของพระองค์มา และได้ประทานศาสน์ของพระองค์ลงมาให้ ซึ่งระบุว่าอันนี้ฮาลาล (อนุมัติ) และอันนี้ หะรอม (ต้องห้าม) ดังนั้น อันใดที่พระองค์อนุมัติก็ถือเป็นฮาลาล และอันใดที่พระองค์ทรงห้ามก็ถือเป็นหะรอม และอันใดที่พระองค์นิ่ง คือ ไม่ได้กล่าวเอาไว้ ก็ถือเป็นที่อนุโลมให้ และเขาได้อ่านอายะฮ์นี้

﴿ قُلْ لَا أَجِدُ فِي مَا أُوحِيَ إِلَيَّ مُحَرَّمًا عَلَى طَاعِمٍ يَطْعَمُهُ ﴾ الآية

จนจบอายะฮ์

นี่เป็นคำรายงานของ อิบนิ มัรตะวัยฮ์ และ อับดุลวาฏิต ก็ได้รายงานอะดีษบทนี้ และ อัลฮากิม ได้กล่าวว่า อะดีษนี้เป็นอะดีษที่สายรายงานถูกต้อง แต่ อัลบุคอรี และ มุสลิม มิได้นำเสนอ

(อับดุลวาฏิต 3800, อัลฮากิม 4/115)

อิมามอะหมัด ได้รายงานจาก อิบนิ อับบาส ว่า แกะของท่านหญิงเซาะดะฮ์ บินติ ชัมอะฮ์ ได้ตาย และนางได้ไปพบท่านนบี โอ้ท่านรอซูลของอัลลอฮ์ แกะของฉันได้ตายแล้ว ท่านได้กล่าวว่า แล้วทำไมไม่เอาหนังของมัน (ทำประโยชน์เล่า ?) นางถามว่า ให้เราเอาหนังของแกะที่ตายหรือ ? ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า ที่จริงแล้วอัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า

(قُلْ لَا أَجِدُ فِي مَا أُوحِيَ إِلَيَّ مُحَرَّمًا عَلَى طَاعِمٍ يَطْعَمُهُ إِلَّا أَنْ يَكُونَ مَيْتَةً أَوْ دَمًا مَسْفُوحًا أَوْ لَحْمَ خِنْزِيرٍ) وَإِنَّكُمْ لَا تَطْعَمُونَهُ ، إِنْ تَدْبَغُوهُ فَتَسْتَفْعُوا بِهِ)

“จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า ฉันไม่พบในสิ่งที่ถูกให้เป็นอายะฮ์ (วะฮีย) แก่ฉันนั้น มีสิ่งต้องห้ามแก่ผู้บริโภคที่จะบริโภคมัน นอกจากสิ่งนั้นเป็นสัตว์ที่ตายเอง หรือเลือดที่ไหล หรือเนื้อสุกร และความจริงพวกท่านนั้นก็**ไม่บริโภคมัน** หากท่านเอา (หนัง) มันไปฟอกเสีย ท่านก็จะได้รับประโยชน์จากมัน แล้วนางก็ส่งคนไปถลกหนังของมันออก แล้วฟอกมัน แล้วก็เอาหนังนั้นมาทำเป็นกิรบะฮ์ (ที่ใส่ผ้า) ใช้จนกระทั่งมันชำรุดอยู่ที่นาง”

(อะหมัด 1/327)

และ อัลบุคอรี และ อันนะซาอี ได้บันทึกอะดีษนี้เช่นเดียวกัน

(พัตฮุลบารี 11/577 และ อันนะซาอี 7/173)

และคำรัสของ อัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ ถ้าผู้ใดได้รับความคับขัน โดยมีไฉ่เป็นผู้แสวงหา และมีไฉ่ผู้ละเมิดแล้วไซร้ ﴾ คือ ผู้ใดมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องกินสิ่งหนึ่งสิ่งใดจากสิ่งที่ อัลลอฮ์ได้ทรงห้ามไว้ในอายะฮ์ ซึ่งโดยปกติแล้ว มีไฉ่เป็นผู้ที่จะกินเช่นนั้น และมีไฉ่เป็นคนละเมิดขอบเขตของศาสนา ﴿ แท้จริง พระผู้อภิบาลของเจ้านั้น เป็นผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเมตตาเสมอ ﴾ คือ อภัยให้แก่เขา และสงสารเขา เมตตาเขาที่ประสบกับภาวะคับขันและลำบาก ความจริงได้เคยอธิบายเรื่องนี้ไว้แล้ว ในซูเราะฮ์ อัลบะเกาะเราะฮ์ ซึ่งถือว่าเป็นรายละเอียด

ที่ค่อนข้างจะพอเพียงแล้ว แต่เป้าหมายของอายะฮ์อัลกุรอานที่อยู่ในอายะฮ์ที่ 145 ของซูเราะฮ์ อัลอันอาม นี้ ก็เพื่อโต้ตอบพวกมุชริกีนที่อุปโลกน์ความเท็จให้แก่อัลลอฮ์ โดยอ้างว่าบางสิ่งบางอย่างเป็นที่ต้องห้ามแก่พวกเขา โดยใช้ความคิดที่ผิดๆ โดยนำไปเกี่ยวพันกับบรรดาเจว็ดที่พวกเขากราบไหว้อยู่ในขณะนั้น คือ บะฮิเราะฮ์, อัชฮาอิบะฮ์, อัลวะซีละฮ์ และอื่นๆ ดังนั้น อัลลอฮ์ ﷻ จึงได้ใช้ให้รอซูลของพระองค์ได้แจ้งให้พวกเขาทราบว่า ท่านไม่พบในศาสน์ที่ อัลลอฮ์ได้อายะฮ์ (วะฮีย) ให้กับท่านว่า ที่กล่าวมานั้นไม่มีข้อห้ามจากอัลลอฮ์แต่ประการใด ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้ก็เพียงแต่สัตว์ที่ตายเอง หรือเชือดไม่ถูกหลักศาสนบัญญัติ เลือดที่ไหลพุ่งออกมา, เนื้อสุกร และสัตว์ที่เชือดโดยกล่าวนามอื่นจากอัลลอฮ์เท่านั้น นอกจากนั้นแล้ว ก็ไม่เป็นที่ต้องห้ามแต่ประการใด ส่วนที่ไม่ได้กล่าว หรือระบุเอาไว้ ก็เป็นที่อนุโลมให้แล้ว พวกท่านจะคิดเอาว่าสิ่งนั้นต้องห้าม และสิ่งนี้ต้องห้าม พวกท่านเอามาจากไหนกัน โดยที่อัลลอฮ์ไม่เคยห้ามเอาไว้เลย

وَعَلَى الَّذِينَ هَادُوا حَرَّمْنَا كُلَّ ذِي ظُفْرٍ وَمِنَ الْبَقَرِ وَالْغَنَمِ
حَرَّمْنَا عَلَيْهِمْ شُحُومَهُمَا إِلَّا مَا حَمَلَتْ ظُهُورُهُمَا أَوِ الْحَوَايَا أَوْ
مَا اخْتَلَطَ بِعَظْمٍ ذَلِكَ جَزَيْنَهُمْ بِبَغْيِهِمْ وَإِنَّا لَصَادِقُونَ ﴿١٤٦﴾

146. และแก่บรรดาผู้ที่เป็นยิวนั้น เราได้ห้ามสัตว์ทุกชนิดที่นิ้วเท้าไม่แยกจากกัน และจากวัว และแกะนั้น เราได้ห้ามแก่พวกเขา ซึ่งไขมันของมันทั้งสอง นอกจากไขมันที่หลังของมันทั้งสอง หรือลำไส้ได้อุ้มไว้ หรือที่ปะปนอยู่ที่กระดูก ดังกล่าวนั้น เราได้ลงโทษพวกเขา เนื่องด้วย ความอธรรมของพวกเขา และแท้จริงนั้น เราเป็นผู้พูดจริง

สิ่งฮาลาลที่เป็นที่ต้องห้ามแก่ชาวยิว อันเนื่องจากความอธรรมของพวกเขา

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า เราได้ให้เป็นที่ต้องห้ามแก่ชาวยิว คือ สัตว์ทุกชนิดที่มีเล็บที่เท้า โดยที่ นิ้วเท้าไม่แยกจากกัน (พังผืด) ไม่ว่าจะเป็นสัตว์สี่เท้า หรือนก เช่น อูฐ, นกกระเจือกเทศ, ห่าน และเป็ด ฯลฯ

และดำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ และจากวัว และแกะนั้น เราได้ห้ามแก่พวกเขา ซึ่งไขมันของมันทั้งสอง ﴾

อัลฮุคัม ได้กล่าวว่า หมายถึง ไขมันที่ลำไส้ และไตทั้งสอง โดยที่ปรากฏว่า ชาวยิวจะพูดว่า เพราะว่าอิสรออีล (นบียะอ์กูบ) ได้ห้ามเอาไว้ ดังนั้น เราจึงถือว่าเป็นที่ต้องห้ามด้วย

อะลี อิบน์ อับดุลอะซฮฺ ได้เล่าโดยนำมาจาก อิบน์ อับบาส เกี่ยวกับอายะฮฺอัลกุรอานที่ว่า ﴿ นอกจากไขมันที่หลังของมันทั้งสอง ﴾ คือ ไขมันที่ติดอยู่ที่หลังของมันทั้งสอง และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ หรือลำไส้ได้อัมไว้ ﴾

อิมามอบูญะอฺฟร์ อิบน์ ญะรียร์ ได้กล่าวว่า คำว่า الْحَوَا เป็นคำพหูพจน์ เอกพจน์ของคำๆ นี้ ْءَوَا หรือ ْءَوَا หรือ ْءَوَا คือ ไขมันที่ไปสะสมมันตัวจับเป็นก้อนจากในท้อง เป็นส่วนที่เหลือน้ำนม แล้วกลายเป็นมูลของมัน ซึ่งมีไขมันรวมตัวอยู่มาก เขากล่าวว่า จากดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ และจากวัว และแกะนั้น เราได้ห้ามแก่พวกเขา ซึ่งไขมันของมันทั้งสอง นอกจากไขมันที่หลังของมันทั้งสอง หรือลำไส้ได้อัมไว้ ﴾

(อัญญอบารี 12/203)

อะลี อิบน์ อับดุลอะซฮฺ ได้กล่าวโดยนำมาจาก อิบน์ อับบาส ว่า หรือไขมันที่ลำไส้ได้อัมไว้ คือ บางส่วนที่ติดอยู่กับผนังลำไส้ ส่วนที่ไม่ติดอยู่กับผนังลำไส้ ก็คือมูลนั่นเอง

มุญาฮิด ได้กล่าวว่า ส่วนที่ลำไส้ได้อัมไว้ ก็มีมูลที่รวมตัวกันอยู่

(อัญญอบารี 12/204)

และเช่นเดียวกับ สะอีด อิบน์ ญะบัยร และ อัฏเฏาะฮาก ก็ได้กล่าวเช่นนั้น

และดำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ หรือที่ปะปนอยู่ที่กระดูก ﴾ หมายถึง ไขมันที่มันติดอยู่ที่กระดูก เราได้ให้เป็นที่อนุหมัตแก่พวกเขา

และ อิบน์ ญะรียร์ ได้กล่าวว่า ไขมันที่ติดอยู่ที่บั้นท้ายของมัน และหางของมัน เป็นที่อนุญัต และทุกสิ่งที่เป็นส่วนขา, ด้านข้าง, หัว และตาของมัน ในส่วนต่างๆ เหล่านี้มีไขมันติดอยู่ ถือเป็นที่ฮาลาล (อนุหมัต)

(อัญญอบารี 12/205)

อัลฮุคัม ก็กล่าวเช่นนั้น

(อัญญอบารี 12/205)

และดำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ ดังกล่าวนั้น เราได้ลงโทษพวกเขา เนื่องด้วย ความอธรรมของพวกเขา ﴾ การทำให้คับแคบ และลำบากเช่นนี้ ที่จริงแล้ว เราได้ทำให้เกิดความลำบากแก่พวกเขา และเกิดความจำเป็นแก่พวกเขา อันเนื่องจากความอธรรม และการฝ่าฝืนคำสั่งของพวกเขาดังเช่นที่ อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสไว้ว่า

﴿ فَبِظْلَمٍ مِّنَ الَّذِينَ هَادُوا حَرَّمْنَا عَلَيْهِمْ طَيِّبَاتٍ أُحِلَّت لَّهُمْ وَبِصَدِّهِمْ عَن سَبِيلِ اللَّهِ كَثِيرًا ﴾

“แล้วก็เนื่องด้วยความอธรรมจากบรรดาผู้ที่เป็นยิว เราจึงได้ให้เป็นที่ต้องห้ามแก่พวกเขา ซึ่งบรรดาสิ่งที่ดี ๆ ที่ได้ถูกอนุมัติแก่พวกเขามาแล้ว และเนื่องด้วยการที่พวกเขาขัดขวางทางของอัลลอฮฺอย่างมากมายด้วย”

(ซูเราะฮฺ อันนิซาอฺ อายะฮฺที่ 160)

และดำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ และแท้จริงนั้น เราเป็นผู้พูดจริง ﴾ คือ เราเป็นผู้ยุติธรรมในสิ่งที่เราตอบแทนด้วยการลงโทษพวกเขา

และ อิบน์ ญะรียฺ ได้กล่าวว่า และเราเป็นผู้สัตย์จริงในสิ่งที่เราได้บอกให้ท่านทราบ โอ้มุฮัมมัด จากการที่เราได้ห้ามดังกล่าวแก่พวกเขา ไม่ใช่ใช้อย่างที่พวกเขาคิดเอาเองที่ว่า อิสรออีลได้ห้ามเอาไว้สำหรับตัวเอง

(อัญญอบารี 12/206)

เล่ห์กลของชาวยิว และการสาปแช่งของอัลลอฮฺ ﷻ ต่อพวกเขา

อับดุลลอฮฺ อิบน์ อับบาส ได้เล่าว่า ท่านอุมัรฺ อิบน์ลุ คือฏฏอบ ได้ทราบมาว่า สะมุเราะฮฺ ได้ขายสุรา แล้ว (อุมัรฺ) ได้กล่าวว่า ขออัลลอฮฺได้จัดการกับสะมุเราะฮฺด้วย เขาไม่ทราบหรือว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(لَعَنَ اللَّهُ الْيَهُودَ حُرِّمَتْ عَلَيْهِمُ الشُّحُومُ فَجَمَلُوهَا فَبَاعُوهَا)

“อัลลอฮฺได้ทรงสาปแช่งชาวยิว ไขมันได้ถูกห้ามแก่พวกเขา/แล้วพวกเขาได้รวบรวมมันไว้ แล้วก็นำมันไปขาย”

(บันทึกโดย อัลบุคอรี และ มุสลิม)

(ฟัตฮุลบารีย์ 4/483 และ มุสลิม 3/1207)

รายงานจาก ญาบิร อิบนิ अबดิลลาฮฺ กล่าวว่า ฉันได้ยืนท่านรอซูล ﷺ กล่าวในปีพิชิต มักกะฮฺ ว่า

(إِنَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ حَرَّمَ بَيْعَ الْحَمْرِ وَالْمَيْتَةِ وَالْخِنْزِيرِ وَالْأَصْنَامِ ، فَقِيلَ : يَا رَسُولَ اللَّهِ أَرَأَيْتَ شُحُومَ الْمَيْتَةِ فَإِنَّهَا يُدْهَنُ بِهَا الْجُلُودُ وَتُطْلَى بِهَا السُّفُنُ ، وَيَسْتَصْبَحُ بِهَا النَّاسُ ، فَقَالَ : لَا هُوَ حَرَامٌ) ثُمَّ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عِنْدَ ذَلِكَ : (قَاتِلِ اللَّهُ الْيَهُودَ إِنَّ اللَّهَ لَمَّا حَرَّمَ عَلَيْهِمْ شُحُومَهَا جَمَلُوهُ ثُمَّ بَاغُوهُ وَآكَلُوا ثَمَنَهُ)

“แท้จริง อัลลอฮ์ และรอซูลของพระองค์ได้ห้ามการขายสุรา, สัตว์ตายเอง, เนื้อสุกร และรูปปั้น แล้วมีผู้กล่าวว่า โอ้ท่านรอซูลของอัลลอฮ์ ขอบอกให้ฉันทราบเกี่ยวกับไขมันสัตว์ที่ตาย เพราะมันถูกเอาไปใช้ในการทาหนัง ถูกเอาไปทาเรือ และผู้คนเอาไปจุดตะเกียง แล้วท่านได้กล่าวว่า ไม่ มันเป็นที่ต้องห้าม หลังจากนั้นท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวขณะนั้นว่า ขออัลลอฮ์ได้โปรดจัดการกับพวกยิวด้วย แท้จริง อัลลอฮ์นั้น เมื่อพระองค์ได้ห้ามไขมันสัตว์ที่ตายแก่พวกเขาแล้ว พวกเขาก็รวบรวมมัน หลังจากนั้น ก็เอามันไปขาย และกินเงินที่ได้จากการขาย”

(พัตฮุลบารี 4/495)

และกลุ่มผู้บันทึกฮะดีษก็ได้รายงานฮะดีษนี้ด้วย

(พัตฮุลบารี 4/495, มุสลิม 3/1207, ออบูดาวูด 3/356,

ตวัอะฮฺอะตุลอะฮฺวะซี 4/521, อันนะซาอี 7/309 และ อิบนิมาญะฮฺ 2/732)

﴿ فَإِنْ كَذَّبُوكَ فَقُلْ رَبُّكُمْ ذُو رَحْمَةٍ وَاسِعَةٍ وَلَا يُرَدُّ بَأْسُهُ

عَنِ الْقَوْمِ الْمُجْرِمِينَ ﴾ (١٤٧)

147. หากพวกเขาปฏิเสธเจ้า ก็จงกล่าวเถิดว่า พระผู้อภิบาลของพวกเขาเจ้านั้น เป็นผู้ทรงเอ็นดูเมตตาอันกว้างขวาง และการลงโทษของพระองค์นั้น จะไม่ถูกโต้กลับไปที่พ้นจากกลุ่มคนที่กระทำความผิดได้

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า แล้วถ้าหากพวกเขาไม่ยอมเชื่อเจ้า และฝ่าฝืนเจ้า ไม่ว่าจะเป็พวกมุชริกีน (พวกบูชาเจว็ด) พวกชาวยิว และพวกอื่น โอ้มุฮัมมัด ﴿ ก็จงกล่าวเถิดว่า พระผู้อภิบาลของพวกเขานั้น เป็นผู้ทรงเอ็นดูเมตตาอันกว้างขวาง ﴾ ข้อความนี้ เป็นการส่งเสริมให้พวกเขาแสวงหาความเมตตาอันกว้างขวางจากอัลลอฮฺ และปฏิบัติตามรอซูลของพระองค์ ﴿ และการลงโทษของพระองค์นั้น จะไม่ถูกโต้กลับไปให้พ้นจากกลุ่มชนที่กระทำความผิดได้ ﴾ ข้อความนี้ เป็นการเตือน และขู่สําคัญแก่พวกเขา ในการที่พวกเขาฝ่าฝืนรอซูลของพระองค์ ซึ่งเป็นรอซูลท่านสุดท้ายในโลกนี้ ซึ่งในสำนวนของอายะฮฺนี้โดยทั่วๆ ไปแล้ว อัลลอฮฺจะไม่นำสองอย่าง คือ สนับสนุนและส่งเสริม และการเตือนและขู่สําคัญไว้รวมกัน หรือใกล้ๆ กัน ดังเช่น อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสไว้ในตอนท้ายของซูเราะฮฺนี้คือ ซูเราะฮฺ อัลอันอาม ว่า

﴿ إِنَّ رَبَّكَ سَرِيعُ الْعِقَابِ وَإِنَّهُ لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴾

“แท้จริง พระผู้อภิบาลของเจ้านั้น เป็นผู้รวดเร็วในการลงโทษ และแท้จริง พระองค์นั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเมตตาเสมอ”

(ซูเราะฮฺ อัลอันอาม อายะฮฺที่ 165)

และ อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿ وَإِنَّ رَبَّكَ لَذُو مَغْفِرَةٍ لِلنَّاسِ عَلَى ظُلْمِهِمْ وَإِنَّ رَبَّكَ لَشَدِيدُ الْعِقَابِ ﴾

“และแท้จริง พระผู้อภิบาลของเจ้าเป็นผู้ทรงอภัยโทษแก่มนุษย์ ต่อการอธรรมของพวกเข และแท้จริง พระผู้อภิบาลของเจ้าเป็นผู้รุนแรงในการลงโทษ”

(ซูเราะฮฺ อัลอะอฺรอฺฟ อายะฮฺที่ 6)

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿ نَبِيُّ عِبَادِي أَنَا الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ۝ وَأَنَّ عَذَابِي هُوَ الْعَذَابُ الْأَلِيمُ ۝ ﴾

“จงแจ้งแก่ปวงบ่าวของข้า ว่า แท้จริง ข้าคือผู้ทรงอภัยยิ่ง ผู้ทรงเมตตาเสมอ และแท้จริง การลงโทษของข้า นั้น เป็นการลงโทษที่เจ็บแสบ”

(ซูเราะฮฺ อัลฮิจญ์ร อายะฮฺที่ 49 และ 50)

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿ غَافِرُ الذَّنْبِ وَقَابِلُ التَّوْبِ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴾

“ผู้ทรงอภัยในความผิด และทรงรับการขอภัยโทษ ผู้ทรงรุนแรงในการลงโทษ”

(ซูเราะฮฺ มุอฟฟิร อายะฮฺที่ 3)

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿إِنَّ بَطْشَ رَبِّكَ لَشَدِيدٌ ﴿١٢﴾ إِنَّهُ هُوَ يُبْدِي وَيُعِيدُ ﴿١٣﴾ وَهُوَ الْغَفُورُ الْودُودُ ﴿١٤﴾﴾

“แท้จริง การลงโทษของพระผู้อภิบาลของเจ้านั้นรุนแรงยิ่งนัก แท้จริง พระองค์คือ ผู้ทรงให้บังเกิดครั้งแรก และทรงให้กลับฟื้นคืนชีพอีก และพระองค์คือผู้ทรง อภัยโทษ ผู้ทรงรักใคร่”

(ซูเราะฮฺ อัลบารออะฮฺ อายะฮฺที่ 12 - 14)

﴿سَيَقُولُ الَّذِينَ أَشْرَكُوا لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَشْرَكْنَا وَلَا آبَاؤُنَا وَلَا حَرَمْنَا مِنْ شَيْءٍ كَذَلِكَ كَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ حَتَّى ذَاقُوا بَأْسَنَا قُلْ هَلْ عِنْدَكُمْ مِنْ عِلْمٍ فَتُخْرِجُوهُنَا إِنْ تَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنْ أَنْتُمْ إِلَّا تَخْرُصُونَ ﴿١٤٨﴾ قُلْ فَلِلَّهِ الْحُجَّةُ الْبَالِغَةُ فَلَوْ شَاءَ لَهَدَيْكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿١٤٩﴾ قُلْ هَلَمْ شَهِدَآءُكُمْ الَّذِينَ يَشْهَدُونَ أَنَّ اللَّهَ حَرَّمَ هَذَا فَيَنْشَهِدُوا فَلَا تَشْهَدُ مَعَهُمْ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَ الَّذِينَ كَذَبُوا بَيَاتِنًا وَالَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ وَهُمْ بِرَبِّهِمْ يَعِدُلُونَ ﴿١٥٠﴾﴾

148. บรรดาผู้ที่ตั้งภาคีนั้นจะกล่าวว่า หากอัลลอฮฺทรงประสงค์แล้ว พวกเรากีย่อมไม่ตั้งภาคีขึ้น รวมทั้งบรรพบุรุษของเราอีกด้วย และ พวกเรากีย่อมไม่ให้สิ่งใดเป็นที่ต้องห้าม ในทำนองนั้นแหละ บรรดา ผู้ที่อยู่ก่อนหน้าพวกเขาก็ได้เคยโกหกมาแล้ว จนกระทั่งพวกเขาได้ลืมน รสการลงโทษของเรา จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า ที่พวกเจ้านั้นมีความ รู้ประการใดกระนั้นหรือ ? ฉะนั้น พวกเจ้าจะต้องนำมันออกมาให้ แก่เรา พวกเจ้าจะไม่ปฏิบัติตามสิ่งใด นอกจากการคาดคะเนเท่านั้น และพวกเจ้าไม่มีอะไรกัน นอกจากการกล่าวเท็จเท่านั้น

149. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า อัลลอฮ์นั้นทรงมีหลักฐานทุกอย่าง หากพระองค์ทรงประสงค์แล้ว แน่หนอ พระองค์ก็ย่อมให้ทางนำแก่วงศ์เจ้าทุกคน

150. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า พวกเจ้าจงนำบรรดาพยานของพวกเจ้ามาเพื่อยืนยันว่า แท้จริง อัลลอฮ์ได้ทรงห้ามสิ่งนี้ แล้วถ้าพวกเขาเป็นพยานยืนยัน เจ้าก็จงอย่ายืนยันกับพวกเขาด้วย และจงอย่าตามอารมณ์ใฝ่ต่ำของบรรดาผู้ที่ปฏิเสธอายะฮ์ทั้งหลายของเรา และบรรดาผู้ไม่ศรัทธาต่อปรโลก โดยที่พวกเขาให้สิ่งอื่นเท่าเทียมกับพระผู้อภิบาลของพวกเขา

กล่าวถึงความผิดพลาด และการโต้ตอบต่อข้อผิดพลาดนั้น

ข้อความของ 3 อายะฮ์ ที่กล่าวมานั้น เป็นการตอบโต้กับที่อัลลอฮ์ ﷻ ได้นำมากล่าวให้ทราบถึงข้ออ้างของพวกมุชริกีน ในการกระทำที่พวกเขาตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ห้ามเรื่องนั้นเรื่องนี้ แต่อัลลอฮ์ทรงทราบดีถึงสิ่งต่างๆ ที่พวกเขาคิดในการทำชริก และการกำหนดข้อห้ามต่างๆ ของพวกเขาขึ้นมาเอง แล้วก็อ้าง และโยนความไม่ดีให้แก่อัลลอฮ์ ดังที่พวกเขากล่าวว่า ﴿หากอัลลอฮ์ทรงประสงค์แล้ว พวกเรากีย่อมไม่ตั้งภาคีขึ้น รวมทั้งบรรพบุรุษของเราอีกด้วย และพวกเรากีย่อมไม่ให้สิ่งใดเป็นที่ต้องห้าม﴾ อายะฮ์นี้คล้ายกับดำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า

﴿وَقَالُوا لَوْ شَاءَ الرَّحْمَنُ مَا عَبَدْنَاهُمْ مَّا لَهُمْ بِذَلِكَ مِنْ عِلْمٍ إِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ﴾

“และพวกเขากล่าวอีกว่า หากพระผู้ทรงกรุณาทรงประสงค์ พวกเราจะไม่เคารพสักการะมลาอิกะฮ์สุดอก พวกเขาไม่มีความรู้อันใดในเรื่องนั้น พวกเขาไม่มีอะไรเลย นอกจากการคาดคะเนเท่านั้น”

(ซูเราะฮ์ อัชชูครุฟ อายะฮ์ที่ 20)

และเช่นเดียวกับอายะฮ์ที่อยู่ใน ซูเราะฮ์ อันนะฮูลี ซึ่งก็เหมือนๆ กัน

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสต่อไปอีกว่า ﴿ในทำนองนั้นแหละ บรรดาผู้ที่อยู่ก่อนหน้าพวกเขาก็ได้เคยโกหกมาแล้ว﴾ ด้วยคำพูดที่ทำให้สับสนเช่นนี้ ซึ่งพวกก่อนหน้าพวกเขาก็เคยหลงทาง

หลงประเด็นเช่นนี้มาแล้ว หลักฐานที่นำมาอ้างนั้น ช่างไม่มีคุณค่าอะไรเลย เพราะถ้ามันเป็นจริง เช่นนั้น อัลลอฮ์ก็คงไม่ให้พวกเขาล้มการลงโทษของพระองค์หรอก และก็คงไม่พินาศไป ดังที่ได้ทราบกันดีอยู่แล้ว และพระองค์ก็คงไม่ย่ำกับศาสนทูตให้ถามพวกเขา เช่นที่พระองค์ ตรัสว่า ﴿ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า ที่พวกเจ้านั้นมีความรู้ประการใดกระนั้นหรือ ? 》 ที่ว่า อัลลอฮ์ทรงยินยอมให้พวกเจ้ากระทำการเช่นนั้น ﴿ ฉะนั้น พวกเจ้าจะต้องนำมันออกมา ให้แก่เรา 》 คือนำหลักฐาน นำความรู้ที่ออกมาให้เราทราบเถิด มายืนยัน และนำมาเปิดเผย กันเสียที แต่หลักฐานก็คงไม่มีใช่ไหม ? ﴿ พวกเจ้าจะไม่ปฏิบัติตามสิ่งใด นอกจากการ คาดคะเนเท่านั้น 》 คือ คาดคะเน และจินตนาการเอง ซึ่งจุดมุ่งหมายของคำ الظَّن ในที่นี้มีความหมาย คือ เชื่อมมั่นในสิ่งที่ไม่ดีนั่นเอง ﴿ และพวกเจ้าไม่มีอะไรกัน นอกจากการกล่าว เท็จเท่านั้น 》 คือ กล่าวโกหกต่ออัลลอฮ์ในสิ่งที่พวกเขาคิดขึ้นเอง โดยไม่มีหลักฐานอะไรมา ยืนยันได้เลย

และคำรัสของ อัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า อัลลอฮ์นั้นทรงมี หลักฐานทุกอย่าง หากพระองค์ทรงประสงค์แล้ว แน่หนอน พระองค์ก็ย่อมให้ทางนำ แก่พวกเจ้าทั่วทุกคน 》 นี่คือนี่อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวแก่นบีของพระองค์ คือ มุฮัมมัด ﷺ ว่า โอ้มุฮัมมัด จงกล่าวแก่พวกเขาเถิดว่า อัลลอฮ์นั้นทรงมีหลักฐานชั้นเด็ดขาด ทรงปรีชาญาณ ที่จะให้ทางนำแก่ผู้ใด และจะให้ผู้ใดหลงออกจากทางนำ ﴿ หากพระองค์ทรงประสงค์แล้ว แน่หนอน พระองค์ก็ย่อมให้ทางนำแก่พวกเจ้าทั่วทุกคน 》 ซึ่งดังกล่าวมาทั้งหมดนั้น ขึ้นอยู่กับ พระประสงค์ของพระองค์ และการเลือกของพระองค์ ในขณะเดียวกัน พระองค์ทรงพอพระทัย กับบรรดาผู้ศรัทธา และทรงกริ้วบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา ดังเช่นที่ อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَمَعَهُمْ عَلَىٰ الْهُدَىٰ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْجَاهِلِينَ ﴾

“และหากว่า อัลลอฮ์ทรงประสงค์แล้ว แน่หนอน พระองค์ก็ทรงรวบรวมพวกเขาให้ อยู่ในทางนำแล้ว ดังนั้น พวกเจ้าจงอย่าเป็นคนหนึ่งในหมู่บรรดาผู้โง่เขลา”

(ซูเราะฮ์ อัลอันอาม อายะฮ์ที่ 35)

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿ وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ لَكَاَمَنَ مَن فِي الْأَرْضِ كُلُّهُم جَمِيعًا ﴾

“และหากพระผู้อภิบาลของเจ้าทรงประสงค์ แน่หนอน ผู้ที่อยู่ในแผ่นดินทั้งมวลจะ ศรัทธา”

(ซูเราะฮ์ ยูनुส อายะฮ์ที่ 99)

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ لَجَعَلَ النَّاسَ أُمَّةً وَاحِدَةً وَلَا يَزَالُونَ مُخْتَلِفِينَ ۝١١٨ إِلَّا مَنْ رَحِمَ رَبُّكَ وَلِذَلِكَ خَلَقْتُمْ وَتَمَّتْ كَلِمَةُ رَبِّكَ لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ ۝١١٩﴾

“และหากพระผู้อภิบาลของเจ้าทรงประสงค์ แน่نون พระองค์จะทำให้ปวงมนุษย์เป็นประชาชาติเดียวกัน แต่พวกเขาก็ยังคงแตกแยกกัน เว้นแต่ผู้ที่พระผู้อภิบาลของเจ้าทรงมีเมตตา และเช่นนั้นแหละ พระองค์ทรงบังเกิดพวกเขา และลิขิตของพระผู้อภิบาลของเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ครบถ้วนแล้ว แน่نون ข้าจะให้รกรกนั้นเต็มไปด้วยพวกญิน และมนุษย์ทั้งมวล”

(ซูเราะฮฺ ฮูด อายะฮฺที่ 118 และ 119)

อัลญะฮาก ได้กล่าวว่า ไม่มีเหตุผลใดๆ แก่คนหนึ่งคนใดที่จะฝ่าฝืนอัลลอฮฺ ﷻ แต่สำหรับอัลลอฮฺ พระองค์ทรงมีหลักฐานยืนยันต่อบรรดาป่าวของพระองค์

และคำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า พวกเจ้าจงนำบรรดาพยานของพวกเจ้ามา﴾ จงนำพยานของพวกเจ้ามาโดยเร็ว ﴿เพื่อยืนยันว่า แท้จริง อัลลอฮฺได้ทรงห้ามสิ่งนี้﴾ คือ สิ่งที่พวกท่านบอกว่าเป็นที่ต้องห้าม พวกเจ้าได้โกหก และอุปโลกน์มันขึ้นต่ออัลลอฮฺ ﴿แล้วถ้าพวกเขาเป็นพยานยืนยัน เจ้าก็จงอย่ายืนยันกับพวกเขาด้วย﴾ เพราะพวกเขาจะยืนยันด้วยการโกหกมดเท็จ และคำพูดที่อุปโลกน์ขึ้นมาเป็นเรื่องโกหกทั้งสิ้น ﴿และจงอย่าตามอารมณ์ใฝ่ต่ำของบรรดาผู้ที่ปฏิเสธอายะฮฺทั้งหลายของเรา และบรรดาผู้ไม่ศรัทธาต่อปรโลก โดยที่พวกเขาให้สิ่งอื่นเท่าเทียมกับพระผู้อภิบาลของพวกเข﴾ คือ ร่วมกันปฏิเสธต่อพระองค์ และทำให้มีผู้ที่เท่าเทียมกับพระองค์ด้วย

﴿قُلْ تَعَالَوْا أَتْلُ مَا حَرَّمَ رَبُّكُمْ عَلَيْكُمْ أَلَّا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا وَلَا تَقْتُلُوا أَوْلَادَكُمْ مِنْ إِمْلَاقٍ نَحْنُ نَرْزُقُكُمْ وَإِيَّاهُمْ وَلَا تَقْرُبُوا الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنَ وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ ذَٰلِكُمْ وَصَّيْتُكُمْ بِهِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ۝١٥١﴾

151. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า พวกเจ้าจงมาเถิด ฉันจะอ่านให้ฟังถึง
สิ่งที่พระผู้อภิบาลของพวกเจ้าได้ห้ามแก่พวกเจ้า คือ จงอย่าตั้ง
สิ่งหนึ่งสิ่งใดเป็นภาคีกับพระองค์ และจงทำดีต่อบิดามารดา และ
จงอย่าฆ่าลูกของพวกเจ้า เนื่องด้วยความยากจน เราเป็นผู้ให้ปัจจัย
ยังชีพแก่พวกเจ้า และแก่พวกเขาด้วย และจงอย่าเข้าใกล้สิ่งชั่วช้า
ทั้งที่เปิดเผย และไม่เปิดเผย และจงอย่าฆ่าชีวิตที่อัลลอฮ์ทรง
ห้ามไว้ นอกจากด้วยสิทธิอันชอบธรรมเท่านั้น นั่นแหละ คือ ที่
พระองค์ได้ทรงสั่งเสียมันไว้แก่พวกเจ้า เพื่อที่พวกเจ้าจะได้ใช้ปัญญา

คำสั่งเสีย 10 ประการ

ดาวูด อัลเอาดี ได้กล่าวโดยนำมาจาก ชะอฺบี จาก อัลกอ มะฮฺ จาก อิบนิ มัสอูด رضي الله عنه
กล่าวว่า ผู้ใดต้องการที่จะดูคำสั่งเสียของท่านรอซูล ﷺ ที่เป็นศาสนทูตท่านสุดท้าย เขาจง
อ่านบรรดาอายะฮ์เหล่านี้

﴿ قُلْ تَعَالَوْا أَتْلُ مَا حَرَّمَ رَبِّي عَلَيْكُمْ أَنْ تَشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا ﴾ إِلَى قَوْلِهِ

﴿ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴾

(ตัวะฮฺอะซุละอะฮฺอะฮฺ 8/446)

อัลฮากิม ได้บันทึกชะตฺฮ์นี้ไว้ในหนังสือมุสตัดร็อกของเขา จาก อิบนิ อับบาส กล่าวว่า
ในซูเราะฮ์ อัลอันอามนี้ มีบรรดาอายะฮ์หลักๆ ซึ่งถือว่าเป็นแม่บทแห่งคัมภีร์อยู่หลายแห่ง
หลังจากเขาได้อ่านอายะฮ์ ﴿ قُلْ تَعَالَوْا أَتْلُ مَا حَرَّمَ رَبِّي عَلَيْكُمْ أَنْ تَشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا ﴾ ไปจนจบอายะฮ์
หลังจากนั้น อัลฮากิม ได้กล่าวว่า สายรายงานของชะตฺฮ์นี้ถูกต้อง แต่ทั้งสองคือ อัลบุดอรี และ
มุสลิม มิได้นำเสนอ

(อัลฮากิม 2/317)

และ อัลฮากิม ได้รายงานไว้ในหนังสือมุสตัดร็อกของเขาอีกด้วย โดยนำมาจาก อุบาตะฮฺ
อิบนิศคอมีด เล่าว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า ثَلَاثٌ عَلَى كُمْ يَأْبَغِي عَلَى كُمْ ความว่า คนหนึ่ง
คนใดในหมู่พวกเจ้าที่จะให้สัตยาบันแก่ฉัน 3 ประการ บ้าง ? หลังจากนั้น ท่านรอซูล ﷺ ก็ได้
อ่านอายะฮ์นี้ ﴿ قُلْ تَعَالَوْا أَتْلُ مَا حَرَّمَ رَبِّي عَلَيْكُمْ أَنْ تَشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا ﴾ ท่านอ่านไปจนกระทั่งจบอายะฮ์ แล้วท่าน
ได้กล่าวว่า

(فَمَنْ وَفَى فَأَجْرُهُ عَلَى اللَّهِ وَمَنْ انْتَقَصَ مِنْهُنَّ شَيْئًا فَأَذْرَكُهُ اللَّهُ بِهِ فِي الدُّنْيَا كَانَتْ عُقُوبَتُهُ وَمَنْ أَخَّرَ إِلَى الْآخِرَةِ فَأَمْرُهُ إِلَى اللَّهِ ، إِنْ شَاءَ عَذِّبَهُ وَإِنْ شَاءَ عَفَا عَنْهُ)

“แล้วผู้ใดได้ปฏิบัติอย่างครบสมบูรณ์ ผลตอบแทนของเขาก็ขึ้นอยู่กับอัลลอฮ์ และผู้ใดทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดขาดตกบกพร่องไปจากที่ได้ให้สัตยาบันไว้ แล้วอัลลอฮ์ก็ได้ให้ประสบการณ์กับเขาในโลกดุนยา ก็ปรากฏว่านั่นเป็นการลงโทษแก่เขา และผู้ใดถูกให้ล่าช้าไปถึงวันอาคิเราะฮ์ ดังนั้น เรื่องของเขาก็ไปสู่อัลลอฮ์ หากพระองค์ทรงประสงค์ พระองค์ก็ลงโทษเขา และหากพระองค์ทรงประสงค์ พระองค์ก็อภัยให้เขา”

หลังจากนั้น อัลฮากิม ได้กล่าวว่า สายรายงานหะดีษนี้ถูกต้อง แต่ทั้งสองคือ อัลบุคอรี และ มุสลิม มิได้นำเสนอหะดีษนี้

(อัลฮากิม 2/318)

ส่วนการอธิบายอายะฮ์นี้ อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสแก่นบี และรอซูลของพระองค์ คือ มุฮัมมัด ﷺ ว่า จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) แก่พวกมุชริกทั้งหลายนั้น ที่เคารพบูชาสิ่งอื่นจาก อัลลอฮ์ และห้ามสิ่งที่อัลลอฮ์ได้ประทานมาให้ และฆ่าลูกๆ เพราะกลัวความยากจน ทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาได้กระทำลงไปนั้น ทำตามความเห็นของพวกเขา และตามการชักจูงของบรรดาชัยฏอนแก่พวกเขา ﴿ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า พวกเจ้าจงมาเถิด ﴾ คือ พวกเจ้าจงรีบมุ่งมาที่ฉัน ﴿ ฉันจะอ่านให้ฟังถึงสิ่งที่พระผู้อภิบาลของพวกเจ้าได้ห้ามแก่พวกเจ้า ﴾ คือ ฉันจะเล่าให้พวกเจ้าฟัง และบอกให้พวกเจ้าทราบถึงสิ่งที่พระผู้อภิบาลของพวกเจ้าได้ห้ามแก่พวกเจ้าจริงๆ มิใช่อุปโลกน์ มิใช่การคาดคะเน แต่เป็นวะฮีย์ (อายะฮ์) จากพระองค์ และเป็นคำสั่งจากพระองค์

ห้ามมิให้ทำชิริก (ตั้งภาคี) ต่ออัลลอฮ์ ﷻ

﴿ จงอย่าตั้งสิ่งหนึ่งสิ่งใดเป็นภาคีต่อพระองค์ ﴾ เสมือนในข้อความนี้มีบางคำที่ถูกตัดไป ซึ่งเป็นที่ทราบกันดีจากสภาพของประโยค ถ้าจะสมบูรณ์ขึ้นมาก็คือ พระองค์ได้สั่งเสียพวกท่านว่า ﴿ จงอย่าตั้งสิ่งหนึ่งสิ่งใดเป็นภาคีต่อพระองค์ ﴾ และด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงได้กล่าวไว้ในตอนท้ายของอายะฮ์ว่า ﴿ นั่นแหละ คือ ที่พระองค์ได้ทรงสั่งเสียมันไว้แก่พวกเจ้า เพื่อที่พวกเจ้าจะได้ใช้ปัญญา ﴾

ในหนังสือเศาะฮี้ฮ์ทั้งสอง (คือ เศาะฮี้ฮ์อัลบุคอรี และ มุสลิม) จากชะดีษที่รายงานโดย อิบิซฺ ฎ็อยลี ได้เล่าว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(أَتَانِي جِبْرِيلُ فَبَشَّرَنِي أَنَّهُ مَنْ مَاتَ لَا يُشْرِكُ بِاللَّهِ شَيْئًا مِنْ أُمَّتِكَ دَخَلَ الْجَنَّةَ ، قُلْتُ : وَإِنْ زَنَى وَإِنْ سَرَقَ ؟ قَالَ : وَإِنْ زَنَى وَإِنْ سَرَقَ ، قُلْتُ : وَإِنْ زَنَى وَإِنْ سَرَقَ قَالَ : وَإِنْ زَنَى وَإِنْ سَرَقَ وَإِنْ شَرِبَ الْخَمْرَ)

“ญิบรีล ได้มาหาฉัน แล้วแจ้งข่าวดีให้ฉันทราบว่า ความจริงแล้วผู้ที่ตายไปจาก ประชาชาติของท่าน โดยมีได้เอาสิ่งหนึ่งสิ่งใดมาเป็นภาคีต่ออัลลอฮ์ เขาต้อง เข้าสวรรค์ ฉันถามว่า และถึงแม้ว่าเขาทำชินา (ละเมิดทางเพศ) และลักขโมย กระนั้นหรือ ? ท่านได้ตอบว่า และถึงแม้เขาได้ทำชินา และลักขโมยก็ตาม ฉันถาม อีกว่า ถึงแม้เขาได้ทำชินา และลักขโมย กระนั้นหรือ ? ท่านได้ตอบว่า และถึงแม้เขาได้ทำชินา, ลักขโมย และดื่มสุราก็ตาม”

(อัลบุคอรี 1237 และ มุสลิม 93)

และในหนังสือ อัลมะซานีด และ อัสนันบางเล่ม รายงานจากอิบิซฺ ฎ็อยลี ได้กล่าวว่า

(يَقُولُ اللَّهُ تَعَالَى يَا ابْنَ آدَمَ إِنَّكَ مَا دَعَوْتَنِي وَرَجَوْتَنِي فَإِنِّي أَغْفِرُ لَكَ عَلَى مَا كَانَ مِنْكَ وَلَا أُبَالِي ، وَلَوْ أَتَيْتَنِي بِقُرَابِ الْأَرْضِ خَطِيئَةً أَتَيْتَكَ بِقُرَابِهَا مَغْفِرَةً مَا لَمْ تُشْرِكْ بِي شَيْئًا ، وَإِنِ أَخْطَأْتَ حَتَّى تَبْلُغَ خَطَايَاكَ عَنَانَ السَّمَاءِ ثُمَّ اسْتَغْفَرْتَنِي عَفَرْتُ لَكَ)

“อัลลอฮ์ ฎ็อยลี ตรัสว่า โอ้ลูกของอาดัม (มนุษย์) เอ๋ย แท้จริง เจ้านั้น สิ่งที่เราขอ ต่อฉัน และหวังต่อฉัน แน่นนอน ฉันจะอภัยให้แก่เจ้าแม้ว่าเจ้าจะเคยทำผิดมา เพียงไรก็ตาม โดยฉันไม่สนใจอะไร และถึงแม้ว่า เจ้าได้นำความผิดมาหาฉันเกือบ เต็มแผ่นดิน ฉันก็จะนำการอภัยไปหาเจ้าเกือบเต็มแผ่นดิน (เช่นกัน) เดราบที่เจ้า มิได้นำสิ่งใดมาเป็นภาคีต่อฉัน และหากเจ้าทำผิด จนกระทั่งความผิดของเจ้านั้น ดังเมฆบนท้องฟ้า หลังจากนั้น เจ้าก็ขออภัยโทษต่อฉัน ฉันก็อภัยโทษให้แก่เจ้า”

(อะหมัด 5/172, ตวัอะฮฺอะตุลอะฮฺวะซี 9/524 รายงานจาก อนัส)

สำหรับเรื่องนี้มีพยานหลักฐานจากอัลกุรอาน ดังที่อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ﴾

“แท้จริง อัลลอฮฺจะไม่ทรงอภัยโทษในการที่ทำให้มีภาคีขึ้นแก่พระองค์ และพระองค์จะทรงอภัยให้แก่สิ่งอื่นนอกเหนือจากนั้น”

(ซูเราะฮฺ อันนิซาอฺ อายะฮฺที่ 48)

ในหนังสือเศาะฮิฮฺมุสลิม รายงานจาก อิบนิ มัสอูด ว่า

(مَنْ مَاتَ لَا يُشْرِكُ بِاللَّهِ شَيْئًا دَخَلَ الْجَنَّةَ)

“ผู้ใดได้ตายไป โดยมิได้เอาสิ่งหนึ่งสิ่งใดมาเป็นภาคีต่ออัลลอฮฺ เขาได้เข้าสวรรค์”

(มุสลิม 1/94)

บรรดาอายะฮฺ และอะดิษในเรื่องนี้มีเป็นจำนวนมาก

ใช้ให้ทำความดีต่อบิดามารดา

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿และจงทำดีต่อบิดามารดา﴾ คือ และพระองค์ได้สั่งเสียพวกเจ้า และใช้ให้พวกเจ้าทำดีต่อบิดามารดา ดังเช่นที่ อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا﴾

“และพระผู้อภิบาลของเจ้า กำหนดว่า พวกเจ้าจงอย่าเคารพสักดิ์ผู้ใด นอกจากพระองค์เท่านั้น และจงทำดีต่อบิดามารดา”

(ซูเราะฮฺ อัลอิสรอฺ อายะฮฺที่ 23)

และบางท่านในหมู่นักอ่านได้อ่านว่า

(وَوَصَّىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا)

คือ จงทำดีต่อพวกเขา และต่ออัลลอฮฺ ﷻ นี้ มีหลายอายะฮฺด้วยกันที่เฝ้าการภักดีต่ออัลลอฮฺ และทำดีต่อบิดามารดานั้นไปใกล้เคียงกัน เช่น อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿أَنْ أَشْكُرَ لِي وَلَوْ لَدَيْكَ إِلَّا الْمَصِيرُ﴾ (١٤) وَإِنْ جَاهَدَاكَ عَلَىٰ أَنْ تُشْرِكَ بِي مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا فِي الدُّنْيَا مَعْرُوفًا وَأَتَّبِعْ سَبِيلَ مَنْ أَنَابَ إِلَيَّ ثُمَّ إِلَيَّ

﴿ مَرْجِعُكُمْ فَأَنْبِئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ۝١٥﴾

“เจ้าจงขอบคุณข้า และบิดามารดาของเจ้า ยังข้า คือ การกลับไปของเจ้า และถ้าเขาทั้งสองบังคับให้เจ้าตั้งภาคีต่อข้า โดยที่เจ้าไม่มีความรู้ในเรื่องนั้นแล้ว เจ้าอย่าได้เชื่อฟังปฏิบัติตามเขาทั้งสอง และจงอดทนอยู่กับเขาทั้งสองในโลกนี้ด้วยความดี และจงปฏิบัติตามทางของผู้ที่กลับตัวไปสู่ข้า และยังข้านั้น คือ ทางกลับของพวกเจ้า ดังนั้น ข้าจะบอกแก่พวกเจ้าในสิ่งที่พวกเจ้าได้กระทำไว้”

(ซูเราะฮฺ ลุคมาน อายะฮฺที่ 14 และ 15)

อัลลอฮฺทรงใช้ให้ทำดีต่อบิดามารดา ถึงแม้ทั้งสองยังคงกราบไหว้เจรีดอยู่ก็ตาม โดยให้พิจารณาตามความเหมาะสม และ อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿ وَإِذَا حَضْنَا مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَءِيلَ لَا تَعْبُدُونَ إِلَّا اللَّهَ وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا ۝٨٣﴾

“และจงระลึกถึงขณะที่เราได้เอาคำมั่นสัญญากับวงศ์วานอิสราเอลว่า พวกเจ้าจะต้องไม่เคารพสักการะ (ใครหรือสิ่งใด) นอกจากอัลลอฮฺเท่านั้น และจงทำดีต่อบิดามารดา.....” จนจบอายะฮฺ

(ซูเราะฮฺ อัลบะเกาะเราะฮฺ อายะฮฺที่ 83)

บรรดาอายะฮฺเช่นนี้มีอยู่มากมายในคัมภีร์อัลกุรอาน

ในหนังสือเศาะฮีฮฺทั้งสอง คือ เศาะฮีฮฺอัลบุคอรียฺ และ มุสลิม รายงานจาก อิบนิ มัสอูด رضي الله عنه ว่า เขาได้ถามท่านรอซูล ﷺ ว่า

(أَيُّ الْعَمَلِ أَفْضَلُ ؟ قَالَ : الصَّلَاةُ عَلَى وَفْتِهَا) قُلْتُ ثُمَّ أَيُّ ؟ قَالَ (بِرُّ الْوَالِدَيْنِ) قُلْتُ : ثُمَّ أَيُّ ؟ قَالَ : (الْجِهَادُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ) ، قَالَ ابْنُ مَسْعُودٍ حَدَّثَنِي بِهِنَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَلَوْ اسْتَرْدَتْهُ لَزَادَنِي)

“งานใดที่ประเสริฐที่สุด ? ท่านตอบว่า การละหมาดที่ตรงเวลา ฉันถามอีก และอะไรอีก ? ท่านตอบว่า การทำดีต่อบิดามารดา ฉันถามอีกว่า แล้วอะไรอีก ? ท่านตอบว่า การต่อสู้ในหนทางของ อัลลอฮฺ อิบน์ มัสอูด เล่าว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้เล่ามันให้ฉันฟัง และถ้าฉันขอเพิ่มอีก แน่نون ท่านก็คงเพิ่มให้แก่ฉัน”

(พัตฮุลบารียฺ 2/12 และ มุสลิม 1/89)

ห้ามมิให้ฆ่าลูกๆ

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿และจงอย่าฆ่าลูกของพวกเจ้า เนื่องด้วยความยากจน เราเป็นผู้ให้ปัจจัยยังชีพแก่พวกเจ้า และแก่พวกเขาด้วย﴾ เพราะอัลลอฮฺ ﷻ ได้สั่งเสียให้ทำดีต่อบิดามารดา และปู่ๆ ด้วย ตลอดจนให้ทำดีต่อลูกๆ และหลานๆ ด้วย โดยอัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿وَلَا تَقْتُلُوا أَوْلَادَكُمْ مِنْ إِمْلَاقٍ﴾ ทั้งนี้ เพราะพวกเขาเคยฆ่าลูกๆ ของพวกเขา ดังเช่นที่ชัยฏอนเคยชักจูงพวกเขา เช่น ให้พวกเขาฝังลูกสาวทั้งเป็นเพราะกลัวอาย และบางทีก็เคยฆ่าลูกผู้ชายบางคน เพราะกลัวความยากจน

และด้วยเหตุนี้ จึงได้มีกล่าวไว้ในหนังสือเศาะฮี้ฮ์ทั้งสอง จากอะดิษะที่รายงานโดย อิบนิ มัสอูด   ว่า เขาเคยถามท่านรอซูล   ว่า

(أَيُّ الذَّنْبِ أَكْبَرُ ؟ قَالَ : (أَنْ تَجْعَلَ لِلَّهِ نِدًّا وَهُوَ خَلَقَكَ) قُلْتُ : ثُمَّ أَيُّ ؟ قَالَ : (أَنْ تَقْتُلَ وَلَدَكَ خَشْيَةً أَنْ يَطْعَمَ مَعَكَ) قُلْتُ ثُمَّ أَيُّ ؟ قَالَ أَنْ تُزَانِيَ حَلِيلَةَ جَارِكَ) ثُمَّ تَلَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ﴿ وَالَّذِينَ لَا يَدْعُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ وَلَا يَقْتُلُونَ النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَلَا يَزْنُونَ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ يَلْقَ أَثَامًا ﴾

“บาปอะไรที่ใหญ่ที่สุด ? ท่านตอบว่า การที่ท่านให้มีภาคีต่ออัลลอฮฺ โดยที่พระองค์ทรงบังเกิดท่าน ฉันถามอีกว่า แล้วอะไรอีก ? ท่านตอบว่า การที่ท่านฆ่าลูกของท่าน เพราะกลัวว่าเขาจะมาแย่งอาหารกับท่าน ฉันถามอีกว่า แล้วอะไรอีก ? ท่านตอบว่า การที่ท่านละเมิดทางเพศกับภรรยา เพื่อนบ้านของท่าน หลังจากนั้น ท่านรอซูล   ได้อ่านอายะฮ์อัลกุรอานที่ว่า “และบรรดาผู้ที่ไม่วิงวอนขอพระเจ้าอื่นใดเคียงคู่ไปกับอัลลอฮฺ และพวกเขาไม่ฆ่าชีวิตที่อัลลอฮฺทรงห้ามไว้ เว้นแต่เพื่อความยุติธรรม และพวกเขาไม่ผิดประเวณี และผู้ใดกระทำเช่นนั้น เขาได้พบกับความผิดอันมหันต์)” ” (ซูเราะฮฺ อัลฟุรกอน อายะฮ์ที่ 68)

(ฟัตฮุลบารีย์ 8/350 และ มุสลิม 1/91)

และดำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿เนื่องด้วยความยากจน﴾

อิบน์ อับบาส, กอดาดะฮฺ, อัซซุดดีย์ และคนอื่นๆ กล่าวว่า إِمْلَاقٍ และ الْفَقْرُ หมายถึง ความยากจน คือ พวกท่านจงอย่าฆ่าพวกเขา เพราะการที่พวกเขายากจน

และพระองค์ได้ตรัสไว้ใน ซูเราะฮฺ อัลอิสรอฺ ว่า

﴿ وَلَا تَقْتُلُوا أَوْلَادَكُمْ خَشْيَةً إِمْلَاقٍ ﴾

“และพวกเจ้าจงอย่าฆ่าลูก ๆ ของพวกเจ้า เพราะกลัวความยากจน”

(ซูเราะฮฺ อัลอิสรอฺ อายะฮฺที่ 31)

คือ พวกเจ้าจงอย่าฆ่าลูก ๆ ของพวกเจ้า เพราะกลัวความยากจนในภายภาคหน้า และด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงได้กล่าวไว้ว่า

﴿ نَحْنُ نَرْزُقُهُمْ وَإِيَّاكُمْ ﴾

“เราจะประทานปัจจัยยังชีพให้แก่พวกเขา และแก่พวกเจ้าโดยเฉพาะ”

(ซูเราะฮฺ อัลอิสรอฺ อายะฮฺที่ 31)

โดยพระองค์ได้เริ่มด้วยกับเครื่องยังชีพของพวกเขาก่อน เป็นการให้ความสำคัญแก่พวกเขา คือ พวกท่านจงอย่ากลัวความยากจนของพวกเจ้า อันเนื่องจากเครื่องยังชีพของพวกเขานับอยู่กับอัลลอฮฺ เป็นหน้าที่ของพระองค์ สำหรับในอายะฮฺนี้ คือ อายะฮฺที่ 151 ของซูเราะฮฺ อัลอันอามนั้น พระองค์ได้ตรัสว่า ﴿ เราเป็นผู้ให้ปัจจัยยังชีพแก่พวกเจ้า และแก่พวกเขาด้วย ﴾ โดยเขาคำว่าพวกเจ้าไว้ก่อน เพราะความยากจนมันเกิดขึ้นแล้ว จึงถือว่าเป็นเรื่องสำคัญ ณ ที่นี้ วัลลอฮุอะอะลัม

และดำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ และจงอย่าเข้าใกล้สิ่งชั่วช้า ทั้งที่เปิดเผย และไม่เปิดเผย ﴾ ข้อความนี้ก็ดังเช่นดำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿ قُلْ إِنَّمَا حَرَّمَ رَبِّيَ الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنَ وَالْإِثْمَ وَالْبَغْيَ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَأَنْ تُشْرِكُوا بِاللَّهِ مَا لَمْ يُنَزِّلْ بِهِ سُلْطَانًا وَأَنْ تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴾

“จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า แท้จริง สิ่งที่พระผู้อภิบาลของฉันทรงห้ามนั้นคือ สิ่งที่น่ารังเกียจทั้งที่เปิดเผยและไม่เปิดเผย และสิ่งที่เป็นบาป และการข่มเหงรังแกโดยไม่เป็นธรรม และการที่พวกเจ้าตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ โดยที่พระองค์มิได้ประทานหลักฐานใด ๆ ลงมาในเรื่องนั้น และการที่พวกเจ้ากล่าวให้ร้ายแก่อัลลอฮฺในสิ่งที่พวกเจ้าไม่รู้”

(ซูเราะฮฺ อัลอะฮฺรอฟ อายะฮฺที่ 33)

ความจริงได้เคยอธิบายมาแล้วในคำรัสของพระองค์ที่ว่า

﴿ وَذُرُوا ظَهْرَ الْأِثْمِ وَبَاطِنَهُ ﴾

(ซูเราะฮ์ อัลอันอาม อายะฮ์ที่ 120)

ในหนังสือเศาะฮี้ฮ์ทั้งสอง รายงานโดย อิบนิ มัสอูด رضي الله عنه ได้เล่าว่า ท่านร่อซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(لَا أَحَدَ أَغْيُرُ مِنَ اللَّهِ ، مِنْ أَجْلِ ذَلِكَ حَرَّمَ الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ وَمَا بَطَنَ)

“ไม่มีคนใดจะหวงมากกว่าอัลลอฮ์ ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงได้ห้ามสิ่งที่น่าเกลียด ทั้งที่เปิดเผย และไม่เปิดเผย”

(พัตฮุลบารีย์ 8/146 และ มุสลิม 4/2114)

อับดุลมะลิก อิบน์ อุมัร ได้เล่าโดยนำมาจาก วัรรอด ซึ่งเล่าจากอัลมุหัมมัดเราะฮ์ เจ้านายของเขาได้เล่าว่า สะอัด อิบน์ อุบาดะฮ์ ได้กล่าวว่า หากฉันเห็นชายคนหนึ่งอยู่กับภรรยาของฉันละก็ แน่نون ฉันต้องฟันเขาด้วยดาบ โดยไม่ปล่อยให้รอดไปได้อย่างเด็ดขาด แล้วเรื่องดังกล่าวนี้ได้ทราบไปถึงท่านร่อซูล ﷺ แล้วท่านได้กล่าวว่า

(أَتَعْجَبُونَ مِنْ غَيْرَةِ سَعْدٍ ؟ فَوَاللَّهِ لَأَنَا أَغْيُرُ مِنْ سَعْدٍ ، وَاللَّهُ أَغْيُرُ مِنِّي ،

مِنْ أَجْلِ ذَلِكَ حَرَّمَ الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنَ) أَخْرَجَاهُ

“พวกท่านแปลกใจกับความหึงหวงของสะอัดอย่างนั้นหรือ ? ขอสาบานต่ออัลลอฮ์ ฉันหึงหวงมากกว่าสะอัดเสียอีก และอัลลอฮ์นั้นทรงหวงมากกว่าฉัน ด้วยเหตุดังกล่าวนี้ อัลลอฮ์จึงได้ทรงห้ามบรรดาสิ่งที่น่าเกลียดทั้งที่เปิดเผยและไม่เปิดเผย” อัลบุคอรี และ มุสลิม ได้นำเสนอฮะดีษนี้ด้วย

(พัตฮุลบารีย์ 13/411 และ มุสลิม 2/1136)

ห้ามมิให้ฆ่าชีวิตที่ต้องห้าม

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า ﴿ และจงอย่าฆ่าชีวิตที่อัลลอฮ์ทรงห้ามไว้ นอกจากด้วยสิทธิอันชอบธรรมเท่านั้น ﴾ นี่คือ เป็นไปตามที่อัลลอฮ์ ﷻ ทรงระบุห้ามเอาไว้ โดยเน้นให้ทราบ ถ้ามีเช่นนั้น ก็จะเข้าอยู่ในการห้ามสิ่งที่น่าเกลียดทั้งที่เปิดเผยและไม่เปิดเผยด้วย

ความจริงได้มีปรากฏอยู่ในหนังสือเศาะฮี้ฮ์ทั้งสอง (คือ เศาะฮี้ฮ์อัลบุคอรี และ มุสลิม) รายงานโดย อิบน์ มัสอูด رضي الله عنه ว่า ท่านร่อซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(لَا يَحِلُّ دَمُ امْرِئٍ مُسْلِمٍ يَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ رَسُولَ اللَّهِ
إِلَّا بِإِحْدَى ثَلَاثٍ : الثَّيِّبُ الزَّانِي ، وَالنَّفْسُ بِالنَّفْسِ ، وَالتَّارِكُ لِدِينِهِ الْمَفَارِقُ
لِلْجَمَاعَةِ)

“เลือดของคนมุสลิมที่เขากล่าวปฏิญาณว่า แท้จริง ไม่มีพระเจ้าอื่นใด นอกจาก
อัลลอฮ์ และแท้จริง ฉันเป็นศาสนทูตของอัลลอฮ์ ไม่เป็นที่อนุมัติ ยกเว้นหนึ่งใน
3 ประการคือ : หญิงที่เคยผ่านการแต่งงานแล้วทำชู้า ชีวิตด้วยชีวิต และผู้ที่ละทิ้ง
ศาสนา (อิสลาม) ของเขา โดยแยกตัวออกไปจากกลุ่มชน (มุสลิม)”

(ฟัตฮุลบารีย์ 12/209 และ มุสลิม 2/1302)

ความจริงได้มีคำสั่งห้ามเตือน และขู่สาทับ มิให้ฆ่าผู้ที่ให้สัญญาความปลอดภัยกับเขาไว้
ที่เป็นคู่กรณีในสงคราม อัลบุคอรี ได้รายงานจาก अबดิลลาฮ อิบนิ อัมร رضي الله عنه จากท่านนบี ﷺ
โดยเป็นอะดิษมัรฟะฮ์ ว่า

(مَنْ قَتَلَ مُعَاهِدًا لَمْ يَرَحْ رَائِحَةَ الْجَنَّةِ وَإِنْ رِيحَهَا لَيُوجَدُ مِنْ مَسِيرَةِ أَرْبَعِينَ عَامًا)

“ใครที่ฆ่าผู้ที่ได้รับสัญญา (ความปลอดภัย) เขาจะไม่ได้กลิ่นของสวรรค์เลย และ
แท้จริง กลิ่นของสวรรค์ จะพบได้อย่างแน่นอนเป็นระยะทางเดิน 40 ปี”

(ฟัตฮุลบารีย์ 12/370)

รายงานจาก อบีฮุร็อยเราะฮ์ رضي الله عنه จากท่านนบี ﷺ ได้กล่าวว่า

(مَنْ قَتَلَ مُعَاهِدًا لَهُ ذِمَّةُ اللَّهِ وَذِمَّةُ رَسُولِهِ فَقَدْ أَخْفَرَ بِذِمَّةِ اللَّهِ فَلَا يَرَحْ
رَائِحَةَ الْجَنَّةِ وَإِنْ رِيحَهَا لَيُوجَدُ مِنْ مَسِيرَةِ سَبْعِينَ خَرِيفًا) (رَوَاهُ ابْنُ مَاجَةَ
وَالْتِّرْمِذِيُّ وَقَالَ حَسَنٌ صَحِيحٌ)

“ผู้ใดได้ฆ่าผู้ที่เขาได้ให้สัญญา โดยที่คนนั้นอยู่ในการค้ำประกันของอัลลอฮ์ และ
รอซูลของพระองค์ ความจริง เขาได้ละเมิดการค้ำประกันของอัลลอฮ์แล้ว เขาจะ
ไม่ได้รับกลิ่นของสวรรค์เลย และแท้จริงกลิ่นของสวรรค์ จะพบได้อย่างแน่นอน
จากระยะทางเดิน 70 ฤดูใบไม้ร่วง”

อะดิษนี้บันทึกโดย อิบน์ มาญะฮ์ และ อัตติรมิซีย โดยเขากล่าวว่าเป็นอะดิษอะซันเศาะฮียะฮ์
(ตัวะฮฺฟะตุลอะฮฺวะษี 4/658 และ อิบน์มาญะฮ์ 2/896)

และดำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ นั้นแหละ คือ ที่พระองค์ได้ทรงสั่งเสียมันไว้แก่พวกเจ้า เพื่อที่พวกเจ้าจะได้ใช้ปัญญา ﴾ นี่คือ สิ่งที่อัลลอฮฺทรงสั่งเสียพวกเจ้าเอาไว้ เพื่อที่พวกเจ้าจะได้ใช้ปัญญาคิดเกี่ยวกับคำสั่งใช้ และคำสั่งห้ามของพระองค์

وَلَا تَقْرُبُوا مَالَ الْيَتِيمِ إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ حَتَّىٰ يَبْلُغَ أَشُدَّهُ
وَأَوْفُوا بِالْكَيْلِ وَالْمِيزَانَ بِالْقِسْطِ لَا تَكْلِفُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا
وَإِذَا قُلْتُمْ فَاعْدِلُوا وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ وَبِعَهْدِ اللَّهِ أَوْفُوا ذَلِكُمْ
وَصَدَّكُمْ بِهِ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿١٥٢﴾

152. และจงอย่าเข้าใกล้ทรัพย์สินของเด็กกำพร้า นอกจากด้วยวิถีทางที่ดียิ่งจนกว่าพวกเขาจะบรรลุนิติภาวะ และจงให้เต็มเครื่องตวง และเครื่องชั่งด้วยความเที่ยงตรง เราจะไม่บังคับชีวิตใด นอกจากว่า ชีวิตนั้นมีความสามารถเท่านั้น และเมื่อพวกเจ้าพูด ก็จงพูดด้วยความยุติธรรม และแม้ว่าเขาจะเป็นญาติที่ใกล้ชิดก็ตาม และต่อสัญญาของอัลลอฮฺนั้น ก็จงปฏิบัติตามให้ครบถ้วน นั้นแหละ ที่พระองค์ทรงสั่งเสียมันไว้แก่พวกเจ้า เพื่อพวกเจ้าจะได้ระลึก

ห้ามกินทรัพย์สินของเด็กกำพร้า

อะฏออุ อิบнуซซาอิบ ได้เล่า โดยนำมาจาก สะอีด อิบนุ ญบัยร จาก อิบนิ อับบาส ได้กล่าวเมื่อ อัลลอฮฺ ได้ประทานอายะฮฺลงมาว่า ﴿ และจงอย่าเข้าใกล้ทรัพย์สินสินของเด็กกำพร้า นอกจากด้วยวิถีทางที่ดียิ่ง ﴾ และ อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า

﴿ إِنَّ الَّذِينَ يَأْكُلُونَ أَمْوَالَ الْيَتَامَىٰ ظُلْمًا إِنَّمَا يَأْكُلُونَ فِي بُطُونِهِمْ نَارًا وَسَيَصْلَوْنَ
سَعِيرًا ﴾

“แท้จริง บรรดาผู้ที่กินทรัพย์สินสินของเด็กกำพร้าด้วยความอธรรมนั้น แท้จริงพวกเขากินไฟเข้าไปในท้องของพวกเขาต่างหาก และพวกเขาก็จะเข้าสู่เปลวเพลิง”

(ซูเราะฮฺ อันนิซาอฺ อายะฮฺที่ 10)

เมื่ออายะฮ์นี้ได้ถูกประทานลงมา ผู้ที่มีเด็กกำพร้าอยู่ด้วยต่างรีบแยกอาหารของเด็กกำพร้าออกจากอาหารของเขา และเครื่องดื่มของเด็กกำพร้าออกจากเครื่องดื่มของเขา แล้วเก็บอาหารที่เหลือของเด็กกำพร้าเอาไว้ให้เด็กกำพร้ากิน และบางทีของก็เสีย ดังนั้น จึงเกิดความลำบากกับพวกเขามาก แล้วเขาจึงเล่าเรื่องดังกล่าวให้ท่านรอซูล ﷺ และอัลลอฮ์ ﷻ จึงได้ประทานอัลกุรอานลงมาว่า

﴿ وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الْيَتَامَىٰ ۖ قُلْ إِصْلَاحٌ لَّهُمْ خَيْرٌ ۚ وَإِنْ تُخَالِطُوهُمْ فَإِخْوَانُكُمْ ۚ ﴾

“และพวกเขาจะถามเจ้าเกี่ยวกับบรรดาเด็กกำพร้า จงกล่าวเถิดว่า การปรับปรุงแก้ไขใดๆ สำหรับพวกเขานั้นเป็นสิ่งที่ดียิ่ง และถ้าหากพวกเขามีอยู่ร่วมกับพวกเขา พวกเขาก็คือพี่น้องของพวกเขาเจ้า”

(ซูเราะฮ์ อัลบะเกาะเราะฮ์ อายะฮ์ที่ 220)

เขาเล่าว่า แล้วพวกเขาก็เอาอาหารของพวกเขาปะปนกับของเด็กกำพร้า และเครื่องดื่มก็ปะปนกัน บันทึกโดย อนุตาดูด

(อนุตาดูด 3/291)

และคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ จงกว่าพวกเขาจะบรรลุนิติภาวะ ﴾ อัซซะอบี, มาลิก และชาวสะลัฟคนอื่นๆ ได้กล่าวว่า จงกว่าเด็กกำพร้าจะผันเกี่ยวกับเรื่องเพศ

(อัญญอบารี 12/223)

ใช้ให้ดวงและซังให้เต็ม

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า ﴿ และจงให้เต็มเครื่องดวง และเครื่องซังด้วยความเที่ยงตรง ﴾ อัลลอฮ์ ﷻ ทรงใช้ให้มีความยุติธรรมในการรับและให้ ดังเช่นที่พระองค์ได้ทรงเตือนเอาไว้ในการปล่อยปลละละเลยไม่ปฏิบัติคำสั่งใช้ของพระองค์ในคำรัสของพระองค์ที่ว่า

﴿ وَيَلْ لِلْمُطَفِّفِينَ ۝ (1) الَّذِينَ إِذَا أَكْتَالُوا عَلَى النَّاسِ يَسْتَوْفُونَ ۝ (2) وَإِذَا كَالُواهُمْ أَوْ زَنَوْهُمْ يُخْسِرُونَ ۝ (3) أَلَا يَظُنُّ أُولَٰئِكَ أَنَّهُمْ مَبْعُوثُونَ ۝ (4) لِيَوْمٍ عَظِيمٍ ۝ (5) يَوْمَ يَقُومُ النَّاسُ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ ۝ (6) ﴾

“ความหยะจะประสบแต่บรรดาผู้ทำให้พร่อง (ในการดวงและซัง) คือบรรดาผู้ที่เมื่อพวกเขาดวงเอาจากคนอื่น ก็ดวงเอาเต็ม และเมื่อพวกเขาดวงหรือซังให้คนอื่นก็ทำให้ขาด ชนเหล่านั้นมิได้คิดบ้างหรือว่า พวกเขาจะถูกให้ฟื้นคืนชีพ

สำหรับวันอันยิ่งใหญ่ วันที่มนุษย์จะยืนต่อหน้าพระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก

(ซูเราะฮ์ อัลมุกวิฟฟีน อายะฮ์ที่ 1 - 6)

ความจริง อัลลอฮ์ได้ทำให้ประชาชาติหนึ่งได้พินาศมาแล้ว อันเนื่องด้วยทำให้บกพร่องในการตวง และในการชั่ง

และคำรัสของ อัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ เราจะไม่บังคับชีวิตใด นอกจากว่า ชีวิตนั้นมีความสามารถเท่านั้น ﴾ คือ ใครได้พยายามทำจนสุดความสามารถในการให้หรือรับแล้ว ถ้ามันเกิดการบกพร่องหลังจากพยายามเป็นที่สุดแล้ว ก็ไม่เป็นไร ไม่มีบาป ไม่มีความผิด

ใช้ให้เป็นพยานด้วยความเที่ยงธรรม

และคำรัสของ อัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ และเมื่อพวกเจ้าพูด ก็จงพูดด้วยความยุติธรรม และแม้ว่าเขาจะเป็นญาติที่ใกล้ชิดก็ตาม ﴾ อายะฮ์นี้ก็ดังเช่นคำรัสของ อัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُونُوا قَوَّامِينَ لِلَّهِ شُهَدَاءَ بِالْقِسْطِ يَا أَيُّهَا

“โอผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงเป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่ด้วยดีเพื่ออัลลอฮ์ เป็นพยานด้วยความเที่ยงธรรม.....” จนจบอายะฮ์

(ซูเราะฮ์ อัลมาอิดะฮ์ อายะฮ์ที่ 8)

และเช่นเดียวกับที่คล้ายๆ กัน ในซูเราะฮ์ อันนิซาอ์ อายะฮ์ที่ 135 ซึ่งอัลลอฮ์ ﷻ ได้ทรงให้มีความเที่ยงธรรมกับคำพูด และการกระทำกับญาติที่ใกล้ชิดและห่างไกล อัลลอฮ์ทรงใช้ให้มีความยุติธรรม และเที่ยงธรรมกับทุกๆ คน ในทุกๆ เวลา และทุกสภาพ

ใช้ให้ปฏิบัติตามสัญญาที่มีต่ออัลลอฮ์ ﷻ อย่างครบถ้วน

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า ﴿ และต่อสัญญาของอัลลอฮ์นั้น ก็จงปฏิบัติตามให้ครบถ้วน ﴾

อิบนุ ญะรียร์ ได้กล่าวว่า อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า และถ้อยคำที่ได้ส่งเสียกับพวกเจ้านั้น พวกเจ้าจงปฏิบัติให้ครบถ้วนอย่าให้ขาดตกบกพร่อง ซึ่งการทำให้ครบถ้วนนั้น ก็ด้วยการที่พวกท่านเชื่อฟังพระองค์ ทำตามที่พระองค์ทรงใช้และทรงห้าม และกระทำตามคัมภีร์ของพระองค์ และซุนนะฮ์ของท่านรอซูลของพระองค์ ดังกล่าวนั้น ถือเป็นการทำตามข้อผูกพันที่มีต่ออัลลอฮ์ ﴿ นั่นแหละ ที่พระองค์ทรงส่งเสียมันไว้แก่พวกเจ้า เพื่อพวกเจ้าจะได้ระลึก ﴾ นี่คือคำสั่งของอัลลอฮ์ ที่ได้ส่งกับพวกเจ้า ใช้พวกเจ้าให้กระทำ และเน้นต่อพวกเจ้า ซึ่งพวกเจ้าจะต้องทำให้ได้ครบถ้วน

(อัมฎอบารี 12/225)

وَأَنَّ هَذَا صِرَاطِي مُسْتَقِيمًا فَاتَّبِعُوهُ وَلَا تَتَّبِعُوا السُّبُلَ فَتَفَرَّقَ
بِكُمْ عَنْ سَبِيلِهِ ذَٰلِكُمْ وَصْنُكُمْ بِحَبْلِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ

153. และแท้จริง นี่คือทางของข้าอันเที่ยงตรง พวกเจ้าจงปฏิบัติตาม
มันเถิด และจงอย่าปฏิบัติตามหลายๆ ทาง เพราะมันจะเป็นเหตุให้
พวกเจ้าแยกออกจากทางของพระองค์ นั่นแหละคือ สิ่งที่พระองค์
ได้สั่งเสียมันไว้แก่พวกเจ้า เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้ยำเกรง

ใช้ให้ปฏิบัติตามทางที่เที่ยงตรง และห้ามมิให้ปฏิบัติตามทางอื่นๆ

อะลี อิบนุ อบีฏ็อลฮะฮฺ ได้เล่าโดยนํามาจากอิบนิ อับบาส เกี่ยวกับดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ
ที่ว่า ﴿ أَنْفِتْمُوا الدِّينَ ﴾ และในดำรัสของพระองค์ที่ว่า ﴿ وَلَا تَتَّبِعُوا السُّبُلَ فَتَفَرَّقَ بِكُمْ عَنْ سَبِيلِهِ ﴾
และอายะฮฺเช่นเดียวกันนี้มีอยู่ในอัลกุรอาน เขาได้กล่าวว่า อัลลอฮฺทรงใช้
ให้บรรดาผู้ศรัทธา (มุมีนีน) อยู่กันเป็นกลุ่ม ห้ามมิให้พวกเขาขัดแย้งหรือแตกแยกกัน และ
พระองค์ได้ทรงบอกให้พวกเขาทราบว่า ที่จริงแล้วคนรุ่นก่อนๆ จากพวกเจ้า เคยพินาศมาแล้ว
อันเนื่องจากการทำเรื่องล้อเล่น และขัดแย้งกันในศาสนาของอัลลอฮฺ

(อัญญอบาริ 12/229)

และเช่นเดียวกันนี้ มุญาฮิด และคนอื่นก็กล่าวเช่นนั้น

(อัญญอบาริ 12/229)

อิมามอะหมัด อิบนุ ฮัมบัล ได้รายงานจาก अबدิลลาฮฺ คือ อิบนิ มัสอูด رضي الله عنه ได้เล่าว่า
ท่านรอซูล ﷺ ได้ขีดเส้นหนึ่งเส้นด้วยมือของท่านเอง แล้วท่านได้กล่าวว่า هَذَا سَبِيلُ اللَّهِ مُسْتَقِيمًا
นี่คือ ทางของอัลลอฮฺที่เที่ยงตรง และท่านได้ขีดเส้นทางด้านขวา และด้านซ้ายของท่าน แล้ว
ท่านได้กล่าวว่า هَذِهِ السُّبُلُ لَيْسَ مِنْهَا سَبِيلٌ إِلَّا عَلَيْهِ شَيْطَانٌ يَدْعُو إِلَيْهِ เหล่านี้คือ บรรดาทาง
ซึ่งแต่ละทางจะมีชัยฏอนคอยร้องเรียกให้ไปยังทางนั้น หลังจากนั้น ท่านก็ได้อ่านอายะฮฺที่ว่า

﴿ وَأَنَّ هَذَا صِرَاطِي مُسْتَقِيمًا فَاتَّبِعُوهُ وَلَا تَتَّبِعُوا السُّبُلَ فَتَفَرَّقَ بِكُمْ عَنْ

سَبِيلِهِ ﴾

“และแท้จริง นี่คือทางของข้าอันเที่ยงตรง พวกเจ้าจงปฏิบัติตามมันเถิด และจงอย่าปฏิบัติตามหลายๆ ทาง เพราะมันจะเป็นเหตุให้พวกเจ้าแยกออกจากทางของพระองค์”

(อะหมัด 1/465)

และเช่นเดียวกัน ได้รายงานฮะดีษนี้โดย อัลฮากิม และเขาได้กล่าวว่า สายรายงานของฮะดีษนี้ถูกต้อง แต่ทั้งสองคือ อัลบุคอรี และมุสลิม มิได้นำเสนอฮะดีษนี้

(อัลฮากิม 2/318)

อิมามอะหมัด และ अब್ದุ อิบน์ ฮุมัยด์ และถ้อยคำเป็นของอะหมัด จากญาบิร เล่าว่า พวกเราเคยนั่งอยู่ที่ท่านนบี ﷺ แล้วท่านได้ขีดเส้นอย่างนั้นอยู่ด้านหน้าท่าน แล้วท่านได้กล่าวว่า هَذَا سَبِيلُ اللَّهِ นี่คือทางของอัลลอฮ์ และขีดอีก 2 เส้นอยู่ด้านขวาของท่าน และอีก 2 เส้น อยู่ด้านซ้ายของท่าน และท่านได้กล่าวว่า هَذِهِ سُبُلُ الشَّيْطَانِ หลังจากนั้น ท่านได้วางมือของท่านที่เส้นกลาง หลังจากนั้น ท่านได้อ่านอายะฮ์นี้ คือ

﴿وَأَنْ هَذَا صِرَاطِي مُسْتَقِيمًا فَاتَّبِعُوهُ وَلَا تَتَّبِعُوا السُّبُلَ فَتَفَرَّقَ بِكُمْ عَنْ سَبِيلِهِ ۚ ذَٰلِكُمْ وَصَّيْتُكُمْ بِهِ ۚ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ﴾

“และแท้จริง นี่คือทางของข้าอันเที่ยงตรง พวกเจ้าจงปฏิบัติตามมันเถิด และจงอย่าปฏิบัติตามหลายๆ ทาง เพราะมันจะเป็นเหตุให้พวกเจ้าแยกออกจากทางของพระองค์ นั้นแหละคือ สิ่งที่พระองค์ได้สั่งเสียมันไว้แก่พวกเจ้า เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้ยำเกรง”

(อะหมัด 3/397 และ अब್ದุ อิบน์ ฮุมัยด์ 345)

และ อะหมัด, อิบน์มาญะฮ์ ได้รายงานฮะดีษนี้ไว้ในหนังสืออัซซุหนะฮ์ และ อัลบิซซารุ ด้วย

(อิบน์มาญะฮ์ 11)

และ อิบน์ ญะรีร ได้รายงานว่ามีชายคนหนึ่งได้กล่าวแก่ อิบน์ มัสอูด ว่า **อะไรคือ** **ศิรอฎิลมุสตะกิม** ? เขาตอบว่า มุฮัมมัด ﷺ ได้จากเราไปโดยที่เรายืนที่ต้นทาง ซึ่งปลายทางอีกด้านหนึ่งคือสวรรค์ ขวามือของทางนี้มีทางอื่นๆ อีกหลายทาง ด้านซ้ายมือก็มีทางอื่นๆ อีกหลายทาง ซึ่งแต่ละทางนั้นก็จะมีผู้คนคอยร้องเรียกเชิญชวนผู้ที่เดินผ่าน ซึ่งหากใครหลงตามเข้าไปในทางเหล่านั้น มันจะนำพาเขาไปสู่ที่นรก ส่วนผู้ที่ยึดหยั่งอยู่บนทางที่มั่นคง มันก็จะนำเขาไปยังสวรรค์ หลังจากนั้น อิบน์ มัสอูด ก็ได้อ่านอายะฮ์นี้

﴿وَأَنَّ هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ فَاتَّبِعُوهُ وَلَا تَتَّبِعُوا السُّبُلَ فَتَفَرَّقَ بِكُمْ عَنْ

سَبِيلِهِ﴾ الآية

(อัญญาบารี 12/230)

อิมามอะหมัด ได้รายงานจาก อันแนวาส อิบนิ ซัมอาน จากท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا ، وَعَنْ جَنْبَيِ الصِّرَاطِ سُورَانِ فِيهِمَا أَبْوَابٌ مَفْتُحَةٌ وَعَلَى الْأَبْوَابِ سُتُورٌ مُرْخَاةٌ ، وَعَلَى بَابِ الصِّرَاطِ دَاعٍ يَدْعُو : يَا أَيُّهَا النَّاسُ هَلُمُّوا أَدْخُلُوا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا ، وَدَاعٍ يَدْعُو مِنْ فَوْقِ الصِّرَاطِ ، فَإِذَا أَرَادَ الْإِنْسَانُ أَنْ يَفْتَحَ شَيْئًا مِنْ تِلْكَ الْأَبْوَابِ قَالَ : وَيْحَكَ لَا تَفْتَحْهُ فَإِنَّكَ إِنْ فَتَحْتَهُ تَلَجَّهُ فَالصِّرَاطُ الْإِسْلَامُ ، وَالسُّورَانِ حُدُودُ اللَّهِ ، وَالْأَبْوَابُ الْمَفْتُحَةُ مُحَارِمُ اللَّهِ ، وَذَلِكَ الدَّاعِي عَلَى رَأْسِ الصِّرَاطِ كِتَابُ اللَّهِ ، وَالدَّاعِي مِنْ فَوْقِ الصِّرَاطِ وَاعِظُ اللَّهِ فِي قَلْبِ كُلِّ مُسْلِمٍ)

“อัลลอฮ์ ได้ทรงอุปมาศิรฎอฎอ์มุสตะกีม (ให้เราเห็น) จากสองข้างศิรฎอนั้น มีกำแพงกันอยู่ทั้งสองด้าน โดยที่กำแพงทั้งสองด้านนั้น มีประตูอยู่หลายบาน เปิดอยู่ และที่บรรดาประตูเหล่านั้นมีม่านปิดอยู่ ส่วนที่ประตูศิรฎอ์ก็มีผู้ร้องเรียก กำลังร้องเรียกอยู่ว่า โอ้มนุษย์ทั้งหลายจงรีบเข้าศิรฎอ์มาทั้งหมดเถิด และจงอย่าแตกแยกออกไปเลย และผู้เรียกอีกคนหนึ่งนั้นอยู่บนศิรฎอ์ แล้วเมื่อมนุษย์ต้องการที่จะเปิดประตูบานหนึ่งบานใดจากบรรดาประตูเหล่านั้น เขาจะกล่าวว่า ข้าก่อน ท่านจงอย่าเปิดมัน ถ้าหากท่านเปิดมัน ท่านก็ต้องเข้าไป ทั้งนี้ ศิรฎอ์ (ทางที่เที่ยงตรง) นั้นก็คือ ศาสนาอิสลาม และกำแพงสองกำแพงนั้น คือ ขอบเขตของอัลลอฮ์ บรรดาประตูที่ถูกเปิดไว้นั้น คือ เขตหวงห้ามของอัลลอฮ์ ผู้ที่ร้องเรียกตอนต้น ศิรฎอนั้น คือ คัมภีร์ของอัลลอฮ์ ส่วนผู้ที่ร้องเรียกบนศิรฎอนั้น คือ จิตใต้สำนึกในหัวใจของมุสลิมทุกคน ที่คอยกระตุ้นให้ระลึกถึงอัลลอฮ์”

(อะหมัด 4/182)

อัตติรมิซียฺ และ อันนะซาอียฺ ก็ได้รายงานฮะดีษนี้ด้วย โดยอัตติรมิซียฺ ได้กล่าวว่า เป็นฮะดีษอะซันญอวียฺ

(อะหมัด 4/182)

(ตัวะฮฺฟะตุลอะฮฺวะซี 8/152 และ อันนะซาอียฺ ในหนังสือ อัลกุบรอ 6/361)

และคำรัสของ อัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ พวกเจ้าจงปฏิบัติตามมันเถิด และจงอย่าปฏิบัติ ตามหลายๆ ทาง ﴾ ข้อความภาษาอาหรับที่ใช้คำว่า سَبِيلُهُ เป็นคำเอกพจน์ เพราะทาง ที่ถูกต้องนั้น มีหนึ่งเดียว นั่นก็คือทางของอัลลอฮ์นั่นเอง และด้วยเหตุนี้ คำว่า السُّبُلُ นั้น คำพหูพจน์แปลว่า หลายๆ ทาง เพราะเป็นทางที่แยกออกไปจากทางหลักเป็นหลายๆ ทาง ซึ่งเป็นทางที่ไม่ถูกต้องนั่นเอง ดังเช่นคำรัสของ อัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า

﴿ اللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ آمَنُوا يُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا أَوْلِيَاؤُهُمُ الطُّغُوتُ يُخْرِجُهُم مِّنَ النُّورِ إِلَى الظُّلُمَاتِ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴾

“อัลลอฮ์นั้น คือผู้ช่วยเหลือบรรดาผู้ศรัทธา โดยนำเอาพวกเขาออกจากความมืด สู่แสงสว่าง และบรรดาผู้ปฏิเสธนั้น บรรดาผู้ช่วยเหลือของพวกเขา คือ อัญญอนูด โดยที่พวกมันจะนำพวกเขาออกจากแสงสว่างไปสู่ความมืด ชนเหล่านี้แหละ คือ ชาวนรก โดยที่พวกเขาจะอยู่ในนรกตลอดกาล”

(ซูเราะฮ์ อัลบะเกาะเราะฮ์ อายะฮ์ที่ 257)

﴿ ثُمَّ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ تَمَامًا عَلَى الَّذِي أَحْسَنَ وَتَفْصِيلًا لِّكُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً لَّعَلَّهُم بِلِقَاءِ رَبِّهِمْ يُؤْمِنُونَ ۝ ١٥٤ وَهَذَا كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ مُبَارَكٌ فَاتَّبِعُوهُ وَاتَّقُوا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ۝ ١٥٥ ﴾

154. แล้วเราได้ประทานคัมภีร์ให้แก่โมซา เพื่อให้ครบถ้วนแก่ผู้ทำดี และ เป็นการแจกแจงให้แก่ทุกสิ่งทุกอย่าง และเพื่อเป็นทางนำ และเป็น ความเมตตา เพื่อพวกเขาจะได้ศรัทธาต่อการพบกับพระผู้อภิบาล ของพวกเขา

155. และนี่แหละ คือ คัมภีร์ที่มีความจำเริญ ซึ่งเราได้ประทานมัน (ลงมา ยังเจ้า) จงปฏิบัติตามคัมภีร์นั้น และจงอย่าเกรงเถิด เพื่อว่าพวกเจ้า จะได้รับความเมตตา

ชมเชยคัมภีร์เตารอต และอัลกุรอาน

อัลลอฮฺ ﷻ ได้บอกให้ทราบเกี่ยวกับคัมภีร์อัลกุรอาน โดยพระองค์ตรัสว่า ﴿ وَأَوْ هَذَا ﴾ ﴿ صِرَاطِي مُسْتَقِيمًا فَاتَّبِعُوهُ ﴾ ข้อความนี้จะถูกเชื่อมด้วยกับการชมเชยคัมภีร์เตารอต และรอซูลผู้ได้รับคัมภีร์ คือ ท่านนบีมุซา ﷺ โดยพระองค์ได้ตรัสว่า ﴿ แล้วเราได้ประทานคัมภีร์ให้แก่มุซา ﴾ ซึ่งส่วนใหญ่แล้ว อัลลอฮฺ ﷻ จะทรงกล่าวไว้ระหว่างคัมภีร์อัลกุรอาน และคัมภีร์เตารอต เช่นดำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿ وَمِنْ قَبْلِهِ كَتَبْتُ مُوسَى إِمَامًا وَرَحْمَةً وَهَذَا كِتَابٌ مُصَدِّقٌ لِّسَانًا عَرَبِيًّا لِّيُنذِرَ الَّذِينَ ظَلَمُوا وَبُشْرَى لِلْمُحْسِنِينَ ﴾

“แต่ก่อนหน้า (อัลกุรอาน) นี้ มีคัมภีร์ของมุซาและแบบอย่าง และเป็นความเมตตา และนี่คือ (อัลกุรอาน) แต่เป็นคัมภีร์ยืนยันเป็นภาษาอาหรับ เพื่อตักเตือนบรรดาผู้ทำความผิด และเป็นข่าวดีแก่บรรดาผู้ทำความดีทั้งหลาย”

(ซูเราะฮฺ อัลอะฮฺกอฟ อายะฮฺที่ 12)

และดำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ในตอนต้นของซูเราะฮฺนี้ (ซูเราะฮฺ อัลอันอาม)

﴿ قُلْ مَنْ أَنْزَلَ الْكِتَابَ الَّذِي جَاءَ بِهِ مُوسَى نُورًا وَهُدًى لِلنَّاسِ تَجْعَلُونَهُ قَرَاطِيسَ تُبْدُونَهَا وَتُخْفُونَ كَثِيرًا ﴾ الآية

“จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า ผู้ใดเล่าที่ได้ประทานลงมาซึ่งคัมภีร์ที่นบีมุซานำมาเป็นแสงสว่าง และคำแนะนำแก่มนุษย์ ซึ่งพวกเขาก็ได้บันทึกมันไว้ในกระดาษ โดยที่จะได้เปิดเผยมัน และก็ปกปิดมันไว้มากมาย.....” จนจบอายะฮฺ

(ซูเราะฮฺ อัลอันอาม อายะฮฺที่ 91)

และหลังจากนั้น อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿ และนี่แหละคือ คัมภีร์ที่มีความจำเริญ ซึ่งเราได้ประทานมัน (ลงมายังเจ้า) จงปฏิบัติตามคัมภีร์นั้น และจงอย่าเกรงเถิด เพื่อว่าพวกเขาจะได้รับความเมตตา ﴾

อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสโดยบอกให้ทราบเกี่ยวกับพวกมุชริกีน ว่า

﴿ فَلَمَّا جَاءَهُمُ الْحَقُّ مِنْ عِنْدِنَا قَالُوا لَوْلَا أَوْتِيَتْهُ مُوسَى ﴾

“ครั้นเมื่อสัจธรรมจากเราได้มายังพวกเขาแล้ว พวกเขากล่าวว่า ทำไมเขา

(มุฮัมมัด) จึงมิได้รับเยี่ยงที่มุซาได้รับเล่า ?”

(ซูเราะฮฺ อัลเกาะศ็อศ อายะฮฺที่ 48)

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า

﴿ أَوَلَمْ يَكْفُرُوا بِمَا أُوتِيَ مُوسَىٰ مِنْ قَبْلُ قَالُوا سِحْرَانِ تَظَاهَرَا وَقَالُوا إِنَّا بِكُلِّ كَافِرُونَ ﴾

“ก็พวกเขามิได้ปฏิเสธสิ่งที่ถูกประทานให้แก่มุซามาก่อนดอกหรือ ? พวกเขา
กล่าวว่า ทั้งสองนั้น คือ เวทมนตร์ที่สนับสนุนซึ่งกันและกัน และว่าเราเป็นผู้
ปฏิเสธทั้งสิ้น”

(ซูเราะฮฺ อัลเกาะศ็อศ อายะฮฺที่ 48)

และ อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสให้ทราบเกี่ยวกับพวกญิน ว่า พวกเขากล่าวว่า

﴿ يَقُولُونَ إِنَّا سَمِعْنَا كِتَابًا أُنْزِلَ مِنْ بَعْدِ مُوسَىٰ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ يَهْدِي إِلَى الْحَقِّ
وَإِلَى طَرِيقٍ مُسْتَقِيمٍ ﴾

“โอ้กลุ่มชนของเรา แท้จริง เราได้ฟังคัมภีร์ (อัลกุรอาน) ถูกประทานลงมาหลัง
จากมุซา เป็นการยืนยันในสิ่งที่มาก่อนอัลกุรอาน เพื่อชี้แนะทางไปสู่สัจธรรม
และแนวทางที่เที่ยงตรง”

(ซูเราะฮฺ อัลอะฮฺกอฟ อายะฮฺที่ 30)

และดำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ เพื่อให้ครบถ้วนแก่ผู้ทำดี และเป็นการแจกแจง
ให้แก่ทุกสิ่งทุกอย่าง ﴾ คือ เราได้ประทานคัมภีร์ให้แก่เขาอย่างครบถ้วนสมบูรณ์แบบ
โดยรวม เพื่อที่เขามีความต้องการให้เป็นศาสนบัญญัติ ดังเช่น ดำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า
﴿ وَكُنَّا لَهُ فِي الْأَوَّلِ جَمِيعًا مِنْ كُلِّ شَيْءٍ مَوْعُظَةً وَتَفْصِيلًا لِكُلِّ شَيْءٍ ﴾ ความว่า “และเราได้บันทึกคำ
ตักเตือนทุกสิ่ง และแจกแจงทุกอย่างไว้ให้แก่เขาในแผ่นจารึก”

(ซูเราะฮฺ อัลอะฮฺรอฟ อายะฮฺที่ 145)

และดำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ แก่ผู้กระทำความดี ﴾ คือ เป็นการตอบแทนในความดีที่ปฏิบัติ
ขึ้นหยัดตามคำสั่งของเรา และเชื่อฟังเรา ก็เหมือนกับดำรัสของพระองค์ที่ว่า ﴿ هَلْ جَزَاءُ الْإِحْسَنِ إِلَّا الْإِحْسَنُ ﴾ ความว่า “จะมีการตอบแทนอันใดเล่า นอกจากความดี (ในปรโลก)”

(ซูเราะฮฺ อัลเราะฮฺมาน อายะฮฺที่ 60)

และเช่นดำรัสของพระองค์ที่ว่า

﴿وَإِذْ أَبْتَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ رَبُّهُ بِكَلِمَتٍ فَأَتَمَّهُنَّ ۖ قَالَ إِنِّي جَاعِلُكَ لِلنَّاسِ إِمَامًا ۚ﴾

“และจงระลึกถึงขณะที่พระผู้อภิบาลของอิบรอฮีม ได้ทดสอบด้วยพระบัญชาบางประการ แล้วเขาก็ได้สนองพระบัญชานั้นอย่างครบถ้วน พระองค์ตรัสว่า แท้จริงข้าจะให้เจ้าเป็นผู้นำแห่งมนุษยชาติ”

(ซูเราะฮฺ อัลบะเกาะเราะฮฺ อายะฮฺที่ 124)

และเช่นดำรัสของพระองค์ที่ว่า

﴿وَجَعَلْنَا مِنْهُمْ أَئِمَّةً يَهْدُونَ بِأَمْرِنَا لَمَّا صَبَرُوا ۖ وَكَانُوا بِآيَاتِنَا يُوقِنُونَ ۚ﴾

“และเราได้จัดให้มีหัวหน้าจากพวกเขา เพื่อที่จะได้ชี้แนะทางนำที่ถูกต้องตามคำสั่งของเรา ในเมื่อพวกเขามีความอดทน และพวกเขาเชื่อมั่นต่ออายะฮฺทั้งหลายของเรา”

(ซูเราะฮฺ อัลฮัจญ์ อายะฮฺที่ 24)

และเช่นดำรัสของพระองค์ที่ว่า ﴿และเป็นการแจกแจงให้แก่ทุกสิ่งทุกอย่าง และเพื่อเป็นทางนำ และเพื่อเป็นความเมตตา﴾ ในข้อความตอนนี้ เป็นการชมเชยคัมภีร์ของพระองค์ที่ประทานให้แก่เขา (คือนบีมุซา عليه السلام) ﴿เพื่อพวกเขาจะได้ศรัทธาต่อการพบกับพระผู้อภิบาลของพวกเขา﴾

และพระองค์ได้ตรัสต่อไปในอายะฮฺที่ 155 ซูเราะฮฺ อัลอันอาม ว่า ﴿และนี่แหละ คือคัมภีร์ที่มีความจำเริญ ซึ่งเราได้ประทาน (ลงมายังเจ้า) จงปฏิบัติตามคัมภีร์นั้น และจงยำเกรงเถิด เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้รับความเมตตา﴾ อายะฮฺนี้ได้มีการเรียกร่องเชิญชวนให้ปฏิบัติตามคัมภีร์อัลกุรอาน คือ อัลลอฮฺ ﷻ ทรงชอบที่จะให้บ่าวของพระองค์ ให้ความสนใจในคัมภีร์ของพระองค์ ใ้ให้พวกเขาพิจารณา และปฏิบัติตามคัมภีร์ โดยการเชิญชวนไปสู่คัมภีร์ และบอกลักษณะว่า ผู้ที่ปฏิบัติตามคัมภีร์จะมีความสริมงคล เจริญรุ่งเรือง ทั้งในโลกนี้และปรโลก เพราะว่าคัมภีร์เล่มนี้ เป็นสายเชือกของอัลลอฮฺที่เหนียวแน่น มั่นคง ถาวร นิรันดร์

﴿أَنْ تَقُولُوا إِنَّمَا أُنْزِلَ الْكِتَابُ عَلَىٰ طَائِفَتَيْنِ مِنْ قَبْلِنَا وَإِنْ كُنَّا عَنْ دِرَاسَتِهِمْ لَغَافِلِينَ ﴿١٥٦﴾ أَوْ تَقُولُوا لَوْ أَنَّا أُنْزِلَ عَلَيْنَا

الْكِتَابُ لَكُنَّا أَهْدَىٰ مِنْهُمْ فَقَدْ جَاءَكُمْ بَيْنَهُ مِنْ رَبِّكُمْ
وَهْدًى وَرَحْمَةً فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ كَذَبَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَصَدَفَ عَنْهَا
سَنَجْزِي الَّذِينَ يَصْدِفُونَ عَنْ آيَاتِنَا سُوءَ الْعَذَابِ بِمَا كَانُوا
يَصْدِفُونَ ﴿١٥٧﴾

156. (มิใช่เช่นนั้น) พวกเจ้าจงกล่าวว่า แท้จริง คัมภีร์ได้ถูกประทานลงมา
ให้แก่สองกลุ่มก่อนหน้าพวกเราเท่านั้น และแท้จริง พวกเราไม่รู้เรื่อง
ในการอ่านของพวกเขา

157. หรือไม่พวกเจ้าจงกล่าวว่า แท้จริง เรานั้น หากคัมภีร์ถูกประทาน
ลงมาแก่พวกเราแล้วไซ้ร้ แน่หนอน พวกเราก็จะเป็นผู้ที่อยู่ในทางนำที่
ดียิ่งกว่าพวกเขา แท้จริง หลักฐานอันชัดแจ้ง ทางนำและความเมตตา
นั้นได้มายังพวกเจ้าแล้ว จากพระผู้อภิบาลของพวกเจ้า ดังนั้น ใคร
เล่าคือผู้ธรรมยิ่งไปกว่าผู้ที่ปฏิเสธบรรดาอายะฮ์ของอัลลอฮ์ และ
ผินหลังให้แก่อายะฮ์เหล่านั้น เราจะตอบแทนแก่บรรดาผู้ที่ผินหลัง
ให้แก่อายะฮ์ทั้งหลายของเราด้วยการลงโทษอันเลวร้าย เนื่องจาก
การที่พวกเขาผินหลังให้

คัมภีร์อัลกุรอานเป็นหลักฐานของอัลลอฮ์ ﷻ ต่อชาวโลกของพระองค์

อิบนุ ญะรียร์ ได้กล่าวว่า ความหมายก็คือ นี่คัมภีร์ที่เรา (อัลลอฮ์) ได้ประทานลงมา
ให้แก่เขา (คือ มุฮัมมัด ﷺ) เพื่อที่พวกท่านจะได้ไม่กล่าวว่า ﴿ แท้จริง คัมภีร์ได้ถูกประทาน
ลงมาให้แก่สองกลุ่มก่อนหน้าพวกเราเท่านั้น ﴾ หมายความว่า เพื่อที่จะได้ตัดขาดอุปสรรค
ของพวกท่าน ซึ่งข้อความดังกล่าวนี้ เช่นเดียวกับคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า

﴿ وَلَوْلَا أَنْ تُصِيبَهُمْ مُّصِيبَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ فَيَقُولُوا رَبَّنَا لَوْلَا أَرْسَلْتَ إِلَيْنَا رَسُولًا
فَتَتَّبَعْنَا آيَاتِكَ وَنَكُونُ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴾

“และหากมิใช่เคราะห์กรรมหนึ่งประสพแก่พวกเขา เนื่องด้วยน้ำมือของพวกเขาที่

ได้กระทำไว้ก่อน แล้วพวกเขาก็จะพูดขึ้นว่า โอ้พระผู้อภิบาลของเรา เหตุใดพระองค์จึงไม่ส่งรอสูลท่านหนึ่งมายังพวกเรา เพื่อที่เราจะได้ปฏิบัติตามอายะฮ์ทั้งหลายของพระองค์ และเราจะได้อยู่ในหมู่ผู้ศรัทธา”

(ซูเราะฮ์ อัลเกาะศ็อศ อายะฮ์ที่ 47)

และดำรัสของ อัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ عَلَىٰ طَائِفَتَيْنِ مِن قَبْلِنَا ﴾

อะลี อิบนิ อบีฏอลฮะฮ์ ได้กล่าวโดยน้อมมาจาก อิบนิ อับบาส ว่า หมายถึง ชาวยะฮูดี และ นัศรอนี

(อัญญอบารี 12/239 และ 240)

และเช่นเดียวกัน มุญาฮิด, อัซซุดดีย์, กอตาตะฮ์ และคนอื่นๆ ก็กล่าวเช่นนั้น

(อัญญอบารี 12/241)

และดำรัสของ อัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ และแท้จริง พวกเราไม่รู้เรื่องในการอ่านของ พวกเขา ﴾ คือ พวกเราไม่เข้าใจสิ่งที่พวกเขาพูด เพราะพวกเขามีได้พูดภาษาเดียวกับพวกเรา และพวกเราก็อีม และยุ่งอยู่กับเรื่องอื่นๆ

และดำรัสของ อัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ หรือไม่พวกเจ้าจงกล่าวว่า แท้จริง เรานั้น หาก คัมภีร์ถูกประทานลงมาแก่พวกเราแล้วไซ้ แ่แน่นอน พวกเราก็จะเป็นผู้ที่อยู่ในทางนำ ที่ดียิ่งกว่าพวกเรา ﴾ คือ เราได้ตัดเหตุผลของพวกเจ้าออกไป ที่พวกเจ้าจะกล่าวว่า ถ้าหากมี คัมภีร์ถูกประทานลงมาให้แก่พวกเราแล้วละก็ เราจะต้องอยู่ในทางนำที่ดีกว่าพวกเรา คำพูดของ พวกเราเช่นนี้ คล้ายกับดำรัสของ อัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า

﴿ وَأَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ لَئِنْ جَاءَهُمْ نَذِيرٌ لَّيَكُونُنَّ أَهْدَىٰ مِن إِحْدَى الْأُمَمِ ۖ فَلَمَّا جَاءَهُمْ نَذِيرٌ مَّا زَادَهُمْ إِلَّا نُفُورًا ۚ﴾

“และพวกเขาได้สาบานต่ออัลลอฮ์ ด้วยการสาบานอย่างแข็งขันว่า หากมีผู้ตักเตือนมายังพวกเรา แ่แน่นอน พวกเขาก็จะเป็นประชาชาติหนึ่งที่อยู่ในแนวทางที่ถูกต้อง (ยิ่งกว่าประชาชาติอื่นๆ) ครั้นเมื่อได้มีผู้ตักเตือนมายังพวกเรา มันมิได้เพิ่มสิ่งใดให้แก่พวกเรา นอกจากการเตลิดหนี”

(ซูเราะฮ์ ฟาฏีร อายะฮ์ที่ 42)

และอย่างนี้แหละที่พระองค์ได้ตรัสไว้ ณ ที่นี้ (ในอายะฮ์ที่ 157) ว่า ﴿ แท้จริง หลักฐานอันชัดแจ้ง ทางนำและความเมตตาอันได้มายังพวกเจ้าแล้ว จากพระผู้อภิบาลของ

พวกเจ้า 》 พระองค์ตรัสว่า ความจริงจากอัลลอฮ์ได้มายังพวกเจ้าแล้ว โดยผ่านลิ้นของมุฮัมมัด ﷺ ซึ่งเป็นนบีของชาวอาหรับ โดยนำเอาคัมภีร์อัลกุรอานที่มีรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องฮาลาล (อนุมัติ) และเรื่องหะรอม (ที่ต้องห้าม) ตลอดจนทางนำที่ถูกต้อง และความเมตตาจากอัลลอฮ์ให้แก่ป่าวของพระองค์ที่ปฏิบัติตามท่าน

และคำรัสของ อัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ ดังนั้น ใครเล่าคือผู้ธรรมยิ่งไปกว่าผู้ที่ปฏิเสธบรรดาอายะฮ์ของอัลลอฮ์ และผินหลังให้แก่อายะฮ์เหล่านั้น 》 คือ เขาจะไม่ได้ประโยชน์จากสิ่งที่ท่านรอซูลได้นำมา และไม่ปฏิบัติตามท่านรอซูล โดยจะผินหลังให้ ไม่ปฏิบัติตามอายะฮ์ต่างๆ ของอัลลอฮ์ และขัดขวางผู้คนที่จะปฏิบัติตามท่านรอซูลอีกด้วย โดยที่ อัศสุตดีย ก็กล่าวเช่นนั้น

รายงานจาก อิบนิ อับบาส, มุญาฮิด และ กอตาอะฮ์ ว่า คำว่า صَدَفٌ มีความหมายว่า عَرَضٌ หันเหอกไม่ยอมรับฟัง และไม่ยอมปฏิบัติตาม

﴿ هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا أَنْ تَأْتِيَهُمُ الْمَلَائِكَةُ أَوْ يَأْتِيَ رَبُّكَ أَوْ يَأْتِيَ بَعْضُ آيَاتِ رَبِّكَ يَوْمَ يَأْتِي بَعْضُ آيَاتِ رَبِّكَ لَا يَنْفَعُ نَفْسًا إِيْمَانُهَا مَا تَكُنْ ءَامَنَتْ مِنْ قَبْلُ أَوْ كَسَبَتْ فِي إِيمَانِهَا خَيْرًا قُلِ انْتَظِرُوا إِنَّا مُنْتَظِرُونَ ﴾ (158)

158. พวกเขามีได้รอคอยอะไร นอกจากการที่มลาอิกะฮ์จะมายังพวกเขา หรือการที่พระผู้อภิบาลของเจ้าจะมา หรือการที่สัญญาณบางอย่างแห่งพระผู้อภิบาลของเจ้าจะมา วันที่สัญญาณบางอย่างแห่งพระผู้อภิบาลของเจ้าจะมานั้น จะไม่ยังประโยชน์แก่ชีวิตหนึ่งชีวิตใด ซึ่งการศรัทธาของเขา โดยที่เขาได้ศรัทธามาก่อน หรือมิได้แสวงหาความดีใดไว้ในการศรัทธาของเขา จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า พวกเจ้าจงรอกันเถิด แท้จริง พวกเราก็เป็นผู้ที่รอคอย

คำเตือนสำหรับผู้ที่ชักช้าที่จะศรัทธา และกลับตัวกลับใจ

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสถึงการสัญญาว่าจะลงโทษพวกปฏิเสธ และฝ่าฝืนต่อบรรดาศาสนทูตของพระองค์ ผู้ที่ปฏิเสธบรรดาอายะฮ์ของพระองค์ และผู้ขัดขวางหนทางของพระองค์ว่า ﴿ พวกเขามีได้รอคอยอะไร นอกจากการที่มลาอิกะฮ์จะมายังพวกเขา หรือการที่พระผู้อภิบาลของเจ้าจะมา ﴾ ซึ่งดังกล่าวนั้นจะเกิดขึ้นในวันกิยามะฮ์ ﴿ หรือการที่สัญญาบางอย่างแห่งพระผู้อภิบาลของเจ้าจะมา วันที่สัญญาบางอย่างแห่งพระผู้อภิบาลของเจ้าจะมานั้น จะไม่ยังประโยชน์แก่ชีวิตหนึ่งชีวิตใด ซึ่งการศรัทธาของเขา ﴾ ดังกล่าวนั้นจะเกิดขึ้นก่อนวันกิยามะฮ์ โดยจะมีสัญญาขึ้นก่อน เมื่อพวกเขาได้เห็นสัญญาหนึ่งสัญญาใดของวันกิยามะฮ์ ดังที่ อัลบุคอรี ได้รายงานไว้ในการอธิบายอายะฮ์นี้ ซึ่งรายงานโดยอบีฮุร็อยเราะฮ์ رضي الله عنه ว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(لَا تَقُومُ السَّاعَةُ حَتَّى تَطْلُعَ الشَّمْسُ مِنْ مَغْرِبِهَا ، فَإِذَا رَأَاهَا النَّاسُ آمَنَ مَنْ عَلَيْهَا فَذَلِكَ حِينَ لَا يَنْفَعُ نَفْسًا إِيْمَانُهَا لَمْ تَكُنْ ءَامَنَتْ مِنْ قَبْلُ)

“วันสิ้นโลกจะยังไม่เกิดขึ้น จนกว่าดวงอาทิตย์จะขึ้นจากทางที่มันตก (ทิศตะวันตก) แล้วมนุษย์ได้เห็นสัญญานั้น คนที่อยู่ขณะนั้นก็จะศรัทธา ซึ่งดังกล่าวนั้น คือ ขณะที่ จะไม่ยังประโยชน์แก่ชีวิตหนึ่งชีวิตใด ซึ่งการศรัทธาของเขา โดยที่เขาไม่ได้ศรัทธามาก่อน”

(อัมมออบารี 12/239)

รายงานจาก อิบนิ ญะร็ร โดยนำมาจาก อบีฮุร็อยเราะฮ์ رضي الله عنه ได้เล่าว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(ثَلَاثٌ إِذَا خَرَجْنَ لَا يَنْفَعُ نَفْسًا إِيْمَانُهَا لَمْ تَكُنْ ءَامَنَتْ مِنْ قَبْلُ أَوْ كَسَبَتْ فِي إِيْمَانِهَا خَيْرًا : طُلُوعُ الشَّمْسِ مِنْ مَغْرِبِهَا ، وَالِدُّجَالُ ، وَدَابَّةُ الْأَرْضِ)

“3 ประการเมื่อมันออกมาแล้ว จะไม่เกิดประโยชน์แก่ชีวิตหนึ่งชีวิตใด ซึ่งการศรัทธาของเขา โดยที่มิได้ศรัทธามาก่อน หรือมิได้แสวงหาความดีใดๆ ไว้ในการศรัทธาของเขา คือ (1) ดวงอาทิตย์ขึ้นจากทางที่มันตก (2) ดัจญาล และ (3) สัตว์ประหลาด”

(อัมมออบารี 12/265)

และ อะหมัด ได้รายงานชะดีษนี้ด้วย แต่ในสำนวนที่เขารายงานมีวันไฟด้วย

(อะหมัด 2/445)

อิมามอะหมัด ได้รายงานจาก อัมรฺ อิบนิ ญะรียฺ เล่าว่า มีมุสลิม 3 คนได้ไปนั่งกับมรวาน ที่เมืองมะดีนะฮฺ แล้วพวกเขาได้ฟังมรวานเล่าเกี่ยวกับสัญญาณต่างๆ โดยเขากล่าวว่า แท้จริง สัญญาณแรกก็คือ ดัจญาล ผู้เล่าได้เล่าว่า แล้วทั้ง 3 คนนั้นได้ออกไปที่ อับดิลลาฮฺ อิบนิ อัมรฺ แล้วพวกเขาได้เล่าให้เขาฟังตามที่ได้ฟังมาจากมรวานเกี่ยวกับสัญญาณต่างๆ แล้วเขา (คือ อับดิลลาฮฺ) ได้กล่าวว่า มรวาน มิได้พูดสิ่งใด ตามที่ฉันได้จดจำมาจากท่านรอซูล ﷺ เลย โดยท่านได้กล่าวว่า แท้จริง สัญญาณแรกที่จะออกมา คือ ดวงอาทิตย์จะขึ้นจากทางที่มันตก และสัตว์ประหลาดจะออกมาในตอนสาย แล้วสิ่งหนึ่งสิ่งใดจากทั้งสองได้ปรากฏขึ้นก่อนที่ อีกสิ่งหนึ่งก็จะตามมาทันที หลังจากนั้น อับดุลลอฮฺ ซึ่งมีความรู้เกี่ยวกับคัมภีร์ต่างๆ ก็ได้กล่าวว่า ฉันคิดว่าสิ่งแรกที่จะปรากฏออกมา คือ ดวงอาทิตย์จะขึ้นจากทางที่มันตก ดังกล่าวนั้น ก็เพราะว่า ดวงอาทิตย์นั้นทุกครั้งที่มันตก มันก็จะมาอยู่ใต้บัลลังก์ของอัลลอฮฺ มันจะก้มลงสุญูด และขออนุญาตกลับไป แล้วพระองค์ก็จะทรงอนุญาตให้มันกลับไป จนกระทั่ง เมื่อพระองค์จะให้ มันปรากฏขึ้นจากทางที่มันตก มันก็จะทำอย่างที่มีมันเคยทำ คือ มาที่ได้บัลลังก์ของอัลลอฮฺ ก้มลงสุญูด (กราบ) แล้วก็ขออนุญาตกลับไป แต่พระองค์ไม่ทรงตอบสิ่งใดกับมัน หลังจากนั้น มันก็ขออนุญาตกลับไปอีก แต่ก็ไม่มีเสียงตอบมา จนกระทั่งเวลากลางคืนได้ผ่านไปตามที่พระองค์ทรงประสงค์ และมันก็ทราบบว่า ถ้ามิได้รับอนุญาตให้กลับไป มันก็จะไม่ทันเวลาที่มันขึ้น มันได้กล่าวว่า โอ้พระผู้อภิบาลของฉัน ทิศตะวันออกมันข้างมีระยะทางไกลระหว่างฉันกับผู้คนมาก จนกระทั่งขอบฟ้าได้กลายเป็นเสมือนคอเสื้อ (หรือปกคอเสื้อ) ฉันจึงขออนุญาตกลับไป แล้วมีเสียงกล่าวแก่ดวงอาทิตย์ ว่า จงขึ้นจากที่ๆ เจ้าอยู่ แล้วมันก็ได้ขึ้นไปให้ผู้คนเห็นจากที่มันตก (ทิศตะวันตก) หลังจากนั้น อับดุลลอฮฺ ก็ได้อ่านอายะฮฺนี้ ﴿لَا يَنْفَعُ نَفْسًا إِيْتَانُهَا لَمْ تَكُنْ آمَنَتْ مِنْ قَبْلُ﴾

(อะหมัด 2/201)

และมุสลิมได้นำเสนอชะดีษนี้ไว้ในหนังสือเศาะฮี้ฮฺของเขา, อบูดาวูด และอิบนุมาญะฮฺ ก็ได้บันทึกไว้ในหนังสือสุนันของเขาทั้งสอง

(มุสลิม 4/2260, อบูดาวูด 4/490 และอิบนุมาญะฮฺ 2/1353)

และดำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿จะไม่ยังประโยชน์แก่ชีวิตหนึ่งชีวิตใด ซึ่งการศรัทธาของเขา โดยที่เขาไม่ได้ศรัทธามาก่อน﴾ คือ เมื่อคนกาฟิร (ปฏิเสธ) ได้ศรัทธาในวันนั้น การศรัทธาก็จะไม่ถูกรับ ส่วนผู้ที่ได้ศรัทธามาก่อนวันนั้น แล้วปรากฏว่า เป็นผู้ปรับปรุงการงานของเขาเป็นอย่างดี ก็ถือเป็นความดีอันใหญ่หลวง แต่ถ้าไม่เคยปรับปรุงตัว และผลงานให้ดีขึ้นเลย แล้วก็กลับตัวกลับใจในวันนั้น การกลับตัวกลับใจของเขาก็จะไม่ถูกรับ

เช่นดังที่บรรดาอะดิสที่กล่าวมาแล้วได้บ่งชี้เอาไว้ จากข้อความที่กล่าวมานั้น ก็คลุมไปถึงดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ أَوْ كَسَبَتْ فِي إِيمَانِهَا خُرًا ﴾ คือ พระองค์จะไม่รับจากชีวิตนั้น ซึ่งการทำงานที่ดีโดยที่ไม่เคยทำเช่นนั้นมาก่อนวันนั้น

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า พวกเจ้าจงรอกันเถิด แท้จริง พวกเราก็เป็นผู้ที่รอคอย ﴾ เป็นการเตือนส่ำทบอย่างรุนแรงสำหรับคนกาฟิร (ปฏิเสธ) และเป็นการย่ำเตือนส่ำทบสำหรับผู้รื้อ ชักช้าที่จะศรัทธา และกลับตัวกลับใจไปจนถึงเวลาที่ไม่อำนวยประโยชน์แต่ประการใด ที่จริง ปรากฏว่าการตัดสินใจขาดในเรื่องนี้ ขณะที่ดวงอาทิตย์ขึ้นจากทางทิศตะวันตกนั้น มันเป็นเวลาทีใกล้เคียงโลกมาก และสัญญาณต่างๆ ได้ปรากฏออกมาดังเช่นที่อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿ فَهَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا السَّاعَةَ أَنْ تَأْتِيَهُمْ بَغْتَةً فَقَدْ جَاءَ أَشْرَاطُهَا فَأَنَّى لَهُمْ إِذَا جَاءَهُمْ ذِكْرُهُمْ ﴾

“ดังนั้น พวกเขามีได้คอยสิ่งใด นอกจากวันอวสาน ซึ่งมันจะมหาพาพวกเขาอย่างกะทันหัน แต่ทว่า เครื่องหมายต่างๆ ของมันได้มีมาแล้ว ดังนั้น เมื่อการตักเตือนของพวกเขามาได้มายังพวกเขา แล้วจะเกิดประโยชน์อันใดเล่าแก่พวกเขา”

(ซูเราะฮฺ มุฮัมมัด อายะฮฺที่ 18)

และ อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿ فَلَمَّا رَأَوْا بَأْسَنَا قَالُوا آمَنَّا بِاللَّهِ وَحَدُّهُ وَكَفَرْنَا بِمَا كُنَّا بِهِ مُشْرِكِينَ ﴿٨٤﴾ فَلَمْ يَكُ يَنْفَعُهُمْ إِيمَانُهُمْ لَمَّا رَأَوْا بَأْسَنَا ﴾ الآية

“ครั้นเมื่อพวกเขาได้เห็นการลงโทษอย่างรุนแรงของเขา พวกเขาก็กล่าวว่า เราศรัทธาต่ออัลลอฮฺองค์เดียว และเราปฏิเสธศรัทธาต่อสิ่งที่เราเคยตั้งภาคีต่อพระองค์ แต่การศรัทธาของพวกเขาก็จะไม่อำนวยประโยชน์แก่พวกเขาเลย ในเมื่อพวกเขาได้เห็นการลงโทษอย่างหนักของเรา.....” จนจบอายะฮฺ

(ซูเราะฮฺ มุอฟิร อายะฮฺที่ 84 และ 85)

﴿ إِنَّ الَّذِينَ فَرَّقُوا دِينَهُمْ وَكَانُوا شِيَعًا لَسْتَ مِنْهُمْ فِي شَيْءٍ إِنَّمَا أَمْرُهُمْ إِلَى اللَّهِ ثُمَّ يُنَبِّئُهُمْ بِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ ﴾ (159)

159. แท้จริง บรรดาผู้ที่แบ่งแยกศาสนาของพวกเขา และพวกเขาได้ทำให้แยกเป็นกลุ่มต่าง ๆ นั้น เจ้า (มุฮัมมัด) หาชื่ออยู่ในพวกเขาแต่อย่างใดไม่ แท้จริง เรื่องราวของพวกเขา นั้น ย่อมกลับไปสู่อัลลอฮ์ แล้วพระองค์จะทรงแจ้งให้พวกเขาทราบในสิ่งที่พวกเขาเคยกระทำกันไว้

อัลลอฮ์ ﷻ ทรงดำหนิการแตกแยก

มุญาฮิด, กอดาตะฮุ, อักฎาะฮาก และ อัศสุตตี ย ได้กล่าวว่า อายะฮ์นี้ได้ถูกประทานลงมาเกี่ยวกับชาวยิว และ ชาวคริสต์

(อัญญอบารี 12/269 - 270)

อัลเอาฟี ได้กล่าวโดยนำมาจาก อิบนิ อับบาส เกี่ยวกับดำริของ อัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ แท้จริง บรรดาผู้ที่แบ่งแยกศาสนาของพวกเขา และพวกเขาได้ทำให้แยกเป็นกลุ่มต่าง ๆ นั้น ﴾ ดังกล่าวนั้น ก็เพราะชาวยิว และชาวคริสต์ได้ขัดแย้งกันก่อนที่มุฮัมมัด ﷺ จะถูกแต่งตั้งมา พวกเขาได้แตกแยกกันออกเป็นหลายกลุ่ม แล้วเมื่อ มุฮัมมัด ﷺ ได้ถูกแต่งตั้งมา อัลลอฮ์ ﷻ จึงได้ประทานอายะฮ์นี้ลงมาที่ว่า لَا يَدْخُلُهَا ﴿ إِنَّ الَّذِينَ فَرَّقُوا دِينَهُمْ وَكَانُوا شِيَعًا لَسْتَ مِنْهُمْ فِي شَيْءٍ ﴾ ไปจนกระทั่งจบอายะฮ์

(อัญญอบารี 12/269)

ที่ปรากฏชัดก็คือ อายะฮ์นี้ที่กล่าวโดยทั่วไป กว้างๆ เกี่ยวกับทุกคนที่แบ่งแยกศาสนาของอัลลอฮ์ และฝ่าฝืนพระองค์ เพราะอัลลอฮ์ได้ทรงแต่งตั้งศาสนทูตของพระองค์ด้วยทางนำที่ถูกต้อง และศาสนาที่แท้จริง เพื่อให้ปรากฏชัดเหนือศาสนาทั้งมวล และบัญญัติของพระองค์นั้นเป็นหนึ่งเดียว ไม่มีการขัดแย้ง หรือแตกแยกกัน ดังนั้น ผู้ใดที่ขัดแย้งกันในเรื่องนี้ ปรากฏว่า ﴿ และพวกเขาได้ทำให้แยกเป็นกลุ่มต่าง ๆ นั้น ﴾ คือ เป็นฝ่าย เช่น พวกที่ยึดศาสนาเป็นหลัก พวกปฏิบัติตามอารมณ์ใฝ่ต่ำ พวกหลงทาง เป็นต้น ดังนั้น อัลลอฮ์ ﷻ จึงให้รอซูลของฉันทิ้งไปจากพวกนั้น โดยไม่ได้เข้าอยู่ในกลุ่มนั้น และอายะฮ์นี้ก็ดังเช่นดำริของ อัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า

﴿ شَرَعَ لَكُمْ مِنَ الدِّينِ مَا وَصَّى بِهِ نُوحًا وَالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ ﴾ الآية

“พระองค์ได้ทรงกำหนดศาสนาแก่พวกเจ้าเช่นเดียวกับที่พระองค์ ได้ทรงบัญชา แก่นาฮู และที่เราได้วะฮีย์แก่เจ้า.....” จนจบอายะฮ์

(ซูเราะฮ์ อัลฮุรอ อายะฮ์ที่ 13)

ในอะดิษระบุว่า

(نَحْنُ مَعَاشِرَ الْأَنْبِيَاءِ أَوْلَادُ عَلَاتٍ دِينُنَا وَاحِدٌ)

“พวกเราชาวนบีทั้งหลายนั้น เป็นเสมือนพี่น้องร่วมบิดา ศาสนาของเรานั้นเป็น หนึ่งเดียว”

(ฟัตฮุลบารี 6/550)

นี่คือหนทางที่เที่ยงตรงที่บรรดารอซูลได้นำมา นั่นก็คือ การเคารพภักดีต่ออัลลอฮ์เพียง องค์เดียว ไม่นำสิ่งใดมาเป็นภาคีต่อพระองค์ ยึดมั่นต่อศาสนบัญญัติที่ท่านรอซูลท่านสุดท้าย ได้นำมา อันใดที่ผิดไปจากดังกล่าว ถือเป็นสิ่งหลงทาง โง่เขลา เป็นความคิดเอาเอง เป็นอารมณ์ ใฝ่ต่ำทั้งสิ้น บรรดารอซูลนั้นบริสุทธิ์ ดังที่อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสไว้ว่า ﴿ لَسْتُ مِنْهُمْ فِي شَيْءٍ ﴾ “เจ้า (มุฮัมมัด) หาอยู่ในพวกเขาแต่อย่างใดไม่”

และดำรัสของ อัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ แท้จริง เรื่องราวของพวกเขานั้น ย่อมกลับไป สู่อัลลอฮ์ แล้วพระองค์จะทรงแจ้งให้พวกเขาทราบในสิ่งที่พวกเขาเคยกระทำกันไว้ ﴾ อายะฮ์นี้ ก็ดังดำรัสที่ อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَالَّذِينَ هَادُوا وَالصَّابِغِينَ وَالنَّصَارَى وَالْمَجُوسَ وَالَّذِينَ أَشْرَكُوا إِنَّ اللَّهَ يَفْصِلُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴾

“แท้จริง บรรดาผู้ศรัทธา และบรรดาชาวยิว และพวกกราบไหว้ดวงดาว และชาว คริสต์ และพวกบูชาไฟ และบรรดาผู้ตั้งภาคี แท้จริง อัลลอฮ์จะทรงตัดสินระหว่าง พวกเขาในวันปรโลก แท้จริง อัลลอฮ์นั้นจะทรงเป็นพยานแก่ทุกสิ่ง”

(ซูเราะฮ์ อัลฮัจญ์ อายะฮ์ที่ 17)

หลังจากนั้น พระองค์ได้ทรงอธิบายให้ทราบถึงความอ่อนโยน นุ่มนวลของพระองค์ ผู้ทรง มหาบริสุทธิ์ในการตัดสิน และความยุติธรรมของพระองค์ในวันกิยามะฮ์ โดยพระองค์ตรัสว่า

﴿مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ عَشْرُ أَمْثَالِهَا وَمَنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَلَا يُجْزَى إِلَّا مِثْلَهَا وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ﴾ (١٦٠)

160. ผู้ใดที่นำความดีมา เขาก็จะได้รับสิบเท่าของความดีนั้น และผู้ใดที่นำความชั่วมา เขาจะไม่ถูกตอบแทน นอกจากเท่ากับความชั่วนั้น โดยพวกเขาจะไม่ถูกอธรรม

ความดีหนึ่ง ได้ 10 เท่า และความชั่วหนึ่งก็ได้เท่านั้น

อายะฮ์นี้ ถือเป็นอายะฮ์ที่มาให้รายละเอียดกับข้อความที่ได้พูดไว้ โดยรวมในอายะฮ์อื่น นั่นก็คือ คำรัสของพระองค์ที่ว่า

﴿مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ خَيْرٌ مِنْهَا﴾

“ผู้ใดนำมาซึ่งความดี เขาจะได้รับความดีมากกว่านั้น”

(ซูเราะฮ์ อัลนัมล อายะฮ์ที่ 89)

หลังจากนั้น พระองค์ได้ทรงอธิบายให้ทราบถึงความอ่อนโยน นุ่มนวลของพระองค์ ผู้ทรงมหابริสุทธิ

ความจริง ได้มีบรรดาอะดิมได้ระบุตรงกับอายะฮ์นี้ ดังเช่นที่อิมามอะหมัด อิบน์ ฮัมบัล ได้รายงานจาก อิบนิ อับบาส ว่า ท่านรอซูล ได้กล่าวรายงานมาจากพระผู้อภิบาลของท่าน ผู้ทรงสิริมงคล ผู้ทรงสูงส่ง ว่า

(إِنَّ رَبَّكُمْ عَزَّ وَجَلَّ رَحِيمٌ ، مَنْ هَمَّ بِحَسَنَةٍ فَلَمْ يَعْمَلْهَا كُتِبَتْ لَهُ حَسَنَةٌ ، فَإِنْ عَمِلَهَا كُتِبَتْ لَهُ عَشْرًا إِلَى سَبْعِمِائَةٍ ، إِلَى أَضْعَافٍ كَثِيرَةٍ وَمَنْ هَمَّ بِسَيِّئَةٍ فَلَمْ يَعْمَلْهَا كُتِبَتْ لَهُ حَسَنَةٌ ، فَإِنْ عَمِلَهَا كُتِبَتْ لَهُ وَاحِدَةٌ ، أَوْ يَمْحُوهَا اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ وَلَا يَهْلِكُ عَلَى اللَّهِ إِلَّا هَالِكٌ)

“แท้จริง พระผู้อภิบาลของพวกเขาเจ้า ผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงสูงส่ง เป็นผู้ทรงเมตตา ผู้ใดคิดที่จะทำความดี แต่เขายังไม่ได้ทำมัน จะถูกบันทึกให้แก่เขาหนึ่งความดี

แล้วถ้าเขาทำมัน จะถูกบันทึกให้แก่เขา 10 ความดี จนถึง 700 ไปจนกระทั่งหลายเท่าทวีคูณ และผู้ใดคิดทำความชั่ว แต่เขายังไม่ได้ทำ จะถูกบันทึกให้แก่เขาหนึ่งความดี แล้วถ้าเขาทำมัน จะถูกบันทึกให้แก่เขา หนึ่งความชั่ว หรืออัลลอฮ์ ผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงสูงส่ง จะทรงลบมันออกไป ดังนั้น ผู้ที่ยังประสบกับความพินาศ ทั้งที่อัลลอฮ์ทรงเมตตาถึงเพียงนี้ ก็เป็นผู้ที่คู่ควรแก่ความพินาศและหายนะแล้ว” (บันทึกโดย อัลบุคอรี 11/331, มุสลิม 1/118 และ อันนะซาอี ในหนังสือ อัลกุบรอ 4/396)

อะหมัด ได้รายงานอีกจาก อบีซุร ได้เล่าว่า ท่านรอซูล ได้กล่าวว่า

(يَقُولُ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ : مَنْ عَمِلَ حَسَنَةً فَلَهُ عَشْرُ أَمْثَالِهَا وَأَزِيدُ ، وَمَنْ عَمِلَ سَيِّئَةً فَجَزَاءُهَا مِثْلُهَا أَوْ أَغْفِرُ ، وَمَنْ عَمِلَ قُرَابَ الْأَرْضِ خَطِيئَةً ثُمَّ لَقِيَنِي لَا يُشْرِكُ بِي شَيْئًا جَعَلْتُ لَهُ مِثْلَهَا مَغْفِرَةً ، وَمَنْ اقْتَرَبَ إِلَيَّ شَبْرًا اقْتَرَبْتُ إِلَيْهِ ذِرَاعًا ، وَمَنْ اقْتَرَبَ إِلَيَّ ذِرَاعًا اقْتَرَبْتُ إِلَيْهِ بَاعًا وَمَنْ أَتَانِي يَمْسِي أَتَيْتُهُ هَرَوَلَةً)

“อัลลอฮ์ ตรัสว่า ใครที่ทำความดีอย่างหนึ่ง เขาจะได้รับ 10 ความดี และข้าจะเพิ่มให้อีก และใครที่ทำความชั่วหนึ่ง ผลตอบแทนของเขาก็คือเช่นเดียวกัน (ความชั่วหนึ่งเดียว) หรือข้าจะอภัยโทษให้ และใครที่ทำความผิดเต็มแผ่นดิน แล้วเขามาพบข้า โดยมีได้นำสิ่งใดมาเป็นภาคีต่อข้า ข้าก็ได้กำหนดให้แก่เขาเป็นการอภัยเช่นเดียวกัน (คือเต็มแผ่นดินเหมือนกัน) และใครที่เข้าใกล้ข้า 1 คืบ ข้าก็เข้าใกล้เขา 1 ศอก และใครที่เข้าใกล้ข้า 1 ศอก ข้าก็เข้าใกล้เขาเท่ากับ 2 แขนกางออก และใครที่เดินมาหาข้า ข้าก็วิ่งมาหาเขา”

(อะหมัด 5/153)

และมุสลิมก็ได้บันทึกอะดิษนี้ด้วย

(มุสลิม 4/2068)

พึงทราบเถิดว่า แท้จริง ผู้ที่ละทิ้งความชั่ว โดยไม่กระทำมันนั้น แบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ

1. บางครั้ง เขาละทิ้งมันเพื่ออัลลอฮ์ อย่างนี้จะถูกบันทึกให้แก่เขา หนึ่งความดี เพราะเขาหักห้ามตัวเองมิให้กระทำมันเพื่ออัลลอฮ์ อย่างนี้ถือเป็นการกระทำที่ดี และมีเจตนาที่ดี ดังที่มีระบุในคำของอะดิษบางบทว่า เขาได้ละทิ้งไม่กระทำความชั่ว เพราะมีความกล้าเพื่ออัลลอฮ์
2. บางครั้ง เขาละทิ้งมันเพราะลืมนั่น อย่างนี้ไม่ถือว่าที่ไม่ทำนั้นเพื่อตัวเขาเอง หรือเพื่ออัลลอฮ์ เพราะเขาไม่ได้ตั้งใจเจตนาทำความดี และไม่ได้กระทำชั่ว

3. บางครั้ง เขาไม่ได้ทำมันเพราะความอ่อนแอ และเกียจคร้านที่จะทำ ดังที่ระบุอยู่ใน อะติษะเศาะฮิฮฺ จากท่านนบี ﷺ ท่านได้กล่าวว่า

(إِذَا لَقِيَ الْمُسْلِمَانِ بِسَيْفَيْهِمَا فَالْقَاتِلُ وَالْمَقْتُولُ فِي النَّارِ ، قَالُوا يَا رَسُولَ اللَّهِ ! هَذَا الْقَاتِلُ فَمَا بَالُ الْمَقْتُولِ ؟ قَالَ : إِنَّهُ كَانَ حَرِيصًا عَلَى قَتْلِ صَاحِبِهِ)

“เมื่อมุสลิมสองคนเผชิญหน้ากันด้วยดาบของเขาทั้งสอง ทั้งผู้ฆ่า และผู้ที่ถูกฆ่า จะอยู่ในนรก พวกเขา (บรรดาสาวก) ได้กล่าวว่า โอ้ท่านรอซูลของอัลลอฮฺ กรณียของผู้ฆ่ามันเราเข้าใจได้ แต่ผู้ที่ถูกฆ่าแล้ว เหตุใดต้องตกนรกด้วย? ท่านได้ตอบว่า เขา (ผู้ที่ถูกฆ่า) มีความตั้งใจที่จะฆ่าเพื่อนของเขาเหมือนกัน (แต่เขาถูกฆ่าเสียก่อน)”
(อัลบุคอรีย์ 31, 6875 และ 7083)

และ อบุลฮาฟิซ อะบุลกอเซ็ม อักฎ็อบบรอนี ได้รายงานโดยนำมาจาก อบีมาลิก อัลอัษอะรี ได้เล่าว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(الْجُمُعَةُ كَفَّارَةٌ لِمَا بَيْنَهَا وَبَيْنَ الْجُمُعَةِ الَّتِي تَلِيهَا وَزِيَادَةُ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ وَذَلِكَ لِأَنَّ اللَّهَ تَعَالَى قَالَ ﴿ مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ عَشْرُ أَمْثَالِهَا ﴾)

“วันศุกร์นั้น จะลบล้างสิ่ง (ความผิดเล็กๆ น้อย ๆ) ระหว่างมัน และระหว่างวันศุกร์ถัดไป และยังเพิ่มอีก 3 วัน ทั้งนี้ ก็เพราะว่า อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า “ผู้ใดที่นำความดีมา เขาจะได้รับสิบเท่าของความดีนั้น”

(อักฎ็อบบรอนี 3/298)

รายงานจาก อบีซุรฺ ฎุฮัยร ได้เล่าว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(مَنْ صَامَ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ مِنْ كُلِّ شَهْرٍ فَقَدْ صَامَ الدَّهْرَ كُلَّهُ)

“ผู้ใดถือศีลอด 3 วัน จากทุก ๆ เดือน ความจริง เขาได้ถือศีลอดตลอดปี”

(บันทึกโดย อิมามอะหมัด และนี่เป็นสำนวนของท่าน, อันนะซาอี, อิบน์มาญะฮฺ และ อัตติรมิซีย)

โดยในรายงานของอัตติรมิซีย มีเพิ่มว่า

(فَأَنْزَلَ اللَّهُ تَصْدِيقَ ذَلِكَ فِي كِتَابِهِ : ﴿مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ عَشْرُ أَمْثَالِهَا﴾
 الْيَوْمَ بِعَشْرَةِ أَيَّامٍ ، ثُمَّ قَالَ : هَذَا حَدِيثٌ حَسَنٌ)

“แล้วอัลลอฮ์ได้ประทานคำรับรองดังกล่าวเอาไว้ในคัมภีร์ของพระองค์ ที่ว่า “ผู้ใด
 ที่นำความดีมา เขาจะได้รับ 10 เท่าของความดีนั้น” วันหนึ่ง(เท่ากับ) 10 วัน หลัง
 จากนั้นเขาได้กล่าวว่า สะดิษบทนี้เป็นสะดิษะซัน”

(อะหมัด 5/146, ตวัอะฮฺอะตุลอะฮฺวะซี 3/470, อันนะซาอี 4/218, และ อิบน์มาญะฮฺ 1/545)

บรรดาสะดิษ และรายงานต่างๆ ในเรื่องนี้มีมากมาย ดังที่กล่าวมาก็เป็นการพอ
 เพียงแล้ว และด้วยความมั่นใจ อินชาอัลลอฮ์

قُلْ إِنِّي هَدَانِي رَبِّي إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ دِينًا قِيمًا مِلَّةَ إِبْرَ
 هِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٦١﴾ قُلْ إِن صَلَاتِي وَنُسُكِي
 وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٦٢﴾ لَا شَرِيكَ لَهُ وَبِذَلِكَ
 أُمِرْتُ وَأَنَا أَوَّلُ الْمُسْلِمِينَ ﴿١٦٣﴾

161. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า แท้จริง ฉันนั้น พระผู้อภิบาลของฉัน
 ได้แนะนำฉันไปสู่ทางอันเที่ยงตรง เป็นศาสนาอันเที่ยงแท้ อันเป็น
 แนวทางของอิบรอฮีม ผู้ไฝหาความจริง และเขาไม่เคยเป็นผู้ที่อยู่ใน
 หมู่ผู้ตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์

162. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า แท้จริง การละหมาดของฉัน การเชือด
 สัตว์พลีของฉัน และการมีชีวิตของฉัน และการตายของฉัน เพื่อ
 อัลลอฮ์ พระผู้อภิบาลแห่งสากลโลกเท่านั้น

163. ไม่มีภาคีใดๆ สำหรับพระองค์ และด้วยสิ่งนั้นแหละ ที่ฉันถูกใช้
 และฉันคือ คนแรกในหมู่มุสลิมทั้งหลาย

อัลอิสลาม คือ หนทางที่เที่ยงตรง

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสใช้นบีของพระองค์ ซึ่งถือเป็นนายแห่งบรรดาราชูลทั้งหลาย โดยแจ้งให้ทราบถึงความโปรดปรานของพระองค์ที่มีต่อท่าน ให้ได้รับทางนำที่เที่ยงตรง ไม่มีคดเอียง ไม่มีการเบี่ยงเบนแต่ประการใด นั่นก็คือ ﴿ เป็นศาสนาอันเที่ยงแท้ ﴾ คือ ดำรงอยู่บนหลักที่มั่นคง ﴿ อันเป็นแนวทางของอิบรอฮีม ผู้ไผ่หาความจริง และเขาไม่เคยเป็นผู้ที่อยู่ในหมู่ผู้ตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ ﴾ อาเยฮฺนี้ ดังดำรัสของพระองค์ที่ว่า

﴿ وَمَنْ يَرْغَبُ عَنْ مِلَّةِ إِبْرَاهِيمَ إِلَّا مِنْ سَفِهَةِ نَفْسِهِ ﴾

“และใครเล่าที่จะไม่พึงปรารถนาแนวทางของอิบรอฮีม นอกจากผู้ที่ทำให้ตัวเองโศดเขลาเท่านั้น”

(ซูเราะฮฺ อัลอะกะอะเราะฮฺ อาเยฮฺที่ 130)

และดำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿ وَجَاهِدُوا فِي اللَّهِ حَقَّ جِهَادِهِ ۚ هُوَ اجْتَبَاكُمْ وَمَا جَعَلَ عَلَيْكُمْ فِي الدِّينِ مِنْ حَرَجٍ ۚ مِلَّةَ أَبِيكُمْ إِبْرَاهِيمَ ۚ ﴾

“และจงต่อสู้เพื่ออัลลอฮฺอย่างแท้จริง พระองค์ทรงคัดเลือกพวกเจ้า และพระองค์มิได้ทรงทำให้เกิดความลำบากแก่พวกเจ้าในเรื่องของศาสนา คือ ศาสนาของอิบรอฮีม ซึ่งเป็นบรรพบุรุษของพวกเจ้า”

(ซูเราะฮฺ อัลฮัจญ์ อาเยฮฺที่ 78)

และดำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿ إِنَّ إِبْرَاهِيمَ كَانَ أُمَّةً قَانِتًا لِلَّهِ حَنِيفًا وَلَمْ يَكُ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٦٠﴾ شَاكِرًا لِأَنْعَمِهِ اجْتَبَاهُ وَهَدَاهُ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿١٦١﴾ وَآتَيْنَاهُ فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَإِنَّهُ فِي الْآخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ ﴿١٦٢﴾ ثُمَّ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ أَنْ اتَّبِعْ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٦٣﴾ ﴾

120. แท้จริง อิบรอฮีมนั้นเป็นแบบอย่างอันดีเลิศ เป็นผู้กักต้ออัลลอฮฺ เป็นผู้เที่ยงธรรม และเขามีได้อยู่ในหมู่ผู้ตั้งภาคี

121. เป็นผู้กตัญญูต่อความโปรดปรานของพระองค์ พระองค์ทรงเลือกเขา

และทรงชี้แนะเขาสู่ทางอันเที่ยงตรง

122. และเราได้ประทานความดีให้แก่เขาในโลกนี้ และแท้จริง ในปรโลกนั้น เขาจะอยู่ในหมู่คนดีอย่างแน่นอน

123. แล้วเราได้วะฮีย์แก่เจ้า (มุฮัมมัด) ว่า จงปฏิบัติตามศาสนาของอิบรอฮีม ผู้เที่ยงธรรมเถิด และเขามีได้อยู่ในหมู่ผู้ตั้งภาคี

(ซูเราะฮ์ อัลอะฮฺลุล อายะฮฺที่ 120 - 123)

ทั้งนี้ การที่ท่านนบี ﷺ ถูกใช้ให้ปฏิบัติศาสนาของอิบรอฮีม ผู้เที่ยงธรรม มิได้หมายความว่า นบีอิบรอฮีมจะต้องสมบูรณ์แบบและดีกว่า เพราะท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ นั้นเป็นนบี และรอซูลท่านสุดท้ายของโลก เป็นลูกหลานของนบีอาดัม ﷺ ที่ได้รับการยกย่อง และมีเกียรติที่สุด และอยู่ในตำแหน่งอันทรงเกียรติที่สุด ได้รับการสรรเสริญมากที่สุดในโลก

อิมามอะหมัด ได้รายงานอะดีษจาก อิบนิ อับบาส رضي الله عنه ว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวตอบคำถามของผู้ที่ถามท่านว่า

(أَيْ الْأَدْيَانِ أَحَبُّ إِلَى اللَّهِ تَعَالَى قَالَ “الْحَنِيفَةُ السَّمْحَةُ”)

“ศาสนาใดที่เป็นที่รักยิ่งต่ออัลลอฮ์ ﷻ ท่านได้ตอบว่า ‘ศาสนาที่เที่ยงตรง มีความอะลุ่มอล่วย (ต่อผู้นับถือ)’ ”

(อะหมัด 1/236)

ใช้ให้มีความบริสุทธิ์ใจในการทำอิบาดะฮ์ (รักดีต่ออัลลอฮ์ ﷻ)

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า ﴿ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า แท้จริง การละหมาดของฉัน การเชือดสัตว์พลีของฉัน และการมีชีวิตของฉัน และการตายของฉัน เพื่ออัลลอฮ์ พระผู้อภิบาลแห่งสากลโลกเท่านั้น ﴾ อัลลอฮ์ ﷻ ทรงใช้ให้ท่านนบี ﷺ แจ้งให้บรรดาพวกมุซิกีนที่กราบไหว้เคารพบูชาอื่นจากอัลลอฮ์ ได้ทราบว่าความจริงท่านนั้นกระทำแตกต่างกับพวกนั้น เพราะว่าการกระทำของท่านนบี ﷺ ไม่ว่าจะเป็นการละหมาด การเชือดสัตว์พลี ความเป็นและความตายนั้น เป็นไปเพื่ออัลลอฮ์เพียงองค์เดียว ไม่มีภาคีใดๆ หุนส่วนกับพระองค์เป็นอันขาด อย่างนี้ก็เหมือนกับดำรัสของพระองค์ที่ว่า

﴿ فَصَلِّ لِرَبِّكَ وَأَنْحَرْ ﴾

“ดังนั้น เจ้าจงละหมาดเพื่อพระเจ้าของเจ้า และจงเชือดสัตว์พลี”

(ซูเราะฮ์ อัลเกาะฮ์รฺ อายะฮฺที่ 2)

คือ เจ้าจงให้ความบริสุทธิ์ใจต่อพระองค์ในการละหมาดของเจ้า และในการเชือดสัตว์พลีของเจ้า เพราะพวกบูญาเจร็ดนั้น พวกเขากราบไหว้เจร็ดรูปปั้น และเชือดสัตว์เพื่อบรรดาเจร็ดเหล่านั้น ดังนั้น อัลลอฮฺทรงใช้ให้ท่านปฏิบัติต่างกับพวกเขา โดยใช้ให้ทำเพื่ออัลลอฮฺ ให้ความบริสุทธิ์ใจ (อิคลาศ) ต่อพระองค์

มุญาฮิด ได้กล่าวไว้เกี่ยวกับคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า **إِنْ صَلَاتِي وَنُسُكِي** คำว่า **النُّسْكَ** แปลว่า การเชือดสัตว์พลี ในการประกอบพิธีฮัจญ์และอุมเราะฮฺ *

อิบนุ อบีฮาดิม ได้รายงานมาจาก ญาบิร อิบนิ अबดิลลาฮฺ ว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้เชือดอฎฮียะฮฺ (สัตว์พลี) ในวันอิติลอัฎฮา เป็นแกะสองตัว และท่านได้กล่าวขณะเชือด ว่า

(وَجَّهْتُ وَجْهِيَ لِلَّذِي فَطَرَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ حَنِيفًا وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ)
إِنْ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ لَا شَرِيكَ لَهُ وَبِذَلِكَ أُمِرْتُ وَأَنَا أَوَّلُ الْمُسْلِمِينَ)

“ฉันได้ผินใบหน้าของฉันไปสำหรับผู้ที่ได้สร้างบรรดาชั้นฟ้าและแผ่นดินด้วยความเที่ยงธรรม และฉันมิได้เป็นคนหนึ่งในหมู่พวกมุชริกีน แท้จริง การละหมาดของฉัน การเชือดสัตว์พลีของฉัน การมีชีวิตของฉัน และการตายของฉัน เป็นสิทธิแต่อัลลอฮฺ พระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก ไม่มีภาคีใดๆ สำหรับพระองค์ และด้วยเหตุนี้ ฉันจึงถูกใช้ให้เป็นมุสลิมคนแรก”

(อัลฮากิม 2/467)

ศาสนาของบรรดานบีทั้งหมด คือ ศาสนาอิสลาม

และคำรัสของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงสูงส่ง ว่า ﴿ **وَأَنزَلْنَا إِلَهُكَ بِالْحَقِّ وَوَعْدُكَ لَا يُلْفَىٰ** ﴾ และฉัน คือ คนแรกในหมู่มุสลิมทั้งหลาย ﴿

กอดาดะฮฺ ได้กล่าวว่า หมายถึง เป็นคนแรกจากประชาชาตินี้

(อัญญอบารี 12/285)

และดังที่ท่านได้กล่าวว่า แท้จริง บรรดานบีก่อนจากท่านทั้งหมดนั้น ปรากฏว่าการเรียกร้องเชิญชวนของท่านทั้งหมดนั้นไปสู่ศาสนาอิสลาม ซึ่งพื้นเดิมของศาสนาอิสลามก็คือ การเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺเพียงองค์เดียวเท่านั้น ไม่มีภาคีใดๆ สำหรับพระองค์ ดังเช่นอัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า

* ที่เรียกเป็นภาษาชาวบ้านว่า “เสียดัม” นั่นเอง

﴿ وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِيَ إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِ ﴾

“และเราได้ส่งศาสนทูตคนใดมาก่อนหน้าพวกเจ้า นอกจากเราได้วะฮีย์แก่เขาว่า แท้จริง ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากข้า ดังนั้น พวกเจ้าจงเคารพภักดีต่อข้าเถิด”

(ซูเราะฮฺ อัลอัมบิยาฮฺ อายะฮฺที่ 25)

ความจริง เรา (อัลลอฮฺ ﷻ) ได้บอกให้ทราบเกี่ยวกับนบีนิวซฺ ว่า เขาได้กล่าวแก่กลุ่มชนของเขาว่า

﴿ فَإِنْ تَوَلَّيْتُمْ فَمَا سَأَلْتُكُمْ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجَرِيَ إِلَّا عَلَى اللَّهِ وَأُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ مِنَ

الْمُسْلِمِينَ ﴾

“หากว่าพวกเจ้าผินหลังให้ ฉันก็ได้ขอค่าตอบแทนใด ๆ จากพวกเจ้า แต่รางวัลของฉันอยู่ที่อัลลอฮฺ และฉันถูกใช้ให้อยู่ในหมู่ผู้มอบน้อม (เป็นมุสลิม)”

(ซูเราะฮฺ ยูनुส อายะฮฺที่ 72)

และ อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿ وَمَنْ يَرْغَبْ عَنْ مِلَّةِ إِبْرَاهِيمَ إِلَّا مِنْ سَفَهٍ نَفْسُهُ وَلَقَدْ اصْطَفَيْنَاهُ فِي الدُّنْيَا وَإِنَّهُ فِي

الْآخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ ﴿١٣٠﴾ إِذْ قَالَ لَهُ رَبُّهُ أَسْلِمْ قَالَ أَسْلَمْتُ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٣١﴾

وَوَصَّي بِهَا إِبْرَاهِيمَ بَنِيهِ وَيَعْقُوبَ يٰبَنِيَّ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَىٰ لَكُمْ الدِّينَ فَلَا تَمُوتُنَّ

إِلَّا وَأَنْتُمْ مُسْلِمُونَ ﴿١٣٢﴾ ﴾

130. และใครเล่าที่จะไม่พึงปรารถนาแนวทางของอิบรอฮีม นอกจากผู้ที่ทำให้ตัวเองโศกเขลาเท่านั้น และแท้จริง เราได้คัดเลือกเขาในโลกนี้ และแท้จริงในโลกนั้น เขาจะอยู่ในหมู่คนดี ๆ อย่างแน่นอน

131. จงระลึกถึงขณะที่พระผู้อภิบาลของเขาได้กล่าวแก่เขาว่า เจ้ายอมจำนนเถิด เขากล่าวว่า ฉันได้ยอมจำนนแก่พระผู้อภิบาลแห่งสากลโลกแล้ว

132. และ อิบรอฮีม ได้สั่งเสียแก่ลูก ๆ ของเขาให้ปฏิบัติตามแนวทางนั้น และยะอقيبสั่งเสียด้วยว่า โอ้ลูก ๆ ของฉัน แท้จริง อัลลอฮฺได้เลือกศาสนาให้แก่พวกเจ้าแล้ว ดังนั้น พวกเจ้าจงอย่ายอมตายเป็นอันขาด นอกจากพวกเจ้าจะเป็นผู้ยอมจำนน (เป็นมุสลิม) ต่ออัลลอฮฺเท่านั้น

(ซูเราะฮฺ อัลบะเกาะเราะฮฺ อายะฮฺที่ 130 - 132)

และท่านนบียูซุฟ عليه السلام ได้กล่าวว่า

﴿ رَبِّ قَدْ آتَيْتَنِي مِنَ الْمُلْكِ وَعَلَّمْتَنِي مِنْ تَأْوِيلِ الْأَحَادِيثِ فَاطِرَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ أَنْتَ وَلِيَّ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ تُوفَّنِي مُسْلِمًا وَالْحَقْنِي بِالصَّالِحِينَ ﴾

“โอ้พระผู้อภิบาลของฉัน แท้จริง พระองค์ได้ประทานอำนาจบางส่วนแก่ฉัน และทรงสอนฉันให้รู้การทำนายฝัน พระผู้ทรงสร้างบรรดาชั้นฟ้า และแผ่นดิน พระองค์เป็นผู้คุ้มครองฉันทั้งในโลกนี้ และในปรโลก ขอพระองค์ทรงให้ฉันตายในสภาพที่เป็นมุสลิม และทรงให้ฉันไปรวมอยู่ในหมู่คนดีทั้งหลาย”

(ซูเราะฮฺ ยูซุฟ อายะฮฺที่ 101)

และท่านนบีมูซา عليه السلام ได้กล่าวว่า

﴿ يَتَقَوْمَ إِن كُنْتُمْ ءَامَنْتُمْ بِاللَّهِ فَعَلَيْهِ تَوَكَّلُوا إِن كُنْتُمْ مُسْلِمِينَ ۝۸۴ فَقَالُوا عَلَى اللَّهِ تَوَكَّلْنَا رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا فِتْنَةً لِّلْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ۝۸۵ وَنَجِّنَا بِرَحْمَتِكَ مِنَ الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ۝۸۶ ﴾

84. โอ้กลุ่มชนของฉัน หากพวกเจ้าศรัทธาต่ออัลลอฮฺ พวกเจ้าก็จงมอบหมายต่อพระองค์ หากพวกเจ้าเป็นผู้ยอมจำนน (เป็นมุสลิม)

85. พวกเขากล่าวว่า แต่อัลลอฮฺ เราขอมอบหมาย โอ้พระผู้อภิบาลของเรา ได้โปรดอย่าให้เราเป็นเครื่องทดลองสำหรับกลุ่มชนผู้ธรรมเลย

86. และได้โปรดช่วยเราให้รอดพ้นจากกลุ่มชนผู้ปฏิเสธศรัทธา ด้วยพระเมตตาของพระองค์ด้วยเถิด

(ซูเราะฮฺ มูนาส อายะฮฺที่ 84 - 86)

และ อัลลอฮฺ عليه السلام ตรัสว่า

﴿ إِنَّا أَنْزَلْنَا التَّوْرَةَ فِيهَا هُدًى وَنُورٌ يَحْكُمُ بِهَا النَّبِيُّونَ الَّذِينَ أَسْلَمُوا الَّذِينَ هَادُوا وَالرَّبَّانِيُّونَ وَالْأَحْبَارُ ﴾

“แท้จริง เราได้ให้คัมภีร์เตารอตลงมา โดยในนั้นมีทางนำ และแสงสว่าง ซึ่งบรรดาหนีที่สวามิภักดิ์ได้ใช้คัมภีร์เตารอตตัดสินบรรดาผู้ที่เป็นยิว และบรรดาผู้ที่รู้แจ้ง

ในเรื่องของอัลลอฮ์ และนักปราชญ์ทั้งหลายก็ได้ใช้คัมภีร์เตารอตตัดสินด้วย....”
จนจบอายะฮ์

(ซูเราะฮ์ อัลมาอิดะฮ์ อายะฮ์ที่ 44)

และ อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า

﴿وَإِذْ أَوْحَيْتُ إِلَى الْحَوَارِيِّينَ أَنْ آمِنُوا بِي وَبِرَسُولِي قَالُوا ءَامَنَّا وَأَشْهَدُ بِأَنَّكَ مُسْلِمُونَ﴾

“และจงระลึกถึงขณะที่ข้าได้คล้อยใจแก่อัลฮะวารียีน (บรรดาสาวกของนบีอีซา) ว่า จงศรัทธาต่อข้า และต่อศาสนทูตของข้าเถิด พวกเขากล่าวว่า พวกเราศรัทธากันแล้ว และโปรดได้ทรงเป็นพยานด้วยว่า แท้จริง พวกเรานั้นเป็นผู้สวามิภักดิ์ต่อพระองค์แล้ว”

(ซูเราะฮ์ อัลมาอิดะฮ์ อายะฮ์ที่ 111)

และ อัลลอฮ์ ﷻ ได้บอกให้ทราบว่า พระองค์ได้ส่งบรรดารอซูลของพระองค์ โดยอยู่ในศาสนาอิสลาม แต่พวกเขามีความแตกต่างกัน และเหลื่อมล้ำกัน ตามบัญญัติเฉพาะของพวกเขา โดยมีการยกเลิกเป็นบางส่วน จนกระทั่งคัมภีร์อัลกุรอานได้มายกเลิกบัญญัติต่างๆ ในอดีตไป และบัญญัติของมุฮัมมัดนั้นไม่มีการยกเลิกและยังคงใช้ปฏิบัติต่อไปจนวันอวสานโลก ด้วยเหตุนี้ ท่านนบี ﷺ จึงได้กล่าวว่า

(نَحْنُ مَعَاشِرَ الْأَنْبِيَاءِ أَوْلَادُ عَلَاتٍ ، دِينُنَا وَاحِدٌ)

“พวกเราชาวนบีทั้งหลายนั้น เป็นเสมือนพี่น้องร่วมบิดา ศาสนาเรานั้นเป็นหนึ่งเดียว”
(พัตฮุลบาริ 6/550)

ทั้งนี้ พี่น้องร่วมบิดานั้นมีพ่อคนเดียวกันแต่ต่างมารดา จึงเปรียบได้กับศาสนาซึ่งมีเพียงหนึ่งเดียว นั่นก็คือการเคารพภักดีต่ออัลลอฮ์เพียงองค์เดียว โดยไม่มีการตั้งภาคีต่อพระองค์ ถึงแม้บัญญัตินั้นจะมีแตกต่างกันบ้าง ก็เปรียบเสมือนเป็นแม่หนึ่งเอง วัลลอฮุอะอูลัม

อิมามอะหมัด ได้รายงานอะดีษจาก อะลี ﷺ ได้กล่าวว่า ท่านรอซูล ﷺ นั้น ปากฎว่า เมื่อท่านกล่าวตักบีร์ว่า อัลลอฮุอักบัร ท่านก็เริ่มกล่าวดูอาอิฟติตาฮ์ หลังจากนั้น ท่านได้กล่าวว่า

(وَجْهَتُ وَجْهِي لِلَّذِي فَطَرَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ خَائِفًا وَمَا أَنَا مِنْ)

الْمُشْرِكِينَ إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ، (اَللّٰهُمَّ اَنْتَ
 الْمَلِكُ لَا اِلَهَ اِلَّا اَنْتَ ، اَنْتَ رَبِّيْ وَاَنَا عَبْدُكَ ، ظَلَمْتُ نَفْسِيْ وَاَعْرِفْتُ بِذَنْبِيْ ،
 فَاعْفِرْ لِيْ ذُنُوْبِيْ جَمِيْعًا ، لَا يَغْفِرُ الذُّنُوْبَ اِلَّا اَنْتَ ، وَاهْدِنِيْ لِاَحْسَنِ الْاَخْلَاقِ ،
 لَا يَهْدِيْ لِاَحْسَنِهَا اِلَّا اَنْتَ ، وَاصْرِفْ عَنِّيْ سَيِّئَهَا لَا يَصْرِفُ عَنِّيْ سَيِّئَهَا اِلَّا
 اَنْتَ ، تَبَارَكْتَ وَتَعَالَيْتَ اَسْتَغْفِرُكَ وَاتُوبُ اِلَيْكَ)

“ฉันได้ผินใบหน้าของฉันไปสู่ผู้ที่ได้สร้างบรรดาชั้นฟ้า และแผ่นดิน โดยเป็นผู้ไผ่หา
 ความจริง และมอบตัวต่ออัลลอฮ์ และฉันมิได้เป็นคนหนึ่งจากพวกมุชริกีน แท้จริง
 การละหมาดของฉัน การเชือดสัตว์พลีของฉัน การเป็นของฉัน และการตายของฉัน
 เป็นสิทธิของอัลลอฮ์ พระผู้อภิบาลแห่งสากลจักรวาล โออัลลอฮ์ พระองค์คือผู้ทรง
 อภิสิทธิ์ ไม่มีพระเจ้าอื่นใด นอกจากพระองค์เท่านั้น พระองค์คือพระผู้อภิบาล
 ของฉัน และฉันเป็นบ่าวของพระองค์ ฉันได้อธรรมแก่ตัวเอง ฉันขอสารภาพความ
 ผิดของฉัน ดังนั้น ขอพระองค์ได้ทรงโปรดอภัยความผิดทั้งหมดของฉันให้ฉัน
 ด้วยเถิด ซึ่งไม่มีใครจะอภัยความผิดได้ นอกจากพระองค์เท่านั้น และขอพระองค์
 ได้โปรดชี้ทางนำไปสู่มารยาทที่ดีด้วยเถิด ซึ่งไม่มีใครจะชี้ทางนำไปสู่มารยาทที่ดีได้
นอกจากพระองค์เท่านั้น และขอพระองค์ได้โปรดหันเหฉันออกจากมารยาทที่เลว
 ด้วยเถิด ซึ่งไม่มีใครจะหันเหฉันออกจากมารยาทที่เลวได้ นอกจากพระองค์เท่านั้น
 พระองค์ผู้ทรงสิริมงคล และพระองค์ผู้ทรงสูงส่ง ฉันขออภัยโทษต่อพระองค์ และ
 ขอกลับตัวกลับใจสู่พระองค์”

(อะหมัด 1/102)

หลังจากนั้น ท่านได้กล่าวไปจนจบอะติษะ ในสิ่งที่ท่านกล่าวขณะรูกะอ์ อุอะฮ์ และ
 ขณะกล่าวตะชะฮุด

(มุสลิมได้รายงานอะติษะนี้ไว้ในหนังสือเศาะฮิฮ์ของท่าน 1/534)

قُلْ اَعِزَّ لِلّٰهِ اَبْغَى رَبًّا وَهُوَ رَبُّ كُلِّ شَيْءٍ وَلَا تَكْسِبُ
 كُلُّ نَفْسٍ اِلَّا عَلَيْهَا وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ اُخْرٰى ثُمَّ اِلَىٰ رَبِّكُمْ

﴿ ۱۶۴ ﴾ مَرَجِعُكُمْ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ

164. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า อื่นจากอัลลอฮฺ กระนั้นหรือ ที่ฉันจะแสวงหาพระผู้อภิบาล ? ทั้ง ๆ ที่พระองค์นั้น เป็นพระผู้อภิบาลของทุกสิ่ง และแต่ละชีวิตนั้นจะไม่แสวงหาสิ่งใด นอกจากจะเป็นการแก่ชีวิตนั้นเองเท่านั้น และไม่มีผู้แบกภาระคนใดจะแบกภาระบาปของผู้อื่นได้ แล้วยังพระผู้อภิบาลของพวกเขาเหล่านั้น ที่พวกเขาก็จะกลับไป แล้วพระองค์จะทรงแจ้งให้พวกเขารู้ในสิ่งที่พวกเขาคิดแย้งกัน

ใช้ให้มอบหมายต่ออัลลอฮฺ ﷻ ด้วยความบริสุทธิ์ใจ

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ﴾ แก่พวกมุชริกีนเหล่านั้น ให้มีความบริสุทธิ์ใจต่ออัลลอฮฺในการเคารพภักดีต่อพระองค์ และมอบหมายกิจการต่างๆ ต่อพระองค์ ﴿ ว่า อื่นจากอัลลอฮฺ กระนั้นหรือ ที่ฉันจะแสวงหาพระผู้อภิบาล ? ﴾ คือ แสวงหาพระเจ้าอื่น นอกจากอัลลอฮฺ ﴿ ทั้ง ๆ ที่พระองค์นั้น เป็นพระผู้อภิบาลของทุกสิ่ง ﴾ พระองค์ได้คุ้มครองฉัน ปกป้องฉัน และดำเนินการในเรื่องของฉัน คือ ฉันจะไม่มอบหมายต่อผู้ใด นอกจากพระองค์เท่านั้น เพราะพระองค์นั้นเป็นพระผู้อภิบาลของทุกสิ่ง เป็นผู้มีอำนาจมีอิทธิฤทธิ์ทั้งในการบังเกิด และในอายะฮฺนี้ พระองค์ได้ใช้ให้มีความบริสุทธิ์ใจ จริงใจในการมอบหมายกิจการทุกอย่างต่อพระองค์ เช่นเดียวกัน เราจะต้องมีความบริสุทธิ์ใจในการเคารพภักดีต่อพระองค์ เพียงองค์เดียว โดยไม่เอาสิ่งใดมาเป็นภาคีต่อพระองค์ ความหมายอย่างนี้จะมีการกล่าวรวมๆ ไว้มากมายในคัมภีร์อัลกุรอาน เช่นคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ โดยได้ชี้แนะปาวของพระองค์ ให้กล่าวต่อพระองค์ว่า

﴿ إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ ﴾

“เฉพาะพระองค์เท่านั้น ที่พวกเราเคารพภักดี และเฉพาะพระองค์เท่านั้น ที่พวกเราขอความช่วยเหลือ”

(ซูเราะฮฺ อัลฟาติฮะฮฺ อายะฮฺที่ 5)

และพระองค์ตรัสอีกว่า

﴿ فَأَعْبُدْهُ وَتَوَكَّلْ عَلَيْهِ ﴾

“ดังนั้น เจ้าจงเคารพภักดีพระองค์ และจงมอบหมายต่อพระองค์”

(ซูเราะฮ์ ฮูด อายะฮ์ที่ 123)

และพระองค์ตรัสอีกว่า

﴿قُلْ هُوَ الرَّحْمَنُ أَمَّنَّا بِهِ وَعَلَيْهِ تَوَكَّلْنَا﴾

“จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า พระองค์คือพระผู้ทรงกรุณา เราศรัทธาต่อพระองค์ แล้ว และเราขอมอบหมายต่อพระองค์”

(ซูเราะฮ์ อัลมุลก อายะฮ์ที่ 29)

และพระองค์ตรัสอีกว่า

﴿رَبُّ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَاتَّخِذْهُ وَكِيلًا﴾

“พระผู้อภิบาลแห่งทิศตะวันออก และทิศตะวันตก ไม่มีพระเจ้าอื่นใด นอกจากพระองค์ ดังนั้น จงยึดเอาพระองค์เป็นผู้คุ้มครองเถิด”

(ซูเราะฮ์ อัลมุชซัมมิล อายะฮ์ที่ 9)

และยังมีอายะฮ์ที่คล้ายๆ กันอีก

ไม่มีผู้แบกภาระคนใดจะแบกภาระบาปของผู้อื่น

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า ﴿และแต่ละชีวิตนั้นจะไม่แสวงหาสิ่งใด นอกจากจะเป็นภาระแก่ชีวิตนั่นเองเท่านั้น และไม่มีผู้แบกภาระคนใดจะแบกภาระบาปของผู้อื่นได้﴾ เป็นการแจ้งให้ทราบถึงความเป็นจริงในวันกิยามะฮ์เกี่ยวกับการตอบแทนของอัลลอฮ์ ﷻ การตัดสินชี้ขาดของพระองค์ และความเที่ยงธรรมของพระองค์ แท้จริง ทุกชีวิตนั้นจะได้รับการตอบแทนด้วยกับผลงานของพวกเขา ถ้าผลงานของเขาดี เขาก็จะได้รับการตอบแทนที่ดี และถ้าผลงานของเขาไม่ดี เขาก็จะได้รับการตอบแทนที่ไม่ดี และก็ไม่มีชีวิตใดที่รับภาระ หรือแบกความผิด หรือบาปของผู้อื่น นี่คือความยุติธรรมของอัลลอฮ์ ﷻ ดังที่พระองค์ได้ตรัสว่า

﴿وَأَن تَدْعُ مُثْقَلَةٌ إِلَىٰ جِلْهَا لَا يَحْمِلُ مِنْهُ شَيْءٌ وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ﴾

“และผู้แบกภาระหนักอยู่แล้วร้องขอ (ผู้อื่น) ให้ช่วยแบกมัน ก็จะไม่มีส่วนถูกแบกออกจากเขา ถึงแม้จะเป็นญาติสนิทกันก็ตาม”

(ซูเราะฮ์ ฟาฏีร อายะฮ์ที่ 18)

และ อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿ فَلَا يَخَافُ ظُلْمًا وَلَا هَضْمًا ﴾

“เขาจะไม่กลัวการอธรรม และการบั่นทอนใด ๆ”

(ซูเราะฮฺ ฏอฮา อายะฮฺที่ 112)

บรรดานักปราชญ์อธิบายอัลกุรอานได้กล่าวว่า ไม่ถือเป็นการอธรรมที่จะไปแบกความไม่ดีของคนอื่น และจะไม่เป็นการบั่นทอนความดีของเขาแต่ประการใด อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿ كُلُّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ رَهِينٌ ۖ إِلَّا أَصْحَابَ الْيَمِينِ ۖ ﴾

“แต่ละชีวิตย่อมถูกค้ำประกันด้วยสิ่งที่มันชวนขวายไว้ ยกเว้นบรรดาผู้อยู่เบื้องขวา”

(ซูเราะฮฺ อัลมุดดัษษิรฺ อายะฮฺที่ 38 และ 39)

ความหมายก็คือ ชีวิตทุกชีวิตถูกค้ำประกันด้วยผลงานของมันที่ไม่ดี ยกเว้นบรรดาผู้ที่อยู่เบื้องขวา บางทีความเพิ่มพูนจากผลงานที่ดีๆ ของมัน จะช่วยลูกหลานหรือญาติที่ใกล้ชิดของมันได้ ดังที่ อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสไว้ในซูเราะฮฺ อัมมฺุร ว่า

﴿ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَاتَّبَعَتْهُمْ ذُرِّيَّتُهُمْ بِإِيمَانٍ أَلْحَقْنَا بِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَمَا أَلَتْنَاهُمْ مِنْ عَمَلِهِمْ مِنْ شَيْءٍ ۚ كُلُّ امْرِئٍ بِمَا كَسَبَ رَهِينٌ ۖ ﴾

“บรรดาผู้ศรัทธาเหล่านั้น บรรดาลูกหลานของพวกเขาได้ดำเนินตามพวกเขาด้วยการศรัทธา เราได้ให้ลูกหลานของพวกเขาอยู่ร่วมกับพวกเขา และเราจะไม่ให้การงานของพวกเขาลดหย่อนลงจากพวกเขาแต่อย่างใด แต่ละคนจะได้รับการประกันในสิ่งที่เขาได้ชวนขวายไว้”

(ซูเราะฮฺ อัมมฺุร อายะฮฺที่ 21)

คือ เราได้ให้ลูกหลานของพวกเขาอยู่ร่วมกับพวกเขาในตำแหน่งอันสูงส่งในสวรรค์ ถึงแม้ว่าพวกเขาจะไม่มีส่วนร่วมในการประกอบผลงานที่ดีก็ตาม โดยพิจารณาจากพื้นเดิมของการศรัทธา โดยเราไม่ได้ให้การงานของพวกเขาต้องลดหย่อนแต่ประการใดเลย อันเนื่องจากความเพิ่มพูนผลงานของพวกเขาดีมาก หลังจากนั้น อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า “แต่ละคนได้รับการประกันในสิ่งที่เขาได้ชวนขวายไว้”

หลังจากนั้น อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿ แล้วยังพระผู้อภิบาลของพวกเขาเจ้าเท่านั้น ที่พวกเขาจะกลับไป แล้วพระองค์จะทรงแจ้งให้พวกเขารู้ในสิ่งที่พวกเขาขัดแย้งกัน ﴾ คือ พวกเขาจะปฏิบัติตามที่พวกเขาทำผิด ส่วนเราก็จะทำตามของเรา แล้วผลงานของพวกเขา ก็จะถูกนำมาเสนอ และเราก็จะพิจารณา และเราจะบอกให้เขาทราบระหว่างผลงานของเรา กับของเจ้า โดยเราจะไม่ใช่ผู้ทำให้มันขัดกันกับผลงานจริงที่พวกเขาทำไว้ในโลกดุนยา ดังดำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า

﴿ قُلْ لَا تَسْأَلُونَ عَمَّا أَجْرُ مَنَا وَلَا نَسْأَلُ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿١٥﴾ قُلْ يَجْمَعُ بَيْنَنَا رَبُّنَا ثُمَّ يَفْتَحُ بَيْنَنَا بِالْحَقِّ وَهُوَ الْفَتَّاحُ الْعَلِيمُ ﴿١٦﴾ ﴾

“จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า พวกเขาจะไม่ถูกสอบถามเกี่ยวกับสิ่งที่เราทำผิด และเราจะไม่ถูกสอบถามเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขากระทำ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า พระผู้อภิบาลของเราจะทรงรวบรวมพวกเราทั้งหมด (ในวันปรโลก) แล้วพระองค์จะทรงตัดสินระหว่างพวกเขาด้วยความจริง และพระองค์ คือ ผู้ทรงตัดสิน ผู้ทรงรอบรู้”

(ซูเราะฮ์ สะบะอ์ อายะฮ์ที่ 25 และ 26)

﴿ وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ خَلْفَ الْأَرْضِ وَرَفَعَ بَعْضَكُمْ فَوْقَ بَعْضٍ دَرَجَاتٍ لِّيَبْلُوَكُمْ فِي مَا آتَاكُمْ إِنَّ رَبَّكَ سَرِيعُ الْعِقَابِ وَإِنَّهُ لَغَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٦٥﴾ ﴾

165. และพระองค์นั้น คือ ผู้ที่ทรงให้พวกเขาเป็นผู้แทนในแผ่นดิน และได้ทรงเทิดบางคนในหมู่พวกเขา เหนือกว่าอีกบางคนหลายชั้น เพื่อที่พระองค์จะทรงทดสอบพวกเขาในสิ่งที่พระองค์ได้ประทานให้แก่พวกเขา แท้จริง พระผู้อภิบาลของเจ้านั้น เป็นผู้ทรงรวดเร็วในการลงโทษ และแท้จริง พระองค์นั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเมตตาเสมอ

อัลลอฮฺ ﷻ ได้ทรงให้มนุษย์มาเป็นตัวแทนบนแผ่นดิน โดยให้มีสถานภาพเหมือนล้ำกันไป เพื่อพระองค์จะได้ทดสอบพวกเขา

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿และพระองค์นั้น คือ ผู้ที่ทรงให้พวกเจ้าเป็นผู้แทนในแผ่นดิน﴾ คือ ให้พวกเจ้ามาตั้งถิ่นฐานอยู่บนแผ่นดิน รุ่นแล้ว รุ่นเล่า ศตวรรษแล้ว ศตวรรษเล่า รุ่นหลังต่อจากรุ่นก่อน โดยที่ อิบน์ เซด และคนอื่นๆ ได้กล่าวไว้อย่างนั้น ก็ดังที่ดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿وَلَوْ نَشَاءُ لَجَعَلْنَا مِنْكُمْ مَلَائِكَةً فِي الْأَرْضِ يَخْلُقُونَ﴾

“และหากเราประสงค์ เราจะมีมลาอิกะฮ์ขึ้นในหมู่พวกเจ้า ให้เป็นผู้สืบช่วงในแผ่นดินนี้”

(ซูเราะฮฺ อัซซุครุฟ อายะฮ์ที่ 60)

และดังเช่นดำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿وَيَجْعَلُكُمْ خُلَفَاءَ الْأَرْضِ﴾

“และทรงทำให้พวกเจ้าเป็นผู้ปกครองในแผ่นดิน

(ซูเราะฮฺ อัลนัมล อายะฮ์ที่ 62)

และ อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿إِنِّي جَاعِلٌ فِي الْأَرْضِ خَلِيفَةً﴾

“แท้จริง ข้าจะให้มีผู้แทนคนหนึ่งบนแผ่นดิน

(ซูเราะฮฺ อัลบะเกาะเราะฮฺ อายะฮ์ที่ 30)

และ อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿عَسَى رَبُّكُمْ أَنْ يُهْلِكَ عَدُوَّكُمْ وَيَسْتَخْلِفَكُمْ فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرَ كَيْفَ تَعْمَلُونَ﴾

“หวังว่า พระผู้อภิบาลของพวกเจ้า จะทรงทำลายศัตรูของพวกเจ้า และจะทรงให้พวกเจ้าสืบช่วงแทนในแผ่นดิน แล้วพระองค์จะทรงดูว่า พวกเจ้าจะทำอย่างไร ? ”

(ซูเราะฮฺ อัลอะฮฺรอฟ อายะฮ์ที่ 129)

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า ﴿ และได้ทรงเกิดบางคนในหมู่พวกเจ้า เหนือกว่าอีกบางคนหลายชั้น ﴾ คือ ให้พวกท่านบางคนมีความเหลื่อมล้ำกันกับอีกบางคนในด้านปัจจัยยังชีพ จรรยา มารยาท ความสวยความงาม รูปร่างลักษณะ และผิวพรรณ โดยที่พระองค์ทรงปรีชาญาณในเรื่องดังกล่าว ดังเช่น อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า

﴿ نَحْنُ قَسَمًا بَيْنَهُمْ مَعِيشَتُهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَرَفَعْنَا بَعْضَهُمْ فَوْقَ بَعْضٍ دَرَجَاتٍ لِّيَتَّخِذَ بَعْضُهُمْ بَعْضًا سَخِرِيًّا ﴾

“เราต่างหากที่เป็นผู้จัดสรรการทำมาหากินของพวกเขา ระหว่างพวกเขาในการมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ และเราได้เชิดชูบางคนในหมู่พวกเขาเหนือกว่าอีกบางคนหลายชั้น เพื่อบางคนในหมู่พวกเขาจะได้เอาอีกบางคนมาใช้งาน”

(ซูเราะฮฺ อัซซุครุฟ อายะฮฺที่ 32)

และ อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿ أَنْظِرْ كَيْفَ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَى بَعْضٍ وَلَئِنَّ آخِرَةَ أَكْبَرُ دَرَجَاتٍ وَأَكْبَرُ تَفْضِيلًا ﴾

“จงดูเถิด เราได้ทำให้บางคนในหมู่พวกเขาดีเด่นกว่าอีกบางคนอย่างไร ? และแน่นอน ปรโลกนั้นมีฐานะยิ่งใหญ่กว่าหลายชั้น และยิ่งใหญ่มากกว่าในทางดีเด่น”

(ซูเราะฮฺ อัลอิสรออฺ อายะฮฺที่ 21)

และ อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿ เพื่อที่พระองค์จะทรงทดสอบพวกเจ้าในสิ่งที่พระองค์ได้ประทานให้แก่พวกเจ้า ﴾ เพื่อที่พระองค์จะได้ทดสอบคนรวยในความร่ำรวยของพวกเขา ว่าเขามีความกตัญญูรู้คุณอัลลอฮฺเพียงไร และทดสอบคนยากจนว่าเขาจะอดทนบ้างหรือเปล่า ?

ในหนังสือเศาะฮิฮฺมุสลิม มีะฮะดะษที่รายงานโดย อบีสะอีด อัลคุดรี รัฎฎะฮัลลอฮุอันฮิ เล่าว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(إِنَّ الدُّنْيَا حُلْوَةٌ خَصِرَةٌ وَإِنَّ اللَّهَ مُسْتَخْلِفُكُمْ فِيهَا فَنَظِرٌ مَّاذَا تَعْمَلُونَ)

(فَاتَّقُوا الدُّنْيَا وَاتَّقُوا النَّسَاءَ ، فَإِنَّ أَوَّلَ فِتْنَةٍ بَنِي إِسْرَائِيلَ كَانَتْ فِي النِّسَاءِ)

“แท้จริง โลกนี้นั้น หอมหวาน เขียวชอุ่ม และแท้จริง อัลลอฮฺได้ให้พวกท่านมาเป็นตัวแทนอยู่ในโลกใบนี้ ดังนั้น พระองค์จึงเฝ้ามองดูว่า พวกท่านจะทำอะไรกัน พวกท่านจงระมัดระวังโลกใบนี้ และจงระมัดระวังเรื่องสตรี เพราะว่าความยุ่งเหยิงประการแรกของวงศ์วานอิสรออิล ก็ได้เกิดขึ้นในเรื่องสตรี”

(มุสลิม 4/2098)

และอัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿ แท้จริง พระผู้อภิบาลของเจ้านั้น เป็นผู้ทรงรวดเร็วในการลงโทษ และแท้จริง พระองค์นั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเมตตาเสมอ ﴾ ความจริงแล้วข้อความอัลกุรอานนี้ มีการขู่ส้าทับ ทำให้จิตใจ และทำให้ทราบว่าการสอบสวนของพระองค์ และการลงโทษของพระองค์รวดเร็วกับผู้ที่ทำชั่ว ผู้ที่ฝ่าฝืนพระองค์ และฝ่าฝืนต่อรอซูลของพระองค์ แต่สำหรับคนที่ผิดพลาดพลั้งไป ถ้าเขารู้สึกผิด กลับตัวกลับใจ และปฏิบัติตามศาสน์ที่ท่านรอซูลได้นำมา ทำความดีอยู่เสมอ พระองค์ก็เมตตาสงสาร ส่วนใหญ่แล้ว อัลลอฮฺ ﷻ ได้นำสำนวนเช่นนั้นมากล่าวอยู่เสมอในอัลกุรอาน ดังเช่น พระองค์ได้ตรัสว่า

﴿ وَإِنَّ رَبَّكَ لَذُو مَغْفِرَةٍ لِلنَّاسِ عَلَى ظُلْمِهِمْ وَإِنَّ رَبَّكَ لَشَدِيدُ الْعِقَابِ ﴾

“และแท้จริง พระผู้อภิบาลของเจ้า เป็นผู้ทรงอภัยโทษแก่มนุษย์ ต่อการอธรรมของพวกเขา และแท้จริง พระผู้อภิบาลของเจ้าเป็นผู้รุนแรงในการลงโทษ”

(ซูเราะฮฺ อรุเราะฮฺ อายะฮฺที่ 6)

และ อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿ نَبِيُّ عِبَادِي أَنَا الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ۝ وَأَنَّ عَذَابِي هُوَ الْعَذَابُ الْأَلِيمُ ۝ ﴾

“จงแจ้งแก่ปวงบ่าวของข้าว่า แท้จริง ข้าคือ ผู้ทรงอภัย ผู้ทรงเมตตาเสมอ และแท้จริง การลงโทษของข้า นั้น เป็นการลงโทษที่เจ็บแสบ”

(ซูเราะฮฺ อัลฮิจญ์ร อายะฮฺที่ 49 และ 50)

เกี่ยวกับเรื่องนี้ ในคัมภีร์อัลกุรอานยังมีอายะฮ์อื่นอีกมากมาย โดยที่บางครั้งอัลลอฮฺจะทรงเรียกร้องบ่าวของพระองค์ไปสู่พระองค์ด้วยกับลักษณะของสวรรค์ และความดีต่างๆ นานา บางครั้งก็บอกถึงความน่ากลัวของนรก และการลงโทษต่างๆ นานา บางครั้งก็ได้รวมเอาทั้งสองอย่างไว้ด้วยกัน เพื่อให้บ่าวของพระองค์เป็นคนดี และได้รับความสำเร็จ อย่างไรก็ตาม สิ่งที่พระองค์ทรงบอกกล่าวเอาไว้ นั้น เป็นความจริงทุกประการ

อิมามอะหมัด ได้รายงานฮะดีษจากอบูฮุร็อยเราะฮฺ โดยเป็นฮะดีษมัวร์ฟะฮฺ ว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(لَوْ يَعْلَمُ الْمُؤْمِنُ مَا عِنْدَ اللَّهِ مِنَ الْعُقُوبَةِ مَا طَمِعَ بِجَنَّتِهِ أَحَدٌ ، وَلَوْ يَعْلَمُ الْكَافِرُ مَا عِنْدَ اللَّهِ مِنَ الرَّحْمَةِ مَا قَنِطَ أَحَدٌ مِنَ الْجَنَّةِ ، خَلَقَ اللَّهُ مِائَةَ رَحْمَةٍ فَوَضَعَ وَاحِدَةً بَيْنَ خَلْقِهِ يَتَرَاخَوْنَ بِهَا وَعِنْدَ اللَّهِ تِسْعَةٌ وَتِسْعُونَ)

“ถ้าผู้ศรัทธาทราบถึงการลงโทษ ณ ที่อัลลอฮ์ (ว่ามั่นคงแข็งแรงขนาดไหน) แล้วละก็ คงไม่มีคนหนึ่งคนใดคิดว่าตนจะได้เข้าสวรรค์ของพระองค์ แล้วถ้าผู้ปฏิเสธศรัทธารู้ถึงความเมตตาของอัลลอฮ์ แล้วละก็ คงไม่มีคนหนึ่งคนใดที่จะหมดหวังจากสวรรค์ (ของพระองค์) อัลลอฮ์ได้ทรงบังเกิดความเมตตาเอาไว้ถึงหนึ่งร้อยความเมตตา โดยพระองค์ได้หย่อนความเมตตาของพระองค์มาเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น ในโลกนี้ เพื่อให้มนุษย์ใช้เมตตาซึ่งกันและกัน ณ ที่พระองค์นั้นยังมีอีก 99 ความเมตตา”

อะดีษบหนี่ อัดติรมิซีย ก็ได้รับงานด้วย โดยเขาได้กล่าวว่า เป็นอะดีษอะซัน

และ มุสลิมก็ได้รับงานเช่นเดียวกัน

(อะหมัด 2/334, ตัวะฮะฟะตุลอะฮะษี 9/527 และ มุสลิม 4/2109)

และรายงานจากมุสลิมอีกว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(لَمَّا خَلَقَ اللَّهُ الْخَلْقَ كَتَبَ فِي كِتَابٍ فَهُوَ عِنْدَهُ فَوْقَ الْعَرْشِ : إِنَّ رَحْمَتِي تَغْلِبُ غَضَبِي)

“เมื่ออัลลอฮ์ได้สร้างโลกเสร็จ พระองค์ได้บันทึกไว้ในบันทึก ณ ที่พระองค์บนบัลลังก์ว่า แท้จริง ความเมตตาของข้า้นั้นชนะ (มีมากกว่า) ความกริ้วของข้า”

(มุสลิม 4/2107)

สิ้นสุดการอธิบาย ชูเราะฮ์ อัลอันอาม การสรรเสริญ และความโปรดปรานเป็นสิทธิของอัลลอฮ์ ﷻ

تَفْسِيرُ سُورَةِ الْاِعْرَافِ

อธิบายซูเราะฮฺ อัลอะอฺรอฟ

ซึ่งเป็นซูเราะฮฺ มักกียะฮฺ

سُورَةُ الْاِعْرَافِ

ซูเราะฮฺ อัลอะอฺรอฟ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

الْمَصْرُ ① كَتَبَ أَنْزَلَ إِلَيْكَ فَلَا يَكُنْ فِي صَدْرِكَ حَرَجٌ مِنْهُ
لِتُنذِرَ بِهِ وَذِكْرَى لِلْمُؤْمِنِينَ ② أَتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ إِلَيْكُمْ
مَنْ رَبِّكُمْ وَلَا تَتَّبِعُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ قَلِيلًا مَّا تَذَكَّرُونَ
③

1. อะลีฟ ลาม มีม ศอด

2. มีคัมภีร์ฉบับหนึ่ง ซึ่งถูกประทานลงมาแก่เจ้า ดังนั้น จงอย่าให้ความ
อึดอัด เนื่องจากคัมภีร์นั้นมีอยู่ในห้วงอกของเจ้า ทั้งนี้ เพื่อเจ้าจะได้ใช้

คัมภีร์นั้นตกเดือน (ผู้คน) และเพื่อเป็นข้อเตือนใจแก่ผู้ที่ศรัทธาทั้งหลาย

3. พวกเจ้าจงปฏิบัติตามสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่พวกเจ้า จากพระผู้อภิบาลของพวกเจ้าเถิด และจงอย่าปฏิบัติตามผู้ค้ำครองใดๆ อื่นจากพระองค์ ส่วนน้อยจากพวกเจ้าเท่านั้นที่จะระลึกได้

ความจริงได้เคยพูดมาแล้วในตอนต้นของ ซูเราะฮฺ อัลอะอะกะเราะฮฺ เกี่ยวกับญะฮันนาห์ที่อยู่ใน ซูเราะฮฺต่างๆ ของคัมภีร์อัลกุรอาน ﴿ มีคัมภีร์ฉบับหนึ่ง ซึ่งถูกประทานลงมาแก่เจ้า ﴾ นี่คื คัมภีร์ที่ถูกประทานลงมายังเจ้า โดยมาจากพระผู้อภิบาลของเจ้า ﴿ ดังนั้นจงอย่าให้ความอึดอัด เนื่องจากคัมภีร์นั้นมีอยู่ในห้วงอกของเจ้า ﴾

มุญาฮิด, กอตาดะฮฺ และ อัสนุดดีย์ ได้กล่าวว่า : เจ้าอย่าได้สงสัยมัน

(อัญญอบารี 12/296)

บางท่านบอกว่า เจ้าอย่าได้ลำบากใจที่จะประกาศออกไป และใช้มันตักเตือนผู้คน ดังที่อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿ فَاصْبِرْ كَمَا صَبَرْنَا لَوْلَا الْغَزْمُ مِنَ الرَّسُولِ ﴾ ความว่า “ดังนั้น เจ้าจงอดทนดังเช่นบรรดาผู้ตั้งจิตมั่นจากรอคูลทั้งหลายได้อดทนมาก่อนแล้ว” (ซูเราะฮฺ อัลอะฮฺกอฟ อายะฮฺที่ 35) และด้วยเหตุนี้ อัลลอฮฺ ﷻ จึงตรัสว่า ﴿ ทั้งนี้ เพื่อเจ้าจะได้ใช้คัมภีร์นั้นตักเตือน (ผู้คน) ﴾ คือ เราได้ประทานมันลงมาให้แก่เจ้า เพื่อเจ้าจะได้ใช้มันตักเตือนพวกปฏิเสธ ﴿ และเพื่อเป็นข้อเตือนใจแก่ผู้ที่ศรัทธาทั้งหลาย ﴾ หลังจากนั้น อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสตอบแก่ชาวโลกทั้งสองว่า ﴿ พวกเจ้าจงปฏิบัติตามสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่พวกเจ้า จากพระผู้อภิบาลของพวกเจ้าเถิด ﴾ คือ พวกเจ้าจงก้าวเดินตามรอยของท่านนบีที่อ่านไม่ออกเขียนไม่เป็น และได้้นำคัมภีร์ที่ถูกประทานลงมาแก่พวกเจ้าจากพระผู้อภิบาลมายังพวกเจ้า ﴿ และจงอย่าปฏิบัติตามผู้ค้ำครองใดๆ อื่นจากพระองค์ ﴾ คือ พวกเจ้าจงอย่าออกนอกทางที่ท่านร่อซูลได้นำมา ไปสู่สิ่งอื่นๆ ﴿ ส่วนน้อยจากพวกเจ้าเท่านั้นที่จะระลึกได้ ﴾ ข้อความที่กล่าวมานั้น ดังเช่นดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿ وَمَا أَكْثَرُ النَّاسِ وَلَوْ حَرَصْتَ بِمُؤْمِنِينَ ﴾

“และผู้คนส่วนใหญ่จะไม่ศรัทธาต่อเจ้า ถึงแม้เจ้าจะปรารถนาอย่างยิ่งก็ตาม”

(ซูเราะฮฺ ยูซุฟ อายะฮฺที่ 103)

และ อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿وَأِنْ تُطِيعُوا أَكْثَرَ مَنْ فِي الْأَرْضِ لَيُضِلَّوكَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ﴾

“และหากเจ้าเชื่อฟังคนส่วนมากในแผ่นดินแล้ว พวกเขาก็จะทำให้เจ้าหลงจากทางของอัลลอฮฺไปได้”

(ซูเราะฮฺ อัลอันอาม อายะฮฺที่ 116)

และ อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿وَمَا يُؤْمِنُ أَكْثَرُهُمْ بِاللَّهِ إِلَّا وَهُمْ مُشْرِكُونَ﴾

“และส่วนใหญ่ของพวกเขาก็จะไม่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ เว้นแต่พวกเขาเป็นผู้ตั้งภาคี”

(ซูเราะฮฺ ยูซุฟ อายะฮฺที่ 106)

﴿وَكَمْ مِنْ قَرْيَةٍ أَهْلَكْنَاهَا فَجَاءَهَا بَأْسُنَا بَيِّنًا أَوْ هُمْ قَائِلُونَ﴾

﴿٤﴾ ﴿فَمَا كَانَ دَعْوَاهُمْ إِذْ جَاءَهُمْ بَأْسُنَا إِلَّا أَنْ قَالُوا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ﴾

﴿٥﴾ ﴿فَلَنَسْأَلَنَّ الَّذِينَ أُرْسِلَ إِلَيْهِمْ وَلَنَسْأَلَنَّ الْمُرْسَلِينَ﴾

﴿٦﴾ ﴿فَلَنَقْضَنَّ عَلَيْهِمْ بِعَلَمٍ وَمَا كُنَّا غَائِبِينَ﴾

4. และก็หมู่บ้านแล้วที่เราได้ทำลายมัน โดยที่การลงโทษของเรานั้น ได้มายังหมู่บ้านในยามคำคืน หรือในยามที่พวกเขาพักผ่อนในเวลาบ่าย

5. ไม่ปรากฏว่าพวกเขาวิงวอนขออื่นใด ในขณะที่การลงโทษของเรา ได้มายังพวกเขา นอกจากการที่พวกเขากล่าว (สารภาพว่า) แท้จริง พวกเราเป็นผู้อธรรม

6. แน่หนอน เราจะถามบรรดาผู้ที่ศาสนทูตถูกส่งไปยังพวกเขา และ แน่หนอน เราจะถามบรรดาศาสนทูตทั้งหลายด้วย

7. แนนอน เราจะนำความรู้มาเล่าให้พวกเขาฟัง และเราไม่เคยหายไปไหนเลย

สภาพหมู่บ้านที่พินาศ

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿และที่หมู่บ้านแล้วที่เราได้ทำลายมัน﴾ โดยที่พวกเขาฝ่าฝืนบรรดารอซูลของเรา และพวกเขาไม่ยอมเชื่อ ดังกล่าวนั้น ทำให้พวกเขาตกต่ำในโลกนี้ และตกต่ำในปรโลกอีกด้วย ดังเช่นที่ อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿وَلَقَدْ أَسْتَهْزِئُ بِرُسُلٍ مِّن قَبْلِكَ فَحَاقَ بِالَّذِينَ سَخِرُوا مِنْهُمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ﴾

“และแนนอน บรรดาศาสนทูตก่อนเจ้านั้นได้ถูกเย้ยหยันมาแล้ว ดังนั้น จึงได้ล่อมบรรดาผู้ที่เย้ยหยันศาสนทูตเหล่านั้นไว้ ซึ่งสิ่งที่พวกเขาเคยเย้ยหยันกัน

(ซูเราะฮฺ อัลอันอาม อายะฮฺที่ 10)

และดังคำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿فَكَأَيِّن مِّن قَرْيَةٍ أَهْلَكْنَاهَا وَهِيَ ظَالِمَةٌ فِيهَا خَاوِيَةٌ عَلَى عُرُوشِهَا وَبِئْسَ مُعْتَلَّةً وَقَصِرَ مَشِيدٌ﴾

“ฉะนั้น ก็ตำบลมาแล้วที่เราได้ทำลายมัน โดยที่ชาวตำบลนั้นเป็นผู้อธรรม และมันได้พังพาบลงมา และก็บ่อน้ำแล้วที่ใช้การไม่ได้ และก็ปราสาทสูงที่มันคง”

(ซูเราะฮฺ อัลอัจญ์ อายะฮฺที่ 45)

และ อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿وَكَمْ أَهْلَكْنَا مِن قَرْيَةٍ بَطَرَتْ مَعِيشَتَهَا فَتِلْكَ مَسْكِنُهُمْ لَمْ تَسْكُنْ مِنْ بَعْدِهِمْ إِلَّا قَلِيلًا وَكُنَّا نَحْنُ الْوَارِثِينَ﴾

“และที่มากน้อยแล้วที่เราได้ทำลายเมือง ซึ่งหยิ่งผยองในความเป็นอยู่ของมัน นั่นคือ ที่พำนักของพวกเขา จะไม่มีใครพักอยู่หลังจากพวกเขา เว้นแต่เพียงเล็กน้อย และเราเป็นทายาทสืบต่อจากพวกเขา”

(ซูเราะฮฺ อัลเกาะศ็อศ อายะฮฺที่ 58)

และ อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า ﴿ โดยที่การลงโทษของเรานั้นได้มายังหมู่บ้านในยามค่ำคืน หรือในยามที่พวกเขาพักผ่อนในเวลาบ่าย ﴾ ปรากฏว่า บางคนในหมู่บ้านเขามีผู้ที่คำสั่งของอัลลอฮฺ การลงโทษ และการตอบแทนของพระองค์ มาในเวลากลางคืน หรือในเวลาที่เขาพักผ่อนในตอนบ่าย โดยที่ทั้งสองเวลานั้น เป็นเวลาที่พวกเขากำลังเพลิดเพลินนอนสบาย ดังเช่นคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿ أَفَأَمِنْ أَهْلُ الْقُرَى أَنْ يَأْتِيَهُمْ بَأْسُنَا بَيِّنًا وَهُمْ نَائِمُونَ ﴿١٧﴾ أَوْ أَمِنْ أَهْلُ الْقُرَى أَنْ يَأْتِيَهُمْ بَأْسُنَا ضُحًى وَهُمْ يُلْعَبُونَ ﴿١٨﴾ ﴾

“แล้วชาวตำบลนั้นได้ปลอดภัย กระนั้นหรือ ? จากการลงโทษของเราที่จะมายังพวกเขาในเวลากลางคืน ขณะที่พวกเขานอนหลับอยู่ และชาวตำบลนั้นได้ปลอดภัย กระนั้นหรือ ? จากการลงโทษของเราที่จะมายังพวกเขาในเวลาสาย ขณะที่พวกเขากำลังเล่นสนุกสนานกันอยู่”

(ซูเราะฮฺ อัลอะฮฺรอฟ อายะฮฺที่ 97 และ 98)

และ อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿ أَفَأَمِنْ الَّذِينَ مَكَرُوا السَّيِّئَاتِ أَنْ يَخْسِفَ اللَّهُ بِهِمُ الْأَرْضَ أَوْ يَأْتِيَهُمُ الْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٤٥﴾ أَوْ يَأْخُذَهُمْ فِي تَقْلُبِهِمْ فَفَاهُمْ بِمُعْجِزِينَ ﴿٤٦﴾ أَوْ يَأْخُذَهُمْ عَلَى تَخَوُّفٍ فَإِنَّ رَبَّكُمْ لَرَءُوفٌ رَحِيمٌ ﴿٤٧﴾ ﴾

“บรรดาผู้วางแผนชั่วร้ายจะปลอดภัย กระนั้นหรือ ? จากการที่อัลลอฮฺจะให้ธรณีสู่พวกเขา หรือการลงโทษที่จะมายังพวกเขา โดยที่พวกเขาไม่รู้ตัว หรือพระองค์จะทรงลงโทษพวกเขาขณะที่พวกเขาเดินทาง ดังนั้น พวกเขาจะไม่สามารถหักห้ามได้ หรือพระองค์จะทรงลงโทษพวกเขาที่ละน้อย แท้จริง พระผู้อภิบาลของเจ้านั้นแน่นอน เป็นผู้ทรงเอ็นดู ผู้ทรงเมตตาเสมอ”

(ซูเราะฮฺ อันนะฮฺล อายะฮฺที่ 45 - 47)

และคำรัสของพระองค์ที่ว่า ﴿ ไม่ปรากฏว่าพวกเขาวิงวอนขออื่นใด ในขณะที่การลงโทษของเราได้มายังพวกเขา นอกจากการที่พวกเขากล่าว (สารภาพว่า) แท้จริงพวกเราเป็นผู้อธรรม ﴾ ปรากฏว่า คำพูดของพวกเขา ขณะการลงโทษได้มาถึง คือการสารภาพถึงความผิดที่พวกเขาได้กระทำว่า มันเป็นเรื่องจริงอย่างนั้น ดังเช่นที่ อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿ وَكَمْ قَصَمْنَا مِنْ قَرْيَةٍ كَانَتْ ظَالِمَةً ﴾ إِلَى قَوْلِهِ ﴿ صَيِّدًا خَمِيدِينَ ﴾

“และก็มากน้อยแล้วที่เราได้ทำลายหมู่บ้านที่อธรรม” ไปจนกระทั่งถึงดำรัสที่ว่า
“เสมือนพืชที่ถูกเก็บเกี่ยวมอดไหม้ไป”

(ซูเราะฮฺ อัลอัมบิยาฮฺ อายะฮฺที่ 11 - 15)

และดำรัสของพระองค์ที่ว่า ﴿ نَهْنَهْن ﴾ เราจะถามบรรดาผู้ที่ศาสนทูตถูกส่งไปยัง
พวกเขา..... ﴿ 》 ไปจนจบอายะฮฺ ซึ่งอายะฮฺนี้ ก็ดังเช่นดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿ وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ مَاذَا أَجَبْتُمُ الْمُرْسَلِينَ ﴾

“และวันที่พระองค์ทรงเรียกพวกเขา แล้วตรัสว่า พวกเจ้าได้ตอบแก่บรรดา
ศาสนทูตว่าอย่างไร ? ”

(ซูเราะฮฺ อัลเกาะศ็อศ อายะฮฺที่ 65)

และ อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า

﴿ يَوْمَ يَجْمَعُ اللَّهُ الرُّسُلَ فَيَقُولُ مَاذَا أَجَبْتُمُ قَالَوْا لَا عِلْمَ لَنَا إِنَّكَ أَنْتَ عَلَّمُ الْغُيُوبِ ﴾

“วันที่อัลลอฮฺ จะทรงชุมนุมบรรดาศาสนทูต แล้วตรัสว่า สิ่งใดบ้างที่พวกเจ้าได้รับ
การตอบสนอง พวกเขากล่าวว่า ไม่มีความรู้ใดๆ แก่พวกเราเลย แท้จริง พระองค์
ท่านทรงรอบรู้ความเร้นลับทั้งหลาย”

(ซูเราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ อายะฮฺที่ 109)

ทั้งนี้ อัลลอฮฺจะทรงถามบรรดาประชาชาติในวันกิยามะฮฺ ถึงสิ่งที่พวกเขาได้ตอบรับ
บรรดารอซูลของพระองค์ เกี่ยวกับสิ่งที่พระองค์ได้ส่งพวกเขามา และถามบรรดารอซูลด้วย
เกี่ยวกับการเผยแพร่ศาสนของพระองค์ ด้วยเหตุนี้ อะลี อิบน์ อบีฏอลฮะฮฺ ได้เล่าโดยนำมา
จาก อิบนิ อับบาส เกี่ยวกับการอธิบายอายะฮฺนี้ว่า فَلَنَسْأَلَنَّ الَّذِينَ أُرْسِلَ إِلَيْهِمْ وَلَنَسْأَلَنَّ الْمُرْسَلِينَ

โดยเขาได้กล่าวว่า เกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาได้เผยแพร่

(อัญญอบารี 12/306)

และ อิบน์ อับบาส ได้กล่าวเกี่ยวกับดำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ فَلَنَقُصَّنَّ عَنْهُمْ بَعْلَهُمْ وَمَا ﴾ คือ คัมภีร์จะถูกนำมาวางในวันกิยามะฮฺ แล้วพระองค์ก็จะพูดถึงสิ่งที่พวกเขา
ปฏิบัติตามคำสั่งใช้ คำสั่งห้าม (อัญญอบารี 12/308) ﴿ และเราไม่เคยหายไปไหนเลย ﴾
หมายความว่า อัลลอฮฺ ﷻ นั้น จะบอกให้บรรดาบ่าวของพระองค์ทราบในวันกิยามะฮฺ ด้วยกับ
สิ่งที่พวกเขากล่าว และสิ่งที่พวกเขาทำไม่ว่าจะมากหรือน้อย สิ่งที่สูงส่ง หรือต่ำต้อย เพราะ

อัลลอฮฺ ﷻ นั้น จะไม่หลงลืมอะไรเลย พระองค์ทรงรอบรู้ทุกอย่างทั้งที่เปิดเผย และซ่อนเร้นอยู่ในนอกก็ตาม

﴿ وَمَا تَسْقُطُ مِنْ وَرَقَةٍ إِلَّا يَعْلَمُهَا وَلَا حَبَّةٌ فِي ظُلْمَةٍ إِلَّا يَاسِسُهَا ۖ وَلَا يَرْطُبُهَا شَيْءٌ إِلَّا يَكْتُبُ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ ۚ ﴾

“และไม่มีใบไม้ใดร่วงหล่น นอกจากพระองค์ทรงรู้ และไม่มีเมล็ดพืชใดซึ่งอยู่ในความมืดของแผ่นดิน และไม่มีสิ่งเปียกชุ่มใด ๆ และสิ่งที่แห้งใด ๆ นอกจากจะอยู่ในบันทึกอันชัดแจ้งทั้งสิ้น”

(ซูเราะฮฺ อัลอันอาม อายะฮฺที่ 59)

﴿ وَالْوَزْنُ يَوْمَئِذٍ الْحَقُّ ۖ فَمَنْ ثَقُلَتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ۝۸ وَمَنْ خَفَّتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَٰئِكَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ بِمَا كَانُوا بِآيَاتِنَا يَظْلُمُونَ ۝۹ ﴾

8. การชั่งในวันนั้น เป็นความจริง ดังนั้น ผู้ใดที่ตราชูของพวกเขานหนัก ชนเหล่านี้แหละ คือ ผู้ที่ได้รับความสำเร็จ
9. และคนใดที่ตราชูของเขาเบา ชนเหล่านี้แหละ คือ ผู้ที่ทำความขาดทุน ให้แก่ตัวของพวกเขาเอง เนื่องจากการที่พวกเขาอธรรมแก่บรรดา อายะฮฺของเรา

อธิบายถึงการชั่งผลงาน

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿ การชั่ง ﴾ คือ การชั่งผลงานในวันกิยามะฮฺ ﴿ เป็นความจริง ﴾ คือ อัลลอฮฺ ﷻ จะไม่อธรรมแก่ผู้ใด ดังเช่นคำรัสของพระองค์ที่ว่า

﴿ وَنَضَعُ الْمَوَازِينَ الْقِسْطَ لِيَوْمِ الْقِيَمَةِ فَلَا تُظْلَمُ نَفْسٌ شَيْئًا ۖ وَإِنْ كَانَ مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِنْ خَرْدَلٍ أَتَيْنَا بِهَا وَكَفَىٰ بِنَا حَاسِبِينَ ۚ ﴾

“และเราจะตั้งตราฐที่เที่ยงธรรมสำหรับวันกิยามะฮฺ ดังนั้น จะไม่มีชีวิตใดถูก
อธรรมเลย และแม้ว่ามันเป็นเพียงน้ำหนักเท่าเมล็ดพืชเล็ก ๆ เราก็จะนำมันมา
และเป็นการพอเพียงแล้วสำหรับเราที่จะเป็นผู้ชำระสอบสวน”

(ซูเราะฮฺ อัลอัมบิยาฮฺ อายะฮฺที่ 47)

และ อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า

﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يَظْلِمُ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ وَإِنْ تَكَ حَسَنَةً يُّضْعِفْهَا وَيُؤْتِ مِنْ لَدُنْهُ أَجْرًا عَظِيمًا﴾

“แท้จริง อัลลอฮฺจะไม่ทรงอธรรม แม้เพียงน้ำหนักเท่าผงธุลี และถ้ามันเป็นสิ่งที่ดี
อย่างหนึ่งอย่างใด พระองค์ก็จะทรงเพิ่มพูนความดีนั้นเป็นทวีคูณ และจะประทาน
รางวัลอันใหญ่หลวงให้จากที่พระองค์”

(ซูเราะฮฺ อันนิซาฮฺ อายะฮฺที่ 40)

และ อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿فَأَمَّا مَنْ ثَقُلَتْ مَوَازِينُهُ ﴿٦﴾ فَهُوَ فِي عِيشَةٍ رَاضِيَةٍ ﴿٧﴾ وَأَمَّا مَنْ خَفَّتْ مَوَازِينُهُ

﴿٨﴾ فَأَمَّهُ هَوَايَةٌ ﴿٩﴾ وَمَا أَدْرَاكَ مَا هِيَ ﴿١٠﴾ نَارُ حَامِيَةٍ ﴿١١﴾﴾

“ส่วนผู้ที่ตราฐของเขาหนัก เขาก็จะมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ผาสุก และส่วนผู้ที่
ตราฐของเขาเบา ที่พ้านกของเขาก็คือ ฮาวิยะฮฺ และอะไรเล่าที่จะทำให้เจ้ารู้ได้ว่า
(ฮาวิยะฮฺ) คืออะไร? คือ ไฟอันร้อนแรง”

(ซูเราะฮฺ อัลกอริอะฮฺ อายะฮฺที่ 6 - 11)

และ อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿نُفِخَ فِي الصُّورِ فَلَا أَنْسَابَ بَيْنَهُمْ يَوْمَئِذٍ وَلَا يَتَسَاءَلُونَ ﴿١٠١﴾ فَمَنْ ثَقُلَتْ مَوَازِينُهُ

﴿١٠٢﴾ فَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿١٠٣﴾ وَمَنْ خَفَّتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَئِكَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ فِي

﴿جَهَنَّمَ خَالِدُونَ﴾

“ดังนั้น เมื่อสังข์ได้ถูกเป่าขึ้น ความสัมพันธ์ทางเครือญาติระหว่างพวกเขาเป็น
อันหมดสิ้นในวันนั้น และพวกเขาจะไม่ได้ถามซึ่งกันและกัน ดังนั้น ผู้ใดที่ตราฐของ
เขาหนัก คนเหล่านั้น คือ ผู้ประสบชัยชนะ และผู้ใดที่ตราฐของเขาเบา คนเหล่านั้น
คือ ผู้ที่ทำให้ตัวของพวกเขาลดทุน พวกเขาจะพ้านกอยู่ในนรกตลอดกาล”

(ซูเราะฮฺ อัลมูมินูน อายะฮฺที่ 101 - 103)

(บทย่อ) สิ่งที่จะถูกชั่งในวันกิยามะฮฺ บางท่านบอกว่า คือ การงานทั้งหลาย ซึ่งการงานเหล่านั้นเป็นสิ่งที่ไม่มีตัวตน แต่อัลลอฮฺจะทรงเปลี่ยนมันให้มีตัวตนขึ้นมาในวันกิยามะฮฺ

อัลบะฆอวีย์ ได้กล่าวว่า ได้ถูกรายงานมาเช่นเดียวกันนี้ จาก อิบนิ อับบาส

(อัลบะฆอวีย์ 2/149)

ดังที่ได้มีระบุในหนังสือเศาะฮี้ฮฺ แท้จริง ชูเราะฮฺ อัลบะเกาะเราะฮฺ และ อาลิอิมรอน จะมาปรากฏในวันกิยามะฮฺ เสมือนว่าทั้งสองชูเราะฮฺเป็นกลุ่มเมฆสองกลุ่ม หรือฝูงนกสองฝูง

(มุสลิม 1/553)

ในทำนองเดียวกัน หนังสือเศาะฮี้ฮฺยังมีเรื่องของอัลกุรอาน ซึ่งจะมาหาคนที่อ่านมันในรูปร่างของชายหนุ่มผิวซีด ออกเหลืองเล็กน้อย แล้วเขาได้ถามว่า เจ้าเป็นใคร มันตอบว่า ฉันคืออัลกุรอานที่เจ้าอดนอนอ่านในยามคำคืน และกระหายน้ำในตอนกลางวันนั้นแหละ

(อิบนุมาญะฮฺ 2/1242)

และในชะติษที่รายงานอัลบะรอฮฺ เรื่องคำถามในหลุมฝังศพ ว่า

فَيَأْتِي الْمُؤْمِنَ شَابٌ حَسَنُ اللَّوْنِ طَيِّبُ الرِّيحِ فَيَقُولُ : مَنْ أَنْتَ ؟ فَيَقُولُ :

أَنَا عَمَلُكَ الصَّالِحُ :

“แล้วชายหนุ่มสีผิวดี กลิ่นหอมมาหาผู้ศรัทธา แล้วเขา (ผู้ศรัทธา) ถามว่า เจ้าเป็นใคร ? แล้วเขาตอบว่า ฉันคือผลงานที่ดีของท่าน”

(อะหมัด 4/287)

และได้มีรายงานกล่าวถึงสภาพของคนกาฟิร (ปฏิเสธศรัทธา) และ คนมุนาฟิก (คนหน้าไหว้หลังหลอก) ในทางตรงกันข้ามกับที่กล่าวมา

บางท่านกล่าวว่า สิ่งที่จะถูกนำมาชั่ง คือ บัญชีผลงาน ดังที่มีมาในชะติษที่เกี่ยวกับบัตรของผู้ที่ถูกนำมา และอีกด้านหนึ่งของดาซึ่ง จะมีแฟ้มวางเป็นจำนวน 99 แฟ้ม แต่ละแฟ้มนั้นยาวสุดลูกหูลูกตา แล้วอีกด้านของดาซึ่งจะมีบัตรที่มีข้อความว่า لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ แล้วเขาจะถามว่า โอ้พระผู้อภิบาล บัตรนี้เพียงใบเดียวจะเทียบอะไรได้กับแฟ้มเหล่านั้น? แล้ว อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า เจ้าจะไม่ถูกอธรรม บัตรนั้นก็จะถูกวางลงด้านหนึ่งของดาซึ่ง ท่านรอซูล ﷺ ได้เล่าว่า แล้วบรรดาแฟ้มกลับปลิวว่อนไป และบัตรนั้นหนักกว่า

(ตัวะฮฺฟะตุลอะฮฺวะซี 7/395)

และ อัตติรุมิซีย ก็ได้รายงานคล้ายๆ กับชะติษบทที่ผ่านมา และเป็นชะติษเศาะฮี้ฮฺด้วย

บางท่านบอกว่า สิ่งที่จะถูกนำมาซึ่ง คือ เจ้าของผลงาน ดังมีในอะดีษที่ว่า

(يُؤْتَى يَوْمَ الْقِيَامَةِ بِالرَّجُلِ السَّمِينِ فَلَا يَزِنُ عِنْدَ اللَّهِ جَنَاحُ بُعُوضَةٍ)

‘ชายรูปร่างอ้วนพี’ จะถูกนำมาในวันกิยามะฮฺ แล้วไม่มีน้ำหนัก ณ ที่อัลลอฮฺ แม้เพียงปีกกรีน หลังจากนั้น ท่านได้อ่านอัลกุรอานที่ว่า”

﴿فَلَا نُقِيمُ لَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَزْنًا﴾

“และในวันกิยามะฮฺ การงานของพวกเขาจึงไร้ผล”

(ซูเราะฮฺ อัลกะฮ์ฟิ อายะฮฺที่ 105)

(พัตฮุลบาริ 8/279)

ในเรื่องประวัติของ อับดิลลาฮฺ อิบนิ มัสอูด มีบันทึกกระบุรีว่า ท่านนบี ﷺ ได้กล่าวว่า

(أَتَعْجَبُونَ مِنْ دِقَّةِ سَاقِيهِ ؟ وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ هُمَا فِي الْمِيزَانِ أَثْقَلُ مِنْ أَحَدٍ)

“พวกท่านแปลกใจกับความเรียวเล็กของหน้าแข้งทั้งสองของเขาอย่างนั้นหรือ ? ขอสาบานต่อผู้ซึ่งชีวิตของฉันอยู่ในอุ้งพระหัตถ์ของพระองค์ ทั้งสองนั้น ในตาชั่งแล้วหนักกว่าภูเขาอูดะฮ์เสียอีก”

(อะหมัด 1/420)

บางทีเราอาจจะรวมกันระหว่างรายงานต่างๆ ว่า ดังที่กล่าวมานั้น ทั้งหมดเป็นอะดีษเศาะฮีฮฺ ฉะนั้น บางครั้งก็มีการชั่งผลงาน บางครั้งก็ชั่งสภาพของมัน และบางครั้งก็ชั่งผู้กระทำผลงาน วัลลอฮุอะอฺลัม

﴿وَلَقَدْ مَكَّنَّاكُمْ فِي الْأَرْضِ وَجَعَلْنَا لَكُمْ فِيهَا مَعِيشَةً قَلِيلًا﴾

﴿مَّا تَشْكُرُونَ﴾

10. และแท้จริง เราได้ให้พวกเจ้ามีที่พำนักอยู่ในแผ่นดิน และเราได้ให้มันขึ้นแก่พวกเจ้า ซึ่งบรรดาเครื่องยังชีพในแผ่นดินนั้น ส่วนน้อยของพวกเจ้าเท่านั้นที่ขอบคุณ

ความโปรดปรานที่อยู่ในฟากฟ้า และแผ่นดินถูกสร้างมาเพื่อมนุษย์

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสแสดงความโปรดปรานต่อป่าวของพระองค์ ในการที่พระองค์ได้ให้พวกเขา ฟานักอยู่บนแผ่นดิน คือ พระองค์ได้กำหนดให้แผ่นดินเป็นที่ตั้งหลักแหล่งให้มีที่สูง ให้มีแม่น้ำ ให้มีที่พำนัก และบ้าน โดยอนุญาตให้พวกเขาเอาประโยชน์จากแผ่นดิน และอื่นๆ ได้ ได้ทำให้ท้องฟ้ามืดมัว เพื่อให้กลายเป็นสาเหตุแห่งเครื่องยังชีพ ให้พวกเขามีชีวิตชีวา ประกอบ อาชีพกัน และทำการค้าขายกัน สรุปลแล้ว มนุษย์ได้รับความสะดวกสบายมาก แต่ทว่า เป็น ส่วนน้อยที่จะกตัญญูรู้คุณ ดังเช่น อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า

﴿وَأِنْ تَعُدُّوا نِعْمَتَ اللَّهِ لَا تَحْصُوهَا إِنَّ الْإِنْسَانَ لَظَلُومٌ كَفَّارٌ﴾

“และหากพวกเจ้าจะนับความโปรดปรานของอัลลอฮฺแล้ว พวกเจ้าก็ไม่อาจจะคำนวณ นับมันได้ แท้จริง มนุษย์นั้นเป็นผู้ธรรมยิ่ง นอกรคุณยิ่ง”

(ซูเราะฮฺ อิบรอฮีม อายะฮฺที่ 34)

ความจริง นักอ่านทั้งหมด อ่านว่า مَعَايِش โดยไม่มีอักษรฮัมซะฮฺ ๔ ยกเว้น อัปศุเราะฮฺมาน อิบน์ หุรุมฺฮฺ อัลอะอฺรออฺญฺ คนเดียวที่อ่านมีฮัมซะฮฺ ที่ถูกต้องนั้น ให้อ่านตามนักอ่าน ที่อ่านโดยไม่มีอักษร ฮัมซะฮฺ เพราะคำว่า مَعَايِش เป็นพหูพจน์ของคำว่า مَعِيشَةٌ

﴿وَلَقَدْ خَلَقْنَاكُمْ ثُمَّ صَوَّرْنَاكُمْ ثُمَّ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا

لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ لَمْ يَكُنْ مِنَ السَّاجِدِينَ ﴿١١﴾

11. และแท้จริง เราได้บังเกิดพวกเจ้า แล้วเราได้ให้พวกเจ้าเป็นรูปร่างขึ้น แล้วเราได้กล่าวแก่มลาอิกะฮฺ ว่า จงคารวะต่ออาดัมเถิด แล้วพวกเขา ก็คารวะกัน นอกจากอิบลิสเท่านั้น ที่มันไม่ปรากฏอยู่ในหมู่ผู้คารวะ

เรื่องบรรดาอิกะฮฺ คารวะแก่อาดัม ﷺ แต่ อิบลิสแสดง^๑ความโอหัง

อัลลอฮฺ ﷻ ทรงเตือนมนุษย์ให้ทราบถึงสถานภาพ และความมีเกียรติแห่งบรรพบุรุษ ของพวกเขานั้นก็คือ อาดัม (มนุษย์คนแรกของโลก) และแจ้งให้พวกเขาได้ทราบถึงศัตรูตัวฉกาจ

ของพวกเขานั้นก็คือ อิบลิส และความเป็นศัตรูของมันเกิดขึ้นมาจากความอิจฉาริษยาต่อมนุษย์ และต่อบรรพบุรุษของพวกเขาด้วย เพื่อมนุษย์จะได้ระมัดระวัง ไม่ปฏิบัติตามทางของมัน

โดยอัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿และแท้จริง เราได้บังเกิดพวกเจ้า แล้วเราได้ให้พวกเจ้าเป็นรูปร่างขึ้น แล้วเราได้กล่าวแก่มลาอิกะฮฺ ว่า จงคารวะต่ออาดัมเถิด แล้วพวกเขาก็คารวะกัน ﴾ ซึ่งข้อความนี้ ดังคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلٰٓئِكَةِ اِنِّیْ خَلِقُ بَشَرًا مِّنْ صَلٰٓصِلٍ مِّنْ حَمَإٍ مَّسْنُوٰنٍ ۖ فَاِذَا سَوَّيْتُهُۥ وَنَفَخْتُ فِيْهِ مِنْ رُّوْحِیْ فَقَعُوْا لَهٗ سٰجِدٰۤیۡنَ ۝۶۹﴾

“จงระลึกถึงเมื่อพระผู้อภิบาลของเจ้าตรัสแก่มลาอิกะฮฺ ว่า แท้จริง ข้าเป็นผู้สร้างมนุษย์จากดินแห้ง จากดินดำเป็นถม ดังนั้น เมื่อข้าได้ทำให้เขามีรูปร่างสมส่วน และเป่าวิญญาณจากข้าเข้าไปในตัวเขา ฉะนั้น พวกเจ้าจงโค้งคารวะต่อเขาเถิด”

(ซูเราะฮฺ อัลฮิจญ์รฺ อายะฮฺที่ 28 และ 29)

คือ เมื่ออัลลอฮฺ ﷻ ได้สร้างอาดัม ﷺ ด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เองด้วยกับดินเหนียว โดยทำให้เป็นรูปร่างมนุษย์ขึ้นมาสมบูรณ์ พระองค์ได้ทรงเป่าวิญญาณจากพระองค์เข้าไปจนกระทั่งขยับเขยื้อนได้แล้ว ก็ใช้ให้มลาอิกะฮฺโค้งคำนับแก่เขา เป็นการต้อนรับ และให้เกียรติแก่พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงสูงส่ง เมื่อพวกเขาได้ยินคำสั่งแล้ว พวกเขาก็เชื่อฟัง นอกจากอิบลิส ซึ่งอยู่ปะปนในหมู่นั้นด้วย มันเป็นญิน แต่ก็ไม่ยอมคารวะ โดยเรื่องนี้ได้เคยกล่าวมาแล้ว ในการอธิบายตอนต้นๆ ของซูเราะฮฺ อัลบะเกาะเราะฮฺ (ญุซ ที่ 1)

ข้อความในอายะฮฺอัลกุรอาน จุดมุ่งหมายที่สำคัญก็คือ การบังเกิดอาดัม แต่อัลลอฮฺได้ตรัสเป็นสำนวนพหูพจน์ เช่น **خَلَقْنَاكُمْ** และ **صَوَّرْنَاكُمْ** ทั้งนี้ ก็เพราะว่า อาดัมนั้นเป็นมนุษย์คนแรก ซึ่งต่อไปจะมีลูกหลานอีกมากมายในโลกใบนี้ ซึ่งในกรณีนี้ก็เหมือนดังคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ตรัสเกี่ยวกับวงศ์วานของอิสรออิล ซึ่งอยู่ในสมัยของท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ว่า

﴿وَضَلَّلْنَا عَلَیْكُمْ الْغَمَامَ وَانْزَلْنَا عَلَیْكُمْ الْمَنَّٰۤیۡنَ وَالسَّلٰوٰیۡ﴾

“และเราได้ให้ก้อนเมฆบดบังพวกเจ้า (จากแสงอาทิตย์) และได้ให้ มَنَّหะ (ของหวานชนิดหนึ่ง) และ อัลสัลวา (นกคุ้ม) แก่พวกเจ้า”

(ซูเราะฮฺ อัลบะเกาะเราะฮฺ อายะฮฺที่ 57)

จุดมุ่งหมายของคำว่า **عَلَيْكُمْ** แปลว่า พวกเจ้า ในที่นี้ คือ บรรพบุรุษของวงศ์วานอิสรออิลในสมัยนบีมุฮัมมัด ﷺ ไม่ใช่ชาวยิวที่อยู่ในสมัยของท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ แต่ดังกล่าวนั้น

เป็นความโปรดปรานที่อัลลอฮ์ได้ประทานให้แก่บรรพบุรุษของพวกเขา มันก็มาตกอยู่กับลูกหลานของพวกเขาด้วย แต่กรณีนี้ มันต่างกับคำร่ำของ อัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า

﴿وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ سُلَالَةٍ مِّن طِينٍ﴾

“และความจริง เราได้บังเกิดมนุษย์ (อาดัม) มาจากธาตุดิน”

(ซูเราะฮฺ อัลมุมิnun อายะฮฺที่ 12)

จุดมุ่งหมายในที่นี้ก็คือ ออาดัมที่ถูกสร้างมาจากธาตุดิน ส่วนลูกหลานของอาดัมนั้นถูกบังเกิดมาจากเชื้ออสุจิ

ซึ่งอย่างนี้ก็ถือว่าถูกต้อง เพราะจุดมุ่งหมายที่ว่าเราได้บังเกิดมนุษย์ เป็นการพูดกว้างๆ ไว้โดยรวมไม่ได้เจาะจงอะไรเป็นการแน่นอนลงไป และอาหารของมนุษย์นั้นส่วนใหญ่ก็มาจากพื้นดินนั่นเอง **วัลลอฮุอะอะลัม** (อัลลอฮฺทรงทราบดี)

﴿قَالَ مَا مَنَّكَ إِلَّا تَسْجُدَ إِذْ أَمَرْتُكَ قَالَ أَنَا خَيْرٌ مِّنْهُ خَلَقْتَنِي مِن نَّارٍ وَخَلَقْتَهُ مِن طِينٍ﴾

12. พระองค์ตรัสว่า อะไรที่ขัดขวางเจ้า มิให้โค้งคารวะ ขณะที่ข้าได้ใช้เจ้า มันกล่าวว่า ฉันดีกว่าเขา โดยที่พระองค์ได้บังเกิดฉันจากไฟ และได้บังเกิดเขาจากดิน

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า ﴿ อะไรที่ขัดขวางเจ้า มิให้โค้งคารวะ ขณะที่ข้าได้ใช้เจ้า ﴾ อิบนิญะรียฺ กล่าวว่า ข้อความนี้อาจจะสมมุติขึ้นมาว่า อะไรที่ทำให้เจ้าลำบาก หรือเกิดภาวะที่จะไม่โค้งคารวะ เมื่อข้าใช้ให้เจ้าโค้งคารวะ คือ สมมุติขึ้นมาในทำนองนั้น ซึ่งพรรณสดังกล่าวนี้อาจเป็นคำอธิบายที่ดีและมีน้ำหนัก **วัลลอฮุอะอะลัม** (อัลลอฮฺทรงทราบดี)

และ อิบลิส ขอลอัลลอฮ์ได้สาปแช่งมันด้วย มันกลับตอบว่า ﴿ ฉันดีกว่าเขา ﴾ เป็นคำแก้ตัวที่น่ารังเกียจ เป็นคำตอบที่ยโสโอหังสันติ แสดงให้เห็นว่า มันไม่เชื่อฟังอัลลอฮ์ เพราะมันอหังการ ทะนงตัวว่ามันดีกว่าอาดัม มันจะไม่โค้งคารวะให้ผู้ต่ำต้อยกว่ามัน ฉันดีกว่าเขา

จะมาใช้ให้ฉันโค้งการวะให้เขาได้อย่างไร ? แล้วมันก็ได้อธิบายต่อไปว่าที่มันดีกว่านั้น เพราะมันถูกกำเนิดมาจากไฟ ส่วนอาดัมถูกกำเนิดมาจากดิน ฉะนั้น ไฟย่อมดีกว่าดิน โดยมันถือเอาต้นกำเนิดเป็นดิน โดยไม่ได้พิจารณาว่าเป็นคำสั่งของอัลลอฮฺ แสดงให้เห็นว่ามันได้ตั้งตัวเป็นศัตรูตั้งแต่เริ่มแรก โดยคิดไปตามความเห็นของมันว่านี่ดีกว่า เป็นการเปรียบเทียบที่แย่มากๆ และเป็นการเปรียบเทียบที่ตรงกันข้ามกับเรื่องที่อัลลอฮฺ ﷻ ได้บอกกล่าวเอาไว้ว่า ﴿فَقُولُوا لِلَّهِ حُسْبٌ﴾ ความว่า “ฉะนั้น พวกเจ้าจงโค้งการวะต่อเขาเถิด” ซึ่งอิบลีสเท่านั้นที่ไม่ยอมโค้งการวะจากหมู่ลาอิกะฮ์ทั้งมวล มันจึงไม่ได้รับความเมตตาจากอัลลอฮฺ ซึ่งความเชื่อของมันนั้นผิดอย่างมหันต์ ช่างเป็นความคิดที่เลวสันต์ และคำที่มันอ้างว่า ไฟนั้นดีกว่าดินความจริงแล้ว ดินนั้นเป็นธาตุที่นิ่มนวล อดทน มันคง ดินนั้นเป็นแหล่งของพืช ความเจริญงอกงาม ความเพิ่มพูน และความดี ส่วนไฟนั้นจะทำให้เกิดการเผาไหม้รวดเร็ว รุนแรง ฯลฯ ดังนั้น อาดัมจึงได้รับประโยชน์จากธาตุของเขาเป็นอย่างดี เช่น กลับตัวกลับใจ สำนึกผิด ยืนหยัด ยอมจำนน ศิโรราบต่อคำสั่งของอัลลอฮฺ ยอมรับผิดชอบ ขออภัยโทษ ฯลฯ

ในหนังสือเศาะฮี้ฮฺมุสลิม มีอะดิสที่รายงานโดย อาอิชะฮฺ رضي الله عنها เล่าว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(خُلِقَتِ الْمَلَائِكَةُ مِنْ نُورٍ ، وَخُلِقَ إِبْلِيسُ مِنْ مَّارٍجٍ مِنْ نَارٍ ، وَخُلِقَ آدَمُ مِمَّا وُصِفَ لَكُمْ)

“บรรดาละอิกะฮ์ ถูกสร้างมาจากรัศมี, อิบลีส ถูกสร้างมาจากไฟที่ร้อนแรง และอาดัมถูกสร้างมาจากดิน ที่ถูกบอกลักษณะแก่พวกเจ้าเอาไว้”

(มุสลิม 4/2294)

อิบลีส คือ ผู้แรกที่ได้ใช้การเปรียบเทียบ

อิบนุ ญะรียร ได้รายงานมาจาก อัลอะซัน เกี่ยวกับดำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ตามคำกล่าวของอิบลีส ที่มันพูดว่า ﴿โดยที่พระองค์ได้บังเกิดฉันจากไฟ และได้บังเกิดเขาจากดิน﴾ โดยเขาได้กล่าวว่า อิบลีส ได้ใช้การเปรียบเทียบ มันจึงเป็นผู้แรกที่ได้ใช้การเปรียบเทียบสายรายงานอะดิสันนั้นถูกต้องเศาะฮี้ฮ์

ได้มีรายงานจาก อิบนิ ซิรีน ว่า ผู้แรกที่ได้ใช้การเปรียบเทียบ คือ อิบลีส และการกราบไหว้ดวงอาทิตย์ และดวงจันทร์ ก็มาจากการเปรียบเทียบเช่นเดียวกัน สายรายงานถูกต้องเช่นเดียวกัน

﴿ قَالَ فَاهْبِطْ مِنْهَا فَمَا يَكُونُ لَكَ أَنْ تَتَكَبَّرَ فِيهَا فَاخْرُجْ إِنَّكَ مِنَ الصَّاغِرِينَ ﴿١٣﴾ قَالَ أَنْظِرْنِي إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿١٤﴾ قَالَ إِنَّكَ مِنَ الْمُنظَرِينَ ﴿١٥﴾ ﴾

13. พระองค์ตรัสว่า จงลงไปจากสวนนั้นเสีย ไม่สมควรแก่เจ้าที่จะทำโอหังในนั้น จงออกไปให้พ้น แท้จริง เจ้าผู้นั้นอยู่ในหมู่ผู้ที่ต่ำต้อย
14. มันทกล่าวว่า โปรดผ่อนผันให้แก่ฉัน จนถึงวันที่พวกเขาถูกให้พ้นคืนชีพด้วยเถิด
15. พระองค์ตรัสว่า แท้จริง เจ้าอยู่ในหมู่ผู้ที่ถูกผ่อนผัน

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสตอบกับอิบลิสถึงเรื่องข้อกำหนดทางโลกว่า ﴿ จงลงไปจากสวนนั้นเสีย ไม่สมควรแก่เจ้าที่จะทำโอหังในนั้น ﴾ อันเนื่องด้วยสาเหตุที่เจ้าได้ฝ่าฝืนคำสั่งของข้า และการที่ไม่เชื่อฟังข้า โดยที่เจ้าไม่สมควรที่จะยโสโอหัง เช่นนั้น

นักอธิบายอัลกุรอานส่วนใหญ่ได้กล่าวว่า คำสรรพนามที่ว่า مِنْهُ กลับไปหาคำว่า สวรรค์ และอาจจะกลับไปหาสถานที่ที่มันเคยอาศัยอยู่ ณ เบื้องบน ﴿ จงออกไปให้พ้น แท้จริง เจ้าผู้นั้นอยู่ในหมู่ผู้ที่ต่ำต้อย ﴾ คือ พวกชั้นต่ำที่ได้รับดูถูกเหยียดหยาม โดยถือว่าเป็นการปฏิบัติเพื่อตอบโต้การฝ่าฝืน และดื้อดึง แต่มันก็ยังขอต่ออัลลอฮฺ ให้มันอยู่ไปจนถึงวันสิ้นโลก โดยมันกล่าวว่า ﴿ โปรดผ่อนผันให้แก่ฉัน จนถึงวันที่พวกเขาถูกให้พ้นคืนชีพด้วยเถิด ﴾ อัลลอฮฺ ﷻ ก็ทรงตอบรับคำขอของมัน ทั้งนี้ ก็เพราะว่า เป็นความประสงค์ของพระองค์ และความปรีชาญาณของพระองค์ โดยไม่มีใครผู้ใดที่จะวิจารณ์ และตำหนิพระองค์ได้

﴿ قَالَ فَبِمَا أَغْوَيْتَنِي لَأَقْعُدَنَّ لَهُمْ صِرَاطَكَ الْمُسْتَقِيمَ ﴿١٦﴾ ثُمَّ لَأَأْتِيَهُمْ مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ وَمِنْ خَلْفِهِمْ وَعَنْ أَيْمَنِهِمْ وَعَنْ

شَمَائِلِهِمْ وَلَا تَجِدُ أَكْثَرَهُمْ شَاكِرِينَ ﴿١٧﴾

16. มันกล่าวว่า ด้วยเหตุที่พระองค์ได้ทรงให้ฉันตกอยู่ในความหลงผิด แ่่นอน ฉันจะนั่งขวางทางพวกเขาให้พ้นจากทางของพระองค์อันเที่ยงตรง
17. แล้วฉันจะมายังพวกเขา จากเมืองหน้าของพวกเข และจากเบื้องหลังของพวกเข และจากเบื้องขวาของพวกเข และจากเบื้องซ้ายของพวกเข และพระองค์จะไม่พบว่าส่วนมากในหมู่พวกเขานั้นเป็นผู้ขอบคุณ

อัลลอฮ์ ﷻ ทรงบอกให้ทราบ เมื่อพระองค์ทรงให้อิบลิสรอคอย ﴿ จนถึงวันที่พวกเขาถูกให้ฟื้นคืนชีพด้วยเถิด ﴾ โดยที่อิบลิสขอความมั่นใจดังกล่าว มันจึงเริ่มเป็นศัตรูต่อมนุษย์ และตื้อตึงมากยิ่งขึ้น โดยมันได้กล่าวว่า ﴿ ด้วยเหตุที่พระองค์ได้ทรงให้ฉันตกอยู่ในความหลงผิด แ่น่นอน ฉันจะนั่งขวางทางพวกเขาให้พ้นจากทางของพระองค์อันเที่ยงตรง ﴾ คือ ให้หลงผิด เช่นเดียวกับอิบลิส

อิบนุ อับบาส ได้กล่าวว่า ดังเช่นที่ฉันได้หลงผิด

(อัญญาบารี 12/332)

ส่วนคนอื่นได้กล่าวว่า ดังเช่นที่ฉันได้พินาศ และฉันจะนั่งขวางทางป่าวของพระองค์ที่พระองค์ได้ให้พวกเขาเกิดจากลูกหลานของคนที่เป็นต้นเหตุให้ฉันต้องออกมาจากสวรรค์ โดยทำทุกวิถีทางให้พ้นไปจาก ﴿ ทางของพระองค์อันเที่ยงตรง ﴾ ให้ได้ นั่นก็คือ ทางแห่งสัจธรรม ทางแห่งความปลอดภัย แ่นนอน ฉันจะทำให้พวกเขาหลงทาง เพื่อที่พวกเขาจะได้ไม่เคารพภักดีต่อพระองค์

มุญาฮิด ได้กล่าวคำว่า صِرَاطَكَ الْمُسْتَقِيمَ คือ ทางแห่งสัจธรรม มีรายงานจากอิมามอะหมัด โดยนำมาจาก ชะบิเราะฮ์ อิบนิ อะบิล ฟาเกียะฮ์ เล่าว่า ฉันได้ยินท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(إِنَّ الشَّيْطَانَ قَعَدَ لِابْنِ آدَمَ بِطَرِيقِهِ ، فَقَعَدَ لَهُ بِطَرِيقِ الْإِسْلَامِ ، فَقَالَ : أَسْلِمْتُ وَتَذَرُ دِينَكَ وَدِينَ آبَائِكَ ؟ قَالَ : فَعَصَاهُ وَأَسْلَمَ قَالَ : (قَعَدَ لَهُ بِطَرِيقِ

وَعَنْ شَمَائِلِهِمْ คือ ทำให้พวกเขาสับสนในเรื่องศาสนา وَعَنْ آيْمَانِهِمْ คือ ทำให้พวกเขาอยากทำความชั่ว

(อัญญอบารี 12/338)

จุดมุ่งหมาย คือ ทั้งหมด รวมทั้งหนทางแห่งความดี และความชั่ว ซึ่งหนทางแห่งความดีนั้น มันจะขัดขวางพวกเขา แต่หนทางแห่งความชั่วนั้น มันยิ่งส่งเสริมให้พวกเขาทำ

อัลอะกัม อิบน์ อะบาน ได้เล่า โดยนำมาจาก อิกริมะฮฺ จาก อิบนิ อับบาส เกี่ยวกับคำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿ثُمَّ كَاتَبْنَاهُمْ مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ وَمِنْ خَلْفِهِمْ وَعَنْ أَيْمَانِهِمْ وَعَنْ شَمَائِلِهِمْ﴾

โดยมิได้กล่าวถึงด้านบนของพวกเขา เพราะว่า ความโปรดปรานของอัลลอฮ์นั้น จะถูกประทานลงมาจากด้านบนของพวกเขา

(อัญญอบารี 12/341)

อะลี อิบน์ อบีฏอลฮะฮฺ ได้เล่าโดยนำมาจาก อิบนิ อับบาส เกี่ยวกับข้อความอัลกุรอานที่ว่า ﴿وَلَا تَجِدُ أَكْثَرَهُمْ شَاكِرِينَ﴾ ความว่า “และพระองค์จะไม่พบว่าส่วนมากในหมู่พวกเขานั้น เป็นผู้ขอบคุณ” เขากล่าวว่า โดยเป็นผู้ให้เอกภาพต่อพระองค์

(อัญญอบารี 12/342)

ส่วนคำพูดของอิบลีสนั้น ที่จริงแล้ว มันเป็นการคาดคะเน และคาดเดาเท่านั้น ซึ่งความจริง มันก็ตรงกับความเป็นจริงบ้าง ดังที่ อัลลอฮฺ ﷻ ไว้ตรัสว่า

﴿وَلَقَدْ صَدَقَ عَلَيْهِمْ إِبْلِيسُ ظَنَّهُ فَاتَّبَعُوهُ إِلَّا فَرِيقًا مِنَ الْمُؤْمِنِينَ﴾ (๒๐) وَمَا كَانَ لَهُ

عَلَيْهِمْ مِنْ سُلْطَانٍ إِلَّا لِنَعْلَمَ مَنْ يُؤْمِنُ بِالْآخِرَةِ مِمَّنْ هُوَ مِنْهَا فِي شَكٍّ وَرَبُّكَ عَلَى كُلِّ

شَيْءٍ حَفِيفٌ ﴿٢١﴾

“และโดยแน่นอน อิบลีส ได้ทำให้การนึกคิดของมันที่มีต่อพวกเขาเป็นจริง ดังนั้นพวกเขาจึงได้ปฏิบัติตามมัน เว้นแต่บรรดาผู้ศรัทธาส่วนน้อยเท่านั้น และมันไม่มีอำนาจใดๆ เหนือพวกเขา เว้นแต่เพื่อเราจะได้รู้ ผู้ใดศรัทธาต่อวันปรโลกจากผู้ที่มีความสงสัยในเรื่องนั้น และพระผู้อภิบาลของเจ้านั้นเป็นผู้ดูแล และคุ้มครองทุกสรรพสิ่ง”

(ซูเราะฮฺ สะบะฮฺ อายะฮฺที่ 20 และ 21)

และด้วยเหตุนี้ ได้มีระบุอยู่ในอะดิษที่เกี่ยวกับการขอความคุ้มครองให้พ้นจากการครอบงำของชัยฏอนต่อมนุษย์ในทุกๆ ด้าน

ดังที่ อิมามอะหมัด ได้รายงานจาก अबدิลลาฮฺ อิบนิ อุมัร ได้กล่าวว่า ท่านรอซูล ﷺ ไม่เคยละทิ้งบรรดาบทขอพรเหล่านั้น ในตอนเช้า และตอนเย็นเลย ที่ว่า

(اَللّٰهُمَّ اِنِّیْ اَسْأَلُكَ الْعَافِیَةَ فِی الدُّنْیَا وَالْآخِرَةِ ، اَللّٰهُمَّ اِنِّیْ اَسْأَلُكَ الْعَفْوَ وَالْعَافِیَةَ فِی دِیْنِیْ وَدُنْیَايَ وَاهْلِیْ وَمَالِیْ ، اَللّٰهُمَّ اسْرِ عَوْرَاتِیْ وَآمِنْ رَوْعَاتِیْ ، اَللّٰهُمَّ احْفَظْنِیْ مِنْ بَیْنِ يَدَیْ وَمِنْ خَلْفِیْ وَعَنْ يَمَیْنِیْ وَعَنْ شِمَالِیْ وَمِنْ فَوْقِیْ ، وَاَعُوْذُ بِعَظَمَتِكَ اَنْ اُغْتَالَ مِنْ تَحْتِیْ)

“โอ้อัลลอฮฺ ฉันขอต่อพระองค์ให้มีความสุขสบายทั้งในโลกนี้ และโลกหน้า โอ้อัลลอฮฺ ฉันขอต่อพระองค์ให้ได้รับการอภัย และสุขสบายในศาสนาของฉันในโลกนี้ของฉัน ในครอบครัวของฉัน และทรัพย์สินของฉัน โอ้อัลลอฮฺ ขอพระองค์ได้โปรดปกปิดอวัยวะพึงสงวนของฉัน ขอให้ความรู้สึกรู้สึกของฉันปลอดภัย โอ้อัลลอฮฺ ขอพระองค์ได้โปรดปกป้องฉัน ทั้งทางด้านหน้า ด้านหลัง ด้านขวา ด้านซ้าย และด้านบนของฉันด้วย และฉันขอคุ้มครองด้วยความยิ่งใหญ่ของพระองค์ให้พ้นจากการทำร้ายจากด้านล่างของฉันด้วย”

(อะหมัด 2/25)

อบูดาวูด, อันนะซาอี, อิบน์มาญะฮฺ, อิบน์ ฮิบบาน และ อัลฮากิม ได้รายงานอะดิษนี้ด้วย (อบูดาวูด 5/351, อันนะซาอี 8/282, อิบน์มาญะฮฺ 2/1273, อิบน์ ฮิบบาน 2/115 และ อัลฮากิม 1/517 โดย อัลฮากิม ได้กล่าวว่า สายรายงานอะดิษนี้ถูกต้อง)

﴿ قَالَ اَخْرُجْ مِنْهَا مَذْمُوْمًا مَّدْحُوْرًا لِّمَنْ تَبِعَكَ مِنْهُمْ لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنْكُمْ اَجْمَعِيْنَ ﴾

18. พระองค์ตรัสว่า จงออกไปจากสวนนั้นในฐานะผู้ถูกติเตียน และถูกขับไล่ ขอสาบานว่า ผู้ใดในหมู่พวกเขาที่ปฏิบัติตามเจ้า ข้าจะบรรจทั้งหมดให้เต็มนรกยะอันนั้น ทั้งจากพวกเจ้าด้วย

อัลลอฮฺ ﷻ ได้ย้ำแก้มันถึงการสาปแช่งขับไล่ให้ออกไปให้พ้นจากสถานที่อันสูงส่งนี้ โดยพระองค์ตรัสว่า ﴿ จงออกไปจากสวนนั้นในฐานะผู้ถูกติเตียน และถูกขับไล่ ﴾

อิบนุ ญะรียฺ ได้กล่าวว่า คำว่า مَرْءٌ مُّذْنَبٌ แปลว่า ถูกตำหนิ และคำว่า مُّذْمَأً คือ การตำหนิ และคำว่า مَرْءٌ مُّذْنَبٌ แปลว่า ถูกขับไล่ให้ออกไป

(อัญญอบารีย์ 12/342)

อับดุลเราะฮฺมาน อิบนุ เซด อิบนุ อัสลัม ได้กล่าวว่า เราไม่ทราบคำว่า مَرْءٌ مُّذْنَبٌ และ مَرْءٌ مُّذْمَأً นอกจากว่า มีความหมายเดียวกัน

(อัญญอบารีย์ 12/344)

และ ซุฟยาน อัษชะรี ได้กล่าวโดยนำมาจาก อบีอิสฮาก โดยนำมาจาก อัตติรมิซียฺ จาก อิบนุ อับบาส เกี่ยวกับข้อความอัลกุรอ่านที่ว่า أُوْرُوا مَرْءًا مِّنْهَا أُخْرِجَ คือ ขับไล่ออกไปด้วยความกริ้ว

(อัญญอบารีย์ 12/344)

อะลี อิบนุ อบีฏ็อลฮะฮฺ ได้กล่าวโดยนำมาจาก อิบนุ อับบาส ว่า ในสภาพที่ต่ำต้อย

(อัญญอบารีย์ 12/343)

อัสสุตดียฺ ได้กล่าวว่า ถูกขับไล่ออกไปด้วยความกริ้ว

(อัญญอบารีย์ 12/343)

กอดาดะฮฺ ได้กล่าวว่า ถูกสาปแช่งด้วยความกริ้ว

(อัญญอบารีย์ 12/343)

มูญาฮิด ได้กล่าวว่า ถูกเนรเทศ ถูกขับไล่

(อัญญอบารีย์ 12/343)

อรรอเบียะฮฺ อิบนุ อนัส ได้กล่าวว่า คำว่า مَرْءٌ مُّذْنَبٌ แปลว่า ถูกเนรเทศ مَرْءٌ مُّذْنَبٌ แปลว่า เป็นเรื่องเล็กน้อย

(อัญญอบารีย์ 12/344)

และดำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ ขอสาบานว่า ผู้ใดในหมู่พวกเขาที่ปฏิบัติตามเจ้า ข้าจะบรรจุทั้งหมดให้เต็มนรกญะฮันนัม ทั้งจากพวกเจ้าด้วย ﴾ ข้อความของอายะฮฺ ก็ดังเช่น คำรัสของพระองค์ที่ว่า

﴿ قَالَ أَذْهَبَ فَمَنْ تَبِعَكَ مِنْهُمْ فَإِنَّ جَهَنَّمَ جَزَاءُكُمْ جَزَاءً مَّوْفُورًا ۖ ﴿٦٣﴾ وَاسْتَغْفِرُكَ
مَنْ اسْتَطَاعَتْ مِنْهُمْ بِصَوْتِكَ وَأَجْلِبَ عَلَيْهِمْ بِخَيْلِكَ وَرَجِلِكَ وَشَارِكُكُمْ فِي الْأَمْوَالِ
وَالْأَوْلَادِ وَعِدَّتِهِمْ وَمَا يَعِدُهُمُ الشَّيْطَانُ إِلَّا غُرُورًا ۖ ﴿٦٤﴾ إِنَّ عِبَادِي لَيْسَ لَكَ عَلَيْهِمْ
سُلْطَانٌ وَكَفَى بِرَبِّكَ وَكِيلًا ۖ ﴿٦٥﴾ ﴾

63. พระองค์ตรัสว่า เจ้าจงไปให้พ้น ดังนั้น ผู้ใดในหมู่พวกเขาปฏิบัติตามเจ้า
แท้จริง นรกเป็นการตอบแทนของพวกเขาเจ้า ซึ่งเป็นการตอบแทนที่สมบูรณ์ยิ่ง
64. และเจ้าจะยั่วชวน ผู้ที่เจ้าสามารถทำให้เขาหลงในหมู่พวกเขาด้วยเสียงของเจ้า
และชักชวนพวกเขาให้เห็นพ้องด้วย ด้วยม้าของเจ้า และด้วยเท้าของเจ้า
และจงร่วมกับพวกเขาในทรัพย์สิน และลูกหลาน และจงสัญญากับพวกเขา
และช่วยจนมิได้ให้สัญญาใดๆ แก่พวกเขา นอกจากเป็นการหลอกลวงเท่านั้น
65. แท้จริง ปวงป่าวของข้าฉัน เจ้าไม่มีอำนาจใด ๆ เหมือนพวกเขา และพอเพียง
แล้วที่พระผู้อภิบาลของเจ้าเป็นผู้คุ้มครอง

(ซูเราะฮฺ อัลอิสรอฺ อายะฮฺที่ 63 – 65)

﴿ وَيَسَادُمْ أَسْكُنْ أَنْتَ وَزَوْجُكَ الْجَنَّةَ فَكُلَا مِنْ حَيْثُ شِئْتُمَا
وَلَا تَقْرَبَا هَذِهِ الشَّجَرَةَ فَتَكُونَا مِنَ الظَّالِمِينَ ۖ ﴿٦٦﴾ فَوَسَّوَسَ
لَهُمَا الشَّيْطَانُ لِيُبْدِيَ لَهُمَا مَا وُورِيَ عَنْهُمَا مِنْ سَوْءَاتِهِمَا وَقَالَ
مَا نَهَاكُمْ عَنْ هَذِهِ الشَّجَرَةِ إِلَّا أَنْ تَكُونَا مَلَكَائِينَ أَوْ
تَكُونَا مِنَ الْخَالِدِينَ ۖ ﴿٦٧﴾ وَقَاسَمَهُمَا إِنِّي لَكُمَا لَنَاصِحٍ ۖ ﴿٦٨﴾ ﴾

19. และพระองค์ตรัสว่า โอ้อาдамเอ๋ย ทั้งเจ้าและคู่ครองของเจ้า จงอยู่ในสวนสวรรค์นั้นเถิด แล้วจงบริโภคน้ำ ที่ใดก็ตามที่เจ้าทั้งสองปรารถนา และเจ้าทั้งสองจงอย่าเข้าใกล้ต้นไม้ (มิเช่นนั้นแล้ว) เจ้าทั้งสองจะกลายเป็นผู้อธรรม
20. แล้วชัยฎอนก็ได้กระซิบกระซาบแก่ทั้งสองนั้น เพื่อที่จะทำให้ทั้งสองเผยสิ่งที่ถูกปิดบังแก่เขาทั้งสอง อันได้แก่สิ่งอันพึงละอายของเขาทั้งสอง และมันได้กล่าวว่า พระเจ้าของเจ้าทั้งสอง มิได้ห้ามเจ้าทั้งสอง จากต้นไม้ (เพราะอื่นใด) นอกจากการที่เจ้าทั้งสองจะกลายเป็นมลาอิกะฮฺ หรือไม่ก็กลายเป็นผู้ยังยืนตลอดกาล
21. และมันได้สาบานแก่ทั้งสองนั้นว่า แท้จริง ฉันอยู่ในหมู่ผู้ที่แนะนำเจ้าทั้งสอง

กลลวงของชัยฎอนกับอาดัม ﷺ และ เฮวาวุ และทำให้ทั้งสองกินผลไม้จากต้นไม้

อัลลอฮฺ ﷻ กล่าวว่า ความจริง พระองค์ทรงอนุญาตให้อาדם ﷺ และภรรยาของเขา คือ เฮวาวุ ได้อาศัยอยู่ในสวรรค์ และรับประทานผลไม้ทุกชนิดในสวรรค์ได้ นอกจากผลไม้จากต้นไม้ต้นเดียว ซึ่งเรื่องนี้ได้กล่าวมาแล้วใน ซูเราะฮฺ อัลบะเกาะเราะฮฺ จากนั้นมา ชัยฎอนก็อิจฉาต่อทั้งสอง และพยายามที่จะหลอกล่อ และหาเล่ห์กลที่จะทำให้ทั้งสองเสียหาย และถูกไล่ออกจากสวรรค์ด้วย โดยโกหกแก่ทั้งสองว่า ﴿ พระเจ้าของเจ้าทั้งสอง มิได้ห้ามเจ้าทั้งสอง จากต้นไม้ (เพราะอื่นใด) นอกจากการที่เจ้าทั้งสองจะกลายเป็นมลาอิกะฮฺ ﴾ คือ เพื่อที่ท่านทั้งสองจะได้ไม่กลายเป็นมลาอิกะฮฺ หรือได้คงอยู่ที่นั่นตลอดไป และถ้าพวกเจ้าทั้งสองได้กินจากต้นไม้ นั้น ก็จะเป็นเช่นนั้น ซึ่งข้อความของอัลกุรอานอายะฮฺนี้ดังเช่นคำรัสของพระองค์ที่ว่า

﴿ قَالَ يَتَذَكَّرُ هَلْ أَذُنُكَ عَلَى شَجَرَةِ الْخُلْدِ وَمُلْكُ لَا يَبْلَى ﴾

“มันกล่าวว่า โอ้อาдамเอ๋ย ฉันจะชี้แนะแก่เจ้าถึงต้นไม้ที่อยู่เป็นนิจตลอดกาล และการมีอำนาจไม่สูญสลายเอาไหม ?”

(ซูเราะฮฺ ฏอฮา อายะฮฺที่ 120)

และดังเช่นคำรัสของพระองค์ที่ว่า

﴿يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمُ أَنْ تَضِلُّوا﴾ أَيْ لِيَلَّا تَمِيدَ بِكُمْ

“อัลลอฮฺทรงแจกแจงแก่พวกเจ้านั้น เนื่องจากการที่พวกเจ้าจะหลงผิด คือ เพื่อที่พวกเจ้าจะได้ไม่หลงผิด”

(ซูเราะฮฺ อันนิซาอฺ อายะฮฺที่ 176)

และดังเช่นคำรัสของพระองค์ที่ว่า

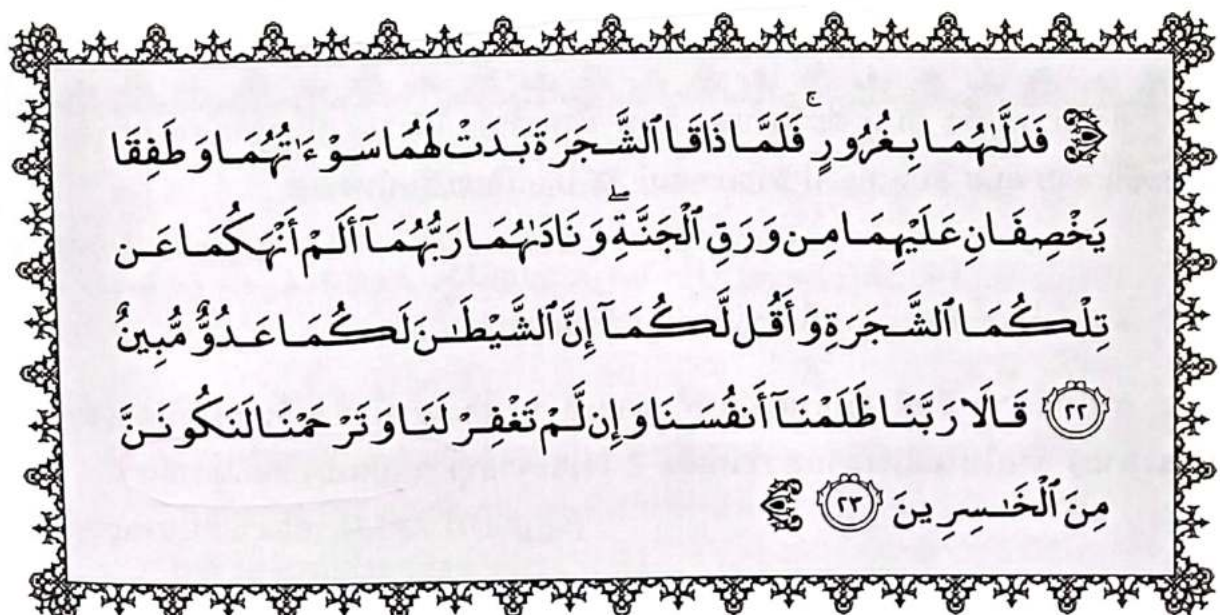
﴿وَأَلْقَى فِي الْأَرْضِ رَوْسِي أَنْ تَمِيدَ بِكُمْ﴾

“และพระองค์ทรงให้เทือกเขามันคงในแผ่นดิน เนื่องจากการที่มันจะทำให้สั่นสะเทือนแก่พวกเจ้า คือ เพื่อที่มันจะไม่ทำให้พวกเจ้าหวั่นไหว”

(ซูเราะฮฺ อันนะฮฺลุ อายะฮฺที่ 15)

﴿และมันได้สาบานแก่ทั้งสองนั้นว่า﴾ คือ มันสาบานต่ออัลลอฮฺแก่เจ้าทั้งสองว่า ﴿แท้จริง ฉันอยู่ในหมู่ผู้ที่แนะนำเจ้าทั้งสอง﴾ คือ มันเป็นพวกของเจ้าทั้งสอง และมันรู้จักสถานที่นี้ดีกว่าพวกเจ้า ที่มันพุดยืนยันเช่นนั้น เพื่อที่จะทำให้ทั้งสองเชื่อนิตด้วยการสาบานต่ออัลลอฮฺ

กอดาดะฮฺ ได้กล่าวเกี่ยวกับอายะฮฺนี้ว่า มันได้สาบานต่ออัลลอฮฺ ﷻ ว่า มันได้ถูกบังเกิดมาก่อน ดังนั้น มันจึงรู้ดีกว่าทั้งสอง ดังนั้น เจ้าทั้งสองจงเชื่อนันเถิด

22. แล้วมันก็ทำให้เจ้าทั้งสองนั้น ตกอยู่ในสภาพที่มันต้องการ ด้วยการหลอกลวง ครั้นเมื่อทั้งสองได้ลิ้มรสต้นไม้แล้ว สิ่งอันพึงละอายของเขทั้งสองก็เผยให้ประจักษ์แก่เขทั้งสอง และเขทั้งสองก็เริ่มปกปิด (ส่วนที่หน้าละอาย) จากใบไม้แห่งสวนสวรรค์นั้น และพระผู้อภิบาลของเขทั้งสองจึงได้เรียกเขทั้งสอง (โดยกล่าวว่า) ข้ามิได้ห้ามเจ้าทั้งสองเกี่ยวกับต้นไม้ดอกหรือ ? ข้ามิได้กล่าวแก่เจ้าทั้งสองดอกหรือว่า แท้จริง ชัยฏอนนั้นเป็นศัตรูอันชัดแจ้งของเจ้าทั้งสอง

23. เขทั้งสองได้กล่าวว่า โอ้พระผู้อภิบาลของพวกเรา พวกเราได้ธรรมแก่ตัวของพวกเราเอง และถ้าพระองค์ไม่ทรงอภัยโทษให้แก่พวกเรา และเมตตาพวกเราแล้ว แน่หนอ พวกเราก็จะต้องกลายเป็นผู้ที่ขาดทุน

รายงานจาก อุบัย อิบนิ กะอับ ๖ ได้เล่าว่า อาดำนั้นเป็นคนรูปร่างสูงเหมือนต้นอินทผลัมสูงชะลูด และมีผมดก เมื่อเขาทำความผิด อวัยวะที่พึงสงวนก็เผยออกมา ซึ่งก่อนหน้านั้นเขาไม่เคยเห็นมาก่อน เขาจึงวิ่งหนีไปในสวรรค์ แล้วผมของเขาก็ไปเกี่ยวกับต้นไม้ต้นหนึ่งในสวรรค์ แล้วเขาได้กล่าวแก่ต้นไม้ว่า ปลอยฉันไปเถิด แล้วต้นไม้ก็พูดแก่เขาว่า ฉันจะไม่ปลอยเจ้าไปหรอก แล้วพระผู้อภิบาล ผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงสูงส่ง ได้ตรัสว่า โอ้อาดำมเอ๋ย เจ้าจะหนีจากข้าหรือ ? เขาได้กล่าวว่า โอ้พระผู้อภิบาลของฉัน ฉันรู้สึกอายต่อพระองค์

(อัญญอบารี 12/354)

และความจริง อิบน์ ญะรีร์ และ อิบน์ มุรตะวัยฮฺ ได้รายงานมาจากหลายทาง จากอัลอะซัน จาก อุบัย อิบน์ กะอับ จากท่านนบี ๖ โดยเป็นอะดีษมรฺฟะอ

(อัญญอบารี 12/352)

ส่วนที่เป็นอะดีษเมากูฟ นั้น รายงานถูกต้องมากกว่า

รายงานจาก อิบน์ อับบาส เกี่ยวกับอายะฮฺ ﴿และเขทั้งสองก็เริ่มปกปิด (ส่วนที่หน้าละอาย) จากใบไม้แห่งสวนสวรรค์นั้น﴾ โดยเขากล่าวว่า เป็นใบจากต้นมะเดื่อ

(อัญญอบารี 12/354 โดยสายรายงานถูกต้อง)

และ มุญาฮิด ได้เล่าว่า ทั้งสองเริ่มไขว่คว้าใบไม้จากสวนสวรรค์มาปกปิดแทนอาภรณ์

(อัญญาบารี 12/353)

และ วะฮฺบ อิบน์ มุหนับบิฮฺ ได้กล่าวเกี่ยวกับคำพูดที่ว่า อาภรณ์ที่ปกปิดได้ถูกหลุดออกจากทั้งสอง เขากล่าวว่า ก่อนหน้านั้น อาภรณ์ที่ปกปิดอวัยวะน่าละอายของอาดัม และเฮวาอู เป็นรัศมีที่ปกปิดอวัยวะที่น่าละอายโดยต่างไม่เห็นอวัยวะของกันและกัน แล้วเมื่อทั้งสองได้กินผลไม้จากต้นไม้ที่ห้ามดังกล่าว อวัยวะน่าละอายของทั้งสองจึงถูกเปิดออก

(อัญญาบารี 12/355)

อิบนุ ญะรียฺ ได้รายงานฮะดีษนี้ด้วย ซึ่งเป็นสายรายงานที่ถูกต้อง

และ अब್ದุรร็อยซียาก ได้รายงานโดยนำมาจาก กอตาตะฮฺ โดยเล่าว่า อาดัม ได้กล่าวว่า โอ้พระผู้อภิบาลของฉัน ขอพระองค์ได้โปรดบอกให้ฉันทราบว่า หากฉันได้กลับตัวกลับใจ และขออภัยโทษเล่า ? พระองค์ตรัสว่า ดังนั้น ข้าก็จะให้เจ้าอยู่ในสวนสวรรค์ ส่วนอิบลีสนั้น มันไม่ได้ขอกลับตัวกลับใจเลย มันเพียงแต่ขอให้มันอยู่ต่อไปจนถึงวันกิยามะฮฺเท่านั้น ดังนั้น อัลลอฮฺก็ประทานให้แต่ละฝ่าย ตามที่ขอ

(อับดุรร็อยซียาก 2/226)

อัญญาซะฮาก อิบน์ มุซาอิม ได้กล่าวเกี่ยวกับข้อความในอัลกุรอานที่ว่า ﴿ โอ้พระผู้อภิบาลของพวกเรา พวกเราได้ธรรมแก่ตัวของพวกเราเอง และถ้าพระองค์ไม่ทรงอภัยโทษให้แก่พวกเรา และเมตตาพวกเราแล้ว แน่หนอน พวกเราก็จะกลายเป็นผู้ที่ขาดทุน ﴾ นี่คือนับรดาคำกล่าวที่อาดัมได้มาจากพระผู้อภิบาลของเรา

﴿ قَالَ أَهْبِطُوا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ وَلَكُمْ فِي الْأَرْضِ مُسْتَقَرٌّ وَمَتَاعٌ إِلَىٰ حِينٍ ﴿٢٤﴾ قَالَ فِيهَا تَحْيَوْنَ وَفِيهَا تَمُوتُونَ وَمِنْهَا تُخْرَجُونَ ﴿٢٥﴾ ﴾

24. พระองค์ตรัสว่า พวกเจ้าจงลงไป โดยที่บางส่วนของพวกเจ้าเป็นศัตรูกับอีกบางส่วน และในแผ่นดินนั้นมีที่พัก และสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับพวกเจ้าจนถึงระยะเวลาหนึ่ง

25. พระองค์ตรัสว่า ในแผ่นดินนั้นแหละ พวกเจ้าจะมีชีวิตอยู่ และในแผ่นดินนั้นแหละ พวกเจ้าจะตาย และจากแผ่นดินนั้นแหละ ที่พวกเจ้าจะถูกให้ออกมาอีก

การให้พวกเขาลงมาอยู่ยังแผ่นดิน

นักวิชาการบางท่านบอกว่า จุดมุ่งหมายในการโต้ตอบข้อความอัลกุรอานที่ว่า ﴿أَهْبِطُوا﴾ ซึ่งแปลว่า “พวกเจ้าจงลงไป” หมายถึง อาดัม และ เฮวอาอฺ, อิบลิส และญู แต่บางคนในหมู่นักวิชาการไม่ได้กล่าวถึงญูเลย วัลลอฮุอะอฺลัม (อัลลอฮฺทรงทราบดี)

หลักสำคัญในการเป็นศัตรูกัน คือ อัดัม กับ อิบลิส และด้วยเหตุนี้ อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสไว้ในซูเราะฮฺ ฏอฮา ว่า

﴿أَهْبِطَا مِنْهَا جَمِيعًا﴾ الآية

“เจ้าทั้งสองจงออกไปจากสวนสวรรค์ทั้งหมด.....” จนจบอายะฮฺ

(ซูเราะฮฺ ฏอฮา อายะฮฺที่ 123)

ซึ่ง เฮวอาอฺนั้นตามอาดัม ส่วนญูนั้น ถ้ามีกล่าวจริงๆ ก็ตามอิบลิส และความจริง บรรดานักอธิบายอัลกุรอานได้กล่าวถึงสถานที่ต่างๆ ที่แต่ละท่านลงมายังโลกนี้ ซึ่งสถานที่ต่างๆ นั้น มักจะเป็นข่าวจากพวกอิสรออีเลียตเป็นส่วนใหญ่ วัลลอฮุอะอฺลัม คือ อัลลอฮฺทรงทราบว่าจริงหรือไม่ ซึ่งหากการเจาะจงสถานที่จะเป็นประโยชน์ และเป็นความรู้แก่มุสลิมแล้ว อัลลอฮฺ ﷻ ก็คงจะบอกไว้ในคัมภีร์ของพระองค์ หรือไม่ก็คงบอกแก่บรรดารอซูลของพระองค์เอาไว้

และคำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿และในแผ่นดินนั้นมีที่พำนัก และสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับพวกเจ้าจนถึงระยะเวลาหนึ่ง﴾ คือ มีที่พำนัก มีการกำหนดอายุขัย ณ ที่พระองค์ ﴿พระองค์ตรัสว่า ในแผ่นดินนั้นแหละ พวกเจ้าจะมีชีวิตอยู่ และในแผ่นดินนั้นแหละ พวกเจ้าจะตาย และจากแผ่นดินนั้นแหละ ที่พวกเจ้าจะถูกให้ออกมาอีก﴾ ดังเช่นคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿مِنْهَا خَلَقْنَاكُمْ وَفِيهَا نُعِيدُكُمْ وَمِنْهَا نُخْرِجُكُمْ تَارَةً أُخْرَى﴾

“จากแผ่นดิน เราได้บังเกิดพวกเจ้า และในแผ่นดินนั้น เราได้ให้พวกเจ้ากลับคืนไป

และจากแผ่นดินนั้น เราจะให้พวกเจ้ากลับออกมาอีกครั้งหนึ่ง”

(ซูเราะฮฺ ฏอฮา อายะฮฺที่ 55)

อัลลอฮฺ ﷻ ทรงบอกให้ทราบว่า พระองค์ได้ทรงให้แผ่นดินเป็นบ้านพำนักแก่มนุษย์ ในช่วงที่มีชีวิตอยู่ในโลกนี้ คือ ให้มีชีวิตอยู่บนแผ่นดิน ให้ตาย ให้ถูกฝังในหลุมฝังศพ และให้ฟื้นคืนชีพมาใหม่ในวันกิยามะฮฺ และพระองค์จะตอบแทนตามผลงานของแต่ละคน

يَسْبِيءُ آدَمَ قَدْ أَنْزَلْنَا عَلَيْكُمْ لِبَاسًا يُورِي سَوَاءَ تَكُمُ
وَرِيثًا وَلِبَاسُ التَّقْوَىٰ ذَٰلِكَ خَيْرٌ ذَٰلِكَ مِنْ آيَاتِ اللَّهِ لَعَلَّكُمْ
يَذْكُرُونَ ﴿٦٦﴾

26. โอ้ลูกหลานอาดัมเอ๋ย แท้จริง เราได้ให้ลงมาแก่พวกเจ้าแล้ว ซึ่งเครื่องนุ่งห่มที่ปกปิดสิ่งอันน่าละอายของพวกเจ้า และเครื่องนุ่งห่มที่ให้ความสวยงาม และเครื่องนุ่งห่มแห่งความยำเกรง นั่นคือ สิ่งที่ดียิ่ง นั่นแหละคือส่วนหนึ่งจากบรรดาอายะฮฺของอัลลอฮฺ เพื่อว่าเขาเหล่านั้นจะได้ระลึก

อัลลอฮฺ ﷻ ประทานอาภรณ์ และเครื่องประดับมาให้

อัลลอฮฺทรงให้ความโปรดปรานแก่บรรดาบ่าวของพระองค์ ทรงให้เครื่องนุ่งห่มที่ปกปิดสิ่งอันน่าละอาย และเครื่องนุ่งห่มที่ให้ความสวยงาม ประการแรก คือ เป็นเรื่องจำเป็น ส่วนที่ให้ความสวย เป็นสิ่งที่เสริมมาให้ อิบน์ ญะร็ร ได้กล่าวว่า “อรรียาฮฺ” ตามคำของอาหรับ คือ อาภรณ์ที่สวยงาม รวมถึงเครื่องใช้ภายในบ้านด้วย

(อัญญอบารี 12/364)

อับดุลเราะฮฺมาน อิบน์ เซด อิบน์ อัซลัม ได้กล่าวว่า คำว่า لِبَاسُ التَّقْوَىٰ คือ เครื่องนุ่งห่มที่สวมใส่เพื่อให้เกิดความยำเกรงต่ออัลลอฮฺ ปกปิดเอาเราะฮฺที่ศาสนากำหนด ถือเป็น

“ลิบาฮุดดักว”

(อัญญอบารี 12/368)

يَسْبِيْءُ آدَمَ لَا يَفْتِنَنَّكُمْ الشَّيْطَانُ كَمَا أَخْرَجَ أَبَوَيْكُمْ مِنَ
الْجَنَّةِ يَنْزِعُ عَنْهُمَا لِبَاسَهُمَا لِيُرِيَهُمَا سَوْءَٰتِهِمَا إِنَّهُ يَرِيكُمْ
هُوَ وَقَبِيلُهُ مِنْ حَيْثُ لَا تَرَوْنَهُمْ إِنَّا جَعَلْنَا الشَّيْطَانَ أَوْلِيَاءَ
لِلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٢٧﴾

27. โอ้ลูกหลานอาดัมเอ๋ย จงอย่าให้ชัยฎอนหลอกลวงพวกเจ้า เช่นเดียว
กับที่มันได้เคยหลอกลวงพ่อแม่ของพวกเจ้าออกจากสวนสวรรค์
มาแล้ว โดยที่มันได้ถอดเครื่องนุ่งห่มของเขทั้งสองออก เพื่อที่จะ
ได้ให้เขทั้งสองเห็นสิ่งที่น่าละอายของเขทั้งสอง แท้จริง มันและ
เผ่าพันธุ์ของมันมองเห็นพวกเจ้า โดยที่พวกเจ้ามองไม่เห็นพวกมัน
แท้จริง เราได้ให้บรรดาชัยฎอนเป็นเพื่อนกับบรรดาผู้ที่ไม่ศรัทธา

เตือนให้ระมัดระวังการหลอกลวงของชัยฎอน

อัลลอฮฺ ﷻ ทรงเตือนลูกหลานของอาดัม (มนุษย์) ให้ระมัดระวังการหลอกลวงของ
อิบลิส และพวกพ้องของมัน โดยพระองค์ได้ทรงอธิบายให้พวกเขาทราบถึงการเป็นศัตรูของมัน
กับอาดัม ﷺ มนุษย์คนแรก ในการที่มันพยายามทำให้อาดัมออกมาจากสวรรค์ ซึ่งเป็นที่พัก
อาศัยอันบรมสุขมาสู่ความยากลำบากในโลกนี้ และมันเป็นต้นเหตุให้อาดัมต้องเปลื้องเครื่อง
ปกปิดอวัยวะอันน่าละอาย ที่มันทำนั้น ก็มีใช่อะไรอื่น นอกจากการแสดงตัวเป็นศัตรูกับอาดัม
และลูกหลานของอาดัมในเวลาต่อมา ซึ่งก็ดังเช่นคำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿ أَفَتَتَّخِذُونَهُ وَذُرِّيَّتَهُ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِي وَهُمْ لَكُمْ عَدُوٌّ بِئْسَ لِلظَّالِمِينَ بَدَلًا ﴾

“แล้วพวกเจ้าจะยึดเอามัน และวงศ์วานของมันเป็นผู้คุ้มครองอื่นจากข้า กระนั้น
หรือ ? ทั้ง ๆ ที่พวกมันเป็นศัตรูกับพวกเจ้า มันช่างชั่วช้าจริง ๆ ในการแลกเปลี่ยน
สำหรับพวกอธรรม”

(ซูเราะฮฺ อัลกะฮฺฟี อายะฮฺที่ 50)

وَإِذَا فَعَلُوا فَحِشَةً قَالُوا وَجَدْنَا عَلَيْهَا آبَاءَنَا وَاللَّهُ أَمَرَنَا بِهَا
 قُلْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَأْمُرُ بِالْفَحْشَاءِ اتَّقُوا عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٢٨﴾
 قُلْ أَمَرَ رَبِّي بِالْقِسْطِ وَأَقِيمُوا وُجُوهَكُمْ عِنْدَ كُلِّ مَسْجِدٍ
 وَادْعُوهُ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ كَمَا بَدَأَكُمْ تَعُودُونَ ﴿٢٩﴾ فَرِيقًا
 هَدَىٰ وَفَرِيقًا حَقَّ عَلَيْهِمُ الضَّلَالَةُ إِنَّهُمْ اتَّخَذُوا الشَّيَاطِينَ أَوْلِيَاءَ
 مِنْ دُونِ اللَّهِ وَيَحْسَبُونَ أَنََّّهُم مُّهْتَدُونَ ﴿٣٠﴾

28. และเมื่อพวกเขากระทำการที่น่ารังเกียจ พวกเขาก็กล่าวว่า พวกเรา
 ได้พบเห็นบรรดาบรรพบุรุษของพวกเราเคยกระทำมาแล้ว และ
 อัลลอฮ์ก็ทรงใช้ให้พวกเรากระทำความนั้นด้วย จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า
 แท้จริง อัลลอฮ์นั้นไม่ทรงใช้ให้กระทำการที่น่ารังเกียจดอก พวกเจ้า
 จะกล่าวให้ร้ายแก่อัลลอฮ์ในสิ่งที่พวกเจ้าไม่รู้ กระนั้นหรือ ?

29. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า พระผู้อภิบาลของฉัน ได้ทรงใช้ให้มีความ
 ยุติธรรม และพวกเจ้าจงผินบิหน้าของพวกเจ้าให้ตรงทุกมัสญิด
 และจงวิงวอนต่อพระองค์ในฐานะผู้บริสุทธิ์ใจต่อศาสนาของพระองค์
 เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงบังเกิดพวกเจ้ามาแต่หนแรก พวกเจ้าก็จะ
 กลับไป

30. พวกหนึ่ง พระองค์ทรงให้ทางนำ และอีกพวกหนึ่งสมควรแก่พวกเขา
 แล้วซึ่งการหลงผิด แท้จริง พวกเขาได้ยึดเอาชัยฏอนเป็นผู้คุ้มครอง
 อื่นจากอัลลอฮ์ และคิดว่าพวกเขา คือ ผู้ที่ได้รับทางนำ

พวกกุฟฟาร (พวกปฏิเสธ) ทำงานที่น่ารังเกียจ และมันได้พาดพิงไปยัง
 อัลลอฮ์ ﷻ

มุญาฮิด ได้เล่าว่า ปากฏว่า บรรดามุซริกีนนั้นเดินเวียนรอบบัยตุลลอฮ์ โดยเปลือยกาย
 และพวกเขากล่าวว่า เราจะเดินเวียนรอบบัยตุลลอฮ์ในสภาพที่มารดาของพวกเราได้คลอดเรา
 ออกมา แล้วสตรีก็จะเอาบางสิ่งบางอย่างปิดตรงอวัยวะเพศของนางเท่านั้น พวกนางกล่าวว่า

الْيَوْمَ يَبْدُو بَعْضُهُ أَوْ كُلُّهُ وَمَا بَدَا مِنْهُ فَلَا أَحِلُّهُ

“วันนี้ บางส่วนหรือทั้งหมดเผยให้เห็น และสิ่งที่เผยให้เห็นนั้น ก็ไม่เป็นที่อนุมัติ”

แล้วอัลลอฮฺ ﷻ ได้ประทานอายะฮ์นี้ลงมาว่า ﴿และเมื่อพวกเขากระทำการสิ่งที่น่าเกลียด พวกเขาก็กล่าวว่า พวกเราได้พบเห็นบรรดาบรรพบุรุษของพวกเราเคยกระทำมาแล้ว และอัลลอฮฺก็ทรงใช้ให้พวกเรากระทำมันด้วย...﴾ จนจบอายะฮ์ ฉะนั้นกล่าวว่า ปรากฏว่า ชาวอาหรับอื่นๆ นอกจากชาวกุเรชแล้ว พวกเขาจะไม่ถือว่าฟรอมบัยตุลลอฮฺในชุดเสื้อผ้าที่พวกเขาเคยสวมใส่ โดยพวกเขากล่าวอ้างในเรื่องนั้นว่า พวกเขาจะไม่ทำการถือว่าฟรอมในเสื้อผ้าที่พวกเขาเคยฝ่าฝืนต่ออัลลอฮฺ แต่ปรากฏว่า ชาวกุเรชนั้น กระตือรือร้นที่จะถือว่าฟรอมด้วยการสวมเสื้อผ้าของเขา และมีบางคนกระตือรือร้นที่จะยืมผ้ามาทำการถือว่าฟรอม และผู้ใดที่ไม่มีเสื้อผ้าใหม่ และไม่ได้ยืมใคร ก็ทำการถือว่าฟรอม โดยเปลือยกาย และบางที่ปรากฏว่า สตรีจะทำการถือว่าฟรอมโดยเปลือยกายสวมใส่เศษผ้า หรือบางสิ่งบางอย่างปกปิดอวัยวะพึงสงวนของนางเอาไว้เท่านั้น และสตรีส่วนใหญ่จะทำการถือว่าฟรอมเปลือยกายในเวลากลางคืน เรื่องที่กล่าวมานั้นเป็นการกระทำโดยอุตริกรรมจากพวกเขาตนเอง และโดยการปฏิบัติตามบรรพบุรุษของพวกเขา ซึ่งพวกเขาคิดและเชื่อมั่นว่า การที่พวกเขากระทำเช่นนั้นเป็นบัญญัติ และคำสั่งมาจากอัลลอฮฺ แต่อัลลอฮฺได้ทรงปฏิเสธเรื่องดังกล่าว โดยพระองค์ได้ตรัสว่า ﴿وَإِذَا قُلُوا فَحِشَةً قَالُوا وَجَدْنَا عَلَيْهَا بَيِّنَاتٍ مِنَ اللَّهِ وَأَمْرًا﴾

อัลลอฮฺ ﷻ จะไม่ทรงใช้เรื่องน่ารังเกียจ ตรงกันข้าม พระองค์ทรงใช้ให้มีความยุติธรรม และ ความบริสุทธิ์ใจ

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสได้ตอบพวกเขาว่า ﴿จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า﴾ คือ มุฮัมมัด จงกล่าวแก่ผู้ที่อ้างเช่นนั้นว่า ﴿แท้จริง อัลลอฮฺนั้นไม่ทรงใช้ให้กระทำการสิ่งที่น่ารังเกียจดอก﴾ คือ เรื่องที่พวกท่านได้กระทำขึ้นอย่างน่ารังเกียจเช่นนั้น อัลลอฮฺไม่เคยใช้ให้กระทำเช่นนั้นเลย ﴿พวกเจ้าจะกล่าวให้ร้ายแก่อัลลอฮฺในสิ่งที่พวกเจ้าไม่รู้ กระนั้นหรือ ?﴾ คือ พวกเจ้าจะพาดพิงไปยังอัลลอฮฺด้วยกับคำพูดที่พวกเจ้าไม่รู้ถึงความถูกต้อง กระนั้นหรือ ? และคำรัสของพระองค์ที่ว่า ﴿จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า พระผู้อภิบาลของฉัน ได้ทรงใช้ให้มีความยุติธรรม﴾ ให้มีความเที่ยงธรรม และยืนหยัดอย่างมั่นคง ﴿และพวกเจ้าจงผินโบหน้าของพวกเจ้าให้ตรงทุกมัสญิด และจงวิงวอนต่อพระองค์ในฐานะผู้บริสุทธิ์ใจต่อศาสนาของพระองค์﴾ คือ พระองค์ทรงใช้ให้พวกเจ้ายืนหยัดอย่างมั่นคงในการประกอบอิบาดะฮ์ต่อพระองค์ ในสภาพของมัน นั่นก็คือ ปฏิบัติตามบรรดารอบูลที่ได้รับการสนับสนุนด้วยมวะอูญูฮ์ต่างๆ ในสิ่งที่พวกเขาได้บอกให้ทราบมาจากอัลลอฮฺ และสิ่งที่พวกเขาได้นำมาคือ บัญญัติต่างๆ

และให้มีความบริสุทธิ์ใจในการปฏิบัติศาสนกิจต่อพระองค์ ที่จริงแล้ว อัลลอฮฺ ﷻ นั้นจะไม่ทรงรับผลงานจนกว่าจะรวมไปถึงหลักสำคัญสองประการ นั่นคือ ถูกต้องตรงตามศาสนบัญญัติ และมีความบริสุทธิ์ใจในการกระทำปราศจากการตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ

ความเข้าใจคำว่า “อัลบัตอ” และคำว่า “อัลเอาตะฮฺ”

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿ เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงบังเกิดพวกเจ้ามาแต่หนแรก พวกเจ้าก็จะกลับไป ﴾ ไปจนกระทั่งดำรัสของพระองค์ที่ว่า ﴿ الضَّلَا ﴾

บรรดานักวิชาการมีความเห็นแตกต่างกันในความหมายของดำรัสของพระองค์ที่ว่า ﴿ كَمَا بَدَأَكُمْ تَعُودُونَ ﴾

อิบนุ อบี นะญเญะฮฺ ได้กล่าว โดยนำมาจากมุญาฮิดเกี่ยวกับดำรัสของพระองค์ที่ว่า ﴿ كَمَا بَدَأَكُمْ تَعُودُونَ ﴾ มีความหมายว่า พระองค์ทรงให้พวกเจ้าเป็นผู้มีชีวิต หลังจากที่พวกเจ้าตายแล้ว

(อัญญอบารี 12/385)

อัลฮะซัน อัลบัสรี ได้กล่าวว่า ดังเช่นที่พระองค์ทรงบังเกิดพวกเจ้ามาในโลกนี้ (โลก ดุนยา) เช่นเดียวกับพวกเจ้าก็จะกลับไปมีชีวิตใหม่ในวันกิยามะฮฺ

(อัญญอบารี 12/385)

กอดาดะฮฺ ได้กล่าวว่า พระองค์ทรงเริ่มบังเกิดพวกเจ้า โดยที่พวกเจ้ายังไม่มีสิ่งใดเลย หลังจากนั้น พวกเจ้าก็ไป หลังจากนั้น พระองค์ทรงให้พวกเจ้ากลับมาเกิดใหม่ในวันกิยามะฮฺ

(อัญญอบารี 12/385)

อับดุลเราะฮฺมาน อิบนุ เซด อิบนุ อัสลัม ได้กล่าวว่า ดังเช่นที่พระองค์ได้บังเกิดพวกเจ้ามาในตอนแรก เช่นเดียวกับพระองค์ก็จะให้พวกเจ้าบังเกิดมาในตอนสุดท้าย

(อัญญอบารี 12/385)

อบูญะอฺฟัร อิบนุ ญะรีร ได้เลือกเอาพรรณานี้ โดยได้ยืนยันตามพรรณานี้ด้วยกับอะดิษที่รายงานโดย อิบนุ อับบาส ได้เล่าว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้ลุกขึ้นยืนในหมู่พวกเขาด้วยการกล่าวคำตักเตือน แล้วท่านได้กล่าวว่า

يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّكُمْ تَحْشَرُونَ إِلَى اللَّهِ حُفَاةَ غُرَاةٍ غُرَاةٍ ، كَمَا بَدَأْنَا أَوَّلَ خَلْقٍ نَعِيدُهُ وَعَدًا عَلَيْنَا إِنَّا كُنَّا فَاعِلِينَ

“โอ้มนุษย์ทั้งหลาย ความจริงพวกท่านจะถูกด้อนไปยังอัลลอฮฺโดยเท้าเปล่า (ไม่สวมรองเท้า) เปลือยกาย มีหนังหุ้มปลายลิ้น ดังเช่นถูกบังเกิดมาในตอนแรก ซึ่งเราจะให้เขากลับคืนไป (สู่เรา) ซึ่งเป็นคำสัญญาไว้แก่พวกเขา ความจริงพวกเราจะต้องเป็นเช่นนั้น”

(อฺฏออบารี 12/386)

อะดิษบทนี้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือเศาะฮิฮฺทั้งสอง

(ฟัตฮุลบาริ 6/445 และ 8/135, มุสลิม 4/2194)

อะลี อิบนิ อบีฏอลฮะฮฺ จาก อิบนิ อับบาส กล่าวเกี่ยวกับดำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿ كَمَا بَدَأَكُمْ تَعُودُونَ ﴿٦٩﴾ فَرِيقًا هَدَىٰ وَفَرِيقًا حَقَّ عَلَيْهِمُ الضَّلَالَةُ ﴾

โดยเขาได้กล่าวว่า แท้จริง อัลลอฮฺ ﷻ ได้ทรงเริ่มบังเกิดลูกหลานอาดัม (มนุษย์) มาเป็น ผู้ศรัทธา และปฏิเสธศรัทธา ดังเช่นที่พระองค์ตรัสว่า

﴿ هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْكُمْ كَافِرٌ وَمِنْكُمْ مُّؤْمِنٌ ﴾

“พระองค์ คือ ผู้ทรงสร้างพวกเจ้า ดังนั้น ในหมู่พวกเจ้าจึงมีผู้ปฏิเสธศรัทธา และในหมู่พวกเจ้ามีผู้ศรัทธา”

(ซูเราะฮฺ อัตตะฮฺญูบุน อายะฮฺที่ 2)

หลังจากนั้น พระองค์ก็ทรงให้พวกเขากลับคืนไปสู่พระองค์ในวันกิยามะฮฺ ดังเช่นที่พระองค์ทรงบังเกิดพวกเขามาโดยมีผู้ศรัทธา และมีผู้ปฏิเสธศรัทธา

(อฺฏออบารี 12/382)

ฉันขอกล่าวว่า ได้สนับสนุนเรื่องนี้ คือ คำพูดจากอะดิษที่รายงานโดย อิบนิ มัสอูด บันทึกอยู่ในหนังสือเศาะฮิฮฺอัลบุคอรียฺ ที่ว่า

(فَوَالَّذِي لَا إِلَهَ غَيْرُهُ إِنَّ أَحَدَكُمْ لَيَعْمَلُ بِعَمَلِ أَهْلِ الْجَنَّةِ حَتَّىٰ مَا يَكُونُ بَيْنَهُ وَبَيْنَهَا إِلَّا بَاعٌ أَوْ ذِرَاعٌ فَيَسْبِقُ عَلَيْهِ الْكِتَابُ فَيَعْمَلُ بِعَمَلِ أَهْلِ النَّارِ فَيَدْخُلُهَا ، وَإِنْ أَحَدَكُمْ لَيَعْمَلُ بِعَمَلِ أَهْلِ النَّارِ حَتَّىٰ مَا يَكُونُ بَيْنَهُ وَبَيْنَهَا إِلَّا بَاعٌ أَوْ ذِرَاعٌ فَيَسْبِقُ عَلَيْهِ الْكِتَابُ فَيَعْمَلُ بِعَمَلِ أَهْلِ الْجَنَّةِ فَيَدْخُلُ الْجَنَّةَ)

“ขอสาบานต่อผู้ที่ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์ แท้จริง คนหนึ่งคนใดในหมู่พวกเจ้า แน่อนจะทำงานด้วยกับงานของชาวสวรรค์ จนกระทั่งระหว่างเขากับ

ระหว่างสวรรค์ เหลือเพียงสองศอก หรือหนึ่งศอก แล้วการบันทึกก็ได้บันทึกไว้ แก่เขาก่อนแล้ว เขาจึงทำงานแบบงานของชาวนรก แล้วเขาก็เข้านรก และแท้จริง คนหนึ่งคนใดในหมู่พวกเจ้า แน่แน่นอนจะทำงานด้วยกับงานของชาวนรก จนกระทั่ง ระหว่างเขากับระหว่างนรกนั้น เหลือเพียงสองศอก หรือหนึ่งศอก แล้วการบันทึก ก็ได้บันทึกไว้แก่เขาก่อนแล้ว เขาจึงทำงานแบบงานของชาวสวรรค์ แล้วเขาก็เข้า สวรรค์”

(พัตฮุลบารี 11/486)

ข้าพเจ้าขอกล่าวว่า จำเป็นจะต้องรวมกันระหว่างจุดมุ่งหมายจากดำรัสในอัลกุรอานจาก อาเยฮฺดังกล่าวกับดำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿فَأَقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفًا فِطْرَتَ اللَّهِ الَّتِي فَطَرَ النَّاسَ عَلَيْهَا لَا تَبْدِيلَ لِخَلْقِ اللَّهِ﴾

“ดังนั้น เจ้าจงผินหน้าของเจ้าเข้าสู่ศาสนาที่เที่ยงแท้โดยธรรมชาติของอัลลอฮฺ พระองค์ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นมา ไม่มีการเปลี่ยนแปลงในการสร้างของอัลลอฮฺ”

(ซูเราะฮฺ อีรฺรุม อาเยฮฺที่ 30)

และสิ่งที่มีมาในหนังสือเศาะฮิฮฺทั้งสองที่รายงานโดย อิบฺนุรฺรอเยฮฺ ว่า แท้จริง ท่าน รอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(كُلُّ مَوْلُودٍ يُوْلَدُ عَلَى الْفِطْرَةِ فَأَبَوَاهُ يُهَوِّدَانِهِ وَيُنَصِّرَانِهِ وَيَمَجِّسَانِهِ)

“เด็กที่เกิดมาทุกคนนั้น ถูกเกิดมาบนธรรมชาติอันบริสุทธิ์ พ่อแม่ของเขาทั้งสอง จะทำให้เขาเป็นยิว, เป็นคริสต์ และเป็นพวกบูชาไฟ (มะญซี)”

(พัตฮุลบารี 3/290, มุสลิม 4/2047)

ในหนังสือเศาะฮิฮฺมุสลิม รายงานโดย อียาฏ อิบน์ อิมารุ เล่าว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้ กล่าวว่

(يَقُولُ اللَّهُ تَعَالَى : إِنِّي خَلَقْتُ عِبَادِي حُنَفَاءَ ، فَجَاءَتْهُمْ الشَّيَاطِينُ فَاجْتَأَتْهُمْ عَنْ دِينِهِمْ)

“อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า แท้จริง ข้าได้บังเกิดบ่าวของข้าในสภาพที่เที่ยงตรง แล้ว บรรดาชัยฏอนก็ได้มายังพวกเขา แล้วมันได้ทำให้พวกเขาหันเหออกจากศาสนา ของพวกเขา”

(มุสลิม 4/2197)

ฮะดีษได้บอกว่า อัลลอฮฺ ﷻ ทรงบังเกิดมนุษย์มาในโลกนี้มีทั้งผู้ศรัทธา และปฏิเสธ ศรัทธา และถึงแม้จะปรากฏว่า ธรรมชาติในการบังเกิดนั้น พระองค์ทรงให้พวกเขา รู้ และ ให้เอกภาพต่อพระองค์ และให้ทราบว่า ไม่มีพระเจ้าอื่นใด นอกจากพระองค์เท่านั้น โดยที่ พระองค์ได้เอาสัญญา กับพวกเขา และโลกที่พระองค์ได้สร้างให้พวกเขาอาศัยอยู่นั้น มีอะไรต่อ มีอะไรมากมาย ซึ่งบางคนก็อยู่ด้วยความสมณะ สำนึกบุญคุณต่ออัลลอฮฺ และบางคนก็อยู่ด้วยความละโมภ และเปลี่ยนแปลงไปตามการชักจูงของชัยฏอน จึงทำให้มีทั้งคนดี และคนไม่ดี ดังที่ อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْكُمْ كَافِرٌ وَمِنْكُمْ مُّؤْمِنٌ﴾

“พระองค์ คือ ผู้ทรงสร้างพวกเจ้า ดังนั้น ในหมู่พวกเจ้าจึงมีผู้ปฏิเสธศรัทธา และ ในหมู่พวกเจ้ามีผู้ศรัทธา”

(ซูเราะฮฺ อัฏตะฮอบุน อายะฮฺที่ 2)

ในฮะดีษระบุว่า

(كُلُّ النَّاسِ يَغْدُو ، فَبَاعَ نَفْسَهُ فَمُعْتِقُهَا أَوْ مُوبِقُهَا)

“มนุษย์ทุกคนจะรีบออกไปตั้งแต่เช้าตรู่ ดังนั้น ผู้ที่ขายตัวของเขาให้แก่อัลลอฮฺ เขาก็เป็นผู้ที่ปลดปล่อยตัวของเขาให้พ้นจากการลงโทษ หรือเขาขายตัวของเขาให้แก่ผู้อื่น เขาก็เป็นผู้ได้รับความพินาศ”

(มุสลิม 1/203)

และความจริง อัลลอฮฺ ﷻ ได้กำหนดทางออกไว้ให้ในการทำตัวให้พ้นมลทิน โดยพระองค์ ได้ตรัสไว้ว่า

﴿وَالَّذِي قَدَّرَ فَهَدَىٰ﴾

“และผู้ทรงกำหนดสภาวะ แล้วทรงชี้ทางนำ”

(ซูเราะฮฺ อัลอะอฺลา อายะฮฺที่ 3)

และ อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿الَّذِي أَعْطَىٰ كُلَّ شَيْءٍ خَلْقَهُ ثُمَّ هَدَىٰ﴾

“ผู้ประทานสิ่งที่พระองค์สร้าง แล้วพระองค์ก็ประทานทางนำที่ถูกต้องให้”

(ซูเราะฮฺ ฆอฮา อายะฮฺที่ 50)

ในหนังสือเศาะฮี้ฮ์ทั้งสองระบุว่า

(فَأَمَّا مَنْ كَانَ مِنْكُمْ مِنْ أَهْلِ السَّعَادَةِ فَسَيُسَّرُ لِعَمَلِ أَهْلِ السَّعَادَةِ ،
وَأَمَّا مَنْ كَانَ مِنْ أَهْلِ الشَّقَاوَةِ فَسَيُسَّرُ لِعَمَلِ أَهْلِ الشَّقَاوَةِ)

“สำหรับผู้ที่ยืนยันว่าในหมู่พวกเขานั้น เป็นชาวที่มีความสุข พระองค์ก็จะให้ ความสะดวกสำหรับงานของชาวที่มีความสุข ส่วนผู้ที่ปรากฏเป็นชาวที่มีความทุกข์ พระองค์ก็จะให้ความลำบากสำหรับงานของชาวที่มีความทุกข์”

(พัตฮุลบาริ 3/267, มุสลิม 4/2039)

ด้วยเหตุนี้ อัลลอฮฺ ﷻ จึงตรัสว่า ﴿ พวกหนึ่งพระองค์ทรงให้ทางนำ และอีกพวกหนึ่งสมควรแก่พวกเขาแล้วซึ่งการหลงผิด ﴾ หลังจากนั้น พระองค์ทรงให้เหตุผลว่า ﴿ แท้จริงพวกเขาได้ยึดเอาชัยฏอนเป็นผู้คุ้มครองอื่นจากอัลลอฮฺ.... ﴾ จนจบอายะฮ์

อิบนุ ญะรีร ได้กล่าวว่า นี่เป็นหลักฐานอันชัดแจ้งต่อความผิดจากการคิดว่า อัลลอฮฺจะไม่ลงโทษคนหนึ่งคนใดต่อความผิดที่เขาได้ประกอบขึ้น หรือจากความมั่นใจว่าเขาหลงทาง นอกจากได้กระทำมัน หลังจากรู้ความถูกต้องแล้ว เพราะเขาทำไปด้วยความดีดั่งต่อพระผู้เป็นเจ้า เพราะถ้าปรากฏว่าเป็นเช่นนั้น เขาก็ไม่อยู่ในกลุ่มที่หลงทาง ซึ่งเขานั้นหลงไปแล้วแต่ยังดีว่ายังอยู่ในทางนำ ส่วนพวกที่อยู่ในทางนำนั้น มีข้อแตกต่าง อัลลอฮฺ ﷻ ได้ทรงจำแนกบรรดาชื่อของทั้งสองฝ่าย และข้อชี้ขาดของทั้งสองฝ่ายไว้ในอายะฮ์นี้ (อายะฮ์ที่ 30 ซูเราะฮ์ อัลอะอฺรอฟ)

يَبْنِيءَ آدَمَ خُذُوا زِينَتَكُمْ عِنْدَ كُلِّ مَسْجِدٍ وَكُلُوا وَاشْرَبُوا
وَلَا تُسْرِفُوا إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِينَ ﴿٣١﴾

31. โอ้ลูกหลานอาดัมเอ๋ย จงเอาเครื่องประดับกายของพวกเจ้า ณ ทุก
มัสญิด และจงกิน และจงดื่ม แต่จงอย่าฟุ่มเฟือย แท้จริง พระองค์
ไม่ชอบบรรดาผู้ที่ฟุ่มเฟือยทั้งหลาย

คำสั่งใช้ให้แต่งตัวให้ดีขึ้นไปมัสญิด

อายะฮ์อัลกุรอานอันประเสริฐอายะฮ์นี้ อัลลอฮ์ได้ทรงตอบโต้พวกมุชริกีน ในสิ่งที่พวกยิดถือ เช่น เรื่องฏอวาฟ (เดินเวียนรอบ) อัลกะอฺบะฮ์ โดยเปลือยกาย ดังที่มุสลิม, อันนะฮาอี และ อิบน์ ญะร็ร ได้รายงานเอาไว้ จากอะดิษที่รายงานโดย ชัวะอฺบะฮ์ จาก สะละมะฮ์ อิบน์ กุฮัฎ จาก มุสลิม อัลบะฏีญ จาก สะอีด อิบน์ ญุบัยร จาก อิบน์ อับบาส เล่าว่า พวกเขา (พวกมุชริกีน) เคยฏอวาฟที่บัยตุลลอฮ์ เปลือยกายทั้งผู้ชายและผู้หญิง โดยผู้ชายเปลือยกาย ในเวลากลางวัน ผู้หญิงเปลือยกายในเวลากลางคืน และปรากฏว่า ผู้หญิงเคยกล่าวว่า

أَلْيَوْمَ يَبْدُو بَعْضُهُ أَوْ كُلُّهُ وَمَا بَدَا مِنْهُ فَلَا أَحِلَّهُ

“วันนี้ บางส่วนหรือทั้งหมดเผยให้เห็น และสิ่งที่เผยให้เห็นนั้น ก็ไม่เป็นที่อนุมัติ”

แล้ว อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿จงเอาเครื่องประดับกายของพวกเจ้า ณ ทุกมัสญิด﴾

อัลเอาฟี ได้เล่าโดยนำมาจาก อิบน์ อับบาส เกี่ยวกับดำรัสของ อัลลอฮ์ ที่ว่า ﴿وَلَا تُخَالِفُوا بِحُلَّتِكُمْ عِنْدَ كُلِّ مَسْجِدٍ﴾ โดยเขากล่าวว่า ปรากฏว่า บรรดาผู้ชายนั้นจะเดินเวียนรอบ บัยตุลลอฮ์ โดยเปลือยกาย แล้วอัลลอฮ์ได้ใช้ให้พวกเขาแต่งตัวให้สวยงาม คำว่า “อัสซันนะฮ์” ในที่นี้ แปลว่า เครื่องนุ่งห่ม หรือเสื้อผ้าที่สวมใส่ คือ ทั้งๆ ที่ปกปิดอวัยวะน่าละอาย และอื่นๆ จากนั้น ดังนั้น พวกเขาได้ถูกใช้ให้แต่งกายให้เรียบร้อยขณะมามัสญิด

(อัญญอบารี 12/391)

และเช่นเดียวกันนี้ที่ มุญาฮิด, อะฏออ, อิบรอฮีม, อันนะคออี, สะอีด อิบน์ ญุบัยร, กอตาตะฮ์, อัซซุดดีย์, อัญญะฮาก และ มาลิก โดยนำมาจาก อัซซุฮรี ก็ได้กล่าวเช่นนั้น

(อัญญอบารี 12/392 - 394)

และนักวิชาการท่านอื่นๆ ที่เป็นชาวสะลัฟ ในการอธิบายอายะฮ์ว่า อายะฮ์ดังกล่าวได้ถูกประทานลงมาเกี่ยวกับการฏอวาฟของพวกมุชริกีน ที่บัยตุลลอฮ์ โดยเปลือยกาย และจากอายะฮ์นี้ และสิ่งที่มีมาในความหมายเช่นเดียวกันจากซุนนะฮ์ จึงส่งเสริมให้แต่งกายให้เรียบร้อย ให้ดีในขณะจะละหมาด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในละหมาดวันศุกร์ และวันอีด และให้ใช้เครื่องหอมได้ เพราะเป็นความสวยงาม (มีกลิ่นหอม) และให้แปรงฟันด้วย เพราะจะทำให้ไม่มีกลิ่นไม่ดี

ส่วนหนึ่งจากอาภรณ์ที่ดีที่สุด คือ สีขาว ดังที่อิมามอะหมัด ได้รายงานมาจาก อิบน์ อับบาส โดยถือว่าเป็นอะดิษมัรฟะฮ์ (สายรายงานถึงท่านนบี ﷺ) เล่าว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(الْبَسُوا مِنْ ثِيَابِكُمُ الْبَيَاضَ فَإِنَّهَا مِنْ خَيْرِ ثِيَابِكُمْ ، وَكَفُّوا فِيهَا مَوْتَاكُمْ ،
وَإِنْ خَيْرَ أَكْحَالِكُمْ إِلَّا ثَمْدٌ ، فَإِنَّهُ يُجْلُو الْبَصَرَ وَيُنْبِتُ الشَّعْرَ)

“พวกท่านจงสวมใส่อาภรณ์ของท่านด้วยสีขาว เพราะอาภรณ์สีขาวนั้น เป็นอาภรณ์
ที่ดีที่สุดของพวกท่าน และพวกท่านจงใช้มันห่อศพของพวกท่าน และยาทาตาที่ดี
ที่สุดของพวกท่าน คือ อีซมิด เพราะมันจะทำให้ตาสว่าง และทำให้ขน (ผม) ขึ้นดก”
(อะหมัด 1/247)

อะดีษบหานี้ สายรายงานดีมาก ผู้รายงานเป็นไปตามเงื่อนไขของอิมามมุสลิม และได้
รายงานอะดีษบหานี้ โดย อบูดาวูด, อัตติรมิซีย์ และ อิบน์มาญะฮฺ โดย อัตติรมิซีย์ ได้กล่าวว่า เป็น
อะดีษะฮฺชั้น เราะฮิฮฺ

(อบูดาวูด 4/332, ตวัอะฮฺอะตุลอะอฺวะซี 7/72 และ อิบน์มาญะฮฺ 1/473)

ห้ามมิให้สุรุษสุร่าย และฟุ่มเฟือยในเรื่องอาหารการกิน และเครื่องนุ่งห่ม

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿ และจงกิน และจงดื่ม..... ﴾ จนจบอายะฮฺ

อัลบุคอรี กล่าวว่า อิบน์ อับบาส ได้กล่าวว่า จงกินตามที่ท่านประสงค์ และจงสวมใส่ตาม
ที่ท่านประสงค์ ตราบใดที่ไม่มีลักษณะสองประการ คือ สุรุษสุร่าย และถี่เหนียวจนเกินไป
(ฟัตฮุลบารีย์ 10/264)

และ อิบน์ ญะรีร ได้กล่าวว่า มุฮัมมัด อิบน์ อับดุลอะอฺลา ได้เล่าให้เราฟังว่า มุฮัมมัด
อิบน์ เชาร ได้เล่าให้เราจาก มะอฺมूर จาก อิบน์ ฆอฎฏ จากบิดาของเขา จาก อิบน์ อับบาส
ได้กล่าวว่า อัลลอฮฺทรงอนุญาตให้กินและดื่มโดยที่ไม่สุรุษสุร่าย และไม่ถี่เหนียวจนเกินไป
โดยสายรายงานอะดีษนี้ถูกต้อง

(อัมมฏอบารีย์ 12/394)

รายงานโดย อิมามอะหมัด จาก อัลมิกดาด อิบน์ มะอฺดี กะริบะฮฺ อัลกินดี ได้เล่าว่า
ฉันได้ยินท่านรอซูล ﷺ กล่าวว่า

(مَا مَلَأَ ابْنُ آدَمَ وَعَاءَ شَرًّا مِنْ بَطْنِهِ بِحَسْبِ ابْنِ آدَمَ أَكَلَاتٍ يُقْمَنَ صَلْبُهُ
، فَإِنْ كَانَ فَاعِلًا لَا مَحَالَةَ ، فَتُلْتُ طَعَامٌ وَتُلْتُ شَرَابٌ وَتُلْتُ لِنَفْسِهِ)

“ไม่มีภาชนะใดที่หากมนุษย์บรรจุไว้จนเต็มแล้วจะแย่ไปกว่าท้องของเขาเอง
เป็นการพอเพียงแล้วแก่มนุษย์ เพียงอาหารไม่กี่คำที่จะทำให้ร่างกายของเขาดำรง

อยู่ได้ แล้วถ้าปรากฏว่า เขาต้องทำเช่นนั้น โดยไม่มีทางอื่นก็ให้ ท้องของเขา 1/3 สำหรับอาหาร และ 1/3 สำหรับเครื่องดื่ม และ 1/3 เพื่อการหายใจของเขา"

(อะหมัด 4/132)

และบันทึกโดย อันนะซาอี ในหนังสืออัลกุบรอ 4/178 และอัตติรมิซี 2380 โดยอัตติรมิซี กล่าวว่า เป็นอะดีษะฮ์ และในบางรายงานว่าเป็นอะดีษะฮ์เศาะฮียะฮ์

อัลอะอฺรอฟ อัลคอรอซานี้ ได้เล่าโดยนำมาจาก อิบนิ อับบาส เกี่ยวกับดำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿وَكُلُوا وَاشْرَبُوا وَلَا تُسْرِفُوا إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِينَ﴾ ว่า เกี่ยวกับเรื่องอาหาร และเครื่องดื่ม (อัญญอบารี 12/394)

และ อิบน์ ญะร็ร ได้กล่าวว่า ดำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ﴿إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِينَ﴾ โดย อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า แท้จริง อัลลอฮ์ไม่ทรงชอบผู้ที่ละเมิดขอบเขตในเรื่องสิ่งฮาลาล และสิ่งหะรอม คือบรรดาผู้ที่คลั่ง จนกระทั่งอนุญาตสิ่งที่เป็นที่ตอบแทน และห้ามสิ่งที่เป็นที่อนุมัติ และทว่า พระองค์ทรงชอบฮาลาลในสิ่งที่ฮาลาล และหะรอมในสิ่งที่หะรอม ดังกล่าวนั้น จึงถือว่าถูกต้องตามที่พระองค์ทรงใช้

(อัญญอบารี 12/395)

قُلْ مَنْ حَرَّمَ زِينَةَ اللَّهِ الَّتِي أَخْرَجَ لِعِبَادِهِ وَالطَّيِّبَاتِ مِنَ الرِّزْقِ قُلْ هِيَ لِلَّذِينَ آمَنُوا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا خَالِصَةً يَوْمَ الْقِيَامَةِ
كَذَلِكَ نُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٣٢﴾

32. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า ผู้ใดเล่าที่ห้ามเครื่องประดับกายจาก อัลลอฮ์ ที่พระองค์ทรงให้ออกมาสำหรับปวงบ่าวของพระองค์ และบรรดาสิ่งดี ๆ จากปัจจัยยังชีพ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า สิ่งเหล่านี้สำหรับผู้ที่ศรัทธา เพื่อชีวิตความเป็นอยู่ในโลกนี้ (และสำหรับพวกเขา) โดยเฉพาะในวันปรโลก ในทำนองนั้นแหละ เราจะแจกแจงอายะฮ์ต่าง ๆ ให้แก่กลุ่มชนที่รู้

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสตอบโต้ผู้ที่ห้ามสิ่งต่างๆ จากของกิน เครื่องดื่ม หรือเสื้อผ้า ด้วยเจ้าของเขาเองโดยไม่มีบัญญัติใดๆ จากอัลลอฮ์ ﴿ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ﴾ แก่ชาวมุซริกทั้งหลายนั้นที่ห้ามสิ่งต่างๆ ด้วยความนึกคิดตามพระศนะของพวกเขาเองว่า ﴿ ผู้ใดเล่าที่ห้ามเครื่องประดับกายจากอัลลอฮ์ ที่พระองค์ทรงให้ออกมาสำหรับปวงบ่าวของพระองค์..... ﴾ จนจบอายะฮ์ คือ ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อผู้ที่ศรัทธาต่ออัลลอฮ์ และบ่าวของพระองค์ในโลกนี้ แต่พวกปฏิเสธนั้นชอบโลกนี้เพียงอย่างเดียว ซึ่งสิ่งต่างๆ เหล่านั้นก็เพื่อพวกเขา โดยเฉพาะในโลกด้วย แท้จริง สวรรค์นั้นเป็นที่ต้องห้ามแก่พวกกาฟิร (ปฏิเสธศรัทธาท้งมวล)

قُلْ إِنَّمَا حَرَّمَ رَبِّي الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنَ وَالْإِثْمَ
وَالْبَغْيَ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَأَنْ تُشْرِكُوا بِاللَّهِ مَا لَمْ يُنَزِّلْ بِهِ سُلْطَانًا
وَأَنْ تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٣٣﴾

33. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า แท้จริง สิ่งที่พระผู้อภิบาลทรงห้ามนั้น คือ สิ่งที่น่ารังเกียจ ทั้งที่เปิดเผย และไม่เปิดเผย และสิ่งที่เป็นบาป และการข่มเหงรังแกโดยไม่เป็นธรรม และการที่พวกเจ้าตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ โดยที่พระองค์มิได้ประทานหลักฐานใดๆ ลงมาในเรื่องนั้น และการที่พวกเจ้ากล่าวให้ร้ายต่ออัลลอฮ์ ในสิ่งที่พวกเจ้าไม่รู้

สิ่งที่ต้องห้าม คือ สิ่งที่น่ารังเกียจ สิ่งที่เป็นบาป การข่มเหงรังแกโดยไม่เป็นธรรม การตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ ﷻ และการกล่าวให้ร้ายต่ออัลลอฮ์ ﷻ

อิมามอะหมัด ได้รายงานจาก अबدิลลาฮ์ เล่าว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(لَا أَحَدَ أَغْيَرُ مِنَ اللَّهِ ، فَلِذَلِكَ حَرَّمَ الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنَ ،
وَلَا أَحَدَ أَحَبُّ إِلَيْهِ الْمَذْحُ مِنَ اللَّهِ)

“ไม่มีใครจะวางแผน (ดูแลเอาใจใส่) ยิ่งไปกว่าอัลลอฮ์ ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงได้ห้ามสิ่งที่น่ารังเกียจทั้งที่เปิดเผย และไม่เปิดเผย และไม่มีใครจะชอบการสรรเสริญยิ่งกว่าอัลลอฮ์”

(อะหฺมัด 10/381)

อัลบุคอรี และ มุสลิม ได้บันทึกอะดิษนี้ไว้ในหนังสือเศาะฮีหฺทั้งสองด้วย

(พัตฮุลบารี 9/230 และ มุสลิม 4/2114)

ได้เคยกล่าวมาแล้วเกี่ยวกับสิ่งที่น่ารังเกียจ ทั้งที่เปิดเผย และไม่เปิดเผยในซูเราะฮ์ อัลอันอาม

และคำรัสของ อัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ และสิ่งที่ เป็นบาป และการข่มเหงรังแกโดยไม่เป็นธรรม ﴾

อัสสุตดีย์ ได้กล่าวว่า คำว่า “อัลอิษมุ” ^{عُيُوبٌ} คือ สิ่งที่ชั่ว ส่วนคำว่า “อัลบัฆยฺ” ^{الْبَغْيُ} คือ การข่มเหงรังแกผู้อื่นโดยไม่เป็นธรรม

(อัญญอบารี 12/403)

มุญาฮิด ได้กล่าวว่า คำว่า “อัลอิษมุ” คือ ความชั่วต่างๆ ทั้งหมด และเขาได้บอกว่า ผู้ที่ข่มเหง รังแกผู้อื่น มันก็จะได้แก่ตัวของเขาเอง

(อัญญอบารี 12/403)

สรุปคำอธิบายของ คำว่า “อัลอิษมุ” ก็คือ ความผิดต่างๆ ที่เกี่ยวกับผู้กระทำ ส่วนคำว่า “อัลบัฆยฺ” คือ การข่มเหงผู้คน ด้วยเหตุนี้อัลลอฮ์จึงห้ามทั้งสองอย่าง

และคำรัสของ อัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ และการที่พวกเจ้าตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ โดยที่พระองค์มิได้ประทานหลักฐานใดๆ ลงมาในเรื่องนั้น ﴾ คือ การที่พวกท่านเอาสิ่งหนึ่งสิ่งใดมาเป็นภาคีในการเคารพภักดีต่อพระองค์ ﴿ และการที่พวกเจ้ากล่าวให้ร้ายต่ออัลลอฮ์ ในสิ่งที่พวกเจ้าไม่รู้ ﴾ การให้ร้าย และการโกหกเช่นที่อ้างว่า อัลลอฮ์ทรงมีบุตร และในทำนองเดียวกันนั้น เป็นเรื่องที่พวกเขาพูดไปโดยไม่รู้จักจริง อย่างนี้ก็เช่นเดียวกับคำรัสของพระองค์ที่ว่า

﴿ فَاجْتَنِبُوا الرِّجْسَ مِنَ الْأَوْثَانِ وَاجْتَنِبُوا قَوْلَ الزُّورِ ﴾

“ดังนั้น พวกเจ้าจงปลีกตัวออกจากความโสम्म ซึ่งหมายถึง เจริตทั้งหลาย และจงออกห่างจากการกล่าวคำเท็จ”

(ซูเราะฮ์ อัลฮัจญ์ อายะฮ์ที่ 30)

﴿ وَلِكُلِّ أُمَّةٍ أَجَلٌ فَإِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ لَا يَسْتَأْخِرُونَ سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ ﴾ (๓๔) يَبْنِيْءَ آدَمَ إِمَّا يَأْتِيَنَّكُمْ رُسُلٌ مِنْكُمْ يَقُصُّونَ عَلَيْكُمْ آيَاتِي فَمَنْ آتَقَى وَأَصْلَحَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ (๓๕) وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَاسْتَكْبَرُوا عَنْهَا أُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿ ٣٦ ﴾

34. และสำหรับทุกประชาชาตินั้นมีกำหนดเวลาหนึ่ง ครั้นเมื่อกำหนดเวลาของพวกเขามาถึงแล้ว พวกเขาจะขอให้ล่าช้าออกไปสักชั่วโมงหนึ่งก็ไม่ได้ และจะขอให้เร็วไปก็ไม่ได้
35. โอ้ลูกหลานอาดัมเอ๋ย ถ้ามีบรรดาศาสนทูตในหมู่พวกเจ้ามาแจ้งพวกเจ้า โดยเล่าอายะฮ์ของข้าให้แก่พวกเจ้าฟัง แล้วผู้ใดที่ยำเเกรงและปรับปรุงแก้ไขแล้ว ก็ไม่มีความหวาดกลัวใดๆ แก่พวกเขา และพวกเขาก็จะไม่เสียใจ
36. และบรรดาผู้ปฏิเสธอายะฮ์ต่างๆ ของเรา และแสดงโอหังต่ออายะฮ์เหล่านั้น ชนเหล่านี้แหละ คือ ชาวนรก โดยที่พวกเขาจะอยู่ในนรกนั้นตลอดกาล

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า ﴿ และสำหรับทุกประชาชาตินั้น ﴾ คือ ศตวรรษหนึ่ง และรุ่นหนึ่ง ﴿ มีกำหนดเวลาหนึ่ง ครั้นเมื่อกำหนดเวลาของพวกเขามาถึงแล้ว ﴾ คือ กำหนดเวลาของพวกเขามาถึง ﴿ พวกเขาจะขอให้ล่าช้าออกไปสักชั่วโมงหนึ่งก็ไม่ได้ และจะขอให้เร็วไปก็ไม่ได้ ﴾ หลังจากนั้น อัลลอฮ์ ﷻ ได้เตือนสำหรับมนุษย์ว่า จะมีศาสนทูตถูกแต่งตั้งมายังพวกเขา โดยจะมาอ่านมาเล่าเกี่ยวกับอายะฮ์ต่างๆ ที่บ่งบอกถึงข่าวดี และข่าวร้ายให้พวกเขาฟัง และพระองค์ได้ตรัสว่า ﴿ แล้วผู้ใดที่ยำเเกรงและปรับปรุงแก้ไขแล้ว ﴾ คือ ละทิ้งสิ่งที่ต้องห้าม กระทำการภักดีต่ออัลลอฮ์ ﴿ ก็ไม่มีความหวาดกลัวใดๆ แก่พวกเขา และพวกเขาก็จะไม่เสียใจ และบรรดาผู้ปฏิเสธอายะฮ์ต่างๆ ของเรา และแสดงโอหังต่ออายะฮ์เหล่านั้น ﴾ คือ ปฏิเสธไม่ยอมเชื่อฟัง และแสดงความมโหฬาร โอหัง ไม่ยอมปฏิบัติตาม ﴿ ชนเหล่านี้แหละ

คือ ชนวนรก โดยที่พวกเขาจะอยู่ในรกรกนั้นตลอดกาล 》 คือ พวกเขาจะพำนักอยู่ในรกรก
ชั่วนิรันดร์

﴿ فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِآيَاتِهِ ۖ
أُولَٰئِكَ يَنَالُهُمْ نَصِيبُهُم مِّنَ الْكِتَابِ حَتَّىٰ إِذَا جَاءَهُمْ رَسُولُنَا
يَتَوَقَّوهُمْ قَالُوا أَيَّنَا مَا كُنْتُمْ تَدْعُونَ مِن دُونِ اللَّهِ قَالُوا ضَلُّوا
عَنَّا وَشَهِدُوا عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ أَنَّهُمْ كَانُوا كَافِرِينَ ﴾ ٣٧

37. แล้วผู้ใดเล่าที่อธรรมยิ่งไปกว่าผู้ที่อุปโลกน์ความเท็จให้แก่อัลลอฮ์
หรือปฏิเสธบรรดาอายะฮ์ของพระองค์ ชนเหล่านี้แหละ ส่วนของ
พวกเขาที่ถูกกำหนดไว้ นั้น ก็จะได้แก่พวกเขา จนกว่าบรรดาทูตของ
เราที่จะเอาชีวิตพวกเขาได้มายังพวกเขา โดยกล่าวว่า ไหนเล่าที่
พวกเจ้าวิงวอนขออื่นจากอัลลอฮ์ พวกเขากล่าวว่า เขาเหล่านั้นได้
หายหน้าไปจากเราเสียแล้ว และพวกเขาได้ยืนยันแก่ตัวของพวกเขา
เองว่า พวกเขานั้นเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา

บรรดาพวกมุขริกัน ผู้อุปโลกน์ความเท็จให้แก่อัลลอฮ์ ﷻ ส่วนไม่ดีของ
พวกเขาจะประสบแก่พวกเขา ผู้คุ้มครองของพวกเขาจะหนีไปหมด ขณะที่
เขาใกล้จะตาย

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า ﴿ แล้วผู้ใดเล่าที่อธรรมยิ่งไปกว่าผู้ที่อุปโลกน์ความเท็จให้แก่
อัลลอฮ์ หรือปฏิเสธบรรดาอายะฮ์ของพระองค์ 》 คือ ไม่มีผู้ใดจะอธรรมยิ่งไปกว่าผู้ที่
อุปโลกน์ความเท็จให้แก่อัลลอฮ์ หรือปฏิเสธบรรดาอายะฮ์ของพระองค์ที่ได้ถูกประทานลงมา

มุฮัมมัด อิบน์ กะอับ อัลกูรอซี ได้กล่าวตามอายะฮ์ของพระองค์ที่ว่า ﴿ ชนเหล่านี้
แหละ ส่วนของพวกที่ถูกกำหนดไว้ นั้น ก็จะได้แก่พวกเขา 》 โดยเขาได้กล่าวว่า คือ ผลงาน
ของเขา เครื่องยังชีพของเขา และอายุของเขา

(อัญญาบารี 12/413)

และเช่นเดียวกัน อัรรอเบียะอฺ อิบนุ อนัส และ อัब्ดุลเราะฮฺมาน อิบนุ เซด อิบนุ อัสลัม ก็ได้กล่าวเช่นนั้น

(อัญญอบารี 12/413 และ 414)

ข้อความดังกล่าว ก็ดังเช่นคำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿ قُلْ إِنَّ الَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ لَا يُفْلِحُونَ ﴿٦٩﴾ مَتَّعْتُ فِي الدُّنْيَا ﴿٧٠﴾ ثُمَّ إِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ ثُمَّ نُنْذِرُهُمُ الْعَذَابَ الشَّدِيدَ بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ ﴿٧١﴾ ﴾

“จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า แท้จริง บรรดาผู้กล่าวเท็จต่ออัลลอฮฺนั้น ไม่ประสบความสำเร็จดอก ความเฟลิดเฟลินในโลกนี้ แล้วพวกเขาก็กลับคืนมาสู่เรา แล้วเราจะให้พวกเขาลี้มรสการลงโทษอย่างหนัก เพราะเหตุที่พวกเขาปฏิเสธศรัทธา”

(ซูเราะฮฺ ญุซ อายะฮฺที่ 69 และ 70)

และคำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿ وَمَنْ كَفَرَ فَلَا يَحْزُنكَ كُفْرُهُ ۖ إِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ فَنُنَبِّئُهُمْ بِمَا عَمِلُوا ۚ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٢٣﴾ نُمَتِّعُهُمْ قَلِيلًا ثُمَّ نَضْطَرُّهُمْ إِلَىٰ عَذَابٍ غَلِيظٍ ﴿٢٤﴾ ﴾

“และผู้ใดปฏิเสธศรัทธา ก็อย่าให้การปฏิเสธศรัทธาของเขาทำให้เจ้าเศร้าโศกเสียใจ และยิ่งเรานั้น คือ การกลับของพวกเขาก็แล้วเราจะบอกแก่พวกเขาในสิ่งที่พวกเขาได้กระทำไว้ แท้จริง อัลลอฮฺนั้น เป็นผู้ทรงรอบรู้ทุกสิ่งที่อยู่ในทรงอก เราจะให้เวลาพวกเขาสนุกสนานกันเพียงเล็กน้อย แล้วเราจะไล่ต้อนพวกเขาไปสู่การลงโทษที่รุนแรง”

(ซูเราะฮฺ ลุกมาน อายะฮฺที่ 23 และ 24)

และคำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ จงกว่าบรรดาทูตของเราที่จะเอาชีวิตพวกเขาได้มายังพวกเขา... ﴾ จนจบอายะฮฺ อัลลอฮฺ ﷻ ทรงบอกให้ทราบ ว่า บรรดาโมลาคะฮฺนั้น เมื่อพวกเขามาเอาชีวิตพวกมุชริกีน จะทำให้พวกเขาตกใจขณะจะตาย และเอาชีวิตของพวกเขาไปสู่นรก โดยกล่าวแก่พวกเขาว่า บรรดาสิ่งที่พวกเจ้าตั้งเป็นภาคีต่ออัลลอฮฺที่คิดว่ามันจะช่วยเหลือพวกเจ้าได้ในโลกนี้ มันหายไปไหนกันหมด พวกเขาก็ตอบว่า ﴿ เขาเหล่านั้นได้หายหน้าไปจากเราเสียแล้ว ﴾ คือ หินไปจากเราแล้ว เราไม่หวังประโยชน์อันใดจากพวกเขาแล้ว และพวกเขาก็ไม่มีความดีใดๆ แล้ว ﴿ และพวกเขาก็ยืนยันแก่ตัวของพวกเขาเองว่า ﴾ คือ สารภาพ และยอมรับด้วยตัวเองว่า ﴿ พวกเขานั้นเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา ﴾

﴿ قَالَ ادْخُلُوا فِي أُمَمٍ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِكُمْ مِنَ الْجِنَّ وَالْإِنْسِ فِي النَّارِ كُلَّمَا دَخَلَتْ أُمَّةٌ لَعَنَتْ أُخْتَهَا حَتَّى إِذَا آذَرُكُوا فِيهَا جَمِيعًا قَالَتْ أَخْرِجُهُمْ لَأَوْلَهُمْ رَبَّنَا هَؤُلَاءِ أَضَلُّونَا فَآتِهِمْ عَذَابًا ضِعْفًا مِنَ النَّارِ قَالَ لِكُلِّ ضِعْفٌ وَلَكِنْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٣٨﴾ وَقَالَتْ أُولَهُمْ لَأَخْرِجُهُمْ فَمَا كَانَ لَكُمْ عَلَيْنَا مِنْ فَضْلٍ فذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْسِبُونَ ﴿٣٩﴾ ﴾

38. พระองค์ตรัสว่า พวกเจ้าจงเข้าไปในหมู่ประชาชาติที่ล่วงลับไปก่อน พวกเจ้าทั้งที่เป็นญิน และเป็นมนุษย์ ซึ่งอยู่ในไฟนรกนั้นเกิด ทุกครั้งที่กลุ่มชนหนึ่งเข้าไป พวกเขาก็สาปแช่งพี่น้องของพวกเขา จนกระทั่งเมื่อพวกเขาได้พบกันในไฟนรกนั้นทั้งหมดแล้ว กลุ่มหลังสุดของพวกเขา ก็กล่าวแก่กลุ่มแรกของพวกเขาว่า โอ้พระผู้อภิบาลของเรา พวกเหล่านี้แหละที่ทำให้พวกเราหลงผิด ดังนั้น โปรดได้ทรงนำมาแก่พวกเรา ซึ่งการลงโทษเป็นสองเท่าจากไฟนรกด้วยเกิด พระองค์ตรัสว่า แต่ละกลุ่มนั้นจะได้รับสองเท่า แต่ทว่า พวกเจ้าไม่รู้

39. และกลุ่มแรกของพวกเขาได้กล่าวแก่กลุ่มหลังของพวกเขาว่า พวกเจ้าไม่มีความดีเด่นใดๆ เหนือพวกเรา ดังนั้น พวกเจ้าจงลิ้มรสการลงโทษ เนื่องด้วยสิ่งที่พวกเจ้าแสวงหากันไว้เกิด

ชาวนรกทะเลาะ และสาปแช่งกัน

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัส ให้ทราบถึงคำรัสของพระองค์ที่กล่าวกับพวกมุชริกีนที่อุปโลกน์ความเท็จให้แก่อัลลอฮฺ และปฏิเสธบรรดาอายะฮฺของพระองค์ว่า ﴿ พวกเจ้าจงเข้าไปในหมู่ประชาชาติ ﴾ ที่คล้ายๆ กับพวกเจ้ามีลักษณะเดียวกันกับพวกเจ้า ﴿ ที่ล่วงลับไปก่อนพวกเจ้า ﴾ คือ เป็นประชาชาติที่ปฏิเสธเช่นเดียวกับพวกเจ้าซึ่งเป็นรุ่นก่อนๆ พวกเจ้า ﴿ ทั้งที่เป็นญิน และเป็นมนุษย์ ซึ่งอยู่ในไฟนรกนั้นเกิด ﴾

และดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ ทุกครั้งที่กลุ่มชนหนึ่งเข้าไป พวกเขาก็สาปแช่งพี่น้องของพวกเขา ﴾ ดังที่ อัลคอลีล นบีอิบรอฮีม ได้กล่าว โดย อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสไว้ในอัลกุรอาน ว่า

﴿ ثُمَّ يَوْمَ الْقِيَمَةِ يَكْفُرُ بَعْضُكُم بِبَعْضٍ وَيَلْعَنُ بَعْضُكُم بَعْضًا وَمَأْوَاكُمُ النَّارُ وَمَا لَكُم مِّن تَصْرِيحٍ ﴾

“แล้วในวันกิยามะฮฺ บางคนในหมู่พวกเจ้าก็จะปฏิเสธอีกบางคน และบางคนในหมู่พวกเจ้า ก็จะแช่งด่าอีกบางคน และที่พำนักของพวกเจ้า คือ ไฟ และสำหรับพวกเจ้าจะไม่มีผู้ช่วยเหลือเลย”

(ซูเราะฮฺ อัลอังกะบุต อายะฮฺที่ 25)

และดำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿ إِذْ تَبَرَّأَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا مِنَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا وَرَأَوْا الْعَذَابَ وَتَقَطَّعَتْ بِهِمُ الْأَسْبَابُ ۖ وَقَالَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا لَوْ أَنَّا كَرِهْنَا فَنَتَّبِعَهُمُ كَمَا تَبَرَّأُوا مِنَّا كَذَلِكَ يُرِيهِمُ اللَّهُ أَعْمَلَهُمْ حَسْرَتٍ عَلَيْهِمْ وَمَا هُمْ بِخَارِجِينَ مِنَ النَّارِ ۖ ﴾

“(และ) ขณะที่บรรดาผู้ที่ถูกตามได้ปลีกตัวออกจากบรรดาผู้ตาม และขณะที่พวกเขาเห็นการลงโทษ และขณะที่บรรดาสัมพันธภาพที่มีต่อกันได้ขาดสะบั้นลง และบรรดาผู้ที่ตามได้กล่าวว่า หากพวกเรามีโอกาสกลับไปมีชีวิตใหม่ในโลกนี้อีกครั้งหนึ่ง เราก็จะปลีกตัวออกจากพวกเขาเหล่านั้น เช่นเดียวกับที่พวกเขาได้ปลีกตัวออกจากพวกเรา ในทำนองเดียวกันนั้นแหละ อัลลอฮฺจะทรงให้พวกเขาเห็นงานต่าง ๆ ของพวกเขา เป็นที่น่าเสียใจแก่พวกเขา และโดยที่พวกเขาจะไม่ได้ออกจากไฟนรกด้วย”

(ซูเราะฮฺ อัลบะเกาะเราะฮฺ อายะฮฺที่ 166 และ 167)

และดำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ จนกระทั่งเมื่อพวกเขาได้พบกันในไฟนรกนั้น ทั้งหมดแล้ว ﴾ คือ พวกเขาได้มารวมกันในไฟนรกทั้งหมด ﴿ กลุ่มหลังสุดของพวกเขาก็กล่าวแก่กลุ่มแรกของพวกเขว่า ﴾ คือ กลุ่มที่เข้ามาทีหลัง ซึ่งเป็นผู้ตาม ก็ได้กล่าวแก่กลุ่มแรก คือ ผู้ที่ถูกตาม เนื่องจากพวกเขามีโทษหนักจึงถูกให้เข้ามาก่อน แล้วกลุ่มที่ตามก็ได้ร้องเรียนต่ออัลลอฮฺในวันกิยามะฮฺ ว่า พวกนั้นแหละที่ได้ทำให้ฉันหลงทาง โดยกลุ่มผู้ตามได้ร้องเรียนว่า ﴿ โอ้พระผู้อภิบาลของเขา พวกเหล่านี้แหละที่ทำให้พวกเราหลงผิด ดังนั้น

โปรดได้ทรงนำมาแก่พวกเขา ซึ่งการลงโทษเป็นสองเท่าจากไฟนรกด้วยเถิด ﴿ คือ
ลงโทษให้หนักกว่าพวกเรด้วยเถิด ดังที่ อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿ يَوْمَ تُقَلَّبُ وُجُوهُهُمْ فِي النَّارِ يَقُولُونَ يَلَيْتَنَّا أَطَعْنَا اللَّهَ وَأَطَعْنَا الرَّسُولَ ﴿٦٦﴾
وَقَالُوا رَبَّنَا إِنَّا أَطَعْنَا سَادَتَنَا وَكُبَرَاءَنَا فَأَضَلُّونَا السَّبِيلَا ﴿٦٧﴾ رَبَّنَا إِنَّا هُمْ ضَعُفَيْنِ مِنَ
الْعَذَابِ وَالْعَنَاءِ لَعَنَّا كَبِيرًا ﴿٦٨﴾

“วันที่ใบหน้าของพวกเขา นั้น จะถูกพลิกกลับไปกลับมาในไฟนรกนั้น พวกเขาจะ
กล่าวว่า โอ้ความระทมทุกข์ของเรา ถ้าพวกเราได้เชื่อฟังอัลลอฮฺ และเราได้เชื่อ
ฟังรอซูลก็จะดีหอก และพวกเขากล่าวว่า โอ้พระผู้อภิบาลของเรา แท้จริง เราได้
เชื่อฟังบรรดาหัวหน้าของเรา และบรรดาผู้นำของเรา ดังนั้น พวกเขาจึงทำให้
พวกเราหลงทาง โอ้พระผู้อภิบาลของเรา ได้โปรดลงโทษพวกเราเป็นสองเท่าเถิด
และทรงสาปแช่งพวกเราให้หนักเถิด”

(ซูเราะฮฺ อัลอะฮฺซาบ อายะฮฺที่ 66 - 68)

และดำรัสของพระองค์ ที่ว่า ﴿ พระองค์ตรัสว่า แต่ละกลุ่มนั้นจะได้รับสองเท่า แต่ทว่า
พวกเจ้าไม่รู้ ﴾ ความจริง พวกท่านได้กระทำการดังกล่าว และเราก็จะตอบแทนทุกฝ่าย
ตามผลงานของเขา ดังเช่นดำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ زِدْنَاهُمْ عَذَابًا فَوْقَ الْعَذَابِ بِمَا كَانُوا
يُفْسِدُونَ

“บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา และปิดกั้นทางของอัลลอฮฺ เราได้เพิ่มการลงโทษให้แก่
พวกเขามากขึ้น เนื่องจากพวกเขาได้ก่อกรรมทำชั่ว”

(ซูเราะฮฺ อัลนะฮฺล อายะฮฺที่ 88)

และ อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า

﴿ وَلَيَحْمِلُنَّ أَثْقَالَهُمْ وَأَثْقَالًا مَعَ أَثْقَالِهِمْ

“และแน่นอน พวกเขาจะแบกรับความผิดของพวกเขา และความผิดอื่น ๆ ร่วมกับ
ความผิดของพวกเขา”

(ซูเราะฮฺ อัลอังกะบูต อายะฮฺที่ 13)

และ อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿ وَمِنْ أَوْزَارِ الَّذِينَ يُضِلُّونَهُمْ بِغَيْرِ عِلْمٍ الْآيَةِ ﴾

“และ (จงแบก) ความผิดของบรรดาผู้ที่พวกเขาทำให้เขาเหล่านั้นหลงผิดโดยไม่รู้...” จนนบอายะฮฺ

(ซูเราะฮฺ อันนะฮฺลีย์ อายะฮฺที่ 25)

และดำรัสของพระองค์ ﷻ ที่ว่า ﴿ และกลุ่มแรกของพวกเขาได้กล่าวแก่กลุ่มหลังของพวกเขาว่า ﴾ คือ กลุ่มที่ถูกตาม ได้กล่าวแก่ผู้ตามว่า ﴿ พวกเจ้าไม่มีความดีเด่นใดๆ เหนือพวกเรา ﴾ อัซซุคฺคีย์ ได้กล่าวว่า ความจริงพวกเจ้าได้หลงทางแล้วเช่นเดียวกับที่พวกเราหลงทาง

(อัญญอบารี 12/420)

และดำรัสของพระองค์ ﷻ ที่ว่า ﴿ ดังนั้น พวกเจ้าจงลืมนการลงโทษ เนื่องด้วยสิ่งที่พวกเจ้าแสวงหากันไว้เถิด ﴾ สภาพเช่นนี้ก็ดังเช่นที่ อัลลอฮฺ ﷻ ได้บอกให้ทราบเกี่ยวกับพวกเขาในขณะที่พวกเขาถูกต้อนไปรวม ณ ที่อัลลอฮฺ ในดำรัสของพระองค์ที่ว่า

﴿ قَالَ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا لِلَّذِينَ اسْتَضَعِفُوا أَنَحْنُ صَدَدْتَكُمْ عَنِ الْهُدَىٰ بَعْدَ إِذْ جَاءَكُمْ بِلَ كُنْتُمْ مُجْرِمِينَ ﴿٣٢﴾ وَقَالَ الَّذِينَ اسْتَضَعِفُوا لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا بَلْ مَكْرُ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ إِذْ تَأْمُرُونَنَا أَنْ نَكْفُرَ بِاللَّهِ وَنَجْعَلَ لَهُ أَنْدَادًا وَأَسْرُوا النَّدَامَةَ لَمَّا رَأَوُا الْعَذَابَ وَجَعَلْنَا الْأَغْلَالَ فِي أَعْنَاقِ الَّذِينَ كَفَرُوا هَلْ يُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٣٣﴾ ﴾

“บรรดาผู้หยิ่งยโส (หัวหน้า) ก็กล่าวแก่บรรดาผู้อ่อนแอ (ลูกน้อง) ว่า พวกเราหรือที่ได้ขัดขวางพวกเจ้าจากแนวทางที่ถูกต้อง หลังจากที่ได้มานี้พวกเจ้ามิใช่เช่นนั้น แต่พวกเจ้าเองต่างหากที่เป็นผู้กระทำผิด บรรดาผู้อ่อนแอ (ลูกน้อง) กล่าวแก่บรรดาผู้ยโสว่า มิใช่เช่นนั้นดอก แต่มันเป็นแผนการทั้งกลางคืน และกลางวัน เมื่อพวกเจ้าใช้ให้เราปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และเราได้ตั้งภาคีคู่เคียงกับพระองค์ และพวกเขาจะชอนความสำนึกผิด เมื่อพวกเขาได้เห็นการลงโทษ และเราได้เอาโซ่คล้องที่คอของบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา พวกเขาจะไม่ได้รับการตอบแทนใดๆ นอกจากที่พวกเขาได้กระทำไว้”

(ซูเราะฮฺ สะบะฮฺ อายะฮฺที่ 32 และ 33)

﴿ إِنَّ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَاسْتَكْبَرُوا عَنْهَا لَا تُفَتَّحُ لَهُمْ
 أَبْوَابُ السَّمَاءِ وَلَا يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ حَتَّى يَلِجَ الْجَمَلُ فِي سَمِّ
 الْخِيَاطِ وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُجْرِمِينَ ﴿٤٠﴾ لَهُمْ مِنْ جَهَنَّمَ مِهَادٌ وَمِنْ
 فَوْقِهِمْ غَوَاشٍ وَكَذَلِكَ نَجْزِي الظَّالِمِينَ ﴿٤١﴾ ﴾

40. แท้จริง บรรดาผู้ปฏิเสธบรรดาอายะฮ์ต่างๆ ของเรา และได้แสดง
 โอหังต่ออายะฮ์เหล่านั้น บรรดาประตูแห่งฟากฟ้าจะไม่ถูกเปิดให้
 แก่พวกเขา และพวกเขาจะไม่ได้เข้าสวรรค์ (จนกว่าอุจจะลอดเข้าไป
 ในรูเข็มได้) และในทำนองนั้นแหละ เราจะลงโทษผู้ที่กระทำความผิด
 ทั้งหลาย

41. สำหรับพวกเขานั้น คือ ที่นอนแห่งนรกญะฮันนัม และจากเบื้องบน
 ของพวกเขามีสิ่งครอบคลุมอยู่ และในทำนองนั้นแหละ เราจะลงโทษ
 ผู้อธรรมทั้งหลาย

บรรดาผู้ที่ปฏิเสธ บรรดาประตูฟ้าจะไม่เปิดรับพวกเขา และพวกเขาจะ
 ไม่ได้เข้าสวรรค์ตลอดไป

อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿ บรรดาประตูแห่งฟากฟ้าจะไม่ถูกเปิดให้แก่พวกเขา ﴾

บางท่านกล่าวว่า จุดมุ่งหมายก็คือ ผลงานที่ดีๆ และ การขอพรของพวกเขาจะไม่ถูกยก
ขึ้นไป

มูญาฮิด, สะอีด อิบน์ ญะบร ก็ได้อธิบายเช่นนั้น

อัลเอาฟี และ อะลี อิบน์ อบีฏอลฮะฮ์ ก็ได้รายงานเรื่องนี้ จาก อิบน์ อับบาส

(อัญญอบารี 12/422 และ 423)

และเช่นเดียวกัน อัชเชารี ได้รายงานเรื่องนี้ มาจากลัยษ, จากอะฏออ จากอิบน์ อับบาส

(อัญญอบารี 12/422)

บางท่านบอกว่า จุดมุ่งหมายของข้อความนี้ คือ บรรดาประตูฟ้าจะไม่เปิดรับวิญญาณของพวกเขา โดย อัลญะฮาก ได้รายงานเรื่องนี้มาจาก อิบนิ อับบาส

(อฺฏออบารี 12/422)

อัลสุดีดี และคนอื่นๆ ก็กล่าวเช่นเดียวกัน

(อฺฏออบารี 12/422)

และสิ่งที่สนับสนุนทรรศนะนี้คือ ฮะดีษที่ อิบน์ ญะรียฺ ได้รายงานจาก อัลบะรออฺ ว่า แท้จริง ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวถึงการเอาวิญญาณของคนชั่วขึ้นไปยังชั้นฟ้า (เขาเล่าว่า) และมันได้ถูกนำขึ้นไป โดยทุกครั้งที่ผ่านมาบรรดาอิกะฮฺ พวกเขาจะกล่าวว่า วิญญาณชั่วเหล่านี้เป็นของใครกัน ? พวกเขาตอบว่า ของชายคนนั้น คนนี้ โดยเรียกชื่อที่น่ารังเกียจที่สุดเท่าที่เขาถูกเรียกขาน ขณะยังมีชีวิตใน الدنيا จนกระทั่งถูกนำขึ้นไปสู่ชั้นฟ้า แล้วขอให้เปิดประตู แต่ประตูฟ้าก็ไม่ยอมเปิดให้ หลังจากนั้นท่านรอซูล ﷺ ได้อ่านอายะฮฺที่ว่า ﴿لَا تَفْتَحُ أَبْوَابُ السَّمَاءِ﴾ไปจนกระทั่งจบอายะฮฺ

(อฺฏออบารี 12/424)

อย่างนี้แหละที่ได้มีการรายงานมา โดยเป็นส่วนหนึ่งจากฮะดีษที่ยาว ซึ่งบันทึกโดยอบูดาวูด, อันนะซาอี และ อิบน์มาญะฮฺ

(อบูดาวูด 5/114, อันนะซาอี 4/78 และ อิบน์มาญะฮฺ 1/494)

และ อิบน์ ญะรียฺ ได้กล่าวเกี่ยวกับคำรืษของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿لَا تَفْتَحُ أَبْوَابُ السَّمَاءِ﴾ ว่า “ประตูฟ้าจะไม่เปิดให้แก่ผลงานของพวกเขา และวิญญาณของพวกเขา” ซึ่งเรื่องนี้ได้มีการรวมเอาสองคำพูดไว้ด้วยกัน วัลลอฮุอะอฺลัม (อัลลอฮฺทรงทราบดี)

(อฺฏออบารี 14/423)

และคำรืษของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ และพวกเขาจะไม่ได้เข้าสวรรค์ จนกว่าอุรฺจะลอดเข้าไปในรูเข็มได้ ﴾ พวกเขาได้ให้คำอธิบายว่า เป็นอุรฺใหญ่ และ อิบน์ มัสอูด ได้กล่าวว่า มันคือ อัลญะมัล หมายถึงเป็นลูกอุรฺ และในรายงานหนึ่งกล่าวว่า เป็นอุรฺตัวผู้

(อฺฏออบารี 12/428)

มุญาฮิด และ อิกริมะฮฺ ได้กล่าวโดยนำมาจาก อิบนิ อับบาส ว่า เขาเคยอ่านว่า حَتَّى يَلْجُ الْجَمْلُ فِي سَمِّ الْخِيَاطِ โดยอ่านสระฎ็อมมะฮฺ ที่อักษรญีม และใส่สระชัดดะฮฺที่อักษรมีม ซึ่งมีความหมายว่า เชือกหนา

(อฺฏออบารี 12/431)

และดำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ สำหรับพวกเขานั้น คือ ที่นอนแห่งนรก ญะฮันนัม ﴾ มุฮัมมัด อิบน์ กะอฺบ อัลกูรอซี ได้กล่าวเกี่ยวกับดำรัสของ อัลลอฮฺที่ว่า ﴿ لَعْنٌ مِنْ جَهَنَّمَ مَهَا ﴾ คือที่นอนของเขา ﴿ และจากเบื่องบนของพวกเขามีสิ่งครอบคลุมอยู่ ﴾ คือ มีผ้านวมคลุมอยู่

(อัญญาอฺบารี 12/436)

และเช่นเดียวกับ อัญญาอะฮาก อิบน์ มุซาอิม และ อัสนุดดียฺ ก็ได้กล่าวเช่นเดียวกัน ﴿ และในทำนองนั้นแหละ เราจะลงโทษผู้ธรรมทั้งหลาย ﴾

وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَا نُكَلِّفُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا
أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٤٢﴾ وَنَزَعْنَا مَا فِي صُدُورِهِمْ
مِّنْ غُلٍّ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهِمُ الْأَنْهَارُ وَقَالُوا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا
لِهَٰذَا وَمَا كُنَّا لِنَهْتَدِيَ لَوْلَا أَن هَدَانَا اللَّهُ لَقَدْ جَاءَتْ رُسُلُ رَبِّنَا
بِالْحَقِّ وَنُودُوا أَن تِلْكَمُ الْبَغْيَةُ أَورِثُوهَا بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ

﴿ ٤٣ ﴾

42. และบรรดาผู้ที่ศรัทธา และกระทำความดีทั้งหลายนั้น เราจะไม่บังคับชีวิตใด นอกจากชีวิตนั้นมีความสามารถเท่านั้น ชนเหล่านี้แหละ คือ ชาวสวรรค์ โดยที่พวกเขาจะพำนักอยู่ในนั้นชั่วนิรันดร์
43. และเราได้ถอดออกซึ่งการผูกใจเจ็บที่อยู่ในห้วงอกของพวกเขา (คือ ชาวสวรรค์) โดยมีแม่น้ำหลายสายไหลอยู่เบื้องล่าง และพวกเราได้กล่าวว่า การสรรเสริญนั้นเป็นสิทธิ์ของอัลลอฮฺ ผู้ทรงให้ทางนำแก่พวกเราจนได้รับสิ่งนี้ และใช้ว่าพวกเราจะได้รับทางนำก็หาไม่ หากว่าอัลลอฮฺนั้น มิได้ทรงให้ทางนำแก่พวกเรา แน่อน บรรดาศาสนทูตแห่งพระผู้อภิบาลของเรานั้นได้นำความจริงมา และพวกเราได้ถูกประกาศให้ทราบว่ นั่นแหละ คือ สวนสวรรค์ โดยที่พวกเจ้าได้ถูกให้รับมันไว้เป็นมรดก เนื่องด้วยสิ่งที่พวกเจ้าเคยกระทำกัน

บรรยายให้ทราบถึงบันปลายของคนดีๆ และสภาพของพวกเขา

เมื่ออัลลอฮ์ ﷻ ได้บอกให้ทราบถึงสภาพของคนเลวๆ แล้วต่อด้วยการกล่าวถึงสภาพของคนที่มีความสุข โดยพระองค์ได้ตรัสว่า ﴿ และบรรดาผู้ที่ศรัทธา และกระทำความดีทั้งหลายนั้น ﴾ คือ คนที่หัวใจของพวกเขาได้ศรัทธาต่ออัลลอฮ์ และกระทำความดีงามด้วยอวัยวะทุกส่วนของพวกเขา ซึ่งตรงกันข้ามกับบรรดาผู้ที่ปฏิเสธบรรดาอายะฮ์ของอัลลอฮ์ และยโสโอหัง โดยที่อัลลอฮ์ ﷻ ทรงเตือนให้ทราบว่า แท้จริง การศรัทธา และกระทำความดีทั้งหลายนั้น เราจะไม่บังคับชีวิตใด นอกจากชีวิตนั้นมีความสามารถเท่านั้น ชนเหล่านี้แหละ คือ ชาวสวรรค์ โดยที่พวกเขาจะพำนักอยู่ในนั้นชั่วนิรันดร์ และเราได้ถอดออกซึ่งการผูกใจเจ็บที่อยู่ในห้วงอกของพวกเขา (คือ ชาวสวรรค์) ﴿ ไม่ว่าจะเป็นความอิจฉาริษยา หรือความโกรธ ดังที่มีระบุอยู่ในหนังสือเศาะฮิฮ์อัลบุคอรีย์ รายงานจาก อบีสะอีด อัลคุดรี เล่าว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(إِذَا خَلَصَ الْمُؤْمِنُونَ مِنَ النَّارِ حُبِسُوا عَلَى قَنْطَرَةٍ بَيْنَ الْجَنَّةِ وَالنَّارِ فَاقْتَصَصَ لَهُمْ مَظَالِمُ كَانَتْ بَيْنَهُمْ فِي الدُّنْيَا حَتَّى إِذَا هُذِّبُوا وَنُقُوا أُذِنَ لَهُمْ فِي دُخُولِ الْجَنَّةِ ، فَوَ الَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ إِنَّ أَحَدَهُمْ بِمَنْزِلَةٍ فِي الْجَنَّةِ أَدْلُ مِنْهُ بِمَسْكَنِهِ كَانَ فِي الدُّنْيَا)

“เมื่อบรรดามุอฺมิน (ผู้ศรัทธา) ได้ออกจากนรก พวกเขาจะถูกกักกันอยู่บนสะพานระหว่างสวรรค์กับนรก และความอธรรมต่างๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างพวกเขาในโลก จะถูกนำมาตัดสินชี้ขาดใช้กันไปจนกระทั่งเมื่อพวกเขาถูกทำให้สะอาดบริสุทธิ์ พวกเขาจะได้รับอนุญาตให้เข้าสวรรค์ ขอสาบานต่อผู้ที่ชีวิตของฉันอยู่ในอุ้งพระหัตถ์ของพระองค์ (แท้จริง) คนหนึ่งในหมู่พวกเขานั้น จะรู้จักที่พำนักของเขาในสวรรค์ดี ยิ่งกว่าที่เขาเคยรู้จักที่พำนักของเขาในโลกดุนยาเสียอีก”

(พัตฮุลบาริ 5/115)

และ อัสนุดดีน ได้กล่าวเกี่ยวกับตำราของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ และเราได้ถอดออกซึ่งการผูกใจเจ็บที่อยู่ในห้วงอกของพวกเขา (คือ ชาวสวรรค์) โดยมีแม่น้ำหลายสายไหลอยู่เบื้องล่าง..... ﴾ จนจบอายะฮ์ คือ ชาวสวรรค์นั้น เมื่อพวกเขาถูกนำไปสู่สวรรค์ พวกเขาจะพบว่า ที่ประตูสวรรค์นั้น มีต้นไม้ต้นหนึ่ง ที่โคนต้นของมันมีตาน้ำสองตา แล้วพวกเขาได้ดื่มจากตาน้ำหนึ่ง ความผูกใจเจ็บในห้วงอกของเขาก็จะถูกถอดออก ซึ่งเครื่องดื่มดังกล่าวนี้

เป็นเครื่องดื่มที่มีความสะอาดบริสุทธิ์ และเมื่ออาบน้ำชำระล้างร่างกายด้วยน้ำจากอีกตาน้ำหนึ่ง ผิวพรรณรูปลักษณ์ของพวกเขาจะผุดผ่องสดใส แล้วเนื้อตัวพวกเขาก็จะไม่สกปรกอีกต่อไปชั่วกาลนาน

(อัมฎอบารี 12/439)

อันนะซาอี และ อิบน์ มัรฺดะวัยฮฺ ได้รายงานอะดีษจาก อบีฮุร็อยเราะฮฺ เล่าว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(كُلُّ أَهْلِ الْجَنَّةِ يَرَى مَقْعَدَهُ مِنَ النَّارِ فَيَقُولُ : لَوْلَا أَنَّ اللَّهَ هَدَانِي فَيَكُونُ لَهُ شُكْرًا ، وَكُلُّ أَهْلِ النَّارِ يَرَى مَقْعَدَهُ مِنَ الْجَنَّةِ فَيَقُولُ : لَوْ أَنَّ اللَّهَ هَدَانِي فَيَكُونُ لَهُ حَسْرَةٌ)

“ชาวสวรรค์ทุกคนจะมองเห็นที่นั่งของเขาในนรก แล้วจะกล่าวว่า ถ้าแม้ว่าอัลลอฮ์ไม่ให้ทางนำแก่ฉันแล้วละก็ (ฉันก็จะต้องเป็นเช่นนั้น) ดังนั้น จึงขอขอบคุณต่อพระองค์ และชาวนรกทุกคนจะมองเห็นที่นั่งของเขาในสวรรค์ แล้วจะกล่าวว่า หากอัลลอฮ์ให้ทางนำแก่ฉันก็คงจะดี แล้วเขาก็มีแต่ความเศร้าโศกเสียใจ”

(อันนะซาอี ในหนังสือ อัลกุบรอ 6/447)

และด้วยเหตุที่พวกเขาได้รับมรดกที่นั่งในสวรรค์ และได้ถูกประกาศให้ทราบว่ นั่นแหละคือ สวนสวรรค์ โดยที่พวกเขาได้ถูกให้รับมันไว้เป็นมรดก เนื่องด้วยสิ่งที่พวกเขาเคยกระทำกันคือ ด้วยผลงานของพวกเขาที่ได้กระทำเอาไว้ พวกเขาจึงได้รับความเมตตา แล้วได้เข้าสวรรค์ มีที่พำนักในสวรรค์ตามผลงานของพวกเขา ที่เข้าใจอย่างนั้น ก็เพราะว่า มีปรากฏอยู่ในหนังสือเศาะฮิฮฺทั้งสองจากท่านนบี ﷺ ได้กล่าวไว้ว่า

(وَاعْلَمُوا أَنَّ أَحَدَكُمْ لَنْ يَدْخُلَهُ عَمَلُهُ الْجَنَّةَ قَالُوا : وَلَا أَنْتَ يَا رَسُولَ اللَّهِ قَالَ : وَلَا أَنَا إِلَّا أَنْ يَتَغَمَّدَنِي اللَّهُ بِرَحْمَةٍ مِنْهُ وَفَضْلٍ)

“พวกท่านพึงทราบเถิดว่า แท้จริง คนหนึ่งคนใดในหมู่พวกท่าน ผลงานของเขาจะไม่ใช้สิ่งที่ทำให้เขาได้เข้าสวรรค์ พวกเขาถามว่า แม้แต่ท่านหรือ โอ้ท่านรอซูลของอัลลอฮ์ ? ท่านตอบว่า แม้แต่ฉันก็ไม่ นอกจากอัลลอฮ์จะประทานความเมตตาและความโปรดปรานแก่ฉัน”

(พัตฮุลบารี 11/300 และ มุสลิม 4/2170)

وَنَادَىٰ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ أَصْحَابَ النَّارِ أَن قَدْ وَجَدْنَا مَا وَعَدَنَا رَبُّنَا حَقًّا فَهَلْ وَجَدْتُمْ مَا وَعَدَ رَبُّكُمْ حَقًّا قَالُوا نَعَمْ فَأَذَّنَ مُؤَذِّنٌ بَيْنَهُمْ أَن لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الظَّالِمِينَ ﴿٤٤﴾ الَّذِينَ يَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا وَهُمْ بِالْآخِرَةِ كَافِرُونَ ﴿٤٥﴾

44. และชาวสวรรค์ได้ร้องเรียกชาวนรกว่า แท้จริง พวกเราได้พบแล้วว่า สิ่ง^๑ที่พระผู้อภิบาลของเราได้สัญญาแก่เราไว้^๒นั้น เป็นความจริง และ พวกเจ้าได้พบสิ่ง^๑ที่พระผู้อภิบาลของพวกเจ้าได้ทรงสัญญาไว้เป็น ความจริงไหม ? พวกเขากล่าวว่า เป็นความจริง แล้วผู้ที่ประกาศ คนหนึ่งได้ประกาศขึ้นในหมู่พวกเขาว่า ขอให้การสาปแช่งของ อัลลอฮ์ จงประสบแก่ผู้ธรรมทั้งหลายด้วยเถิด

45. คือ บรรดาผู้ที่ขัดขวางทางของอัลลอฮ์ และปรารถนาให้ทางนั้น คดเคี้ยว และต่อวันปรโลกนั้น พวกเขาปฏิเสธศรัทธา

สำหรับชาวนรคนั้นเสียใจแล้วเสียใจอีก

อัลลอฮ์ ﷻ ทรงบอกให้ทราบถึงคำพูดที่ชาวสวรรค์ได้โต้ตอบกับชาวนรก เมื่อพวกเขา ได้เข้าพำนักในสถานที่ที่ถูกจัดเตรียมไว้ให้แล้ว โดยชาวสวรรค์ได้กล่าวว่า ﴿ แท้จริง พวกเราได้ พบแล้วว่า สิ่ง^๑ที่พระผู้อภิบาลของเราได้สัญญาแก่เราไว้^๒นั้น เป็นความจริง และพวกเจ้า ได้พบสิ่ง^๑ที่พระผู้อภิบาลของพวกเจ้าได้ทรงสัญญาไว้เป็นความจริงไหม ? พวกเขากล่าวว่า เป็นความจริง ﴾ ดังที่ อัลลอฮ์ ﷻ ได้ทรงบอกให้ทราบไว้ใน ซูเราะฮ์ อัศศ็อฟฟาต เกี่ยวกับ พวกปฏิเสธกลุ่มหนึ่งที่ว่า

﴿ فَاطْلَعُوا فِي سَوَاءٍ الْجَحِيمِ ﴿٥٥﴾ قَالَ تَاللَّهِ إِن كِدْتَ لَتُرْدِينَ ﴿٥٦﴾ وَلَوْلَا نِعْمَةُ رَبِّي لَكُنْتُ مِنَ الْمُحْضَرِينَ ﴿٥٧﴾ أَفَمَنْ نَحْنُ بِمُتَّبِعِينَ ﴿٥٨﴾ إِلَّا مَوْتَتَنَا الْأُولَىٰ وَمَنْحُنْ بِمُعَذِّبِينَ ﴿٥٩﴾ ﴾

“ครั้นเมื่อเขามองลงไป ก็เห็นเพื่อนของเขาอยู่ท่ามกลางไฟที่ลุกโชติช่วง เขาจึงกล่าวว่า ขอสาบานต่ออัลลอฮฺ ท่านเกือบจะทำให้ฉันพินาศ และหากมิใช่ความโปรดปรานจากพระผู้อภิบาลของฉันแล้ว ฉันจะต้องอยู่ในหมู่ผู้ถูกนำมาลงโทษอย่างแน่นอน ดังนั้น เราจะไม่ตาย เว้นแต่การตายของเราครั้งแรก และเราจะไม่ถูกลงโทษ กระนั้นหรือ ? ”

(ซูเราะฮฺ อัลอะอฺรอฟฟาต อายะฮฺที่ 55 – 59)

ซึ่งประมวลจากข้อความนั้น เป็นการปฏิเสธคำพูดที่พวกเขาเคยกล่าวเอาไว้ในโลกดุนยา แต่เป็นการบอกถึงสภาพการลงโทษที่กำลังเป็นอยู่ในขณะนั้น และเช่นเดียวกัน ยังมีคำกล่าวของบรรดาโมอิดะฮฺ ที่กล่าวแก่พวกเขาอีกว่า

﴿ هَذِهِ النَّارُ الَّتِي كُنْتُمْ بِهَا تَكْذِبُونَ ۖ أَفَسِحْرٌ هَذَا أَمْ أَنْتُمْ لَا تُبْصِرُونَ ۝۱۵
أَصْلَوْهَا فَاصْبِرُوا أَوْ لَا تَصْبِرُوا سَوَاءٌ عَلَيْكُمْ إِنَّمَا تُجْزَوْنَ مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ۝۱۶﴾

“นี่คือ ไฟนรก ซึ่งพวกเจ้าเคยปฏิเสธมัน นี่คือ เล่ห์กล หรือว่าพวกเจ้ายังมองไม่เห็น จงเข้าไปเผาไหม้ในนั้น พวกเจ้าจะทนได้หรือไม่ได้ ก็เท่าเทียมกันสำหรับพวกเจ้า แท้จริง พวกเจ้าจะถูกตอบแทนตามที่พวกเจ้าได้กระทำไว้เท่านั้น”

(ซูเราะฮฺ อัลญุญุศ อายะฮฺที่ 14 – 16)

และเช่นเดียวกัน ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวแก่ผู้ที่ถูกสังหารและถูกฝังในบ่อเกาะลิบ ในวันสมรภูมิบะดร์ ซึ่งท่านได้ตะโกนเรียกว่า

(يَا أَبَا جَهْلٍ بَنَ هِشَامَ ، وَيَا عُتْبَةَ بَنَ رَبِيعَةَ ، وَيَا شَيْبَةَ ابْنَ رَبِيعَةَ -
وَسَمِّيَ رُؤُوسُهُمْ - هَلْ وَجَدْتُمْ مَا وَعَدَ رَبُّكُمْ حَقًّا ؟ فَإِنِّي وَجَدْتُ مَا وَعَدَنِي رَبِّي
حَقًّا) وَقَالَ عُمَرُ : يَا رَسُولَ اللَّهِ نَحَابِطُ قَوْمًا قَدْ جَافُوا ؟ فَقَالَ (وَالَّذِي
نَفْسِي بِيَدِهِ مَا أَنْتُمْ بِأَسْمَعَ لِمَا أَقُولُ مِنْهُمْ وَلَكِنْ لَا يَسْتَطِيعُونَ أَنْ يُجِيبُوا)

“โอ้อับดุลมุฮะมมัด บิน ฮิซาม, โอ้อุตบะฮฺ บินรอบีอะฮฺ โอ้อัยยะฮฺ บินรอบีอะฮฺ โดยท่านได้เรียกชื่อบรรดาหัวหน้าของพวกเขา พวกเจ้าพบสัญญาที่พระผู้อภิบาลของพวกเจ้าได้สัญญาเอาไว้เป็นจริง แล้วหรือยัง ? ส่วนฉันนั้นได้พบสัญญาที่พระผู้อภิบาลของฉันได้สัญญาไว้กับฉันเป็นความจริงแล้ว และอุมร์ได้กล่าวว่า โอ้อับดุลมุฮะมมัดของอัลลอฮฺ ท่านกำลังพูดกับกลุ่มคนที่ได้พินาศไปแล้ว กระนั้นหรือ ? แล้วท่านได้กล่าวว่า ขอสาบานต่อผู้ซึ่งชีวิตของฉันอยู่ในอุ้งพระหัตถ์ของพระองค์

พวกท่านไม่ได้ยินสิ่งที่ฉันกล่าวมากไปกว่าพวกเขาหรอก แต่พวกเขาไม่สามารถจะตอบได้เท่านั้น”

(มุสลิม 4/2203)

และคำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ แล้วผู้ที่ประกาศคนหนึ่ง ได้ประกาศขึ้นในหมู่พวกเขาว่า ﴾ คือ ผู้แจ้งให้ทราบได้ประกาศในหมู่พวกเขาว่า ﴿ ขอให้การสาปแช่งของอัลลอฮฺจงประสบแก่ผู้อธรรมทั้งหลายด้วยเถิด ﴾ คือ จงโดนกับพวกเขาด้วยเถิด หลังจากนั้นพระองค์ก็บอกถึงการกระทำของพวกเขาว่า ﴿ คือ บรรดาผู้ที่ขัดขวางทางของอัลลอฮฺ และปรารถนาให้ทางนั้นคดเคี้ยว ﴾ คือ ขัดขวางผู้คนมิให้ปฏิบัติตามทางนำของอัลลอฮฺ บัญญัติของพระองค์ที่บรรดาอูซูลได้นำมาเผยแผ่เรียกร้อง เชิญชวน และประสงค์ที่จะให้ทางเหล่านั้นคดเคี้ยวเสียหาย จนไม่มีใครปฏิบัติตาม ﴿ และต่อวันปรโลกนั้น พวกเขาปฏิเสธศรัทธา ﴾ คือ พวกเขาจะเป็นผู้ไปพบอัลลอฮฺในวันปรโลก โดยเป็นผู้ปฏิเสธ ไม่ยอมเชื่อ ไม่ยอมศรัทธาทั้งคำพูด และการกระทำ แสดงให้เห็นว่า พวกเขาไม่กลัวการลงโทษ จึงถือว่าพวกเขาเป็นคนที่เลวสันติไปแล้ว

وَبَيْنَهُمَا حِجَابٌ وَعَلَى الْأَعْرَافِ رِجَالٌ يَعْرِفُونَ كُلًّا بِسِيمِهِمْ
وَنَادُوا أَصْحَابَ الْجَنَّةِ أَنْ سَلِّمُوا عَلَيْكُمْ لَمْ يَدْخُلُوهَا وَهُمْ
يَطْمَعُونَ ﴿٤٦﴾ وَإِذَا صُرِفَتْ أَبْصَارُهُمْ تِلْقَاءَ أَصْحَابِ النَّارِ قَالُوا
رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٤٧﴾

46. และระหว่างพวกเขานั้นมีกำแพงกัน และบนกำแพงนั้นมีชายกลุ่มหนึ่ง ซึ่งพวกเขารู้จักพวกนั้นทั้งหมดด้วยเครื่องหมายของพวกเขา และพวกเขาได้เรียกชาวสวรรค์ (โดยกล่าวว่า) ขอความสันติ จงมีแด่พวกท่านเถิด โดยที่พวกเขายังมิได้เข้าสวรรค์ และพวกเขาก็มีความปรารถนาอย่างแรงกล้า
47. และเมื่อบรรดาสายตาของพวกเขาหันไปทางชาวนรก พวกเขา ก็กล่าวว่า โอ้พระผู้อภิบาลของเรา โปรดอย่าให้พวกเราอยู่กับกลุ่มผู้อธรรมเหล่านั้นเลย

อัลอะอฺรอฟ (กัาแฟงกัันระหว่างนรกกับสวรรค์ และพวกที่อยู่บนกัาแฟง)

เมื่ออัลลอฮฺ ﷻ ได้กล่าวถึงการโต้ตอบกันระหว่างชาวสวรรค์กับชาวนรกแล้ว ระหว่างสวรรค์กับนรกนั้น มีกัาแฟงกััน มิให้ทั้งสองฝ่ายมาปะปนกัน

อิบนุ ญะร็ร ได้กล่าวว่า กัาแฟงกัันระหว่างสวรรค์กับนรกนั้น คือ กัาแฟงที่ อัลลอฮฺ ﷻ ได้กล่าวเอาไว้ว่า

﴿ فَضْرَبَ بَيْنَهُمْ بِسُورٍ لَهُدْبَابٌ بَاطِنُهُ فِيهِ الرَّحْمَةُ وَظَاهِرُهُ مِنْ قِبَلِهِ الْعَذَابُ ﴾

“(ขณะนั้น) ก็จะมีกัาแฟงที่มีประตูบานหนึ่งมาขวางกัันระหว่างพวกเขา ด้านในของมันนั้น มีความเมตตา และด้านนอกของมัน (ด้านของพวกฝ่าฝืน) มีการลงโทษ”

(ซูเราะฮฺ อัลอะดีด อายะฮฺที่ 13)

กัาแฟงนั้น ก็คือ “อัลอะอฺรอฟ” นั้นเอง ซึ่ง อัลลอฮฺ ﷻ เคยตรัสไว้ว่า ﴿ وَعَلَى الْأَعْرَافِ رَجَالٌ ﴾

และมีอะดีษที่มีสายรายงานจาก อัศสูดดียฺ ซึ่งเขาได้กล่าวเกี่ยวกับดำรัสของ อัลลอฮฺ ที่ว่า ﴿ وَبَيْنَهُمَا حِجَابٌ ﴾ นั้น ก็คือ กัาแฟงนั้นเอง ซึ่งเรียกกันว่า “อัลอะอฺรอฟ”

(อัญญอบารี 12/449)

มุญาฮิด เล่าว่า “อัลอะอฺรอฟ” นั้นเป็นกัาแฟงกัันระหว่างสวรรค์กับนรก โดยมีประตูด้วย

(อัญญอบารี 12 /451)

อิบนุ ญะร็ร ได้กล่าวว่า คำว่า أَعْرَافُ เป็นพหูพจน์ของคำว่า عُرْفٌ ซึ่งหมายถึง ทุกอย่างที่สูงจากพื้นดิน ชาวอาหรับจะเรียกว่า عُرْفًا และที่จริงแล้ว ก็มีคำกล่าวว่า عُرْفُ الدِّيكِ ซึ่งแปลว่า หงอนไก่ เพราะมันสูงอยู่บนหัวไก่

อัศสูดดียฺ ได้กล่าวว่า ที่เรียกกัาแฟงกัันระหว่างสวรรค์กับนรก ว่า “อัลอะอฺรอฟ” นั้น ก็เพราะว่า คนที่อยู่บนกัาแฟงนั้น จะทราบถึงสภาพของพวกเขาเป็นอย่างดี

(อัญญอบารี 12 /449)

ชาวอะอฺรอฟ (คนที่อยู่บนกัาแฟง) นั้น เป็นกลุ่มชนหนึ่งที่มีความดีและความชั่วพอง กัน โดยที่ สุชัยฟะฮฺ, อิบนุ อับบาส, อิบนุ มัสอูด และคนอื่นๆ ที่เป็นชาวสะลัฟ และ คอหลัฟ ก็กล่าวเช่นนั้น

อิบนุ ญะร็ร ได้รายงานจาก สุชัยฟะฮฺ ว่า เขาได้ถูกถามเกี่ยวกับชาวกัาแฟงอะอฺรอฟว่า เป็นใครกัน ? แล้วสุชัยฟะฮฺได้ตอบว่า เป็นกลุ่มชนหนึ่งที่ทำความดี และความไม่ดีพอง กัน

เขาจึงถูกให้พำนักอยู่บนกำแพงที่กั้นระหว่างสวรรค์กับนรก จนกว่าอัลลอฮฺจะตัดสินพวกเขา

(อัลญุบาริ 12/453)

และ มะอุมฺร ได้เล่าโดยนำมาจาก อัลอะซัน ว่า เขาได้อ่านข้อความของอัลกุรอาน ที่ว่า ﴿لَمْ يَدْخُلُوهَا وَهُمْ يَطْمَعُونَ﴾ เขาได้กล่าวว่า อัลลอฮฺมิได้ทรงให้มีความปรารถนาอันแรงกล้าในหัวใจของพวกเขา นอกจากความประเสริฐ และความจริงใจของพวกเขา

(อับดุลร็อซซัค 2/230)

และ กอตาตะฮฺ ได้กล่าวว่า ความจริงอัลลอฮฺได้ทรงบอกให้พวกเจ้าทราบมาแล้ว ถึงสถานที่ๆ พวกเขাপำนักอยู่นั้น ก็ด้วยความปรารถนาอันแรงกล้าของพวกเขานั่นเอง

(อัลญุบาริ 12/465)

และคำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿และเมื่อบรรดาสายตาของพวกเขาหันไปทางชาวนรก พวกเขาก็กล่าวว่า โอ้พระผู้อภิบาลของเรา โปรดอย่าให้พวกเราได้อยู่กับกลุ่มผู้ธรรมเหล่านั้นเลย﴾

อัลญะฮาก ได้กล่าว โดยนำมาจาก อิบนิ อับบาส ว่า แท้จริง ชาวอะฮฺรอฟ เมื่อเขาเห็นชาวนรก พวกเขาก็ทราบถึงสภาพของพวกเขาเป็นอย่างดี โดยกล่าวว่า โอ้พระผู้อภิบาลของเรา โปรดอย่าให้พวกเราได้อยู่กับกลุ่มชนผู้ธรรมเหล่านั้นเลย

(อัลญุบาริ 12/463)

وَنَادَىٰ أَصْحَابُ الْأَعْرَافِ رِجَالًا يَعْرِفُونَ بِسِيمَاهُمْ قَالُوا مَا أَغْنَىٰ عَنْكُمْ جَمْعُكُمْ وَمَا كُنْتُمْ تُتَكَبَّرُونَ ﴿٤٨﴾ أَهَؤُلَاءِ الَّذِينَ أَقْسَمْتُمْ لَا يَنَالُهُمُ اللَّهُ بِرَحْمَةٍ أَدْخُلُوا الْجَنَّةَ لَا خَوْفٌ عَلَيْكُمْ وَلَا أَنْتُمْ تَحْزَنُونَ ﴿٤٩﴾

48. และบรรดาผู้ที่อยู่บนกำแพงนั้น ได้ร้องเรียกชายกลุ่มหนึ่ง ซึ่งพวกเขารู้จักพวกนั้นด้วยเครื่องหมายของพวกเขา (ชาวนรก) โดยกล่าวว่า การสะสม (ทรัพย์สินเงินทอง) และการที่พวกเจ้ายโสโอหังนั้น ย่อมไม่อำนวยประโยชน์แก่พวกเจ้าเลย

49. คนเหล่านี้ไซ้ไหม คือ ผู้ที่พวกเจ้าได้สาบานไว้ว่า อัลลอฮฺจะไม่ทรงให้ความเมตตาใดๆ ประสบแก่พวกเขา ? พวกเจ้าจงเข้าสวรรค์กันเถิด โดยที่ไม่มีความหวาดกลัวใดๆ แก่พวกเจ้า และพวกเจ้าก็จะไม่เสียใจ

อัลลอฮฺ ﷻ ทรงบอกให้ทราบถึงพวกที่อยู่บนกำแพงดำหนิพวกหัวหน้าชาวมุชริกีน ซึ่งพวกเขารู้จักดีในนรก ด้วยเครื่องหมายที่ปรากฏอยู่กับพวกเขา ว่า ﴿ การสะสม (ทรัพย์สินเงินทอง) ﴾ ไว้อย่างมากมาย ﴿ และการที่พวกเจ้ายโสโอหังนั้น ย่อมไม่อำนวยความสะดวกแก่พวกเจ้าเลย ﴾ คือ เงินทองอันมากมายที่พวกเจ้าสะสมเอาไว้ ไม่ได้ป้องกันพวกเจ้าให้พ้นจากการลงโทษของอัลลอฮฺได้ แต่กลับทำให้พวกเจ้าถูกลงโทษและทรมานอยู่ในขณะนี้ ﴿ คนเหล่านี้ไซ้ไหม คือ ผู้ที่พวกเจ้าได้สาบานไว้ว่า อัลลอฮฺจะไม่ทรงให้ความเมตตาใดๆ ประสบแก่พวกเขา ? ﴾

อะลี อิบน์ อบีฏอลฮะฮฺ ได้กล่าวโดยนำมาจาก อิบน์ อับบาส เกี่ยวกับคำพูดของชาวกำแพงที่ว่า ﴿ พวกเจ้าจงเข้าสวรรค์กันเถิด โดยที่ไม่มีความหวาดกลัวใดๆ แก่พวกเจ้า และพวกเจ้าจะไม่เสียใจ ﴾

(อัญญอบารีย์ 12/469)

وَنَادَىٰ أَصْحَابُ النَّارِ أَصْحَابَ الْجَنَّةِ أَنْ أَفِضُوا عَلَيْنَا مِنَ الْمَاءِ
أَوْ مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ حَرَّمَهُمَا عَلَى الْكَافِرِينَ
﴿٥٠﴾ الَّذِينَ اتَّخَذُوا دِينَهُمْ لَهْوًا وَلَعِبًا وَغَرَّتُهُمُ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا
فَالْيَوْمَ نَنسِفُهُمْ كَمَا نَسَوُا لِقَاءَ يَوْمِهِمْ هَذَا وَمَا كَانُوا بِآيَاتِنَا
يَجْحَدُونَ ﴿٥١﴾

50. และชาวนรกก็ได้ร้องเรียกชาวสวรรค์ โดยกล่าวว่า จงเทน้ำลงมา
ให้แก่เราด้วยเถิด หรือไม่ก็สิ่งที่อัลลอฮฺได้ทรงให้เป็นปัจจัยยังชีพ

แก่พวกเจ้าด้วย เขาเหล่านั้นกล่าวว่า แท้จริง อัลลอฮฺทรงให้สิ่งทั้งสองนั้น เป็นสิ่งที่ต้องห้ามแก่ผู้ปฏิเสธศรัทธาทั้งหลาย

51. คือ บรรดาผู้ยึดเอาศาสนาของพวกเขา เป็นสิ่งที่ให้ความเพลิดเพลิน และเป็นของเล่น และชีวิตความเป็นอยู่ในโลกนี้ได้หลอกลวงพวกเขา ดังนั้น วันนี้ เราจะลืมพวกเขาบ้าง ดังที่พวกเขาได้ลืมการพบกับวันของพวกเขา และการที่พวกเขาปฏิเสธบรรดาอายะฮฺของเรา

ความสุขของชาวสวรรค์ เป็นที่ต้องห้ามแก่ชาวนรก

อัลลอฮฺ ﷻ ทรงบอกให้ทราบถึงสภาพอันต่ำต้อยของชาวนรก การขอเครื่องดื่ม และอาหารจากชาวสวรรค์ โดยที่ชาวสวรรค์ก็ไม่ตอบรับคำขอของพวกเขา

อัสสุดดียฺ ได้กล่าวเกี่ยวกับอายะฮฺนี้ว่า ﴿ และชาวนรกก็ได้ร้องเรียกชาวสวรรค์ โดยกล่าวว่า จงเทน้ำลงมาให้แก่เราด้วยเถิด หรือไม่ว่าสิ่งทีอัลลอฮฺได้ทรงให้เป็นปัจจัยยังชีพแก่พวกเจ้าด้วย ﴾ อันหมายถึง อาหาร

(อัญญาบารี 12 /473)

และ อัษชะรียฺ ได้กล่าวโดยนำมาจาก อุษมาน อัษชะกอฟี จาก สะอีด อิบนิ ญุบัยร เกี่ยวกับอายะฮฺนี้ว่า ชายคนหนึ่งร้องเรียกพ่อของเขา หรือพี่น้องของเขา โดยกล่าวแก่เขาว่า ความร้อนเกือบจะไหม้ฉันแล้ว ร้อนเหลือเกิน เทน้ำมาให้ฉันหน่อย แล้วมีเสียงกล่าวแก่พวกเขาเป็นการตอบคำขอของพวกเขาว่า ﴿ แท้จริง อัลลอฮฺทรงให้สิ่งทั้งสองนั้น เป็นสิ่งที่ต้องห้ามแก่ผู้ปฏิเสธศรัทธาทั้งหลาย ﴾

(อัญญาบารี 12/474)

และ अब್ದุรเราะฮฺมาน อิบน์ เซด อิบน์ อัสลัม ได้กล่าวเกี่ยวกับอายะฮฺนี้ ที่ว่า ﴿ إِنَّ اللَّهَ حَرَّمَ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴾ หมายถึง ความถึง อาหาร และเครื่องดื่มของชาวสวรรค์

(อัญญาบารี 12/474)

หลังจากนั้น อัลลอฮฺ ﷻ ได้บอกให้ทราบถึงคุณลักษณะของบรรดาผู้ปฏิเสธว่า พวกเขา มุ่งแต่โลกดุนยา โดยพวกเขาเอาศาสนาเป็นที่สนุกสนาน เป็นเรื่องล้อเล่น สนใจแต่โลกนี้เท่านั้น โดยไม่สนใจต่อโลกอาคิเราะฮฺเลย

และดำรัสของพระองค์ที่ว่า ﴿ ดั่งนั้น วันนี้ เราจะลืมหักเขาบ้าง ดังที่พวกเขาได้ ลืมการพบกับวันของพวกเขา ﴾ คือ พระองค์จะปฏิบัติกับพวกเขา เหมือนคนที่ลืมหักเขา ที่จริงแล้ว อัลลอฮฺ ﷻ นั้น ความรู้ของพระองค์ไม่เคยจะลดน้อยลงไปแต่ประการใดเลย และ พระองค์ไม่เคยลืม ดังที่อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿ فِي كِتَابٍ لَا يَضِلُّ رَبِّي وَلَا يَنْسَى ﴾

“(ความรู้ของพระองค์นั้น) อยู่ในบันทึก พระผู้อภิบาลของฉันไม่ทรงผิดพลาด และ ไม่ทรงหลงลืม”

(ซูเราะฮฺ ฏอฮา อายะฮฺที่ 52)

และ อัลลอฮฺ ﷻ ได้กล่าวเรื่องนี้ไว้ในเรื่องการพบกัน ดังที่พระองค์ได้ตรัสว่า

﴿ نَسُوا اللَّهَ فَنَسِيَهُمْ ﴾

“โดยที่พวกเขาลืมอัลลอฮฺ และพระองค์ก็ทรงลืมหักเขาบ้าง”

(ซูเราะฮฺ ฏอฮา อายะฮฺที่ 67)

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿ كَذَلِكَ أَتَتْكَ آيَاتُنَا فَنَسِيَتْهَا وَكَذَلِكَ الْيَوْمَ تُنْسَى ﴾

“เช่นนั้นแหละ เมื่ออายะฮฺทั้งหลายของเราได้มายังเจ้า เจ้าก็ทำเป็นลืมมัน และ ในทำนองเดียวกัน วันนี้เจ้าก็จะถูกลืม”

(ซูเราะฮฺ ฏอฮา อายะฮฺที่ 126)

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿ وَقِيلَ الْيَوْمَ نَنْسَىٰ كَمَا نَسِيتُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هَٰذَا ﴾

“และจะมีเสียงกล่าวว่า วันนี้เราจะลืมหักเจ้าเช่นที่พวกเจ้าได้ลืมหักการพบในวัน นี้ของพวกเจ้า”

(ซูเราะฮฺ อัลญะฮิยะฮฺ อายะฮฺที่ 34)

อัลเอาฟี ได้เล่าโดยนำมาจาก อิบนิ อับบาส เกี่ยวกับดำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ ดั่งนั้น วันนี้ เราจะลืมหักเขาบ้าง ดังที่พวกเขาได้ลืมหักการพบกับวันของพวกเขา ﴾ โดยเขากล่าวว่า อัลลอฮฺจะทรงลืมหักความดีของพวกเขา แต่พระองค์ไม่ทรงลืมหักความชั่วของพวกเขา

อะลี อิบนิ อบีฏีลอะฮฺ ได้เล่าโดยนํามาจาก อิบนิ อับบาส ว่า เราจะทํางานเขา
ดั่งที่พวกเขาได้ละทํางานของพวกเขาในวันนี้

มุญาฮิด ได้กล่าวว่า เราจะทํางานเขา โดยไม่เมตตาสงสาร และ อัสดุดียฺ ได้กล่าวว่า
เราจะทํางานเขา โดยไม่เมตตาสงสาร ดั่งเช่นที่พวกเขาได้ละทํางานของพวกเขาในวันนี้

ในหนังสือเศาะฮี้ฮฺ ระบุว่าแท้จริง อัลดอฮฺ ﷺ ตรัสกับบ่าวในวันกียามะฮฺ ว่า

(أَلَمْ أَزُوجْكَ ؟ أَلَمْ أَكْرِمْكَ ؟ أَلَمْ أُسَخِّرْ لَكَ الْحَيْلَ وَالْإِبِلَ وَأَذْرَكَ تَرَأْسُ
وَتَرْبُعَ ؟ فَيَقُولُ : بَلَى فَيَقُولُ : أَظَنَنْتَ أَنَّكَ مُلَاقِي ؟ فَيَقُولُ : لَا ، فَيَقُولُ اللَّهُ
تَعَالَى : فَالْيَوْمَ أَنْسَاكَ كَمَا نَسِيتَنِي)

“ข้ามิได้ให้เจ้าได้แต่งงานมีครอบครัวหรือ? ข้ามิได้ทำให้เจ้ามีเกียรติหรือ
หรือ? ข้ามิได้สร้างม้าและอูฐไว้ให้เจ้าใช้ประโยชน์ และให้เจ้าได้เป็นใหญ่เป็น
โตได้รับการนับหน้าถือตาหรือ? เขาจึงตอบว่า เป็นไปตามที่พระองค์ตรัส
มาทุกอย่าง อัลดอฮฺจึงตรัสว่า แล้วเจ้าเคยคิดบ้างไหมว่าจะต้องกลับมาหาข้า?
เขาตอบว่า ไม่เลย อัลดอฮฺ ﷺ จึงตรัสว่า ถ้าเป็นเช่นนั้นในวันนี้ข้าก็จะลืมเจ้า
ดั่งเช่นที่เจ้าเคยลืมนึกถึงข้า”

(มุสลิม 4/2279)

وَلَقَدْ جِئْتَهُمْ بِكِتَابٍ فَصَّلْنَاهُ عَلَىٰ عِلْمٍ هُدًى وَرَحْمَةً لِّقَوْمٍ
يُؤْمِنُونَ ﴿٥٢﴾ هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا تَأْوِيلَهُ يَوْمَ يَأْتِي تَأْوِيلَهُ يَقُولُ
الَّذِينَ نَسُوهُ مِنْ قَبْلُ قَدْ جَاءَتْ رُسُلُ رَبِّنَا بِالْحَقِّ فَهَلْ لَنَا مِنْ
شُفَعَاءَ فَيَشْفَعُوا لَنَا أَوْ نُرَدُّ فَنَعْمَلْ غَيْرَ الَّذِي كُنَّا نَعْمَلُ قَدْ
خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٥٣﴾

52. และแท้จริง เราได้นำคัมภีร์ฉบับหนึ่งมาให้แก่พวกเขาแล้ว ซึ่งเราได้แจกแจงคัมภีร์นั้นด้วยความรู้ ทั้งนี้ เพื่อเป็นทางนำ และความเมตตาแก่กลุ่มชนที่ศรัทธา
53. เขาเหล่านั้น มิได้คอยอะไร นอกจากผลสุดท้ายแห่งคัมภีร์นั้นเท่านั้น วันที่ผลสุดท้ายแห่งคัมภีร์จะมานั้น บรรดาผู้ที่ได้ลิ้มคัมภีร์มาก่อน จะกล่าวว่า แท้จริง บรรดาศาสนทูตแห่งพระผู้อภิบาลของเราได้นำความจริงมาแล้ว มีผู้จะช่วยเหลือพวกเราบ้างไหม ? ซึ่งพวกเขาจะได้ขอความช่วยเหลือให้แก่พวกเรา หรือไม่ก็ให้พวกเราถูกนำกลับไปใหม่เพื่อแก้ตัว แล้วพวกเราจะปฏิบัติอื่นจากที่พวกเราเคยปฏิบัติมานั่นเอง พวกเขายังความขาดทุนให้แก่ตัวพวกเขาเอง และสิ่งที่พวกเขาอุปโลกน์ขึ้นนั้น ได้หายหน้าไปจากพวกเขา

สำหรับพวกมุชริกีน ไม่มีหนทางที่จะได้รับการอภัยโทษ

อัลลอฮฺ ﷻ ได้บอกให้ทราบถึงการที่จะอภัยให้กับพวกมุชริกีนว่า ไม่มีทางเป็นไปได้ เพราะพระองค์ได้ส่งบรรดารอซูลให้นำคัมภีร์มายังพวกเขา โดยมีรายละเอียดมาอย่างครบถ้วน ดังที่พระองค์ได้ตรัสว่า

﴿ كَتَبْنَا حِكْمًا مِّنْ لَّدُنَّا حَكِيمٍ خَبِيرٍ ﴾

“คัมภีร์ที่อายะฮ์ทั้งหลายของมันได้ถูกทำให้รัดกุม มีระเบียบ แล้วถูกจำแนกเป็นเรื่องต่าง ๆ อย่างชัดเจน จากพระผู้ทรงปรีชาญาณ ผู้ทรงเชี่ยวชาญ”

(ซูเราะฮฺ ฮูด อายะฮ์ที่ 1)

และดำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ ซึ่งเราได้แจกแจงคัมภีร์นั้นด้วยความรู้ ﴾ คือ ด้วยความรู้จากเรา โดยเราได้แจกแจงมันไว้เป็นอย่างดี ดังที่พระองค์ได้เคยตรัสไว้ว่า

﴿ أَنزَلْنَاهُ بِعِلْمِهِ ﴾

“พระองค์ได้ประทานสิ่งนั้นลงมาจากความรู้ของพระองค์”

(ซูเราะฮฺ อันนิซาอฺ อายะฮ์ที่ 166)

จุดมุ่งหมายก็คือ พระองค์ได้ทรงบอกให้ทราบว่ ความหายนะต่างๆ ที่เกิดขึ้นในวันกิยามะฮฺนั้น พระองค์ได้เคยทำให้อุปสรรคต่างๆ ในโลกดุนยานั้นหมดสิ้นไปแล้ว โดยการส่งท่านรอซูลมาชี้แจงให้ทราบ และได้ประทานคัมภีร์ลงมาด้วย แต่พวกเขาปฏิเสธไม่ยอมรับทั้งคัมภีร์ และคำอธิบายของรอซูล พวกเขาจึงเป็นเช่นนี้

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสไว้ว่า

﴿ مَا كُنَّا مُعَذِّبِينَ حَتَّىٰ نَبْعَثَ رَسُولًا ﴾

“และเรามีเคยลงโทษผู้ใด จนกว่าเราจะส่งรอซูล (ศาสนทูต) ลงมา”

(ซูเราะฮฺ อัลอิสรออฺ อายะฮฺที่ 15)

และด้วยเหตุนี้ อัลลอฮฺ ﷻ จึงได้ตรัสว่า ﴿ เขาเหล่านั้น มิได้คอยอะไร นอกจากผลสุดท้ายแห่งคัมภีร์นั้นเท่านั้น ﴾ คือ สิ่งที่พวกเขาถูกสัญญาไว้ถึงการลงโทษต่างๆ สวรรค์และนรก ดังที่มูญายิด และคนอื่นๆ ได้กล่าวเอาไว้

(อัญญอบารี 12/479)

และดำรัสของพระองค์ ﷻ ที่ว่า ﴿ วันที่ผลสุดท้ายแห่งคัมภีร์จะมานั้น ﴾ คือ วันกิยามะฮฺ ตามที่ อิบน์ อับบาส ได้กล่าวไว้

(อัญญอบารี 12/479)

﴿ บรรดาผู้ที่ได้ลิ้มคัมภีร์มาก่อนจะกล่าวว่า ﴾ คือ พวกที่ไม่ยอมปฏิบัติตามคัมภีร์ เสมือนกับลิ้มมันไปในโลกดุนยา ﴿ แท้จริง บรรดาศาสนทูตแห่งพระผู้อภิบาลของเราได้นำความจริงมาแล้ว มีผู้จะช่วยเหลือพวกเราบ้างไหม ? ซึ่งพวกเขาจะได้ขอความช่วยเหลือให้แก่พวกเรา ﴾ คือ เพื่อที่จะให้เรารอดพ้นจากสภาพที่เราเป็นอยู่ ﴿ หรือไม่ก็ให้พวกเราถูกนำกลับไปใหม่เพื่อแก้ตัว ﴾ ในโลกดุนยาอีกครั้งหนึ่ง ﴿ แล้วพวกเราจะปฏิบัติอื่นจากที่พวกเราเคยปฏิบัติมา ﴾ คำพูดเช่นนี้ดังเช่นดำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿ وَلَوْ تَرَىٰ إِذْ ذُقُوا عَلَى النَّارِ فَقَالُوا يَلَيْتُنَا تَرَدُّوًا لَّنُكَذِّبَٰتِ رَبِّنَا وَنَكُونُ

مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ۚ بَلْ بَدَّلَهُمْ مَا كَانُوا يَخْفَوْنَ مِنْ قَبْلُ وَلَوْ رُدُّوْا لَعَادُوا لِمَا هُمْ عَنْهُ

وَإِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿ ٢٨ ﴾

27. และหากเจ้าได้เห็นขณะที่พวกเขาถูกให้หยุดยืนอยู่เบื้องหน้าไฟนรก แล้วพวกเขาได้กล่าวว่า โอ้หวังว่าเราจะถูกนำกลับไป (สู่โลกอีกครั้งหนึ่ง) และเรา

ก็จะไม่ปฏิเสธบรรดาอายะฮ์ของพระผู้อภิบาลของเราอีก และเราก็จะได้กลายเป็นผู้ที่อยู่ในหมู่ผู้ศรัทธา

28. แต่ทว่า ได้ประจักษ์แก่พวกเขาแล้ว สิ่งที่พวกเขาปกปิดไว้แต่กาลก่อน และหากว่าพวกเขาถูกนำกลับไป แนนอน พวกเขา ก็จะกลับไปกระทำการที่พวกเขาถูกห้ามไว้ อีก และแท้จริง พวกเขา คือ ผู้กล่าวเท็จ
(ซูเราะฮ์ อัลอันอาม อายะฮ์ที่ 27 และ 28)

ดังเช่นเดียวกับที่พระองค์ได้ตรัสไว้ ณ ที่นี้ว่า ﴿ แนนอน พวกเขา ได้ยังความขาดทุนให้แก่ตัวพวกเขาเอง และสิ่งที่พวกเขาอุปโลกน์ขึ้นนั้น ได้หายหน้าไปจากพวกเขา ﴾ คือสิ่งที่พวกเขาเคยเคารพสักการะอื่นจากอัลลอฮ์ก็ได้หายหน้าไปจากพวกเขา ไม่เคยช่วยเหลือพวกเขาให้พ้นไปจากสภาพที่เป็นอยู่

إِنَّ رَبَّكُمُ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ يُغْشَىٰ اللَّيْلَ النَّهَارَ يَطْلُبُهُ حَثِيثًا وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ وَالنُّجُومُ مُسَخَّرَاتٌ بِأَمْرِهِ ۗ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ

54. แท้จริง พระผู้อภิบาลของพวกเขาเจ้านั้น คือ อัลลอฮ์ผู้ทรงสร้างบรรดาชั้นฟ้า และแผ่นดินภายในหกวัน แล้วทรงสถิตอยู่บนบัลลังก์ พระองค์ทรงให้กลางวันคืนรอบคลุมกลางวัน ในสภาพที่กลางวันไล่ตามกลางวันอย่างรวดเร็ว และทรงสร้างดวงอาทิตย์, ดวงจันทร์ และบรรดาดวงดาวขึ้น โดยถูกกำหนดให้ทำหน้าที่บริการตามบัญชาของพระองค์ ฟังรู้เถิดว่า การสร้างและกิจการ (ทั้งหลายนั้น) เป็นสิทธิของพระองค์เท่านั้น และอัลลอฮ์ทรงสิริมงคล ผู้เป็นพระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก

โลกนี้ได้ถูกสร้างภายใน 6 วัน

อัลลอฮฺ ﷻ ทรงบอกให้เราทราบว่า พระองค์ได้สร้างโลกใบนี้ มีทั้งชั้นฟ้าต่างๆ แผ่นดิน ตลอดจนสิ่งที่มีอยู่ระหว่างทั้งสองในเวลา 6 วัน ดังที่พระองค์ได้บอกให้ทราบในหลายอายะฮ์ อัลกุรอาน สำหรับ 6 วันนั้น ก็คือ วันอาทิตย์, จันทร์, อังคาร, พุธ, พฤหัสบดี และวันศุกร์ ซึ่งในวันศุกร์นั้นเป็นวันที่สร้างเสร็จสมบูรณ์ รวมทั้งการบังเกิดมนุษย์คนแรก คือ อาดัม ﷺ ด้วย

บรรดานักวิชาการได้มีความเห็นแตกต่างกันว่า เวลาของแต่ละวัน มีเวลาเหมือนเช่นในทุกวันนี้ ไหม ? หรือว่าวันหนึ่งนั้น ยาวนานเท่ากับหนึ่งพันปี ดังที่มูญาฮิดได้ระบุในเรื่องนี้เอาไว้ (อัญญาบารี 12/482)

อิมามอะหมัด ได้รายงานจาก อับดุลลอฮ์ เราะฮะฮ์ ว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้จับมือของฉัน แล้วกล่าวว่า อัลลอฮ์ได้ทรงสร้างดินในวันเสาร์ ได้ทรงสร้างภูเขา หรือเทือกเขาในวันอาทิตย์ ได้ทรงสร้างต้นไม้ในวันจันทร์ ได้ทรงสร้างสิ่งที่ไม่ค่อยดีในวันอังคาร ได้ทรงสร้างรัศมีในวันพุธ ได้ให้สัตว์แพร่กระจายออกไปในวันพฤหัสบดี และได้ทรงสร้างอาดัมหลังจากเวลาอัศริของวันศุกร์ ซึ่งถือเป็นสิ่งสุดท้ายที่ได้สร้างขึ้นตอนท้ายๆ เวลาของวันศุกร์ ซึ่งอยู่ในช่วงท้ายสุดของเวลาไปจนสุดและก็เริ่มค่า

(อะหมัด 2/327, มุสลิม 2149)

อธิบายคำว่า อิสติวอา

ส่วนคำรัสของ อัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ แล้วทรงสถิตอยู่บนบัลลังก์ ﴾ สำหรับผู้คนในเรื่องนี้ มีคำพูดกันมากมาย ซึ่งในที่นี้จะไม่นำมากล่าวอย่างยืดยาว แต่เราจะขอนำทรรศนะของชาวสะลัฟที่ดีมากล่าวไว้ คือ อิมามมาลีก, อัลเอาซาอี, อัชเชารี, อัลลัยษ อิบน์ สะอัด, อิมามชาฟีอี, อิมามอะหมัด, อิสฮาก อิบน์ รอหะวัยฮ์ และนักวิชาการระดับแนวหน้าคนอื่น ทั้งรุ่นเก่าและรุ่นใหม่ โดยพวกเขาได้กล่าวไว้อย่างเหมาะสมกับสถานะภาพของพระองค์ ซึ่งเป็นที่ทราบกันดีว่า พระองค์ และการกระทำของพระองค์ ไม่ทรงเหมือนกับสิ่งใดในโลก ดังนั้น จึงไม่ต้องจินตนาการ หรือนึกมโนภาพว่าเป็นอย่างไร โดยพระองค์ตรัสว่า

﴿ لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ ﴾

“ไม่มีสิ่งใดเสมอเหมือนพระองค์ และพระองค์เป็นผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงเห็น”

(ซูเราะฮ์ อัซซุรอ อายะฮ์ที่ 11)

และในเรื่องดังกล่าวบรรดาอิมามที่มีชื่อเสียง เช่น อิมามนุอัยม อิบน์ ฮัมมาด อัลคุซออี ซึ่งเป็นอาจารย์ของอิมามอัลบุคอรี ได้กล่าวว่า

(مَنْ شَبَّهَ اللَّهَ بِخَلْقِهِ كَفَرَ وَمَنْ جَحَدَ مَا وَصَفَ اللَّهُ بِهِ نَفْسَهُ فَقَدْ كَفَرَ)

“ใครที่เอาอัลลอฮ์ไปเปรียบเสมือนกับสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างมา คือ กาฟิร และผู้ใด ปฏิเสธสิ่งที่อัลลอฮ์ได้ทรงบอกลักษณะของพระองค์เอง เขาก็เป็นกาฟิรอย่างแน่นอน”

และในสิ่งที่อัลลอฮ์ ได้บอกลักษณะของพระองค์เอง และเกี่ยวกับรอสูลของพระองค์ จะไม่มีการเอาไปเปรียบกับอย่างอื่นได้

และผู้ใดได้ให้ปรากฏแก่อัลลอฮ์ ในเรื่องที่เหมาะสมกับสถานภาพของพระองค์ ความสูงส่งของพระองค์ และปฏิเสธข้อบกพร่องต่างๆ ที่เกี่ยวกับพระองค์ ก็ถือว่าผู้นั้นได้เดินอยู่ในทางที่ถูกต้องแล้ว

กลางคืนและกลางวัน เป็นส่วนหนึ่งจากสัญญาณของอัลลอฮ์ ﷻ

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า ﴿ พระองค์ทรงให้กลางคืนครอบคลุมกลางวัน ในสภาพที่กลางคืนไล่ตามกลางวันอย่างรวดเร็ว ﴾ คือ ความมืดนี้จะไล่ตามแสงสว่างนั้น และแสงสว่างนั้นจะไล่ตามความมืดนี้ โดยแต่ละส่วนจะไล่ตามกันอย่างรวดเร็ว ไม่หยุดยั้ง และไม่ล่าช้า เมื่ออย่างหนึ่งไป อีกอย่างหนึ่งก็มา และกลับกัน ดังเช่นดำรัสของ อัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า

﴿ وَآيَةٌ لَهُمُ اللَّيْلُ نَسْلَخُ مِنْهُ النَّهَارَ فَإِذَا هُمْ مُظْلِمُونَ ﴿٣٧﴾ وَالشَّمْسُ تَجْرِي لِمُسْتَقَرٍّ ۖ لَهَا ذَٰلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ ﴿٣٨﴾ وَالْقَمَرَ قَدَرْنَاهُ مَنَازِلَ حَتَّىٰ عَادَ كَالْعُرْجُونِ الْقَدِيمِ ﴿٣٩﴾ لَا الشَّمْسُ يَنْبَغِي لَهَا أَنْ تُدْرِكَ الْقَمَرَ وَلَا اللَّيْلُ سَابِقُ النَّهَارِ وَكُلٌّ فِي فَلَكٍ يَسْبَحُونَ ﴿٤٠﴾ ﴾

37. และสัญญาณหนึ่งสำหรับพวกเขา ก็คือ กลางคืน เราได้ถอนกลางวันออกจากมัน แล้วพวกเขาก็อยู่ในความมืด

38. และดวงอาทิตย์จะโคจรตามวิถีของมัน นั่นคือ การกำหนดของพระผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงรอบรู้

39. และดวงจันทร์นั้น เราได้กำหนดให้มันโคจรตามตำแหน่ง จนกระทั่งมันได้กลายเป็นเช่นกิ้งกือในทลั่มแห่ง

40. ดวงอาทิตย์ก็จะไม่ได้รับอนุมัติแก่มันที่จะไล่ตามใกล้ดวงจันทร์ และกลางคืนก็จะไม่ไล่หน้ากลางวัน และทั้งหมดนั้นจะเวียนว่ายอยู่ในจักรราศี

(ซูเราะฮ์ ยะซีน อายะฮ์ที่ 37 - 40)

และ อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสอีกว่า ﴿وَلَا يَلْبَسُ اللَّيْلُ سَابِقُ النَّهَارِ﴾ เฉพาะความว่า กลางคืนจะไม่ไล่หน้ากลางวัน มันจะไล่ตามกันไปอย่างติดๆ ไม่ล่าช้า และด้วยเหตุนี้ อัลลอฮ์ ﷻ จึงตรัสว่า ﴿ในสภาพที่กลางคืนไล่ตามกลางวันอย่างรวดเร็ว และทรงสร้างดวงอาทิตย์, ดวงจันทร์ และบรรดาดวงดาวขึ้น โดยถูกกำหนดให้ทำหน้าที่บริการตามบัญชาของพระองค์﴾ โดยที่บางดวงอยู่ต่ำ บางดวงอยู่สูง ซึ่งทั้งหมดนั้นอยู่ภายใต้การบังคับบัญชาตามความประสงค์ของพระองค์ และด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงตรัสให้ทราบว่ ﴿พึงรู้เถิดว่า การสร้างและกิจการ (ทั้งหลายนั้น) เป็นสิทธิของพระองค์เท่านั้น﴾ คือ อยู่ในอำนาจ และการบริหารของพระองค์ ﴿และอัลลอฮ์ทรงสิริมงคล ผู้เป็นพระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก﴾ ข้อความนี้ก็คล้ายกับคำรัสของ อัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า

﴿تَبَارَكَ الَّذِي جَعَلَ فِي السَّمَاءِ بُرُوجًا وَجَعَلَ فِيهَا سِرَاجًا وَقَمَرًا مُنِيرًا﴾

“ทรงจำเริญยิ่ง พระผู้ทรงทำให้ชั้นฟ้า มีหมู่ดาว และได้ทรงทำให้มีตะเกียงในนั้น (คือ ดวงอาทิตย์ที่ส่องแสงจ้าในเวลากลางวัน) และมีดวงจันทร์ที่มีแสงนวล”

(ซูเราะฮ์ อัลฟุรกอน อายะฮ์ที่ 61)

ในบทขอพรที่มีรายงานมาจาก อะบีดัตฺราอฺ เป็นอะดิษมัรฟะอฺ ที่ท่านนบี ﷺ ได้กล่าวว่า

(اَللّٰهُمَّ لَكَ الْمُلْكُ كُلُّهُ ، وَلَكَ الْحَمْدُ كُلُّهُ ، وَإِلَيْكَ يُرْجَعُ الْأَمْرُ كُلُّهُ ،
أَسْأَلُكَ مِنْ الْخَيْرِ كُلِّهِ ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنَ الشَّرِّ كُلِّهِ)

“โอ้อัลลอฮ์ อำนาจทั้งหมดนั้นเป็นของพระองค์ การสรรเสริญทั้งหมดนั้นเป็นของพระองค์ เรื่องทั้งหมดจะถูกให้กลับไปยังพระองค์ ฉันขอความดีทั้งหมดต่อพระองค์ และฉันขอความคุ้มครองต่อพระองค์ให้พ้นจากความชั่วทั้งหมด”

(อัลบัยฮะกี ในหนังสือ ซุอับอัลอิมาน 4400)

﴿ أَدْعُوا رَبَّكُمْ تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ ۝
وَلَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ بَعْدَ إِصْلَاحِهَا وَادْعُوهُ خَوْفًا وَطَمَعًا إِنَّ
رَحْمَتَ اللَّهِ قَرِيبٌ مِّنَ الْمُحْسِنِينَ ۝٥٦﴾

55. และพวกเจ้าจงวิงวอนต่อพระผู้อภิบาลของพวกเจ้า ในสภาพสำรวม
ตน และปกปิด แท้จริง พระองค์ไม่ทรงชอบบรรดาผู้ละเมิด
56. และพวกเจ้าจงอย่าก่อความเสียหายในแผ่นดิน หลังจากที่ได้มีการ
ปรับปรุงแก้ไขแล้ว และจงวิงวอนขอต่อพระองค์ด้วยความยำเกรง
และความปรารถนาอันแรงกล้า แท้จริง ความเมตตาของอัลลอฮ์นั้น
ใกล้แก่ผู้กระทำความดีทั้งหลาย

ส่งเสริมให้ขอพรต่ออัลลอฮ์ ﷻ

อัลลอฮ์ ผู้ทรงสิริมงคล และผู้ทรงสูงส่ง ได้แนะนำบรรดาบ่าวของพระองค์ให้ขอพรใน
เรื่องที่ดีทั้งในโลกนี้ และโลกหน้า โดยพระองค์ตรัสว่า ﴿ และพวกเจ้าจงวิงวอนต่อพระผู้อภิบาลของพวกเจ้า ในสภาพสำรวมตน และปกปิด ﴾ บางท่านบอกว่า วิงวอนขอในสภาพ
ที่สำรวมตน สงบเสงี่ยม และเสียงเบาๆ ดังเช่นคำรัสของ อัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า

﴿ وَادْكُرْ رَبَّكَ فِي نَفْسِكَ تَضَرُّعًا وَخِيفَةً وَدُونَ الْجَهْرِ مِنَ الْقَوْلِ ﴾

“และเจ้า (มุฮัมมัด) จงระลึกถึงพระผู้อภิบาลของเจ้าไว้ในใจของเจ้า ด้วยความ
นอบน้อม และยำเกรง โดยไม่ต้องออกเสียงดัง”

(ซูเราะฮ์ อัลอะอฺรอฟ อายะฮ์ที่ 205)

ในหนังสือเศาะฮิฮ์อัลบุคอรียะห์ และมุสลิม รายงานโดย อับดุลมุฮะมิด อัลอะชชะรี ได้เล่าว่า
บรรดาผู้คนได้ขอต่อพระองค์ด้วยเสียงอันดัง แล้วท่านรอซูล ﷺ จึงได้กล่าวว่า

(أَيُّهَا النَّاسُ ارْبَعُوا عَلَى أَنْفُسِكُمْ ، فَإِنَّكُمْ لَا تَدْعُونَ أَصَمًّا وَلَا غَائِبًا ،

إِنَّ الَّذِي تَدْعُونَ سَمِيعٌ قَرِيبٌ الحديث)

“ไอ้มนุษย์ทั้งหลาย พวกท่านจงเพลาๆ ลงหน่อย เพราะพวกท่านนั้น มิได้วิงวอนขอต่อผู้ที่หุนหวก และไม่ได้อยู่ไกล แท้จริง ผู้ที่พวกท่านวิงวอนขอนั้น เป็นผู้ทรงไถ่โทษ และทรงอยู่ใกล้.....” จนจบชะดีษ

(ฟัตฮุลบารีย์ 11/191, มุสลิม 4/2076)

และ อิบน์ ญะรีร ได้กล่าวว่า คำว่า تَضَرَّعًا แปลว่า สำรวมตน สงบนิ่ง เพื่อการภักดีต่อพระองค์ และคำว่า وَخُفِيَءٌ แปลว่า หัวใจมุ่งมั่นต่อพระองค์ ไม่ต้องส่งเสียงดัง (คือ ปกปิดเอาไว้)
(อัมฎอบบารีย์ 12/485)

ห้ามมิให้ละเมิดขอบเขตในการวิงวอนขอ

มีรายงานจาก อะฏอญ อัลคอรอซานี จาก อิบน์ อับบาส เกี่ยวกับดำรัสของ อัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ﴾ “แท้จริง พระองค์ไม่ทรงชอบบรรดาผู้ละเมิด” ในการขอพร และอื่น ๆ
(อัมฎอบบารีย์ 12/ 486)

อบูมิจญลัซ ได้กล่าวเกี่ยวกับดำรัสของพระองค์ ที่ว่า ﴿إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ﴾ เขาจึงอย่าขอเกินสถานภาพของตัวเอง เช่น ขอให้ได้รับสถานะเดียวกับบรรดานบี
(อัมฎอบบารีย์ 12/ 486)

อิมามอะหมัด ได้รายงานมาจาก อบีนาอามะฮ์ ว่า अबดุลลอฮ์ อิบน์ มุฆ็อฟฟัล ได้ยินลูกชายของเขา กล่าวว่า

(اَللّٰهُمَّ اِنِّیْ اَسْأَلُكَ الْقَصْرَ الْاَبْيَضَ عَنْ يَمِیْنِ الْجَنَّةِ اِذَا دَخَلْتُهَا فَقَالَ يَا بُنِّیْ سَلِ اللّٰهَ الْجَنَّةَ وَعَذِّبْ بِهٖ مِنَ النَّارِ فَاِنِّیْ سَمِعْتُ رَسُوْلَ اللّٰهِ صَلَّى اللّٰهُ عَلَیْهِ وَسَلَّمَ یَقُوْلُ : یَكُوْنُ قَوْمٌ یَّعْتَدُوْنَ فِی الدُّعَاءِ وَالطُّهُوْرِ)

“ไอ้อัลลอฮ์ ฉันขอต่อพระองค์ให้ได้รับปราสาทสีขาวที่อยู่ด้านขวาของสวรรค์ เมื่อฉันได้เข้าสวรรค์ แล้วเขาได้กล่าวว่า โอ้ลูกรัก เจ้าจงขอสวรรค์ต่ออัลลอฮ์ และจงขอความคุ้มครองต่อพระองค์ให้พ้นไปจากนรก ความจริง ฉันได้ยินท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า จะมีกลุ่มหนึ่งละเมิดในการขอพร และการทำความสะอาด”
(อะหมัด 5/55)

และเช่นเดียวกัน ได้มีบันทึกโดย อิบน์มาญะฮ์ และ อบูดาวูด โดยถือว่าสายรายงานดีไม่เป็นไร วัลลอฮุอะอฺลัม (อัลลอฮ์ทรงทราบดี)

(อิบน์มาญะฮ์ 2/2171, อบูดาวูด 1/73)

ห้ามมิให้ทำความเสื่อมเสียบนผืนแผ่นดิน

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿ และพวกเจ้าจงอย่าก่อความเสียหายในแผ่นดิน หลังจากที่ได้มีการปรับปรุงแก้ไขแล้ว ﴾ อัลลอฮฺ ﷻ ทรงห้ามมิให้ก่อความเสียหายในแผ่นดิน และความเสียหาย หลังจากที่ได้มีการปรับปรุงให้มันดีแล้ว เพราะจะเป็นการสร้างความลำบาก และทำให้เกิดอันตรายต่อป่าวของพระองค์ที่อาศัยอยู่ในโลกนี้ ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงใช้ให้บรรดาป่าวเคารพภักดีต่อพระองค์ ขอพรต่อพระองค์ สำนวมนต่อพระองค์ ไม่ทำตัวเป็นผู้โยโสโอหังต่อพระองค์ โดยพระองค์ตรัสว่า ﴿ และจงวิงวอนขอต่อพระองค์ด้วยความยำเกรง และความปรารถนาอันแรงกล้า ﴾ กลัวการลงโทษจากพระองค์ หวังว่าจะได้รับผลตอบแทนจากพระองค์ หลังจากนั้น พระองค์ได้ตรัสว่า ﴿ แท้จริง ความเมตตาของอัลลอฮฺนั้น ไกลแก่ผู้กระทำความดีทั้งหลาย ﴾ คือ ความเมตตาของพระองค์จะถูกตอบแทนแก่คนดี ๆ ทั้งหลาย ที่ปฏิบัติตามคำสั่งของพระองค์ และออกห่างจากข้อห้ามของพระองค์ อาเยฮฺนี้ก็ดังเช่นดำรัสของพระองค์ที่ว่า

﴿ وَرَحْمَتِي وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ فَسَأَكْتُبُهَا لِلَّذِينَ يَتَّقُونَ ﴾

“และความเมตตาของข้าพเจ้า กว้างขวางทั่วทุกสิ่ง แล้วข้าพเจ้าจะกำหนดมันให้แก่บรรดาผู้ที่ยำเกรง.....” จนจบอาเยฮฺ

(ซูเราะฮฺ อัลอะอฺรอฟ อาเยฮฺที่ 156)

อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสไว้ในอัลกุรอาน ว่า ﴿ إِنْ رَحِمْتَ اللَّهُ قَرِيبٌ مِنَ الْمُحْسِنِينَ ﴾ โดยใช้คำว่า قَرِيبٌ โดยไม่ใช่คำว่า قَرِيبٌ ก็เพราะว่า คำว่า رَحْمَةٌ นั้น มันมีความหมายครอบคลุมไปถึงผลบุญ และผลตอบแทนด้วย และคำนี้ยังพาดพิงไปยังอัลลอฮฺด้วย ด้วยเหตุนี้ อัลลอฮฺจึงใช้คำว่า قَرِيبٌ

มะฆีอฺ อัลวัรอก ได้กล่าวว่า พวกท่านจะได้รับผลตอบแทนตามสัญญาของอัลลอฮฺ ด้วยการภักดีต่อพระองค์ เพราะพระองค์ได้บอกไว้แล้วว่า ﴿ แท้จริง ความเมตตาของอัลลอฮฺ นั้น ไกลแก่ผู้กระทำความดีทั้งหลาย ﴾ บันทึกโดย อิบน์ อับีฮาติม

(อฺบฺนฺ อับีฮาติม 5/1501)

﴿ وَهُوَ الَّذِي يُرْسِلُ الرِّيحَ بُشْرًا بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهِ ۖ حَتَّىٰ إِذَا أَقْلَتْ سَحَابًا ثِقَالًا سُقْنَهُ لِبَلَدٍ مَّيِّتٍ فَأَنْزَلْنَا بِهِ الْمَاءَ فَأَخْرَجْنَا

بِهِ مِنْ كُلِّ الشَّمَرَاتِ كَذَلِكَ نُخْرِجُ الْمَوْتَى لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ
 ٥٧ وَالْبَلَدُ الطَّيِّبُ يَخْرِجُ نَبَاتَهُ بِإِذْنِ رَبِّهِ وَالَّذِي خَبُثَ لَا
 يَخْرِجُ إِلَّا نَكِدًا كَذَلِكَ نُصَرِّفُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَشْكُرُونَ ٥٨

57. และพระองค์นั้น คือ ผู้ที่ส่งลมมาเป็นข่าวดีที่อยู่เบื้องหน้าความ
 เมตดาของพระองค์ จนกระทั่งเมื่อมันได้แบกเมฆหนักอึ้งไว้ เราก็นำ
 มันไปสู่เมืองที่แห้งแล้ง แล้วเราก็ได้ให้น้ำหลั่งลงที่เมืองนั้น แล้วเรา
 ได้ให้ผลไม้ทุกชนิดออกมาด้วยน้ำนั้น ในทำนองนั้นแหละ เราจะให้
 บรรดาผู้ที่ตายแล้วออกมา หวังว่าพวกเจ้าจะได้ระลึก

58. และเมืองที่ดีนั้น พืชของมันจะงอกออกมาด้วยอนุমิตแห่งพระผู้
 อภิบาลของมัน และเมืองที่ไม่ดีนั้น พืชของมันจะไม่งอก นอกจากใน
 สภาพแกระแกร็น ในทำนองนั้นแหละ เราจะแจกแจงบรรดาอายะฮ์
 ทั้งหลายแก่กลุ่มชนที่ขอบคุณ

ส่วนหนึ่งจากสัญญาณของอัลลอฮ์ ﷻ คือ พระองค์ทรงให้ฝนตกลงมา
 และให้พืชพรรณ ธิญญาหารเจริญงอกงาม

เมื่ออัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวถึง การที่พระองค์ทรงสร้างบรรดาชั้นฟ้า และแผ่นดิน และพระองค์
 ทรงเป็นผู้ดำเนินการ ผู้พิพากษาคัดสิน ผู้บริหารจัดการ ผู้ทรงทำให้มีขึ้น และทรงแนะนำให้
 ขอพรต่อพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสามารถตามที่พระองค์ทรงประสงค์ พระองค์ทรงเตือน
 ให้ทราบว่ พระองค์ คือ ผู้ทรงประทานปัจจัยยังชีพ และพระองค์ทรงให้ผู้ที่ยาไปแล้วฟื้น
 คินชีพขึ้นมาในวันกิยามะฮ์ แล้วพระองค์ตรัสว่า ﴿และพระองค์นั้น คือ ผู้ที่ส่งลมมา
 เป็นข่าวดี﴾ โดยพัดเมฆที่อุมฝนให้ลอยไปตกในที่ต่างๆ ซึ่งในอายะฮ์นี้ให้ประโยชน์ว่า
 ﴿وَهُوَ الَّذِي يُرْسِلُ الرِّيَّحَ بُشْرًا﴾ แต่ในอีกอายะฮ์หนึ่งนั้น พระองค์ตรัสว่า

﴿وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ يُرْسِلَ الرِّيَّاحَ مُبَشِّرَاتٍ﴾

“และส่วนหนึ่งจากสัญญาณทั้งหลายของพระองค์ คือ พระองค์ทรงส่งลมมาเป็นการ
 แจ้งข่าวดีทั้งหลาย”

(ซูเราะฮ์ อีรุม อายะฮ์ที่ 46)

และดำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ ที่อยู่เบื้องหน้าความเมตตาของพระองค์ ﴾ นั้นก็คือ ฝนนั่นเอง ดังเช่น อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿ وَهُوَ الَّذِي يُنْزِلُ الْغَيْثَ مِنْ بَعْدِ مَا قَنَطُوا وَيَنْشُرُ رَحْمَتَهُ وَهُوَ الْوَلِيُّ الْحَمِيدُ ﴾

“และพระองค์ คือ ผู้ทรงหลั่งน้ำฝนลงมา หลังจากที่เราหมดหวังกันแล้ว และพระองค์ทรงแผ่กระจายพระเมตตาของพระองค์ (คือ ให้ฝนตกกระจายไป) และพระองค์เป็นผู้ทรงคุ้มครอง ผู้ทรงได้รับการสรรเสริญ”

(ซูเราะฮฺ อฺรฺรูอฺ อายะฮฺที่ 28)

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿ فَانْظُرْ إِلَىٰ آثَرِ رَحْمَتِ اللَّهِ كَيْفَ يُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا إِنَّ ذَٰلِكَ لَمُحْيِ الْمَوْتَىٰ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴾

“ดังนั้น เจ้าจงพิจารณาดูร่องรอยแห่งความเมตตาของอัลลอฮฺ ว่า พระองค์ทรงให้แผ่นดินมีชีวิตชีวา หลังจากเกิดความแห้งแล้งอย่างไร แท้จริง ในการนั้น แน่หนอน พระองค์ย่อมเป็นผู้ทรงให้มีชีวิตแก่คนที่ตายไปแล้ว และพระองค์นั้นเป็นผู้ทรงอาณภาพเหนือทุกสิ่ง”

(ซูเราะฮฺ อฺรฺรูม อายะฮฺที่ 50)

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า ﴿ จนกระทั่งเมื่อมันได้แบกเมฆอันหนักอึ้งไว้ ﴾ คือ ลมได้แบกเมฆอันหนักอึ้งเอาไว้ อันเนื่องจากมีไอน้ำจำนวนมากลอยอยู่ ซึ่งความหนักของมันทำให้มันลดต่ำลงมาใกล้พื้นดิน

และดำรัสของพระองค์ ที่ว่า ﴿ เราก็นำมันไปสู่เมืองที่แห้งแล้ง ﴾ คือ ไปสู่แผ่นดินที่แห้งแล้งกันดาร ไม่มีพืชพรรณธัญญาหาร ซึ่งดังเช่นดำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿ وَآيَةٌ لَهُمُ الْأَرْضُ الْمَيِّتَةُ أَحْيَيْنَاهَا وَأَخْرَجْنَا مِنْهَا حَبًّا فَمِنْهُ يَأْكُلُونَ ﴾

“และสัญญาณหนึ่งสำหรับพวกเขาก็คือ แผ่นดินที่แห้งแล้งนั้น เราได้ให้มันมีชีวิตชีวาขึ้นมา แล้วเราได้นำเมล็ดพืชออกมาจากมัน ซึ่งส่วนหนึ่งจากเมล็ดพืชนั้นพวกเขาใช้รับประทาน”

(ซูเราะฮฺ ยาสีน อายะฮฺที่ 33)

และด้วยเหตุนี้ พระองค์ตรัสว่า ﴿ แล้วเราได้ให้ผลไม้ทุกชนิดออกมาด้วยน้ำนั้น ในทำนองนั้นแหละ เราจะให้บรรดาผู้ที่ตายแล้วออกมา ﴾ คือ เช่นที่เราให้แผ่นดินมีชีวิตชีวา

หลังจากที่มันแห้งแล้ง เช่นนั้นแหละ เราจะให้ร่างที่กลายเป็นดิน เป็นผุยผงไปแล้วได้
ฟื้นคืนชีพขึ้นมาในวันกิยามะฮฺ โดยที่อัลลอฮฺ ﷻ จะให้น้ำหลังลงมาจากฟากฟ้าสู่แผ่นดิน
เป็นเวลา 40 วัน ร่างมนุษย์ที่ตายแล้วซึ่งถูกฝังอยู่ในสุสานก็จะโผล่ขึ้นมา ดังเช่น เมล็ดพืช
ไต่งอกขึ้นมาจากพื้นดิน ซึ่งความหมายเช่นนี้มีอยู่ในอัลกุรอานหลายแห่งที่อัลลอฮฺ ﷻ
ได้ยกตัวอย่างให้เห็นเกี่ยวกับวันกิยามะฮฺ และในตอนท้ายของอายะฮฺนี้ พระองค์ได้ตรัสว่า
﴿หวังว่าพวกเจ้าจะได้ระลึก﴾

และคำรัสของพระองค์ที่ว่า ﴿และเมืองที่ดีนั้น พืชของมันจะงอกออกมาด้วยอนุมัติ
แห่งพระผู้อภิบาลของมัน﴾ คือ พื้นดินที่ดีนั้นพืชจะงอกออกมาเร็ว และดี ดังเช่นพระองค์
ได้ตรัสว่า

﴿وَأَنْبَتْنَا نَبَاتًا حَسَنًا﴾

“และทรงให้นางเจริญวัยอย่างดีด้วย”

(ซูเราะฮฺ อาลิอิมรอน อายะฮฺที่ 37)

และ อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า ﴿และเมืองที่ไม่ดีนั้น พืชของมันจะไม่งอก นอกจาก
ในสภาพแคะแกร็น﴾ มุญาฮิด และคนอื่นๆ ได้กล่าวว่า พืชจะออกมาคล้ายกับปลูกในดิน
ที่เค็ม และในที่คล้ายๆ กัน

(อัญญอบารี 12/497)

อัลบุคอรี ได้บันทึกรายงานจาก อับิมุซา ได้เล่าว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(مَثَلُ مَا بَعَثَنِي اللَّهُ بِهِ مِنَ الْعِلْمِ وَالْهُدَى كَمَثَلِ الْغَيْثِ الْكَثِيرِ أَصَابَ أَرْضًا ،
فَكَانَتْ مِنْهَا نَقِيَّةٌ قَبْلَتْ الْمَاءَ فَأَنْبَتِ الْكَلَأَ وَالْعُشْبَ الْكَثِيرَ ، وَكَانَتْ مِنْهَا
أَجَادِبُ أَمْسَكْتَ الْمَاءَ فَتَفَعَ اللَّهُ بِهَا النَّاسَ فَشَرِبُوا وَسَقَوْا وَزَرَعُوا ، وَأَصَابَ
مِنْهَا طَائِفَةٌ أُخْرَى إِنَّمَا هِيَ قِيعَانٌ لَا تُمْسِكُ مَاءً وَلَا تُنْبِتُ كَلَأً ، فَذَلِكَ مَثَلُ مَنْ
فَقَهُ فِي دِينِ اللَّهِ وَنَفَعَهُ مَا بَعَثَنِي اللَّهُ بِهِ فَعِلِمَ وَعِلْمَ ، وَمَثَلُ مَنْ لَمْ يَرْفَعْ بِذَلِكَ
رَأْسًا وَلَمْ يَقْبَلْ هُدَى اللَّهِ الَّذِي أُرْسِلْتُ بِهِ)

“อุปมาวิชาความรู้ และทางนำที่อัลลอฮฺได้ส่งให้ฉันได้นำมานั้น ดังฝนที่ตกลงมา
บนพื้นดิน โดยที่ปรากฏว่า พื้นดินบางแห่งนั้น เป็นดินที่รับน้ำเอาไว้ จึงทำให้หญ้า
และพืชพรรณงอกขึ้นมามากมาย และปรากฏว่า ดินบางแห่งนั้น เป็นดินที่

อุ้มน้ำเอาไว้ ดังนั้น อัลลอฮ์จึงให้ดินนั้นเป็นประโยชน์แก่มนุษย์ พวกเขาจึงได้ดื่มน้ำ ใช้รดต้นไม้ และใช้เพาะปลูกพืช แต่ยังมีอีกกลุ่มหนึ่งได้ประสบกับพื้นดินที่ไม่ดี ไม่อุ้มน้ำเอาไว้ ภูเขาจึงไม่งอกออกมา ซึ่งดังกล่าวมานั้น ก็เปรียบได้กับผู้ที่ไม่เข้าใจในศาสนาของอัลลอฮ์ ได้รับประโยชน์จากการที่อัลลอฮ์ทรงส่งฉันมา ดังนั้น เขาจึงรู้ จึงศึกษา และเปรียบได้กับผู้ที่ไม่ยอมเมยหัวขึ้น ไม่ยอมรับทางนำที่ฉันได้ถูกส่งให้นามา”
(ฟัตฮุลบาริ 1/211)

لَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ فَقَالَ يَتَقَوْمُ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿٥٩﴾
قَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِهِ إِنَّا لَنَرْنِكَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٦٠﴾ قَالَ يَتَقَوْم
لَيْسَ بِي ضَلَالَةٌ وَلَكِنِّي رَسُولٌ مِّن رَّبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٦١﴾ أَبْلِغْكُمْ
رِسَالَاتِ رَبِّي وَأَنْصَحْ لَكُمْ وَأَعْلَمْ مِنَ اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٦٢﴾

59. และแท้จริง เราได้ส่งนอห์ไปยังกลุ่มชนของเขา แล้วเขาได้กล่าวว่า โอ้ กลุ่มชนของฉัน จงเคารพภักดีต่ออัลลอฮ์เถิด ไม่มีพระเจ้าที่ควรได้รับการเคารพสักการะใด ๆ สำหรับพวกเจ้าอื่นจากพระองค์ แท้จริงฉันกลัวการลงโทษในวันอันยิ่งใหญ่จะประสบกับพวกเจ้า
60. บรรดาผู้นำในกลุ่มชนของเขาได้กล่าวว่า แท้จริง เราได้เห็นท่านอยู่ในความหลงผิดอันชัดแจ้ง
61. เขากล่าวว่า โอ้กลุ่มชนของฉัน ไม่มีความหลงผิดใด ๆ อยู่ที่ฉัน แต่ทว่าฉัน คือ ศาสนทูตคนหนึ่ง ซึ่งมาจากพระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก
62. โดยที่ฉันจะประกาศให้พวกเจ้าทราบเกี่ยวกับศาสนแห่งพระผู้อภิบาลของฉัน และจะแนะนำให้พวกเจ้าทราบ และจะสอนความรู้จากอัลลอฮ์ ถึงสิ่งที่พวกเจ้าไม่รู้

เรื่องนบีนิวฮ์ ﷺ และกลุ่มชนของเขา

เมื่ออัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวถึงเรื่องของนบีอาดัม ﷺ ในตอนต้นของซูเราะฮ์ และสิ่งที่เกี่ยวข้องกับเรื่องดังกล่าว และต่อเนื่องกัน ตลอดจนลูกหลานของนบีอาดัม อัลลอฮ์ ﷻ ก็ได้เริ่มกล่าวถึงเรื่องราวของบรรดานบีต่าง ๆ ﷺ โดยเริ่มจากแรกๆ เรื่อยมา แล้วพระองค์ก็เริ่มกล่าวถึงเรื่องของนบีนิวฮ์ ﷺ เพราะเขาเป็นรอซูลท่านแรกที่อัลลอฮ์ได้ทรงส่งเขามายังแผ่นดินหลังจากนบีอาดัม ﷺ เขาคือ นิวฮ์ บุตรของลามัก บุตรของมะตุชะเลียฮ์ บุตรของ คอญุก ซึ่งก็คือ นบีอิเดรีส ﷺ ตามที่บรรดานักประวัติศาสตร์คาดกันว่าอย่างนั้น โดยเขาเป็นผู้เริ่มใช้ปากกาเขียน เขาเป็นบุตรของ บัรด์ บุตรของ มะฮฺลีล บุตรของ กิอนนีน บุตรของ ยานีซ บุตรของชีษ บุตรของ อาดัม ﷺ สายตระกูลเช่นนี้ตามที่ มุฮัมมัด อิบน์ อิสฮาก และคนอื่นๆ ที่เป็นผู้รู้ทางด้านสายสกุล ได้เรียบเรียงเอาไว้

อับดุลลอฮ์ อิบน์ อับบาส และคนอื่นๆ จากบรรดาผู้รู้ หรือนักปราชญ์ทางด้านวิชา ดัพชีร์ (อธิบายอัลกุรอาน) ได้กล่าวว่า ในตอนแรกๆ ที่ได้มีการเคารพบูชาเจดิด บรรดาคนที่ดี ๆ ได้ตายไป แล้วกลุ่มชนของพวกเขาก็ได้สร้างมัสญิด (สถานที่สุญูด) ไว้ แล้วได้วาดรูปของคนที่ดี ๆ เหล่านั้น เอาไว้ในมัสญิดเพื่อจะได้ระลึกถึงพวกเขา และกราบไหว้พวกเขา แล้วเมื่อเวลาได้ผ่านไปเป็นเวลานาน พวกเขาได้ปั้นรูปของบุคคลเหล่านั้นขึ้น แล้วเมื่อเวลาผ่านไป พวกเขาก็กราบไหว้รูปปั้นเหล่านั้น และเปลี่ยนชื่อคนดี ๆ เหล่านั้นใหม่ว่า วูด, สุวาอ, ยะฆูษ, ยะอฺญิก และนัซร์ แล้วเมื่อเรื่องมันไปกันใหญ่เช่นนั้น อัลลอฮ์ ﷻ จึงได้ส่งรอซูล (ศาสนทูต) ของพระองค์มานั้นก็คือ นิวฮ์ ﷺ และใช้ให้พวกเขาเคารพต่ออัลลอฮ์เพียงองค์เดียว ไม่ตั้งภาคีต่อพระองค์ โดยเขาได้กล่าวว่า ﴿ โอ้ กลุ่มชนของฉัน จงเคารพภักดีต่ออัลลอฮ์เถิด ไม่มีพระเจ้าที่ควรได้รับการเคารพสักการะใด ๆ สำหรับพวกเจ้าอื่นจากพระองค์ แท้จริง ฉันกลัวการลงโทษในวันอันยิ่งใหญ่จะประสบกับพวกเจ้า ﴾ คือ การลงโทษในวันกิยามะฮ์ เมื่อพวกเจ้าได้พบกับอัลลอฮ์ ในสภาพที่พวกเจ้าตั้งภาคีต่อพระองค์ ﴿ บรรดาผู้นำในกลุ่มชนของเขาได้กล่าวว่า ﴾ คือ คนส่วนใหญ่ในกลุ่มชนนั้น บรรดาผู้นำ ผู้บังคับการ และผู้ใหญ่ในหมู่พวกเขา ﴿ แท้จริงเราได้เห็นท่านอยู่ในความหลงผิดอันชัดแจ้ง ﴾ ในการเรียกร้องของท่านต่อพวกเราให้ละทิ้งการกราบไหว้เจดิด ที่เราได้พบมันจากบรรดาบรรพบุรุษของพวกเรา อย่างนี้แหละ สภาพของคนชั่ว พวกเขาเห็นว่า คนดีหลงทาง อย่างนี้ก็เช่นเดียวกับคำรัสของ อัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า

﴿ وَإِذَا رَأَوْهُمْ قَالُوا إِنَّ هَؤُلَاءِ لَضَالُونَ ﴾

“และเมื่อพวกเขาเห็นบรรดาผู้ศรัทธา พวกเขาก็ก้าวว่า แท้จริง ชนเหล่านั้นเป็นผู้หลงทางอย่างแน่นอน”

(ซูเราะฮ์ อัลมูฏ็อฟฟิฟีน อายะฮ์ที่ 32)

และพระองค์ตรัสอีกว่า

﴿ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ آمَنُوا لَوْ كَانَ خَيْرًا مَّا سَبَقُونَا إِلَيْهِ وَإِذْ لَمْ يَهْتَدُوا بِهِ
فَسَيَقُولُونَ هَذَا إِفْكٌ قَدِيمٌ ﴾

“และบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา ได้กล่าวแก่บรรดาผู้ศรัทธาว่า หากอัลกุรอานมี
ความดี พวกเขา (ผู้ศรัทธา) ก็จะไม่รุดหน้าไปก่อนเราเป็นแน่ และโดยที่พวกเขา
(พวกปฏิเสธศรัทธา) มิได้รับการชี้แนะด้วยอัลกุรอาน ดังนั้น พวกเขาก็คงกล่าวว่า
นี่คือการโกหกเดิม ๆ นั่นแหละ”

(ซูเราะฮฺ อัลอะฮฺรอฟ อายะฮฺที่ 11)

และยังมีอายะฮฺอื่นในทำนองนี้อีกมากมาย

นบีนิวฮฺ ﷺ ได้กล่าวแก่พวกเขาว่า ﴿ โอ้กลุ่มชนของฉัน ไม่มีความหลงผิดใด ๆ อยู่ที่
ฉัน แต่ทว่า ฉัน คือ ศาสนทูตคนหนึ่ง ซึ่งมาจากพระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก ﴾ คือ ฉัน
ไม่ได้เป็นคนหลงทาง แต่ฉันเป็นศาสนทูตของพระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก พระผู้เป็นเจ้าของ
ทุกสิ่ง และมีอำนาจสูงสุด ﴿ โดยที่ฉันจะประกาศให้พวกเจ้าทราบเกี่ยวกับศาสนแห่งพระ
ผู้อภิบาลของฉัน และจะแนะนำให้พวกเจ้าทราบ และจะสอนความรู้จากอัลลอฮฺ ถึงสิ่ง
ที่พวกเจ้าไม่รู้ ﴾ นี่คือ สภาพของรอซูล ที่เป็นผู้เผยแผ่ เป็นผู้ตักเตือน แนะนำ และเป็นผู้รู้
เกี่ยวกับอัลลอฮฺ ซึ่งไม่มีผู้ใดจากบรรดาผู้ที่อัลลอฮฺบังเกิดมาจะรู้เช่นนั้น ดังที่มีบันทึกอยู่ใน
หนังสือเศาะฮิฮฺมุสลิม ว่า แท้จริง ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวแก่บรรดาสาวกของท่านซึ่งมีจำนวน
มากในวันอะรอฟะฮฺ ขณะนั้นว่า

(أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّكُمْ مَسْئُولُونَ عَنِّي ، فَمَا أَنْتُمْ قَائِلُونَ ؟) قَالُوا نَشْهَدُ
أَنَّكَ قَدْ بَلَغْتَ وَأَدَّيْتَ وَنَصَحْتَ ، فَجَعَلَ يَرْفَعُ أَصْبَعَهُ إِلَى السَّمَاءِ (يَنْكُتُهَا)
عَلَيْهِمْ وَيَقُولُ (اَللَّهُمَّ اشْهَدْ ، اَللَّهُمَّ اشْهَدْ)

“ท่านทั้งหลาย พวกท่านจะถูกถามเกี่ยวกับฉัน แล้วพวกท่านจะว่าอย่างไร ? พวกเขาก
กล่าวว่า เราขอยืนยันว่า ท่านได้เผยแผ่แล้ว ปฏิบัติหน้าที่แล้ว แนะนำตักเตือนแล้ว
ท่านจึงชูนิ้วมือของท่านขึ้นฟ้า แล้วชี้ลงไปยังพวกเรา พร้อมกับกล่าวว่า โอ้อัลลอฮฺ
ได้โปรดเป็นพยานด้วย โอ้อัลลอฮฺได้โปรดเป็นพยานด้วย”

(มุสลิม 2/890)

﴿ أَوْعَجِبْتُمْ أَنْ جَاءَكُمْ ذِكْرٌ مِنْ رَبِّكُمْ عَلَى رَجُلٍ مِنْكُمْ لِيُنذِرَكُمْ وَلِتَتَّقُوا وَلَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴾ (٦٣)
 ﴿ وَالَّذِينَ مَعَهُ فِي الْفُلِكِ وَآغْرَقْنَا الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا عَمِينَ ﴾ (٦٤)

63. และพวกเจ้าประหลาดใจ กระนั้นหรือ ? การที่ได้มีข้อตักเตือนจาก พระผู้อภิบาลของพวกเจ้า มาถึงพวกเจ้า โดยผ่านชายคนหนึ่งในหมู่ พวกเจ้า และเพื่อที่พวกเจ้าจะได้ยำเกรง และเพื่อที่พวกเจ้าจะได้รับ ความเมตตา
64. แล้วพวกเขาได้ปฏิเสธหัวข้อ ภายหลังเราได้ช่วยเขา และบรรดาผู้ที่ อยู่กับเขาในเรือให้รอด และเราได้ให้บรรดาผู้ปฏิเสธอายะฮ์ทั้งหลาย ของเราจมน้ำตาย แท้จริง พวกเขานั้นเป็นกลุ่มชนที่หัวใจมืดบอด

อัลลอฮฺ ﷻ ทรงบอกให้เราทราบเกี่ยวกับนบีหัวฮุ ว่า เขาได้กล่าวแก่กลุ่มชน ของเขาว่า ﴿ และพวกเจ้าประหลาดใจ กระนั้นหรือ ?..... ﴾ ไปจนจบอายะฮ์ คือ พวกเจ้า ไม่ต้องประหลาดใจในเรื่องนี้เลย เพราะเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องประหลาดแต่ประการใด ในการที่อัลลอฮฺ จะให้คนๆ หนึ่งในหมู่พวกเจ้าได้ทำหน้าที่อันนี้เพื่อความเมตตา โปรดปราน และเป็นความดี แก่พวกเจ้า โดยให้เขาได้ตักเตือนพวกเจ้าให้ยำเกรงต่อการลงโทษของพระองค์ และอย่าได้ เป็นภาคีกับพระองค์ ﴿ และเพื่อที่พวกเจ้าจะได้รับ ความเมตตา ﴾ แต่อัลลอฮฺ ﷻ ได้ ตรัสว่า ﴿ แล้วพวกเขาได้ปฏิเสธหัวข้อ ﴾ คือ ตี้อธิเสธ ไม่ยอมเชื่อฟัง ฝ่าฝืนคำเรียกร้อง ซึ่งมีคนจำนวนน้อยมากที่ศรัทธา และเชื่อฟัง ดังที่ได้มีระบุจำนวนเอาไว้ในที่อื่นๆ ﴿ ภายหลัง เราได้ช่วยเขา และบรรดาผู้ที่อยู่กับเขาในเรือให้รอด ﴾ ให้ปลอดภัย ดังเช่นที่พระองค์ได้ ตรัสไว้ในอีกอายะฮ์หนึ่งว่า ﴿ فَأَنْجَيْنَاهُ وَأَصْحَابَ السَّفِينَةِ ﴾ ซึ่งมีความหมายว่า “ดังนั้น เราได้ ช่วยเขา และพวกพ้องในเรือให้รอดพ้น” (ซูเราะฮ์ อัลอังกะบู้ต อายะฮ์ที่ 15) ﴿ และเราได้ให้ บรรดาผู้ปฏิเสธอายะฮ์ทั้งหลายของเราจมน้ำตาย ﴾ ดังเช่นที่พระองค์ได้ตรัสไว้ว่า

﴿ مِمَّا خَطِيئَتِهِمْ أُغْرِقُوا فَأَذَلُّوْنَا إِنَّ أَفْلَمَ يَجِدُوا لَهُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَنْصَارًا ﴾

“อันเนื่องจากความผิดอันมากมายของพวกเขา พวกเขาจึงถูกให้จมน้ำตาย และถูกให้เข้าอยู่ในไฟนรก ดังนั้น พวกเขาจึงไม่พบผู้ช่วยเหลือสำหรับพวกเขาอื่นจากอัลลอฮ์”

(ซูเราะฮ์ นัซฏ์ อายะฮ์ที่ 25)

และคำรัสของ อัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า ﴿ แท้จริง พวกเขานั้นเป็นกลุ่มชนที่หัวใจมืดบอด ﴾ จากสัจธรรม ความจริง มองไม่เห็น และไม่ได้รับทางนำ อัลลอฮ์ทรงอธิบายเรื่องนี้ให้ทราบเพื่อการเตือนคนรุ่นหลังๆ ในการลงโทษของอัลลอฮ์ และไม่เอาเป็นแบบอย่าง อัลลอฮ์ทรงให้ศาสนทูตของพระองค์ และบรรดาผู้ศรัทธารอดปลอดภัย ให้พวกปฏิเสธไม่ยอมเชื่อฟังพินาศ ดังเช่นคำรัสของพระองค์ที่ว่า

﴿ إِنَّا لَنَنْصُرُ رُسُلَنَا وَالَّذِينَ آمَنُوا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ يَقُومُ الْأَشْهُدُ ﴾

“แท้จริง เราจะช่วยเหลือบรรดาอรุซูลของเรา และบรรดาผู้ศรัทธาอย่างแน่นอน ทั้งในชีวิตความเป็นอยู่ในโลกนี้ และวันที่พยานทั้งหลาย จะยืนขึ้นเป็นพยาน”

(ซูเราะฮ์ มุอ์ฟิร อายะฮ์ที่ 51)

นี่เป็นแนวทางของอัลลอฮ์ที่มีต่อปวงบ่าวของพระองค์ ทั้งในโลกนี้และโลกหน้า นั่นก็คือ บั้นปลายของผู้ที่ยำเกรงต่อพระองค์ คือ ชัยชนะ และความสำเร็จจะเป็นของพวกเขา และในทางตรงกันข้าม กลุ่มชนของนัซฏ์ก็จมน้ำตาย แต่นัซฏ์ และพรรคพวกของเขาที่เป็นผู้ศรัทธาก็ได้รับความปลอดภัย

อิบนุ วัซฮิบิน ได้กล่าวโดยได้รับทราบมาจาก อิบนิ อับบาส ว่า นบี นัซฏ์ ﷺ และพวกพ้องได้รอดปลอดภัยอยู่ในเรือเป็นชายจำนวน 80 คน และหนึ่งในจำนวนนั้น คือ ญุรฮุม ซึ่งพูดภาษาอาหรับ เรื่องนี้ได้รายงานโดย อิบนุ อับฮาดิม และมีรายงานมาอีกสายหนึ่งจาก อิบนิ อับบาส ﷺ

﴿ وَإِلَىٰ عَادِ أَخَاهُمْ هُودٌ قَالَ يَقَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنِّ إِلَهٍ غَيْرُهُ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٦٥﴾ قَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِن قَوْمِهِ إِنَّا لَنَرْنِكَ فِي سَفَاهَةٍ وَإِنَّا لَنَظُنُّكَ مِنَ الْكَذِبِينَ ﴿٦٦﴾ قَالَ يَقَوْمِ

لَيْسَ بِي سَفَاهَةٌ وَلَكِنِّي رَسُولٌ مِّن رَّبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٦٧﴾ أَبَلِغُكُمْ
رِسَالَتِي رَبِّي وَأَنَا لَكُمْ نَاصِحٌ أَمِينٌ ﴿٦٨﴾ أَوْ عَجِبْتُمْ أَن جَاءَكُمْ
ذِكْرٌ مِّن رَّبِّكُمْ عَلَى رَجُلٍ مِّنكُمْ لِيُنذِرَكُمْ وَأَذْكُرُوا إِذْ
جَعَلَكُمْ خُلَفَاءً مِنْ بَعْدِ قَوْمِ نُوحٍ وَزَادَكُمْ فِي الْخَلْقِ بَصْطَةً
فَاذْكُرُوا آلَاءَ اللَّهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٦٩﴾

65. และยังกลุ่มชนอาดนั้น เราได้ส่งฮูด ซึ่งเป็นญาติพี่น้องของพวกเขาไป โดยเขากล่าวว่า โอ้กลุ่มชนของฉัน จงเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺเถิด ไม่มีพระเจ้าที่ควรได้รับการเคารพสักการะใด ๆ สำหรับพวกเจ้าอื่นจากพระองค์ พวกเจ้าไม่ยำเกรงดอกหรือ ?
66. บรรดาหัวหน้าผู้ปฏิเสธศรัทธาในกลุ่มของพวกเขาได้กล่าวว่า แท้จริง เราได้เห็นท่านอยู่ในความโศกเศร้า และแท้จริง เราแน่ใจว่าท่านนั้น เป็นคนหนึ่งในหมู่ผู้กล่าวเท็จ
67. เขากล่าวว่า โอ้กลุ่มชนของฉัน ไม่มีความโศกเศร้าใด ๆ อยู่ที่ฉัน แต่ทว่า ฉันคือ ศาสนทูตคนหนึ่งที่มาจากพระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก
68. โดยที่ฉันจะประกาศให้พวกเจ้าทราบ เกี่ยวกับสาส์นแห่งพระผู้อภิบาล ของฉัน และฉันนั้นเป็นผู้แนะนำที่ซื่อตรงแก่พวกเจ้า
69. และพวกเจ้าประหลาดใจ กระนั้นหรือ ? การที่ได้มีข้อดักเตือนจาก พระผู้อภิบาลของพวกเจ้า มายังพวกเจ้า โดยผ่านชายคนหนึ่ง ในหมู่ พวกเจ้า เพื่อที่เขาจะได้ดักเตือนพวกเจ้า และพวกเจ้าจงระลึกถึง ขณะที่พระองค์ทรงให้พวกเจ้าเป็นผู้สืบแทนต่อมา หลังจากกลุ่มชน ของนัฮฺลุ และได้ทรงเพิ่มพลังกำลังแก่พวกเจ้าในการบังเกิด ดังนั้น พวกเจ้าพึงระลึกถึงความกรุณาของอัลลอฮฺเถิด เพื่อพวกเจ้าจะได้รับ ความสำเร็จ

เรื่องของนบีฮูด และกลุ่มชนอ้าด

อัลลอฮฺ ได้ตรัสว่า และดังเช่นที่เราได้ส่งนัฮฐ มายังกลุ่มชนของเขา เราก็ได้ส่งฮูด ซึ่งเป็นญาติพี่น้องของพวกเขาไปยังกลุ่มชนอ้าด

มุฮัมมัด อิบน์ อิสฮาก ได้เล่าว่า พวกเขาเป็นลูกของอ้าด อิบน์ อีร็อม อิบน์ เอาศ อิบน์ซาม อิบน์ นัฮฐ ฉะนั้นกล่าวว่า พวกเขาเหล่านั้น คือ กลุ่มชนอ้าดรุ่นแรกที่อัลลอฮฺได้กล่าวถึงพวกเขา คือ เป็นลูกของอ้าด บุตรของอีร็อม ซึ่งพวกเขาอาศัยอยู่ในย่านที่มีเสาหินสูงๆ อยู่บนแผ่นดิน ดังที่ อัลลอฮฺ ได้ตรัสไว้ว่า

﴿ أَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِعَادٍ ﴿٦﴾ إِرْمَ ذَاتِ الْعِمَادِ ﴿٧﴾ الَّتِي لَمْ يُخْلَقْ مِثْلُهَا فِي الْبَلَدِ ﴿٨﴾ ﴾

“เจ้าไม่เห็นดอกหรือว่า พระผู้อภิบาลของเจ้ากระทำต่อพวกอ้าดอย่างไร ? (แห่ง) อีร็อม พวกเขามีเสาหินสูงตระหง่าน ซึ่งเยี่ยงนั้นมิได้ถูกสร้างตามหัวเมืองต่าง ๆ”

(ซูเราะฮฺ อัลฟัจญ์รฺ อายะฮฺที่ 6 - 8)

สภาพดังกล่าวมานั้น พวกเขาอดทน และมีพลังแข็งแรงดังที่ อัลลอฮฺ ได้ตรัสว่า

﴿ فَأَمَّا عَادُ فَاسْتَكْبَرُوا فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَقَالُوا مَنْ أَشَدُّ مِنَّا قُوَّةً أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ الَّذِي خَلَقَهُمْ هُوَ أَشَدُّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَكَانُوا بِآيَاتِنَا يَجْحَدُونَ ﴾

“ส่วนพวกอ้าดนั้น พวกเขาได้หยิ่งผยองในแผ่นดินโดยไม่เป็นธรรม และพวกเขากล่าวว่า ผู้ใดจะมีพลังเข้มแข็งกว่าพวกเรา? พวกเขาไม่เห็นดอกหรือว่า แท้จริงอัลลอฮฺผู้ทรงสร้างพวกเขานั้น ทรงพลังเข้มแข็งกว่าพวกเขา แต่พวกเขาก็ยังคงปฏิเสธสัญญาณต่าง ๆ ของเรา”

(ซูเราะฮฺ ฟุศสิลัต อายะฮฺที่ 15)

ที่พำนักของกลุ่มชนอ้าด

ที่พำนักของกลุ่มชนอ้าดนั้นอยู่ที่อัลอะฮฺกอฟ ในแคว้นเยเมน ซึ่งเป็นภูเขาทราย

มุฮัมมัด อิบน์ อิสฮาก ได้รายงานมาจาก อะบิฏฏะฟิยล คือ อามิร อิบน์ วาฆิละฮฺ ว่า ฉันทได้ยิน อะลี กล่าวแก่ชายคนหนึ่งจากเมืองฮัฏรอเมาต์ ว่า ท่านเคยเห็นเนินทรายสีแดงปนด้วยดินสีแดงๆ นั้นไหม ? ทำให้ท่านมองเห็นดินพุทราจำนวนมากด้านนั้น อยู่ที่เมืองฮัฏรอเมาต์ ท่านเห็นมันไหม ? ชายคนนั้นตอบว่า เคยเห็นแล้วครับท่านเจ้าเมือง ขอสาบาน

ต่ออัลลอฮฺ ท่านบรรยายลักษณะของสถานที่ดังกล่าวไว้กับเคยเห็นด้วยตนเองมาก่อนเลยครับ อะลี จึงกล่าวว่า ไม่หรอก แต่ฉันเคยได้รับการบอกเล่าเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว แล้วชาวเมืองฮัฎรอเมาต์ได้ถามว่า และมันมีอะไรตรงนั้นหรือท่านเจ้าเมือง ? เขาตอบว่า ตรงนั้นมีหลุมฝังศพของนบีฮุสฏ ๐๐๐ บันทึกลงโดย อิบนิ ญะรีย

(อัญญอบารี 12/507)

ในเรื่องนี้ ก็ได้ประโยชน์ว่า ที่พำนักของกลุ่มชนอาศัยอยู่ในแคว้นเยเมน และศพของนบีฮุสฏ ๐๐๐ ถูกฝังอยู่ที่โน่น ซึ่งเขานั้นมาจากตระกูลที่สูงส่งมีเกียรติในหมู่พวกเขา แต่ปรากฏว่ากลุ่มชนของเขาเป็นกลุ่มชนที่นิสัยไม่ดี หัวใจของพวกเขาโหดร้าย และเป็นกลุ่มชนที่ไม่ยอมรับสัจธรรมเป็นที่สุด ด้วยเหตุนี้ นบีฮุสฏ ๐๐๐ จึงได้พยายามเรียกร้องเชิญชวนพวกเขาให้เคารพภักดีต่ออัลลอฮฺเพียงองค์เดียว ไม่ตั้งภาคีต่อพระองค์ ให้เชื่อฟังและยำเกรงต่ออัลลอฮฺเท่านั้น

คำโต้ตอบระหว่างนบีฮุสฏ ๐๐๐ กับกลุ่มชนของเขา

อัลลอฮฺ ๐๐๐ ได้กล่าวไว้ในอัลกุรอาน ว่า ﴿ บรรดาหัวหน้าผู้ปฏิเสธศรัทธาในกลุ่มของพวกเขาได้กล่าวว่า ﴾ คำว่า “อัลมะละอฺ” หมายถึง คนส่วนใหญ่ในกลุ่มชนนั้นซึ่งมีผู้มีเกียรติและผู้นำ ﴿ แท้จริง เราได้เห็นท่านอยู่ในความโศกเศร้า และแท้จริง เราแน่ใจว่าท่านเป็นคนหนึ่งในหมู่ผู้กล่าวเท็จ ﴾ คือผู้หลอกลวงที่ท่านได้เรียกร้องเราให้ละทิ้งการกราบไหว้เจว็ดให้หันไปเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺเพียงองค์เดียว ดังเช่นที่หัวหน้าชาวกุเรซได้ประหลาดใจต่อการเรียกร้องไปสู่อัลลอฮฺเพียงองค์เดียว โดยพวกเขา กล่าวว่า ﴿ أَجَعَلَ إِلَٰهًا لِلْأَوَّلِينَ ﴾ ความว่า “เขาได้ทำให้พระเจ้าหลายองค์ เป็นพระเจ้าองค์เดียว กระนั้นหรือ ?”

(ซูเราะฮฺ ศอด อายะฮฺที่ 5)

อัลลอฮฺ ๐๐๐ ได้กล่าวต่อไปว่า ﴿ เขากล่าวว่า โอ้กลุ่มชนของฉัน ไม่มีความโศกเศร้าใด ๆ อยู่ที่ฉัน แต่ทว่า ฉันคือ ศาสนทูตคนหนึ่งที่มาจากพระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก ﴾ คือฉันมิได้เป็นอย่างที่พวกเขาคิด แต่ฉันได้นำสัจธรรมมาจากอัลลอฮฺ ผู้ทรงบังเกิดทุกสิ่ง เป็นพระผู้อภิบาลของทุกสิ่ง และเป็นผู้มีอำนาจเหนือทุกสิ่ง ﴿ โดยที่ฉันจะประกาศให้พวกเขารู้เกี่ยวกับศาสนแห่งพระผู้อภิบาลของฉัน และฉันนั้นเป็นผู้แนะนำที่ซื่อตรงแก่พวกเขา ﴾ คุณลักษณะเหล่านี้ ซึ่งเป็นคุณลักษณะของบรรดารอซูล คือ การเผยแผ่ การแนะนำตักเตือนและความซื่อตรง

﴿ และพวกเขารู้ประหลาดใจ กระนั้นหรือ ? การที่ได้มีข้อตักเตือนจากพระผู้อภิบาลของพวกเขา มาถึงพวกเขา โดยผ่านชายคนหนึ่งในหมู่พวกเขา เพื่อที่เขาจะได้ตักเตือนพวกเขา ﴾ คือ พวกเขาไม่ต้องประหลาดใจหรอก การที่อัลลอฮฺได้ส่งรอซูลท่านหนึ่งมายัง

พวกเจ้าจากคนที่อยู่ในหมู่พวกเจ้า เพื่อมาเตือนพวกเจ้าเกี่ยวกับเรื่องของอัลลอฮ์ และการที่พวกเจ้าจะต้องพบกับพระองค์ พวกเจ้าจงสรรเสริญอัลลอฮ์เถิด ﴿ และพวกเจ้าจงระลึกถึงขณะที่พระองค์ทรงให้พวกเจ้าเป็นผู้สืบแทนต่อมา หลังจากกลุ่มชนของนัวซุ ﴾ คือ พวกเจ้าจงระลึกถึงความโปรดปรานของอัลลอฮ์ที่มีต่อพวกเจ้า โดยให้พวกเจ้าสืบช่วงแทนต่อจากกลุ่มชนของนัวซุที่ได้พินาศไปแล้ว อันเนื่องจากปฏิเสธศาสนของพระองค์ ดื้อดึง ไม่ยอมเชื่อฟัง ﴿ และได้ทรงเพิ่มพลังกำลังแก่พวกเจ้าในการบังเกิด ﴾ คือ ให้พวกเจ้าเกิดมามีรูปร่างสูงใหญ่ มีพลังกำลังมากกว่าคนรุ่นก่อนจากเจ้า ดังที่พระองค์ได้ตรัสเกี่ยวกับเรื่องของฏอลูต ว่า

﴿ وَزَادَهُ بَسْطَةً فِي الْعِلْمِ وَالْجِسْمِ ﴾

“และได้ทรงเพิ่มให้แก่เขาอีก ซึ่งความรู้อย่างกว้างขวาง และร่างกายที่กำยำ”

(ซูเราะฮ์ อัลอะอะกะอะฮ์ อายะฮ์ที่ 247)

﴿ ดังนั้น พวกเจ้าพึงระลึกถึงความกรุณาของอัลลอฮ์เถิด ﴾ คือ ความเมตตา ความโปรดปราน และความกรุณาที่มีต่อพวกเจ้า ﴿ เพื่อพวกเจ้าจะได้รับความสำเร็จ ﴾ คำว่า لَا إِلَهَ إِلَّا ٱ เป็นพหูพจน์ของคำว่า إِلَٰ หมายความว่า إِلَٰ บางท่านบอกว่า إِلَٰ

﴿ قَالُوا أَجِئْنَا لِنُعْبُدَ اللَّهَ وَحْدَهُ وَنَذَرَ مَا كَانَ يَعْبُدُ آبَاؤُنَا فَأْتِنَا بِمَا تَعِدُنَا إِنْ كُنْتَ مِنَ الصّٰدِقِیْنَ ۝۷۰ ۞ قَالَ قَدْ وَقَعَ عَلَیْكُمْ مِنْ رَّبِّكُمْ رَجْسٌ وَغَضَبٌ أَتَجِدِلُونِنِیْ فِیْ أَسْمَآءٍ سَمَّیْتُمُوهَا أَنْتُمْ وَءَابَاؤُكُمْ مَا نَزَّلَ اللَّهُ بِهِمْ مِنْ سُلْطٰنٍ فَانْتٰظِرُوا إِنِّیْ مَعَكُمْ مِنَ الْمُنْتَظِرِیْنَ ۝۷۱ ۞ فَأَنْجٰیْنَاهُ وَالَّذِیْنَ مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِّنَّا وَقَطَعْنَا دَابِرَ الَّذِينَ كَذَبُواْ بِآیٰتِنَا وَمَا كَانُواْ مُؤْمِنِیْنَ ۝۷۲ ۞ ﴾

70. พวกเขากล่าวว่า ที่ท่านมาหาพวกเรานั้น เพื่อเราจะได้เคารพภักดีต่ออัลลอฮ์เพียงองค์เดียว และละทิ้งสิ่งที่บรรพบุรุษของพวกเราเคยเคารพภักดีมา กระนั้นหรือ ? จงนำสิ่งที่ท่านได้สัญญาเกี่ยวกับพวกเรา มายังพวกเราเถิด หากท่านอยู่ในหมู่ผู้มีสัจจะ

71. เขากล่าวว่า แน่หนอน ได้เกิดการลงโทษขึ้นแก่พวกเจ้า และความกริ้วโกรธจากพระผู้อภิบาลของพวกเจ้า พวกเจ้าจะได้ถึงฉันทเกี่ยวกับชื่อที่พวกเจ้า และบรรพบุรุษของพวกเจ้าได้ตั้งมันขึ้นมาเอง กระนั้นหรือ? โดยที่อัลลอฮฺ มิได้ประทานหลักฐานใด ๆ มาสำหรับชื่อเหล่านั้นเลย ดังนั้น พวกเจ้าจงรอคอยเถิด แท้จริง ฉันทขอร่วมกับพวกเจ้าด้วยในหมู่ผู้ที่รอคอย

72. แล้วเราได้ช่วยเขา และบรรดาผู้ที่อยู่ร่วมกับเขาให้รอดพ้นด้วยความเมตตาของเรา และเราได้ตัดขาดถึงคนสุดท้ายของบรรดาผู้ปฏิเสธอายะฮฺทั้งหลายของเรา และมีเคยปรากฏว่าพวกเขาเป็นผู้ที่ศรัทธา

อัลลอฮฺ ﷻ ทรงบอกให้ทราบถึงการต้อรัน ทำสิ่งที่ชั่ว ต้อดิง และการการปฏิเสธของกลุ่มชนอ้าด ตอนนีฮฺ ﷻ โดยพระองค์ตรัสว่า ﴿ พวกเขากล่าวว่า ที่ท่านมาหาพวกเรานั้น เพื่อเราจะได้เคารพกักต้ออัลลอฮฺเพียงองค์เดียว..... ﴾ จนจบอายะฮฺ ซึ่งอายะฮฺนี้ก็คล้ายกับคำพูดของพวกกุฟฟารุเรช ที่ว่า

﴿ وَإِذْ قَالُوا اللَّهُمَّ إِنْ كَانَ هَذَا هُوَ الْحَقُّ مِنْ عِنْدِكَ فَأَمْطِرْ عَلَيْنَا حِجَارَةً مِنَ السَّمَاءِ
أَوْ أَتِنَّا بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴾

“และจงระลึกถึงขณะที่พวกเขากล่าวว่า โอ้อัลลอฮฺ หากปรากฏว่าสิ่งนี้ คือ ความจริงที่มาจากพระองค์แล้วไซร้ ก็โปรดได้ทรงให้หินจากฟากฟ้าตกลงมาต้งฝนแก่พวกเราเถิด หรือไม่ก็โปรดให้น้ำลงโทษอันเจ็บแสบลงมาแก่พวกเรา”

(ซูเราะฮฺ อัลอัมฟาล อายะฮฺที่ 32)

มุฮัมมัด อิบนิ อิสฮาก และคนอื่นๆ ได้กล่าวว่า พวกกลุ่มชนอ้าดนั้นเป็นพวกที่กราบไหวเจวิด และเจวิดของพวกเขามีหลายองค์ องค์หนึ่งชื่อว่า ศุดาฮฺ อีกองค์หนึ่งชื่อว่า เสาะมุด และอีกองค์หนึ่งชื่อว่า อัลอิบาฮฺ ด้วยเหตุนี้ นบีฮฺ ﷻ จึงได้กล่าวแก่พวกเขาว่า ﴿ แน่หนอน ได้เกิดการลงโทษขึ้นแก่พวกเจ้า และความกริ้วโกรธจากพระผู้อภิบาลของพวกเจ้า ﴾ การที่พวกเจ้าพูดเช่นนั้นทำให้อัลลอฮฺทรงกริ้วโกรธพวกเจ้า

รายงานจาก อิบนิ อับบาส เกี่ยวกับอายะฮฺนี้ คือ อัลลอฮฺทรงกริ้วโกรธพวกเขา

﴿ พวกเจ้าจะได้เถียงฉันเกี่ยวกับชื่อที่พวกเจ้า และบรรพบุรุษของพวกเจ้าได้ตั้งมันขึ้นมาเอง กระนั้นหรือ ? ﴾ คือ พวกเจ้าจะมาโต้เถียงฉันเกี่ยวกับเจวิดที่เจ้า และบรรพบุรุษของพวกเจ้าได้ตั้งให้มันเป็นพระเจ้าอย่างนั้นหรือ ? ทั้งๆ ที่มันไม่ให้ประโยชน์และให้โทษแต่ประการใดเลย และไม่มีหลักฐานว่าพระองค์ได้ตั้งมันขึ้นมา ด้วยเหตุนี้ เขาจึงกล่าวว่า ﴿ โดยที่อัลลอฮฺมิได้ประทานหลักฐานใดๆ มาสำหรับชื่อเหล่านั้นเลย ดังนั้น พวกเจ้าจงรอดคอยเถิด แท้จริง ฉันขอร่วมกับพวกเจ้าด้วยในหมู่ผู้ที่รอดคอย ﴾ เรื่องนี้เป็นการขู่สับสน และเป็นการสัญญาจากรอซูลแก่กลุ่มชนของเขา

บันปลายกลุ่มชนอ้าด

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿ แล้วเราได้ช่วยเหลือเขา และบรรดาผู้ที่อยู่ร่วมกับเขาให้รอดพ้นด้วยความเมตตาของเรา และเราได้ตัดขาดถึงคนสุดท้ายของบรรดาผู้ปฏิเสธอายะฮ์ทั้งหลายของเรา และมีเคยปรากฏว่าพวกเขาเป็นผู้ที่ศรัทธา ﴾ อัลลอฮฺ ﷻ ได้บอกถึงลักษณะการทำลายล้างพวกเขาให้พินาศไว้ในซูเราะฮ์อื่นๆ ในอัลกุรอาน ว่า อัลลอฮฺ ได้ทรงส่งลมที่รุนแรงทำลายล้าง เมื่อมันพัดผ่านที่ใดก็ทำให้พินาศเสียหาย ดังที่ อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสไว้ในอายะฮ์หนึ่งว่า

﴿ وَأَمَّا عَادُ فَاهْلَكُوهَا يُرِجْ صَرْصَرٌ عَاتِيَةٌ ﴿٦﴾ سَخَّرَهَا عَلَيْهِمْ سَبْعَ لَيَالٍ وَتَمَیْنَةَ أَيَّامٍ حُسُومًا فَتَرَى الْقَوْمَ فِيهَا صَرْعَى كَأَنَّهُمْ أُعِجَازٌ نَخْلٌ خَآوِيَةٌ ﴿٧﴾ فَهَلْ تَرَى لَهُمْ مِنْ بَاقِيَةٍ ﴿٨﴾ ﴾

“ส่วนพวกอ้าด ถูกทำลายด้วยลมพายุที่หนาวเหน็บ และเสียงดังก้อง พระองค์ทรงให้ภัยพิบัตินี้เกิดขึ้นแก่พวกเขาเจ็ดคืนกับแปดวันต่อเนื่องกัน เจ้าจะเห็นกลุ่มชนนั้นนอนตายอยู่เช่นนั้น ประหนึ่งต้นอินทผลัมที่ข้างในกลวงล้มระเนระนาด แล้วเจ้าเห็นอะไรหลงเหลือบ้างสำหรับพวกเขา”

(ซูเราะฮ์ อัลฮากเกาะฮ์ อายะฮ์ที่ 6 - 8)

ทั้งนี้ก็เพราะว่า พวกเขาเป็นคนที่ดื้อรั้น ดื้อดึง อัลลอฮฺจึงทำให้พวกเขาพินาศด้วยลมที่หนาวจัด พัดแรง เสียงดังสนั่น มันพัดเอาผู้คนลอยขึ้นไปแล้วหัวที่มดกลงมาที่พื้นดินด้วยเกลื่อนกลาดระเนระนาด

และด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงตรัสว่า “ประหนึ่งต้นอินทผลัมที่ข้างในกลวงล้มระเนระนาด”

มุฮัมมัด อิบน์ อิสฮาก ได้เล่าว่า กลุ่มชนอ้าดนั้นมีถิ่นฐานอยู่ในแคว้นเยเมน ระหว่าง

โอมาน และอิฎรอมะต พวกเขารูปร่างใหญ่โต มีพลังกำลัง จึงสร้างความเสียหายบนหน้าแผ่นดิน และข่มเหงผู้คน

กราบไหว้เจว็ด แล้วอัลลอฮฺ จึงได้ส่งนบีฮูด عليه السلام ซึ่งก็มาจากพวกเขานั้นแหละ แต่เป็นคนดีและมาจากวงศ์ตระกูลที่มีเกียรติ มาเรียกร้องเชิญชวนให้เคารพภักดีต่ออัลลอฮฺเพียงองค์เดียว พวกเขาคิดตั้งไม่ยอมรับไม่ยอมเชื่อ โดยพวกเขาบอกว่า พวกเราร่างกายกำยำแข็งแรง ใหญ่โต เราจะไม่ตามใคร คนอื่นจะต้องตามเรา เขาพูดอย่างยโสโอหัง และไม่ยอมเชื่อฟัง ปฏิเสธนบีของอัลลอฮฺ และสร้างความเลวร้ายขึ้นเรื่อยๆ บนหน้าแผ่นดิน และยังสร้างอนุสาวรีย์ไว้บนที่สูงๆ ทุกแห่ง เพื่อแสดงความยิ่งใหญ่ และโอ้อวด แล้ว นบีฮูด عليه السلام จึงพูดกับพวกเขาว่า

﴿ أَتَبْنُونَ بِكُلِّ رِيعٍ ءَايَةً تُعْبَثُونَ ۖ وَتَتَّخِذُونَ مَصَانِعَ لَعَلَّكُمْ تَخْلَدُونَ ۝١٢٨﴾

﴿ وَإِذَا بَطِشْتُمْ بَطِشْتُمْ جَبَّارِينَ ۝١٢٩ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ۝١٣٠﴾

“พวกเจ้าสร้างอนุสาวรีย์ไว้บนที่สูงทุกแห่ง เพื่อโอ้อวด กระนั้นหรือ ? และพวกเจ้าสร้างคฤหาสน์เสมือนกับว่าพวกเจ้าจะอยู่อย่างนั้นตลอดกาล กระนั้นหรือ ? และเมื่อพวกเจ้าทำร้าย (ผู้ใด) พวกเจ้าก็ทำอย่างทารุณ โหดร้าย ดังนั้น พวกเจ้าจงยำเกรงอัลลอฮฺ และเชื่อฟังฉันเถิด”

(ซูเราะฮฺ อัลอะอฺรอฟ อายะฮฺที่ 128 - 131)

พวกเขาบอกว่า :

﴿ قَالُوا يٰهُدَىٰ مَا جِئْتَنَا بِبَيِّنَةٍ وَمَا نَحْنُ بِتَارِكِي ءَالِهَتِنَا عَنْ قَوْلِكَ وَمَا نَحْنُ لَكَ بِمُؤْمِنِينَ ۝٥٣﴾

﴿ إِن نَّقُولُ إِلَّا اعْتَرَاكَ بَعْضُ ءَالِهَتِنَا بِسُوٓءٍ ۖ قَالَ إِنِّي أَشْهَدُ بِاللَّهِ وَأَشْهَدُ وَأَنَا بَرِيءٌ مِّمَّا تُشْرِكُونَ ۝٥٤﴾

﴿ مِنْ دُونِهِ ۖ فَكِيدُونِي جَمِيعًا ثُمَّ لَا تُنْظِرُونِ ۝٥٥﴾

﴿ إِنِّي تَوَكَّلْتُ عَلَى اللَّهِ رَبِّي وَرَبِّكُمْ مَا مِنْ دَابَّةٍ إِلَّا هُوَ ءَاخِذٌ بِنَاصِيَتِهَا ۚ إِنَّ رَبِّي عَلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ۝٥٦﴾

﴿ ٥٦﴾

“พวกเขาบอกว่า โอ้ฮูดเอ๋ย ท่านมิได้นำหลักฐานอันชัดแจ้งมาให้แก่เรา และพวกเราจะไม่ละทิ้งพระเจ้าทั้งหลายของเรา เพราะคำกล่าวของท่าน และพวกเรา ก็จะไม่ศรัทธาต่อท่าน เราจะไม่กล่าวอย่างใด เว้นแต่พระเจ้าบางองค์ของเราได้นำความชั่วเข้าไปสิงในตัวท่าน เขา (ฮูด) กล่าวว่า แท้จริง ฉันขอให้อัลลอฮฺทรงเป็นพยานแล้ว พวกเจ้าจงเป็นพยานด้วยว่า แท้จริง ฉันขอปลีกตัวออกจากสิ่งที่พวกเจ้า

ได้ตั้งภาคีกัน อื่นจากพระองค์ ดังนั้น พวกเจ้าทั้งหมดจงวางแผนทำร้ายฉันเกิด แล้วพวกเจ้าอย่าได้ให้ฉันต้องรอคอย แท้จริง ฉันขอมอบหมายต่ออัลลอฮฺ พระผู้อภิบาลของฉัน และพระผู้อภิบาลของพวกเจ้า ไม่มีสัตว์เลื้อยคลานใด ๆ เว้นแต่พระองค์ทรงกำขมับมันไว้ แท้จริง พระผู้อภิบาลของฉันนั้นอยู่บนทางที่เที่ยงตรง”

(ซูเราะฮฺ ฮุด อายะฮฺที่ 53 – 56)

(อัญญอบารี 1/507)

เรื่องเล่าเกี่ยวกับตัวแทนกลุ่มชนอ้าด

อิมามอะหมัด ได้บันทึกรายงานจาก อัลฮาริษ อัลบักรี ว่า ฉันได้ออกไปร้องเรียนอัลอะลาอุ บุกอรอัลฮัฎรอมิ ไปยังท่านรอซูล ﷺ แล้วฉันได้ผ่านตำบลอรรอบะษะฮฺ ก็บังเอิญมีคนแก่คนหนึ่ง จากเผ่าตะมีม แล้วนางได้กล่าวแก่ฉันว่า โอ้บ่าวของอัลลอฮฺ ฉันมีธุระที่ท่านรอซูล ﷺ พาฉัน ไปหาท่านหน่อยได้ไหม ? เขาเล่าว่า ฉันได้ให้นางขึ้นพาหนะ แล้วได้พานางไปที่เมืองมะดีนะฮฺ มัสญิดก็มีคนมากมาย มีธงสีดำโบกสะบัดอยู่ และเห็นบิลาลสะพายดาบอยู่ด้านหน้าท่าน รอซูล ﷺ แล้วฉันได้ถามว่า ผู้คนเป็นอะไรกัน ? พวกเขาตอบว่า ท่านต้องการส่ง อัมรฺ อิบน์ลฺ อาศ เดินทางไปยังที่แห่งหนึ่ง เขาเล่าว่า แล้วฉันได้นั่งลง หลังจากนั้นท่านรอซูลก็เข้าไปข้างใน และนาง ก็ขออนุญาตเข้าไปด้วย แล้วนางก็เข้าไปแล้วกล่าวสวัสดี แล้วท่านรอซูลได้ถามว่า “ท่านมีปัญหา กับเผ่าตะมีมหรือ ?” ฉันตอบว่า ครับ ฉันเดินทางผ่านมาที่นั่น และเห็นหญิงแก่ที่เผ่าตะมีมนาง หนึ่งเป็นคนพิการ แล้วนางได้ขอร้องให้ฉันพานางมาหาท่าน โดยที่นางอยู่ข้างประตูโน้น แล้ว ท่านก็อนุญาตให้นางเข้ามา แล้วฉันได้กล่าวว่า โอ้ท่านรอซูลของอัลลอฮฺ กรุณาบอกให้ฉันทราบ ด้วยว่า ท่านจะทำกำแพงกันระหว่างพวกเรากับเผ่าตะมีม หรือ ? เป็นความคิดที่ดี แล้วหญิง แก่คนนั้นก็ตื่นตัว เตรียมพร้อม และนางได้กล่าวว่า โอ้ท่านรอซูลของอัลลอฮฺ ที่ท่านจำเป็นที่จะ ปกป้องเผ่ามูฏีรของท่าน ? เขาเล่าว่า ฉันจึงกล่าวว่า แท้จริง อุปมาฉันนี้ ก็ดังอุปมาคำกล่าว ของคนก่อนๆ ที่ว่า “ความอดทนนั้นมันจะนำไปสู่ความตายได้ และเรื่องนี้จะนำไปสู่เช่นนั้นได้ แต่ฉันไม่รู้สีกว่ามันจะเป็นข้อขัดแย้งกัน ฉันขอคุ้มครองต่ออัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์ ที่ฉันจะเป็นเช่นตัวแทนของกลุ่มชนอ้าด” ท่านได้กล่าวแก่ฉันว่า “อะไรคือตัวแทนของกลุ่มชน อ้าด” โดยที่ท่านรู้เรื่องนี้ดี แต่ท่านขอคำอธิบายเพิ่มเติม ฉันจึงเล่าว่า แท้จริง กลุ่มชนอ้าดนั้น ประสบกับความแห้งแล้ง แล้วพวกเขาจึงได้ส่งตัวแทนของพวกเขาไปมีชื่อว่า “กียอล” แล้ว คนๆ นี้ก็ได้ผ่านไป ที่ มุอาวียะฮฺ บุตรของบักร์ แล้วพักที่เขาเป็นเวลาหนึ่งเดือน ดื่มน้ำ ฟังสาว รับใช้สองคนเรียกกันว่า ดักแดน ร้องเพลงให้ฟังทุกวัน แล้วเมื่อเวลาหนึ่งเดือนผ่านไป เขาได้ ออกไปที่เทือกเขามะฮฺเราะฮฺ แล้วกล่าวว่า โอ้อัลลอฮฺ แท้จริง พระองค์ทรงทราบดีว่า ฉันมิได้มา ที่คนป่วย เพื่อมาเยียวยาให้แก่เขา และไม่ได้มาที่เขลย เพื่อมาไถ่ตัวเขา โอ้อัลลอฮฺ ขอพระองค์

ให้น้ำฝนลงมาถึงกลุ่มชนอาด ดังที่ท่านเคยให้มันหลั่งลงมาเกิด แล้วกลุ่มเมฆจำนวนมากสีดำมืด ก็ได้ลอยผ่านมา พอมันผ่านมาใกล้ ฉันทก็ทำสัญญาให้มันมาใกล้ๆ ให้มันมาเอาปุ๋ยและสิ่งต่างๆ ไป โดยที่กลุ่มชนอาดไม่มีใครเหลืออยู่แล้ว เขาเล่าว่า สิ่งที่คุณรู้ก็คือ ลมถูกส่งมาทำลายพวกเขา จนกระทั่งพวกเขาพินาศไปหมด อบูวาอิล ได้กล่าวว่า มันเป็นเรื่องจริง เขาเล่าว่า ปรากฏว่า หญิงหรือชาย เมื่อพวกเขาถูกส่งเป็นตัวแทนไป พวกเขาก็จะกล่าวว่า “ท่านอย่าได้เป็นอย่างเช่นตัวแทนของกลุ่มชนอาด” อย่างนี้แหละที่อะตีษนี้ รายงานโดยอิมามอะหมัด ไว้ในหนังสือมุสนัดของเขา (อะหฺมัด 482/3)

และได้รายงานอะตีษนี้โดย อัตติรมิซีย์ เช่นเดียวกัน

(ตัวะฮฺฟะตุลอะฮฺวะซี 161/9) และ อันนะซาอี (ในหนังสือ อัลญะบรอ 5/181)

และ อิบน์มาญะฮฺ (2/941)

وَإِلَى ثَمُودَ أَخَاهُمْ صَالِحًا قَالَ يَاقَوْمُ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ قَدْ جَاءَتْكُمْ بَيِّنَةٌ مِنْ رَبِّكُمْ هَذِهِ نَاقَةُ اللَّهِ لَكُمْ آيَةٌ فَذُرُّوهَا تَأْكُلْ فِي أَرْضِ اللَّهِ وَلَا تَمْسُوهَا بِسُوءٍ فَيَأْخُذْكُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٧٣﴾ وَاذْكُرُوا إِذْ جَعَلَكُمْ خُلَفَاءَ مِنْ بَعْدِ عَادٍ وَبَوَّأَكُمْ فِي الْأَرْضِ تَتَّخِذُونَ مِنْ سُوءِهَا قُصُورًا وَتَنْحِتُونَ الْجِبَالَ بُيُوتًا فَادْكُرُوا آيَةَ اللَّهِ وَلَا تَعْشَوْا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ ﴿٧٤﴾ قَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا مِنْ قَوْمِهِ لِلَّذِينَ اسْتَضَعُّوا الْمَنْعَاءَ مِنْهُمْ أَتَعْلَمُونَ أَنَّ صَالِحًا مُرْسَلٌ مِنْ رَبِّهِ قَالُوا إِنَّا بِمَا أُرْسِلَ بِهِ مُؤْمِنُونَ ﴿٧٥﴾ قَالَ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا بِالَّذِي آمَنْتُمْ بِهِ كَافِرُونَ ﴿٧٦﴾ فَعَقَرُوا النَّاقَةَ وَعَتَوْا عَنْ أَمْرِ رَبِّهِمْ وَقَالُوا يُصْلِحْ أَعْتَابًا تَعِدُنَا إِنْ كُنْتَ مِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٧٧﴾

فَاخَذَهُمُ الرَّجْفَةُ فَأَصْبَحُوا فِي دَارِهِمْ جَثِيمِينَ ﴿٧٨﴾

73. และยังกลุ่มชนมะมูดนั้น เราได้ส่งศอลิษ ซึ่งเป็นพี่น้องของพวกเขาไป โดยเขาได้กล่าวว่า โอ้กลุ่มชนของฉัน จงเคารพภักดีต่ออัลลอฮ์เถิด ไม่มีพระเจ้าที่ควรเคารพสักการะใด ๆ สำหรับพวกเจ้าอื่นจากพระองค์แน่นอน ได้มีหลักฐานอันชัดเจนจากพระผู้อภิบาลมายังพวกเจ้าแล้ว นี่คือ อูฐตัวเมียของอัลลอฮ์ โดยเป็นสัญญาณหนึ่งสำหรับพวกเจ้า ดังนั้น พวกเจ้าจงปล่อยมันหากินในแผ่นดินของอัลลอฮ์เถิด และจงอย่าแตะต้องมันโดยการทำร้ายใด ๆ ซึ่งจะเป็นเหตุให้การลงโทษอันเจ็บแสบประสบกับพวกเจ้า
74. และพวกเจ้าจงระลึกเถิด ขณะที่พระองค์ได้ทรงให้พวกเจ้าเป็นผู้สืบช่วงแทนต่อมา หลังจากชาวอาด และทรงได้ให้พวกเจ้าตั้งหลักแหล่งอยู่ในแผ่นดินส่วนนั้น โดยใช้ที่ราบของมันเป็นวัง และสกัดภูเขาเป็นบ้าน พวกเจ้าพึงระลึกถึงความเมตตาของอัลลอฮ์เถิด และจงอย่าก่อความเสียหายในแผ่นดิน โดยเป็นผู้บ่อนทำลาย
75. บรรดาผู้นำที่แสดงโอหังจากกลุ่มชนของเขา ได้กล่าวแก่บรรดาผู้ที่อ่อนแอที่เป็นผู้ศรัทธาในหมู่พวกเขาว่า พวกเจ้ารู้หรือว่า ศอลิษนั้น เป็นผู้ที่ถูกส่งมาจากพระผู้อภิบาลของเขาจริง พวกเขากล่าวว่า แท้จริง พวกเราเป็นผู้ศรัทธาต่อสิ่งที่เขาถูกให้นำมา
76. บรรดาผู้ที่แสดงโอหังกล่าวว่า แท้จริง เราเป็นผู้ปฏิเสธต่อสิ่งที่พวกเจ้าศรัทธากัน
77. แล้วพวกเขาก็ตัดขาอูฐตัวเมียนั้น และได้ละเมิดคำสั่งแห่งพระผู้อภิบาลของพวกเขา และได้กล่าวว่า โอ้ ศอลิษ จงนำสิ่งที่ท่านได้สัญญาแก่พวกเราไว้มาให้แก่พวกเราเถิด ถ้าหากท่านอยู่ในหมู่ผู้ที่ถูกส่งมาเป็นศาสนทูตจริง
78. แล้วความสั่นไหวอย่างรุนแรงของแผ่นดินก็ได้คร่าพวกเขา แล้วพวกเขาก็กลายเป็นผู้ที่ถูกเขาดายในบ้านของพวกเขาเอง

ที่พำนักของกลุ่มชนชะมูด และสายตระกูลของพวกเขา

บรรดานักอธิบายอัลกุรอาน และมีความรู้ด้านสายสกุล ได้กล่าวว่า ชะมูด เป็นบุตรของ อาซิริ ซึ่งเป็นบุตรของอิรอม ซึ่งเป็นบุตรของซาม ซึ่งเป็นบุตรของนัษ ซึ่งเป็นพี่น้องของญะดีส บุตรของอาซิริ และเช่นเดียวกับเผ่าฏ็อสม พวกเขทั้งหมดนั้นเป็นพวกอาหรับ อัลอาริยะฮฺ ซึ่งอยู่ก่อนท่านนบีอิบรอฮีม ﷺ และปรากฏว่า กลุ่มชนชะมูดนั้น เป็นกลุ่มชนหลังจากกลุ่มชนอาด ที่พำนักของพวกเขาที่ร่ำลือ ก็คือ อยู่ระหว่างแคว้นอิญาซ กับแคว้นซาม ไปจนถึง วาดีกุรอ และรอบๆ นั้น โดยที่ท่านรอซูล ﷺ เคยเดินทางผ่านถิ่นพำนักของพวกเขา ขณะที่ท่านเดินทางไปตำบลตะบูกในปัจฉิมศักราชที่ 9

อิมามอะหมัด ได้รายงานเรื่องนี้จาก อิบนิ อุมร์ ว่า เมื่อท่านรอซูล ﷺ ได้นำผู้คนลงพักที่ตำบลตะบูก ท่านได้นำพวกเขาลง อัลฮิจญ์รฺ ณ ที่หมู่บ้านของชาวชะมูด ผู้คนก็ได้ไปตักน้ำจากบรรดาบ่อน้ำที่ชาวชะมูดเคยใช้ดื่ม นำมาใช้นวดแป้งและจัดเตรียมหม้อเพื่อประกอบอาหาร แต่แล้วท่านนบี ﷺ ก็ใช้ให้เทน้ำในภาชนะทิ้งให้หมด แล้วให้เอาแป้งที่เตรียมไว้ไปเป็นอาหารสัตว์ หลังจากนั้น ท่านได้สั่งให้ผู้คนเคลื่อนย้ายไปพำนักใกล้ๆ บ่อที่อุฐฺของนบีศอลิฮฺเคยดื่ม และสั่งกำชับไม่ให้เข้าไปใกล้เขตที่พำนักของกลุ่มชนที่เคยถูกลงโทษ โดยท่านได้กล่าวว่า

(إِنِّي أَخَشَى أَنْ يُصِيبَكُمْ مِثْلُ مَا أَصَابَهُمْ ، فَلَا تَدْخُلُوا عَلَيْهِمْ)

“ฉันกลัวว่า สิ่งเช่นที่ประสบกับพวกเขามาแล้ว จะประสบกับพวกท่าน ดังนั้น พวกท่านจงอย่าเข้าไปยังสถานที่ที่พวกเขาเคยอาศัยอยู่”

(อะหมัด 2/117)

อะหมัด ได้รายงานอีกจาก अबดิลลาฮฺ อิบนิ อุมร์ เล่าว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวขณะที่อยู่ที่อัลฮิจญ์รฺ ว่า

(لَا تَدْخُلُوا عَلَى هَؤُلَاءِ الْمُعَذِّبِينَ إِلَّا أَنْ تَكُونُوا بَاكِينَ ، فَإِنْ لَمْ تَكُونُوا

بَاكِينَ فَلَا تَدْخُلُوا عَلَيْهِمْ ، أَنْ يُصِيبَكُمْ مِثْلُ مَا أَصَابَهُمْ)

“พวกท่านจงอย่าเข้าไปยังสถานที่ของพวกที่ถูกลงโทษ นอกจากพวกท่านจะร้องไห้ ถ้าพวกท่าน (ไม่ยอม) ร้องไห้ ก็อย่าได้เข้าไปที่พวกเขา มิเช่นนั้น สิ่งที่ประสบกับพวกเขามาแล้ว อาจจะประสบกับพวกท่านก็ได้”

(อะหมัด 2/74)

พื้นเดิมของอะดีษบทนี้ ถูกนำเสนออยู่ในหนังสือเศาะฮิฮฺทั้งสอง

(ฟัตฮุลบาริ 6/436, มุสลิม 4/2286)

เรื่องของนบีศอลิฮ عليه السلام และกลุ่มชนชะมูด

อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า ﴿และยังกลุ่มชนชะมูดนั้น﴾ คือ เรา (อัลลอฮฺ) ได้ส่งพี่น้องของพวกเขาคือ ศอลิฮไปยังกลุ่มชนชะมูด ﴿โดยเขาได้กล่าวว่า โอ้กลุ่มชนของฉันจงเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺเถิด ไม่มีพระเจ้าที่ควรเคารพสักการะใดๆ สำหรับพวกเจ้าอื่นจากพระองค์﴾ บรรดารอซูล (ศาสนทูต) ทุกคนจะเรียกร้องเชิญชวนให้เคารพภักดีต่ออัลลอฮฺเพียงองค์เดียว ไม่มีการตั้งภาคีใดๆ ต่อพระองค์ ดังเช่นที่ อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِ﴾

“และเราได้ส่งศาสนทูตคนใดมาก่อนหน้าพวกเจ้า นอกจากเราได้อายะฮฺแก่เขาว่า แท้จริง ไม่มีพระเจ้าอื่นใด นอกจากข้า ดังนั้น พวกเจ้าจงเคารพภักดีต่อข้าเถิด”
(ซูเราะฮฺ อัลอัมบียาฮฺ อายะฮฺที่ 25)

และ อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنْ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ﴾

“และโดยแน่นอน เราได้ส่งศาสนทูตมาในทุกประชาชาติ (โดยบัญญัติว่า) พวกเจ้าจงเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺ และจงออกห่างจากพวกเจว็ด”

(ซูเราะฮฺ อันนะฮฺลฺ อายะฮฺที่ 36)

กลุ่มชนชาวชะมูดขอให้อูฐออกมาจากหิน (ภูเขา) แล้วก็ได้ปรากฏออกมา

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า ﴿แน่นอน ได้มีหลักฐานอันชัดเจนจากพระผู้อภิบาลมายังพวกเจ้าแล้ว นี่คือนูฐตัวเมียของอัลลอฮฺ โดยเป็นสัญญาณหนึ่งสำหรับพวกเจ้า﴾ (คือ) หลักฐานจากอัลลอฮฺได้มายังพวกเจ้าแล้ว เป็นความจริง โดยที่พวกเขาขอต่อศอลิฮให้นำหลักฐานมา โดยขอให้นำอูฐออกมาจากภูเขา ขณะที่พวกเขาเฝ้ามองดูอยู่ ซึ่งพวกเขาได้สัญญาว่า ถ้าศอลิฮนำอูฐออกมาจากภูเขาแล้ว พวกเขาจะเชื่อฟังและปฏิบัติตาม แล้วศอลิฮ عليه السلام ก็ได้ขอต่ออัลลอฮฺ ให้ประทานอูฐออกมาจากภูเขา ทันใดนั้น ภูเขาก็ไหวตัว แล้วแยกให้อูฐเดินออกมา ขณะนั้นหัวหน้ากลุ่มชนชื่อ ญุนดะฮฺ บุตรของอัมรฺ และคนที่เชื่อฟังเขาก็ศรัทธา และกลุ่มชนชาวชะมูดอื่นๆ ก็ต้องการที่จะเชื่อด้วย แต่ ษุอับ บุตรของอัมรฺ บุตรของละบีด และ อัลสุบับ เจ้าของเจว็ด และ รุบับ มิน คีอมอรรฺ บิน ญัลฮัซ ได้เข้าขัดขวางเอาไว้ไม่ให้เชื่อ โดยที่พวกเขามีจำนวนมากกว่า

เมื่ออุฐเดินออกมาจากภูเขา และได้คลอดลูกออกมาต่อหน้าต่อตาของพวกเขาที่เฝ้ามองดูอยู่ในที่สุด ก็ได้มีการตกลงกันระหว่าง 2 ฝ่าย คือ ฝ่ายนบีศอลิฮ عليه السلام กับกลุ่มชนชาวษะมูด ว่าให้แบ่งวันกันในการใช้น้ำในบ่อ คือ ให้ประชาชนใช้น้ำ 1 วัน ส่วน 1 วัน เป็นวันให้อุฐดื่ม โดยไม่ละเมิดซึ่งกันและกันอย่างนี้เรื่อยไป ส่วนนมอุฐนั้น ผู้คนสามารถมากินมาดื่มได้ตลอด มารีดใส่ภาชนะเอากลับไปดื่มที่บ้านได้โดยไม่จำกัดจำนวน หรือปริมาณ ดังที่ อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสไว้ในอายะฮ์อื่นว่า

﴿وَنَبِّئُهُمْ أَنَّ الْمَاءَ قِسْمَةٌ بَيْنَهُمْ كُلُّ شَرْبٍ مُّحْتَضَرٌ﴾

“และจงบอกพวกเขาเถิดว่า น้ำนั้นถูกแบ่งส่วนระหว่างพวกเขา ทุก ๆ ส่วนของน้ำดื่มถูกจัดไว้แล้ว”

(ซูเราะฮฺ อัลเกาะมัรฺ อายะฮ์ที่ 28)

และ อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿هَذِهِ نَاقَةُهَا شَرِبَ وَلَكُمْ شَرْبٌ يَوْمَ مَعْلُومٍ﴾

“นี่คือ อุฐตัวเมีย สำหรับมันดื่มน้ำวันหนึ่ง และสำหรับพวกท่านก็ดื่มน้ำวันหนึ่งเป็นที่รู้จักกัน”

(ซูเราะฮฺ อัลซุฮรออฺ อายะฮ์ที่ 155)

และปรากฏว่า อุฐนั้นถูกปล่อยให้กินหญ้าอยู่ในทุ่งกว้างระหว่างหุบเขา ซึ่งมีบ่อน้ำอยู่ในบริเวณนั้นด้วย เมื่อมันหิวน้ำก็มาดื่มน้ำที่บ่อน้ำ ดูแล้วเป็นทุ่งที่มีทิวทัศน์ซึ่งถูกบรรจงสร้างเอาไว้อย่างสวยงาม และน่าทึ่ง และเมื่อสถานการณ์ตามข้อตกลงเป็นเช่นนั้น ยี่สิบวันเข้า กลุ่มชนษะมูดก็รู้สึกกังวล เพราะหัวใจพวกเขาไม่ยอมรับอยู่กับสิ่งที่นบีศอลิฮ عليه السلام นำมาเรียกร้องเชิญชวนก็คือ หนทางที่จะฆ่าอุฐเสีย เพื่อจะได้รับประโยชน์จากบ่อน้ำอย่างเต็มที่ทุก ๆ วัน กล่าวกันว่าพวกเขาคิดหาทางกันอยู่หลายวัน ในที่สุด ทุกคนที่ไม่ศรัทธาก็เห็นชอบกันทุกคน แม้กระทั่งสตรีและเด็ก ให้ฆ่าอุฐเสีย

(อัญญาบารี 12/537)

ดังกล่าวนั้น ก็ปรากฏในคำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า

﴿فَكَذَّبُوهُ فَعَقَرُوْهَا فَذَمَّ عَلَيْهِمْ رَبُّهُمْ بِذُنُوبِهِمْ فَسَوَّاهَا﴾

“แล้วพวกเขาไม่ยอมเชื่อฟัง แล้วพวกเขาก็ได้ฆ่ามัน (ฆ่าอุฐ) ดังนั้น พระผู้อภิบาลของพวกเขาจึงได้ทำลายล้างพวกเขา เนื่องด้วยความผิดของพวกเขา แล้วพระองค์

ทรงลงโทษพวกเขาอย่างเท่าเทียมกัน”

(ซูเราะฮฺ อัลฮัมซุ อายะฮฺที่ 14)

และพระองค์ตรัสอีกว่า

﴿وَأَتَيْنَا ثَمُودَ النَّاقَةَ مُبْصِرَةً فَظَلَمُوا بِهَا﴾

“และเราได้ให้อูฐตัวเมียเป็นที่ประจักษ์แจ้งแก่พวกเขาซะมูด แต่พวกเขาได้ทำทารุณมัน....”

(ซูเราะฮฺ อัลอิสรออฺ อายะฮฺที่ 59)

และพระองค์ตรัสว่า ﴿ แล้วพวกเขาก็ตัดขาอูฐตัวเมียนั้น ﴾ โดยสรรพนามได้กลับไปหาชาวเผ่าซะมูดที่ไม่ศรัทธาทั้งหมด เพราะพวกเขาตกลงยินยอมพร้อมใจกันกระทำเช่นนั้น วัลลอฮุอะอะลัม (อัลลอฮฺทรงทราบดี)

การฆ่าอูฐ

อิมามอบูญะฮ์อัฟร์ อิบน์ ญะร็ร และคนอื่นๆ จากบรรดานักปราชญ์อธิบายอัลกุรอานได้กล่าวว่า แท้จริง สาเหตุในการฆ่าอูฐนั้น หญิงคนหนึ่งในหมู่พวกเขาเรียกกันว่า อุญัยซะฮฺ บุตรีของ ฆอนัม บิน มิจลัซ ซึ่งมีชื่อเล่นว่า อุมมุฆอนัม เป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา เป็นคนที่ต่อต้านนบีศอลิฮ ﷺ เป็นที่สุด ซึ่งปรากฏว่า นางมีลูกสาวหลายคนซึ่งมีรูปโฉมงดงาม ทั้งยังมีทรัพย์สินเงินทองมากมาย ส่วนสามีของนางชื่อ ฆออบ บิน อัมรฺ ซึ่งเป็นหัวหน้าคนหนึ่งของกลุ่มชนซะมูด และมีหญิงอีกคนหนึ่งเรียกกันว่า ศอดุฟ บุตรีของอัลมุฮัยยา บิน อะฮฺรฺ บินอัลมุฮัยยา เป็นคนที่มีตระกูล มีทรัพย์สิน และสาวสวย ซึ่งเป็นภรรยาของผู้ที่ศรัทธาในกลุ่มนั้น แต่นางได้แยกตัวออกมาจากกลุ่มผู้ศรัทธา โดยหญิงสองคนได้ร่วมกันให้คนไปฆ่าอูฐ แล้ว ศอดุฟ ได้เรียกชายคนหนึ่งมา มีชื่อว่า อัลฮุบ๊าบ และเสนอตัวของนางให้ ถ้าหากเขาได้ฆ่าอูฐเสีย แต่อัลฮุบ๊าบปฏิเสธต่อนาง ดังนั้น นางก็เรียกลูกของนางมา มีชื่อว่า มัศตะอฺ บิน มะฮฺร็อจ บิน อัลมุฮัยยา แล้วเขาก็ตอบรับ และหญิงที่ชื่อ อุญัยซะฮฺ บุตรีของฆอนัม ก็ได้เรียกกุดารฺ บิน ซาลิฟ บินญุนดะอฺ ซึ่งเป็นคนผิวดำแดง เตี้ย ซึ่งคาดกันว่าเป็นลูกชู้นา โดยไม่ได้เป็นลูกของซาลิฟจริงๆ แต่เป็นลูกของชายคนหนึ่งชื่อว่า เศาะฮฺยาต แต่เกิดในบ้านของซาลิฟ โดยอุญัยซะฮฺ ได้กล่าวแก่เขาว่า ฉันจะให้ลูกสาวของฉันคนหนึ่งแก่ท่านตามที่ท่านประสงค์ หากท่านสามารถฆ่าอูฐตัวนั้นได้ หลังจากนั้น กุดารฺ บิน ซาลิฟ และ มัสตะอฺ บิน มะฮฺร็อจ ก็ได้ออกเดินทางไป และชวนคนเลวๆ ในกลุ่มชนซะมูด อีกจำนวน 7 คน ร่วมไปด้วย รวมเป็น 9 คนด้วยกัน ซึ่งอัลลอฮฺ ﷻ ได้กล่าวถึงพวกนี้ว่า

﴿وَكَانَ فِي الْمَدِينَةِ تِسْعَةُ رَهْطٍ يُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ وَلَا يُصْلِحُونَ﴾

“และในเมืองนั้น มีเก้าคนที่เป็นผู้ทำลายในแผ่นดิน และพวกเขาจะไม่เป็นผู้ฟื้นฟูให้ดีขึ้น”

(ซูเราะฮฺ อัลนัมลฺ อายะฮฺที่ 48)

ทั้งเก้าคนนี้ ถือเป็นบุคคลชั้นแนวหน้าของกลุ่มนั้น พวกเขาจึงไปโน้มน้าวชนเผ่าที่ปฏิเสธศรัทธาจนยอมร่วมมือกับพวกเขา แล้วพวกเขาก็ได้ออกไปตักอูฐ เมื่ออูฐมาที่บ่อน้ำ โดย กุฎีร์ บิน ซาลิฟ ไปแอบอยู่ที่ซัดหินที่อูฐมาดื่ม น้ำ และ มัสคะอฺ ไปแอบอยู่อีกด้านหนึ่ง แล้วเมื่อผ่านที่มัสคะอฺ ซ่อนตัวอยู่ เขาก็ยิงอูฐด้วยลูกธนูไปโดนที่โคนขาอ่อนของมัน แล้ว อุมมุฆอนิม หรือ อุญัยชะฮฺ ก็ปรากฏตัวออกมา และใช้ให้ลูกสาวของนางที่มีใบหน้าสวยที่สุดให้นางเปิดหน้าต่างให้กุฎีร์เห็น และกุฎีร์ก็ใช้ดาบแทงอูฐอย่างแรง แล้วทำให้เส้นเอ็นที่เท้าอูฐขาด มันจึงล้มลง และร้องเสียงดังให้ลูกมันรู้ว่าแม่ถูกทำร้าย และเขาได้แทงเข้าไปที่คอของมัน มันก็ตาย และลูกของมันหนีไปบนเนินเขาสูง และมันก็ส่งเสียงร้องดังลั่น

(อับดุลฮะกิม 12/531)

อับดุลรอซซัค ได้รายงานจาก มะอุมฺรฺ โดยนำมาจากคนที่ได้ฟัง อัลฮะซัน อัลบัสรี ว่า เขาได้เล่าว่า เสมือนมัน (ลูกอูฐ) ได้กล่าวว่า “โอ้พระผู้อภิบาลของฉัน แม่ของฉันอยู่ไหน ?” เล่ากันว่า ลูกอูฐมันร้องถึง 3 ครั้ง แล้วมันก็หายเข้าไปยังก้อนหินใหญ่ที่ภูเขานั้น

มีการกล่าวกันว่า พวกคนชั่วเหล่านั้นได้ติดตามมันขึ้นไป แล้วก็ฆ่ามันไปพร้อมกับแม่ของมัน (อับดุลรอซซัค 2/231) วัลลอฮุอะอฺลัม (อัลลอฮฺทรงทราบดี)

แล้วเมื่อพวกเขาได้ฆ่าอูฐตายแล้ว ก็มีข่าวไปถึงนบีศอลิฮ ﷺ ท่านจึงมาที่พวกเขา โดยที่พวกเขายังรวมตัวกันอยู่ แล้วเมื่อท่านเห็นอูฐตายแล้ว ท่านก็ร้องไห้ และกล่าวว่า

﴿تَمَتُّعُوا فِي دَارِكُمْ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ ذَلِكَ وَعْدٌ غَيْرُ مَكْذُوبٍ﴾

“พวกเจ้าจงสุขสำราญในบ้านของพวกเจ้าเป็นเวลา 3 วัน นั่นคือ สัญญาที่ไม่โกหก”

(ซูเราะฮฺ ฮุด อายะฮฺที่ 65)

พวกคนชั่วพยายามที่จะฆ่านบีศอลิฮ ﷺ และเริ่มการลงโทษพวกเขา หลังจากนั้นชาวษะมูดก็ถูกลงโทษ

ปรากฏว่า พวกนั้นได้ฆ่าอูฐในวันพุธ พอดกเย็น พวกเขาทั้ง 9 คน ก็ตัดสินใจที่จะฆ่า นบีศอลิฮ โดยพวกเขา กล่าวว่า ถ้ามันจะเป็นเรื่องจริงตามที่กล่าว เราจะต้องรีบวางมือเสียก่อน

ที่จะโดนกับพวกเรา และถ้าปรากฏว่า มันไม่เป็นจริงเช่นนั้น เราก็จัดการให้เขาตายตามอูฐของเขาไป ดังที่อัลกุรอานได้เล่าเกี่ยวกับพวกเขาว่า

﴿ قَالُوا اتَّقُوا بِاللّٰهِ لَنُبَيِّنَنَّ لَهُمْ وَاٰهْلَهُ ثُمَّ لَنَقُولَنَّ لِوَلِيِّهِ مَا شَهِدْنَا مَهْلِكَ اَهْلِهِ ۚ
وَإِنَّا لَصٰدِقُوْنَ ﴿٤٩﴾ وَمَكْرُوهًا مَّكْرًا وَمَكْرًا مَّكْرًا وَهُمْ لَا يَشْعُرُوْنَ ﴿٥٠﴾ فَانْظُرْ
كَيْفَ كَانَ عَقِبَةُ مَكْرِهِمْ أَنَا دَمَرْنَاهُمْ وَقَوْمَهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٥١﴾ ﴾

49. พวกเขาบอกว่า จงร่วมกันสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮฺ แน่หนอน พวกเราเตรียมที่จะทำร้ายเขา และครอบครัวของเขาในเวลากลางคืน แล้วเราก็จะกล่าวแก่ทายาทของพวกเขาว่า เราไม่รู้เห็นการพินาศของครอบครัวของเขา และแท้จริง เราเป็นผู้พูดจริง

50. และพวกเขาได้วางแผน และเราก็วางแผนโดยที่พวกเขาไม่รู้สีกตัว

51. ดังนั้น จงคอยดูเถิด ผลสุดท้ายแห่งแผนการของพวกเขาจะเป็นเช่นไร ?
กล่าวคือ เราได้ทำลายล้างพวกเขา และกลุ่มชนของพวกเขาทั้งหมด

(ซูเราะฮฺ อันนัมลฺ อายะฮฺที่ 49 - 51)

แล้วเมื่อพวกเขาตัดสินใจที่จะทำเช่นนั้น คือ ช่านบีศอลิฮฺ ~~และ~~ และครอบครัว พอตกลงกลางคืน พวกเขาก็มาเพื่อจัดการกับนบีของอัลลอฮฺ อัลลอฮฺ ~~จึง~~ จึงทรงให้หินหล่นลงมาบนกลุ่มชนของพวกเขา พอรุ่งเช้าของวันพฤหัสบดี ซึ่งถือเป็นวันแรกที่ได้มีการเดือนในจำนวน 3 วัน ใบหน้าของกลุ่มชนชะมูดทุกคนกลายเป็นสีเหลืองซีดเขียว พอเข้าวันที่ 2 เป็นวันศุกร์ ใบหน้าของพวกเขาเป็นสีแดงซีด พอเข้าวันที่ 3 ซึ่งเป็นวันเสาร์ และเป็นวันสุดท้าย ใบหน้าของพวกเขากลายเป็นสีดำ แล้วพอรุ่งเช้าวันอาทิตย์ สภาพของพวกเขาเหมือนคนที่ถูกดอง นิ่งรอการลงโทษจากอัลลอฮฺ ~~จึง~~ (ขออัลลอฮฺทรงคุ้มครองพวกเรามิให้ประสบอย่างพวกนั้นเลย) พวกเขาหมดปัญญาที่จะทำอะไร และไม่รู้ว่าการลงโทษของอัลลอฮฺนั้นจะเป็นอย่างไร เมื่อดวงอาทิตย์เริ่มทอแสงก็มีเสียงดังสนั่นมาจากฟากฟ้า แผ่นดินก็สั่นสะเทือนอย่างแรง วิญญาณของพวกเขาก็พริ้งพรูออกจากร่าง นอนตายกันเกลื่อนไปหมดในชั่วพริบตาเดียว โดยอัลลอฮฺ ~~จึง~~ ได้ตรัสว่า ﴿ แล้วพวกเขากลายเป็นผู้ที่ถูกเขาดายในบ้านของพวกเขา ﴾ คือ เป็นที่ว่างที่นอนตายเกลื่อนกลาดปราศจากวิญญาณ ไม่มีผู้ใดรอดชีวิตเลยทั้งเด็ก, ผู้ใหญ่, ผู้ชาย และผู้หญิง พวกเขาเล่าว่า ยกเว้นหญิงรับใช้คนหนึ่งชื่อว่า กิลบะฮฺ บุตรีของ อัซสะลัก โดยมีชื่อเล่นว่า อัชชูรียะเกาะฮฺ ซึ่งเป็นหญิงปฏิเสศศรัทธา เกลียดตนบีศอลิฮฺ อย่างแรง แล้วเมื่อเธอได้ตื่นขึ้น ขณะที่เกิดการลงโทษ เธอได้ลุกขึ้นยืน ร้องไห้อย่างสุดแรงเกิด แล้วเมื่อเธอมาพบคนที่ยัง

มีชีวิตอยู่ และเล่าให้เธอฟังว่า กลุ่มชนของเธอนั้นตายไปหมดแล้ว เธอขอน้ำพวกเขาดื่ม แล้วเมื่อดื่มน้ำ เธอก็ขาดใจตาย

(อัญญอบารี 12/534)

บรรดานักอธิบายอัลกุรอาน ได้เล่าว่า คนในกลุ่มชนชะมูด ไม่มีใครหลงเหลืออยู่เลย นอกจากนบี คอลิซ عليه السلام และพวกที่ปฏิบัติตามเขา (ขออัลลอฮ์ได้โปรดให้ความยินยอมแก่พวกเขาด้วย) ยกเว้นชายคนหนึ่งมีชื่อเรียกว่า อบุริฆอล เพราะขณะที่เกิดเหตุการณ์เลวร้ายกับกลุ่มชนของเขานั้น เขาพำนักอยู่ในแผ่นดินหะรอม เขาจึงไม่ประสบกับเหตุร้ายดังกล่าว แล้ววันหนึ่งเขาก็เดินทางออกจากแผ่นดินหะรอม ก็มีหินหล่นลงมาจากฟากฟ้า แล้วทำให้เขาตาย

อับดุลร็อซซัค ได้เล่าโดยนำมาจาก มะอุมัร ว่า อิสมาอีล อิบน์ อุมัยยะฮฺ ได้บอกให้ฉันทราบ ว่า แท้จริง ท่านนบี ﷺ ได้ผ่านหลุมฝังศพของ อบุริฆอล แล้วกล่าวว่า

(أَتَدْرُونَ مَنْ هَذَا ؟) قَالُوا اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ قَالَ : هَذَا قَبْرُ أَبِي رِغَالٍ رَجُلٍ مِنْ ثَمُودَ ، كَانَ فِي حَرَمِ اللَّهِ فَمَنَعَهُ حَرَمُ اللَّهِ عَذَابَ اللَّهِ ، فَلَمَّا خَرَجَ أَصَابَهُ مَا أَصَابَ قَوْمَهُ فَدُفِنَ هَاهُنَا ، وَدُفِنَ مَعَهُ غُصْنٌ مِنْ ذَهَبٍ ، فَتَزَلَّ الْقَوْمُ فَأَبْتَدَرُوهُ بِأَسْيَافِهِمْ فَبَحَثُوا عَنْهُ فَاسْتَخْرَجُوا الْغُصْنَ)

“พวกท่านรู้หรือไม่ว่า นี่เป็นหลุมฝังศพของใคร ? พวกเขาคอบว่า อัลลอฮ์ และรอซูลของพระองค์ทรงทราบดี ท่านได้กล่าวว่า นี่คือนหลุมฝังศพของ อับริฆอล ซึ่งเป็นคนหนึ่งจากกลุ่มชนชะมูด เขาเคยอยู่ที่แผ่นดินหะรอมของอัลลอฮ์ (ณ เมืองมักกะฮ์) แผ่นดินหะรอมของอัลลอฮ์จึงขัดขวางเขามิให้ถูกลงโทษจากอัลลอฮ์ได้ แล้วเมื่อเขาออกไปจากแผ่นดินหะรอม เขาก็ประสบอย่างเช่นกลุ่มชนชะมูดประสบ ศพของเขาจึงถูกฝังไว้ที่นี่ และกิ่งไม้ที่ทำจากทองคำก็ถูกฝังไว้กับเขาด้วย แล้วพวกเขาก็หยุดลงพักอยู่ตรงนั้น แล้วใช้ดาบขุดคุ้ยหากิ่งไม้ทองคำนั้น แล้วพวกเขาก็นำเอากิ่งไม้ทองคำนั้นออกไป”

(อับดุลร็อซซัค 2/232)

และ อับดุลร็อซซัค ได้เล่าว่า มะอุมัร ได้เล่าว่า อัซซุฮรี ได้กล่าวว่า อบุริฆอล คือ อบุษะกีฟ นั่นเอง

(อับดุลร็อซซัค 2/232)

﴿ فَتَوَلَّى عَنْهُمْ وَقَالَ يَاقَوْمَ لَقَدْ أَبْلَغْتُكُمْ رِسَالَةَ رَبِّي وَنَصَحْتُ لَكُمْ وَلَكِنْ لَا تُحِبُّونَ النَّصِيحِينَ ﴾ (٧٩)

79. แล้วเขาก็หันออกไปจากพวกนั้น และกล่าวว่า โอ้กลุ่มชนของฉัน แท้จริง ฉันได้ประกาศศาสน์แห่งพระผู้อภิบาลของฉันแก่พวกเจ้าแล้ว และฉันก็ได้ชี้แจงแนะนำแก่พวกเจ้าแล้ว แต่ทว่า พวกเจ้าไม่ชอบบรรดาผู้ที่ชี้แจงแนะนำ

ข้อความในอายะฮ์นี้ เป็นคำตำหนิจาก นบีศอลิฮ عليه السلام แก่กลุ่มชนของเขา เมื่ออัลลอฮ์ได้ลงโทษพวกเขา อันเนื่องจากฝ่าฝืนต่อเขา และดื้อดึงต่ออัลลอฮ์ ไม่ยอมรับสัจธรรม และหันเหออกจากทางนำไปสู่ความมืด นบีศอลิฮ ได้กล่าวประโยคดังกล่าว หลังจากที่พวกเขาพินาศไปแล้ว เป็นการตำหนิ และวิจารณ์ความดื้อดึงและดื้อรั้นของพวกเขาคือ ดังที่ปรากฏในหนังสือเศาะฮิฮ์ทั้งสองว่า ท่านรอซูล ﷺ เมื่อเสร็จสิ้นสมรภูมิบะดร์ ท่านได้พำนักอยู่ที่นั่น 3 วัน หลังจากนั้น ท่านก็สั่งให้เตรียมพาหนะให้พร้อมที่จะเดินทางกลับในช่วงท้ายของคืนที่ 3 แล้วท่านก็ขึ้นขี่พาหนะแล้วออกเดินทาง จนกระทั่งมาหยุดที่กุเลบ ตรงใจกลางของสมรภูมิบะดร์ แล้วท่านได้เริ่มกล่าวว่า

(يَا أَبَا جَهْلٍ بْنُ هِشَامٍ ، يَا عُتْبَةَ بْنَ رَبِيعَةَ ، يَا شَيْبَةَ بْنَ رَبِيعَةَ ، وَيَا فُلَانُ بْنَ فُلَانٍ ، هَلْ وَجَدْتُمْ مَا وَعَدَ رَبُّكُمْ حَقًّا ؟ فَإِنِّي وَجَدْتُ مَا وَعَدَنِي رَبِّي حَقًّا)
فَقَالَ لَهُ عُمَرُ : يَا رَسُولَ اللَّهِ مَا تَكَلَّمُ مِنْ أَقْوَامٍ قَدْ جَافَوْا ؟ فَقَالَ : وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ مَا أَنْتُمْ بِأَسْمَعَ لِمَا أَقُولُ مِنْهُمْ وَلَكِنْ لَا يُجِيبُونَ)

“โอ้ อะบาญะฮ์ล บุตรของหิซาม, โอ้ อุตบะฮ์ บุตรของรอบียะฮ์, โอ้ ชัยบะฮ์ บุตรของรอบียะฮ์ โอ้คนนั้น บุตรของคนนั้น พวกท่านได้พบสิ่งที่พระผู้อภิบาลของท่านได้สัญญาเอาไว้ เป็นความจริงแล้วหรือยัง ส่วนฉันได้พบสิ่งที่พระผู้อภิบาลของฉันได้สัญญาเอาไว้ เป็นความจริงแล้ว แล้วท่านอุมัรได้กล่าวแก่ท่านว่า โอ้ท่านรอซูลของอัลลอฮ์ ทำไมท่านพูดกับกลุ่มชนที่มันเหินห่างเช่นนั้น ? ท่านได้ตอบว่า ขอสาบานต่อผู้ที่ชีวิตของฉันอยู่ในอุ้งพระหัตถ์ของพระองค์ พวกท่านไม่ได้ยิน

สิ่งที่ฉันพูดมากไปกว่าที่พวกเขาได้ยินหรือ...เพียงแค่พวกเขาตอบไม่ได้เท่านั้นเอง”
(ฟัตฮุลบารี 7 / 351, มุสลิม 2203)

อย่างนี้แหละที่ นบีศอลิฮ عليه السلام ได้กล่าวแก่กลุ่มชนของเขาว่า ﴿ แท้จริง ฉันได้ประกาศ
สาส์นแห่งพระผู้อภิบาลของฉันแก่พวกเจ้าแล้ว และฉันก็ได้ชี้แจงแนะนำแก่พวกเจ้า
แล้ว ﴾ แต่พวกเจ้าไม่นำสิ่งดังกล่าวไปเป็นประโยชน์ เพราะพวกเจ้าไม่ชอบสัจธรรม และ
ไม่ปฏิบัติตามผู้แนะนำ ด้วยเหตุนี้ ท่านจึงกล่าวว่า ﴿ แต่ทว่า พวกเจ้าไม่ชอบบรรดาผู้
ชี้แจงแนะนำ ﴾

﴿ وَلَوْ طَا إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ أَتَأْتُونَ الْفَحِشَةَ مَا سَبَقَكُمْ بِهَا مِنْ
أَحَدٍ مِنَ الْعَالَمِينَ ﴿٨٠﴾ إِنَّكُمْ لَتَأْتُونَ الرِّجَالَ شَهْوَةً مِنْ دُونِ
النِّسَاءِ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ مُّسْرِفُونَ ﴿٨١﴾ ﴾

80. และจงรำลึกถึงลฎุ ขณะที่เขาได้กล่าวแก่กลุ่มชนของเขาว่า พวกเจ้า
กระทำการชั่วช้าน่ารังเกียจ ซึ่งไม่มีคนใดในสากลโลกได้กระทำความนั้นมา
ก่อนพวกเจ้า กระนั้นหรือ ?

81. แท้จริง พวกเจ้าจะสมสู่เพศชายด้วยตัณหาราคะอื่นจากเพศหญิง
ยิ่งกว่านั้น พวกเจ้ายังเป็นพวกที่ละเมิดขอบเขตอีกด้วย

เรื่องของนบีลฎุ عليه السلام และกลุ่มชนของเขา

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า (และ) ความจริงเราได้ส่ง (ลฎุ) หรือสมมุติขึ้นมาจาก ﴿ และจงรำลึก
ถึงลฎุ ขณะที่เขาได้กล่าวแก่กลุ่มชนของเขาว่า ﴾ ลฎุ นั้นเป็นบุตรของฮารอน เป็นบุตรของ
อาซารุ ซึ่งเป็นลูกพี่ชายอิบรอฮีม عليه السلام และปรากฏว่า ลฎุ นั้นได้ศรัทธาต่ออัลลอฮ์ พร้อมกับ
อิบรอฮีม عليه السلام และได้อพยพมาพร้อมกับอิบรอฮีม มายังแคว้นซาม แล้วอัลลอฮ์ได้ส่งเขาไปยัง
ชาวสะอูด และตำบลรอบๆ นั้น ให้เรียกร้องเชิญชวนผู้คนให้ศรัทธาต่ออัลลอฮ์ ﷻ และใช้ให้
พวกเขากระทำความดี และห้ามปรามพวกเขาไม่ให้กระทำความชั่ว ความเลว และความน่าเกลียด
ที่พวกเขาได้กระทำกัน ซึ่งไม่เคยมีผู้ใดกระทำความก่อนหน้านั้น นั่นก็คือ มีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย
ด้วยกัน คือ ชอบผู้ชาย ซึ่งเป็นพวกนิยมไม้ป่าเดียวกัน ไม่ชอบผู้หญิง นี่ถือเป็นเรื่องประหลาด
ซึ่งไม่เคยเกิดขึ้นเช่นนี้มาก่อน จนกระทั่งชาวสะอูดได้กระทำ และนิยมกันโดยทั่วไป

อัมรฺ อิบน์ ดินาร์ ได้กล่าวเกี่ยวกับดำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ ซึ่งไม่มีคนใดในสากลโลกได้กระทำความมาก่อนพวกเจ้า กระนั้นหรือ ? ﴾ คือ เขากล่าวว่า การมีเพศสัมพันธ์ระหว่างชายกับชายนั้นไม่เคยมีใครเคยกระทำความก่อน จนกระทั่งปรากฏในกลุ่มชนของญุฎ และด้วยเหตุนี้ ญุฎจึงกล่าวแก่กลุ่มชนของเขาว่า ﴿ พวกเจ้ากระทำการชั่วช้าน่ารังเกียจ ซึ่งไม่มีคนใดในสากลโลกได้กระทำความมาก่อนพวกเจ้า กระนั้นหรือ ? แท้จริง พวกเจ้าจะสมสู่เพศชายด้วยตัณหาราคะอื่นจากเพศหญิง ﴾ คือ พวกเจ้าหันเหจากเพศหญิงที่พระผู้อภิบาลของพวกเจ้าได้บังเกิดมาเพื่อพวกเจ้า นี่เป็นความผิด เป็นบาปและโง่เง่าเสียนี้กระไร เป็นเรื่องไม่ถูกที่ไม่ถูกทาง และด้วยเหตุนี้ นบีญุฎจึงกล่าวกับพวกเขาไว้ในอีกอายะฮ์หนึ่งว่า

﴿ هَؤُلَاءِ بَنَاتِي إِنْ كُنْتُمْ فَاعِلِينَ ﴾

“เหล่านี้ คือ ลูกสาวของฉัน หากพวกเจ้าจำเป็นต้องกระทำ”

(ซูเราะฮฺ อัลอิญญ์ร อายะฮ์ที่ 71)

โดย นบีญุฎ ﷺ ได้แนะนำพวกเขาไปสู่บรรดาสตรี แม้กระทั่งบุตรของท่าน แต่พวกเขาปฏิเสธ ไม่ต้องการสตรี เพราะไม่มีอารมณ์ทางเพศ โดยพระองค์อัลลอฮฺ ﷻ ได้เล่าไว้ในตอนหนึ่งว่า

﴿ قَالُوا لَقَدْ عَلِمْتُمْ مَالَنَا فِي بَنَاتِكُمْ مِنْ حَقٍّ وَإِنَّكَ لَتَعْلَمُ مَا نُرِيدُ ﴾

“พวกเขากล่าวว่า โดยแน่นอน ท่านก็รู้ดีว่า เราไม่มีสิทธิในลูกสาวของท่าน และแท้จริง ท่านก็รู้ดีถึงสิ่งที่เราปรารถนา”

(ซูเราะฮฺ ฮูด อายะฮ์ที่ 79)

คือ ท่านก็ทราบดีว่า เราไม่มีความอยากกับสตรี เราไม่ต้องการ แท้จริง ท่านนั้นก็ทราบดีถึงความต้องการของเรา กับชายหนุ่มจากบรรดาคนที่มาที่ท่าน

﴿ وَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا أَخْرِجُوهُمْ مِّنْ قَرْيَتِكُمْ ۚ

إِنَّهُمْ أَنَاسٌ يَّتَطَهَّرُونَ ۚ ۝۸۲﴾

82. และคำตอบของกลุ่มชนของเขานั้น มิได้ปรากฏเป็นอื่นใด นอกจากการที่พวกเขากล่าวว่า พวกเจ้าจงขับไล่พวกเขาออกไปจากเมืองของพวกเจ้าเสีย แท้จริง พวกเขเป็นพวกที่สะอาดบริสุทธิ์

คือ พวกเขาเคยได้ตอบลู่ไปว่า พวกเขาตั้งใจจะขับไล่เขา เนรเทศเขา และพวกของเขาออกไปให้พ้นจากที่นี่ แล้วอัลลอฮฺ ﷻ ก็ทำให้เขาออกไปอย่างปลอดภัย และได้ทำให้พวกกลุ่มชนนั้นพินาศอยู่ในแผ่นดินนั้นอย่างตกต่ำ และต่ำต้อย

และดำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ แท้จริง พวกเขาคือพวกที่สะอาดบริสุทธิ์ ﴾ กอตาตะฮฺ ได้กล่าวว่า พวกเขาได้ตำหนิลู่ และพรรคพวกโดยปราศจากความผิดใด ๆ
(อัญญอบารี 12/550)

และ มุญาฮิด ได้กล่าวว่า พวกเขา คือ ลู่ และพรรคพวกนั้นเป็นพวกที่สะอาดบริสุทธิ์ จากข้อห้ามที่ร่วมเพศกับผู้ชายด้วยกัน และทวารหนักของสตรี
(อัญญอบารี 12/550)

และ อิบน์ อับบาส ก็ได้รายงานไว้เช่นเดียวกัน

(อัญญอบารี 12/550)

﴿ فَانجَيْنَاهُ وَأَهْلَهُ إِلَّا أُمَّرَأَتَهُ كَانَتْ مِنَ الْغَيْرِينَ ﴾ ٨٣ ﴿ وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَطَرًا فَأَنْظَرُ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُجْرِمِينَ ﴾ ٨٤ ﴿

83. และเรา (อัลลอฮฺ) ได้ช่วยเหลือเขา และครอบครัวของเขาให้รอดพ้น นอกจากภรรยาของเขาเท่านั้น ซึ่งนางปรากฏอยู่ในหมู่ผู้ที่คงอยู่

84. และเราได้ให้ฝนตกลงมาบนพวกเขา แล้วเจ้าจงดูเถิดว่า บั้นปลายของบรรดาผู้ที่กระทำความผิดนั้นเป็นอย่างไร ?

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า และเราได้ช่วยเหลือให้ลู่ และครอบครัวของเขาได้รอดพ้น โดยที่ไม่มีผู้ใดสักคนหนึ่งในหมู่พวกเขา นอกจากคนที่อยู่ในครอบครัวของเขาเท่านั้น ดังเช่นที่ อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿ فَأَخْرَجْنَا مَنْ كَانَ فِيهَا مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴾ ٣٥ ﴿ فَمَا وَجَدْنَا فِيهَا غَيْرَ بَيْتٍ مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴾ ٣٦ ﴿

“ดังนั้น เราได้นำผู้ที่อยู่ในเมืองนั้นจากหมู่ผู้ศรัทธาออกมาให้พ้น และเราไม่พบผู้ใดในเมืองนั้น นอกจากบ้านหลังหนึ่งของผู้เป็นมุสลิม”

(ซูเราะฮฺ อัซซารียาต อายะฮฺที่ 35 และ 36)

นอกจากภรรยาของลู่ซึ่งนางมิได้ศรัทธา และยังคงอยู่ในศาสนาเดิมของกลุ่มชนนั้น คอยช่วยเหลือพวกเขา และแจ้งข่าวให้พวกเขามีแขกหนุ่มๆ มาหานบีลู่ ﷺ อันเนื่องด้วยเหตุนี้ เมื่ออัลลอฮฺทรงให้บิลู่พาครอบครัวเดินทางออกไปในเวลากลางคืน พระองค์จึงสั่งไม่ให้บอกให้นางทราบ และไม่ให้นางออกไปจากเมืองนั้น

บางคนบอกว่า นางก็ตามเขาไป แล้วเมื่อการลงโทษมาถึง นางก็หันกลับ แล้วนางจึงถูกลงโทษเช่นเดียวกับกลุ่มชนนั้น

แต่ที่น่าจะถูกต้องมากกว่า คือ นางมิได้ออกไปจากเมือง และนบีลู่เองก็ไม่ได้บอกให้นางรู้ นางยังคงอยู่ในเมืองพร้อมกับกลุ่มชนนั้น และด้วยเหตุนี้ อัลลอฮฺ ﷻ จึงได้กล่าวไว้ ณ ที่นี้ว่า ﴿ นอกจากภรรยาของเขาเท่านั้น ซึ่งนางปรากฏอยู่ในหมู่ผู้ที่คงอยู่ ﴾ คือ คงอยู่ในเมือง บางท่านบอกว่า นางเป็นคนหนึ่งในบรรดาพวกที่พินาศ

และดำรัสของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿ และเราได้ให้ฝนตกลงมาบนพวกเขา ﴾ เป็นการดำรัสของพระองค์ที่ว่า

﴿ وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهَا حِجَارَةً مِّن سِجِّيلٍ مَّنْضُودٍ ﴿٨٢﴾ مُسَوَّمَةً عِندَ رَبِّكَ وَمَاهِي مِّن

الظَّالِمِينَ بِبَعِيدٍ ﴿٨٣﴾ ﴾

“และเราได้ให้ก้อนหินแกร่งหล่นพูลงมา ถูกตราเครื่องหมายไว้ ณ ที่พระผู้อภิบาลของท่าน และมันไม่ไกลไปจากบรรดาผู้อธรรมเลย”

(ซูเราะฮฺ ฮุด อายะฮฺที่ 82 และ 83)

และด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงได้ตรัสว่า ﴿ แล้วเจ้าจงดูเกิดว่า บันปลายของบรรดาผู้ที่กระทำความผิดนั้นเป็นอย่างไร ? ﴾ คือ มุฮัมมัด จงดูเกิด บันปลายของคนทำชั่วต่ออัลลอฮฺ ไม่ยอมเชื่อศาสนทูตของพระองค์เป็นอย่างไร ?

อิมามอะหมัด, อบูดาอูด, อัตติรมิซีย และ อิบน์มาญะฮฺ ได้บันทึกกรายงานสะดีษจาก อิบนิ อับบาส เล่าว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า

(مَنْ وَجَدْتُوهُ يَعْمَلْ عَمَلِ قَوْمٍ لُّوطٍ فَاقْتُلُوا الْفَاعِلَ وَالْمَفْعُولَ بِهِ)

“ใครที่พบผู้กระทำเช่นการกระทำของกลุ่มชนของญุฎ พวกเขาก็จมำทั้งผู้กระทำ และถูกกระทำ”

(อะหมัด 1/300, อัตติรมิซีย์ 1456, อับูดาวูด 4462 และ อิบน์มาญะฮฺ 2561)

وَالِإِلَىٰ مَدْيَنَ أَخَاهُمْ شُعَيْبًا قَالَ يَبْقُومَ ۖ اْعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنِّ إِلَهِ غَيْرُهُ ۖ قَدْ جَاءَتْكُمْ بَيِّنَةٌ مِّن رَّبِّكُمْ ۖ فَأَوْفُوا الْكَيْلَ
وَالْمِيزَانَ وَلَا تَبْخُسُوا النَّاسَ أَشْيَاءَهُمْ وَلَا تَقْسِدُوا فِي الْأَرْضِ بَعْدَ
إِصْلَاحِهَا ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنْتُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿٨٥﴾

85. และยังมีเมืองมัตยันนั้น เราได้ส่งซุัยบ ซึ่งเป็นพี่น้องของพวกเขาไป โดยเขากล่าวว่า โอ้กลุ่มชนของฉัน จงเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺเถิด ไม่มีพระเจ้าที่ควรได้รับการเคารพสักการะสำหรับพวกเจ้าอื่นจากพระองค์ แท้จริง ได้มีหลักฐานอันชัดเจนจากพระผู้อภิบาลของพวกเขาเจ้าได้มายังพวกเจ้าแล้ว ดังนั้น จงให้ครบเต็มซึ่งเครื่องตวง และเครื่องชั่งเถิด และจงอย่าให้ขาดแก่ผู้คนที่บรรดาสิ่งของของพวกเขา และจงอย่าก่อความเสียหายในแผ่นดิน หลังจากที่มีการแก้ไขให้ดีขึ้นแล้ว นั้นแหละเป็นสิ่งที่ดียิ่งแก่พวกเจ้า หากพวกเจ้าเป็นผู้ศรัทธา

เรื่องนบีซุัยบ ﷺ และชาวเมืองมัตยัน

มุฮัมมัด บิน อิสฮาก ได้กล่าวว่า ชาวเมืองมัตยันมีเชื้อสายมาจากมัตยัน บุตรของมัตยาน ซึ่งเป็นบุตรของอิบรอฮีม ส่วนซุัยบนั้น เป็นบุตรของมีกิล เป็นบุตรของยัซญุร เขาเล่าว่าชื่อของซุัยบในภาษาซีรีแอค คือ “ยัษรูน”

(อัญญอบารี 12/554)

ฉันขอกกล่าวว่า คำว่า มัตยัน นั้น ใช้เรียก ชื่อเผ่า และเป็นชื่อเมืองด้วย ซึ่งเป็นเมืองที่อยู่ใกล้กับเมืองมะอาน จากทางไปแคว้นฮิญาซ อัลลอฮฺ ﷻ ได้เคยตรัสไว้ว่า

﴿وَلَمَّا وَرَدَ مَا مَدَّيْنِ وَجَدَ عَلَيْهِ أُمَّةٌ مِّنَ النَّاسِ يَسْقُونَ﴾

“และเมื่อเขามาพบบ่อน้ำแห่ง (เมือง) มัดยัน เขาได้พบฝูงชนกลุ่มหนึ่งกำลังดักน้ำ”
(ซูเราะฮฺ อัลเกาะศ็อศ อายะฮฺที่ 23)

โดยที่พวกเขาเป็นชาวอัลอัยกะฮฺ ซึ่งเราจะขอนามากล่าวต่อๆ ไป อินชาอัลลอฮฺ

และตำราของ อัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า ﴿โอ้กลุ่มชนของฉัน จงเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺเถิด ไม่มีพระเจ้าที่ควรได้รับการเคารพสักการะสำหรับพวกเจ้าอื่นจากพระองค์﴾ ข้อความนี้ ถือเป็นการเรียกร้องเชิญชวนของบรรดาอูซูลทั้งหมด ﴿แท้จริง ได้มีหลักฐานอันชัดเจนจาก พระผู้อภิบาลของพวกเจ้าได้มายังพวกเจ้าแล้ว﴾ คือ อัลลอฮฺ ได้ทรงยืนยันหลักฐาน และรายละเอียดต่างๆ ว่า สิ่งที่ได้ฉันได้นำมายังพวกเจ้าเป็นความจริง ซึ่งมีซุฮัยบ رضي الله عنه ได้สั่งสอนพวกเขา ให้ปฏิบัติต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยดี โดยให้ชั่งตวงด้วยความถูกต้อง ไม่ให้ขาดตกบกพร่องต่อข้าว ของของผู้คน ไม่ใช่คดโกงทรัพย์สินของผู้คนในการตวง และชั่ง ดังเช่นที่ อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿وَيْلٌ لِّلْمُطَفِّينَ ۖ (1) الَّذِينَ إِذَا أَكْتَالُوا عَلَى النَّاسِ يَسْتَوْفُونَ (2) وَإِذَا كَالُوهُمْ أَوْ وَزَنُوهُمْ يُخْسِرُونَ (3) أَلَا يَظُنُّ أُولَٰئِكَ أَنَّهُمْ مَبْعُوثُونَ (4) لِيَوْمٍ عَظِيمٍ (5) يَوْمَ يَقُومُ النَّاسُ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ (6)﴾

“ความหายนะจงประสบแด่บรรดาผู้ทำให้พร่อง (ในการตวงและชั่ง) คือ บรรดาผู้ที่ เมื่อพวกเขาตวงเอาจากคนอื่น ก็ตวงเอาเต็ม และเมื่อพวกเขาตวง หรือชั่งให้คนอื่น ก็ทำให้ขาด ชนเหล่านั้น มิได้คิดบ้างหรือว่า พวกเขาจะถูกให้ฟื้นคืนชีพ สำหรับวันอันยิ่งใหญ่ วันที่มนุษย์จะยืนต่อหน้าพระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก”

(ซูเราะฮฺ อัลมุฏ็อฟฟิฟีน อายะฮฺที่ 1 - 6)

ข้อความนี้ ถือเป็นการเตือนส่ำทับไว้อย่างรุนแรง และสัญญาณลงโทษในปรโลกเอาไว้ ขออัลลอฮฺได้โปรดคุ้มครองพวกเรา หลังจากนั้น อัลลอฮฺ ﷻ ได้บอกให้เราทราบเกี่ยวกับ เรื่องของนบีซุฮัยบ رضي الله عنه ซึ่งกล่าวกันว่า ท่านเป็นนักพูดแห่งบรรดานบีที่เดียว โดยพูดจาฉะฉาน และมีคำเตือนที่ดี นำคิด

وَلَا تَقْعُدُوا بِكُلِّ صِرَاطٍ تُوعِدُونَ وَتَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ
 اللَّهِ مَنْ ءَامَنَ بِهِ وَتَبْغُونَهَا عِوَجًا وَأَذْكُرُوا إِذْ كُنْتُمْ قَلِيلًا
 فَكَثَرَكُمْ وَأَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِينَ ﴿٨٦﴾ وَإِنْ
 كَانَ طَآئِفَةٌ مِّنْكُمْ ءَامَنُوا بِأَلَّذِي أُرْسِلْتُ بِهِ وَطَآئِفَةٌ لَّمْ
 يُؤْمِنُوا فَاصْبِرُوا حَتَّىٰ يَحْكُمَ اللَّهُ بَيْنَنَا وَهُوَ خَيْرُ
 الْحَاكِمِينَ ﴿٨٧﴾

86. และพวกเจ้าจงอย่าหนึ่งตามทาง โดยการชู้ และสกัดกั้นผู้ศรัทธา
 ให้ออกจากทางของอัลลอฮ์ และพวกเจ้ายังปรารถนาให้ทางของ
 อัลลอฮ์ คดเคี้ยว และจงระลึกถึงขณะที่พวกเจ้ามีจำนวนน้อย แล้ว
 พระองค์ได้ทรงให้พวกเจ้ามีจำนวนมากขึ้น แล้วพวกเจ้าจึงพิจารณา
 ดูเถิดว่า บั้นปลายของผู้ก่อความเสียหายนั้นเป็นอย่างไร ?
87. และถ้าหากว่า มีกลุ่มหนึ่งในหมู่พวกเจ้าศรัทธาต่อสิ่งที่ฉันถูกให้นำ
 มา และอีกกลุ่มหนึ่งมิได้ศรัทธา ดังนั้น จงอดทนเถิด จนกว่าอัลลอฮ์
 จะทรงชี้ขาดระหว่างเรา โดยที่พระองค์นั้น คือ ผู้ที่ดีที่สุดในบรรดา
 ผู้ชี้ขาดทั้งหลาย

นบีซุฮัยบ رضي الله عنه ห้ามพวกเขาทำการปล้นสะดมตามทางสัญจร ทั้งโดยรูปธรรมและ
 นามธรรม โดยเขากล่าวว่า ﴿ และพวกเจ้าจงอย่าหนึ่งตามทาง โดยการชู้ ﴾ คือ ชูจะฆ่า
 ผู้คน หากไม่ให้ทรัพย์สินแก่พวกเขา

อัลสุตดีย และคนอื่นๆ ได้กล่าวว่า พวกเขาเป็นคนไม่ดี ชอบปล้นสะดม

(อัญญอบารี 12/557)

รายงานจาก อิบนิ อับบาส, มุญาฮิด และคนอื่นๆ เกี่ยวกับข้อความอัลกุรอานที่ว่า
 ﴿ และพวกเจ้าจงอย่าหนึ่งตามทาง โดยการชู้ ﴾ คือ ชูบังคับบรรดาผู้ศรัทธาที่เดินทางเข้า
 มาที่นบีซุฮัยบ เพื่อจะปฏิบัติตามเขา

(อัญญอบารี 12/557)

แต่ทรศนะแรกจะปรากฏชัดกว่า เพราะคำกล่าวที่ว่า **بِكُلِّ صِرَاطٍ** คือ ตามทางขู่บังคับ เอาทรัพย์สิน ส่วนทรศนะที่สอง คือ คำรัสของ อัลลอฮฺ **ﷻ** ที่ว่า ﴿และสกัดกันผู้ศรัทธาให้ออกจากทางของอัลลอฮฺ และพวกเจ้ายังปรารถนาให้ทางของอัลลอฮฺ คดเคี้ยว﴾ คือ ต้องการที่จะให้หนทางไปสู่อัลลอฮฺ คดเคี้ยว เหวไปเหมา ﴿และจงระลึกถึงขณะที่พวกเจ้ามีจำนวนน้อย แล้วพระองค์ได้ทรงให้พวกเจ้ามีจำนวนมากขึ้น﴾ คือ พวกเจ้าเคยอ่อนแอ ~~เพราะมีจำนวนน้อย~~ แล้วพวกเจ้าก็กลายเป็นผู้แข็งแกร่ง เพราะมีจำนวนมากขึ้น ดังนั้น พวกเจ้าจงระลึกถึงความโปรดปรานของอัลลอฮฺที่ได้ประทานให้แก่พวกเจ้าเถิด ﴿แล้วพวกเจ้าจงพิจารณาดูเถิดว่า บันปลายของผู้ก่อความเสียหายนั้นเป็นอย่างไร ?﴾ จากประชาชาติที่ผ่านมาในศตวรรษก่อนนั้น ประสบกับการลงโทษอย่างไร เนื่องจากพวกเขาทำความชั่ว และกล่าวหาว่า ศาสนทูตของพระองค์นั้นโกหก

และคำรัสของ อัลลอฮฺ **ﷻ** ที่ว่า ﴿และถ้าหากว่า มีกลุ่มหนึ่งในหมู่พวกเจ้าศรัทธา ต่อสิ่งที่ฉันถูกให้นำมา และอีกกลุ่มหนึ่งมิได้ศรัทธา﴾ คือ พวกเจ้าขัดแย้งกันในเรื่องนี้ ﴿ดังนั้น จงอดทนเถิด﴾ คือ จงรอคอยต่อไป ﴿จนกว่าอัลลอฮฺจะทรงชี้ขาดระหว่างเรา﴾ และระหว่างพวกเจ้าว่า ใครผิดใครถูก ﴿โดยที่พระองค์นั้นคือ ผู้ที่ดีที่สุดในบรรดาผู้ชี้ขาดทั้งหลาย﴾ แท้จริง พระองค์จะทรงทำให้บันปลายที่ดีเป็นของบรรดาผู้ยำเกรงพระองค์ และความเสียหายจะเป็นของบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา

ISLAMIC BOOK CENTER

مرکز الكتب الإسلامية

ISLAMIC BOOK CENTER

مرکز الكتب الإسلامية

المصباح المنير في تهذيب
تفسير ابن كثير

TAFSIR
IBN KATHIR

(ABRIDGED)

Volume 3

ISBN 978-616-7480-59-6

9 786167 480596

ISLAMIC BOOK CENTER

ศูนย์หนังสืออิสลาม กรุงเทพฯ

87/2 อาคารมูลนิธิเพื่อศูนย์กลางอิสลามแห่งประเทศไทย

ด.รามคำแหง ซอย 2 แขวง/เขตสวนหลวง กรุงเทพฯ 10250

โทรศัพท์ 089-005-3393, 02-318-8085 แฟกซ์ 02-318-8085

www.THAlislamicbook.com